ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ 1958 ОСТОВЕК

REDEEMER'S VOICE

ХРИСТОС ЦАРЮЄ В СВОЇЙ ЦЕРКВІ

о. С. Х. ЧНІ.

ЖИДИ оскаржили Христа перед римським намісником Пилатом, що Він проголосив Себе Царем. Пилат затривожився та думав, що Христос це бунтівник і ворог римського кесаря, що тоді панував над Палестиною й гнобив ізраїльський нарід. Отож Пилат вийшов і спитався Спасителя, щоб довідатися від Нього Самого, чи дійсно Він Цар. **Чи Ти Цар Юдейський?** отак звучало Пилатове питання. Христос не заперечив Своєї царської гідности, але тільки вияснив, що Його царство не з цього світу, то ж римському імператорові нема чого боятися: **Моє царство не з цього світу!** Тоді Пилат спитався про дальше вияснення слів Христових, бо видно не зрозумів Христової відповіді: **Так Ти цар?** Тепер Христос урочисто потверджує щераз свою царську гідність і право царювати: **Сам ти кажеш, що Я Цар. Я на те народився і на те прийшов у світ, щоб засвідчити про правду. І кожен, що з правди, той чує Мій голос.** (Ів. 33-37).

Ісус Христос є Царем людських душ, бо Він оснував Церкву, що становить Його Царство в цьому світі. Ціль же Його Царства це ширення Св. Євангелії та її засад по всьому світі, бо ж нема спасіння та відкуплення поза Христом і Його Кров'ю, що пролляв Він за всіх людей на хресті.

Ясно з цього, що християнство принесло дві речі людям, що живуть на землі: 1. Установлення духовної Родини, що зветься містичним Тілом Христа. Всі люди належать або принаймні можуть стати живими членами того Містичного Тіла,

якого Голова Сам Христос. Члени ж, цебто людські душі, лучаться з Христом-Головою при помочі освятної ласки. Коли ж якась душа затратила освятну ласку, так вона стала мертвим членом Містичного, Христового Тіла. Ціль цієї духової Родини наскрізь надприродна, бо вона має провадити людей до Бога та допомагати їм спасати свої безсмертні душі. Отож ясно, що Христова Церква не може бути національною, бо вона призначена для всіх часів і всіх народів. Коли б вона обмежилася до одного народу, раси чи континенту, так вона перестала б бути Христовою цебто загальною або, як кажемо, католицькою. Вона зрадила б Христа, бо Він вчинив її понаднаціональною, духовою, надприродною, що підноситься понад усяку культуру, расу, цивілізацію та національність. Церква не сміє бути польська, німецька, ірляндська, але Христова, католицька, загальна, вселенська, надприродна...

2. Хоч Церква Христова є понаднаціональна і безпосередньо не мішається ні до політики, ні до економії, проте голошення Св. Євангелії по світі змінило не тільки душу людства, але перетворило значно на ліпше соціяльний і економічний порядок світу. Христова Церква повалила тиранію, усунула невільництво, привернула людську гідність невільникам і невільницям і зрівняла гідність жінки з гідністю мужчини. Оце Церква доконала посереднім впливом на публичне і політичне життя народів, бо людина складається з душі та тіла, а земські дочасні справи дуже часто мають великий вплив на душу людини. Добре впорядкована держава допомагає своїм громадянам почитати Бога, виконувати християнські обов'язки й так спасати душі...

Досвід виказує з історії різних народів, що поки державні керманичі приймали поради Церкви та застосовували їх до національного, інтернаціонального, економічного та соціяльного життя, так довго по тих країнах панував спокій, згода і дійсна свобода Божих дітей. Коли ж народи скинули з себе Христове ярмо і прогнали Христа Царя зо своїх країн, так ці країни повернулися в тюрми народів, в концентраційні табори, в землі пітьми і террору...

Отож нема спасіння для сьогоднішнього людства поза Христом. Не поможуть мирові конференції, з'їзди, наради. Треба перепрохати Христа та закликати розкаяним серцем: **Вернися, прогнаний Христе та царюй над нами!**

Хоч Христова Церква є істотно понаднаціональна, бо призначена для всіх рас і народів, тому й було б єресію говорити про національні Церкви, які зірвали б єдність Христом основаної Церкви, виповідаючи послух найвищому Архиереєві, видимому Заступникові Христа на землі. Всетаки Христова Церква є заразом найбільшою національною інституцією кожного народу, бо проникає все життя та діяльність громадян їхньої батьківщини.

Вона подає їм певні й ясно окреслені засади діяння та поведінки в приватнім, родиннім і соціяльнім житті. Вона вчить їх, в що мають вірити, бо подає Божу правду, що Син Божий приніс на землю, вона хоронить людство від баламутства, в якому проживають ті, що відорвалися від одности Церкви.

Христова Церква це заборола правди проти фальшу та людських пристрастей, бо Св. Дух чуває над нею. Двітисячлітня історія наявно виказує, що всякі бунти проти Церкви кінчаються катастрофою для бунтарів. Христос мусить панувати в світі і нема сили, що б забрала Йому це панування, бо Він—Цар вселенної.

3. Христос Цар це найкращий приятель і добродій людства, бо Він проживає для його добра. Його присутність у Пресвятій Євхаристії це осередок і серце нашої віри, найкращий скарб нашого відкуплення.

Чи ми відчуваємо приявність Ісуса в Пресвятих Тайнах? Як ми почувалися б, якщо б ворогам вдалося знищити всі кивоти та повбивати всіх священиків так, що дальша приявність Євхаристійного Ісуса була б неможлива на землі? Чи ми відчували б цю страту? Чи Його присутність є важна в нашім щоденнім житті? Або може Він належить до забутих приятелів?

4. Підвладні мають деякі обов'язки супроти своїх володарів. Які ж наші обов'язки супроти Христа Царя? Як повинні Християни виповняти їх, щоб заслужити собі на Боже благословення та стати гідними

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

перейти колись у небесне Царство, де Христос є Царем, а Його Мати Марія Царицею?

Ось наші обов'язки супроти Христа Царя:

а) Гідно проживати на землі, бо добре християнське життя це найкраща служба Христові Цареві. Не вистачить бути "доброю" людиною, не чинити другим лиха, шанувати чуже добро. Це природна доброта. Нам треба бути добрими згідно з засадами Св. Євангелії та приказами Христової Церкви. Природна доброта не заведе нас до неба. Виповнення всіх християнських обов'язків з любови до Христа Царя провадить до вічного спасіння.

б) Настали часи, коли всі Христові визнавці мусять стати Його воїнами та оборонцями християнської спадщини, на яку накинулися всякі еретики та безбожники. Всі християни без різниці стану та фаху повинні боронити засади Христової Євангелії, яку вороги намагаються розводнити, щоб застосувати її до "модерних часів" або краще щоб знищити її й так прогнати Христа зо світу. Кволі християни не надаються на оборонців Євангелії та до Божого царства.

в) Вповні віддатися Христові. Христос має все, бо Він творець усього всесвіту. Проте є дар, що можемо вчинити Йому. Він не буде мати його, хібащо ми подамо його. Цей найцінніший дар це **ми самі.** Треба віддати себе самих Христові Цареві, щоб Він міг панувати в нас, у нашім серці, устах, ушах, очах... Треба віддатися не словами, **а ділами,** підтверджуючи завжди та всюди, що ми Христові слуги, вірні та послушні громадяни Його Царства, Святої католицької Церкви, яка є найціннішим скарбом кожної душі та народу.

д) Поширяти в своїм оточенні християнські засади, поборювати погубні принципи світу, заохочувати других до служби Христові Цареві й так поширювати в душах Христове Царство. Це обов'язок усіх тих, що вірять у Христа й люблять Його. На них спочиває Боже благословення й запорука вічного спасіння, бо найкраще запевнює собі щасливу вічність той, хто намагається провадити до неба своїх ближніх.

МУДРИЙ ПЕТРУСЬ. Священик: Діточки, я казав вам, щоб ви старалися бодай раз на тиждень зробити комусь приємність. Хто це вчинив?

Петрусь: Я, прошу отця. Я ходив відвідувати тітку Олю, а вона сказала, що це дуже гарно та приємно, що я скоро вернувся до своїх батьків.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(ЖОВТЕНЬ)

о. Ст. Б., ЧНІ.

Душевне спасіння тих, що послугують у публічних гостинницях і ресторанах.

(Намірення Апостольства Молитви на місяць Жовтень благословлене Св. Отцем).

І. В останніх літах дуже багато людей подорожують. Вони відвідують чужі міста, навіть далекі краї, чи то в наукових, родинних і торговельних цілях, чи для самої розривки. Число всіляких гостинниць: готелів, "мотелів", домів з кімнатами для винаймлення, а також реставрацій дуже помножилося. Кожне містечко має готель, реставрацію, а в більших містах їх число дуже велике. Так приміром у Вінніпегу є (після телефонічної книги) готелів, "мотелів", домів з кімнатами 243, а реставрацій 456. У ЗДА. було в 1954 р. 24,738 готелів з 1,597,000 кімнатами. У великих містах ЗДА і Канади є готелі, що мають понад 1,000 кімнат. Новозбудований готель "Королева Єлисавета" в Монтреалі має 1,200 кімнат.

Ті всі гостинниці й реставрації вимагають багато осіб до послуги. В р. 1950 число працюючих у готелях в ЗДА було 600,000.

З усіх підприємств (по фармованні і праці по фабриках) здається найбільше притягають українців різного роду гостинниці й ресторани. Дуже багато українців є власниками подібних підприємств. У деяких більших містах майже половина їх, або й більшість в українських руках. Тисячі й тисячі українців, головно дівчат, у Канаді й ЗДА працюють у гостинницях (готелях і т.п.) і реставраціях.

ІІ. Для релігійного життя тих, що працюють в гостинницях і ресторяціях, є багато перешкод. Звичайно вони ледве користають зо звичайної душпастирської помочі. Слідуючі трудності загрожують головно їх релігії:

1) У неділю часто в готелях найбільше гостей і це спричиняє, що услугуючі не бувають на недільних відправах і так відвикають від недільних релігійних практик з великою шкодою для їх релігійного життя.

2) Послугуючі в гостинницях, ресторанах особливіше наражені на моральні небезпеки. Нажаль многі гості замешку-

ють в готелях не так з дійсної потреби, як радше, щоб там в укритті шукати грішної приємности. Знову услугуючі там, бачучи часто розкішне і розпуздане життя, а не маючи релігійної моральної сили опору, є виставлені на небезпеку шукати фальшивого щастя й радости в світовому й грішному житті.

3) Ці небезпеки для моралі тим більші, що служення в готелях і ресторанах дуже виснажує сили, в наслідок чого моральний опір слабне.

III. Щоб відповісти потребам послугуючих в гостинницях, досвідчені душпастирі в многих краях зачали від кількадесятки років особливший спосіб душпастирювання для цих осіб. У великих містах назначено спеціяльних капелянів, щоб займалися їх духовними потребами. Основано особливші католицькі організації, що стараються, щоб обставини й положення тих осіб були такі, що мали б на увазі релігійні потреби цієї кляси людей. Є також особливші періодичні видання у різних народів, що несуть їм духовну поміч. Що більше, подекуди основано особливші католицькі школи, що приготовляють до того роду заняття так керівників гостинниць, як і їх службу.

Всі ті середники мають на меті не тільки захоронювати їх від небезпек проти віри й моралі, але також, щоб утворити в них так звану "моральну ментальність", цебто свідомість обов'язків свого стану. Св. Отець Пій XII у своїй промові (25 XI 1954) до делегатів "Міжнародного Товариства Готелів" ясно определив ці обов'язки: Гостинність це не тільки якесь зайняття, але вона є і повинна бути в сьогоднішнім житті також чеснотою, яка каже услугувати гостям і дбати про їх потреби і спасення. Це відноситься до тих, що заряджують гостинницями і до тих, що там служать. Таке надприродне поняття того звання здається для многих може перестаріле і не речеве; однак воно є дійсно християнським поняттям гостинности.

IV. Праця над душевним спасінням тих, що услугують в гостинницях, є сьогодні дуже важлива. Нажаль у нас це величезне поле апостольської праці, з причини дуже малого числа духовенства і слабо розвиненої католицької акції світських людей, дуже опущене. Тому, що велика недостача покликань до духовного стану, то тим більший обов'язок спадає на вірних, щоб у порозумінні зо своїми душпастирями розвинули сильну католицьку акцію в цій справі у своїх парафіях і містах. Що робити?

1. Зладити спис усіх українців, що є власниками гостинниць, реставрацій і пізнати їх відношення до Церкви.

2. Віднайти імена й адреси всіх українських осіб, що зайняті в гостинницях, реставраціях, без огляду, хто є власником підприємства.

3. Через особистий, тактовний контакт вплинути на них, що відчужені від Церкви, щоб стали практикуючими українцями-католиками.

4. Там, де треба, відповідно вплинути на власників даних підприємств, щоб зайняті в них особи могли користати з недільної Служби Божої і Св. Тайн. Всі ті старання мусять бути в дусі любови й тактовні.

5. Нехай ті, що зайняті в цих підприємствах, стараються про релігійні організації, відповідні до їх стану. Найлегше при існуючій в парафії церковній організації, (Апостольстві Молитви, чи Братства Матері Божої Неустанної Помочі) утворити спеціяльну Секцію, примером "Секцію Св. Марти" (Св. Марта гостила в Ветанії Ісуса Христа).

6. Улаштовувати спеціяльні реколекції для тих, що зайняті в гостинницях, так для власників, як і служби.

7. Поширювати між ними відповідну пресу і книжки.

Християнська любов ближнього накладає на всіх обов'язок горячо благати Непорочне Серце Марії, щоб виєднала у Пресв. Серця Христового особливіші ласки для тих, що там працюють, щоб спаслися, а також, щоб усі звернули бачну увагу на пекучу справу духовної опіки над тими, що зайняті в гостинницях, і щоб через відповідні середники подбали про спасення їх душ.

Місійне намірення на жовтень: Щоб усі вірні успішніше помагали "Понтифікальне Діло Св. Апостола Петра для тубільного Клеру".

Це товариство має на меті спонукувати вірних цілого світу помагати в вихованні священників-тубільців у місійних краях. Є велика недостача тубільних священиків у місійних краях. Розвиток і поступ місій у поганських краях залежать від кількости священиків-тубільців. Удержання шкіл, де вчаться на священиків у місійних краях вимагає відповідних фондів. Місійні краї вбогі, тому вірні цілого світу складають свої жертви на ту ціль.

"Такий початок Ісус зробив чудам у Кані Галилейській, і виявив Свою славу. І ввірували в Нього учні Його". (Ів. 2, II).

Перший Український Єпископ для Українців у Бразилії

ПОЧАТКИ української імміграції до Бразилії сягають 1895 р. З того часу наш нарід у новій країні почав і своє церковно-громадське життя. На Сілві коло Ірасеми, в Санта Катарині, повстає перша українська каплиця, а за три роки, у Парані, коло Прудентополя, на лінії Кандідо де Абрев—перша українська шкілка. У 1907 р. починає появлятися у Куритибі перша на всю Південну Америку газета "Зоря". У 1910 р. у тій же Куритибі скликають бразилійські українці перший конгрес. Цей з'їзд дав нашим людям свідомість, що вони набрали сили і перед ними стоїть широкий шлях розвитку в рямках рідної української Церкви та своєрідної культури. З того провідники з'їзду витягнули відповідні внески.

Між цими внесками, у тодішній українсько-католицькій газеті "Прапор" знаходимо під числом 5 таке: "З'їзд буде старатися про нашого **єпископа** або Апостольського Делегата для українців у Бразилії, а це на те, щоб церковне майно не впало у чужі руки, так як було з каплицею на Моемі, і цю справу передає з'їзд о. Климові Бжуховському ЧСВВ. Розіслеться відповідні формулярі на збирання підписів, а потім через австрійську амбасаду у Ріо вишлеться зібрані підписи до Риму".

Однак ще справа не була назріла у тому часі. Одне що здобули українці католики в Бразилії на чолі зо своїм духовенством, це декрет з 1916, виданий Папою Венедиктом XV, через конгрегацію Поширення Віри, яким признано правно дотеперішне фактичне існування нашої Церкви в Бразилії та взагалі на південно-американськім континенті.

По першій світовій війні вдруге виринає справа українського єпископства у Бразилії, а саме в часі приїзду Митрополита Андрея і дорізонського з'їзду (1922, 30 рр., а потім уже за автокефальщини). Навіть ходили чутки, що Апостольська Столиця пожертвувала була епископську мітру о. Лазарю Березовському, ЧСВВ, який одначе від цієї гідности відмовився. Далі за відвідин Кира Івана Бучка теж справа єпископату не втихає, але через воєнні дії другої світової війни та внутрішні тертя в самій Бразилії відсувається на пізніший час...

Почавши від 1946 р. знову

церковно-народне життя між українцями у Бразилії починає відроджуватися й набирати щораз то ширших овидів. 1950 р. має місце в степовій Понта Гроссі конгрес ТПУК (Товариство Прихильників Української Культури), де знову обговорюють справу рідного єпископства.

Варто зважити тут особливий розвиток думки у змаганні до церковної одиниці. На першім з'їзді йде головно, щоб зберегти для української церкви церковні надбання в майні (церкви, ґрунти, тощо), а потім виходить на перший плян небезпека духовного характеру. З огляду на автокефалію, яка має ніким необмежену спромогу рухатись і хочби для тих кількох громадок (й навіть були старання) поставити "українського єпископа чи навіть архиєпископа", то українська католицька спільнота ставала перед великою небезпекою. І тому побудники, що кликали нашу громаду звертатися до Апостольської Столиці у справі власного Архиєрея, у першій мірі намагалися зберегти наш нарід перед погубними впливами церковної отаманії. А вже у третій дії старань про єпископа виринає не матеріяльна сторінка, не зовнішня загроза, але внутрішня потреба організувати наше релігійно-парафіяльне життя. Тому то й промовець на з'їзді ТПУК так звернувся до зібраних делегатів, гостей й президії: "щоб наші церкви не стояли пусткою, щоб була влада, яка пильнувала б належну обслугу парафій, щоб люди все мали церкву відчинену і в ній свідомого своїх обов'язків душпастиря, тому завзиває з'їзд звернутись ласкаво до найвищого церковного авторитету, щоб прихилився до старих і довголітніх прагнень українського католицького духовенства та вірних і назначив рідного Архипастиря".

Не легко було Апостольській Столиці це питання розв'язати. Раз що деякі громади ще не доросли, і тому, що тут треба було ладнати справи з місцевою церковною єрархією. І наразі вдоволяється Апостольська Столиця, на той час одинокою доцільною розв'язкою: ставить їх Еміненцію Кардинала Ріо де Жанейро, ВПреосв. Якова де Баррос Камару, ординарієм для всіх східніх обрядів у Бразилії. Еміненція Кардинал це людина небуденного духовного формату, надзвичайно вирозумілий і ревний Апостол. З великою радістю приймає під свою опіку наше стадо. До українського народу відноситься з чулим піетизмом, знає оцінити належно спроможність українського католицтва, тому лишає свій осі-

док у Ріо й їде до нашого народу. Звертається перед проповіддями й по проповіддях по українськи: "Слава Ісусу Христу!" Варта згадати, що давніше, коли ще Еміненція був ректором духовної семінарії і мав між семінаристами українців, то виразно вимагав від них, щоб говорили — вправлялися між собою в українській мові! Цю саму вимогу і зараз ставить до наших світських питомців у духовній семінарії у Ріо...

Жест Ріоського Кардинала розвіяв багато темряви, що затяжіла була над нашим рідним обрядом у Бразилії. Латинська ерархія, духовенство, а то й вірні зараз поширили трохи свій, часом аж занадто вузький, світогляд, і собі почали з нами числитись, а навіть пробували використати життедатність українського обряду до охристиянщення і піднесення латинського обряду...

До помочі вибрав Кир Яків генерального Вікарія в особі Всесвітлішого о. прелата, Климента Прийми, уродженця Ірасими, яка, варта підмітити, дала найбільше покликань до стану священичого й чернечого (головно Сестер). У 1957 р. наша Церква у Бразилії, тобто українсько-католицький Вікаріят, так представлявся: 10 парафій, а це: Куритиба, Дорізон, Ірасема, Іваї, Мале, Пітанґа, Понта Гросса, Прудентопіль, Вера Ґварані, Уніон да Вітория. Крім цього три місійні станиці: Антоніо Олінто, Апукарана, Сан Павло. Найчисленніша між цими парафіями це прудентопільська ОО. Василіян. Вона має під сучасну пору 11,352 родини (ок. 75,000 осіб). Інтензивність парафіяльного життя тим можемо представити, що в минулім році охрещено та миропомазувано 2,236 душ, звінчано 482 пари новоженців, було 1,425 дітей до Першого Св. Причастя, а 52,270 душ відбуло свою великодню сповідь. Загально Св. Причастій було 319,245. Церков та каплиць має наша укр. католицька Церква у Бразилії коло 120. Їх обслугує 7 світських священиків, а 30 ОО. Василіян. Є три дівочі чернечі Згромадження, а саме Сестри Служебниці, які мають свій центр у Прудентополі й коло 200 членок з 35 домами. Сестри Катехитки Св. Анни, з осідком у Вера Ґварані, яких число теж переходить 50 осіб з 10 станицями, та вкінці перший світський інститут у цілій Східній Церкві, признаний Апостольською Столицею, а це Катехитки Пресвятого Серця Ісусового з Прудентополя. Оці останні, крім двох великих домів (Прудентопіль, Понта Ґросса) та праці по різних оселях у Бразилії, вже кілька років працюють і в Аргентині.

Отакий розвиток нашої Церкви дав найвимовніший доказ, що їй належиться, так би мовити, власний єпископ, що й було давнішнім бажанням Еміненції Кардинала з Ріо. Тому Апостольська Столиця назначила першого єпископа-українця для українців у Бразилії, о. Осипа Мартинця, ЧСВВ. Дня 2. червня увечері цю радісну подію розголосила під великодню радість всієї української спільноти куритибська "українська радіогодина"...

Новий Преосвященний народився в Львові 7. лютого 1907 р. у вчительській родині. Батько Кир Осипа був сином священика з Залужа, Теребовельщина, Галичина, Україна, й приїхав до Бразилії у 1912 р. з цілою родиною. Осів у Прудентополі й став першим редактором "Праці", що саме при кінці згаданого року почала виходити. Малий Ромко (Осип—це ім'я монаше) зразу ходив до школи СС. Служебниць у Прудентополі, а в 1915 р. вступає до єпископської семінарії у Куритибі. Тут учиться аж до 1922 р. У тім році за порадою василіянського протоігумена з України о. Анастасія Калиша ЧСВВ, що в тому часі відвідував бразилійську місію ОО. Василіян, разом з теперішнім протоігуменом о. Йосафатом Рогою виїзджає до Мукачева на Закарпатті, Україна, щоб вступити до Василіянського Чину. По перших монаших обітах виїзджає до Риму, де навчається в Григоріянськім Університеті, й тут 1. січня 1928 р. стає священиком.

З Риму знову повертається на Закарпаття, де в Малому Березному провадить дім студій ОО. Василіян, а 1933 р. вже бачимо його в Ужгороді на префектурі інтернату ОО. Василіян. Одночасно працює пером та редаґує "Благовісник". Отак його перо й виховання підготовляють український католицький актив у цій частині української землі, й тому не можна не признати нашому Архиєрееві окремої цеголки в освідомленні Срібної Землі...

31. грудня 1934 повертається до Прудентополя, привізши з собою розмах і смілі пориви Карпатської України. Поручають йому редакцію "Праці" і він продовжує працю свого батька. У тому часі прудентопільський часопис заторкує на своїх шпальтах масу актуальних питань для нашої української спільноти, не тільки місцевого характеру, але стає вповні соборний. У "Праці" з того часу можна вичути ритм українських сердець розкинутих по всьому світі. Одночасно під його наглядом виходить пер-

ший український "Буквар", який діждався кілька видань. У міжчасі вчить у Ювенаті Св. Йосифа, виховує молодих Василіян й організує молодь. Самоосвітний Гурток та часопис "Самоосвітник" мають дуже далекойдучу мету — утворити віруючу й українську інтеліґенцію з тут роджених українців. У тому часі наше громадсько-релігійне життя доходить до свого апогею. Визначалося воно ще й тим, що носило хрустально український характер, а в тім велика заслуга якраз першого Єпископа.

Ще до смерти о. Маркіяна Шкірпана ЧСВВ, перебирає управу василіянської области, яку провадить серед найгірших хвилин для нашої Церкви, Чину й народу. Спокійний, зрівноважний, він, як сам виразився "вмів чекати", але коли прийшла в 1945 р. відлига, де знову ми могли вийти з своїм рідним і на вулицю й далі, наче б то вчора перервав, перебирає новообновлену "Працю" та наново прикладає руку до наладнання і поглиблення життя нашої спільности. У тому часі радісно спостерігає, що інтеліґенція і духовенство вже його хову приходять до керми нашого життя. Посли, др. Ділай і інж. Куліцький та перші священики василіяни, свячені по війні, це все його учні...

1953 р. знову повертається до Риму, щоб обняти пост протоконсультора Василіянського Чину. Тут редаґує "Записки ЧСВВ", а останньо наполегливо працює коло видання Св. Письма в українській мові й тут приходить номінація на першого Владику української землі в Бразилії.

На свято Внебовзяття Пречистої Діви наші українські Владики з покладенням рук передали благодать Святого Духа на свого нового товариша, а українці в Бразилії одержали свого рідного Архипастиря.

"Священик є людиною Божою, він є людською істотою, що для неї жити—це віддавати культ Богові, пошукувати Бога, впоюватися Богом, просліджувати Бога, говорити про Бога, служити Богові. Священик—це людина релігійна, посвячена. Це посередник між Богом і людьми, це міст. Він представляє Бога в очах людей і людей в очах Бога".—Єп. Вейо.

СПОКУСА ДО НЕВАЖНОГО ПОДРУЖЖЯ

"Маю 30 літ, отож уже досить багато, як іде про дівчину. Досіль не вдалося мені вийти заміж, бо не було за кого.. Тепер трапився дуже добрий чоловік, але нажаль він є розвідником. Він католик і я католичка. Знаю, що моя родина ніколи не згодиться, щоб ми брали шлюб поза Церквою. Тимчасом ніякий католицький священик не схоче звінчати нас. Отож ми рішилися взяти цивільний шлюб, а як помре його жінка, то поправимо свій шлюб у католицькій Церкві. Чи було б це так страшно зле?"

***

Ваша поведінка не тільки була б злою, але навіть дуже злою. Це був би **смертельний** гріх для вас обидвох. Крім цього ви дали б згіршення. Це ж таксамо гріх.

Не забувайте, що ніщо доброго ніколи не вийшло з тяжкого гріха. Плянований вами шлюб це переступлення Божої заповіді в важній речі, тому це смертельний гріх: **Хто покине свою жінку й візьме собі іншу, той чинить перелюб!** (Лк. 16, 18). А перелюб це смертельний гріх, за який душа піде на вічні муки до пекла, якщо помре без покаяння. Хто дійсно любить Христа, той вистерігається гріха.

Хіба ж воно конечне для вас виходити заміж, і то ще за розвідника? Не вже ж подружжя це остаточна ціль нашого життя на землі? Ні, і щераз ні! Бог сотворив нас, щоб ми Йому служили тут на землі і, служачи Йому, запевнили собі вічне щастя в небі. Це ж можна легко, ба й може легше вчинити в самітньому ніж у подружому житті. Хіба Св. Павло не каже: **Нежонатий клопочеться про речі Господні, як подоба-**

тися Господеві, а жонатий про життєві речі клопочеться, як подобатися жінці. (I Кор. 7, 32-33). Те саме каже й про жінку. (I Кор. 7, 34).

Марна для вас потіха з того, що як помре його жінка, то поправите шлюб у церкві. А що станеться з вашою душею, якщо ви скоріше помрете, і то нагло, не мавши часу покаятися за свій смертельний гріх, яким виключили себе з неба? Що тоді буде на цілу вічність? Хіба душа має таку малу вартість, що варто брати таке страшне ризико, як затрата неба?

Не потішайте себе теж тим, що держава признає цивільні шлюби. Не держава, а Христос буде судити вас по смерті. Не поможе вам те, що держава одобрила ваш шлюб, коли Христос осудив його як перелюб і зухвале зламання, за що Божа справедливість виключає перелюбників із вічного щастя? **Не обманюєте себе,** каже Св. Павло, **ні розпусники, ні перелюбники..., ні злодії..., ні п'яниці... Царства Божого не наслідять.** (I Кор. 6, 9-10).

СМІХОВИНКИ

Наглядач до робітника: "Павле, чому ти носиш по одному міхові? Та ж дивися, Дмитро несе нараз два міхи!"

Павло: "Думаю, що він залінивий, щоб два рази йти так, як я це роблю".

Суддя: Ти дезертир, бо покинув свою жінку.

Обвинувачений: Це неправда. Якщо б ви знали мою жінку, то ви назвали б мене бідним втікачем, а не дезертиром.

Жінка: Наша часопись каже, що учительки це найліпші жінки. Дивно, чому воно так?

Чоловік: Бо вони навчилися мовчки слухати, поки учні не відповідять на їх питання.

Ксеня: Хто такий керівник у фабриці?

Ганя: Це дивний чоловік, що приходить до праці скоріше, як ти спізнишся, а пізніше, як ти прийдеш на час.

Як я подужала?

(Свідчення панни Іванни Фретель, вилікуваної чудом у Люрді 8 жовтня 1948 р.).

З ДИТИНСТВА я не зазнала здоровля. Від 22. I. 1938 по серпень 1946 я була 13 разів оперована, з чого 8 шлункових операцій: 22. I. 1938, березень 1939, травень і грудень 1941, липень і вересень 1942, вересень 1943 і листопад 1944. В 1940 р. д-р Альфонс Пеле поставив у мене диягнозу "туберкулозного перитоніта". Рік провела я в лічниці. О-Левек (Жіронда), опісля в Лябен-Осиан (Лянди), де піддали мене 5 операціям: трьом у липні 1946 на горішній щелепі, по причині загнивання кости, опісля на обидвох ногах в серпні 1946 р. Три рази давали мені Маслосвяття: в лютому 1943, жовтні 1946 і 29 вересня 1948.

В грудні 1946 санаторійні лікарі відослали мене в Притулок Понтшелю, щоб там я вмерла. З 1938—по 1948 р. лікарі Марней і Альфонс Пеле багато разів піддавали мене рентґенівським сеансам, коротким хвилям, діятермії, тощо... В квітні 1948 р. впродовж місяця лікували мене стрептомициною, що тільки на короткий час зменшила мої болі. Останні 18 місяців, вранці була в мене температура 39°5—40° і навіть 40°5, а вечорами обнижувалась до 36°5, раз навіть до 35°9.

Від 1940 р. довгі місяці не могла я харчуватись устами; годували мене серумом, опісля морфінними застриками (4 до 5 разів денно), з солюкамфріем 18 останніх місяців. В липні, по стрептомиціннім режимі, показались ознаки менінгіту. Гнійна ропа, змішана з чорною кров'ю сильно спливала з мене. Цей стан записаний у лікарському справнику та в щоденнику гроти, з червня 1950 р. Що більше, зачали дошкулювати мені дуже часті серцеві знемоги.

В червні 1948 запропонували мені друзі участь у вервичній прощі до Люрду, під керівництвом ОО. Домінікан із Рен. Пр. о. Аже, окружний директор, офірує мені приміщення. Але від липня я знепритомніла. Розказую сказане мені другими. 29. вересня 1948 я втрете прийняла Маслосвяття, і їду в Люрду 4-го жовтня. Бувши увесь час в ваґоні, не пригадую ані виїзду, ані дороги, ані навіть самої прощі. В четвер в вечорі підвезли мене на Еспланаду для поблагословення Св. Євхаристією. В п'ятницю ранком я була на Службі Божій для хворих, на Еспланаді, при Престо-

лі Св. Вернадети. Якийсь священик проходить рядами хворих та причащає. Подав мені священик святу частицю. По Причасті я вернулася до змислів і усвідомила, що знаходжусь у Люрді. Я дуже зворушилась. Вертаюсь у захист без хвилювання. І не думала я тоді про близьке подужання.

Запитав хтось в цю хвилину, як почуваюся: "Тим часом дуже гарно, відповідаю я, зовсім нічого мене не болить". Мені подали чашку кави з молоком. Я п'ю її з густом і від'їжджаю до Печері. Через кілька хвилин вичуваю зовсім виразно, що хтось підкладає руки під мої рамена, щоб посадити мене. Озираюсь, хто це посадив мене, але не бачу нікогісько; лиш декілька хворих лежать на носилках вподовж. Дивлюся другий раз довкруги себе й знову чую, як ця ж особа бере мої руки й укладає їх на моїм шлунку. Цей моментально опав, і повернувся до нормального вигляду.

В цей мент я вичула голод, голод, як ніколи досі. Мені справді годі висловити зворушення, як вам віддати це відчуття. Я справді безсильна сама усвідомити собі моє щастя. Хвилину я запитувала саму себе, чи не марила я часом. Та швидко гадаю собі, не бачивши нікого біля себе, що напевно ніхто другий, як сама Пресвята Діва посадила мене й вилічила.

Як пишу оці спомини, здається мені, що це тільки що хвилина, як чудо сталося...

Пополудні я сама підвелась і пішла до Басейнів. Адже стільки, стільки літ я ані не ворухнулась на один крок. Ввечері попоїла однаково добре, опісля щераз в ночі. Тоді я заснула.

В суботу 9, збадало мене Бюро Стверджень і признало моє подужання. Важила я 24 кілограми, а 8 днів опісля 35 кл. Кожного дня я прибувала 1½ кл.

Ви всі, що прочитаєте це моє оповідання, допоможіть мені бути завжди вдячною.

Підписана: Жанна Фретель.

"Першзавсе молися Всевишньому, щоб Він вернувся твоєю дорогою в правді" (Сир. 37, 19). Інколи християнське життя видається нудним і томлячим. Душа може легко знеохотитися в боротьбі зо своїми пристрастями і спокусами. Молитва врятує її від зневіри. "Чувайте і моліться, щоб не впасти в спокусу. Дух бодрий але тіло немічне" (Мт. 26, 41). Молитва проганяє диявола: "Цей рід нічим не можна вигнати, як тільки молитвою й постом" (Мр. 9, 29).

1) Я хочу справити для нашої церкви Хресну Дорогу. Дехто противиться цьому й каже, що треба писати аж до Папи Римського, щоб дістати на це позволення. Чи це правда?

Ні, неправда. Вам вистачає порозумітися зо своїм парохом. Парох, якщо він думає, що Хресна Дорога буде корисна для його парафії, звернеться за позволенням до свого єпископа. Єпископ дасть бажане позволення, якщо вважатиме це корисним для громади. Так роблять наші люди в Америці, якщо бажають завести в церкві Хресну Дорогу.

Слід зазначити, що Хресна Дорога не є **літургійною відправою,** подібною до Вечірні чи Утрені, тому вона не противиться духові нашого обряду. Хресна дорога це чисто приватна набожність, яку єпископ може дозволити по наших церквах.

Парафіяни повинні пам'ятати, що адміністратор і голова парафії це отець парох. Без його позволення парафіяни не можуть нічого справляти чи купувати до церкви. Бувають випадки, що хтось спровадить до церкви якусь невідповідну річ, якої не можна вживати. З цього повстають замішання та зроджуються нарікання. Їх не було б, якщо б парафіяни впередпорадилися свого пароха. Це дуже добре, що добрі люди замовляють для церков різні конечні чи корисні речі. Бог поблагословить їх за добре серце, але це треба завжди чинити в порозумінні з о. парохом.

2) Знаю чоловіка, що ходив до нашої української католицької церкви. Як він помер, то його син відступник узяв тіло та заніс до некатолицької церкви, хоч наш отець парох іще перед смертю в шпиталі сповідав та дав йому Св. Причастя. Чи я можу дати на Службу Божу за душу цього доброго сусіда, якого проти волі син поховав на некатолицькім цвинтарі?

Можете, бо тут покійний батько нічого не винен. Винен його невдячний син і він буде відповідати за це перед Богом. Нераз таке буває, що невдячні діти не шанують батьків ні за життя, ні по смерті, за що й мусять відповісти на Суді Божім. Ви спокійно можете молитися за душу покійного, бо це дуже добра річ молитися за померших, щоб вони, якщо пробувають у чистилищі, могли щоскоріше відпокутувати кари за гріхи та піти до неба. Там будуть оглядати Боже обличчя та молитися за тих, що своїми молитвами, покутами, добрими ділами і особливо Службами Бо-

жими помогли їм щоскоріше дістатися до Небесного Царства.

3) Моя похресниця, хоч католичка, взяла шлюб у некатолицькій церкві, хоч я звертала їй на це увагу. На мої замітки та просьби вона відказала: "Це не ваш бизнес, де я беру шлюб". Вона вже має троє дітей і невпинно пригадує мені, коли їх ім'янини. Я відповіла їй, що не хочу знати про ці ім'янини, бо вона живе в гріхах, а її діти в очах католицької Церкви та в Божих очах є незаконні. Вона страшно за це обурилася на мене, бо каже, що має державний "лайсенс" на шлюб. Що мені робити?

Лишіть свою похресницю в спокою та моліться за її опам'ятання. Може Бог дасть, що вона зрозуміє свою помилку, покається, навернеться до Церкви, з якої вона виклята, перепросить Бога, поправить шлюб перед двома свідками та католицьким священиком і стане жити покатолицьки. Це бідна душа, що заслуговує на наше спочуття.

Як іде про шлюб, то цей шлюб неважний у Божих очах, бо вона знехтувала закон Церкви, яка наказує, що католики не можуть узяти важного шлюбу поза Церквою. Цей же закон зобов'язує так гейби Сам Христос видав його: **Що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі!** (Мт. 16, 19). Католики, чи то обидві сторони є католиками, чи тільки одна—байдуже чи це хлопець чи дівчина—не можуть узяти важного шлюбу поза католицькою Церквою. Такий закон Церкви. Хто не заховує його, той не заключає важного подружжя.

Марне дехто покликується на державний закон, що признає подібні подружжя. Закон держави не мішається до справ сумління. Він нормує тільки зовнішні справи подружжя, залишаючи справи сумління кожній людині. За це вона сама відповідатиме Богу.

Якщо католик чи католичка візьме шлюб поза католицькою Церквою, то цей шлюб неважний. Такий католик є вилучений із Церкви за непослух і потоптання цього важного закону. Церква не признає за законні діти, що народяться в такого подружжя, поки батьки не поправлять його перед католицьким священиком і бодай двома свідками.

Коли йде про подібні випадки, то це не значить, що католики мають ненавидіти тих, що збунтувалися проти церковного закону та потоптали його. Треба любити бідних грішників, хоч треба водночас осудити гріх і потоптання церковного закону. Католики повинні любити всіх ближніх, чи вони католики чи некатолики, бо Бог велить любити всіх людей, які живуть на світі.

Любов до ближнього не означає, що католик мусить одобрювати неважне подружжя свого ближнього, або коли католик бере шлюб поза католицькою Церквою, то йти на цей шлюб чи гостину. Католики не сміють іти на подібні шлюби чи на гостину то таким шлюбі, бо своєю приявністю одобрювали б гріх свого ближнього, а хто одобрює чужий гріх, той сам грішить.

4) Чи може бути похований на цвинтарі покатолицьки такий католик, що ходить до церкви, платить датки на церкву, але не хоче йти до сповіді?

Католик, що довгі роки не приступає до сповіді та Св. Причастя, є публичним грішником. Церковне право забороняє давати церковний похорон публичним грішникам. Отож такий недбалий католик не може мати християнського похорону.

Звичайно таких "католиків" ховають на непосвяченій частині цвинтаря. Це не значить, що такий чоловік пішов до пекла. Це тільки церковна кара за непослух Церкві, яка велить усім своїм дітям бодай раз на рік приступати до сповіді та Св. Причастя.

5) Я чув від одного некатолицького сусіда, що протестанти таксамо мають священиків. Це мене дуже здивувало... Як тут стоїть справа?

Не знає історії, хто так говорить. Крім католиків і православних—за винятком самосвятів типу Липківського—ніхто не має правдивих священиків. З цього ясно, що ніяка протестантська секта не має важно висвячених священиків. В часі псевдореформи 16-го століття протестанти відкинули священство як диявольський винахід. Хоч опісля англикани привернули в себе "священство", проте нема в них важно висвячених священиків, бо в часі привернення "цього священства" не було вже між ними важно висвячених епископів, щоб висвячувати священиків.

Нас самих нераз дивує, як наші православні браття—церковні самостійники цебто автокефали—можуть звати протестантських міністрів священиками.

Не мавши священства, ніяка протестантська секта не має важної Служби Божої, Св. Причастя, Сповіді, Миропомазання та Єлеопомазання, бо до цих тайн потрібно дійсного священика.

6) Хтось прислав мені якусь молитву "Поздоровлення з Люрду"... В листі зазначено, що цього листа треба три рази переписати та вислати трьом особам, і то за 24 години, інакше буде нещастя. Цей лист мав би подорожувати довкола світу від 1941 р. Його не вільно нищити, бо прийде кара. Хто відмовить цю молитву, той отримає яку хоче ласку, від Божої Матері. Що це все значить? Хто написав цю молитву?

Ми досіль не чули про подібну молитву. Це простий забобон. Викиньте листа до коша чи спаліть його. Бувають істеричні чи екзальтовані особи, що видумують подібні речі та докучають другим. Церква не має нічого спільного з подібними листами та писаннями. Не бійтеся Божої кари, бо ніхто не може стягнути її на вас, якщо слухаєте голосу Христової Церкви, через яку Христос говорить до людей і навчає, що треба робити, щоб подобатися Йому та дійти до спасіння.

7) Чому легатові Служби Божої дорожчі ніж звичайні?

Насамперед ви лихо висловлюєтеся. Служба Божа не є дорога, ані не тана, бо її не можна ні продавати, ні купувати. Це тільки стипендія може бути більша або менша. Стипендія це дар вірних за те, що священик відправить за них Службу Божу. Цей дар іде на підтримання священиків. Коли люди приносили різні дарунки, от як хліб, сир, яйця, тощо. Згодом завівся звичай давати гроші замість згаданих речей.

Легати на Служби Божі дорожчі ніж на звичайні, бо легат зобов'язує священика відправляти Службу Божу довгі роки. За цей час гроші можуть стратити половину або й більше ніж половину вартости. Крім цього треба допильновувати цих Служб Божих... Ось тому легатові стипендії (датки) бувають більші ніж датки на звичайні Служби Божі, які священики відправляють у короткім часі по отриманні датків.

Марія невпинно упоминає свої духовні діточки: "Діти, слухайте мене; благословенні ті, що зберігають мої дороги. Слухайте навчання і будьте мудрі, і не відступайте від нього."

НА МНОГАЯ ЛІТА ВЛАДИКО

ВЕЛИКА подія сталася дня 6. серпня ц.р. в житті американських українців католиків. Папа Пій XII установив митрополію для нашої Церкви в Америці.

Це вже четверта українська митрополія в світі. Перша і найбільша наша митрополія це київська митрополія, яку створено в XI. столітті, після того, як Україна офіційно прийняла християнство та ввійшла в сім'ю християнських народів світу. Тоді наш Митрополит був великим достойником. Він сам вибирав і висвячував єпископів і управляв цілим християнством нашої країни. Ця митрополія попала в московську кормигу і москалі кількома наворотами знищили католицтво в давній Україні, завдаючи цій митрополії смертельний удар в 1839 р., як насильно прогосили злуку наших братів із "московським православ'ям".

Друга митрополія повстала в Галичині в 1303 р. Вона згодом була скасована. Аж в 1807 р. Святіша Столиця відновила її для Західньої України. Ця митрополія відограла колосальну ролю в житті нашого народу під австрійським панування-

ВПреосв. Митрополит Константин Богачевський

ням. Вона процвітала аж до 1946 р., поки большевики не знищили її, примушуючи знову наш нарід прийняти "покров" московського патріярха. Галицький митрополит, Кир Йосип Сліпий, досіль мучиться на засланні на Сибірі.

Третя митрополія повстала в Канаді в 1956 р., як Святіша Столиця піднесла Кир Максима Германюка, ЧНІ., до гідности митрополита, а дотеперішні екзархати перетворила в епархії. Інсталяція Митрополита Кир Максима велично відбулася в Вінніпегу посеред великого здвигу вірних і клеру.

Цього ж року українці католики Америки дочекалися своєї митрополії. Енергійний Кир Константин Богачевський, довголітній єпископ філядельфійського екзархату, став митрополитом, а стемфордський екзархат повернено в епархію.

1. Значення митрополії

Створення митрополії для українців католиків Америки має велике значення. Це не тільки офіційне признання великих заслуг для нового Митрополита, Кир Константина, за його довголітню працю та великі досяги, але водночас похвала для всіх українців католиків, що проживають в З'єднаних Штатах Америки.

Наші браття, приїхавши до Америки, чомусь не йшли на фарми, як це чинили українці в Канаді, але масово поселялися по великих містах Східньої Америки. Оттому в Америці дуже мало наших парафій по фармах. Сливе всі українці католики скупчені по великих індустріяльних містах.

Життя по містах має свої добрі й лихі сторони. Воно сприяє громадському життю українців, бо влегшує контакт між ними, але водночас послаблює їх релігійну та національну свідомість, бо вони проживають і працюють перемішані з людьми інших вір і обряду.

Створення митрополії викличе в чужих пошану для нашої Церкви та обряду, а в наших людях скріпить почуття шляхетної гордости, бо найбільший релігійний авторитет світу, Рим, сильно вшанував їх, даючи їм осібну церковну провінцію, митрополію. Це відзначення напевно причиниться до більшої пошани для нашого народу поміж католиками латинського обряду.

Крім цього створення митрополії буде новим товчком для наших людей ще більше любити свою Церкву та обряд і навчати своїх дітей любити їх. Стичність із латинниками, які чисельно куди сильніші, не повинна викликувати в нікім почуття меншевартости та відривати його від сашого обряду. Створенням митрополії Святіша Столиця заявила, що бажає, щоб українці католики любили свою Церкву, плекали свої релігійні та національні традиції, служили Богу в своїм рідним обряді та залишалися українцями, хоч вони проживають в Америці.

Створення митрополії повинно теж скріпити в американських українцях любов до Церкви взагалі, бо нова гідність накладає на них обов'язок ще краще завчати святу віру та проживати так, як навчає Христова Церква.

2. Досяги

Ніде, поза Україною, українці католики не можуть похвалитися такими великими здобутками, як в Америці. Крім

яких 150 добре зорганізованих парафій зо сталими священиками парохами, наша Церква в Америці має декілька місійних станиць, три академії для дівчат, вищу школу (каледж) для хлопців, велику семінарію для виховання молодих священиків і 30 цілоденних парафіяльних шкіл, до яких вчащають тисячі наших дітей.

Є численні монастирі Сестер Василіянок і Сестер Служебниць. Є сильно зорганізоване Юнацтво, є різні товариства для мужчин і жінок, є щоденник **Америка,** дієцезальний тижневик в двох мовах **Шлях,** є **Місіонар,** місячник Сестер Василіянок, тощо.

Українці в Америці визначаються подивугідною великодушністю, як іде про церковні фінанси. Там держава не помагає нашим школам. Самі люди мусять будувати, вдержувати учителів і дбати про перевіз. Тільки сильна любов до Церкви може натхнути парафіян такою великою жертвенністю.

Не диво, що Святіша Столиця, розглянувши такі величезні досяги українців католиків в Америці, рішила завершити їх релігійно-церковну організацію створенням нової митрополії.

3. Інсталяція

День 1. листопада 1958 залишиться пропам'ятним в історії нашої Церкви в Америці. Це буде офіційна інсталяція першого Митрополита для українців католиків, що проживають в цій демократичній країні.

Папський делегат, Кир Амлето Ціконяні, інсталює нашого Митрополита Кир Константина. Створено особний комітет, що займається приготовленням цього торжества. Винаймлено обширну залю "Конвеншен Гал" в Філядельфії, в якій відбудеться інсталяція. Ця заля може легко помістити 15,000 осіб.

Кир Константин в асисті численних священиків відправить архиерейську Літургію. Будуть відчитані папські буллі. Проповіді будуть виголошені в укр. і анг. мовах. Тисячі українців, наша єрархія з Америки та Канади візьмуть участь у цім торжестві.

Це буде справді великий день для українців католиків Америки. Нехай ця інтронізація викличе в серцях наших братів і сестер вдячність для Божого Провидіння, що так любляче чуває над нашим народом в Америці.

Бажаємо обильних ласк для ВПреосв. Митрополита Кир Константина, щоб він міг іще довгі роки провадити наш клер і нарід на шляху Божих заповідей. **На многая літа, Владико!**

Чоловік стріляє, а Бог кулі носить

М. Щ.

ОТЕЦЬ Михайло відмовив вечірню у церкві, зробив довге посіщення перед Найсвятішими Тайнами, щиро приклякнув перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі та поручив їй одну дуже важну справу, що сильно мучила його пастирське серце. Він—душпастир. Відповідає за кожну овечку, яку Спаситель поручив йому. Нажаль бувають різні овечки, слухняні та добрі, що веселять серце душпастирів, але й не брак упертих, розтріпаних і бунтівливих, які затроюють душу Христових Намісників.

Отець Михайло вже кінчав молитву перед іконою Богородиці, як надійшов його сотрудник, молодий отець Димитрій, і стиха промовив: "Отче Парох, пані Гадрієнко хоче вас бачити. Каже, що має якусь дуже важну справу!"

Парох спокійно поглянув на сотрудника та відказав: "Зараз буду в розмовниці!" Обличчя отця Михайла покрилося серпанком смутку. Почувши ім'я Гадрієнків, догадався, за чим ця бідна та побожна мати прийшла до нього. Вона мала клопіт з дочкою Ганусею. Парох знав про її журбу, тому й щиро співчував бідній матері.

Гануся! Вісімнадцятилітня дівчина. Жвава, весела, побожна. Недавно закінчила католицький гайскул, в якім визначалася повагою та побожністю. Була водночас добра і гарна дівчина. Отець парох добре знав її, бо мала до нього безмежне довір'я.

Що ж сталося? Не минуло й два роки, відколи Гануся закінчила школу, а як сильно змінилася! Щоправда, зразу бувала щонеділі до Св. Причастя, але згодом її ревність послабла. Останніми місяцями Гануся рідко приходила на Службу Божу, а як з'являлася, то це звичайно бувала найпізніша, остання недільна Літургія. До Святих Тайн зовсім перестала приступати.

Хоч отець Михайло був уже довгі роки душпастирем, всетаки було йому незрозуміле, як Гануся могла так скоро, бо в протязі неповна двох років, затратити ту набожність, що ревні Сестри та добрі батьки довгими літами защеплювали в її молоде серце.

Відходячи з церкви, священик щераз звернувся до Христа утаєного в Пресвятих Тайнах і закликав з глибини душі: "Дорогий Спасителю, це твоя душа. Ти помер за неї на хресті. Поможи мені вирвати її з безодні, над якою нещасна опинилася!"

В розмовниці ждала мати Ганусі. Вона силувано усміхнулася та промовила: "Слава Ісусу Христу!"—"Слава навіки"! відповів парох. Сівши за столиком, священик ждав, поки мати почне свою сумну історію. Йому не треба було багато говорити, бо добре знав дочку, знав її впертість і рішучість. Вона завжди бажала поставити на "своє".

Сльози поплинули по обличчі засмученої матері. "І що мені робити?" промовила вона. "Гануся була така добра. Ми дали їй добре виховання. Що з нею сталося? Ми хотіли післати її до університету, але вона відмовилася. Знайшла собі роботу як секретарка в одній великій компанії... І там скоїлося нещастя!"

Парох спокійно слухав маминого горя та сумно похитував головою. Гануся працювала в канцелярії. Там стрінула Якова, покупця і продавця, який розвозив і продавав товарі компанії. Хто був цей Яків, ніхто не знав. Він приїхав десь із С. Франциско і нікому про себе не говорив. Був старший від Ганусі на яких 10 чи 15 літ. Представився, як самотній чоловік. Казав, що десь ходив до колегії. Тепер набирав практики в торгівлі. Згодом мав відчинити власний бизнес.

Яків зачав підхліблятися до Ганусі, як тільки вона дістала роботу в компанії. Отак зродилася між ними приязнь, що завела молоду дівчину зразу до релігійної байдужности, а згодом на край безодні.

Гануся далася зловити його підлесним намовам. Вона зчаста стрічалася по праці. Матір дивувало, чому Яків не заходив до її дому. Був усього два рази. Не мав часу, бо був "зайнятий бизнесом". Був він кремезний, добре збудований, гарно вбраний, меткий балакун і хитрий продавець. Не дивниця, що невинна дівчина далася зловити на його лапку: "Я досіль жив самітній. Тепер хочу заложити власну родину та жити полюдськи".

"Ось так виглядає історія моєї дочки. Не маю більше нічого до говорення, хібащо те, що моя Гануся сильно залюбилася в цьому незнайомому приходькові", закінчила мати та додала: "Гануся каже, що вона мусить вийти за нього заміж, інакше ніколи не буде щаслива в житті!" Наступила коротка мовчанка, по якій додала: "Моя дочка хоче йти за нього заміж. Але хто він такий? Ніхто не знає його, ані його минулого!"

Отець Михайло звернувся до засмученої матері: "Яка ж його релігія? Чи він узагалі вірить у щонебудь?" Жінка підняла очі: "Ні, він не має ніякої релігії. Він тільки **взагалі** вірить у Бога, але до ніякої релігії не належить. Сказав дочці, що всі релігії добрі, тому не слід жадної вибирати".

"Ну, а чи готов брати шлюб у церкві? Чи підпише, що всі діти будуть хрещені та виховані в католицькій релігії?"—спитався парох.

"Моя дочка не знає, бо Яків сам цього не знає. Він каже, що це маловажна справа, яку можна лишити на пізніше, як прийдуть діти!"—відповіла пані Гадріенко.

Парох сумно усміхнувся: "Так, пізніше, але як? Напевно так, як він захоче, а не як Гануся скаже!"... Як же Гануся може вийти за нього заміж, коли він такий?"

"Я й тому сюди прийшла. Хочу порадитися з отцями. Боюся, що вони втечуть і візьмуть цивільний шлюб десь в іншім місці. Я це завважила, бо десь нема її валізки з сукенками. Отче, що сталося? Чи моя дочка зійшла з розуму? Чи вона зовсім затратила віру в Бога?"—закінчила свій біль пригноблена мати.

"Можливо", промовив парох, "але не треба тратити надії. Христос не забув, як любляче ваша дочка приймала Його до свого серця. Божа Мати пам'ятає про вервиці, що Гануся відмовила в її честь. На те вона Мати Неустанної Помочі!"

Священик задумався на хвилинку, чухаючи своє вже сиве волосся. По короткій перерві промовив: "Молімся. Вона не стратила віри. Гануся тільки прикрила цю віру любовною пристрастю. Христос може її ще врятувати. Молімся та здаймося на Його мудрість!"

Мовчали. Отець Михайло звернувся до матері та продовжав: "Я ще зобачу вашу дочку навіть, якщо б вона рішилася потайки втекти з дому. Як відходила з нашої школи, вона обіцяла, що повідомить мене, як буде виходити заміж. Знаю, що дотримає слова, бо вона така..."

Мати мовчала, не знаючи, що сказати на таке запевнення. Тільки сердешне: "Боже, змилосердися над моєю бідною дитиною!" вирвалося з її грудей. "Тепер, пані, ідіть до церкви та відмовте вервицю на честь Богородиці. Вона розуміє ваше горе... Вона може і хоче помогти вам... Помоліться таксамо до Христа. Він— Цар людських сердець. Без Його волі ніщо не станеться вашій дочці".

Мати вийшла з гостинниці і подалася до церкви. Священик витягнув часослов і дальше відмовляв його. Внедовзі задзвонив дзвінок при дверях. Встав і відчинив. Вбігла Гануся. Змішана, поденервована, задихана. Перед ганком стояв автомобіль. В ньому сидів доволі молодий мужчина. Не треба було багато говорити. Це був Яків, з яким Гануся тікала з рідного міста, щоб десь по дорозі зайти до цивільного уряду та взяти "неважний шлюб".

"Прошу, сідай, Ганусю," промовив отець Михайло. В його голосі не було злости, ні обурення. За те в голосі дівчини можна було вичути нотку істерії. "Ні, дякую. Я тільки прийшла сказати вам, що виходжу заміж. Знайте, що я вмію дотримати обітницю!"

"Ого", усміхнувся парох. "Ти говориш про обітниці. Добре. А що скажеш про хресні обітниці, які ти прирекла служити Христові та вірити в Нього?"

Дівчина змішалася на хвилинку, але негайно відказала: "Як мене хрестили, я була дитиною. Нічого не розуміла, тому годі було робити якісь обітниці. Тепер я вже доросла. Люблю чоловіка та хочу бути його жінкою. Негодна взяти шлюбу в церкві, то візьмемо поза церквою. Що ж такого страшного? Присяга всюди така сама, чи в церкві, чи в цивільнім уряді!"

Священик зобачив, що до Гануси шкода й говорити. Пристрасть зовсім засліпила її. Він тільки промовив: "Ганусю, ти вже зовсім не любиш Ісуса!"

"Не говорім про це!" відрубала дівчина, навіть не ввійшовши до гостинниці. Цілий час стояла на порозі гейби боялася, щоб слова священика не зламали її впертости та не завернули з дороги прокляття.

"Ганусю, ти рішилася на страшне діло. Тепер ніч на дворі. Але ти входиш у духовну ніч, куди страшнішу... Будеш нещаслива. Колись згадаєш серед сліз мої слова... Ах, як мені жаль, що негоден спинити тебе від цього кроку, що заведе в руїну...— Принаймні ходи зо мною на хвилинку до церкви та попрощайся з Христом, Якого ти колись так сильно любила".

На ці слова Гануся закричала: "Ні, ніколи! Яків перестеріг мене перед штучками священиків! Бувайте здорові!" і вихром вилетіла з гостинниці. Загуркотів мотор автомобіля... Від'їхали... Біль стиснув серце доброго пароха, що не потрапив врятувати душі від загибелі... Витягнув вервичку та попрямував до церкви. Там уже не було пані Гадріенко. Пішла додому. Може сподівалася застати дочку. Марна надія. Дочка вже їхала в безвість духовної та моральної темряви.

Священик припав навколішки перед Святими Тайнами та гірко заридав: "Ісусе, любий мій Спасителю, вислухай мене... Я—Твій священик... Стидаюся, що не потрапив спинити її... Але Ти, Ісусе, можеш іще врятувати цю душу, що колись так гаряче любила Тебе..." Перестав молитися устами... Його душа плакала перед Спасителем світу над руїною Гануси...

Тимчасом отець Димитрій, який знав про цілу справу, хотів зобачити, куди Яків повезе нещасну. Мав власний автомобіль і непомітно пустився за ними... Їхали містом. Отець Димитрій чув у душі, що Христос урятує Ганусю, хоч не знав як...

Переїжджали крізь місто. Яків був нервовий. Це було видно по його їзді. В'їхав на пререхрестя вулиці; не став на червоне світло, бо за скоро їхав. Світло раптом змінилося. Хотів перегнати його. А тут "бах". Хтось зачепив його збоку. Автомобіль скрутився і став. Ніхто не був поранений. Тільки бляха на автомобілі загнулася. Збігся нарід на місце катастрофи. Яків був страшно лютий, але ще більше застрашений. Вискочив із автомобіля та побіг до телефону, щоб "закликати" поліцію, але вже більше ніхто його не бачив.

Гануся тремтіла... Надїхала поліція, але Якова не було. Нарешті відкрилися їй очі на обман. Поліція вже шукала за ним. Він украв 10,000 дол. з компанії та зник. Пофальшував компанійного чека і не вернувся до праці.

З поліційних записок виявилося, що Яків Б. був обманцем, за яким вже довго шукала поліція. Він уже нераз **женився** з необережними багатими дівчатами. Не один чек він пофальшував і забрав незароблені гроші.

Почувши історію Якова, Гануся поблідла та стала плакати. Поліція показала їй фотографію Якова. Не було сумніву, що він дурисвіт і обманець.

Отаку історію почув парох від свого сотрудника Димитрія.

З його грудей вирвалося: "Боже, дякую Тобі. Христе, Ти дійсно Цар всесвіту. Ніщо не діється без Твоєї волі!"

"Отче парох", промовив о. Димитрій, "Гануся перепрошує вас, що була така зухвала... Вона завтра рано прийде до сповіді та Св. Причастя!"

"Слава Богу", промовив отець Михайло, "Христос Цар розгромив Люципера та вирвав з його шпонів бідну Ганусю!"

СТРАШНА ВІЧНІСТЬ

о. В. С.

До хворого прикликали священика. Як він уже був у його кімнаті,—сам на сам,—тоді сказав хворий:

—Отче, не силуйтеся! Я не буду сповідатися. Я згодився прикликати вас тільки тому, щоб заспокоїти моїх домашніх. Але сповідатися? Чому? Я не вірю у вічність!...

Священик дуже здивувався. Кілька хвилин панувала мовчанка в кімнаті. Опісля священик витягнув годинник, поставив його перед очі хворого і серіозно сказав:

—Глядіть, тепер є якраз 10. година. Приглядайтеся добре на той годинник, як вказівки і години посуваються наперед до 12-ої, а опісля знов починають від 1-ої аж до 12-ої і т.д. Щось подібне є і з вічністю. Хоч час поступає наперед, хоч події в часі постійно змінюються, то сама вічність не має кінця ніколи.... І я переконаний, що як буде 12. година, тоді ви повірите у вічність...

Те сказавши, вийшов із кімнати і залишив хворого в самітній призадумі. Сам побув якийсь час у родини хворого, потішаючи її, що все буде добре, хворий дістане ласку навернення, бо вони всі молилися в тому наміренні і тепер нехай відмовлять разом із ним вголос одне "Отче наш" і одне "Богородице Діво" та одне "Слава Отцу" за його навернення.

Заледве скінчили молитви, хворий почав кликати своїх і просити, щоб вони знову закликали священика, бо він бажає примиритися з Богом, вічність бо видається йому дуже страшна, і він за неї неспокійний.

Дуже втішився, як заявили йому, що священик власне чекає в другій кімнаті разом із членами родини і спільно молився з ними за ласку навернення для нього. Подякував їм всім та священикові за їх молитви й опісля висповідався щиро з цілого життя, заявляючи, що ліпше забезпечити себе на вічність. Побожно приняв св. Напуття і св. Тайну Єлеопомазання та за кілька днів помер. Вмирав дуже спокійно, підчиняючись покірно Божій волі.

Родина дуже раділа і дякувала Всевишньому за те, що вислухав їх покірні молитви і дав ласку навернення їх старенькому батькові та дальше молилися, щоб Всевишній подав йому вічне щастя.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя.

З похорону Анни Федорович, Йорктон, Саск.	15.00
Дякович Панство, з ювілею	15.00
А. В., Вінніпег	5.00
Стебницька Р. Пані	5.00
Коромець Іван	2.00
З похорону Анни Данесевич	12.00
З похорону Р. Козінського	11.25
Вакаляр Панство, з ювілею	8.85
Новак Петро, з ювілею	6.80
Чорній пані Анна, Балтимор	1.50
З похорону Марії Федірко	22.00

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Монтреал, 19. II. 1958

Всеч. Отче Редакторе,

Я дуже вдячна Вам, що Ви тратили свій дорогоцінний час задля мене. Рівнож перепрошую за таку пізну відповіть. Я сама не в силі заплатити все. Бачу, що сама не зроблю нічого без Вашої цінної помочі і поради. Я вже думала над тим, чи не було б можливо надрукувати в Голосі Спасителя? Розуміється, що то не буде те саме, що образки, але я думаю, що це не буде так багато коштувати, і не буде з тим клопоту, як напр., кому розсилати і вкладати. Чи можливо б було це здійснити? Чи Отець будуть з тим згідні—не знаю, але посилаю ще раз цю молитву, бо в попередньому листі я зробила помилку.

А тепер хочу Вам написати кілька слів як, і де почалася моя набожність до Св. Герарда. Після другої світової війни я і мої дві сестри залишилися в Чехословаччині. Тут ми мали нагоду пізнати о. др. Мастиляка у ОО. Редемптористів недалеко Мар'янських Лазень (Marienbad), де ми ходили якийсь час на Службу Божу, бо наших священиків, котрі там були залишилися по парафіях, чехи поарештували і без причини засудили на 2 роки до копальні вугля. О. др. Мастиляк ЧНІ. був українцем з Закарпаття. Він нас заохочував до набожности до Св. Герарда і придбав нам його образки з молитвою до нього, дев'ятницю в його честь та книжку, де було описане з найменшими подробицями життя Святого. Ми хотіли виїхати з Чехословаччини, тому що нас там переслідували. О. др. Мастиляк писав у нашій справі до о. Ван де Мале. Ми молилися до Св. Герарда, щоб нам поміг. І хоча Чехи нам не позволили виїхати, то всетаки нам вдалося перейти границю до Німеччини в білий день, розуміється, нелегально. Відтоді, як я є в якімсь нещасті, чи потребую Божої помочі,

прошу Св. Герарда, і він мене не лишає невислуханою.

Може Вам не буде цікаво читати про мої особисті переживання, то прошу вибачення.

Якщо Отець думають, що можна буде надрукувати в Голосі Спасителя, то я вишлю гроші, щоби оплатити.

Щераз дуже дякую за Ваш труд.

З християнським привітом,

А. Сампсон.

P.S.—Св. Герард Маелля був братом-помічником у Чині ОО. Редемптористів. Уже за життя робив багато чуд. Сьогодні він є покровителем неплідних жінок. Вони моляться до нього й дуже часто Бог ненадійно посилає їм бажану дитинку.

Молитва до Св. Герарда

Великий і сильний приятелю Божий, Св. Герарде! Я маю велике довір'я до Твойого доброго, ніжного і спочутливого серця. За свого життя на землі Ти помагав всюди, де лише бачив якенебудь терпіння. Тільки Бог знає, скільки сліз ти висушив, скільки терпінь ти зменшив, скільки сердець ти успокоїв і скільки грішників ти помирив з Богом та наповнив їх душі святим щастям. Якщо ти мав таку велику силу тут на землі (творити чуда), то що доперва в небі? Небесна слава не зменшила ані твоєї сили, ні доброти, лише їх збільшила. Господь Бог вчинив тебе не тільки особливим помічником для жінок-матерей в тяжких хвилинах, але також великим помічником у всяких терпіннях. Тому я звертаюся до тебе з повним довір'ям і прошу випросити мені ласку (_____). Не відкинь моєї просьби, не дай мені відійти невислуханому. Передай мою просьбу Господу Богу, а коли це зробиш, Господь напевно тебе вислухає. За це буду тебе ще більше любити і ширити почитання, щоб так Господь прославився у Своїх Святих. Амінь.

СМІХОВИНКИ

Має бути шлюб дочки. Мати біжить до церкви, щоб прикрасити вівтар. Вівтар потопає у вінках троянд. Поглянувши на престіл, мати закликала: —"Ні, тут не може відбутися церемонія вінчання!"

"Чому?"—питає священик.

"Чи не бачите напис над вівтарем", відповідає мати. "Там стоїть написано: 'Отче, проти їм, бо вони не знають, що роблять' ".

Іван: "Максиме, ти часто в розмові зо мною вживаєш слово 'ідіот'. Думаю, що ти не вважаєш мене ідіотом".

Максим: "Успокійся, Іване. Хіба ти 'один' ідіот на світі?"

Мати: "Михасю, та ж хіба не бачиш, з котрого боку хліб помащений маслом?"

Михась: "Не журися, мамцю, я їм обидва боки булки."

Петро: "Іване, чи якась твоя мрія з молодости здійснилася?"

Іван: "Так, як мати веліла мені чесати волосся, то я бажав, щоб не мав волосся. Тепер не маю вже клопоту".

"Чому грубі люди завжди добродушні?"—питає пацієнт психолога.

Психолог: "Не дивуйтеся! Вони не годні ні битися, ні тікати, тому мусять бути спокійні."

Українське Ювілейне Паломництво в Люрді

Около 1300 українських католицьких прочан з Франції, Англії, Німеччини, Італії, Америки та Канади взяли участь в ювілейних святкуваннях в Люрді в днях 2-6 серпня цього року з нагоди 100-річчя появ Богоматері в тому святому місті.

У суботу 2-го серпня почали з'їздитися до Люрду українські прочани з усіх сторін вільного світу, одні під проводом своїх єпископів, другі під проводом своїх душпастирів. На залізничих станціях уже чекали автобуси, щоб завести поодинокі групи до своїх резервованих готелів. Від години 2-4 пополудні отці Духовні слухали сповідей прочан у каплиці призначеній для тієї цілі. Надзвичайно приємна була зустріч наших братів і сестер зза океану й континенту коло статуї та гроти Людської Матері Божої, де під проводом Високопреосвященнішого Кир Івана Бучка відмовлено спільно святу вервицю після вечірнього походу зо свічками.

У неділю 3-го серпня почалась Архиєрейська Божественна Літургія в годині 8.15 рано, яку відправив ВПреосв. Кир Іван Бучко, Апостольський Візитатор для Українців Західньої Европи в асисті 12 священиків. Пів години перед св. Літургією вся асиста та прочани вже чекали на свойого дорогого Архиєрея, щоб привітати його коло брами долішньої базилїки св. Вервиці. До асисти на Архиєрейську Божественну Літургію станули, Всесвітліший і ВПр. о. М. Ван де Мале, ЧНІ., Генеральний Вікарій з Франції, Всесвітліший і ВПрп. о. П. Малюга, ЧНІ., Генеральний Вікарій з Англії, ВПр. о. Канцлер Лесьокович, ВПр. о. Радник А. Крохмальний, Всесвіт. о. Монсіньор Габро, ВПрп. о. Радник О. Бабій, о. др. І. Сидорів, о. др. Вол. Паска, о. Вол. Білинський, о. Ст. Сулик, о. П. Когут, о. Ів. Оришкевич. Дияконував о. др. Ст. Вівчарук з Англії. Функцію майстра церемоній виконував о. др. М. Марусин, секретар ВПреосв. Кир Івана Бучка. Пристоящими коло Преосвященного були учні з Малої Семінарії з Кастельгандольфо. Усі прочани співали св. Літургію під умілим проводом дірігента п. Томи Дратвінського з Парижа. Оця Архиєрейська відправа з деякими поясненнями була передана через французьке радіо. Після відправи ВПреосв. Кир Іван виголосив коротку, але змістовну проповідь про Матір Божу і заохотив всіх приявних витривати в набожності до Небесної Неньки до кінця життя запевняючи всім, що за посередництвом Богоматері можна отримати всякі ласки, головно ласку доброї смерти. Потім всі учасники станули на дворі до спільної знимки.

Пополудні в годині 2 прибуло велике число прочан до гарної залі Нотр Дам, щоб почути кілька доповідей. Пан Професор Вол. Янів, голова Українського Християнського Руху, сердечно привітав всіх гостей і по короткому вступі попросив Всесвіт. о. П. Малюгу, ЧНІ., щоб виголосив доповідь на тему Цариця Святої Вервиці. Опісля сам п. Проф. виголосив довшу доповідь про значення Українського Християнського Руху й про його потребу для сучасного світу.

В годині 4.00 прочани зібрались разом з іншими прочанами коло гроти Людської Матері Божої, щоб брати участь в поході з Найсв. Тайнами. Після цього походу, Преосвященний Кир Ніль, ЧСВВ., Епарх з Едмонтонської Епархії з Канади, відправив Соборний Молебен коло гроти разом з пристоящими священиками Всесвіт. і ВПр. оо. М. Ван де Мале, ЧНІ., П. Малюга, ЧНІ., о. Олек. Бабій, о. Ів. Бучко, о. П. Мельничук, о. Ст. Вівчарук. При кінці Молебня Преосвященний Кир Ніль виголосив дуже зворушливу проповідь про Матір Божу й закликав усіх до спільної молитви на св. вервиці в наміренні поневоленого українського народу, який зараз розкиненний по цілому світі та позбавлений рідної землі та свободи так, що ніхто звідтам не міг прибути на це паломництво. На закінчення відспіваю Под Твою Милость. Ввечорі всі наші прочани знову зібрались разом коло гроти й під час процесії з горіючими свіч-

(Продовження на стор. 36)

THE GROTTO OF LOURDES

Грота в Люрді, де 100 років тому Божа Мати з'явилася Св. Бернадеті. Сьогодні тисячі паломників відвідують це святе місце і беруть собі воду, яка виходить з цієї скали.

Sunday, August 3, 1958, Ukrainian Pilgrims to Lourdes, at the entrance to the Basilica of the Holy Rosary, await His Excellency Archbishop John Buchko, D.D.

On the way in, His Excellency blesses the people with his hand-cross.

Solemn Pontifical High Mass in the Basilica

Ukrainian girls adorned and bedecked in true Ukrainian fashion.

The Mass was sung by a Ukrainian choir under the direction of

Mr. Thomas Dratwinsky of Paris, France.

Ukrainian Bishops and priests taking part in the procession with the Blessed Sacrament.

УКРАЇНСЬКЕ ЮВІЛЕЙНЕ ПАЛОМНИЦТВО В ЛЮРДІ

(Продовження з стор. 31)

ками співали на переміну славну людську пісню: "По горах долинах розноситься дзвін; привіт архантельський нам голосить він; Витай, витай, Діво Маріє, витай, витай, наша надіє!"

Наступного дня ВПреосвященніший Кир Константин Богачевський, Екзарх з Філядельфії, США, і Преосвященний Кир Амброзій Сенишин, ЧСВВ., Екзарх з Стемфорду, США., відправили Соборну св. Літургію коло гроти в асисті своїх священиків з Америки. Після цієї відправи ще двох Владик, ВПреосв. Кир Іван Бучко та Преосв. Кир Ніл, ЧСВВ., велике число священиків і учасників стануло до спільної знимки перед брамою базиліки св. Вервиці. Оця спільна знимка дуже гарно заманіфестувала участь українців в цьогорічному паломництві.

В годині 11.00 рано деякі прочани знову мали нагоду почути гарну доповідь про Чудотворні Ікони Матері Божої на Українських Землях, що її виголосив з рамени УХР в залі Нотр Дам п. др. Гоцій з Мюнхену. Пополудні від'їхали додому літаком канадійські прочани під проводом свойого єпископа Кир Ніля, ЧСВВ. В годині 4.30 пп. ВПреосв. Кир Константин, ВПреосв. Кир Іван, Преосв. Кир Амброзій, в асисті численного українського духовенства взяли участь в процесії з Найсвятішими Тайнами. Під час походу наші владики й священики йшли в гарних східніх ризах в почесному місці за Найсв. Тайнами. Гарно теж маяли українські хоругви та прапори, що їх несли під час процесії наші мужчини одягнені в народних строях. Після процесії пополудні завжди відбувається зворушлива церемонія благословлення хворих Найсв. Тайнами. Хто раз побачив тих різних калїк і хворих пізнає який це великий дар мати добре здоров'я. Процесію закінчується благословленням Найсв. Тайнами. Після цієї процесії українські прочани відбули ще спільну Хресну Дорогу, яка находиться на високій скалі. Деякі наші прочани вступали цією дорогою босими ногами.

У вівторок рано наші владики й священики правили приватно св. Літургії і опісля всі мали вільний день. Деякі прочани використали свій вільний час і поїхали в гори Перенейські. Інші остались в Люрді і пішли оглядати дім і помешкання св. Бернадети; млин, де працював її батько, парохіяльну церкву де спочивають тлінні останки тодішнього пароха св. Бернадети; музей, де находяться книжки і інші речі, що їх вживали свята Бернадета свого часу; також бачили каплицю, де св. Бернадета брала перше св. Причастя, і т.д. Ввечорі розповідали одні другим про все, що бачили того дня. В год. 9.00 знову багато наших прочан, хотяй помучені, таки брали живу участь в поході зо свічками. У вівторок пополудні від'їхали наші владики з Америки в дальшу дорогу.

У середу рано в годині 8.00, ВПреосв. Кир Іван Бучко відправив Соборну Літургію коло гроти в асисті 16 священиків. При кінці дорогий наш Владика сказав прощальне слово і уділив всім учасникам своє Архиєрейське благословення. На цій Соборній Відправі був присутний Його Еміненція Кардинал Агаджанян, теперішній Префект Поширення Віри.

Потім деякі паломники почали приготовлятись до від'їзду. Інші пішли собі набрати люрдської води чи набути побожні пам'ятки.

Для усіх учасників оцього українського паломництва до Люрду останеться солодкий спогад який заразом піде в історію української католицької Церкви на чужині.

Ukrainian Pilgrimage from England — 1958.

Another Ukrainian Pilgrimage Group from Canada.

The paternal home of St. Bernadette.

Basilica
of the
Holy Rosary
at Lourdes

Inside the Basilica

Painting of St. Bernadette

Statue
of the
Blessed Virgin

CHRIST THE KING

—M. Schudlo, CSsR

In the year 1907 a sick priest, Fr. Matthew Crawley of the Congregation of the Sacred Hearts of Jesus and Mary, came from England to Paray-le-Monial. He entered the chapel in which Christ appeared to St. Mary Alacoque and knelt before the altar.

He was suffering from an incurable disease of the heart. The doctors forsook him as doomed. The priest accepted the sentence of death and offered it to Christ the King in reparation for the countless sins of the impious and masonic world.

While kneeling before his Divine Master, Fr. Crawley suddenly felt his strength return to him. He realized that he had been cured from an incurable illness, for no disease can withstand the all-powerful arm of the heavenly Physician, Christ Our Lord.

At the same time, an overpowering desire entered his own heart to draw every Christian household in the world to the Sacred Heart of Christ the King. He felt that he had been cured and chosen by Christ exactly for this noble end.

Full of zeal for the glory of God, Fr. Crawley went to Rome and confided his desire to Pope Pius X, begging his blessing and approval for the task he felt impelled to undertake for the greater glory of God. The Pope blessed him and said, smiling: "I give you no permission for a work as magnificent as this. I command you, instead, to devote yourself to it."

The grateful missionary set to work at once. The spread of devotion was remarkable. Ten years later, Fr. Crawley wrote: "The enthronement of the Heart of Jesus as King has been made in the palaces of the kings and princes, in the homes of thousands of workmen and of the poor. It has been carried out in Parliaments and spread through all the continents of the earth, reaching Alaska, Congo and the most remote islands." Christ was becoming King of the families, heart by heart. Family after family knelt before the picture of the Sacred Heart and dedicated itself to its Savior, remembering the promise made to St. Margaret Alacoque: "I will bless every place in which an image of My Heart shall be exposed and honored."

Thus devotion to the Sacred Heart became an integral part of our daily life and work. The crusade to bring the blessings of the Christ into the home of every Catholic family is going on till the whole world becomes a great family united together in the Sacred Heart of its Divine Master Who is constantly calling upon every individual and family: **Come to Me, all you that labor and are burdened, and I will give you rest.** (Mt. 11,28).

In Jan. 1918, Pope Benedict XV (1914-22) put the seal of approval on the devotion of the Enthronement in the following forcible words:

"We recognize in this praiseworthy consecration of families to the Sacred Heart the dawn of that much-desired time when the sovereignty of Jesus Christ shall be acknowledged on all sides, fulfilling the prophecy of St. Paul: **He must reign, until He has put all His enemies under His feet, and the last enemy to be destroyed will be death."** (1 Cor. 15, 25-26).

Pope Pius XI (1922-39) prescribed that, to make up for the violated rights of Christ, our supreme and loving King, and to atone for the sins of nations, every year, on the same feast day of the Sacred Heart, an Act of Reparation should be recited in the churches and religious communities of the Christian world.

Alexander the Great, the most famous conqueror of all times, was preparing a campaign which would make him ruler of the whole world. Before leaving his country Macedonia, the king devided all his property among his friends and people. A captain reproached Alexander for so foolishly getting rid of all his possessions and keeping nothing for himself. The generous and courageous king replied with a smile: "My friend, do not worry

for I have reserved for myself much more than I have given away to my people. I have reserved for myself the hope to win the whole world. If my captains and soldiers help me to achieve this goal and I become king of the whole earth, then the gifts which I have given away will come back to me increased by a thousandfold."

Christ promised countless graces and blessings to those who will recognize Him as a King by adoring His loving Heart. He gave up everything to win the love of man and faithfulness. All devotees should help Christ to win the whole world to His love and service. If and when it is done, Christ will be repaid with the only riches He desires, the love and affection of all hearts for which He died upon the cross.

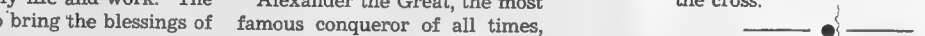

A policeman reported to his chief: "Twelve prisoners escaped during the night. Fifteen were returned by dawn".

ST. JOSAPHAT AND HIS WAYS

St. Josaphat Kuntsevych, who shed his blood for the allegiance of the Ukrainian nation to the Apostolic See of Rome, tried to bring all men he met to the Catholic Church. Whenever he saw that a man feared him, he sent another priest or a Catholic layman to explain to him the teachings of the Catholic Church and the meaning of the Church Union which but too often was misrepresented by its opponents as a trick to make Latins and Poles out of Ukrainians.

If he found it impossible to convert the whole family, he tried to win at least one of its members and through him bring the whole family to the unity of faith. He respected his adversaries, welcomed when they came to visit him, visited their homes, etc.

Genuine punishment:— Two cars crashed on New Jersey Turnpike. A young lady, unhurt, jumped out, inspected the damage to her new car and started beating the man who hit her car. "I'll make you pay for your carelessness".

Two months later they got married and went to Florida on their honeymoon. She had made him pay—plenty, indeed!

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

SAINT GERARD

A Story Worth Telling

St. Gerard's homeland was Italy. He was born in the southern town of Muro some fifty miles inland from the picturesque Bay of Naples. Muro seems to have been fashioned by nature as a shrine to shelter a saint. Hills surround it on three sides and these fold gracefully into the Apennine Mountains which soar to a height of nine thousand feet. Strangely enough the Apennine's highest range overlooking Muro is called the Majella Mountains. Its white peak set against the blue Italian sky beckons the people of the vast Apulian plains below to come to the birth place of a saint.

Muro's history lacks much of the chivalry and fame of many another Italian city. It is built on the site of old Numistri where Marcellus and Hannibal warred in 210 B.C. It has known the disaster of earthquakes. One occurred in 1694 and another in 1857. And the guns and tanks of Britain's Eight Army roared past its walls during World War II. But Muro's chief pride is expressed by a bronze statue which casts its shadow on the prayerful townsfolk as they go about their daily work. This statue is dedicated to Gerard Majella who blessed the town by his birth.

Domenico Majella was the name of Gerard's father. His mother was Benedetta Galella. They share neither princely rank or wealth. But they did enjoy the consolations that come as God's reward for those who love and serve Him. Domenico was a tailor. The mother's one and only interest was her God and her family.

Five children were born to Domenico and Benedetta Majella. The first was a girl called Brigida. Then came the first Gerard who lived only ten days. Thus our saint's parents knew something of the anguish of the many parents who seek his intercession today in similar heartbreaks. Then the family was blessed with two girls: Anna Elisabetta and Elisabetta. Finally on the 6th of April 1726, God blessed the Majella home with a tiny and delicate boy who was also to bear the name of Gerard. This Gerard was so frail that they feared he would soon die so he was baptized on the same day at the Cathedral of the Assumption in Muro. This may be another reason why this same Gerard is so powerful today in bringing help to the sick and delicate infants of our times.

Gerard was actually called after St. Gerard of Potenza. This St. Gerard was a bishop who lived during the eleventh century in the adjoining diocese of Potenza. He was renowned for his sanctity and miracles.

The most striking thing about Gerard's childhood was his attraction for the things of God. His mother's piety certainly helped to fill his soul with love of God during these impressionable years. Yet, his grasp of the finer blessings of the faith indicates a special gift from heaven. Even in those early years there was an evident desire in his soul for acts of penance and piety normally found in people well aged in years and sanctity. Gerard's piety, though, was well suited to his age for he loved to make little altars, play church and have other children join him in processions. He would often say to his little companions: "Let us visit Jesus Christ, our Prisoner."

Gerard was only five years old when he met the first of many spiritual experiences which would characterize his future life. This event occurred in the chapel of a neighbouring village called Capotignano. This chapel was well known because of its renowned wooden statue of the Mother of God with the Infant on her left arm. The statue was called Our Lady of Grace. Gerard was first brough to the sacred spot by his parents, but soon he was to make the two mile pilgrimage alone.

Like most children, Gerard's interest was directed to the Infant in the Lady's arm. But this was not to be just another statue for the child from Muro to admire. As soon as he would approach the statue on his solitary visits, the Child would come to life, smile and leaving the Mother's arms come to play with him.

When the play was over, the Child would give Gerard a small loaf of while bread and then return to His Mother's arms — once more, just a statue.

Benedetta found it hard to believe her little son when he told her that the bread came from "a beautiful Lady's Child with whom I was playing." Yet, the mystery grew and grew. Finally, Gerard's sister, Anna Elisabetta, followed him to the chapel and saw with her own eyes the Infant play with her brother. Later in life, Gerard told his sister Brigida, "Now I know that the Child who used to give me that bread was the Infant Jesus, and I thought He was a child like myself."

Once a priest found Gerard kneeling near an altar. He asked for an explanation and Gerard replied: "A little child came out of the tabernacle and gave me Holy Communion." This was not an unusual occurence in these early days of our saint. At the age of seven he wanted to make his first Holy Communion but the priest would not hear of it and passed him by at the railing. Gerard was greatly disappointed. A reward was soon to come. That very night St. Michael, to whom Gerard always had a great devotion, came to console him and brought him Holy Communion. Gerard's own words on that occasion have been passed down to us. "Yesterday," he told his family, "the priest would not give me Communion, and last night I was given Communion by St. Michael." Such an incident is not unusual in the lives of the saints. St. Barbara, St. Bonaventure and St. Stanislaus are only a few who have received Communion under miraculous circumstances.

Benedetta Majella succeeded in giving her children an intense love for

their faith. Everything she practiced was perpetuated by her family. Gerard, especially, grew day by day during his school years at Muro in a fond attachment to the services in the Church, the Rosary and small penances. Even at this early age he would scourge himself as a price for each Holy Communion.

The Majellas were soon to share sorrow — the common lot of every family. In 1739 — Gerard was then 12 years old — Domenico Majella died. This meant that young Gerard would have to leave school to help his mother and sisters support the home.

When God Gives Us An Impossible Job

Francis P. LeBuffe, S.J.

"He (Gedeon) answered: I beseech you, my Lord, wherewith shall I deliver Israel? Behold my family is the meanest in Manasses, and I am the least in my father's house." (Judges 6,15)

THE angel had just told Gedeon that he was to free the Jews from their enemy, the Madianites. These fierce enemies had pushed Israel back and back until "they made themselves caves in the mountains and strongholds to resist." When harvest time came, the Madianites and the Amalecites swooped down, ruined all the crops and left men and cattle starving.

All looked hopeless. But then it was, as usual, that God came in to help, even though the Jews had brought all this on themselves. And whom did God choose? Gedeon, of whom no one thought, and who considered himself "the least one in the meanest" family in Manasses. But Gedeon listened to God, and went forth in the strength of God, "and Madian was humbled before the children of Isreal."

To each of us there come times in life when God seems to have given us an impossible task. It just seems unthinkable that I should measure up and make a success of things And yet it is "as plain as the nose on my face" what God expects of me. Of course, I can play the coward and run away; or I can place my trust in God as Gedeon did and win through to victory.

Man and woman have stood at God's altar and pledged themselves each to other, "for better for worse . . . until death." Then the "worse" begins to come and the friction of life and the enticements of the world rub their marriage vows hard. It looks clearly impossible that they should carry on as God wants them to do and hold true to their plighted troth.

Parents find in the moral training of their children a puzzling, maddening thing in a world that has lost its morals. And yet God's will is clear that each little one is a keepsake for heaven.

In the business world, honesty may seem to be the silliest policy and the single law of "getting while the getting's good" the only sure way to success, even though God's simple law "Thou shalt not steal" is a real road-block.

Or it may be that chaste living seems the surest way to bachelorhood or spinsterhood, even though we know for sure that only the pure see God.

No matter what the fight, inside ourselves or outside with others, within the convent walls or in the ordinary walks of life, there come times when I am thrown flat up against God's law, and there just doesn't seem any way of really helping it. That was Gedeon's puzzlement.

Dear Lord Jesus, Gedeon was up against it hard, very hard. There wasn't a single way to do what you wanted him to do—except to rely on you. I get "thrown up against it" at times and I know I have not measured up as Gedeon, despite all the great graces you have given me. I am ashamed of myself. But I'll try to do better from now on. Please help me!

SAINT OF THE MONTH

January 4th is St. Anastasia's day. ANASTASIA or Nancy is a Slav Saint. She suffered martyrdom in the Diocletan persecution of 304 at the town of Sirmium, in modern Yugoslavia.

St. Anastasia, a charming virgin, gave up worldly riches and dedicated her life to Christ, when she was only twenty years old. During the Diocletian persecution Anastasia was arrested and led before the pagan judge. Upon her refusal to renounce Christ and His Gospel, she was put to torture: beaten, burnt and flayed alive.

All these tortures did not break her spirit. She prayed to her Lord when she was cruelly tortured. The judge despairing of breaking her spirit, ordered her to be taken out of the town of Sirmium and beheaded.

Sophia, a pious Christian woman took the body of the martyr and gave it a Christian burial.

Kind words do not cost much. They never blister the tongue or lips. Though they do not cost much, they accomplish much. They make other people good-natured. They also produce their own image in other men's souls, and a beautiful image it is. -Pascal

YOU are Valuable – INDISPENSABLE

—THEODORE BLEECH

Because of improved travel and greater speed of transportation the once distant world is now only a matter of a few hours. The isolation that was once the policy of governments is almost a thing of the past. Rarely do we hear of government spokesmen advocating this outmoded attitude and policy; in today's world it is considered foolish and dangerous to self-preservation. There are no more insurmountable barriers or wide expanses of water that prove a deterrent and a protection against intrusion or aggression. Today the world has come to realize more and more that it is an unwise course to pursue, to be interested in oneself only.

While those interested in the material and physical welfare of the people of the world are making considerable advances towards a modus vivendi in which each nation should be allowed to enjoy as much material and physical prosperity through the aid of various world organizations of lend-lease, etc., we, the children of light, with our precious Catholic faith, sit back in all our complacency while all the ruinous and pernicious sects and societies spread their false doctrines throughout the world. Having the true faith with all the concomitant blessings of such a priceless heritage, the majority of our people are inert and satisfied to be left alone, to live and let live, while all about the turbulence of various venomous movements are rocking the world. We have adopted the discarded policy of isolationism to our own way of living in which we don't care to intrude into the life of our neighbor whether he is destitute or not, whether he has a faith to cling to or not. However, we are shocked when we hear that a zealous sectarian has won him over to his camp in which he becomes another zealot wherein our faith and the things we hold dear are now the target of his misguided zeal.

Recently in New York, a spurious sect held its convention at the mammoth Yankee Stadium and Polo Grounds in order to accommodate the 194,000 members from 48 states and 122 foreign countries. For eight days they packed both ball parks in a giant "Bible school."

Through steamy rain they went on singing hymns, praying, hearing speeches and reports about the fast-growing sect that believes Armageddon is just around the corner.

Members of this organization are obligated to work a minimum of 100 hours a month, ringing doorbells in assigned areas to "place" their 15-ton daily outpour of literature. Every member personally pays for the literature he distributes, sending what he collects back to headquarters for more literature.

These members undergo various discomforts and perils to carry on their work. Statisticians report that during World War II members were attacked by 2,500 mobs in 44 states; about 4,000 served jail terms for refusing military service. They also refuse to salute the flag, to participate in politics or to undergo blood transfusions. After this recent meeting, the American Legion of New York protested against all the publicity reaped by this "organization which refused to raise a hand to protect its country."

The founders of this weird sect are of questionable background, being divorced and engaging in promiscuous relations with women, addicted to slandering other religions, especially the Catholic Church. These same founders were also proved in court to be frauds and deceitful. Yet this does not deter people from accepting their questionable dogmas which are a hodge-podge of various beliefs and heresies.

Father John O'Brien, Ph.D., declares: "We must win them. The simple, untutored, sincere members who constitute the rank and file are hungering for food and are being fed husks. Their zeal is worthy of a better cause. We must welcome them into our homes, let them quote their dozen memorized texts, then show them from the Scriptures the blinding evidence of the divinity of Christ, the establishment of His Church on earth, His bestowal of authority upon it to teach all mankind and His promise to be with us all days "even to the consummation of the world."

No matter how pestiferous and cantankerous these misguided may be, they are children for whom Christ died and whom He loves and wishes to have in His fold. They are our brothers, and we must love them, be patient with them, pray for them and help lead them to Christ.

Prayer, patient instructions, kindness and love will, with God's grace, enable us to share with these groping brothers the precious treasures of our holy Christian faith. Refreshed by the Bread of Angels and nourished by His divine life, these sincere souls will then direct their crusading energy to the spread of the faith of Christ. They will repay us by demonstrating with what tireless effort and stubborn zeal we too should strive to win all men for Jesus Christ, Our Lord and King."

Although our beloved Church and hierarchy do not insist on our sticking our feet in the door or to adopt the extremes of these pernicious zealots in order to get the attention of non-Catholics, they do insist, out of maternal solicitude, that we have a thorough knowledge of our faith, a deep appreciation of the Scriptures in order that no wind of whatever sect may shake our faith or trip us up. With a thorough knowledge of our religion we can competently refute the allegations of our adversaries. Armed with a thorough knowledge of our faith we need to fructify it with the diligent practice of our religion, the honest discharge of our duties in whatever station of life we have chosen. If we practice our faith dutifully, the love that is the result of such faith will inevitably overflow into a solicitude for our neighbor and

those not of our faith or fold.

In the spiritual works of our religion we become living members of the mystical body of Christ, the Church Militant; united in our good works with all the Catholics throughout the world who seek peace of Christ and the kingdom of God, we discard the isolationism of complacency, participating in the Church's congenital global policy of true brotherhood and Christian solicitude. By practicing our faith we become the ambassadors and apostles of our Church; the only Bible that many read is what they read from our lives as Catholics.

UKRAINIAN RITE ORDINATIONS

— Rev. R. Luzney

Across the western sky the heavens were mellowed by the setting sun. Father Andrew, surrounded by Bill and the family, was resuming on the Priestly Ordination ceremonies.

"As you saw on Sunday morning," said Father, "Father Anthony and I took the fourth step during the Pontifical Mass. By the reception of this Fourth Step, the Order of the Priesthood, we became priests forever. The ceremonies are as follows."

PRIESTHOOD

The ordination ceremonies take place before the consecration because the New Priest actually says his first Mass with the Bishop; that is, he concelebrates with the Bishop. In other words, he consecrates the same bread and the same wine as the Bishop. Thus the Deacon becomes a Priest in the ordination ceremonies that take place immediately after the Grand Entrance.

The Bishop is seated at the Altar with the Mitre on his head and the Crozier in his hand. The Candidate for the Priesthood, who to this time was a Deacon at the Pontifical Mass, goes into the sacristy and there he removes his Dalmatic and his Orarion. The Archdeacon, carrying a burning candle and a Hand Cross, leads him before the Royal Doors. Standing at the Candidate's right hand, the Archdeacon reads a man date and petitions to the Bishop to elevate the God-fearing Deacon to the Order of the Priesthood. Here the Deacon makes his first profound bow while the Bishop answers: "By the will of the Lord the heavens were made and through the mouth of His Spirit all their power." Advancing with the Candidate a few steps, the Archdeacon asks the Bishop to bless the Deacon. Here the Deacon makes his second profound bow while the Bishop blessing him says: "May the Lord of Sion bless him and may he see the goodness of Jerusalem all the days of his life." Finally the Archdeacon stands at the side of the Altar and asks the Bishop to pray for the Candidate. The Deacon makes his third profound bow at the feet of the Bishop who says; "May the Holy Spirit come upon him, and the power of the Most High overshadow him." Here the Deacon remaining on his knees, kisses the Bishop's ring, shoulder and Omophor.

Now the Archdeacon leads the Deacon around the Altar three times, while the cantors or other designated persons chant the prescribed traparions or collects. During this triple circuit, the Deacon stops to kiss the four corners of the Altar.

"To this point," said Father, "the ceremonies were actually identical to those in the Order of the Diaconate. Now the variations."

After kissing the four corners of the Altar, the Deacon kneels before the Bishop to make his Act of Profession. In this profession, besides reciting the Apostle's Creed, the Deacon also promises obedience to the Holy Father, to the Metropolitan Archbishop, to the Bishop of his Diocese, and to their lawful successors.

Finally, the fulfillment of the young man's dream — the granting of the Order of the Priesthood arrives. The Deacon kneels with his hands and forehead resting against the Altar. The Bishop with his Mitre removed, rises, places his Omophor and right hand on the Candidate's head and proclaims: "**... the most devout Deacon to be Priest.**" Then removing his Omophor, the Bishop blesses the New Priest and in a silent prayer asks God to "make him wholly Thy servant, in all things acceptable unto Thee, and worthily exercising the great honours of the Priesthood which Thou hast conferred upon him by Thy prescient power." He concludes singing the doxology aloud: "For Thine is the Kingdom and the Power and the Glory, Father, Son and Holy Spirit, now and forever, world without end."

Then the Bishop is seated again with his Mitre on his head and Crozier in his hand, for the symbolical ceremony of prostration. The Newly-Ordained Priest prostrates himself before the Altar as a sign of his unworthiness and need of Divine Assistance. During the prostration, the Archdeacon sings the Litany of Peace. To conclude this Litany, the Bishop rises, sprinkles the Newly-Ordained with Holy Water and sings: "For blessed and exalted is Thine all-holy and Majestic Name, of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and forever, world without end."

Now the Newly-Ordained Priest rises to a kneeling position. The Bishop blesses him three times and audibly recites a prayer begging God to: "fill with the gift of Thy Holy Spirit this man whom it has pleased Thee to advance to the degree of the Priesthood; that he may be worthy to stand in purity before Thy Altar; to proclaim the Gospel of Thy Kingdom; to minister the word of Thy Truth; to offer unto Thee spiritual gifts and Sacrifices; to renew Thy people through the layer of regeneration." He concludes this prayer saying: "For blessed and magnified is Thine All Holy and Majestic Name, of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, now and forever, world without end."

Once again the Bishop is seated for the solemn investiture and the grant-

ing of the Priestly powers to the Newly-Ordained.

Giving the Stole, the Bishop says: "Receive the yoke of the Lord; His yoke is sweet and burden light. Axios."

"Axios," said Father, interrupting his narrative, "is a Greek word meaning — you are worthy."

In handing the Cuffs, the Bishop says; "May your hands be pure and your heart clean; walk immaculately before the Lord all the days of your life, and you will receive blessings from the Lord, and mercy from your God the Savior. Axios."

The Phelon completes the Priestly vesiture. Giving it to the Newly-Ordained Priest, the Bishop says: "Receive the Priestly robe in which you will find mercy; for God is powerful to increase His mercy and perfect actions. Axios."

Actually the Newly-Ordained Priest receives all the Priestly powers at the solemn moment of elevation. However, because the power to celebrate Mass, to change bread and wine into the Body and Blood of Christ is such a tremendous, awe-inspiring power, a special rite is employed to express its bestowal and likewise, to bring more fully into realization who has been received.

Therefore the Bishop in giving the Priest a Chalice and the Discos, says: "Receive the power to offer Sacrifice to God and to offer Services for the living and the dead in the name of the Lord. Axios."

Finally in giving the Book of Divine Liturgies, the Bishop says: "Receive this Missal, to accomplish with it all actions and with fear of the Lord the Most Worthy Sacrifice to the Lord. Axios."

This concludes the major part of ordination ceremonies to the Priesthood. Now the Newly Ordained Priest kisses the other Priests present in the Sanctuary and then he returns to the Altar and concelebrates in the Mass with the Bishop. Concelebration beautifully expresses the truth that there is but one Priesthood and one Sacrifice.

When the time for Holy Communion arrives the Bishop calls: "Priest ordained today, come forward." He in turn comes forward and replies: "Behold, here I come to the Immortal King, forgive me, Reverend Master, grant and give me the Most Precious, Most Holy and Most Worthy Body of Our Lord God and Savior Jesus Christ." The Bishop, placing the Sacred Host on the palm of the New Priest's hand says, "Most Worthy, Most Holy and Most Precious Body of Our Lord God and Savior Jesus Christ is given to the Servant of God, for the forgiveness of sins and life eternal."

"There's nothing more I can add," said Father, "as far as the ordination ceremonies are concerned. That completes the Fourth step! The rite of Ordination to the Priesthood is truly sublime. Before I dreamed a hazy dream. But now it is a dream fulfilled!"

As we conclude our series on the Four Steps that lead a young man to the Priesthood, we trust it was worthy of the space it took. We trust that the reader, particularly parents, relatives and friends of those ascending these Steps, through the medium of this writing, have a clearer notion that priests are not imported from the North Pole in economy size packages. We hope that this has brought light to those young men in High School who deep in their hearts have a longing to be priests some day. Irrespectively a deeper understanding of the dignity and the mission of the Priest cannot but increase the general reverence and love for him and add to the happiness of those whom God calls to offer themselves exclusively to His Service. How many parents would not do much more to foster priestly vocations among their sons if they had a better knowledge of the exalted dignity and profound significance of the Priesthood? How many young men would be more willing to dedicate their lives to the Priestly life if only their knowledge about the Priesthood would receive a little more clarification? Lo, a Priest Forever! You, too, can be a Priest!

The minister had just been giving the class a lesson on the Prodical Son. At the finish, to test what attention had been paid to his teaching, he asked, "Who was sorry that the Prodical Son had returned?" The most formost youngster in the class breathlessly replied, "the fatted calf."

●

"What were your father's last words?"

"There were no last words. Mother was with him to the end."

●

Friends often asked Marie why she never married. "There is no need," she would reply, "for I have three pets at home which answer the same purpose as a husband. I have a dog which growls all morning, a parrot which swears all the afternoon, and a cat which comes home late at night."

●

The prim old lady was given the first glass of beer she ever had. After sipping it for a moment she looked up with a puzzled air.

"How odd!" she murmured. "It tastes just like the medicine my husband has been taking for the last twenty years."

●

The neighborhood borrower approached Mr. Smith Sunday noon and inquired: "Say, Smith, are you using your lawnmower this afternoon?"

"Yes, I am," Smith replied warily.

"Fine. Then you won't be wanting your golf clubs — I'll just borrow them."

●

A lady had just purchased a postage stamp. "Must I stick it on myself?" she asked. "Positively not, madam," replied the postal clerk. "It will accomplish more if you stick it on the envelope."

●

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. NICK

Arabic nationalities are playing with the Red Flame of Communism. Would not surprise us if they got burnt. * I respectfully and approvingly doff my hat to Maximos IV, the Patriarch of the Arab East, and to all the participants of the Extraordinary Council held in Cairo in February of this year, for their courageous but pregnant with respect defense of the Greek-Catholic Church in the face of the sometimes overt, sometimes subtle onslaught of all manner of latinization. Theirs certainly was not a 'voice crying in the desert', for how else can one elucidate the triple promotion of His Eminence Cardinal Agagianian, the Patriarch of the Armenian Catholic Church? In the words of His Beatitude Patriarch Maximos, latinization as practised by some cannot but widen the rift between the true Church of Christ and her dissident children. *** Autumn and winter would be an ideal time for weekly courses in the Ukrainian language for those desiring to make a linguistic come-back. Assemble a group and see your Pastor who, I'm sure, will be most happy to help or even be your teacher. ** Those who make a point of not missing Sunday Mass already reap countless dividends. ** Exaggerated romanticism of modern Youth is the main cause of incompatible marriages nowadays. Romantic Love is certainly not a cure-all. *** Archbishop Iwan Buchko, now that he's become a consultor in the Sacred Congregation of The Eastern Church, will have more say. ** Our native Ukrainian Rite recognizes but two colors for vestments, i.e. red and white or gold. The albs, though, can be of any matching color. ** Our 'summer lents', namely "Petriwka' and 'Spasiwka' are not times forbidden for dancing any more (except in the Edmonton Diocese). ** One must, according to canonical etiquette, kiss his Bishop's ring at any time and everywhere, said kiss being accompanied by a reverend knee-bending or genuflexion. A special indulgence is attached to such a respectful gesture. ** Catholic Action is the apostolate of the laity and to be successful must be practised by 'like on like', i.e. in one's natural and usual environment. ** St. Josaphat's College in Rome is that pontifical institution whereat Ukrainian Catholic seminarians prepare to be priests of the Ukrainian Rite. ** It is bruited about that the Basilian Fathers are to take over our parish in Ottawa. Thus future Basilians could attend courses at the Ottawa Catholic University. ** An Altar-Boys' Club or organization is a must for every one of our parishes. ** Couples or fiances wishing to wed should first see their Pastor about having a few instructions on Christian marriage. ** Marriage is a natural contract which Christ dignified with the holy status of a Sacrament. ** Many a Catholic cult or rather its external development is the result of the Church's reaction against a particular heresy. Such, for instance, is the cult of the Holy Eucharist which was attacked by Protestantism. The Holy Presence was never officially and

formally denied in Eastern Christendom. Hence the apparent lack of a public devotion towards same. *** There are almost 300 million dissident Christians for whom we Catholics should pave the road to reunion. Prayers and grand-eloquent sermons during the Unity Octave in January of every year do not suffice. More positive and realistic actions are direly needed, such as the assurance on the part of the Latin majority that, as Pope Pius XII has written, not only the Rites but also each and every tradition of Eastern Christians would be respected, so long as there is nothing contrary to Faith or morals. ** The adjective 'orthodox' means right, of the right opinion, of the right Faith. A true Catholic is an Orthodox Christian and vice-versa. *** Anglo-Catholics are not under the jurisdiction of the Pope of Rome. They are members of the High Church of England, which over 75 years ago or more adopted the Latin Ritual in the English language. Which was a reaction on the part of some Anglicans in the face of the lack of that certain dogmatic and moral 'je-ne-sais-quoi'. Logically, such a step should have been followed by a more profound gesture, namely the return into the true fold of Christ's Church, through the courageous acceptance of the eternal verities revealed by the Son of God made Man and of the institution founded by Him.

Red Chinese "frogmen" are given a strong potion of poison before a mission against Formosa. An antidote awaits them on their return, thus forcing them not to desert to the Nationalists. Such confidence in Communism on the part of Peiping!!! Towards the end of a brief visit to the USSR a young Canadian was warned not to talk or write about what he really saw and heard in the 'Red Paradise', wherein the populace, having nothing to lose, awaits a war no matter how devastating, to liberate them.***Carlton University in Ottawa now gives courses in religion, because as one of the governors recently said, 'our Canadian intelligentsia are religious illiterates.'***An extraordinary council was held in Cairo last February by the Melkite Catholics under the leadership of Patriarch Maximos IV, in order to protest respectfully and without any fanaticism against all manner of latinization. Ukrainian Catholics the world over feel the same way.***If you are a University student, your logical place is not in the Newman Club but in Obnova, even if you have to begin organizing a branch yourself.***If you are interested (and why not?) in our Ukrainian Rite, then subscribe to the "Eastern Churches Quarterly', 480 Lexington Avenue, New York, 17, USA.*** Our newest Metropolitan, Archbishop Constantine Bohachewsky, will be officially installed on November 1st in Philadelphia's Convention Hall by His Grace Archbishop A. G. Cicognani, Apostolic Delegate to the USA.*** John Novosad, a 17-year old Ukrainian-Canadian of Lachine, Quebec, who is a pitcher, was signed by the Phillies to play professional baseball. They tell me he pitches a mighty fast ball. ***Why not 'let off steam' by watching a good football game once in a while???***Miss Irene Karpishka, who is an assistant-prof at McGill University, is also the new president of Montreal's branch of Obnova. Good-luck (not good-night) Irene!***For young couples or families wishing to be better Catholics, there is the 'Christian Family Movement'.*** Thanks to Fathers Harasymchuk, Bossy, Werbicki and Yarema, forty-five Altar-Boys held a brief rally in Sud-

bury a few weeks ago. One and all returned home enthused and raring to go.***That very interesting and irenic Basilian and successful apologist of true Catholicism Fr. Solowiy is back from Rome, whereto he was called to help prepare a Ukrainian Rite Bible, something we really need. Welcome back, Father! *** Diocesan priests are once again taking over a Montreal parish from the Basilian Fathers who are moving to Canada's Capitol. The decision was made by the Superior-General of the Basilian Order when he visited Canada this summer.***Bro. Flavian (Zenon Kalba of Montreal) who joined the Basilian Order, went to Rome for his theological studies. Six other Canadians of his caliber are on their way also. May they one and all return with doctorates!***Our cathedral in Toronto is seriously planning to build an ikonostasis along modern lines. My dearest friend Fr. Filevich is the prime mover thereof.***Mr. Wolodymyr Mazepa of Montreal is an expert in designing and constructing modern ikon-stands. ***The Redemptorist Fathers are contemplating the publishing of a new and complete missal for us. Such a tremendous job requires the support of our prayers and finances.***The Ukrainian-Canadians, who were fortunate enough to afford a pilgrimage to Lourdes during summer, came back enchanted, enthused and resolved to return there some day. ***His Excellency Bishop Borecky of Toronto has left for Australia and Rome. He will assist at the consecration of Bishop Prasko, then report to the Holy Father, as every Catholic Bishop does every five years whenever possible ***Masters Wolodymyr Popowych and Stephen Hryciuk of Montreal prefer to study at St. Vladimir's College in Roblin, Manitoba, under those energetic young Redemptorist Fathers who are our pride and joy.***Do not refuse to donate to the Campaign for Papal Charities. Many a Ukrainian, whether Catholic or non-Catholic, will certainly benefit thereby.***

The elevation of His Grace Archbishop Bohachewsky of Philadelphia to the rank of Metropolitan partly dissipates the cloud of sadness caused by the imprisonment of Metropolitan Slipyj of Lwiw, who now finds himself in the position of janitor in an Old Folks' Home in Muklakovo, Central Siberia. To the former we send our sincerest congratulations, and to the latter, our soul-felt prayers for further perseverence ... *** The Basilian Fathers have a new Superior Provincial (Protoihoumen) in the person of Father Boniface Sloboda, a great friend of our Youth and a past-master in the intricate art of choir-directing. You haven't heard anything until you've heard one of his choirs. ***Let us pray that Divine Providence preserve mankind from the 'Yellow Peril' which the Kremlin is unwittingly aiding to take form in Red China ... ***Will the next step taken by the Dictator of Egypt be the resurrection of a financially anti-Christian Islam???? ***September is here and OBNOVA is calling all university students of good will to join its ranks at the very outset of the scholastic year ... ***How many Sunday Masses did each and everyone of us miss during the ebbing summer??? ***We cannot cease to wonder what really did incite the publication of those ominous headlines in the American papers regarding the possible surrender of the USA to the Red gangsters in the Kremlin. The thirst for headlines or the insiduous propaganda of some remaining Pinks and Reds enjoying the protection of Uncle Sam's liberal constitution??? ... Those who go for rock-n-roll dancing should get themselves filmed, then see the result. Devils squirming out of Hell or African cannibals on the prowl???...*** Will the next war be fought under the seas, despite the universal stress on aviation??? Our democracies should go all out for submarines, if they wish to have a more efficient deterrent to nuclear war in the very near future. 'Si vis pacem, para bellum', that's good Latin for 'If you desire peace, prepare for war' ***The height of effrontery and unmitigated gall: the Kremlin asking the USA for long-term credits. Thus, while the USA would support the population of the USSR, the Kremlin would splurge liberally on armaments that could eventually be used to defeat the Ameirican nation ... *** The family and friends of Labor Minister Starr surprised the latter and his spouse with Silver Wedding Anniversary shindig in Oshawa. A fine gesture to honor our foremost Ukrainian-Canadian ... *** His Grace Metropolitan Maxime Hermaniuk and His Excellency Bishop Isidore Borecky co-consecrated our new Bishop for Australia, His Excellency Bishop Prashko. The ceremony took place in mid-October in the cathedral at Melbourne ... *** No Ukrainian Catholic worth his salt should suffer from an inferiority complex amongst other Catholics. Getting to know our Rite and Church history is an adequate remedy for such a mental malady ... ***They tell me that Jane Wyman of Holywood has converted herself to Catholicism. Something real and magnatic about our religion, eh wot?... *** Do you ever buy the Catholic Digest? Very good, indeed ... *** There would be less people separated or divorced if young couples helped their Pastors to form cells of "The Christian Family Movement' ... *** Anyone wishing to financially help St. Vladimir's College in Roblin, Man. can do so through the editors of this magazine ...*** A sincere welcome home to Father Yarosaw Dybka, who this summer prayed for all of us at the Grotto of Massabielle in Lourdes. Fr. Yarosav has two sisters who are nuns. A fine example to other families ... *** Congratulations to Miss Julia Sauchak of Montreal on her entrance into the noviate at Ancaster. Her sister Helen is now Sr. Leonore, also of the SSMI., an order that has done so much for our Church overseas and in North America ... *** Did you ever see a real byzantine-cut cassock some of the priests are wearing? Simply and majestically priestly ... *** Cardinal Agagianian is of the Armenian Rite. He is one of the finest minds in the Catholic Church today ... ***

Police sergeant: "College student, eh?"
Prisoner: "Yes, sir."
Patrolman: "I don't believe him, sarge. I searched him and found money in his pockets."

LESSONS OF LOURDES

—by M. Schudlo, CSsR

The present day cannot return to God unless good people do penance for their unbelieving fellowmen. St. Paul says: **Without the shedding of blood there is no forgiveness.** (Hebr. 9, 22).

During one of the numerous apparitions the Blessed Virgin said three times: "Penance, penance, penance!"

We must decide on practicing penances, great or little, penances in order to answer Mary's pleading. The Blessed Virgin needs our penances that she may offer them to God in atonement for the offences of the atheists, Communists, heretics and bad Christians.

The more Mary loves a soul, the more penances she will ask from it, as she did with her beloved Bernadette. On one occasion the Blessed Virgin has expressly declared: "My beloved Bernadette, I do not promise to make you happy in this world, but in the next."

Indeed, Bernadette had her share of sufferings. She was never a healthy girl. Cholera and asthma tormented her from childhood. Tuberculosis spread through her delicate body making her every breath difficult.

There was extreme poverty in her family, no home, no proper food, no decent clothes.

When she grew up, the time came for Bernadette to choose her vocation. There was no doubt as to what this vocation could be. She saw and heard the Mother of God. How could she desire anything else but to dedicate her life to her services? So she became a nun. The twelve years of her religious life were spent in utter

obscurity. The accounts of the apparitions were hardly ever mentioned in the convent. She worked hard, doing manual work. Her chronic asthma prevented her from sleeping at night. She was suffering from tubercolosis of the bone. She could not walk as quickly as the other Sisters and for this she was criticized. She did not defend herself, offering everything to her Lady for the conversion of the sinners. The superiors wanted to send her to the grotto to seek a cure from her Lady, but Bernadette said this was not for her.

When she had become completely disabled and had to stay idle, some visitors asked her what she was doing being sick all the time. Bernadette replied: "What am I doing? I am sick, that's what I am doing, that's what

God wants me to do."

She prayed and offered to the Blessed Virgin Mary all her trials and sufferings. She did not show any hurt when her novice mistress declared that she did not know why, if the Virgin wished to appear on earth, she would choose an illiterate peasant girl like Bernadette.

Needless to say, Bernadette was always a prayerful person. Rosary was her favorite toy of her childhood and short adulthood.

She prayed and did penance because she was told by the heavenly Lady that these were the only means whereby the erring humanity could be led back to God and saved. She suffered in silence because she wished to help the Blessed Virgin to spread the kingdom of God in men's souls and in the whole world.

Call to personal sanctity

A hundred years of Lourdes' history is an evident fact through which modern men and women are trying to forget. The truth tells the people of the whole world that, though men and nations have rejected God, God has not rejected the world.

God is still interested in the men He made. He wants to draw them back to Himself through the mediation of the Blessed Virgin Mary. She is His chosen ambassadress to the sinful humanity. She is always ready to help men on their way to rehabilitation.

This rehabilitation and return will come when men give serious attention to Christ's command: **You are to be perfect, even as your heavenly Father.** (Matthew 5, 48).

No one comes perfect into this world. Perfection is the result of continual efforts of self-improvement.

Bernadette, whom the Blessed Virgin had chosen for her special servant, was not perfect at first. Bernadette was very human. She slapped her little brother for his misbehavior. She scolded her sisters. She was homesick when she entered the convent. She fainted when she heard that her beloved mother had passed away. She moaned with pain on her deathbed. She felt hurt by uncharitable remarks.

By constant struggle against her "self" Bernadette overcame her human weaknesses and became a heroine, a perfect image of Christ, Whom all the elect (chosen ones) must resemble if they wish to win life everlasting. When she was forgotten by the world, she liked to refer to herself as a broom, a broom that the Blessed Virgin picked up, used for a while and then put back in the kitchen corner as no longer needed.

She accepted everything from the hands of God without ever complaining about anything. This was her secret of sanctity. She passed away on April 16, 1879. Her death was holy as her life had been. It took a life time though a short one, to master her little passions and to become a Saint.

While her cough was so terrible that she could no longer lie down, she was seen to stretch out her arms and say: "Ah, I love Him!"

She died with the following words on her lips: "My God, I love Thee with all my heart, with all my soul and with all my strength." A few seconds later she mentioned for the last time the name of the Blessed Virgin: "Mary, Mother of God, pray for me, poor sinner, poor sinner!"

She bent her head and died. It was three o'clock in the afternoon. All the Sisters present at her death murmured in unison: "She was a Saint, she was a Saint." And she really was

... not a born Saint, but she became a Saint through continuous prayers, mortifications and exercises of all Christian virtues which help men to resemble their divine Maker.

YOUR SALVATION

The ancient Romans had a wonderful custom of guarding against pride their victorious generals returning to Rome to celebrate their triumph over their enemies. They assigned each of them a slave whose only function was to remain the conqueror that the greatest human glory and triumph pass quickly. The slave would now and then, whisper as the general rode in the victorious chariot: **"Remember, remember that thou art mortal!"**

Thus the Roman proconsuls were never allowed to forget the sobering fact that nothing in this world is everlasting and that life itself is short; they saved themselves much grief that usually befalls those who thus forget why they live in this world and how they should behave themselves.

Many people do get lost in their daily life on this earth because they do not know or refuse to follow the advice of the Holy Ghost who says: **In all thy works remember thy last end, and thou shalt never sin!** (Eccli: 7, 40).

This advice and warning should make everyone pause for a while and ask himself the following question: "Why do I live on this earth? What does my Maker want me to do while I am dwelling in this world? What is my main business on which I must concentrate most of my thoughts and efforts?"

St. Paul says: **Life is short.** (1 Cor. 7, 29) because it passes with amazing rapidity, faster than our rockets sounding outer space. The Holy Scripture describes our earthly life as vapor which appears for a little while, and afterwards vanishes away. It is a flower that opens in the morning and fades in the evening. It is the grass of the field that withers as soon as it is cut down.

МАРІЯ і МАРТА

It seems but a few months since you were young men or young women, since you got married, and now you are old, and young men and women are taking your place in church, clubs and other associations. A few more steps and you shall have reached the end of your journey.

What folly, then, to spend your life for anything else with the neglect of your salvation? Riches, pleasures, honors, amusements—all these things will soon pass away. It is foolish to put our salvation in the second place and to go after amusements, pleasures and earthly goods. What will remain to us of all these things? Nothing except a bitter souvenir of lost opportunities we had to save our soul and secure an everlasting happiness hereafter.

It is high time that we understand this important sentence: **Vanity of vanities, and all is vanity, besides loving God and saving our immortal soul.**

When Our Savior was still on this earth, He went to Bethany, a little village about three miles away from Jerusalem. There He was received by a woman called Martha, sister of Mary and Lazarus. As soon as the word spread that the Lord was there, a crowd assembled in front of Martha's house. Jesus went out and began to preach . Martha's sister, Mary sat at our Lord's feet and listened to His divine words while Martha was busy with preparing the meal for the Master and His apostles.

Seeing that her sister Mary left her alone in the kitchen, Martha got impatient and went to the Lord to complain about her sister: **O Lord, she said, doesn't it matter to you that my sister left me to serve alone? Please, tell her to help me!** The Good Lord must have smiled at so much anxiety about a dinner that He said: **Martha, Martha, how many cares and troubles thou hast, but one thing only is necessary! And Mary has chosen the best part for herself which shall never be taken away from her.** (Luke 10, 37-42).

Our Lord reproached Martha for her excessive care about temporal things, such as dinner and reception of His own apostles. How much would He not in these days reproach countless men and women who are so much busy and troubled about riches, pleasures and amusements that they neglect the only thing that is really important, that is, the salvation of their soul?

We should not be influenced by the behavior of our neighbor who neglect or forget their souls. Everyone of us is responsible for his own salvation. We must fight against the evil influence of our environment, that is, of those men and women who have lost the sight of their eternal destination as if wealth and earthly satisfactions were the main purpose of their existence.

James Braddock, the former champion of the world paid a visit to his friend, also a sportsman. It happened that it was Sunday and in the morning the champion announced that he was going to Mass. His host was surprised and said: "What will people think when they see you in church?" Braddock smiled as he replied to his friend: "My dear friend, I am not concerned about what people will say when they see me in church. But I am greatly concerned what will they say if they see me, a great champion, in hell!"

Thus the greatest concern of all believers should be the salvation of their immortal soul. Our soul is immortal. It will live in eternity. Time will cease to exist at the moment of our death. Every human being will live in that eternity forever, either in heaven or in hell, either in the state of eternal bliss or everlasting suffering of hell. It is for eternity alone that life is given to men. Life is just a short preparation for eternity.

How can we prepare for a happy eternity? How can we avoid the shipwreck of our soul? By working daily for the salvation of our immortal soul.

The Day That The Rains Came

by Fr. Ted

I don't think that we really like to do our duty, no matter what the latter is. At least not full. Of course, when something presents a challenge for us, we enjoy the battle, struggle and effort in trying to stand up to that challenge. But deep down, we would just as well be sitting back and merely watching it all.

You will agree with me, when I say that the duty most difficult to perform, is that of obedience. Because to be obedient, is to accept what someone else wants, and give up what we ourselves desire. It is difficult to accept the will of another because, generally speaking, our own will would be more acceptable. I don't know why, but we usually think that we are right, that our way is better, or even the best way.

So when we hear of someone who has been obedient to an extraordinary degree, we stand back in wonder. If we understand, even a little, of what is implied, we will have a high regard for such a person. But the fact is that these persons of complete obedience are rare, and it is still more difficult to know about them. For we will find them in the hidden places: in the quiet of a monastery, in a humble home, in a forgotten government outpost. And if we did not know about these heroes of obedience during their lifetime, then any further possibility of knowing them would be wiped out by the anonymity of their death.

Once in a while though, a faint glimmer of their life is perceived quite accidentally. This was exactly the case of a monk of Lebanon, of the Antiochean-Malankarese rite of the Eastern Church, Father Charbel Malklouf. For almost a lifespan he lived a life of perfect obedience, in communion with God and love of neighbor. Then all of a sudden the people started to come to his cell, to ask for his advice and even to demand urgently needed prayers. Not only Christians and believers. Even the pagans regarded Father Malklouf, a "hated" Christian, as indeed a holy man.

Though this obedience went unnoticed by men, it was highly regarded by God. Father Malklouf achieved holiness through obedience, and holiness brought him to God, and God in His wisdom acknowledged all this by a suspension of a law of nature. After his death, Father Charbel Malklouf's body was preserved from natural decomposition. Sixty years after his death, in 1958, his body is as tactile as your body or mine, and there is a constant flow of human blood from it. This is no fable, piously made up, but facts verified by science.

As further evidence of the hand of God, many miracles are taking place: not only physical, but especially spiritual, moral miracles. Not just for the Christian element, but also for the pagan. Thousands of people visit his resting place every day. Hundreds spend days in journeying on foot to approach so miraculously protected from the ravages of corruption and decay.

By now you should be asking why nothing is known of Father Charbel Malklouf. Why isn't this knowledge of the miraculous intervention of God spread to all corners of the Christian world? Again, I don't really know. But I may be able to throw some light on the causes. First of all, like Lourdes and Fatima, it took some time and much instruction, before these shrines took their proper place in the Christian mentality. Secondly, until recently, the country of Lebanon was little known to our world. And thirdly, Father Malklouf was a member of an Eastern rite: regarded by many, through ignorance, as "half" Catholic.

Truth, like the sun, always comes out. The case of Father Charbel Malklouf is serving its purpose, by illuminating the beauty and order of our Church in the plurality of her magnificent rites. God has shown His mighty Hand among us, giving us hope and proof of His love, interest and care.

"The day the rains came" they

The above is a rough pictorial presentation done with brush and ink, and copied from a photograph (the only one) of Father C.M. It was taken after his death (!) when a photographer took a picture of the members of the monastery where Fr. C.M. was a member. Upon developing the negative, he noticed a figure of an old monk, on the edge of the group, and the figure in places was transparent. They knew him, said it was, beyond doubt, Fr. C.M.

may be known only in one area. But if they are heavy enough, others will know about them, too, because of their impact. And the rains always serve a purpose. The miracle of Father Charbel Malklouf does — one of obedience, unity and God's love.

Beggar: "Have you got a nickel for a cup of coffee?"
Student: "Oh, I'll manage somehow, thank you."

☺

Tessie: "What is your brother in college?"
Jessie: "A half-back."
Tessie: "I mean in his studies."
Jessie: "Oh, in his studies he's away back."

☺

"Major, I see two cocktails carried to your room every morning, as if you had someone to drink with."

"Yes, sir; one cocktail makes me feel like another man; and, of course, I 'm bound to treat the other man."

☺

"I say, old man, I'm in a terrible fix. I need money badly, and I haven't the slightest idea where on earth I'm going to get it from."

"I'm relieved to hear that. I was afraid that you might have an idea you could borrow it from me."

☺

City Aunt: "And what brought you to town, Henry?"

Henry: "Oh, well, I jus' come to see the sights, and I thought that I'd call on you first."

☺

"Have any of your childhood hopes been realized?"
"Yes. When mother used to pull my hair, I wished I didn't have any."

☺

A tenant had not paid his room rent for several weeks. Something was always happening that took his ready money, and tomorrow was going to be the day. Finally came the breaking point.

"See here," said the landlord, "I'll meet you halfway. I'm ready to forget half of what you owe me."

"Great! I'll meet you!" replied the impecunious one. "I'll forget the other half."

☺

A distinguished visitor to an insane asylum went to the telephone and found difficulty in getting his connection. Exasperated, he shouted to the operator: "Look here, girl, do you know who I am?"

"No," was the calm reply, "but I know where you are."

THE ROSARY

(A few thoughts for the month of the Holy Rosary)

— by Rev. N. Yakimishyn, CSsR

WHAT IS THE ROSARY

As a religious object, the Rosary is an instrument of prayer, composed of five series of beads arranged in decades (or tens). As a devotion, it is a vocal prayer during which we recall in pious meditation one of the mysteries of the Redemption.

Thus, there are two essential elements in the Rosary: the vocal element and the meditative. Without meditation upon the Mysteries, no matter how many "Otche Nash" and "Bohorodytse Divos" we say, we do not say the Rosary; and vice versa.

THE MYSTERIES

The meditative elements are selections from the Gospel narrative which contains in summary the chief facts in the lives of Jesus and Mary. They are called Mysteries, that is, things hidden or secret, because under the cloak of actual historical events they conceal truths which cannot be fully understood by our minds; for example, the Incarnation of Christ which is beyond the powers of our mind and is known to us solely by divine revelation. These Mysteries are divided into three groups: the Joyful, Sorrowful and the Glorious.

THE VOCAL PRAYERS

These are the fifty "Bohorodytse Divos" and the five "Otche Nash." In the repetition of the "Bohorodytse Divo" we became mindful of the angelic choirs who throughout eternity never grow tired of chanting the Holy, Holy, Holy in praise of the Blessed Trinity. And just as lovers never tire of repeating to their loved one "I love you" thus also a lover of the heavenly Queen and Mother never tires to salute his Mother over and over again with "Hail Mary, full of grace..."

The other vocal prayer, the "Otche Nash," which is said before each decade, is as old as the Church, and is sometimes called "the summary and the breviary of the Gospels." It was taught by our Lord Himself, and therefore is sometimes also called the Lord's Prayer. As St. Augustine teaches, the Lord's prayer is the most perfect prayer that has ever been composed, because it embraces within its scope everything of importance that we might wish to say to God; it expresses only those desires which we may rightly entertain and it also arranges these desires in the exact order in which we ought to entertain them. In the course of centuries the Lord's Prayer has found a place in the Rosary. The reason is evident. It is only fitting that we entrust our supplications to Mary to carry them to God so that we might win through her help what otherwise we might not be able to obtain for ourselves or for others.

VARIABLE PRAYERS

Besides the five "Otche Nash" and the fifty "Bohorodytse Divos" there

are other vocal prayers in the Rosary sanctioned by usage or tradition, but which are not essential to the Rosary and may therefore be omitted without detriment to the essence of the Rosary. These are the CREED, the DOXOLOGY (Glory be to the Father) the three "Bohorodytse Divos" in the beginning, the "Radujsia Tsaritse..." at the end, certain ejaculatory prayers which are sometimes repeated after each decade, or the formulas mentioning each Mystery. All these pious practices are praiseworthy, since all are expressive of Catholic belief and all are blessed with indulgences. But we must remember that they do not pertain to the essence of the Rosary and so may be omitted at will with no detriment to the gaining of the indulgence which are granted for the recitation of the Rosary or of its parts.

The most recent variable prayer, said after each decade by the lovers of the Rosary, is the one requested by the Blessed Virgin herself at Fatima: "My Jesus, forgive us our sins. Save us from the fires of hell, and lead all souls to heaven, especially those in most need of Thy mercy."

The ROSARY AMONG UKRAINIANS

Contrary to the conviction of many, the Rosary has always existed in Ukraine, and in the Eastern Rite, although in a different form. The dissident monks and nuns are still using it. It hangs down from their cinctures. In order to keep count of their prayers, knotted cords were used at first. In time the cords were substituted by the use of grains as we have it now. Taras Shevchenko, one of the greatest Ukrainian poets, mentions the Rosary in his Kobzar. He says that even the Cossacks, those courageous Ukrainian warriers had the practice of saying their Rosary. (Cfr. the poem "Chernetz"). Hence we ought not allow ourselves to be mislead in this matter by the less informed.

WHY WE SAY THE ROSARY

The Rosary, as we know it, is a concrete expresion of devotion to Mary, made precious by repeated recommendations of the Supreme Pontiffs. The faithful have always sought to be close to Mary because devotion to her is a sign of predestination to the everlasting glory in heaven. She is so powerful with God that a true child of Mary simply cannot be lost. She has been called and actually is the shortest and the easiest way to follow, in order to obtain our eternal salvation.

Certain people object to the Rosary on the grounds that it is dulling and stultifying because of its "vain repetitions." We should remember, however, that the frequent repetition of the same prayers serve to arouse us to praise Mary rather than to turn us from her. It should afford us a golden opportunity of begging her to intercede for us rather than of causing us to desist from our petitions. For it is posible in these repetitions to blend our personal petitions with the words of the prayers themselves. The prayers then have a more personal relation and a more pregnant meaning for those who recite them. To the initiated the words of the Rosary form only a half-conscious accompaniment, the undersong of bass note, of the central idea which forms the Mysteries. In this way it may be likened to the eternal refrain of the angels, Holy, Holy, Holy; certainly, their words are neither meaningless

nor deadening.

The seeming monotony of the rhythm that is present in the recitation of the Rosary makes it possible to turn our hearts and to direct our senses to meditate upon the Mysteries of the life of our Lord and of His Blessed Mother. For, after all, it is in this meditation that the value and essence of these Mysteries is made more profound. Through it the series of five Mysteries offers variety to souls seeking a change; through it the faithful are enabled to turn from distractions and to banish tiredness.

THE VALUE OF THE ROSARY

Of all prayers, the Rosary is one of the easiest. It is so easy that a child can pray it without difficulty. At the same time it is so sublime in its mysteries that the greatest theologians can be stirred to the depths of their beings by a contemplation of the lives of Jesus and Mary. By means of mysteries during each decade the most important truths of our faith are presented for consideration. As a consequence Pope Pius IX has called the Rosary "an abbreviated Gospel."

A source of grace to the sinner: Just as the "Hail, full of grace" of the Archangel was the means by which salvation was brought to a sin-ridden world, so the "Bohorodytse Divos" of the sinner can be the instrument of his personal salvation. For the "Bohorodytse Divo" is after all a message which a messenger of God brought from heaven and as a consequence a message endowed with heavenly power. Secondly, because of the meditative element, particularly meditation on the life and death of Christ, serves as a spur to the faint-hearted to be courageous. To the sinner it can only be an incentive to turn again to God thru Christ. By means of this meditative element the Rosary will impel the sinner to conform his life to the example of His Lord and Master. In this sense the Rosary inculcates the true imitation of Christ.

A powerful means for the just:— to persevere in their justice and advance in virtue. This scarcely needs proof. In these days when errors of every kind are so widespread, we must make use of every means in our power to protect God's first and most perfect gift to us, our faith. The Rosary is one of the best means of preserving and strengthening in us this virtue. Through a devotion to Mary who was promised to a sin-weary world as the person who was to crush the head of satan, we can tramp upon the powers of darkness. Irreligion which can have its source only in the rebellion of the devil can best be dealth with by the simple prayer of the Rosary. Through faithful devotion to the rosary the people of Tyrol have remained constant in the faith of Christ although heresy ravaged the neighboring lands with widespread effect. In Japan the civil government sought to uproot the Catholic faith. For centuries no missionary was permitted to set foot on Japanese soil. When the ban against foreigners was lifted, religious orders were surprised to find many Christians among the neglected people. The reason was not difficult to find. The natives had not given up saying the Rosary; through its intercession they kept alive the spark of faith.

Various Kinds of PRAYER AND THE ROSARY

In talking to God we must give ex-

pression to the homage which we owe Him. We must recognize that God is the Lord of heaven and earth and that we are His servants. If we fail to acknowledge His supreme domination over us, if we forget to address Him with the reverential regard which is His due as the Creator of all things and our Last End, we may expect our prayers to remain unheard.

God knows our needs: "For your Father knoweth that you have need of all these things." (Matt. 6:32). He could help us without prayer. But He wished to be asked. Why? Because He wants us to understand that His gifts are freely given and that we have no right to them. He desires that we should never lose sight of the fact that His gifts are pure benefactions, bestowed upon us because of His love for us and that as a consequence we should always be deeply conscious of our dependence upon Him. In this way God tries to make us understand our debt of gratitude to Him: He seeks to prevent us from becoming proud and from looking upon ourselves as self-sufficient.

Since our conversation with God should be both homage and petition, we may say with certain authors that there are essentially two kinds of prayer: the prayer of worship and the prayer of petition.

a) The PRAYER OF WORSHIP should include **adoration.** That is to say, by it we should acknowledge God as our Sovereign Lord; we should externalize our recognition of God's supreme dominion over us and our complete dependence upon Him. But besides voicing our adoration, the prayer of worship should also give expression to our deep **appreciation** of God who is our Supreme Benefactor. For we owe to Him all that we are and all that we have, either of spiritual graces or of temporal goods. Finally, our prayer of worship should manifest our keen **sense of guilt.** We must, in other words, make reparation to God for the offences to His Infinite Majesty of which our actual sins have been the cause; for in sinning we have misused the gifts of God; we have preferred creatures to their Creator.

b) The PRAYER OF PETITION is perhaps the best known form of prayer, for it is rooted in the very inadequacy of man's nature. We need God and we need Him sorely. Without Him we are nothing, not only in the natural order but also in the order of grace. Without Him in the natural order we are unable to continue in existence, for we are totally at the mercy of the elements and of environment; we are at odds with those physical and moral causes upon which we continually are dependent. In the supernatural order our wants are still more pressing. We need light to brighten the darkness of our intellects brought about by the sin of our first parents; we need courage and strength to bolster the weakness of our wills, occasioned by the fall of Adam and Eve.

To ask God for favors, natural and supernatural, should be the first prompting of our hearts. It would be a misuse of our intelligence and a mark of perversity in our wills to refuse to turn in our needs to the only Person who can relieve it. By asking the Lord of all for those things necessary for our natural and spiritual welfare, we attest His power to give us what we ask; we pay a tribute to His goodness when we beseech Him to grant us what is in His benignity to bestow. When we beg Him to further our progress along the road of perfection we testify to the power of His grace that often performs prodigies to fulfill our requests. Furthermore, by turning to Him in our poverty we give expression to our confidence that, on the strength of His promises, He will not leave us in our wants. Thus the prayer of petitions flows from two sources: the one earthly — the need which we, His children, have of His help; the other heavenly — the love which God has for His adopted children.

Now the question arises whether the Rosary can be adapted to these various forms of prayer. We can find abundant evidence from the pronouncement of the various pontiffs to prove how adequately the Rosary can be both a prayer of worship and a prayer of petition.

Pope Sixtus IV (1471-1884) proudly bore witness to the fact that this devotion "contributes to the honor of God and the Blessed Virgin Mary, and averts from the world impending dangers." In the days of Luther and of the Protestant Revolution Pope Leo X declared that "it was instituted against the heresiarchs and the increase of heresies." Pope Julius III, at the beginning of the Counter Revolution, called it "the glory of the Catholic Church." Pope St. Pius V, troubled by the Protestant sects and harassed by the attacks of Islam, averred "that with the spread of this devotion the faithful began to be enlightened by its meditations, inflamed by its prayers, and changed suddenly into new men; the darkness of heresy was dispelled, and the light of Catholic faith revealed."

From the words of the Popes...

From the words of the Popes we can rightfully conclude that the Rosary may be used for any and all forms of prayer. Whether we wish to offer a prayer of worship or to supplicate God in the prayer of petition the Rosary will stand us in good stead. The infinite dignity of God is not so high that it may not be reached by the supplication of Mary directed through her Son, Jesus Christ. The Lord of all cannot fail to be pleased by the intercession of His humble handmaid of Nazareth. No individual need is too small, no social want is too great to be relieved by the plea of Mary through the Rosary. Man, impotent by nature but strong in God's help, would not be worthy of the name of man if he failed to use this all-powerful instrument to gain Mary's favor and to move her heart to present our pleas before the throne of God, through Christ, her Son.

In those days, we personally need God's help very much. We are in peril on all hands from the enemy in sheep's clothing. Every "ism" lures us in radio announcements, news items, and movie shorts. Beset on every side, from enemies within and without, we would truly fail to grasp the significance of the Rosary in the history of the Church and the role it plays in the spiritual life, if we turned away from it and refused to number by the beads our vivid belief in the efficacy of Mary's intercession in our behalf. When we see through the mirrors of the daily press, radio and television the civilization of Europe tottering to ruin, we would not be true children of God nor patriotic citizens of our country, if we did not use Mary's Rosary to bolster the edifice which this same devotion has done much to build. When we become personally aware of the stench with

which a decadent civilization is filling the air, we would not comport ourselves as future inhabitants of heaven and loyal citizens of our country, if we neglect to intercede with Mary through her Rosary to move God to cure the ailing world of the festering wounds which have been inflicted on the social body by the children of men who forgot they were also children of Mary. Through steadfast use of the Rosary we will be changed into new men; and the darkness inherent in the heresies of the new "isms" will be dispeled and the light of Catholic faith, now hidden by personal sin and social evil, will again be revealed.

To Overcome Intemperance

Louis G. Miller, CSSR.

OF unhappy marriages it is safe to say that a considerable proportion result from intemperance in drinking. The alcoholic is, indeed, a cross to his family and a burden to himself.

The request may come from the alcoholic himself, or from someone near and dear to him, or her. In both cases it must be remembered, as in all our prayers and requests, that "the Lord helps those who help themselves."

Consider the wife or mother of an alcoholic. She suffers greatly from the fault of her loved one. She begs earnestly for its removal by God. Yet it may be that she fails to realize that she herself presents an obstacle in the way of improvement. Perhaps she constantly nags and scolds and makes things miserable for the victim of drink, thus driving him deeper into his vice, instead of helping him overcome it.

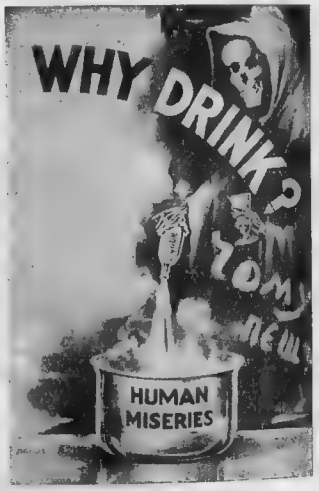

Some, of course, even though heroically patient and kind, must still suffer greatly from an intemperate spouse. Although the prayers of these seem slow to be heard, let them not lose confidence in Our Mother of Perpetual Help. She **does** hear them, and pity them.

As for the alcoholic himself who makes this petition, to overcome intemperance, his doing so is an encouraging sign of good will. Authorities in this field tell us that facing up to his habit and acknowledging it is a first and necessary step to rehabilitation for the alcoholic. And his second step is to acknowledge his dependence on outside help, specifically, on the grace of God.

With a beginning based on his honest humility, and with a resolution to receive the sacraments frequently, thus increasing grace, the victim of intemperance can look for genuine results from his petition. He will need courage, confidence and continued buoying up (perhaps Alcoholics Anonymous organization can give him this), but he has taken the first great stride towards the goal of moderation.

Our Lady is surely most anxious to help such as these, that they might use the good things of life, such as alcoholic beverages, with the gentle moderation of a follower of Christ. She is anxious to help in those cases of confirmed alcoholism where complete and entire abstinence is the only solution to the problem.

In this, as in all else, "never was it heard, in any age, that anyone who called upon her was left unaided."

In Lighter Vein

There is nothing wrong with you that a smart phychiatrist cannot exaggerate.

Thousands of girls are sighing for a man who will liberate them from eight hours in the office or factory so that they can work 14 in a house.

Nearly all men can stand troubles and adversity, said Abraham Lincoln, but if you want to test man's character, give him power.

E. Wilson, American Secretary of Defence used to say: "The only guys who know all the answers are politicians out of a job".

Smart salesman put this sign on his shop: "Genuine pseudo-leather trunks for sale".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 10.
Рік XXX, ч. 10.

ЗМІСТ : CONTENTS

Христос Царює в Своїй Церкви
о. С. Х. ЧНІ. ---------- 1
Місячне Намірення Ап. Молитви
о. Ст. Б., ЧНІ. ---------- 5
Перший Український Єпископ для Українців в Бразилії ---------- 8
Спокуса до Неважного Подружжя ---------- 13
Як я подужала — Іванна Фретель ---------- 15
Хотів Би Ти Знати? ---------- 17
На Многая Літа Владико ---------- 20
Чоловік стріляє, а Бог кулі носить
о. М. Щ. ---------- 23
Українське Ювіл. Паломництво в Люрді 31
Christ the King
M. Schudlo, CSSR. 41
Saint Gerard 44
When God gives us a impossible job
F. B. LeButte S.J. 46
You are valuable—indispensable
Theodore Bleech 48
Ukrainian Rite Ordinations
Rev. R. Luzney 50
Stars in your mental sky
Fr. Nick 54
Lessons of Lourdes
M. Schudlo, CSSR. 58
Your Salvation 60
The day that the rains came
Fr. Ted 62
The Rosary
Rev. N. Yakimishyn, CSSR. 65
To overcome intemperance
L. G. Miller, CSSR. 70

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД 1958 NOVEMBER

REDEEMER'S VOICE

ЙОГО СВЯТІСТЬ ПАПА ІВАН XXIII — НА МНОГАЯ ЛІТА!

Помер Великий Приятель Українців

(Пій XII ур. 2. III. 1872, † 8. X. 1958)

ВЕЛИКЕ серце батька католицьких народів, Папи Пія XII, перестало битися 8 жовтня ц.р. Світова преса заговорила про його величезні заслуги не тільки для католицької Церкви, але й для цілого людства. В часі недовгої хвороби, що попередила смерть цього незрівняно великого та святого Папи, цілий світ, не тільки католицький, але й поганський і протестантський живо цікавився станом його здоров'я. Деякі протестантські пастори публично молилися за його видужання.

Сливе кожне радіо у своїх півгодинних чи щогодинних передачах подавало до відома слухачам звістку про стан здоров'я Папи. Телевізійні стації передавали фотознімки Папи та Ватикану. Коли ж він віддав Богу духа, то володарі цього світу, так католики, як протестанти, вислали до Ватикану кондоліянції. Між першими був американський президент Д. Айзенгавер і канадійський преміер, Ів. Діфенбейкер, обидва протестанти. Навіть англіканський архиепископ Фішер, який ніби рядить англійською протестантською Церквою, склав кондоліянції з приводу

смерти цього великого Архиерея Христової Церкви. Напевно католики цілого світу раділи, як радіостанції їхніх країн щопівгодини чи щогодини інформували народи світу про хворобу цього великого Христового Намісника на землі. Їхне серце тимбільше раділо, що ці передачі походили не з католицьких, але з протестантських і взагалі нехристиянських радіопередач. Мовчали тільки московські радіостації, бо їм не

по нутру був цей невгнутий Папа, який занадто добре знав неморальні підступи большевиків, що б дати себе зловити їхній фальшивій і облудній пропаганді.

Направду кожне католицьке серце радувалося, як по всьому світі лунали з телевізійних і радієвих станцій звістки про великого Папу Пія XII, про його кінцеву хворобу та смерть. Це вказувало на ніщо інше тільки на престиж католицької Церкви у світі, навіть між некатоликами та поганами. Не дивниця, що й кожен українець католик таксамо радів, відчуваючи в собі шляхетну гордість, що належить до цієї величезної Христової Церкви, якої Пій XII був видимим головою.

При цій радості з великої популярности Пія XII не бракувало теж і смутку в серцях католиків, особливо українців католиків, бо Пій XII був великим приятелем українського народу та української Церкви. У нього всі католики були рівні, бо всі вони були його улюбленими дітьми, членами одної Христової Церкви. Як видав рішення про Евхаристійний піст, яким змодифікував старинну традицію, то це рішення заторкувало всіх католиків, не зважаючи на їхні відмінні обряди. Як дав священикам право правити вечірні чи пообідні Служби Божі, то цей привілей не обмежувався тільки до латинників, а до всіх католиків. Не дивниця, що священики почали користати з цього привілею, щоб дати нашим людям більше відправ, даючи їм змогу бувати на Службі Божій бодай пополудні чи ввечері.

Може ніякий Папа не виявив українцям стільки любови та печаливости, як покійний Пій XII. Як тільки став Папою, то відразу зазнайомився з українською проблемою, бо саме тоді повстала незалежна Карпатська Україна. Пій зрозумів, що Україна виступила на світову арену, на якій назавжди залишиться. Україна не могла толерувати в себе єпископа мадярона, що ненавидів український самостійницький рух. На його місце вступає українець патріот, Діонисій Няраді, якого мадяри прогнали по зайнятті Закарпаття в 1939 р.

В серпні 1939 р. большевики залляли Західню Україну. Пій XII висилає до нашого "Мойсея", митр. Шептицького, послання та дає йому привілей висвятити свого наслідника, щоб наша Церква не лишилася без проводу, як зліквідують Князя нашої Церкви, Митр. Андрея Шептицького.

Пій XII дав Закарпаттю двох нових українських єпископів, щоб скріпити наш нарід проти

большевицької навали, яка залляла цей зелений край по розгромі німців в 1945 році. Ці єпископи це Преосв. Теодор Ромжа, ординарій Мукачева, та Преосв. Вас. Голко, помічник старенького святця, пряшівського єпископа, Преосв. Павла Гойдича.

Як німці та італійці зайняли Україну, Папа Пій XII поблагословив працю наших духовників, що туди дісталися з італійським військом чи переїхали за німцями. Навіть один Редемпторист, Впр. о. Всеволод Величковський, деякий час працював у Києві між нашими православними братами. Він був дістав одну з більших церков у столиці України, де почав наші відправи. Люди масово стали горнутися до церкви, бо, хоч православні, відчули в проповідях і відправах цього великого Редемпториста палке українське серце. Успіхи серед наших православних братів і сестер у Києві були такі великі, що німці злякалися. Вони поставили ультимат о. Величковському: негайно забратися зо столиці України, золотоверхого Києва, або піти на розстріл!

Коли ж большевики зліквідували нашу католицьку Церкву в Західній Україні в 1946 р., заганяючи насильно на таквваний псевдосинод у Львові деяких бідних і застрашених священиків, то Пій XII запротестував перед цілим світом проти насилля москалів над сумлінням українського народу. Як західньо-демократичний світ братався зо Сталіном і його посіпаками і звав його "добрим Джовом", тоді Пій XII виступив перед цілим християнським і нехристиянським світом і публично нап'ятнував насильне перетягання українців католиків на московське казьонне православ'я. Енцикліка **"Орієнталес омнес"** це наявний доказ, що Папа не дивився на "великих" карликів цього світу, які клонилися перед московським сатрапом, Сталіном, але осудив насилля не тільки як гріх, але й як зневагу для відьного світу, якому тоді червоні москалі під-

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

ступно та лукаво примилювалися.

В 1948 р. Пій XII ділить наш екзархат у Канаді та дає українцям ще двох єпископів, Преосв. Кир А. Роборецького і Із. Борецького. В 1951 р. встановляє ще один новий екзархат для Саскачевану, а на помічника пок. Кир В. Ладиці дає Преосв. Кир Максима Германюка, ЧНІ.

В 1957 р. створює українську католицьку Митрополію в Канаді і перетворює дотеперішні екзархати на справжні єпархії. Кир Максим Германюк ЧНІ. стає першим митрополитом українців католиків у вільному світі. Москалі, от хоча б протоерей Николаєв у книжці "Восточний Обряд", виданій у Парижі, публично скритикував поступок Папи як вияв його прихильности до українців.

В 1957 р. Пій XII ділить український американський екзархат на два. Новим екзархом з осідком у Стемфорді стає Преосв. Кир Амвросій Сенишин, ЧСВВ., а помічником Преосв. Кир Константина Богачевського стає Кир Йосип Шмондюк.

В 1958 р. цей великий Папа створює митрополію для українців католиків в Америці і перетворює два тамтешні екзархати в єпархії. Кир Константин, організатор нашої Церкви в Америці, стає першим митрополитом для американських українців. Його інтронізація відбулася велично в Філядельфії 1 листопада ц.р.

Ось що Пій XII вчинив для нашої Церкви в Канаді та Америці. Крім цього дав він власного єпископа українцям католикам у Бразилії в особі Преосв. Кир Осипа Мартинця, ЧСВВ., і українцям католикам в Австралії в особі Кир Івана Прашка.

З цього всього бачимо, що ніякий Папа досіль так багато не вчинив для нашої Церкви, як покійний Пій XII. Оттому слушно перейде в нашу історію як "великий приятель українського народу" не тільки тому, що дбав про нашу Церкву, але й тому, що помагав нашим національним інституціям НТШ у Сарселі в Франції та ВУ в Мінхені, і своєю особистою інтервенцією в Вашингтоні та Лондоні в 1945 р. врятував десятки тисяч українців від примусового повороту під московську тиранію.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Христос через Марію освятив Йоана в лоні матері: "Бо як тільки забренів в моїх ушах голос твого привіту, дитина в моїй утробі затріпотала від радощів!" закликала розрадувана мати Предтечі. (Лк. 1, 44).

СВ. АРХАНГОЛ МИХАЇЛ

о. М. Щудло, ЧНІ.

ПРОРОК Ісая мав видіння. Господь Бог показав йому небо. В небі пророк зобачив безчисленну кількість небесних духів-анголів, які стояли перед троном Всевишнього та невпинно кликали з подивом і захопленням до Бога, що сидів на високім престолі як Цар вселенної: **Свят, свят, свят Господь небесних Сил, уся земля повна Його слави!** (Іс. 6, 3).

Найблище до престола стояли Серафими, найкращі та найвищі анголи. Блиск Божої слави так осліплював їх, що вони двома крилами закривали собі лице. Інші ж анголи повторювали одушевлений клич: "Свят, свят, свят!"

Бог—це володар неба та землі. Від віків був Він щасливий Сам у Собі і не потребував нікого, ні нічого до повного щастя, бо тільки Бог є самовистачальний. Всі інші сотворіння потребують помочі інших сотворінь, щоб прийти на світ, розвинутися та бути щасливими.

Предобрий Бог порішив сотворити анголів і людей, бо хотів поділитися з ними Своїм щастям цебто вчинити їх щасливими, бо хто добрий, той не хоче бути добрий тільки для себе, але й для других.

І так найперше Бог сотворив анголів. Анголи—це чисті духи, наділені розумом і волею. Від людей відрізняються тим, що не мають тіла. За те їх розум і воля куди сильніші та бистріші ніж розум і воля людей.

Ніхто не знає, скільки анголів Бог сотворив, але здається, що було їх мільйони, бо каже пророк Даниїл: **Тисячі тисяч**

служать Йому і безчисленна сила їх стоїть перед Ним. (Дан. 7, 10).

Бог сотворив людей, щоб вони проживали якийсь час на землі та добрим життям і вірною службою Богу заслужили собі на вічне щастя в небі. Бог міг би дати вічне щастя задармо, але тоді сотворіння не мали б почуття задоволення, що вони собі здобули небо. Речі ж, для яких трудимося і здобуваємо в поті чола, мають для нас більшу вартість і дорожчі для нас.

Як Бог поступає з людьми, так само поступив із ангелами. Вони були призначені до неба, але Бог відразу не впустив їх туди. Треба було заслужити собі небо службою Богу. Отому Бог виставив ангелів на пробу, щоб вони доказали, що люблять Його та готові в усьому коритися Його приказам.

Ніхто не знає, яка була це проба. Проте богослови здогадуються, що Бог показав ангелам Пречисту Діву Марію з дитятком Ісусом і звелів поклонитися їм. Одна частина ангелів збунтувалася та відмовила поклону Божій Матері та її Синові, бо вони були в людській тілі, а людська природа нижча ніж ангельська. Воно куди краще бути ангелом аніж чоловіком. Збунтована частина була загорда, щоб поклонитися Синові Божому, бо Він природою був нищий від ангелів. Це був гріх гордости. Обманена Люципером, вождем усіх ангелів, частина ангелів пішла за прикладом збунтованого Люципера та заявила Богові: "Не будемо служити Тобі та не поклонимося!"

На цей визов Божому авторитетові обрушився Святий Михаїл. За ним пішли добрі ангели і розгромили Люципера та збунтованих ангелів, які повернулися в диявола. Св. Михаїл зайняв місце прогнаного Люципера та став лідером усіх Божих ангелів, їх провідником і вождем.

Свята Церква шанує всіх ангелів, бо вони найближчі Божі приятелі і слуги та наші хоронителі й добродії. Проте вона особливіше шанує пам'ять Св. Михаїла, архистратига небесних сил, бо він вижчий і славніший ніж інші ангели. Годиться більше шанувати і почитати того ангела, якого Сам Бог більше шанує та любить аніж інших.

Святий Михаїл завжди готовий помагати тим, що з любови до Бога змагаються з дияволом, власними пристрастями і посеред конфліктів земського життя звертаються до нього, кличучи з довір'ям: "Святий архангеле Михаїле, поможи мені побороти ворога!"

Так поступав один християнин, який проживав в невідрадних відносинах, хворобах і нещастях. Він завжди був спокійний і веселий. Приятель запитав його: "Скажи мені, друже, звідкіля маєш стільки гарту духа та відваги, що ніякі прикрощі та нещастя, негодні захитати тебе й вивести з рівноваги духа?" На це запитаний відказав, показуючи йому медалик Св. Михаїла, який завжди носив на шиї: "Святий Михаїл є моїм покровителем. Він підтримує в мені відвагу посеред труднощів, бо оживляє в мені силу духа. Моя тайна замикається в трьох слова: **віра, надія** та **любов.** Віра—це підойма, що підносить мене до Бога понад земські горя. Надія скріпляє мене запевненням вічної нагороди за земські дочасні страждання, а любов дає мені силу та бодрість зносити все терпеливо, без нарікання, бо хто любить Бога, той уміє приймати з Його батьківських рук добро і зло, радощі та терпіння".

Божественний Спаситель прегарно окреслив правдиву побожність: "Хто має Мої заповіді та зберігає їх, той любить Мене". (Ів. 14, 21). Вірність Божому законові це ядро правдивої побожности. Без постійного та сумлінного виповнення Божих і церковних заповідей з любови до Бога нема й не може бути в душі правдивої набожности, а тільки її карикатура.

До вірности Божим заповідям треба доконче додати зусилля уникати все те, що лихе, грішне та непристойне: "Стережіться зла в усякім вигляді!" (2 Сол. 5, 22).

Молитва перетворює душу та вподібнює її до Христа, первовзору досконалости. "І коли Він (Ісус) молився, то вигляд Його обличчя змінився й одежа Його стала біла і блискуча. І роздався голос із хмари, який промовляв: Це Син Мій улюблений, Його слухайте!" (Лк. 9, 29 і 35). І ми духовно переобразимося на подобу Божу, якщо будемо постійно, покірно та довірливо молитися.

Лінюхи заслуговують на ту саму нагану, що за безділля дістали евангельські робітники: "Чого стоїте тут цілий день без роботи?" (Мт. 20, 6). Кожна страчена, в безділлі проведена чи лихо зужита хвилина—це змарнований і безповоротно розтрачений гріш часу.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

ДУХОВНИЙ ВИШКІЛ СВІТСЬКИХ ОСІБ ДО АПОСТОЛЯТУ

Намірення Апостольства Молитви на Листопад благословлене Св. Отцем

о. С. Б., ЧНІ.

І. Сьогодні щораз більше дається відчувати потреба живої участи вірних у поширенні Божого Царства на землі. Богу дякувати, ця участь, що її звуть Католицькою Акцією, все зростає. Зі зростом католицької акції й апостоляту світських людей в Церкві зростає й потреба, а то й конечність духовного вишколу тих, що займаються тим апостолятом. Певна річ, що поширення Божого Царства на землі є вповні ділланням Божої ласки; однак, після ласкавого заряджения Божого Провидіння люди мають співділати в тім Божім ділі. Тому велике значення має вміла організація католицької акції, а також сама особистість світських апостолів. Якраз часто дається відчувати брак внутрішнього приготовання й внутрішнього життя тих, що займаються католицькою акцією. Тому провідники католицької акції застановляються над тим, як можна найуспішніше приготовити майбутніх світських апостолів.

ІІ. Справа формування світських апостолів натрапляє на великі трудности. Головні є дві:

1) Недоцінювання духового життя. Многим вірним бракує знання про різні обов'язки апостоляту і як особисте внутрішнє життя має впливати на успіх апостоляту. Буває, що многі недоцінюють того, що відноситься до внутрішнього життя, а занадто звертають бачність на зовнішні, помічні середники апостоляту. Також дається нераз відчути стримління, щоб у веденні католицької акції пристосувати середники, методи, що ними послугуються в політиці, економії, техніці й інших світських ділянках, забуваючи, що є основна, істотна різниця поміж світом матеріяльним і духовим, поміж природним і надприродним. Зле впливає і те, що до католицької акції бувало вживається хлопців і дівчат замолодих, або без розбору до всіх ділянок апостоляту. Вкінці деякі стараються оправдати брак підготовання до апостоляту браком часу, і через те терпить справа католицької акції.

2) Неправильне поняття про апостольську аскезу (внутрішнє життя). В тій справі є великі питання щодо світського стану взагалі, його місця й значення в Церкві, його обов'язків і завдань у Містичнім Тілі Христа, щодо внутрішнього життя світських осіб. В тих справах є велика розбіжність думок між письменниками, і Церква мусить часом деякі опінії навіть осуджувати.

Всі ті трудности вказують, як важною річчю є, щоб у справі вишколу світських апостолів мати ясні норми, правила, і після них в практиці поступати.

ІІІ. Апостольство Молитви є одним із найвизначніших середників до духовної формації, вишколу світських апостолів. Св. Отець Пій XII у своїй промові до міжнароднього з'їзду провідників Апостольства Молитви (27. IX. 1956) каже: "Апостольство Молитви не суперничить з подібними побожними товариствами, але так з ними лучиться, що їх пронизує наче чистий, здоровий воздух, що все й всюди відновляє й скріпляє надприродне життя й апостольську діяльність". Це діє через свій апостолят молитви получений з апостолятом доброго приміру. Тому Св. Отець каже: "Усильно бажаємо, щоб усі, що віддаються зовнішним ділам апостоляту належали до Апостольства Молитви і були перенятї його духом". Це також тому, що "Апостольство Молитви впроваджує своїх членів до звершеної форми Апостоляту Молитви, щоб іменно в наміренні Св. Отця і добра цілої Церкви щодня жертвували свої молитви, те, що думають, що терплять, що більше себе самих Богу і Христу, і щоб лучилися зі Жертвою Ісуса Христа (Літургією), та наслідували приклад Пресв. Діви Марії".

О, щоб усі члени Апостольства Молитви щодня в цім дусі більше зростали! Хто жие в дусі цеї посвяти і все більше переймається духом почитання Пресв. Серця, той конечно все більше набирає правдивого апостольського духа, що успішно буде оживляти його апостольське ділання.

Нехай усі члени Апостольства Молитви стараються через щоденне пожертвування в наміренні Серця Христового і в намірениях Св. Отця ціле своє життя перемінити на молитву й жертву, щоб разом з Христом і в Христі жертвувати своє життя на славу небесного Отця і спасення душ.

Місійне намірення на листопад: Щоб католики Полудневої Америки успішно протиділали проти небезпек утрати віри і зіпсуття обичаїв.

Наміpення Апостольства Молитви на місяць грудень: Щоб добре спомагати католицькі установи в справі кінематографічних вистав.

Місійне намірення на грудень: Церква на острові Формоза.

1) В нас один місіонер проповідав місію. Я відбув загальну сповідь, бо дотіль зле сповідався. Місіонер наложив менi ось таку покуту: Звелів попрохати отця Пароха, щоб відправив 3 Служби Божі на мою інтенцію. Розуміється отець Парох не знав, що ці Служби Божі це покута за мої гріхи, бо місіонер казав не виявляти йому, які були мої інтенції. Чи воно добре накладати на людей такі покути?

Дуже добре! Служба Божа краще ніж наші пости, молитви та милостині надолужує Божій справедливості за гріхи людей, бо Спаситель жертвує Небесному Отцеві Своє Пресвяте Тіло та Кров як надолуження за наші провини. Кров Божого Сина багато цінніша в Божих очах аніж усі наші молитви, пости та милостині.

Немало християн щороку наймають Службу Божу за прощення своїх гріхів. Це дуже похвальний звичай. Що більше покути вчинимо за гріхи на цім світі, то менше лишиться покутувати на другім. Воно куди легше сплатити Богові довги за життя ніж покутувати за них у чистилищі.

2) Чи можна молитися за жидів, еретиків і схизматиків?

Публично можна молитися тільки за їх навернення. Приватно можете молитися й за інші їхні справи.

3) Чому католики не їдять м'яса в п'ятницю, а протестантам вільно їсти те, що їм забагнеться?

Тому, що католики належать до правдивої Христової Церкви, а протестанти ні! М'ясо не є злом, але непослух Церкві та зломання церковної заповіді є злом. Хіба не знаєте, що наша Церква забороняє під смертельним гріхом їсти м'ясо в п'ятницю? Це ж на честь Спасителя, що в п'ятницю помер на хресті за наше спасіння. Якщо Христос потрапив з любови до нас віддати Своє життя, то хіба католикам мало б бути трудно стриматися від м'яса в п'ятницю, щоб ушанувати Його страсті і смерть?

Звичай стримуватися в п'ятницю від м'яса сягає апостольських часів. **Дідахе,** цебто Наука Дванадцятьох Апостолів, яку написав якийсь учень Апостолів около 90 р. по Христі, згадує про піст у п'ятницю. От бачите, який це давній християнський звичай!

4) Чи Папа може післати когось до пекла, як виклинає його?

Ні! Екскомунікація це тільки відлучення людини від Церкви та заборона користати з Тайн і привілеїв Церкви. Тільки один Бог може післати когось до пекла.

5) Хто і коли написав Св. Письмо Нового Завіту?

Апостоли й Євангелисти написали його. Почали ж писати десь 42 р. по народженні Христа. Не всі частини Нового Завіту були списані в тім самім часі. Св. Іван списав свою Апокалїпсу десь около 90 р. по народженні Спасителя.

Згодом Церква зібрала всі ті писання в одну книгу, що зветься Святим Письмом Нового Завіту.

Святі Отці Церкви звуть Святе Письмо "Листом Небесного Вітця до Своїх земських дітей". Кожна християнська родина повинна мати вдома Св. Письмо та часто розчитуватися в ньому, щоб засвоїти собі Божі заповіді та вказівки, які мають керувати гадками, словами та ділами, ведучи їх до щасливої вічности.

Українська приповідка каже: "Де є Біблія, там є Бог". А німецька приказка додає: "Біблія або Вавилон". Це значить: Хто не тримається поучень Біблії, того життя буде повне гріхів, замішання і зіпсуття, подібне до того, що його провадили нещасні мешканці старовинного Вавилону.

6) Чи при відмовлюванні вервиці треба роздумувати про поодинокі таїнства, як це звичайно практикується, щоб зискати відпусти?

Не доконче. Вистачає думати про життя Ісуса Христа взагалі. Іде тут про повний відпуст, який зискуємо, якщо відмовимо вервицю перед Найсвятішими Тайнами в дні, в якім прийняли Св. Причастя.

Слід зазначити, що не кожен священик може надавати відпусти вервицям. До цього потрібне особливіше позволення з Риму.

Крім повного відпусту можна теж зискати 500 днів відпусту за відмовлення кожного "Отче наш, Богор. Діво і Сл. Отцу". Але й тут таксамо вервиця мусить бути поблагословлена священиком, що має позволення надавати вервицям відпусти Хрестоносців.

7) Чи жінка може без гріха покинути свого чоловіка?

Жінка не може без гріха покинути чоловіка хіба що зайде якась дуже важна причина. Те саме правило зобов'язує чоловіка: **Ти зв'язаний із жінкою? Не шукай розв'язання! Тим, що побралися наказую не я, а Господь: Нехай не розлучається жінка з чоловіком!** (I Кор. 7, 10; 7, 27).

Тому й церковне право каже: "Подруги мають жити разом, хіба що зайде якась слушна причина". (Кан. 117).

Яка ж може бути та слушна причина, що позволяє подругам без гріха розлучитися? Он церковне право вичисляє деякі причини розлуки: "Невинна сторона має право навіть назавжди покинути свого партнера, хоч подружа зв'язь залишається ненарушеною, коли друга сторона допустилася перелюбу, хіба що та сторона згодилася на цей злочин або спричинила його або явно чи тайно пробачила або сама допустилася такого самого злочину подружої зради. (Кан. 118, 1).

"Якщо одне з подругів пристало до якоїсь некатолицької секти; якщо виховує потомство не по-католицьки; якщо веде ганебне та злочинне жит-

тя; якщо спричиняє поважну небезпеку душі чи тілові; якщо утруднює жорстокістю подруже співжиття: ці та подібні до них причини дають невинній стороні право за позволенням єпископа або й за власним почином покинути подругу чи подругу, коли ці причини певні та небезпечно заразом зволікати" (Кан. 120, 1).

8) Маю повно клопотів, і не знаю, як вийти з них. Мій син оженився поза Церквою. Дочка вийшла заміж за некатолика. Він охрестився в нашій Церкві, але по двох роках покинув її. Вона знову вийшла заміж, але вже не брала шлюбу в Церкві, бо священик відмовив. Другий син оженився з латинською дівчиною і вона забрала його та діти до латинської Церкви. Що маємо старенькі робити?

Що маєте робити? Насамперед треба зробити добрий іспит сумління і спитати себе: "Як ви виховали свої діти? Чи не занедбали їх релігійного виховання?" Якщо занедбали, то треба щиро вдаритися в груди та перепросити Бога. Занедбання християнського виховання— це великий гріх перед Богом. Перепросивши Бога за гріх недбалости, моліться за свої нещасні діти, щоб Бог просвітив їх і направив на добру дорогу. Коли ж ці діти прийдуть відвідати вас, зверніть їм увагу на те, що вони зневажають Бога та наражаються на вічне прокляття. Не бійтеся чемно звернути їм увагу, бо як ви цього не зробите, то хто зробить?

Ви неодинокі в світі, що маєте такий хрест. Багато батьків плачуть у старості, але цей плач звичайно буває безкорисний і марний. Не виховали добре дітей, тому й діти пішли на манівці. Неодин батько хоче дати синові земське майно, а не хоче дати йому доброго християнського виховання, яке перевищає всяке земське добро, бо добре виховання це запевнення доброго християнського життя та вічного спасіння.

СМІХОВИНКИ

Сусід: Знаєте сусіде, поломався мені трактор. Треба направити, а нема 400 долярів, щоб заплатити за направу. І я не знаю від кого зможу дістати ці гроші?

Другий сусід спокійно відітхнув: Богу дякувати, бо я думав, що ви звернетеся до мене, щоб я позичив вам.

Мама: Дитино, та ж бачиш, з котрого боку хліб помащений. Тримай його догори помащеним боком.

Синок: Ех, мамцю, що це шкодить? Я їм обидва боки.

Кум: Я чув, що ваша дочка говорить Есперантом. Як це їй іде?

Другий кум: Моя доня так плинно говорить есперантом немов би народилася та виросла в ньому.

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

ЧЕСНОТА НАДІЇ

НАДІЯ може бути природна і надприродна. **Природна** надія—це одне з найшляхетніших почувань людського серця, що стримить до добра, не зважаючи на труднощі, що стоять на дорозі до його осягнення. Це почування виконує дуже важливу ролю в людському житті. Воно піддержує людину в важких підприємствах, напр. фармера, що сіє; моряка, що випливає в далеку подорож; промисловця, що розпочинає своє підприємство.

Є також **надприродна** надія, що піддержує християнина посеред труднощів, які він стрічає на дорозі до осягнення досконалости й спасіння. Найпершим предметом цієї надії є сам Бог, що є правдивим щастям кожної людини та якого праведна людина буде оглядати й любити через цілу вічність. Ісус Христос каже: **"Це ж вічне життя, щоб пізнали тебе, єдиного істинного Бога, і того, що ти послав, Ісуса Христа"** (Іван, 17: 3). Одначе тому, що людина не може досягнути цього предмету без Божої ласки, нашу надію також спрямовуємо до всіх об'явлених правд, що відносяться до вічного життя і засобів, щоб осягнути його, напр. щоб одержати прощення гріха, перемогти спокуси, та набути християнські чесноти; її навіть розтягаємо до дочасних дібр у мірі, в якій вони є корисні й потрібні до осягнення нашої досконалости та нашого спасіння.

Ісус Христос обіцяв своїм учням вічну щасливість: **"В домі мого Отця осель багато... відійду й приготовлю вам місце..."** (Іван, 14: 2, 3).

Він обіцяв воскресити тіла людей: **"...Всі, що в гробах, почують голос Сина Божого, і вийдуть ті, що чинили добро в воскресення життя, а ті, що зло чинили, в воскресення суду".** (Іван, 5: 28-29).

Божественний Спаситель обіцяв людям свою ласку до осягнення вічного щастя, бо **"хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди"** (І. Тим., 2: 4). А Божа ласка є конечна до спасіння людини. Ласка **діюча,** щоб навернутись з гріха, а ласка **освятна,** щоб увійти до неба.

Ісус Христос обіцяв людині прощення гріхів, коли навер-

неться і постановить поправитися: **"Кажу вам, що оттака радість буде в небі за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятьдесять дев'ять праведників, які не потребують покаяння"** (Лука, 15: 7). В притчах про блудного сина та загублену вівцю наш Спаситель каже, що Бог завжди є готовий простити грішникові. Господь Бог не дивиться на те, каже св. Августин, що людина зробила, але що хоче зробити. Як довго людина живе на землі, для неї ніколи не є запізно покаятися. Розбійник, що висів по правиці Ісуса Христа на Голгофі, на хресті дістав прощення своїх гріхів.

Божественний Учитель обіцяв вислухати наші просьби: **"Просіть і дасться вам; шукайте і знайдете; стукайте і відчиниться вам. Бо кожен, хто просить, одержує; і хто шукає знаходить; і тому, що стукає, відчинять"** (Матей, 7: 7-8).

Ісус Христос також обіцяв людям дочасні добра, що є потрібні до вдержання їхнього життя: **"Тому говорю вам, не журіться життям вашим, що будете їсти чи що пити; ні тілом вашим, у що вам зодягнутись. Бо чи життя не варте більше від поживи, а тіло від одежі? Спогляньте на птаство небесне, що не сіють, не жнуть, ні не збирають до засіків, а Отець ваш небесний годує їх. Чи ж ви не варті більше від них? Хто ж з вас, журячись, може причинити собі віку хоч на один локоть? Чого ж турбуєтеся й про одежу? Зважте на лілеї в полі, як ростуть: не трудяться, ні не прядуть. А кажу вам, що й Соломон у всій своїй величі не зодягався так, як одна з них. Коли ж пільну траву, що нині росте в полі, а завтра кидають у піч, Бог так зодягає, то чи ж не багато більше вас, маловіри. Тому не турбуйтеся і не кажіть: Що будемо їсти, або що будемо пити, або в що зодягнемося? Бо за тим усім побиваються погани. Та ж Отець ваш небесний знає, що того всього вам треба. А шукайте перш царства Божого й його справедливости, а те все додасться вам. Тому не журіться про завтра, бо завтра саме за себе клопотатиметься"** (Матей, 6: 25-34).

Надія отже—це богословська чеснота, що велить нам бажати Бога як наше найвище добро й від Нього вижидати з міцним довір'ям вічного щастя і засобів, щоб осягнути його, бо Бог є добрий, всемогучий і вірний.

Синок: Татку, як зветься той чоловік, що уможливлює людям контакт—зносини зо світом духів?
Батько: Це, сину, буфетник (бартендер).

УСМІХ БЕРНАДЕТИ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ВЕЛИЧ Люрду не у великій кількості фізичних уздоровлень. За сто літ начисляють сотні уздоровлень, признаних Церквою на основі ствердження лікарської комісії. В тому часі нараховуються мільйони, може й десятки мільйонів тих, яким сила Люрду допомогла вирватись із кайданів грішного життя, або й безбожництва до світла католицької Церкви. Вистачить уважно прочитати український переклад твору Франца Верфела п.з. "Пісня Св. Бернадети", щоб переконатись про це. В сторіччя людських поїв дозволю собі предложити читачам факт із навернення князя де Брюсар в липні 1858-му році. Він залишив серед своїх паперів власноручно написаний спомин про зустріч із Бернадетою в Люрді. Цей документ був перший раз опублікований у місті Невер, в "Журналі Бернадети" в грудні 1932 р., ст. 58-59.

Князь де Брюсар побував в літі 1858 р. в піренейській місцевині Котере, недалеко Люрду. Виїхав туди на літні вакації, щоб у горах підкріпити здоров'я. Саме тоді зачали кругом нього чимало говорити про людські події. Шляхтич ніяк у них не вірив. Ось, як він сам пише в згаданому документі:

"Я не вірив у все те (явління Богородиці), як і в саме існування Бога. Я був блудною вівцею, і що гірше, безбожником-атеїстом. Я прочитав у місцевій газеті, що 16-го липня Бернадета мала явління, і що Пречиста Діва усміхнулась до неї. Я постановив піти з цікавости до Люрду й приловити бідняжку на гарячім вчинку обманства.

Іду до помешкання Субіру. Застаю Бернадету на порозі перед дверми, як направляла панчохи. Я довго випитував її про

появи, а тоді кажу: "А як же усміхалась ця гарна Пані?"

Пастушка здивовано глянула на мене, а тоді каже, хвилину помовчавши: "Ах, паночку, треба б бути самому з неба, щоб віддати цю усмішку.

—Чи ти не схотіла б повторити цей усміх для мене? Я—не вірю в Бога й не вірю в твої об'явлення".

Личко дитини засмутилось: "То значить, паночку, ви думаєте, що я говорю неправду?" Я був розброєний. Ні, Бернадета—не брехала, і я був готовий впасти навколішки, щоб просити в неї пробачення. "Тому, що ви є грішник, говорить вона далі, то я хочу наслідувати для вас усміх Пресвятої Діви".

Дівчатко поволі двигнулось (з порога), сплело руки й **злегка відтворило небесний усміх, якого я ще ніколи не бачив на смертних устах.** На її личку засяяв хвилюючий блиск. Вона дальше усміхалась з очима піднятими до неба. Я стояв недвижно перед нею, переконаний, що бачу усмішку Богородиці на обличчі вибранки.

З цього часу я все ношу в глибині душі цей божеський спомин. Мені вмерла жінка й обидві дочки, одначе все мені здається, що я—не одинокий на світі. Моє життя—усміх Богородиці".

По цій незвичайній гутірці з святого князь де Брюсар пішов на молитву до печери, опісля висповідався, запричащався та змінив життя.

Завжди та всюди зберігай Божі та церковні заповіді. Вірність Божому законові це наявна та непомильна познака, що дійсно любиш Бога, "бо то любов Божа, щоб ми заховували Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі". (І Ів. 5, 3).

Рільник сіє зерно, а недотепа говорить: "Пощо він розкидає зерно? Краще хай з'їсть!" А рільник знає, що розкинене зерно принесе більше користи, як зерно складене в засіках.

Так само: Хто дає милостиню, не розтрачує майна, бо одержить від Бога сто разів більше.—Св. Іван Золотоустий.

"Слугу непотрібного вкиньте в темряву зовнішню, там буде плач і скрегіт зубів" (Мт. 25, 30).

Цвинтар і пам'ятник укр. полягли́м у 1945 р. у St. Stephen, Австрія.

НОВИЙ ХРИСТОВИЙ НАМІСНИК

ХРИСТОВА Церква складається з Божого і людського елементу. Божий елемент вічний і незмінний, бо Містичне Христове Тіло завжди живе і невмируще: **І сили адові не переможуть її.** (Мт. 16, 18). Христос є Головою цього всесвітнього містичного Тіла, а Св. Дух є його душею. Св. Дух запевняє живучість Христовій Церкві.

Людський елемент Церкви складається з вірних і ерархії, цебто християн, які пробувають під проводом Папи, єпископів і священиків. Цей елемент завжди змінний, бо одні вдходять до вічности, а другі займають їх місце.

8-го жовтня 1958 р. відійшов до блаженної вічности один із найбільших Пап, незабутній Пій XII, великий приятель українців. 28 жовтня кардинали, зібрані на тайнім конкляве, вибрали його наслідника, кардинала Ангела Йосипа Ранколлі, що прийняв ім'я ІВАНА XXIII. Послідній Папа, що носив це ім'я, це Іван XXII (1316-1334).

Папа Іван XXIII є 262-им наслідником Св. Петра, який заснував Римську Церкву і 25 літ був її керівником-єпископом, як це ясно виходить із його листа (I Пет. 5, 13).

І. Життєпис нового Папи

Папа Іван XXIII ур. 25 листопада 1881 р. в Сото іль Монте, місті, що положене яких 20 миль на північний схід від Медіолану. Його батьки були вбогими селянами.

В 11-ому році життя вступив до малої семінарії в місті Бергамо. 10 серпня 1904 дістав священиче рукоположення. Першу Св. Божу відправив у Римі на гробі Св. Петра.

Місцевий єпископ відразу пізнав його здібності та вчинив його своїм особистим секретарем. На цім пості залишився до 1914 р. Там мав змогу запізнатися з адміністрацією Церкви. Водночас був професором у бергамській семінарії.

В часі першої світової війни служив в італійській армії і під кінець став військовим капеляном. По війні ще три роки викладав у згаданій семінарії історію та богослов'я.

В 1921 р. Папа Венедикт XV покликав його до Риму та поручив переорганізувати Конґрегацію для поширення Віри, яка керує місіонерською діяльністю Церкви по всьому світі.

В 1925 р. став єпископом і дипломатом Церкви. Зразу був апостольським Візитатором і згодом Делегатом в Болгарії. В 1934 р. виповняв такий самий уряд в Туреччині та Греції. В 1944 р. став папським нунцієм у Франції. Залишився там, поки в 1953 р. Пій XII не номінував його кардиналом.

Тепер новий Папа має 76 літ.

ІІ. Завдання Папства

Кожноразовий Папа це найвищий учитель і керівник Христової Церкви, до якого Христос, як колись до Св. Петра, каже: **Паси Мої вівці! Паси Мої ягнята!**

Христова Церква начисляє сьогодні около 500,000,000 католиків різних рас і культур, розкинених по всьому світі. Між ними є около 10 мільйонів католиків різних східніх обрядів, з чого 4,000,000 українців. Кожен Папа є їх духовним Батьком і провідником на шляху до неба.

Сьогоднішній світ вимагає незвичайних здібностей від Христового Намісника, бо комунізм і всякі інші "ізми" намагаються повалити Христову Церкву та завести в людських душах панування Сатани. Брак священичих покликань не дозволяє належно відбивати ворожі наскоки на Христову Церкву.

Проте Папа не сам. За ним стоїть Христос, бо це не Папу, а Самого Спасителя атакують вороги, як нищать Його святу Церкву.

Оссерваторе Романо каже, що новий Папа "має приємний, але й заразом сильний характер". Ця вдача це напевно цінний плюс, щоб належно виконувати найвищий уряд у Христовій Церкві, уряд, що водночас має включати доброту Батька та повагу наставника. Ті, що знають його, твердять, що Папа Іван XXXIII має модерні погляди на багато речей, які не противляться навчанню Спасителя. Як Патріярх Венеції від 1953 р. Іван XXIII з'єднав собі прихильність своїх підвладних. Він вірить, що **все можна схристиянізувати крім гріха.**

Як дорадник Пія XII він добре обзнайомлений із підступами комуністів, тому знатиме, як поступати з їх намаганнями ввійти в контакт із Ватиканом. Його не обманять червоні неправдомовці, як обманили покійного амер. президента Рузвельта.

ІІІ. Одушевлення

250,000-на маса, що довго ждала на вибір Папи на площі Св. Петра в Римі, прийняла з захопленням і привітала нового Папу радісними окликами: **Хай живе Папа!**

Цілий світ зрадів на звістку вибору Івана XXIII. Дзвони по всьому світі дзвонили по католицьких церквах. Радієві і телевізійні станції негайно розголосили всім народам світу, що Христова Церква дістала нового Керівника. Навіть московське радіо подало звістку, але без жадного коментаря. Проте ця звістка була подана не для мешканців Союзу, а для англомовних слухачів за границею.

Між конґратуляційними телеграмами, що надійшли до Ватикануш були підписи: През. Айзенгавер (протестант), королева Єлисавета II (протестантка), премієр зах. Німеччини Гейс (протестант) і багато католиків, от як Аденавер, Де Ґоль, Де Валера, італ. през. Ґронкі та багато інших.

Ми українці радіємо вибором Івана XXIII і всім серцем кличемо: "Святіше Отче, володій, учи і потішай нас, на многі і благі літа!"

ТРАГІЧНЕ ПОДРУЖЖЯ

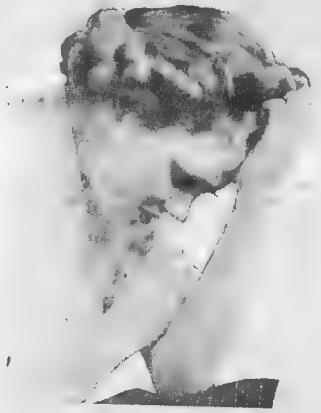

"Маю 21 рік. Скінчила католицьку школу. Знайшла добру роботу в одній великій компанії в Дітройті. Там запізналася з некатолицьким хлопцем. Він гарний, чемний, працювитий і амбітний. На жаль він некатолик, хоч шанує мою католицьку релігію.

Ми хотіли б побратися, але є одна перешкода. Він не хоче, щоб ми зараз по шлюбі мали діти. Бажає заждати декілька років, поки не станемо на "власні ноги". Сам він був вихований у бідній родині, де було повно дітей, тому немало набідувався, заки покінчив школу. Він не хоче багато дітей, навіть як станемо на "власні ноги". Я говорила йому про самоконтролю чи про ритм, але він не хоче й чути про це. Бажає, щоб я згодилася на вживання подружжя, коли йому захочеться, але при тім уживала штучних засобів, щоб не було дітей. Ось мій клопіт. Як можна б розв'язати цю проблему?"

Ви сильно наражені на затрату не тільки своєї віри, але й душі. Маєте добре виховання. Невпинне надужиття подружжя буде докучати вам так, що є загроза, що взагалі перестанете журитися своєю душею, Церквою та спасінням.

Як католичка ви повинні цінити більше свою віру ніж можливість вийти заміж. Що з того, що вийдете заміж, якщо не спасете своєї душі? Яку користь матимете з того, що вийшли заміж, за сто років, як ваше тіло буде в гробі, а душа в пеклі?

Отож наша порада для вас така: Зірвіть всякі стосунки з цим чоловіком. Кажете, що маєте всього 21 рік. Ви ще молоді. Майже все життя перед вами. Хіба не бачите, що ви негодні бути доброю жінкою для цього чоловіка та водночас доброю католичкою? Як треба вибирати між Богом і чоловіком, то треба завжди вибирати Бога. Хіба Христос не сказав: **Коли око... права рука... гіршить тебе, то вирви... і кинь від себе (відотни і кинь від себе)** (Мт. 5, 29-30).

Віримо, що він добрий чоловік, але його пересуди проти Церкви не поможуть вам бути доброю християнкою. Нехристиянські письменники поширюють в світі погляди, які зовсім не годяться з засадами Христа та Його Церкви. Він начитався подібних книжок, тому й нема надії, щоб ви переробили його світогляд. Отож краще для вас покинути його, бо душа повинна бути вам дорожча ніж декілька чи кількаднадцять років земського життя.

Чому не зробите так, як учинила одна наша дівчина. Вона ходила цілий рік з одним [illegible] католиком. Він ненавидів католицьку Церкву, але зразу не виявляв цієї ненависти. Перед самим весіллям заявив, що він не любить католицької Церкви за те, що вона мішається до подружих справ, наказує католикам ходити до церкви на Службу Божу, забороняє відвідувати некатолицькі богослужения, осуджує злі книжки, тощо.

Дівчина довго не думала, як почула такі речі. Віддала йому перстень і сказала: "Ми вже й без цього будемо мати різні клопоти, як поберемося. Хочеш, щоб я мала ще й клопоти через релігію? Ні, бери собі перстень і йди з Богом!"

Два роки пізніше ця дівчина стрінула доброго католика, вийшла заміж і має гарну родину, а її давній партнер досіль залишився старим кавалером.

Розуміємо, що воно легше сказати ніж зробити. Але ви не самі. Христос і Його Мати Марія поможуть вам, якщо будете щиро молитися до них. Бог часом домагається, щоб християни ставали героями, і помагає їм бути такими, як зайде потреба. Може ви є одною з цих героїнь, що мають прославити Христа навіки?

СМІХОВИНКИ

Симпатія це те, що жінки дають одні другим за подробиці.

Сусід до сусіда: "Чи заплатиш мені за мою роботу чи ні? Це вже востаннє питаюся тебе!"
Сусід: "Ах, дякувати Богу, що твої запити вже скінчилися."

Приятелька: Зосю, скажи мені, котра тепер година?
Зося: За десять шоста.
Приятелька: За десять шоста? Я хочу знати, котра тепер!

ІДЕАЛ МОГО ЖИТТЯ

М. Щ.

Моє ім'я Ірена. Батьки померли, як була я ще малою дитиною. Вуйко мав багато власних дітей. Не хотів прийняти до свого дому, тому післав до сиротинця, де й я покінчила школу.

Хоч які добрі та ласкаві були там Сестри, всетаки ніхто в світі не заступить доброї матері та рідного батька. Я вдячна Сестрам за те, що дали мені добре релігійне й українське виховання, яким горджуся та за яке дякую Богу.

Змалку думала стати черницею, але згодом ця гадка покинула мене. Це не тому, що я мріяла про подружжя або була заручена. Зовсім ні! Я була завжди боязлива та сильно стидлива, тому й не мала знайомств між хлопцями.

В останньому році побуту в сиротинці декілька разів говорила про своє покликання з Сестрою Настоятелькою. Призналася їй, що колись мріяла бути Сестрою, але тепер ця гадка зовсім покинула мене. Настоятелька пояснила, що не кожна дівчина мусить бути черницею. "Нам українцям треба "добрих матерей", промовила, щоб виховувати молоде покоління в українськім дусі, в любові до свого народу та Церкви. Нам потрібно матерей, що давали б нашій Церкві добрих і ревних священиків, бо без них Церква негодна виповнити своєї місії між нашим народом в Канаді й Америці!"

"Нам потрібно матерей, що давали б нашій Церкві добрих священиків."—Ці слова зробили на мене глибоке враження. Я забула все інше, але цих слів

ніколи не забула.

По розмові удалася до каплиці, приклякнула перед Пресв. Тайнами і щиро промовила: "Господи Ісусе, якщо я гідна стати матір'ю священика, то благаю Тебе, дай мені цю ласку! Я хочу стати матір'ю українського католицького священика!"

Тепер я сміюся з себе самої, що колись так молилася! Хто ж бо хоче сироти, яка не має нічого? Але Христос не дивиться на земські багатства. Я не знала, чи моя молитва буде вислухана, бо не сподівалася, що взагалі вийду заміж.

Господь має Свої пляни і способи, щоб проводити їх для нашого добра. По закінченні гайскулу Сестри знайшли мені працю в маленькій реставрації при гостинці, що проходив біля міста. Я любила Сестер і своїх товаришок, тому й дальше мешкала в сиротинці.

Саме в цій маленькій реставрації Іван, молодий мужчина, звернув на мене увагу. Я небагато розумілася на справах цього світу. Іван мав три старші сестри, які завжди командували ним. Як зобачив мою боязливість перед мужчинами і почув, що я була вихована в дівочім сиротинці, де зовсім не було хлопців, то взяв мене за руку і одушевлено закликав: "Ось моя жінка! Ти напевно не будеш командувати мною!"

Я почервоніла по самі вуха. На моє щастя тоді нікого не було в реставрації. Якийсь чоловік пив каву в куті, але він не чув нашої розмови.

Сестра Настоятелька не противилася заручинам, але Іван мусів ходити на інструкції до нашого Отця пароха, заки ми побралися. Я була щаслива. Тільки одна хмара затемнювала блиск мого щастя. Мій муж був дуже добрий, але некатолик. Його батьки відступили від Церкви в часі московської пропаганди за російським православ'ям. Батько дістав $10.-00 від царських агентів за те, що зрадив свою віру. Одне потішало мене: Іван почувався українцем. Я дякувала Богу за те, що в нас бодай таке саме національне походження. "Буде легше виховувати діти на українців. Про віру подбаю сама", бо Іван гордив православ'ям, як довідався від своєї тітки, як його батьки стали православними.

Настоятелька наказала мені слухати мужа, бо він голова родини. Подала декілька вказівок, як добра жінка повинна поступати, щоб подобатися чоловікові та з'єднувати його любов і пошану.

Наше подружжя було щасливе від самого початку. Я відчувала, що Христос благословив нас.

Любила мужа всім серцем. Ніколи не відмовила йому нічого, що вчинило б йому приємність навіть тоді, як сама не знаходила там задоволення. "Це обов'язок жінки", казала сама до себе. "Я його жінка, а жінка повинна жити для свого чоловіка!"

Скільки щастя знаходила в тому, що варила для нього, прала і прасувала його сорочки, вдержувала чистим невеличкий дім! Муж цінив мою працю і нераз люблячим поцілунком виявляв мені глибоке признання.

По двох роках взяв мене на край містечка оглядати чепурні дімки. "Може б ми купили власний дім? Хочу, щоб ти була господинею в власній хаті!" —промовив до мене і ніжно стиснув мою руку.

Я не чулася від щастя. "Боже", промовила в серці, "дай йому ласку стати католиком!" Я ніколи не говорила з Іваном про це, але за те щодня молилася, полишаючи Богу цю справу.

Ми купили гарний дімок. Розуміється він не був наш відразу, бо треба було ще довгих 10 років платити за нього. Іван мав добру роботу, не пив, не тратив грошей, тому я зовсім не журилася.

Біля хати був малий городчик. "Бачиш, Ірено, як Бог пішле нам діточки, то матимуть куди бігати!"—промовив муж. Я почервоніла, бо саме це було найгорячішим бажанням мого серця: мати сина і зобачити його священиком.

З приємністю власної хати була получена й одна прикрість. Ми мешкали п'ять миль від нашої церкви. Щонеділі я брала автобус і їздила туди на Службу Божу, хоч латинська церква стояла тільки три бльоки від нас.

Муж зразу не ходив до церкви. Моя пильність дивувала його. Раз не витримав і спитався: "Іренко, коли ти вже католичка, то чому не ходиш до тієї церкви, що тут під боком, а їздиш так далеко?"

Я змішалася, але потім відповіла: "Бо я українка католичка. Як навчуся ходити до латинської церкви, то наші діти ніколи не будуть українцями!"

Моя відповідь подобалася мужеві. На другу неділю я вже не їхала автобусом до церкви. Іван завіз мене, ба й сам був на Службі Божій. Йому так подобалась проповідь і ціла відправа, що з того часу я вже ніколи не їздила автобусом до церкви.

З сусідами ми були чемні, але я не входила з ними в інтимні розмови, бо вже в перших днях нашого побуту завважила між жінками багато пльоткарства.

Місяць по нашім прибутті до

нового дому відвідав нас латинський парох з поблизької церкви і запросив на відправи. Я чемно повідомила його, що я українка католичка: "Належу до укр. катол. церкви, хоч вона трохи далеко від нас". З того часу нам ніхто більше не докучав.

Наша хата була гарна і вигідна. Біди і фінансових клопотів не було біля нас. Згода панувала між мною і мужем. Не зважаючи на те все, я почувалася трохи нещаслива. "Господи, коли пішлеш нам сина?" було невпинним моїм благанням. Нарешті ласкавий Господь вислухав мене. Нам народився гарний синок. Муж геть обцілував мене, бо страшно тішився Михасем. Так ми охрестили свого первенця.

Немов ясне сонечко засяло над нашою родиною. Маленький Михась так сильно злучив нас, що муж і я стали гейби одною особою. Я дістала сина. Тепер стала штурмувати небо, благаючи Бога за навернення свого предоброго чоловіка. Він був ніжний для мене. Я не тодна б скаржитися на нього, навіть якщо б хотіла. Всетаки серце щеміло, як інші молоді пари приступали разом до Св. Причастя, а я мусіла йти сама, бо любий муж не був католиком. Я молилася і ждала на Божу ласку. Була певна, що Христос вислухає мене.

Михась зростав нам на очах. Залишився нашою радістю навіть тоді, як рік пізніше Бог післав нам гарну донечку, Оленку.

Я звернула особливішу увагу на свого первенця Михася. Молилася за те, щоб Господь дав йому ласку священства. Як тільки Михась почав розуміти, я навчила його вимовлятй пресвяті імена: **Ісус і Марія.** Слово **Бозя** було часто на його устах. Він умів добре хреститися, як мав два і пів року. В п'ятім році життя наш синок став відмовляти "Отче наш".

В шостому році Михась пішов до школи. Я хотіла зразу післати його до поблизької латинської школи, але по нараді з мужем рішила, що Михась буде ходити до публичної школи. Вдома буду вчити його катехизму, а щосуботи Михась ходитиме до власної парафіяльної школи на науку релігії та української мови. Мені було прикро, що син мусів ходити до публичної школи. Наша укр. католицька парафія була замала, щоб спромогтися на цілоденну школу. Католицька ж школа недалеко нас, на мою думку, не була зовсім католицькою, а латинською. Заки Михась почав ходити до школи, син знайомої української родини пішов

на латинського священика.

Звістка про те дуже збентежила мене. Я навмисне відвідала згадану родину і спиталася, чому їх син пішов на латинського священика, коли в нас такий великий брак священичих покликань? Мати сумно похитала головою: "Не хотів іти до нашої семінарії. Скінчив школу в латинських Сестер. Ну що ж робити? Ми помилилися. Думали, що виховають його на католика, а Сестри зробили його латинником!"

Я не хотіла, щоб латинська школа звихнула мого Михася, тому не посилала його до так званої католицької школи, бо вона не була дійсно католицькою, а латинською.

Як Михась прийняв перше Св. Причастя, то муж зробив нам велику несподіванку. Від довшого часу завважила дивну зміну в мужеві, але негодна була зрозуміти, що мав він на думці. Справа була розв'язана в дні першого Св. Причастя нашого сина. Михась ходив на катехизм і добре вивчив святу віру. Священик хвалив його за пильність і повагу. "Пані Ірено, з вашого Михася буде колись добрий священик!" промовив до мене. Я почервоніла зо зворушення. "Господи Ісусе", промовила в душі. "Чи це пророцтво? Та ж я щоденно молюся за це, відколи вийшла заміж."

Мені було прикро, що тільки Михась і я приступимо до Св. Причастя. Ми приклякнули перед престолом, аж тут дивлюся, біля мене клячить мій муж і приймає Св. Причастя. Серце забилося в грудях, по обличчі потекли сльози. Сердечне "Спасибі" вирвалося з грудей.

При обіді Іван узяв мене за руку і ласкаво промовив: "Іренко, не дивуйся! Я вже віддавна рішився стати католиком, бо з читання книжок довідався, що тільки католицька Церква є тою Церквою, яку заложив Спаситель".

Я мовчала зо зворушення. Муж далі говорив: "Я вибрав день першого Св. Причастя, щоб Михась не почувався сиріткою, як прийматиме Христа до свого серця!"

Я притулилася йому до грудей. "Боже, нехай буде благословенне Твоє ім'я!" Вже друга моя мрія здійснилася. Ми дістали сина і мій дорогий муж знайшов правдиву віру. Лишилася ще третя мрія: священство Михася.

Михаль ріс тілом і душею. Був веселий, любив бавитися, але й любив молитися і ходити до церкви. Отець узяв його до вівтарної дружини. Михась часто служив отцеві парохові до Служби Божої.

Я раділа, бо бачила, як мій

син покрадоємки "відправляв" Службу Божу в своїй кімнатці. Ні муж, ні я не здивувалися, як по закінченні гайскулу Михась поважно промовив до нас: "Татку, мамцю, я хочу бути священиком. Я багато читав про священство і говорив про це з отцем парохом. Він запевнив, що Христос кличе мене на Свою службу".

Я обняла і поцілувала його. Щоправда, тяжко було розлучитися з найкращою нашою дитиною, але Оленка і другий синок Мирослав злагіднили наш біль.

Наше щастя завершилося, як по висвяченні отець Михаїл подав мені, своєму батькові, Оленці і Мирославові Св. Причастя. Я плакала зо зворушення, дякуючи Богу, що зволив покликати нашого сина до священства.

Сьогодні мій син працює між українським народом. Подаю цю подію до публичного відома, щоб пригадати нашим людям оцю важну правду: "Не вистачає ходити до власної Церкви і платити датки, але треба давати їй своїх синів."

"Господь, Бог ваш милосердний, й добротливий, і не відверне лиця від вас, як ви повернетеся до Нього." (2 Пар. 30, 9). Привертаючи душі приязнь і ласку, Бог звертає їй усі духовні скарби заслуг, що затратила через смертельний гріх.

В часі земського проповідування Христа, Марія невпинно молилася за всіх, що слухали Його божеських слів. Вона дальше молиться в небі за всіх християн, бо вони її духовні діти, яких бажає бачити посеред вічного щастя в небі. Вона їх любляча Мати. Яка ж мати не бажає щастя своїм дітям?

"Блажен, хто слухає мене і безнастанно чуває при моїх воротах. Бо хто знайшов мене, знайшов життя, й одержить спасіння від Господа. Хто ж грішить проти мене, той шкодить своїй душі. Всі ті, що ненавидять мене, люблять смерть". (Прит. 8, 32-36).

"Отож тому, поки маємо час, робім добро всім, особливо тим, що належать до тої самої віри". (Гал. 6, 10).

ХАОС МОДЕРНОГО СВІТУ

о. М. Щудло, ЧНІ.

ПРОРОК Давид проживав у часах, коли за панування безбожного царя Савла вибраний ізраїльський нарід, зведений лихим прикладом і безбожністю власного царя, віддалився від Бога, покинув Його святий закон, забув про моральні засади, які мають керувати людським життям на землі, і вкінці цей вибраний і люблений Богом нарід став почитати ідолів, бездушних бовванів, і кланятися їм немов всемогучому Богу, творцеві неба та землі.

Віддалення від Бога та потоптання Його святого закону стягнули на вибраний нарід безчисленні нещастя. Бог допустив, що велитні филистимці, непримиримі вороги Ізраїля, почали безкарно нападати та нищити обіцяну Землю, брали в неволю ізраїльських жінок і молодь, знущалися над в'язнями, нищили поля і повертали нарід у невільників. Нарід не мав сили перемогти своїх ворогів, бо був релігійно та морально ослаблений через те, що не зберігав Божих законів, які є підвалиною здорового життя кожної людини та народу.

Роздумуючи про занепад моралі та віри між своїм народом Псальмоспівець заплакав, бо бачив, що нарід, який покинув Бога та знехтував Його законом, не мав сили відбити напади могутніх филистимців і прогнати їх зо своєї землі. Оттоді посеред ридання над недолею свого народу пророк сумно кликиав: **Як зруйновано основи, то що тоді праведник зробить?** (Пс. 11, 3).

Дивлячись на положення сьогоднішнього світу, здається, можна собі пригадати та повторити скаргу пророка Давида та з плачем закликати: "Народи світу зруйнували основи-підвалини доброго особистого, родинного та інтернаціонального життя! Оттому світ опинився над безоднею руїни та знищення!"

Поки державні керманичі признавали Христа за Царя світу та вірили в Його навчання, тоді легко було полагодити державні та міжнародні трудності та замирити розсварені народи. Чому ж сьогодні неможливо мирно та по-братньому полагодити конфліктів між державами та подати мешканцям цієї планети дійсний мир, за яким тужать усі народи світу? Чому? Тому, що вороги Бога та людей зруйнували основи, на яких можна збудувати міжнародне життя та оперти правдивий, тривалий мир. Обманені фальшивими кличами та задивлені в поступ науки й техніки народи, відвернулися від Бога та відкинули Христовий закон як незносне ярмо, негідне просвіченої людини.

Анатолій Люначерський, большевицький комісар виховання, отак висловився про Бога та Христа, як це подає "Ізвестія": "Ми ненавидимо християнство і християн. Навіть найліпші між ними є нашими найбільшими ворогами. Вони голосять любов до ближнього та милосердя, а це противиться нашим засадам. Ми хочемо ненависти... Тільки тоді здобудемо цілий світ..."

Большевики зруйнували боже-ські підвалини голошені Христом Спасителем, перестали вірити в Бога та почали шалену боротьбу проти Христа. Що ж сталося? Обіцяний людям рай повернувся в земне пекло, повне терору, страху та фінансової нужди. Не дивниця. Воно й інакше не може бути, як каже Вільгельм Пенн, основник американського стейту Пенсильвенія: "Якщо Бог не рядить якимсь народом, то тирани рядитимуть ним". Держава стається **богом** для того народу, що відкинув і відрікся правдивого Бога.

Большевики явно відреклися Бога та проголосили Йому війну. Але чи можна твердити, що західні демократії числяться з Богом і керуються Його законом? Чи взивають Його помочі, щоб належно рядити державами? Чи слухають голосу Його Церкви при розв'язуванні національних і міжнародніх питань і проблем? Америка має гасло: "Ми віримо в Бога!" Але чи видно цю віру в публічнім житті, до школах, судах, державних урядах?

Один американський капітан маринарки отак змальовує наставлення держав до Бога:

"Так у Вашингтоні, як в Парижі, Москві чи в інших містах, де представники з'їжджаються на наради, щоб вивести світ із хаосу, там всюди та завжди

можна легко завважити брак Бога. Ці представники зовсім не признають Богові ніякої ролі.

"Американці хваляться гаслом 'Ми віримо в Бога', але практично не руководяться ним".

Масонерія, безвірство, грубий матеріялізм, нажива, пошукування власної користи та низьких задоволень так сильно притупили почуття та відчуття Бога в західніх демократіях, що вони практично зовсім не числяться з Богом. Якщо Бог забереться сосеред якогось народу, то всяке лихо спаде на нього, бо людство не може жити без моральности, самодисципліни, саможертви та любови до ближнього. Ці ж громадянські чесноти спираються на вірі в Бога. Якщо нема Бога, то й не буде згаданих чеснот, не буде фундаментів, щоб на них могло опертися здорове родинне та громадське життя. Оттому пророк кличе до засліпленого людства: **Як зруйновано основи, то що тоді зробить праведник?** (Пс. 11, 3). Тоді надходить доба замішання в міжнароднім житті, а між народами з'являються тирани, які, не мігши по-доброму рядити людьми без віри в Бога, хватаються за насильство, морди та кнут, щоб змушувати своїх підвладних чинити те, що мали чинити з почуття християнського патріотизму, який спирається на любові до Бога, що велить людям любити не тільки своїх природних батьків, але також і батьківщину цебто ту країну, в якій прийшли на світ і в якій проживають. Коли в поодиноких державах запанує тиранія, то в міжнароднім житті нехибно починаються перегони в зброєнні, бо кожен тиран хоче бути всесвітнім володарем, тому намагається підбити інші народи та вчинити всі держави світу своїми сателітами-васалями.

Омар Бредлі, голова американського військового штабу, отак говорив у Бостоні в 1948 р.: "Світ опинився в небезпеці, бо розвинув страшну зброю, і цю зброю захопили в свої руки моральні недолітки. Знання поступило дальше ніж люди годні контролювати його. Маємо багато вчених, але мало **Божих** людей. Ми зрозуміли тайну атому, але не схопили або радше відкинули Христову проповідь на Горі. Людина ходить наосліпо в темряві, бавлячись страшною зброєю життя та смерти.

"Сьогоднішній світ це світ наукових великанів, але етичних карликів. Ми знаємо більше, як воювати аніж як жити в мирі, як убивати других аніж як рятувати людське життя".

Не дивниця, що воно так. Св. Павло виразно заявляє в листі до християн у Римі: **Тілесна мудрість це смерть, а духовна мудрість це життя та спокій.** (Рим. 8, 6). Тілесна мудрість може дати людям різні з'їзди дипльоматів, виписати масу договорів, але не потрапить дати народам дійсного миру, як це бачимо в сьогоднішніх часах. По закінченні другої світової війни витрачено грубі мільйони на всякі дипльоматичні конференції... А де ж мир? Його нема і не буде, бо народи зруйнували підвалини-фундаменти, на яких можна збудувати цей мир. Коли ж нема фундаментів, то будівля людського миру побудована на людській мудрості довго не встоїться, бо Творець вселенної не поблагословить того миру, з якого вороги виключили Його. Без цих духовних підвалин не можна **нічого** зробити. Десятилітній досвід і десятки різних конференцій аж надто ясно підверджують це твердження. Оттому Св. Письмо так сильно настає на сильні підвалини. Божественний Спаситель заявив Своїм слухачам, що тільки дім побудований на скелі зможе опертися ураганам. **Хто слухає Моїх слів і виконує їх, той подібний до чоловіка розумного, що збудував свій дім на скелі. І прийшла злива і наступила повінь, і знялася буря та вдарила на дім, але він не завалився, бо був побудований на скелі.** (Мт. 7, 24-5). Цей дім не завалився, бо мав сильні фундаменти. Ці фундаменти надали йому сили опертися вітрам і бурі.

Водночас Спаситель змалював долю тих, що не спирають свого життя на підвалинах віри та моралі. Він порівнює їх до нерозумного, розтріпаного чоловіка. **А хто слухає Мої слова та не виконує їх, той подібний до чоловіка необачного, що збудував свій дім на піску. І впав дощ, і прийшла злива, і зірвалася буря та вдарила на цей дім, і він завалився, і велика була його руїна** (Мт. 7, 26-7). На піску неможливо будувати нічого сталого та сильного, бо пісок не втримає будівлі.

Коло Нової Шкотії в Канаді є острів, що зветься "Сейбел Айленд". Інжинери збудували на ньому високу на 100 стіп морську ліхтарню, щоб кораблі могли безпечно причалювати до берега, бо в цій околиці шаліють сильні вітри і кружляють підводні льодовики. Це місце слушно звалося "цвинтарем Атлянтійського океану", бо дуже багато кораблів розбилося та немало людей загинули в ньому.

Інжинери вложили в цю будову всі свої сили та здібності, але вкоротці переконалися, що

марна їх праця. Цілий острів це величезна купа піску, на якій неможливо збудувати нічого солідного та сталого. Що ж годні зробити бідні будівничі, коли основи заслабі?

Таке саме діється в житті людини та народів. Без сильних основ віри та моралі неможливо побудувати ні доброго приватного, ні родинного, ні міжнароднього життя. Пісок зіпсуття та непогамованих пристрастей не може стати солідною основою, на якій можна сперти щастя людини чи родини та побудувати правдивий мир, в якім проживали б усі народи світу немов члени одної великої всесвітньої родини.

Німці під проводом свого псевдопророка Гітлера відкинули християнську віру та мораль і намагалися побудувати **тисячлітне** царство мира сперте на матеріялізмі, почутті вищости німецької раси та гнобленні й винищуванні слабших і менших народів. В часі війни гітлерівські **супермени** допустилися мільйонів жахливих злочинів і непонятного варварства, винищуючи мільйони невинних людей... Але всі спроби збудувати протихристиянське царство провалилися. Гітлер відобрав собі життя, а його мрії та зусилля повернулися в нівець, бо каже пророк Давид: **Той, що живе на небі, насміхається з них** і їх безкорисних зусиль (Пс. 1; 4). Насилля, матеріялізм, пересадний націоналізм і зов крови це пісковатий фундамент, на якім не можна збудувати життя, яке відповідало б людині сотвореній на Божий образ і подобу.

Гітлер, Ленін, масони та всякі споріднені з ними "ліберали" безбожники поницили відвічні стояни, на яких спиралося життя людей і народів. Оттому світ, що пішов за їх фальшивими кличами, опинився в страшнім хаосі, з якого ніколи не вийде, поки народи, так одиниці, як громади, не відбудують повалених фундаментів, на яких при Божій помочі відроджене людство зможе побудувати нове життя та відновити обличчя землі.

Вдова, дивлячись у трупарні на свого померлого чоловіка, сказала до погребника: Хочу, щоб ви вбрали мого чоловіка в синє, а не в чорне вбрання.

Погребник: Дуже добре. Прошу вийти на хвилинку. Зараз усе буде готове. — По хвилині кличе вдову. І дійсно все готове. Вдова здивувалася, що погребник так скоро переминив убрання. Сміючись, погребник відказав:— Не дивуйтеся. Я тільки поперемінював голови.

Tercentennial

of

Ste. Anne

de Beaupre

--1658 - 1958--

The highlights of this Tercentenary were held in July.

Officially closed Sunday, October 12.

☜ The Papal Legate's Parting Prayer

During this Tercentenary of the Beaupré Shrine a record number of PILGRIMAGE GROUPS have made the journey to the ancient and famed Shrine of Ste. Anne de Beaupré during the summer of 1958. Statistics show that close to 900 groups have come in 1958, as compared with 500 groups in 1957.

The individual pilgrims - who form the vast majority of the Pilgrims - have considerably passed the 2,000,000 mark.

The main centre of attraction for the millions of pilgrims who flocked to Beaupré is the immense five - naved Basilica, which houses the "Miraculous Statue" of St. Anne and the "Major Relic" (or Wrist - bone of the Saint).

The Papal Mission and representatives of the Redemptorists. Left to right, front row: Commander the Honorable Senator Cyril Vaillancourt, K. S. G. ; Msgr. Harold Doran (Montreal); Very Rev. Fr. Gilbert Morin, CSsR., Provincial; His Eminence Cardinal Ledger, Papal Legate; Msgr. Ferdinand Vandry (Quebec); Commander Gaston Vincent, K. C. S. G. (Ottawa).

Second row: Mr. Armand Corriveau, camerier; Very Rev. Fr. Leopold St. Amant, Rector of the Basilica.

Third row: Fathers Louis Routhier, CSsR., Etienne Parrot, CSsR., J. P. Pepin, Master of Ceremonies, and the Cardinal Legate's train - bearer.

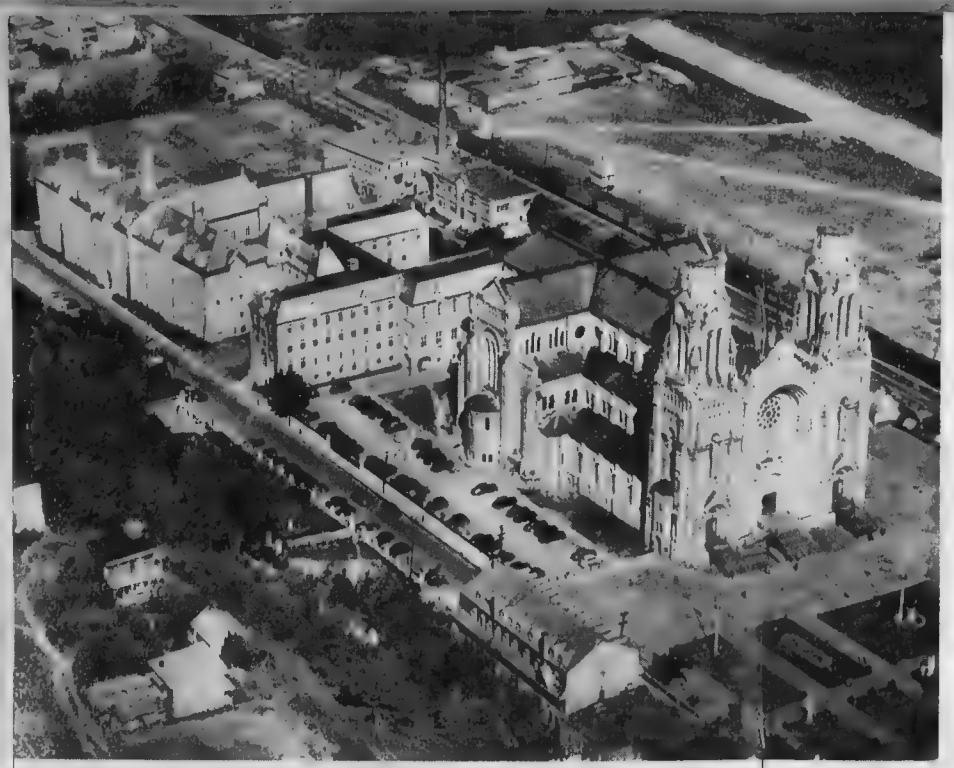

In Praise of the Shrine of Ste. Anne de Beaupre

POPE PIUS XII

Since a son's glory is his parents' crown, it is no wonder that the Church, since the very beginning, has honored Saint Anne, the Mother of the Blessed Virgin Mary, with special devotion and worship and that the Roman Pontiffs not only authorized this devotion but enriched it with many privileges.

In America, the first Sanctuary dedicated to God in honor of St. Anne was built three hundred years ago in the village of Beaupré, near Quebec, fifty years after this city was founded... Throughout the past three hundred years, devotion to the Mother of the Virgin Mary increased from day to day, so that now, every year, many faithful Catholics, not only from Canada only, but also from every nook and corner in North America, come in pilgrimages to the Shrine of Beaupré.

HIS EMINENCE PAUL-EMILE CARDINAL LEGER

(Archbishop of Montreal, Papal Legate at Ste. Anne de Beaupré)

Countless cures have been effected through the powerful intercession of Saint Anne. These tangible favors however are but few, when compared to the hidden graces of faith and hope she has lavishly showered on her children, far and near. Her Mother's heart goes out to those who are weighed down with the trial of sickness or helplessness, to those who have sacrificed pleasure trips in order to come here and pledge their trust in her intercession. From the maritime provinces, from Central Canada and from the far West—thousands come to Ste. Anne de Beaupré every year, and thousands leave this hallowed spot enriched with blessings for time and eternity.

Saint Anne... occupies, with the Holy Family of Nazareth, a choice place in the Church, and her Grandson, Jesus, has given her in the Shrine of Beaupré, the power of Thaumaturge that attracts millions of pilgrims to her every year.

May this glorious patron, Mother of the Mother of God, give to our tired hearts and fretful minds the grace of peace. Peace in the goodness and providence of God and Father and Creator, peace in Christ who has redeemed us by his suffering and death, peace in the Holy Spirit Who lives His life of love in the Church until the end of time.

MOST REVEREND MAURICE ROY

(Archbishop of Quebec and Primate of Canada)

Among the many Shrines of Canada, that of Ste. Anne de Beaupré occupies a place of choice; no other can glory either in such ancient origins, or in so lasting an influence...

Let us all thank God together for having set up in this land of Canada... a dwelling place where He wished to give His children striking proofs of His power and His mercy. Historians have noted the numbers of pilgrims, the principal miracles, the most striking conversions; but God alone knows how many favors He has dispensed in and around this Shrine, all the cures that have been obtained, all the extraordinary graces that have been received... Here the unity of the Church is made strikingly manifest, when pilgrims of all races pray together like brothers, and the life of the Mystical Body becomes more evident and more ardent.

MOST REVEREND RICHARD J. CUSHING

(Archbishop of Boston, Mass.)

For 300 years through its miracles, this Shrine has witnessed to the existence of the supernatural order. In fact, the greatest miracle is that this Shrine has endured for 300 years.

Other things have come and gone... this Shrine still exists and exercises a greater attraction, for millions of people have come here yearly, and each of these people is a witness to the existence of a supernatural order, the order of grace, the efficacy of prayer. For three hundred years, the Mother of Mary has been smiling on the people of North America in her honor. Saint Anne smiles on all who come here, the blind, the halt, the lame, the crippled, who are the most important of the pilgrims who come to this Shrine... on all of them she smiles...

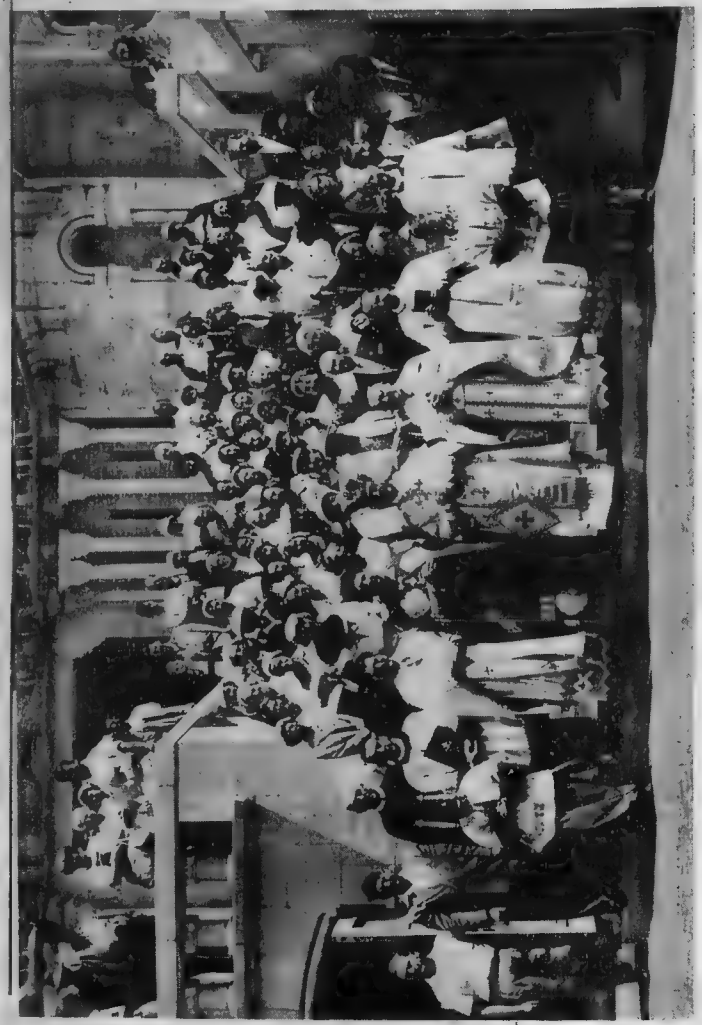

Bishops Elko and Kocisko, of the Byzantine Rite Pittsburg Diocese, at the head of a pilgrimage group of their faithful, spent two full days at the shrine.

His Eminence Paul Emile Cardinal Leger, Archbishop of Montreal, proceeds to the Basilica for the Solemn Liturgical Reception to be accorded him as the Papal Legate.

The Legate signs the civic Book of Honor in the presence of Mayor Léonard Blouin.

A photo of the Basilica from the Shores of the St. Lawrence river against the background of the hills, taken on the occasion of Fr. N. Yakimishyn's visit in July of 1957.

DEATH OF THE MARTYR

The untiring efforts of Archbishop Kuntsevych were fruitful in increasing the numbers and devotion of the faithful. Much devotion and many conversions were products of his direct personal labor. Alarmed by his success the dissidents opposed him severely. They realized the growth in the Catholic ranks as being entirely dependent upon the Archbishop and, perhaps in a manner of wishful thinking, visualized the archdiocese without its leader like a vessel that has lost its helm. Sporadically at first, and later in organized attempts they began to plan his death. His eventual passing was not a sudden spontaneous affair but a deliberately planned murder carried out with all the hate and bloodthirstiness of a lawless mob.

Св. Священномученик Иосафат полоцкий Архиепископ.

The hate which the opponents bore for St. Josaphat was not personal. Many of his former enemies testified at the beatification inquest that he had never given cause for personal hatred. His confessor testified that Josaphat had thousands of methods by which he converted schismatics, all of them full of love and sweetness. The hate with which they surrounded the Archbishop was a hate for religion, a hatred for the Holy See of Rome.

Adding to the fury were such anti-Catholic writers as Melety Smotrytsky, a man of great talent. Because of his ability and views the opponents elevated him to the post of archbishop with an assigned task of destroying Catholicism in Ukraine and

White Ruthenia.

Polotsk was the see city of Josaphat's archdiocese. The second great city was Vitebsk. Having fortified his Church in Polotsk Josaphat decided to visit Vitebsk which had become a schismatic stronghold. He was informed that his murder was planned there but because attempts on his life were numerous and because he had no fear of dying for the Church the Archbishop insisted on carrying out the visit. He was certain that if he could meet his enemies and talk with them, they would return to the true church in numbers.

Kindness was his chief weapon. When a potential murderer's gun exploded wounding the offender fatally, the Archbishop hurried to his side with such friendliness that the former asked to be received into the Church. Others also who approached him with harmful intent were suddenly converted and became staunch supporters of the faith.

Nor was the saintly churchman safeguarded always by ordinary means. Testimony was offered during the inquest that a man assigned to shoot him down in the cathedral went suddenly blind. Records bear other similar evidences. Each event brought numerous converts and each event even more deeply infuriated his enemies.

Finally they made their successful plan. On the eve of that infamous day Josaphat was notified of the plan against his life and that certain of his couriers had obtained powder for a sustained battle, because the attackers were determined that he would not leave the city alive. The police authorities were suspiciously absent from the city. Mobs were allowed to roam at will and to attack the Archbishop's servants and followers.

Early the next morning Josaphat went to his church for Utrenya (Morning Service). Mobs infuriated by their leaders assembled in the courtyard between the residence and the Cathedral. To inflame the mob further it was planned to have a schismatic clergyman instigate his own arrest by the cathedral guards. Having learned of the arrest Josaphat ordered the man released but the crowd did not disperse. Bells in the schismatic churches were used for signalling purposes.

Having completed Utrenya, Josaphat entered the courtyard, and though it seemed that he would be attacked and killed at any moment, he stepped down into the midst of the silenced mob and walked to his residence.

Later that morning the mob was augmented and breaking into the residence began furious plunder. Many couriers were assaulted and the Archbishop again emerged and stood among them, begging them only to spare his companions. The mob was once more silenced by his calm and composure. Thereupon one of the leaders, fearing a similar dispersal as occurred earlier, struck the churchman with an ax. The mob having seen blood threw itself upon the Archbishop and beat and abused his person severely. After plundering his residence and dragging his remains about the city for a full day, they weighed and sank them in the river Dvina.

There were evidences of extraordinary circumstances, particularly in the testimony that a fog descended upon the city and remained for six days until the remains were given up by the river. The body, unembalmed, was exposed for fourteen months without signs of decay. There were also many healings and favors granted.

Perhaps one of the most important immediate direct consequences of the murder was the conversion of Melety Smotrytsky who turned his pen to the defense of the Church even more fervently than he had opposed it before the gory incident

Although the murder was planned to destroy the Church, it only served to strengthen the faithful and to inspire thousands of conversions. It was with the martyrdom of St. Josaphat that the Catholic Church in Ukraine was fortified to pass the crisis of the struggle and continue its fruitful life to this day.

The New Pope - JOHN XXIII

On Oct. 28, 1958, the college of Cardinals elected one of their colleagues, Card. Angelo Giuseppe Roncalli, to be the new Pope of the Catholic Church. He chose the name JOHN XXIII. The last Pope of the same name was John XXII (1316-1634).

The new Pope comes from a modest peasant family. He was born on Nov. 25, 1881, at Sotto il Monte, a city in the province of Bergamo, some 20 miles northeast of Milan.

At the age of 11 he entered the minor seminary at Bergamo, was ordained a priest on Aug. 10, 1904, and said his first Mass on the tomb of St. Peter at Rome. During the World War I he served as a military chaplain in the Italian army. After the war he taught theology and Church history. In 1925 he was named a bishop.

During his ecclesiastical career he served as the Apostolic Vicar and the Delegate both in Bulgaria, Greece and Turkey. In 1944 he went to Paris as papal Nuncio. Lately he was Patriarch of Venice. In 1953 he became a cardinal. LONG LIVE POPE JOHN XXIII!

YOUR DEAD

Francis M. Lee

The church takes care of her own. She does it not in the dramatic sense of the storied bereft Southern wife who cries out to the Yankee soldiers that she will bury her own dead. The Church takes care of them long after they are dead.

And this is the special month for them. This is the time when she bends anxiously to their endless cry:

"Have mercy on me; have mercy on me, at least you, my friends, for the hand of the Lord has touched me!"

The dead know whereof they speak. They know pain. Throughout their lives they had flung themselves after what seemed the good, the beautiful, the true. Too often it only seemed to be. Yet, with a blind passion for color and form, their eyes drove them on; with a surging intensity for physical satisfation, their sense of touch drove them on; their hearing, their taste edged them on, and then all of a sudden, there were no senses, there was death. All of a sudden there was the Reality. Cardinal Newman strikes it poignantly in his **Dream of Gerontious.** The departed soul looks for the first time on his God, and spontaneously, helplessly breathes out the one word: "Oh".

Here is the Good, the Beautiful, the True that he searched for all his life. Here is the Reality behind the shadows that he thought were beautiful.

And here is the pain. He cannot have Him. And he becomes the little child who has lost his mother on some picnic, in some department store. His being is racked with pitiful sobs. His world is gone, blacked out. Just try to comfort him.

He is a steel spring, forcibly coiled into the reverse of its original mould, riveted down, horrible with intensity. He is led away from God.

Truly, St. Thomas will tell us that the imperfect departed soul rushes joyfully, willingly into purgatory. Yes, but only as a man, who comes off a long journey to his nuptials, wants first to bathe his person. His mind and heart scorn the delay. The departed soul wants purgatory simply because it is the only way to get back to Him.

That last sentence was incorrect. There is another way back to Him. We, the living, are the other way back. We are his hope. We can shorten this purgatory for him. Perhaps, we can best understand our power in his regard by taking a look at the power he has lost in death. He lost the power to merit, to make satisfation, a power that we still have. Merit is currency to him; it is food and drink and rest and peace; it is eternal happiness and it is God to him. And he can merit nothing. You need a free will to choose between doing or refusing to do some meritorious action, and the departed soul no longer has that kind of freedom. He has seen his God. All that he ever really wanted or could want, and any further freedom of choice is useless, is absorbed. God Himself has dramatically declared that death brings all possibility of merit to an end:

"Wheresoever the tree falls, north or south, there it shall lie."

So the picture takes shape. Our parents, our dear ones, our friends, our fellows in Christ, die, and death may find their books not quite balanced. They have confessed their serious sins, and that is all a kind God demands to remove from them the endless suffering of hell. The sacrifice of Christ on Calvary takes care of the eternal punishment, but there is more involved, something called temporal punishment. It is the opposite of eternal punishment. In other words, God's justice demands that we make up for those sins by our own merits too. The residue of sin rots in the corner, and St. Augustine points to it:

"Because I do not want you to punish my sin, Lord, I shall punish it."

Again, human weakness, human stubbornness, human malice, may produce an individual dying in his venial sins, and no such a one shall eternally embarrass the perfection of God's throne. Thus simply then does purgatory mean a purging, a cleansing, so that we can at last stand unconfused before angels and saints.

Your dear ones, we say generally then, entered upon their purgation, but without that currency, without the ability to make up for anything, without the ability to gain grace, without the power to move themselves one inch closer to heaven. Helpless they wait amid the sufferings of purgatory, the mother whose love was your life in another year long gone, the father who worked and lived for you, the friends who begged you on their deathbed to pray for them. How glibly we assured them that we would never forget!

The next time that you say the **Apostles' Creed,** slow down around the last few phrases, and see what you really believe. "The communion of saints," we say. And what, pray tell, is that? It means that you believe in a union, so closely interwoven that we call it even a communion. It means that you believe that the same divinely charged plasma, as it were, flows unimpeded from member to member of this great communion, beginning with those already in heaven, the Church Triumphant, on those in purgatory, the Church Suffering, on to us, the living, the ones with the free will, the ones with that world of merit outside our window, to us, the Church Militant.

And militant means fighting! When is the last time that we ever fought for our member-souls in purgatory? The ones who can't fight for themselves. God is good. He does let us fill up the gaps for them, blot out their mistakes. We could lave them every morning as does a mother her baby. As once your mother, perhaps now in purgatory, did for you. What a gracious interplay between mother and child! Once you were helpless.

Now, she is. She sat up long nights when you were sick, she knelt to pray for you. When did you last remember her in your night prayers? She sent you off to God's church, guided you to the sacraments. When did that church last echo with a Mass being said for your mother? The words of St. Paul come to mind:

"If any man have no care of his own, and especially of those of his house, he has denied the faith and is worse than an infidel."

Bishop Kettler paraphrases and further balances St. Paul's words with telling logic:

"He who refuses to help his own in purgatory because he believes that he cannot help them, denies his Catholic faith; if he believes but does not help, he denies human feeling, and in so far is worse than an infidel."

"He denies human feeling," says the Bishop. His Excellency makes a brave thrust at those who are inconsolable at the death of one they treated less than gently during life. Then let them now be human and feeling enough to carry through their remorse and do something for that soul in purgatory.

Yes, God has been extraordinarily kind here. He has made a compromise between His justice and His mercy. Justice demands that the human being pay to the last farthing in purgatory; mercy puts the weapons of merit and satisfaction in the hands of his friends. "Have mercy on me, at least you, my friends." And yet, does our coldness and forgetfulness of our loved ones give the lie to every affectionate word, every embrace, every sentiment of loyalty we ever made them during their lives? Are we telling them that we loved them only for what we could get out of them, and as long as they were around to give it? Do they softly cry, there in their dark anguish, at our thin blooded, cold blooded, cheap coarseness that could forget all the fine years together, all the love and devotion they poured out for us ? UNDERSTAND IT! RIGHT NOW they are trusting you, thinking of you. waiting for your help, hoping . . . Dear God, how can we heartless men and women stand the sight of our selves in the mirror?

"Help us," comes the cry of their legions, "it is too late for us to assist at the Holy Mass. Go for us, plead for us! Lift us to the throne of God's heaven and how can we ever forget you? We shall stay on our knees forever for you. There is no Holy Communion in purgatory; receive for us, say our names in your thanksgiving. Gladly we left you our homes, our money: we neither need or want it, but oh, run to the holy sacrifice offered for us. We know now what the Mass is. We know at last, we who cannot merit, just what the infinite merits of the Mass really are."

Do you remember years ago when we used to rattle off in school the spiritual and corporal works of mercy? Perhaps today we cannot even recite three of them, much less we are guilty of any concepted effort to practice them. Luckily, one of them is "to bury the dead." We get that done pretty well in spite of the cremation brigade. But it is very much to the point that so many of those beautiful workings out of charity found in the spiritual and corporal works of mercy can be telescoped into one little prayer for the poor souls. Here are the truly afflicted souls to be comforted, here are true captives to be freed from their bleak prison; these are the hungry ones, the thirsty ones, whose only food and drink is the God they cannot yet have unless you remember. Look, friend, we hate ten minutes of pain,

of suffering. They have it night and day, dark year after year, they SUFFER while we play at it. Close your eyes and say a prayer for them right now.

Nor is all this one-sided. They can help you. After all, the souls in purgatory are priceless to and beloved by the God Who died for them, and to Whom they were ultimately faithful. After all, they are in the state of sanctifying grace with neither ability or intention of ever offending Him again, and their whole outlook and existence is one of sorrow and repentance. The prayer of such a one must be powerful before the Almighty. Their whole life is prayer and meditation. What else? And the great Pope Leo XIII was quite willing to annex indulgences to the prayer TO the poor souls, wherein they were implored to intercede with God for the Holy Father. Pope Leo was subtly ingenious and wise with the wisdom of the children of God. He liked the idea of the poor souls praying for the Holy Father.

So there is our November picture. Let it be a sacred month to you, and you shall render it most sacred to the souls in purgatory. We have stood around the deathbeds of our dear ones, never to forget them in our prayers. Then life went on, and the inevitable wall rose between the living and the dead. The dead were forgotten. Thus shall it be for us someday. Others will promise just as quickly, never to forget us in their prayers. We shall die, and the wall is there between us. Trust not the ones you leave behind you. They may love you, but the business of living gradually absorbs all thought and energy. Be wise with the wisdom of your Master:

"Lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth or rust can consume, nor thieves break in and steal."

These are our treasures, the souls in purgatory. We need not depend on those we have left behind us, the living who promise us everything. Rather shall we depend on those we have sent ahead of us, our treasures laid aside in a bank that never closes down. There is no ingratitude in heaven, and if we, by our Holy Masses, Holy Communions, prayers, sufferings, nay, even by offering up the menial routine and hurt of any day and every day, have brought one soul more quickly to his God, he shall be there at the end of our run, elbowing out all hell, quickly and securely to bring us home to share the happiness that we brought and bought for him in the long ago.

"Andy," said the little fellow's mother after cleaning up his battle scars, "when that other boy threw stones at you, why didn't you come and tell me instead of throwing them back at him."

"Oh, for Pete's sakes, Mom," he said with disgust, "what good will it do to tell you? You couldn't hit the side of a barn."

"Why did you stay in after school, Son?"
"I didn't know where the Philippines were."
"Well, in the future, just remember where you put things."

A human being is a chap who will split his sides over the family album and then look into a mirror without cracking a smile.

BELITTLING GOD'S IMPORTANCE

Joseph F. Scharrer, CSsR.

Fools are enemies of God. Among them are atheists who claim to be godless in their thinking: "The fool says in his heart: 'There is no God'." To this class are associated, at least to a degree, all who hinder and thwart the word of God.

Believers in God are not fools; yet, they are not beyond the reach of fools. Lest we ourselves be deceived by the wiles of godless ways, let us acquaint ourselves with one of the most successful methods which fools use to turn the truth of God into a lie.

St. Paul furnishes us with a most pertinent example, illustrating how those whom he instructed and baptized were being fooled. He, the great Apostle, their most zealous teacher, was most cruelly misrepresented to his converts. His bodily appearance, his ancestry, his motives, his methods, his whole activity were belittled. Proselytizers had entered the churches at Corinth. St. Paul, upon whom God had placed unusually great responsibility as the Apostle of the Gentiles, was held up like an idol of mockery. As a result, some of his converts, fervent at first, began to fall away. Others lent a willing ear to the false teachers who were berating the one who had labored more than the other Apostles in spreading the word of salvation.

WHEN FOOLS INVADE THE CATHOLIC HOME

Fools enter the homes of good Catholics. And entering in, they dwell there until their harm is done. Should parents gladly put up with such foolish talk in their homes—with talk which discredits the leaders in Christ's Church? Such conversations frequently have the appearance of genuine zeal. To the unwary, they seem an unquestioned effort at reconstructing virtue and authority in the Church. But in this matter it behooves everyone not to be wise in his own conceits. Where is the wisdom of deeming our judgments superior to those of one whom God has constituted? Where is the prudence of those who presume that such talkative zealots would bear their leader's responsibility with greater success? How often has it happened that those who now wear the crown of glory in heaven were the object of ignominy on earth! How foolish were the fools at Corinth who derided God's "vessel of election," St. Paul!

At times not only visitors to the home but even children of the family are allowed to pretend a wisdom beyond their years. As a means of escaping the rigors of discipline in school, the unlettered members of the family are silently encouraged to offer their flaming suggestions as to how the Catholic school should be better managed. From the mouths of infants and children God expects praise—praise of those who are their appointed instructors in godliness.

Fools that find fault with CHRIST HIMSELF

In ridiculing the character of St. Paul, his enemies were striking blows at Christ and at His Church. Since what is done to the least of Jesus' brethren is done to Him, what if it is done to the greatest? What if it is done against them?

It is unthinkable that a member of the Holy Catholic Church should find fault with Christ Himself. It is almost as unlikely that such a one would discover a lack of wisdom in the Church's directives for salvation. But to discover weakness—real or imagined—in the persons whom God has delegated to carry on the sanctifying work of Christ, such is the work of fools!

The Gospel speaks the word of God. All who exercise rightful authority are God's spokesmen, for "all authority comes from God." Parents also are sowers of the word of God, especially in the limited sphere of their dwelling; the field God allots to them for tillage is capable of bringing forth fruit a hundredfold. In no better way can they begin to cultivate their spiritual acre than by banishing the foolishness of "correcting" 'their instructors in religion and in school.

True happiness in FOLLOWING GOD'S WILL

We recognize that we are truly happy only when we are following God's will. If only we were certain at all times what His will is, then life would be comparatively easier. But, let no one be fooled: there is a time when we are absolutely sure that we are doing exactly what God wants: for when He speaks through those who have been placed over us, it is He Himself who makes His holy will known. If, finally, the will of God works hardship upon us, His will be done!

—Homiletic & Pastoral Review

"Ah, Mr. Smith, I'm going to raise your rent."
"Excellent. I can't possibly raise it myself."

Devotion to the Sacred Heart of Jesus

M. Schudlo, CSsR

Devotion to the Sacred Heart of Christ is nothing new in the Catholic Church. The Holy Fathers of the Eastern and Western Church have always paid special attention to the loving Heart of the Son of God made Man. In explaining the immense love of Christ for men they have pointed out at the Heart of Christ which they called the seat and the source of His love for mankind.

St. Cyprian (190-258), an African bishop and martyr, says that the Heart of Jesus was generally known to the early Christians because Christ "shed all His blood which was in His Heart to strengthen us."

Origen (185-253), a celebrated writer of the Eastern Church who suffered much for his faith, in explaining the text of the Gospel which relates the last supper, says: "This shows that John has rested on the very Heart of Jesus."

John Chrysostom (347-407), Doctor of the Eastern Church and the greatest preacher, in praising the zeal of St. Paul, says: "The heart of Paul was the Heart of Christ."

Devotion to the Heart of Jesus grew with time until it received its crowning from the apparitions made to St. Mary Margaret Alacoque. In the second great **apparition** the Saint saw "this Divine Heart on a throne of flames, more dazzling than the sun and transparent as crystal, with that adorable wound in His breast, and surrounded with a crown of thorns signifying the pricks caused to It by our sins. And above It there was a cross which meant

that from the first moment of His Incarnation, that is, as soon as this Sacred Heart was formed, the cross was planted in It, and that It was filled at once with all the bitterness which humiliations and poverty, pains and scorn, would cause to It, and which His Sacred Humanity was to suffer throughout all His lifetime and in His Sacred Passion," the Saint relates.

"And He showed me," Margaret goes on with her story, "that it was His great desire to be loved by men and to withdraw them from the path of ruin into which Satan hurls such crowds of them, that made Him form the design of manifesting His Heart to men, with all the treasures of love, mercy, grace, sanctification and salvation which it contains, in order that those who desire to render Him and procure for Him all the honor and love possible, might themselves be abundantly enriched with those divine treasures of which this Heart is the source. He should be honored under the figure of this Heart of flesh, and its image should be exposed. He wished me to wear this image on my heart that He might impress in it His love and fill it with all the gifts with which His Heart is replete, and destroy in it all inordinate affections.

"He promised that wherever this image should be exposed with a view to showing It special honor, He would pour forth His blessings and graces.

"This devotion was the last effort of His love that He would grant to men in these latter ages, in order to withdraw them from the empire of Satan which He desired to destroy, and thus introduce them into the sweet liberty of the rule of His love, which He wished to restore in the hearts of all those who should embrace this devotion."

Thus the Lord spoke to His favored servant Mary Margaret Alacoque on the first Friday of the month, in 1674. The Saint was praying before the Blessed Sacrament when Christ appeared to her, His five wounds shining like five suns, especially that on His breast.

The revelations of the Saint gave a powerful spur to the "new" devotion wherewith Jesus is being honored today by all those who love Him and understand His Passion and death for their salvation.

Paul was a careless, unpractical Catholic. For several years, during his youthful "crisis" he did not go to the Sacraments. Once his pious aunt Martha invited Paul to dinner with the family. She gave him a seat at a table directly opposite a crucifix which hung on the wall. Beneath

the crucifix were two simple lines:

"I did this for you!"

"What are you doing for Me?"

The words struck his Christian conscience. The youth blushed when he looked at his crucified Savior. He could hardly control his tears. He said nothing to his aunt, but all the way home and especially during the sleepless night he seemed to hear the same question: "What are you doing for Me?"

In the morning Paul went to church and made a thorough confession of all his youthful sins, received the Holy Eucharist and since then became an ardent adorer of the Sacred Heart of Jesus which had done **so much** for his soul and his salvation.

Saint Mary Magdalen

Once upon a time, Mary Magdalen was a great sinner. She was very beautiful. So people paid her compliments. They ran after her and made her vain. She forgot that God gave her all the beauty. She loved rich clothes and fine jewels too much. She wanted to be popular at all costs.

So she sinned. And she was very unhappy. Then one day, she saw Jesus, Our Lord. He looked at her and showed her how sorry He was about her sin.

Right away, she knew how ugly sin was. She followed Jesus into the house of some rich man. Though they laughed at her, she knelt at His feet. She washed His feet with her tears. She wiped them with her hair. She covered them with perfume. She did this to show how sorry she was.

From that time on, she loved only Our Lord. She did not sin again. On Calvary, she stayed with Him until He died. After His resurrection, He showed Himself to her. Then, when He rose into Heaven, Mary Magdalen ran off into the desert. She wanted to spend all her time thinking of Him, praying to Him, and loving Him with all her heart.

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТЕР
Селкірк і Арлінгтон
ВІННІПЕГ, МАНІТОБА
Канада

Капелян:
о. И. Денищук, ЧНІ.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Голова: І. Тимків
Секретар: В. Гумницький
~~ЛИЦАРІ КОЛЮМБА~~

СВ. ЙОСАФАТА
ВІДДІЛ Л-К
SAINT JOSAPHAT'S COUNCIL
JOSAPHAT'S
4138

Ukrainian Catholic
INFORMATION CENTRE
Selkirk and Arlington
WINNIPEG, MANITOBA
Canada

Chaplain:
Fr. J. Denischuk, CSSR.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Chairman: J. Tymkiw
Secretary: V. Humniski
KNIGHTS OF COLUMBUS

35. Як повстала Українська Автокефальна Православна Церква в Україні?

(П. С., Вінніпег, Ман.)

По упадку царату в Росії, Святіший Синод, який управляв Православною Церквою в Росії та в Україні, також був скасований. Дня **22 грудня 1917** року був скликаний синод священиків і світських людей до Києва, на нім основано Українську Автономну Православну Церкву, яка признавала нового російського патріярха Тихона. Митрополит Платон проводив цим синодом в імені патріярха Тихона. В **жовтні 1921** року був скликаний другий синод до Києва, який зірвав всі зв'язки з російським патріярхом і тим чином повстала **Автокефальна** Українська Православна Церква. Автокефальна значить: цілком незалежна від жадного патріярха. Провід цього синоду три рази просив російського Митрополита Михайла, щоб висвятив їм єпископа в особі священика Василя Липківського, але він рішуче відмовився від того. Тоді всі присутні священики та світські люди положили руки на священика Василя Липківського й зробили його "єпископом" та "митрополитом" Української Автокефальної Церкви в Україні. Так "митрополит" Василь Липківський перейняв провід цієї Церкви, **не маючи** єпископського свячення. Він відтак "висвятив" 28 нових "єпископів", а один з них це "архиепископ" Іван Теодо-

35. How was the Ukrainian Orthodox Autocephalous Church established in the Ukraine?

(P.S., Winnipeg, Man.)

After the fall of the Tsars in Russia, the Most Holy Synod, which controlled the Orthodox Church in Russia and the Ukraine, was also abolished. **On the 22nd day of December 1917** a synod of priests and laymen was held in Kiev and formed an autonomous Ukrainian Orthodox Church that still recognized Tychon, the new patriarch of Russia. Metropolitan Platon presided over this synod in the name of the patriarch. **In 1921** another synod was held in Kiev, which broke all relations with the patriarch of Russia and formed an **autocephalous** Ukrainian Orthodox Church. Autocephalous means: completely independent of any patriarch.

At this synod the Russian metropolitan Michael was asked three times to consecrate a bishop for the Ukrainian Orthodox Church in the person of Wasyl Lypkiwsky. He refused three times, and then, all the priests and laymen present at that synod laid hands on Wasyl Lypkiwsky and made him "bishop" and "metropolitan" of this autocephalous Ukrainian Orthodox Church in the Ukraine. "Metropolitan" Wasyl Lypkiwsky thus took over the government of this Church **not having** a valid consecration of a bishop. He consecrated 28 new "bishops" in the Ukraine and one of them was "arch-

рович, який прибув до ЗДА і Канади 1924 року.

36. Як повстала Українська Автокефальна Православна Церква в Канаді?
(П. С., Вінніпег, Ман.)

У Канаді Українську Автокефальну Православну Церкву заснували не священики як це було в Україні, але відлавці українці католики, світські люди під проводом Василя Свистуна та Михайла Стечишина. Дня **18. і 19. липня 1918 року** була скликана до Інституту Петра Могили в Саскатуні конференція світських людей і тоді зорганізовано "Греко-Православне Братство". Його провід вдався до російського архиєпископа Александра та до митрополита Платона як представника російського патріярха в Ню Йорку й просили прийняти їх під свій покров. Вони прийняли їх. Одначе в короткі провід цього Братства зірвав з провідниками російської місії в ЗДА та піддався сирійському митрополитові Германосові, який номінально признавав антійохійського патріярха. Він управляв цією Церквою від 1919 до 1924 року. 1924 р. "архиєпископ" Іван Теодорович прибув до Канади, і в липні того ж року в Йорктоні був прийнятий за "єпископа" Української Греко-Православної Церкви. **З тою хвилею ця Церква стає автокефальною,** значить незалежною і не маючи канонічно висвяченого єпископа. "Архиєпископ" Іван Теодорович управляв цією Церквою через 23 роки.

Вкінці 26-27 серпня 1949 року він був **висвячений** на єпископа митрополитом Христофором, екзархом александрійського патріярха.

Наступники "архиєпископа" Івана Теодоровича в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді вже були важно свячені, але далі остаються незалежні від будь-якого патріярха, тому є автокефальні.

37. Що це є "Польський Народовий Костел"?
(В. Г., Вінніпег, Ман.)

"Польський Народовий Костел"— це польська Церква, яка зірвала з католицькою Церквою в ЗДА на початку цього століття. Відпавший священик Антін Козловскі вибудував польський народовий костел в Чикаго в 1895 р. В 1904 році Франц Годур, другий відпавший польський священик, був висвячений на єпископа цієї церкви у Скрентоні, Па., старо-католицьким (протестантська секта) єпископом.

"Польський Народовий Костел" прийняв до проводу тільки польських єпископів і священиків. Богослуження є переведені на польську мову. Прийняв відтак жонате духовництво й годиться на приватне пояснення св. Письма.

Він відкинув науку про первородний гріх, непомильність папи, існування пекла.

38. Як повстала "Сполучена Церква Канади"?
(Ю. К., Вінніпег, Ман.)

"Сполучену Церкву Канади" зорганізовано 12. червня 1925 р. Тоді повстала злука трьох протестантських церквів: методистів, конгрегаціоністів і великої части пребітеріян. Провідники цієї Церкви боліли над поділом протестантських церков і старалися з'єднати всіх протестантів у Канаді. Та злука всетаки є штучна. Деякі точки віри є такі самі як у католицькій Церкві та пояснення їх науки є різні між їх проповідниками. Великою їх слабістю є відсутність авторитету, який Христос установив для захования Своєї науки. Після державного спису з 1951 року "Сполучена Церква Канади" має 2,867,271 приклонників.

39. Хто оснував "Свідків Єгови"?
(І. З., Вінніпег, Ман.)

"Свідків Єгови" оснував пастор Кирило Т. Руссел. Він вродився в ЗДА. Скоріше він був конгрегаціоністом, відтак приступив до адвентистів, а вкінці зробив себе пророком і проголосив другий прихід Ісуса Христа. Його побожність не була правдивою побожністю, але незрівноважена релігійна манія зосереджена в його особі. Він не був християнином, бо заперечив божество Ісуса Христа, кажучи, що Христос був тільки архангелом Михаїлом, який прийшов у людській тілі, щоб відкупити людство. У своїм житті він навіть не був послідувате-

36. How was the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church established in Canada?
(P.S., Winnipeg, Man.)

In Canada the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church was not started by priests as was the case in the Ukraine. Here, fallen-away Ukrainian Catholic laymen under the leadership of Wasyl Swystun and Michael Stechyshyn originated it.

On the 18th and 19th of July 1918 a conference of laymen was held in Saskatoon, Sask., at the Peter Mohyla Institute and organized the "Greek Orthodox Brotherhood". This Brotherhood approached the Russian archbishop of the United States Alexander, and Metropolitan Platon, the representative of the Russian patriarch, and asked to be accepted under their protection. They agreed and accepted it in 1919. However, shortly afterwards the Brotherhood broke all relations with the leaders of the Russian Mission and submitted to a Syrian metropolitan Germanos, who nominally recognized the Orthodox patriarch of Antioch. He had jurisdiction over the Church from 1919 to 1924. In 1924 "archbishop" John Theodorowich came to Canada and in July of that year was accepted at Yorkton, Sask., as "bishop" of the Ukrainian Orthodox Church in Canada. **That is the time this Church became autocephalous,** i.e., completely independent of any patriarch and not having a validly consecrated bishop. "Archbishop" John Theodorowich governed this Church for 23 years.

Finally, on the 26th and 27th day of August 1949 he was **re-consecrated** bishop in New York by metropolitan Chrystophorus, exarch of the patriarch of Alexandria.

The successors of "archbishop" John Theodorowich in the Ukrainian Orthodox Church of Canada were validly consecrated but, because of their independence of any patriarch they still are autocephalous.

37. What is the Polish National Catholic Church?
(V.H., Winnipeg, Man.)

Actually, it is not a Catholic Church. It broke away from the Catholic Church in the United States in the beginning of the present century.

An ex-priest Anthon Kozlowski set up a Polish National Church in Chicago in 1895. In 1904 Francis Hodur, another ex-priest was ordained bishop of this Church in Scranton, Pa., by an Old Catholic (protestant sect) bishop.

The Polish National Catholic Church accepts only Polish bishops and priests. Their Church services have been translated into the Polish language. They have accepted married clergy and private interpretation of the Bible. They reject the doctrines about the Original Sin, Infallibility of the Pope, the existence of hell.

38. How did the United Church of Canada originate?
(G. K., Winnipeg, Man.)

The United Church of Canada dates from the 12th of June 1925, when a union was formed of three Protestant denominations: the Methodist Church, the Congregational Church and a considerable portion of the Presbyterian Church. The leaders of the United Church were painfully aware of the division among Protestants and hoped to bring about unity among all Canadian Protestants. Their unity, however, is rather artificial. The beliefs of the United Church agree on several points with Catholic doctrine, but the explanation of their doctrine varies with individuals. Its great weakness is the absence of authority ebtablished by Christ for the conservation of His doctrine. According to the 1951 census, the United Church of Canada has 2,867,271 adherents.

39. Who founded the Jehovah Witnesses?
(J.Z., Winnipeg, Man.)

The Jehovah Witnesses were founded by Pastor Charles T. Russell. He was born in the United States. He was first a Congregationalist, then he meddled in Seven-Day Adventism, and finally he set himself as a prophet, announcing the second coming of Christ. His piety was not true piety. It was an unbalanced religious mania centered entirely in himself. Nor was he a Christian, for he denied the divinity of Jesus Christ, declaring that Christ was really Michael the Archangel who came in the flesh to redeem mankind. Nor was Russell a follower of Christ in practice. His wife divorced him for

лем Христа. Його жінка лишила його задля подружої невірности. Він заробляв грошї через продаж так званої "чудесної пшениці" яку продавав вірующим фармерам $60.00 за бушель. Федеральний уряд спинив цей обман і він відтак мусів звернути гроші. Він учив, що другий прихід Христа почав відбуватись 1874 року. З тим роком почалося "тисячоліття" або панування Христа на цім світі. При кінці "тисячоліття" ця земля перемінитьсяу "земський рай". Злі люди будуть знищені, а добрі будуть панувати з Христом на віки.

infidelity; and he made money by selling what he called "miracle wheat" at $60.00 a bushel to believing farmers, the fraud being eventually stopped by Federal authorities, who made him refund the money. He taught that the second coming of Christ began to take place invisibly in 1874. From that year began the "millennium" (1000 years) or the reign of Christ in this world. At the end of the "millennium" this earth will turn into a vast garden of Eden. The wicked would be destroyed and the good would be with Christ eternally.

"Do you say your prayers every night, Trudy?"
"Oh no, Mommy says them for me," answered Trudy.
"Indeed, and what does she say?"
"Thank God you're in bed!" was the prompt reply.

☺

A painter's assistant, not hired beacuse of his brilliant mind, approached the painter hard at work on the ceiling. "Hey, boss, have you got a good hold on that brush?"
"I think so. Why?"
"Well, hang on tight. I'm going to move this ladder."

☺

Mother: "Where did you learn that terrible word?"
Son: "From Santa Claus."
Mother: "Santa Claus?"
Son: "Yes, he said it when he tripped over a chair in my room last Christmas Eve."

☺

"Is it true," the lady asked the explorer, "that the wild beasts of the jungle won't harm you if you carry a torch?"
"That depends," he replied, "on how fast you carry it."

☺

The lady of the house was showing the new maid about the premises. As they walked into the dining room, she said, "This dining room table goes back to Louis the Fourteenth."
"That's nothing," said the maid, "my whole living room set goes back to Eaton's the fifteenth."

☺

A young philosopher named Fiddle, refused to accept his degree. For, said he, it's enought to be Fiddle, without being Fiddle, D.D.

I COVER THE WATERFRONT

— by Father Ted

By the time I shouldered my car through the ragged line of hesitant traffic and sudden, lurching pedestrians, I was just about at the end of whatever patience I prided myself in possessing. It seems that every time I pay a visit to the docks, I manage to pick a time when one boat or another disgorges a mass of irritant, joyful, hurrying and uncertain passengers, with the resultant jam. I like to imagine that the boat does it with a huge sigh of relief, saying to the city, "Here you are, thank God! Help yourself!" But then this is the way it appears to me, a not-too-frequent visitor. Most probably to the average dock-worker, the noise and crowding are all very boring and monotonous.

Anyway, I managed to squeeze my car — a small but sturdy one — into a spot that looked just about impossible, even to me, the driver. I took off my hat, threw it down on the seat, pulled down my two side windows so that it wouldn't heat up inside, opened the door, closed and locked it, and then almost slammed into a seedy, self-satisfied character who, without the least annoyance, said, "Good afternoon, Father." I realized at once that I did not know him. Even more so, that I had never laid my eyes on him until that morning. So I came to the natural conclusion. It was a hot and humid day; he needed something cool and refreshing to rejuvenate him. "Father" must have the means for this refreshment, and certainly he would not refuse to exercise Christian charity. Therefore, the expectant greeting with an undertone of a request.

Well, he was right. With resignation I placed my hand into my right coat pocket and proceeded to separate my few monetary brethren.

"What parish are you from, Father," he ingratiatingly interjected.

I told him, trying at the same time to find the quarter in my pocket.

"Oh, I once knew a Father Ryan from there."

My new "friend" has made the error that others often made, and will make. Our parish is of the Ukrainian rite. But there is another one in the city with the same name, but of the Latin rite. I started to correct him and

as ... straight.

I told him, sure, I'm a priest of the same name as the Ukrainian Rite. And I've visited a quarter priest and he told the rain story but quite timid in an unbelieving way "Ukrainian???" As we got away, he looked back. I was. And I'm sure he thought that first, I was trying to ... and second, that I certainly was no "catholic" priest, and third that I must certainly be some sort of a heathen.

Driving back to the rectory all this stayed in my mind. Sure it isn't strange that the Roman Catholics don't know about Byzantine-Ukrainian Catholics. Or Alexandrian. And just try to mention Antiochian-Malankarese! It isn't strange, because they just have not been told. They have not been told that there are many rites in the Catholic Church besides the Latin. They don't completely realize that they must love the Church and that to do this they must know about the different rites and the people that practice them. Just knowledge, then our prayers may know the prayer 'love the Church for the Church is Christ.' But how can Christ be truly loved if He is not truly known, — if His Church is not truly known?

It is our duty as members of the venerable Ukrainian rite, to spread knowledge of our rite among other Christians — in non-Catholic (normal manner, because in time else will. We shall be doing them a favor for they will be learning more about the Catholic Church. We shall be doing ourselves a favor because, by trying to spread this knowledge of our rite we will ourselves garner incentive to know still more about it.

At this point my car coughed, reminding me that I should stop buying cheap regular gasoline and switch to that much-advertised "extra."

The Latin teacher was justly proud of her new topaz ring. It was a large stone and the first day she wore it in class she noticed the entire class staring at it. During recess a group of small boys gathered around her desk.

"Is that a real ruby?" one of them asked.

She smiled. She replied.

Then challenged the boy ... to see it for ...

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

Father Nick.

****Sorry for those typographical mistakes which were made or might be made in the future. Modern life's constant pressure is not conducive to working at leisure. ****Well, the Pope, to whom most of us got so inured, has gone to His reward. History will certainly have to call Him" Pius - the - Great". He doubtless was a great champion and friend of the Ukrainian Church the world over. As proof: His special encyclicals to the Ukrainians; the creation of new dioceses; the erection of two new Metropolitan Provinces; the nominations of new Bishops and most of all the revision in 1944, of our Missal and whole Ritual in order to have our Church revert to the pristine purity of our Ukrainian Rite, as it was practised in the times of yore, i.e. Petro Mohyla, Benjamin Rutsky and St. Josaphat the Martyr. **** Before leaving for the late Pope's funeral His Eminence Cardinal Leger spoke of the numerous conversions to Catholicism brought about by the demise of such a saintly and wise Successor of St. Peter, the first Bishop of the Eternal City.****Certain biased non-Catholics in the USA would like the American Cardinals, who journeyed to Rome in order to elect the new Pope, to forfeit their citizenship. It is inconceivable that such people could not be cognizant of the fact that said Cardinals did not vote for a foreign ruler, for the Pope is above all a Spiritual Leader and only accidentally and secondarily the Head of that miniature State called Vatican. Methinks that they were promoted and motivated rather by a kind of unhealthy - for - this - world envy or jealousy, owing to the publicity given the Pope's death and funeral by our most modern media of communication. There is no doubt that in the person of Pius XII the whole world lost a great pacific leader. ****Our Christian democracies can never be any too firm towards Communism. The latter is not a peaceful doctrine or movement. ****In the soul of a dissident Christian the point of return is reached through the full awareness of the fact that Catholicism transcends all manner of religious and ritual sentimentalism. Destroy that barrier and 'Orthodox' conversions will happen by the million. ****At my niece Mary-Ann's wedding the Hon. Michael Starr acted as 'staросta' last month. No high hat, he!** **The pseudo-modernistic decisions

of the Anglican Church regarding marriage and birth control cannot be shared by Catholics. The Anglican churchmen seem not to lead their faithful, but rather to be led by them. One cannot endeavour to please the people by going against the teachings of the Holy Writ.*** *Catholics of Eastern Rites perform a providential role in the Western world. They are a constant reminder in the midst of latinity of the presence of byzantine Christianity. Too, they are an open window in the 'wall' erected by schism between the East and the West. Their position is to them quite a challenge, for they are often enough not appreciated by the Latins who dislike their particularism, and frowned upon by 'Orthodoxy' which accuses them of having betrayed their own souls. ****There are over 460 million Catholics in the world nowadays, of which 12 million are of the Oriental or Eastern Rites. On the other hand, statistics prove that there are over 250 million Orthodox, mostly of the Byzantine Rite. Amongst the other dissident Christians there are over 10 million Copts and Ethiopians; over 3 million Armenians and about one million Jacobite-Syrians and Nestorians. ** **The new Oriental Canon (Church) Law, which came into force on March 25th of this year, began to be codified or compiled in 1929-1930.** **Words of Patriarch Maximos IV regarding the status of Oriental Patriarchs: "It is with utmost care that We have studied this subject, not because of Our own person or of our community which is restricted as to its numbers, but because of the universal and constant good of the Holy,Catholic and Apostolic Church. The Church of Christ must needs in fact and not merely in theory, visibly comprise all the Christians without any discrimination whatsoever, and of which about 250 million follow the Eastern apostolic tradition. This is in the sublime and superior interest of Christian Unity, an interest denuded of all manner of wordly and temporal quest, a passionate interest capable of exciting the enthusiasm of every Christian heart! Now this sublime and superior care for the reunion of all Christians demands that we affirm the eminent place to be occupied in the Church of Christ by the apostolic Patriarchs of the East, a place which is rightfully theirs.... To this study We devoted the spirit of faith, Christian Love and respect which should preside over every examination of Church affairs. We approach this study with all the confidence that We have in His Holiness the Father of all the Christians, the Supreme Pontiff Pius XII, Pope of Rome, whose universal primacy and justification we most heartily confess. On the one hand, we are Eastern Christians who are firmly attached to our own traditions, customs and the spirit of the Oriental Church, which was the first to propagate the Christian Faith in the

world; on the other hand, we are Catholics solidly united with the See of the Roman Pontiff and absolutely confident in His promises as well as those of His predecessors.... And it is inconceivable that the fact of our union should be for us a cause of diminution. We believe that Divine Providence which, according to St. Paul, manifests Its almightiness by using feeble means to accomplish great things, has imparted to our Church the mission of being the natural link between the Christian East and the Christian West. Despite our weakness, We wish to be faithful to such an evident and essential mission, and endeavour to accomplish it. And when We notice anything which does not agree with the goal of this mission, We feel that We are not allowed to remain silent: Our responsibilities demand that We seek the corrections which are necessary."****Communist Russia's not-so-secret weapon against our democracies is runaway inflation. By checking it at home in the capitalist manner and loosing it on other countries the Kremlin hopes to conquer the whole world. ****Said Cardinal Tisserant at Lourdes: "The Church is not an intruder in the State; the nations should not suspect its actions. It is the surest guaran-

WHAT DO YOU KNOW ABOUT THE BIBLE?

The first printed Bible was the Latin Vulgate, translated by St. Jerome and set up in type by Johann Gutenburg in 1452 — 56 years before the Protestant Reformation.

* * * * *

There are 72 books in the Catholic Bible. Of these, 45 contain God's written word before the coming of Christ, and 27 record the revelation taught by Christ and His Apostles.

* * * * *

The languages in which the Bible was originally written are Hebrew, Aramaic, and Greek.

* * * * *

The Bible does NOT contradict science, but describes happenings in terms that were then used and which would be understood at the time it was written.

* * * * *

The world can thank the Catholic Church for the Bible. She wrote the New Testament and preserved it and the Old Testament through the ages. Had she wanted to she could have altered it to suit herself, as did Luther and as Jehovah's Witnesses are doing in our days. But God has no need of deceit.

* * * * *

The Bible was not completed until about the year 100. By then a Christianity without a Bible had practically overrun the Roman Empire.

* * * * *

There is an indulgence of 300 days attached to reading Sacred Scriptures for fifteen minutes.

tor of the respect given all the rights and duties by its faithful, rights and duties, whose harmony makes for happy societies. When a State refuses to grant the Church the liberty which is necessary to its mission, then one can rightfully suspect that said State does not respect any of the other essential freedoms. To strangle the Christian conscience is to choke freedom, for the State which oppresses Christianism imposes its own ideology and destroys the liberty of its subjects." ****A wise man drives his car as if it were a loaded gun. ****Experience proves that the progress made by Communism is due to the apathy and indifference of Catholics the whole world over. ****Gandhi, though quite a religious man, was opposed to the principle of conversions. * * * * Nehru is an agnostic. Which explains his readiness to deal with atheistic Russia and his complete indifference to the fact of persecuted Christians. ****General Mykola Kapustiansky, who was touring Canada of late, is a fearless and most intelligent strategist in the war against Communism. His ideas could be mulled over and used by many of our democratic leaders. **** A Ukrainian Catholic Pastor in Montreal has begun giving Ukrainian lessons. The number of his pupils, mostly Ukrainians who never had the opportunity to learn their maternal language, and spouses of Ukrainians, is more than rewarding. **** Having perused or read 'The Redeemer's Voice' do you just let it lie around uselessly or pass it on to some dear friend? ? ? The latter gesture would be in the line of Catholic Action. ****There are over 5,300,000 Catholics in India today, of which 1,300,000 are of the Syro-Malabar Rite and 100,000 of the Syro-Malankar Rite.****

Occupation Housewife

When a woman is asked what her occupation is, she sometimes assumes an apologetic air when she replies: "I'm only a housewife." The fact is that a woman should be proud of this. That is the object of all love stories and romantic films — to turn the single girl into the housewife. Yet after they achieve that goal they too often resent being relegated to the humdrum category of housewife.

A housewife is one of the most accomplished artisans in our society. If she does her job well, she is a skilled cook, a nurse, an efficiency expert, a psychologist, a hostess, a judge of countless justice cases (juvenile variety), a liason officer between her family, school and church, a glamour girl to her husband and a mother to her children — not to mention amateur carpenter, decorator, plumber, gardener, etc.

LESSONS OF LOURDES

M. Schudlo, CSSR.

How should we profit by this Jubilee?

The Pope issued a special encyclical "The Lourdes Pilgrimage" on July 2, 1957, in which he says: "We wish to invite all Our sons to renew, in this Jubilee year, their confident and generous piety toward Her who, according to the words of St. Pius X deigned to establish at Lourdes the seat of her kindness."

The renewal and strengthening of devotion to the Blessed Virgin will strengthen "a collective effort for the Christian renewal of society in answer to Mary's appeal," says Pius XII.

What should be done in order to profit by this centennial jubilee of Lourdes? Here are some suggestions:

1) Strengthening of the Christian life in our own souls. We cannot be true children of Mary unless we try to become good Christians. All sons of Mary must endeavor to resemble her Son Jesus, because this is exactly what she came to do at Lourdes: help men to approach Christ and to copy Him in their own souls, life and work.

We should, therefore, look constantly at Mary and follow her sublime example. If we imitate her, she will help us to become perfect Christians, and that will be the greatest gain of the jubilee.

2) We must pray and do penance not only for our personal sins, but for the sins of the whole world as well. Mary needs our good works, sufferings and trials in order to offer them to God and thus to appease His anger provoked by countless sins and crimes which are being committed throughout the world.

Pope Pius XII assured us that our Lady will hearken to our prayers: "If in the past century ardent and private supplications have obtained so many graces and conversions from God through the intercession of Mary, we are firmly confident that this will happen again this year."

Prayers seasoned by little sacrifices and penances are most efficacious in the sight of God to bring about the conversion of the world, as the Blessed Virgin has promised on several occasions. "Prayer, reformation of one's personal life and penance are the only means to save the world from an utter destruction of a future world war."

3) Consecration to the Blessed Virgin is not only pleasing to her, but also extremely useful to us. By placing ourselves under the guardianship of Mary, we are in some way making her responsible for our bodies and our souls, for our spiritual and temporal welfare. The Pope gave us an assurance that she will take good care of us and do her utmost for the salvation of our souls throughout our life.

Mary will bring us closer to Jesus, her Son and our loving Savior. It is evident at Lourdes. The solemn evening processions with the Blessed Sacrament, the benediction of the sick and continuous cries: "Lord, let me walk; Lord, let me see; Lord, let me hear once more!" are an irrefutable proof that Mary does not take for herself those who dedicate themselves to her. She leads them to Jesus, the only Savior of the world. She is just an in-

termediary between the Savior and us. Lourdes shows us that Jesus Christ alone is the only luminous center of all devotion at Lourdes. Every soul aspires toward Him. Mary is just a guide, a helper that leads men to Him because in Him alone can they find salvation.

The grotto, the water with its twenty taps, the artistic three churches, the prayers which are said before the grotto, the rosaries which the poor sick and invalids bring to Lourdes, belong to Mary. But Mary herself belongs to Jesus, and thus whatever she receives from men, she turns over to Jesus, her Son, for she is only God's handmaid in the service of men.

Thus it depends on all of us who love Mary whether she in this centenary year can bring back to the Heart of her Son millions of her erring and doubting sons and daughters who went astray from the right path. If we pray, reform our lives, do penance and dedicate ourselves to her, Mary can do wonders in this jubilee year to bring milions back to God, to stifle the rebellious spirits and gently force them to reexamine their conscience, see the truth, embrace it and thus save themselves and their fellowmen from God's anger enkindled by countless crimes and sins.

4) The faithful fulfillment of one's daily duties is the most valuable practice of p i e t y according to Lucia dos Santos, the last living visionary of Fatima. She said that although the Rosary is important, the fulfillment of one's duties is even more so to bring about world peace. The Blessed Virgin Mary declared that the Rosary and all other pious practices are "important only in their relation to her main request—sanctification of our daily lives."

To help men in this fulfillment of their various daily duties the Blessed Virgin recommended the following three aids: the Rosary, properly recited with meditations and application of the Mysteries to one's daily struggle against temptations; the consecration to the Immaculate Heart of Mary through the Brown Scapular, and living with the constant intention of offering up daily sacrifices in reparation for our sins and those of other fellow men.

The veteran battleship was in port on exhibition to the public; on its deck was an inscribed bronze plaque. "And here," said the guide solemnly, is where our gallant captain fell."

"Well, no wonder," said a spry little old lady. "I nearly tripped on the thing myself."

☺

Officer: "Are you happy now that you're in the army?"
Recruit: "Yes sir."
Officer: "What were you before you got into the army?"
Recruit: "Much happier."

☺

A corporal questions the recruits: "Do any of you know short-hand?" Immediately half a dozen step out. "That's fine," says the corporal, "come along, we are short-handed in the kitchen."

A WORLD TO WIN

—Theo. Bleech

"Across the desk of a leading Communist in New York is stretched in large letters this challenging inscription: "A WORLD TO WIN!"It is a constant reminder to him and all who come to see him that there is nothing local or limited about the Communist goal. No matter how insignificantly placed Communists may be, their missionary aim is not for two blocks or their own little environment. It is for the world! Every move they make is a move to reach for all mankind." (3 minutes a day).

Communists are never satisfied with a routine job, they most generally take a creative occupation that effects more than just a few. When he takes on a job he is animated with great determination, enterprise, purpose, and direction; his great loyalty to his cause sustains him in misunderstanding; he can withstand setbacks, inconvenience, suffering, boredom, delays and much more in his effort to win the world. Nothing is too great for the cause. "For the sons of the world are more clever in their own sphere than are the sons of the light." (Luke 16: 18).

It seems that we Christians take too much for granted. We have a Faith that is capable of m o v i n g mountains, if only enough people were dutiful and more conscientious towards their religion. The Master has promised us the impossible if only we would rouse ourselves from our complacency and put to use the abundant blessings bestowed upon us. We have more than any other religion. We have the divine support of the Creator Himself Who has promised us inexhaustible aid and victory in return for heeding His admonitions and injunctions. Christianity has not failed; it just hasn't been put to full use. Too many of us are satisfied to get by on a minimum. We pay lip-service to our Faith. We discuss it and admire it sentimentally; tolerate it for social reasons and accept it superficially. Some apply it religiously but too many are only near it, "just in case."

While we throw up our hands in despair, those intent on destroying the Faith and the world put their hands "to the grind." No obstacles or setbacks discourage them from pushing forward. They have snatched up the discarded weapons of our Faith

and have turned them against everything we hold dear. They have attracted many to their cause by the example of their ardor and zeal. Where we are satisfied with the attainment of some small material gain, their every little gain is a stepping-stone to their ultimate, ambitious goal—world domination.

We are smug in our attitude that our religion is our own business "let George keep his." It is of little concern to us whether George is seeking the Truth or looking for something that he can't put his finger on. The tragedy is that so many people are left to their own resources, often detrimental, that a little consideration on our part could have saved them. Those intent on taking all our rights and blessings away don't let these opportunities slip by. Yet, we Christians callously permit such a "mind-my-own-business" attitude to take hold of us.

"In Chicago not long ago a 35 year old woman committed suicide. Outwardly, it seemed as though she had all one could desire in life: comfort, social position, wealth and so on. Yet she was lonely from childhood. Just before she died she complained how empty her life had been."

Had someone approached her out of love for Christ, today this woman might have lived to glorify Christ and help us work for a better world. Let's always be mindful of our duties as Christians to think of others in our prayers, by our solicitude, by our every little act of kindness and cheer. Take Christ with you, wherever you are and wherever you go — PLEASE?

A PRECAUTION

Whenever I pass by a Church,
I always make a visit.
So that when I am carried there,
The Lord won't say.....WHO IS IT?

The scene was the reading room of a large public library. A man was reading birth and death statistics. Suddenly he turned to the man on his right and said, "Do you know that every time I breathe a man dies?"

"Very interesting," replied the stranger. "Why don't you chew gum instead?"

Catholics and their Neighbors

Marjorie Hoagland

GENERALLY speaking, statistics as such can't be taken too seriously, because anyone with a sense of humor can twist them to indicate almost anything. However, there is one king-sized statistic that is valid and of tremendous importance to Catholics. It is this: there now are approximately 32,000,000 Catholics in America, and 133,000,000 non-Catholics. This means that it is increasingly important and necessary for us to function as mature representatives of the Faith.

How can we do this?

Church leaders are understandably desirous that in science, the arts, literature, education and related fields, Catholics should attain a stature and erect an educated influence at least proportionate to our numbers. Long ago, in Europe, we led in all these realms. The great centers of learning, the research centers, the hospitals, the geniuses among artists and writers and scientists were Catholic. The Church cradled them. The Catholic galaxy of "greats" was glittering, from Michelangelo and El Greco to Mendel.

We must lead in these fields again.

It is right to have deep respect for the riches of the past, for the great deeds accomplished then; but we cannot make this a substitute for comparable accomplishment now. We have some "greats" today in scholarship, in the arts and sciences; let us use our ingenuity, our money, our sweat and prayers to increase their number by the hundred and by the thousand and the tens of thousands. There are literally hundreds of large scholarships providing free college and university training going begging today, because no one applies for them. What a waste! And equally, what an opportunity!

So many wonderful mothers have made sacrifices that some of their children might be priests and nuns; they could do nothing greater, nor grander. But the Church needs outstanding Catholics in all fields. Maybe you have a painter, a great chemist or bio-chemist and an anthropologist in your family! This is a cause for rejoicing; they can be a credit to the Church.

Parental faith and love and prayers and vision have made many persons great. They always will, because these things are God-inspired.

Catholics should deliberately, consciously form outgoing, contributing relationships with the public at large. We hear a lot these days about the field of public relations; my own job is in the public relations and publicity department of a large advertising agency. There is a lot of complicated thinking about the field, of course, and perhaps still more complicated language. But actually, starkly stated, good public relations simply means being neighborly, in the right way.

I was brought up in the central part of Kentucky. My grandfather was a very canny landowner, indeed. Now, just suppose he'd gone to one of his near-by neighbors and said something like this, "Jim, you're a living disgrace to the natives. Your fencing is all broken down. Your house is a sham-

bles. Your roof leaks. Your wife works too hard and gets little thanks or reward . . . " Chances are he wouldn't have reformed Jim one bit, because he would have offered nothing constructive for Jim to build on.

Now, suppose—again—my grandfather had gone to Jim and said, "Hello Jim! My, but you know you've built up one of the finest herds of cattle in the county. I wish I did as well. But I'm worried for fear one of your prize-winners might break out one night and get lost, through that fence. I have some good fencing left over from a job I had done on my place a year ago, and it is in the way anyway. If you'll take it as a little neighborly gift, I'll help you do the fencing around your place." Would Jim like that and respond to it? Certainly he would!

Or, "You know, Jim, I remember when you and Mary got married, just youngsters you were. And Mary was so lovely. Lately she hasn't looked too well. I wouldn't know, but maybe if you and I fixed her up a surprise gift of a new kitchen, it might help. We have to help the women, you know!"

Public Relations

Putting this in public-relations terminology, what my grandfather would have been doing in the alternative conversations, the good ones, would have been to have "engineered consent" on Jim's part to a more constructive mode of life. And that's the way my grandfather acted.

"Engineering consent" means persuading people to do that which is right, not beating them into it. Negative techniques won't work in a free society.

It is right to accent the positive whenever possible. Just reproving people when we know they're wrong about something won't achieve much that is worth while in most instances. It should be possible to put truth in a positive way. And whatever we say, we should say with respect, for we are talking to one of God's children, whether he is of high or low degree.

Catholics who meet many other folk, the non-Catholic groups, owe it to the Church to be extremely well informed if possible. There is a book called "A Popular History of the Catholic Church." It is part of the Image (Catholic) line issued by Doubleday, and sells for eighty-five cents. Read it yourself, and keep a fresh new copy handy to lend anyone who shows interest. It has a disarming frankness, and a truly Catholic love of truth, and it will wipe away many prejudices. Don't push it on people, but refer to it in conversation so they'll want to borrow it.

The best defense is offense. No sensible person can read this book and claim we're trying to hide anything. And they'll finish it with an admiration for the Church they never knew before, however friendly they may have felt. In a real way, it speaks for us.

Read the great Papal Encyclicals, and re-read if necessary until their balanced reasoning, their adherence to truth, their objectivity, their scholarship and their love for humanity become real to you. We tend to get too close to the market-place of ideas sometimes, to the extent that we may get confused and think we're expounding Catholicity when, actually, we're discussing politics. Now, politics is a serious business, as Mr. James Farley has so rightly pointed out on many occasions. In America, it is part-and-parcel of the way the people of a democracy run their country. But we are not only Americans; we must remember we are also Catholics.

Spiritual Advance

The best public relations job we can do for the Church is to be mature, responsible Catholics. Not just mentally (i.e., intellectually) mature—though that is urgently needed—but also spiritually mature. Spiritual maturity is demanding, and it may imply many things—outgoingness, stability, love and the radiance that love of God and people brings, maintaining balance of mind, especially as regards others and their presumed faults, quiet forgiveness of wrongs endured.

It implies being at peace with oneself—a rare quality. It implies a love that will not be drowned, not by harshness nor apparent ingratitude nor anything else—the resistless and eventually triumphant love that continues, humble, undemanding, and real. Christ had that; from the Cross itself He said, "Forgive them, Father . . . " Spiritual maturity also implies wanting to win the person more than the argument. For the goal of the spiritually mature is spiritual and long-term, not too much present-day and passing.

This advice analyzes the results of spiritual maturity, rather than how to achieve it. But the business of the Church is to bring about spiritual maturity in her children, to help them achieve a fruitful relationship to God—and her priests are brilliantly qualified to help with this aspect. A priest can be of immense help, provided you are prepared to put yourself under spiritual discipline. There are the great, richly endowed classic devotions of the Church, such as that to the Sacred Heart—there is a wonderful new Encyclical on that. And there are the Third Orders for those ready for them, or willing to become ready, through prayer and study and service.

Living the Faith

Every person you meet is a potential convert to the true Faith in all its richness and glory, and every civic and service organization in which you work gives you automatic entré to these people. There is this sobering fact: rightly or wrongly, they may tend to evaluate what you say by comparison with how you live. I am a convert, and the most convincing persons I knew were those who said little but cared a great deal, and who lived magnificently. No one can ignore that.

The Church has so much to give them. As a convert, may I suggest that you never need to "explain away" anything about the Church to attract their interest or win their consent. Active Protestants are all too accustomed to having doctrine "cut down to size," to what some modernistic souls believe human and reasonable—so that in fact they've been left, often, without much to stand on in faith. They do not really want an emasculated faith. It is the truth that will set men free, not half-truths. Every day, new scientific discoveries bear out the ancient doctrine of the true Church, and intelligent Protestants are well aware of this.

Remember all these things, and then remember the cardinal precept of all: woo them with Christian love; you must let them see Christ in the Church and in you.

"You are my voice; I do not say that you make my voice heard, but that you are really my voice itself; for few indeed would be the number of the children of the Common Father who could learn my wishes and thoughts without the aid of the Catholic Press." —Pius XI

Salvation of your Soul is your personal affair

Salvation is our personal affair which means that no one can save us if we do not save ourselves. Salvation is such intimate business of every man and woman that there are no substitutes. No one can shoulder it for us. We must achieve it personally. Many other works can be done for us by our friends or hired workers. You do not have to repair your house personally. You can hire a carpenter, and he will do it for you. But the salvation of the soul is strictly personal. No one can do it for us. If we do not do it ourselves, we will not be saved. St. Augustine says: **"He Who made you without you will not save you without you."**

God doesn't force us an inch. He leaves it entirely in our hands. It is our business to save our soul with the help of God, of course, because we are masters of our soul, its salvation or damnation.

Frederick the Great, king of Prussia, was walking along a road in Berlin when accidently he brushed against a very old man. "Who are you?" the king asked the old man. "I am a king", the man answered. "A king?" said the monarch of the Prussian state. "Over what kingdom do you reign?" "Over my soul!" replied the old man and went ahead.

We all are kings of our salvation. Our eternal lot is in our own hands. If we do not save our soul, nobody will save it for us.

A story is told about a missionary who, giving a mission was asked by the pastor to visit a man who was very lax and careless in the practice of his religion.

"John, do you ever go to Mass on Sundays?" the missionary asked him.

"Well, Father, it's like this," replied John, "I am very busy and work hard all week. When Saturday comes, I go out and take a rest. There is some game, for instance, golf. And you know, Father, how it is. After the game, I have supper and after we watch television till midnight or even later if there are some friends around. To be frank with you, I am so tired on Sunday morning that I don't manage to get to Mass."

"But listen, Father missionary, my wife Anne is a wonderful woman. She goes to two Masses each Sunday, and I think that will do for both of us."

The priest shook his head and asked again: "Do you ever pray?" "Well I can't say that I'm very good at prayer. But Anne, my loving wife, is just wonderful. She likes to pray and she says two rosaries every day. I think that will do for both of us."

"Do you ever go to confession?" was the next question. "No, not too often. Bnt my wife goes twice a month. I think that ought to do for both of us," said John.

The missionary could do nothing with the lazy man. He left him alone and returned to the rectory.

After a few years Anne died and went to heaven. A year later John, her husband, passed away, too. At the gates of heaven he was stopped by St. Peter who started to question him about his earthly life. "We can't let anyone in here unless he can prove that he deserves eternal happiness. Tell me, John, when you were on earth did you go to Mass?"

"Well St. Peter," John said, "You must understand my position. I was a hard working man."

St. Peter interrupted him: "Tell me John, did you go to Mass on Sundays or did you not?"

John got confused and gave St. Peter the same answer that he had given the missionary years ago

"I see," said St. Peter. "Did you ever go to confession?" Again the same reply as had been given to the missionary.

"And what about your prayers?" Again the same reply.

St. Peter looked at John who was awaiting his turn and said: "Your wife must have been a very good woman doing so much good for both of you. What did you say was her name?"

"It was Anne K."—said John.

"O, yes, I remember", said St. Peter, "your wife came here about a year ago."

That's right," said John as he tried to pass through the gates of heaven, but St. Peter gently pushed him outside and said: "Sorry, John, I can't let you in. Your wife came in here for both of you. You can't come in here. Better try hell. They will find some place for you in there. They have a lot of room for people like you."

This legend confirms our statement: "No one can save our soul for us. It is a personal responsibility resting on each of us.

Salvation is a reward that God bestows upon His faitful servants. But how can there be rewards without merits which include personal effort and labor? You won't be paid by the factory if you do not work there. They who do not work do not receive payment. They who do not work for their salvation will not save their souls. In this most personal affair no one can be substituted by his friends, relatives or acquaintances. We must save our soul ourselves, or else, it won't be saved at all.

Salvation of the soul is the crowning of our eartly life. If there was no good Christian life on earth, there can't be any crowning hereafter. We can't wear someone else's crown in heaven. It must be strictly ours, conquered by us here below, or we won't have it at all.

The Catholic Writer

"It will be sweet to me on my death bed to know that my books did not add to the terrible sum of darkness, doubt and impurity that afflicts humanity, but that those who read them could not but find in them reasons to believe, hope and to rejoice."—Paul Claudel, famous French writer, who died recently.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 11.
Рік XXX, ч. 11.

ЗМІСТ : CONTENTS

Помер Великий Приятель Українців ____ 1
Св. Архангол Михаїл
о. Мих. Щудло, ЧНІ. ____ 5
Місячне Намірення Ап. Молитви ____ 8
Хотів би ти знати? ____ 10
Неоцінений Скарб
о. Р. Хом'як, ЧНІ. ____ 13
Усміх Бернадети
о. Б. Курилас, ЧНІ. ____ 15
Трагічне Подружжя ____ 17
Що таке Григоріянські Служби Божі ____ 19
Ідеал мого життя ____ М. Щ. 21
Хаос модерного світу
о. М. Щудло, ЧНІ. ____ 27

Pictorial Section 33
Death of the Martyr 41
Your Dead
Francis M. Lee 44
Belittling God's Importance
J. F. Scharrer, CSSR. 48
Devotion to the Sacred Heart of Jesus
Rev. M. Schudlo, CSSR. 50
Information Centre 53
I Cover the Waterfront ..... Father Ted 57
Stars in Your Mental Sky ... Father Nick 59
Lessons of Lourdes
Rev. M. Schudlo, CSSR. 63
A World to Win ..... Theo. Bleech 65
Catholics and their Neighbors
Marjorie Hoagland 67
Salvation of your Soul: your personal affair 70

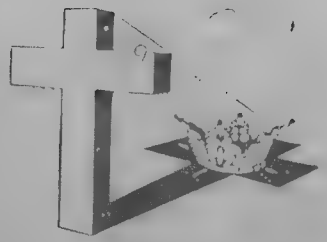

TO JESUS
CHRIST BE
ALL THE
REDEEMERS
VOICE

СВЯТКУВАННЯ ХРИСТОВОГО НАРОДЖЕННЯ

о. М. Щудло, ЧНІ.

НАРОДЖЕННЯ Христа Спасителя це безсумнівно найважніша подія в історії світу по його сотворенні. Хоч мало хто завважив цю подію, проте ця ніч стала найславнішою поміж усіма ночами, бо її просвітила чудесна зоря, звіщаючи прихід Божого Сина в людському тілі.

Не дивниця, що Церква дуже велично святкує день народження Божого Сина. З Його появою в світі почалася нова доба в житті народів. Христос Спаситель привернув гармонію між Творцем і Його людськими сотвореннями, порушену первородним і безчисленними особистими гріхами людей.

В Святій Євангелії Христос подав численні духовні, моральні та соціяльні засади, на яких світ духовно обновився, надаючи новий вигляд людській цивілізації.

Нажаль в останніх століттях

Божі вороги намагаються перекрутити значення Христового народження. Свято, яке колись викликало захоплення в народах, для багатьох модерних християн і нехристиян стало з в и ч а й н и м **відпочинковим днем,** який проводять посеред балаканини, забав і пиятики, забуваючи, чиє народження

святкують у дні Христового Різдва.

Бог міг знищити грішне людство та навіки відкинути його від Себе, як учинив із збунтованими ангелами, але в Своїм безконечнім милосерді інакше поступив.

Один король був дуже виразумілий для своїх ворогів. Його приятелі докоряли йому, що надто лагідно поступав із тими, які зневажали його. На це король відказав: "Ви думаєте, що воно найліпше знищити ворогів, бо мертвий ворог негоден більше шкодити мені. Я ж думаю, що краще вбити ворога, спасаючи його. Я це так роблю, бо повертаю ворогів у приятелів, обдаровуючи їх різними добродійствами. Так нищу ворогів і з'єднюю собі нових приятелів".

Таксамо поступив Бог Отець. Посилаючи в світ Свого Сина Ісуса, з'єднав собі любов і вдячність людей. Мільйони померли за Його правду в різних гоненнях. Мільйони мучаться за Його славу по різних країнах світу. Хто ж підтримує їх відвагу серед страждань і веде до геройства? Маленьке Дитятко, яке спочиває на руках Своєї преблагословенної Матері Марії.

Це невинне Дитятко відновило світогляд людей. Воно зреформувало спосіб думання людства, показуючи їм, що добре, і що лихе. Воно надало кожній людині духовні та моральні вартості, які вчинили її **ненарушимою святістю.** Хто кривдить її, той стягає на себе Божий гнів.

Оттому наша Церква слушно співає в дні Христового народження: "Все наповнилося радістю, бо Христос народився з Діви!"

Радість сповнила серця бідних нащадків Адама, бо прийшла година їх відкуплення. Радість сповнила мешканців аду, де праведники ждали на Спасителя, що мав відчинити їм замкнені Адамом райські брами та впустити їх до вічного щастя. Радість сповнила саме небо, бо анголи дочекалися безчисленних товаришів, людей, які тріюмфально ввійшли до раю, щоб разом із ними прославляти навіки Бога в Тройці єдиного та величати Його безконечні досконалості.

Дійсно радість, що Христове народження принесло людству, наповнила вселенну, обновляючи її духовно та скеровуючи людей в сторону неба.

Жінка: "Нехай буде, що я витрачую гроші. Ану вичисли ще якесь моє друге дивацтво!"

Чоловік: "І того одного забагато для мене!"

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

З Христовим Різдвом і Новим Роком бажаємо всім нашим Передплатникам, добродіям і жертводавцям Веселих Свят і щасливого Нового Року. Нехай Христос і Його преблагословенна Мати Марія благословляють Вас духовними і дочасними добродійствами, щоб Ви почувалися здорові тілом і душею. Нехай чувають над Вами в усіх Ваших справах.

Не забудьте інформувати своїх знайомих, сусідів і приятелів про наш місячник.

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

Допомога Католицьким Установам Кіноматографічних Вистав.

(Наміреннія Апостольства Молитви на місяць Грудень, благословлене Св. Отцем).

КІНОМАТОГРАФІЧНІ театри стали сьогодні наче святинями модерної людини. Вплив кіна на життя людини є надзвичайний, часто рішальний. Нажаль цей вплив часто дуже погубний, тому обов'язком всіх християн є поборювати лихі кіна, а поширювати добрі.

І. Кіно могутньо впливає на модерне життя. Кіноматографічні представлення мають неначе магічний вплив на глядачів: сильно освітлені образи, що дуже скоро пересуваються, займаюча акція й слова акторів, відповідна, імпресіоналістична музика, те все сильно захоплює очі, уші, уяву, серце, ум глядачів, які те все приймають без зусилля, їх душевні власті пасивні, їх "я" здебільша затрачується, а те, що бачуть, запановує над ними, а це тим легше, що на залі є багато людей; вони стають частинкою приймаючого загалу, а все діється в таїнственній темноті.

Можна сказати, що сьогодні ніщо так сильно не впливає на людей, як кіно. Воно формує молодь, вводить їх у життя, вчить жити, ширить ідеї, формує совість. Ленін сказав: "Кіно це катедра двадцятого сто-

ліття". Папа Пій XII у промові 14 липня 1945 закликав: "Скільки добра може вчинити кіноматограф, якщо він згідний з чесними та християнськими нормами".

Нажаль кіно стає сьогодні часто найнебезпечнішим ворогом релігії й моралі, бо дуже часто фільми є апотеозою розпусного та злочинного життя. Розпуста, і то під принанчивими красками, є дуже часто предметом сьогоднішньої фільми. А скільки осіб глядять на ці фільми? Статистика виказує, що у ЗДА 80% американців щотижня ходять до кіна, з того 38% молоді нище 21 літ. Подібно є і в Канаді, де навіть і у маленьких містечках виставляють фільми. Це число значно збільшається, відколи є телевізії і вдома дивляться на кінові представлення.

II. Борба проти лихих фільм. Є мало модерних питань, що в них Церква так ясно й рішуче висказалася б, як у справі кіна. Св. Отець Пій XI видав особний пастирський лист "Чуйна дбайливість", 9 червня 1936. Там пише: "Це є одною з найбільш конечних речей наших часів чувати й працювати в цім напрямі, щоб кіно не було вже більше школою зіпсуття, але перетворилося в середник виховання й піднесення людського роду". Маючи на оці добрий вислід "Легіону Приличности" у ЗДА, Папа передусім закликає, щоб усюди стримуватися від відвідування злих кіноматографічних вистав. Щоб успішно поборювати злі фільми, Папа вимагає, щоб у поодиноких народах єпископи встановили **Центральний Уряд Нагляду,** якого обов'язком є поширяти чесні фільми образів, а вартість інших означувати тому, що це є конечне, щоб нарід зовсім певно знав, на котрі фільми можна свобідно дивитися, на котрі тільки під певними застереженнями, і вкінці, котрі фільми є шкідливі, або дійсно злі. Про того роду спис всі повинні бути повідомлені. І дійсно всюди є заведені такі уряди. У ЗДА і в Канаді є уряд

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

т. зв. "Легіон Приличності", що стало видає списи всіх фільмів, які появляються, зазначуючи їх моральну вартість після кляс.

III. Старання про поширювання добрих фільм. Не вистачить поборювати лихі фільми, але треба подати людям добрі фільми. Тому конечним є: 1. щоб виготовлювано добрі фільми, 2. щоб на ці фільми глядачі численно ходили, 3. щоб домагатися добрих фільм. Так самі люди можуть впливати на виріб добрих фільм. Католики, йдучи за вказівками своїх душпастирів і бойкотуючи злі фільми, змушують продуцентів фільмів, щоб вони виготовлювали нові фільми після вимог християнської моралі. Як багато може вчинити така католицька акція, цього гарні приміри дають американські католики. Недавно в одному американському місті проголошено виставку злої фільми. Місцевий єпископ запротестував. Підприємці не послухали. Тоді вірні збойкотували і пікетували, а наслідок був такий, що компанія заперестала виставу цієї фільми й перепросила епископа.

Добрий успіх чесної фільми заохочує продуцентів до виробу добрих фільмів. Тому ясне, сміле й рішуче становище католиків в справі фільм дуже важливе. Завдяки цій акції в Америці існує п'ять компаній, що виготовлюють і поширюють добрі фільми.

Тому що кіна сьогодні так дуже впливають на мораль суспільности, а злі й небезпечні фільми є школами неморальности, безрелігійности й злочину та руйнують християнське життя родин, молоді й цілого суспільства, всі християни зобов'язані брати участь в католицькій акції Легії Приличности: 1) Ніколи не йти на вистави злих або сумнівних фільмів і других від них відтягати; заохочувати молодь, щоб ходила тільки на фільми зовсім добрі. Тому заки ми чи хто з нашої родини хоче йти до кіна, хай наперед довідається, яка моральна вартість фільму. Кляси-фікації новіших фільм подає католицька преса або можна довідатися у о. пароха. 2) Впливати на власників кінотеатрів, щоб трималися засад Легії Приличности. 3) Передусім жертвуймо наші модитви, добрі діла, терпіння Пресв. Серцю Христовому через Непорочне Серце Марії, щоб Христос щедро благословив усі старання тих, які трудяться, щоб усунути злі й небезпечні фільми, а за те християнізувати кінотеатри.

Місійне наміреня на грудень: Церква на острові Формозі.

РІЗДВЯНИЙ ВЕРТЕП

ВІДСУТНІСТЬ книжок і неписьменність того часу були причиною, що Св. Франциск з Ассізі 1224 р. представив народження Ісуса Христа як сцену з вертепу. Бажаючи зобразити мешканцям малого села Греччіо' (Greccio) скромне дитинство Христа і значення Різдва, він відтворив Вифлеємську картину в печері, при чому виступали люди, як також поставлено домашні звірята.

Наочність цього зображення була така заохочуюча, що ідея вертепу поширилася в Італії, Еспанії, Франції, Німеччині та в цілому християнському світі.

Зразу в цих щорічних вертепах ставлено живі домашні звірята.

Спершу ясла стояли коло церков. Люди приносили дарунки для Дитятка Ісуса, а заможніші з них жертвували дорогоцінності і матерії на костюми. Потім ставлено різьблені фігури з дерева. Багато з цих фігур мали нормальну величину людей чи звірят. Як популярність такого звичаю зростала, збільшувалися змагання, щоб збудувати вибагливіші і багатіші вертепи.

Багато великих лицарських замків в Європі мали свої власні каплиці. Щоб улаштувати відповідні вертепи, можні лицарі і королі анґажували провідних мистців того часу для виготовлення цінних творів.

У цих творчих змаганнях мистці 17-го і 18-го століть почали творити вертепні сцени різних форм.

Багато фігур додавано до вертепу, поміж ними й вельможу, який фінансував даний проект, і членів його двору та його слуг. Також були фігури, які зображували різні суспільні кляси, одягнені в тогочасну одежу, так що мистецтво вертепу стало своєрідною тогочасною історією, як також новим засобом мистецтва.

Часом якийсь винахідливий і талановитий ремісник давав таке улаштування, що фігури порушувалися.

Сьогодні деякі найславніші Різдвяні вертепи можна оглядати в музеях по ціл.й Європі.

Один із найбільше знаних давніх вертепів є тепер в Римі,—в базиліці Св. Косми і Дам'яна.

Цей вертеп довгий на 45 стіп, широкий на 20 стіп і високий на 27 стіп. В ньому є кількасот фігур—усі різьблені ручно з дерева. Небозвід у тому вертепі має зорі і місяць. Там є традиційні фігури анголів і пастушків. Довкола вертепу є дерева, домашні звірята і люди, які виконують свої щоденні завдання. Там є будинки від гостинниць до замків і тисячі інших подробиць.

Багато родин виготовляли свої власні Різдвяні вертепи, а Різдвяні святкування—особливо в полудневій Італії—зосереджувалися коло цих домашніх творів.

Вертеп принесли до Америки еміґранти, що прибули сюди. Але є одно місто в Америці, яке стало відомим через визначну традицію Різдвяного вертепу. Це місто то Бетлегем в Пенсильванії, знаний як Різдвяне місто Америки.

Ніколяс Луїс, граф Зібендорфу, і група моравських поселенців-піонерів, які шукали релігійної свободи в Новому Світі, назвали свою оселю Вифлеєм-ом (Бетлегем)—на Святий Вечір 1741 р.

Вони привезли з собою традиційний вертеп, зо сценами, різьбленими з дерева, який передавали з покоління в покоління і навіть тепер родини дають пожертви на його дальше прикрашення і поліпшення.

Найбільш захоплюючим в Бетлегемі є вертеп, що представляє історію Різдва в сімох сценах, зображуючи двісті будівель, з яких найзамітнішою є точна репродукція Іродової святині. Правдивий потік води перепливає через вертеп, який спочиває на п'ятьдесятьох корчох моху. Цей вертеп ставлять щорічно від 16-го грудня до 2-го січня в першій моравській церкву у Бетлегемі, Па.

Христос продовжає в світі місію, яку почав у дні Свого воплочення. Місіонері це тільки знаряддя в Його Божих руках. Це Він промовляє до душ через проповідників Святої Євангелії, які трудяться, щоб в кожній душі заясніла божественна постать Христа Спасителя. "Його ми проповідуємо, нагадуючи кожній людині та навчаючи кожну людину всякої мудрости, щоб учинити кожну людину досконалою в Христі" (Кол. 1, 28). Так як диявол при помочі гріха затирає в душах подібність до Бога, так Христові місіонері відтворюють її при помочі Божого слова, покути, сповіді та Св. Причастя.

НЕПОРОЧНО ЗАЧАТА

РАДУЙСЯ, Благодатная, Господь із тобою. Благословенна ти між жінками... Й ось у лоні зачнеш і породиш Сина і даси Йому ймення Ісус. Він же буде великий і Сином Всевишнього назветься. (Лк. 1, 28-32). Спасіння людства через хрест і страждання Божого Сина було головною ціллю воплочення: **Христос, коли ми були ще недужі, в свій час помер за нечестивих... Бог доказує Свою любов до нас тим, що Христос помер за нас, як ми були ще грішниками.** (Рим. 5, 6 і 8).

В половині минулого століття по Европі пішла страшна филя безвірства, яка грозила знищенням всякого релігійного життя.

Сторож святої віри, Найвищий Пастир християн, Папа Пій IX, бачив добре ту страшну грозу і благав у Бога просвічення, що йому робити. І Дух Святий показав йому вінець білих лелій і сказав, щоб цей вінець положив на голову Дівиці, яка стримає филю безвірства і подасть побіду Св. Церкві.

Пій IX окружений двома сотками єпископів, архиєпископів і кардиналів з усіх сторін світу, в присутності многотисячної маси народу в найбільшій святині світу проголосив в році 1854 ось таку правду: "На славу Пресвятої Тройці, Отця, Сина і Духа всятого, властю Ісуса Христа, святих Апбстолів Петра й Павла і Нашою заявляємо, рішаємо і постановляємо, що є правдою об'явленою, що Преблагословенна Діва Марія задля особлившого привілею і Божої ласки, з огляду на заслуги Ісуса Христа вже від першої хвилини свойого зачаття була захоронена від усякої змази первородного гріха".

Устами Христового Намісника промовив Св. Петро, а радше сам Христос. Тому то цілий католицький світ прийняв те рішення Найвищого Пастиря з найбільшою радістю. Цілий католицький світ відгукнувся на ці слова Пія IX одним могутнім: "Віруємо, віруємо!" Немов електрична струя стрясли ці слова душами католиків. Филя невірства натрапила на могутню таму. Враз з почитанням Марії, під новопроголошеним її привілеєм Непорочного Зачаття відновилося ціле релігійне життя.

Непорочне Зачаття є тим могутнім світлом з неба, яке показує жах упадку наших прародичів, потребу відкуплення, а також мерзоту гріха. Бог так дуже бридиться гріхом, що від Тої, яка мала статися земською Матір'ю Його Сина, усунув навіть тінь гріха.

Для самої ж Пречистої Діви привілей її Непорочного Зачатя є найбільшою окрасою і відзнакою від Бога. Тому й об'являючись у Люрді, на питання, хто вона така, відповідає: "Я є Непорочно Зачата".

ЧОМУ ЛЮДИ ЗАМЕРЗАЮТЬ?

Хоч докладна причина смерти через замерзнення невідома, всетаки вчені доволі точно описують, що діється в людськім організмі, як температура тіла сильно вваде вдолину.

Звичайно нормальна температура тіла має 96⅘ до 100 ступенів Фаренгайта.

Як температура спадає вдолину, то тіло потребує менше кисня. При 77 ступенях температури організм зуживає тільки 20% того, що його зуживає при нормальній температурі. Що менше кисня зуживає, то серце слабше б'еться й тиснення крови меншає.

Одночасно віддих стає щораз повільніший. З поменшенням кількости кисня через послаблення віддиху мозок дістає щораз менше кисня. Через брак потрібного кисня, людина зразу стає гейби сплячою й згодом затрачує свідомість.

З дальшим зниженням температури серце перестає битися й людина вмирає.

Ось тому лікарі дають таку раду тим, що опинилися в завірюсі чи сильно змерзли: така людина повинна докладати всіх зусиль, щоб затримати тепло в своїм тілі. Вона мусить рухатися і боротися з сонністю, яка тоді насувається на неї. Поки буде рухатися, бігти, поти не замерзне, бо рух не дасть температурі знизитися до того ступня, щоб людина була негодна дати свому організмові стільки кисня, скільки потрібно, щоб її організм дальше належно функціонував.

КІНЧАЄТЬСЯ СТАРИЙ РІК

БАГАТО людей тратять дорогоцінний час, бо немало таких між ними, що немов безумні витрачують свої багатства на нісенітниці.

Одні люди тратять час на нісенітниці, займаючись речами, що ні Богові слави не приносять, ні користі їх душі. Це життя безкорисне, бо ж яка користь із нісенітниць?

Інші марнують час у безділлі, бо нічого не роблять, ані не хочуть робити, вимовляючись, що для них нема нічого до роботи або що попросту не мають "часу".

Неодин чи неодна тратять час, бо не роблять того, що накладає на них обов'язок, але йдуть за своїми примхами, займаються непотрібними речами, занедбуючи сумлінне виповнення обов'язків, що життя чи фах накладають на них.

Як відробити страчений час?

Якщо сумління докоряє нам, що змарнували багато часу в минулому житті, то мусимо його відробити. Як же ж направимо страту часу?

Першзавсе треба покаятися та перепросити Бога, що стратили стільки часу, в якому мали Йому служити.

Слід постановити собі намайбутне старанно використовувати кожну хвилину часу, щоб відробити змарнований час, з якого наша душа не мала ніякої користи: **Уважайте, як маєте поступати обережно, не як немудрі, а як мудрі, викупляючи час, бо дні лукаві. Через це не будьте нерозумні, але розумійте, яка є воля Господня..., дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа.** (Еф. 5, 15-20). Змарнований на марниці час можна відробити подвоєною ревністю в Божій службі, збільшенням добрих діл і ревнішим життям.

Приймаймо з Божих рук усе, добро й зло, радості та страждання, які Господь посилає нам, корячись у всьому зарядженням Божого Провидіння. Все походить від того самого Бога, чи приємне чи прикре воно для людської природи. Не забуваймо, **що страждання теперішнього часу не варті тієї слави, що має явитися в нас.** (Рим. 8, 18). За кожне страждання прийняте в дусі віри та покути дістанемо від Бога щедру нагороду в годині смерти.

Пробуваймо завжди в Божій ласці. Якщо б нам трапилося нещастя стратити її через смертельний гріх, то негайно покаймося, вдаримося в груди, перепросім Бога й вчинім якесь добре діло, щоб направити кривду своєму Творцеві. **Господь милосердний і добротливий, і не відверне лиця від вас, якщо навернетеся до Нього.** (2 Пар. 30, 9). Вистерігаймося лихих нагод, бо вони ведуть необережні душі до вічної загибелі: **Хто любить небезпеку, той загине в ній.** (Сир. 3, 27).

Чинім все на Божу славу, щоб подобатися Творцеві та Божій Матері. Нехай нашим гаслом буде оцей побожний оклик: "Все з любови до Ісуса та Марії!" **Тож чи їсте, чи п'ете, чи що інше робите, робіть усе на Божу славу!** (І Кор. 10, 31). Тоді кожне наше діло буде миле Богові. Наші дні сповняться заслугами й Божим благословенням. Будемо жити повним християнським життям, проживаючи для Бога двадцять чотири години на день.

Отака повинна бути наша програма на новий 1959-ий рік!

РІЗДВЯНІ ПАРТІЇ

Надходить Різдво. Багато хто думає, що Різдво це час забав і пиятики. Немало людей забувають, що Різдво це "імя'нини" Христа Спасителя, тому Він повинен бути осередком всіх різдвяних святкувань.

Недавні розшуки над наслідками алькоголю недвозначно виказали, що уживання алькоголю має на людину такий самий наслідок, як уживання темних окулярів. Алькоголь притемнює зір і приглушує слух, бо алькоголь лихо впливає на мозок, який керує нашим зором і слухом.

Отож слід бути дуже поміркованим у вживанні алькоголю. Людина, що надуживає його, тратить контролю над собою, над своєю мовою, та нерідко мусить каятися по забаві, на якій алькоголь плив немов маленька річка.

Інсталяція Митр. Кир Константина в Америці

о. М. Щудло, ЧНІ.

ВОРОГИ Христа й нашого народу намагаються знищити християнську релігію в Україні, бо знають, що Христова Євангелія це найбільший скарб українців і підпора українського духа.

Наша Церква в старім краю переходить свою Голгофу. Московські большевики заарештували нашого митрополита Йосипа, всіх єпископів, священиків і тисячі вірних за те, що не хотіли зрадити батьківської віри, що Свята Ольга і Володимир защепили в Україні. Сьогодні наша Церква на рідних землях пішла в катакумби. За те в вільнім світі вона росте та буйно розвивається.

Минулого року канадійські українці дістали свого Митрополита в особі Впреосв. Кир Максима Германюка, ЧНІ. Цього року американські українці бачили подібну подію.

1-го листопада 12-тисячна маса з'їхалася до Філядельфії, щоб взяти участь в інсталяції першого українського Митрополита, ВПреосв. Кир Константина Богачевського.

Це був великий і історичний здвиг українців католиків. Апостольський делеґат, ВПреосв. Амлето Чіконяні, доконав чину інсталяції. Десять наших владик і шість латинських єпископів були присутні на цім торжестві разом з 200 священиками і 100 монахинями.

Отак наше релігійне життя в Америці дістало своє завершення, бо дотеперішні екзархати перетворилися в митрополію завдяки любові та прихильности покійного Папи Пія XII, великого приятеля і оборонця нашої Церкви.

Інсталяція Митрополита звернула увагу американського світу на нашу Церкву та нарід, бо показала, що наш нарід в Америці вповні дозрів, щоб стати повною церковною провінцією. Водночас ця інсталяція викликала шляхетну гордість і почуття душевного задоволення в українцях, що належать до цієї новоствореної католицької митрополії.

Урочистість інтронізації відбулася в обширнім будинку "Конвеншен Гол". Величезна заля була виповнена народом. Багато парафіян і церковних організацій прибули на це торжество з таблицями, на яких виднілися написи парафій чи організацій.

В залі на сцені побудовано чудовий, артистичний іконостас. По боках іконостасу поставлено папський, український і американський прапор.

Процесія до престола була величава. Кожен єпископ ішов у супроводі двох священиків. Апостольський делеґат і Преосв. Кир Константин замикали величний похід. Між владиками були обидва єпископи наших закарпатських братів, Преосв. Кир Н. Елько і Степан Коціско.

ВПреосв. Кир Константин відслужив урочисту Літургію в асисті численного духовенства. Співав мішаний хор, що складався з членів різних парафій і начисляв 150 співаків.

По Євангелії почався чин інтронізації. Преосв. Кир И. Шмондюк відчитав номінаційні буллі. Потім апостольський Делеґат промовив до нового Митрополита:

"Владою наданою мені Святим Апостольським Престолом настановляю тебе Архиєпископом-Митрополитом Філядельфії і надаю Тобі законну владу над духовними і дочасними справами та повіряю Тобі Христове стадо, яке маєш провадити за прикладом Христа..."

По цих словах представник Христового Намісника запровадив Кир Константина до заздалегідь приготованого трону і передав жезл зо словами: "Прийми цей жезл, яким маєш наглядати над Христовим стадом повіреним Твоїй опіці".

Новий Митрополит засів на троні. До нього приступили декани філядельфійської єпархії і, цілуючи перстень, прирекли священичий послух своєму церковному Настоятелеві.

Потім Апостольський делеґат виголосив проповідь, в якій підкреслив важність інсталяції митрополита, пригадав страждання нашої Церкви в Україні та пригадав українцям, що вони зобов'язані любити свій український обряд і в рідній Церкві служити Богу.

1,300 осіб прийняло Св. Причастя підчас Літургії. При кінці Св. Божої Преосв. Кир Максим Германюк виголосив пригарну проповідь в укр. мові, підкреслюючи вселенське значення нашої Церкви на чужині.

По інсталяції був бенкет для духовенства і вірних. В часі бенкету новий Митрополит виголосив промову, дякуючи Преосв. Кир Амвросієві Сенишину, ЧСВВ і священикам за їх цінну поміч в закріпленні нашого релігійного та національного життя в Америці.

Новостворена Митрополія це запорука дальшого буйного розвою для нашої Церкви в Америці.

На Многая Літа, Владико!

СТАЛОСЯ ЧУДО

М. Щ.

Я бідна вдова. Працювала в фабриці, заробляючи на щоденний прожиток. Маю сина Степана, якого люблю цілою душею. Він пригадує покійного доброго чоловіка Гриця, з яким щасливо прожила 15 літ у подружжі. Гриць помер в автомобілевій катастрофі. Довго жалувала, заки переболіла втрату. Аж повне підчинення Божій волі принесло спокій зболілій душі.

По смерті мужа звернула всю любов до Степана. Син був єдиним спомином і пригадкою минулого подружжя. Трудилася для нього, тому мала ціль у житті. По Бозі син був найважнішим предметом моєї материньої любови.

Була горда, бо Степан був слухняною, доброю та побожною дитиною. Ходив до церкви, служив священикові до Служби Божої, часто приступав до Св. Причастя, і любив молитися. Я думала, що колись стане Христовим священиком, бо навіть по закінченні гайскулу, не стидався служити в часі богослужб.

Не так сталося, як сподівалася. Степан не відчував у собі покликання до священства, тому записався в університеті на аптикарський курс. Там заскочила його війна в Кореї.

Степана покликали до війська і він опинився в далекій чужій стороні. Моє материнське серце сповнилося болем. Забрали мою єдину дитину і кинули її під вогонь скорострілів, гармат і вибухаючих бомб. Один тільки Бог годен зрозуміти серце матері вдови, якої син одинак проживає в "тіні смерти".

Скільки молитов послала я перед трон Всевишнього, скільки вервиць відмовила перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі, скільки Служб Божих вислухала за свого Степана—це хіба знає один тільки Бог.

Степан добре поводився при війську. Його листи були навіяні довір'ям до Бога, без Якого й волосок з голови не спаде...

Бог вислухав материні благання, але не так, як я сподівалася. Степан вернувся додому живий і здоровий, але **без очей**... В останніх днях війни вислали його з патрулею оглядати ворожі окопи. Комуністи запримітили розвідчиків. Вибухла граната і осліпила мою дитину. Син стратив очі. Бував у різних шпиталях, я возила його до неодного спеціяліста, але всюди чула те саме: "Пані, лікарська штука тут безсильна. Марне тратите гроші! Степанові зорові органи не тільки ушкоджені. Вони зовсім знищені. Лікар може лікувати пошкоджені частини людського тіла, але не годен відтворили того, що зовсім знищене, особливо, як іде про око. Це може зробити тільки один Бог, який сотворив око".

Страшний біль обгорнув моє материне серце. Поки була надія, що син відзискає зір, поти тягар хреста був значно легший. Тепер він зовсім придавив мене і гейби розчавив... Одна тільки молитва і довір'я захистили мене від розпуки.

Скільки разів намагалася зрозуміти тайну Божого Провидіння! Скільки разів розглядала своє життя, чи там часом не було чогось, за що Бог покарав мене, але не знайшла нічого... Ох, як тяжко було прогнати від себе настирливу гадку, що сліпота сина була **карою** за якийсь гріх...

Ця гадка довго мучила мене, аж поки я, читаючи Святу Євангелію, не натрапила на оце євангельське чудо.

Христос проходив крізь одне містечко. При дорозі сидів сліпий жебрак. Правдоподібно апостоли вже були обзнайомлені з ним, бо поставили Христові питання: **Учителю, хто згрішив? Він чи його батьки, що сліпим народився?** Апостоли таксамо думали як я: сліпота була карою за гріх.

На це Спаситель напевно усміхнувся і одним словом збив їх фальшиве переконання: **Ні він не згрішив, ані батьки його, але щоб явилися Божі діла на нім!** (Ів. 9, 3). Божа всемогучість так виявилася, що Христос плюнув на землю, зробив болото, помазав ним сліпі очі та промовив до сліпородженого: **Іди, вмийся в Сілоамській купілі!—І пішов він, обмився і вернувся видючим.** (Ів. 9, 6-7). Цим чудом Христос переконав багато народу, ба й навіть деяких Своїх ворогів між фарисеями, що Він Посланець всемогучого Бога. Пізнав Його й

сліпий і поклонився Йому, як Божому Синові. (Ів. 9, 38). Ось як проявилися на ньому Божа доброта й сила.

В цьому випадку було мені ясно, чому згаданий чоловік народився сліпий. Але чому мій Степан стратив зір, цього ніяк негодна була зрозуміти.

Наш отець парох був дуже ревним і побожним священиком. Говорячи між собою, парафіяни звали його "святим Михаїлом". Його побожність вдаряла всіх, хто бував на Службі Божій. Його проповіді були такі переконливі, що годі було опертися їм. Нарід слухав захоплено його слів, як проповідав із проповідальниці. Ці проповіді входили в душі вчених і невчених, його приятелів і ворогів, віруючих і безвірків.

Отець Михайло якслід визнавався на модерних матеріялістичних філософіях. Його аргументи легко збивали фальшиві твердження матеріялістів і наявно виказували, що віра не противиться науці, ба й наука потверджує віру, бо науковці негодні вияснити таємниць всесвіту без віри в Бога та Його Провидіння. Слова о. Михайла викликали захоплення в слухачах. Не дивниця, що наша церква була завжди наповнена цікавими слухачами, католиками і некатоликами.

Саме цей ревний Христовий слуга став знаряддям у Божих руках, щоб на моїй сліпій дитині проявилася Божа доброта, хоч дотіль я не могла ніяк зрозуміти, чому мій син стратив зір.

Була неділя. Взяла Степана за руку та повела його до церкви на Службу Божу. Хоч було багато людей до сповіді, всетаки ми змогли висповідатися та приступити до Св. Причастя.

Почалася Служба Божа. По Євангелії отець Михаїл пішов на проповідальницю. Його обличчя було надзвичайно поважне. Слухачі завважили глибоке зворушення, з яким почав проповідь.

"Дорогі браття і сестри", промовив священик, "в сьогоднішнім світі є багато людей, які не вірять у чуда гейби Бог був безсильний змінити закони природи, які Сам надав світові. Дивні це люди. Вірять, що Бог може сотворити чоловіка, але не вірять, що Він годен улічити своє сотворіння, направити його зломану руку чи ногу! Що ж легше? Сотворити цілого чоловіка чи улічити якусь хвору частину ушкодженого тіла?".

Тишина залягла обширну церкву. Я поглянула на свого сліпого сина. Його уста шептіли тиху молитву. Мені пригадалися слова різних лікарів: "Вашому синові ніхто вже не поможе!..." — "Ніхто", думала я, "ніхто з людей, але Христос сильніший ніж люди. Він колись Сам робив чуда, оздоровлював хворих, ба й навіть апостолам дав силу та владу чинити чуда..."

Священик здержався на хвилинку і поглянув на слухачів. Недалеко проповідальниці сидів місцевий лікар, всім відомий масон і безвірок. Він часом заходив до церкви, щоб послухати переконливих викладів про християнську віру. Хоч ораторство священика захоплювало його, всетаки лікар не покидав свого скептицизму.

Погляд проповідника стрінувся з поглядом безвірка лікаря. Священик говорив дальше: "Колись науковці думали, що наука вияснить тайни всесвіту, бо уявляли собі, що світ це бездушна машина, якою зможуть керувати так, як захочеться їм. Вони прогнали Бога з університетів, бо думали, що Він безсильний рядити світом і людьми. Але сьогодні навіть найзавзятіші матеріялісти признають, що наука не противиться вірі. Навпаки неодин колишній безвірок публично признав, що правдива наука потверджує та скріпляє віру.

"Так, дорозі слухачі, Бог може деколи змінити закони природи, бо Він їх Пан. І ці зміни **це чуда.** Хто вірить у Бога, той мусить таксамо вірити в чуда".

Отець Михаїл пояснив своїм парафіянам, що чудо це виняткова інтервенція Бога в закони природи. "От хоча б", промовив, "візьміть оцього доброго юнака Степана, що в Кореї стратив зір. Лікарі негодні помогти йому, але Бог годен, якщо була б така Його воля".

Мій син змішався, бо відчув, що ціла церква звернула на нього увагу. Лікар невпинно дивився на священика, який пригадав людям декілька евангельських чуд. На закінчення закликав: "Блаженні ті, що вірять, хоч не бачать чуд, які потверджували б їх віру!"

Цілу Службу Божу молилася за Степана і питала себе, чи не варто б благати чуда для сліпого сина. Ця гадка не давала мені спокою. Що більше молилася, то моя надія на чудо ставала сильніша.

Проминули два тижні. Йшла зо Степаном до крамниці і подибала лікаря. "Ну, пане лікарю", спиталася його, "чи проповідь про чуда переконала вас?"

"Отець дуже переконливо говорив, але я непереконаний, бо ніколи не бачив чуда!" Мені було прикро почути таку зауваги, але що робити?... Невірний Тома та й тільки!...

Кілька днів по стрічі з лікарем Степан і я проходили попри церкву. Як завжди, так і тоді вступили до церкви на коротке посіщення Пресвятих Тайн.

Перед престолом клячав наш отець парох затоплений у молитві. Він навіть не завважив нас. Був подібний до статуї, що непорушно клячала перед Спасителем, утаєним у Пресвятій Тайні Євхаристії.

Ми приклякнули перед іконостасом і поклонилися Божому Синові, що з любови до людей пробуває в наших кивотах. "Ісусе", промовила, "вірю, що Ти мій Бог і Спаситель. Колись Ти стрінув / бідну вдову, що стратила сина. Твоє Серце зворушилося на вид її горя. Ти воскресив її сина"...

Отець Михайло не чув мого благання. Його душа зовсім потонула в Пресвятих Тайнах.

"Ісусе", дальше молилася, Ти одинокий можеш полегшити моє горе. Ти розумієш страждання материнського серця. Ти знаєш, як тяжко жити на світі бідній вдові зо сліпим сином!..."

Сльози поплили по моїм зболілім обличчі. Поглянула на священика. Він гейби пробудився з глибокого сну. Змішався, як поглянув на нас обидвох. Мусів завважити сльози на обличчі, бо приступив до нас і спитався, чому я плачу.

Я вказала на свого сліпого сина і промовила: "Отче, я знаю, що Христос вислухує Своїх священиків. Ви недавно проповідали нам, що навіть у наших часах чуда можливі. Покажіть, що ви самі вірите в чуда!"

Священик змішався, бо не зрозумів про що я говорила. Я взяла Степана за руку, привела до священика, помогла йому клякнути перед престолом і промовила до здивованого отця пароха: "Отче, змилосердіться над моїм сліпим сином. Лікар Н., цей безвірок, сказав мені, що моя дитина помре сліпою. Я вірю, що ви можете відчинити йому очі. Якщо помолитеся за нього, то Бог напевно вислухає вас. Я вірю, що можете вчинити чудо... Простіть мою відвату, але тільки ви можете помогти мойому синові... Поможіть, отче, поможіть йому!"

Отець Михаїл зразу не знав, що відповісти. Згодом заявив: "Мені прикро, що Бог послав вам такий тяжкий хрест. Не знаю, чому так сталося, але я певний, що Боже Провидіння має якісь особливіші пляни... Буду молитися за вас і вашого сина, але хто я такий, щоб Христос чинив чуда через мене? Я бідний грішник..."

Тоді я припала навколішки і

серед сліз стала благати: "Отче, змилосердіться над моїм горем! Я певна, що Бог вислухає вас. Прошу вас, помоліться за Степана і покладіть руки на його сліпі очі...".

Священик дальше опирався, покликуючись на свою негідність, але я не піддалася: "Апостоли таксамо вважали себе негідними. Петро публично заявив: **Господи, відступи від мене, бо я грішний чоловік!** Все-таки Бог дав їм силу творити чуда.

Священик припав навколішки перед кивотом і став ревно молитися: "Спасителю Ісусе, я грішний чоловік... Вислухай благання цієї бідної матері... Вчини чудо, бо інакше люди назвуть мене лицеміром. Скажуть, що не вірю в те, що другим говорю. Господи, якщо така Твоя воля, то уличи цього бідолаху... Нехай мої гріхи не в'яжуть Твоєї доброти і всемогучости!..."

Підніс очі і його погляд спинився на прегарній іконі Божої Матері, що висіла за престолом. "Маріе, ласкава і милосердна Мати, поглянь на цю бідну матір. Ти сама була Матір'ю. Хто так добре, як Ти розуміє горе матерей. Промов одне слово і Твій Син змилосердиться над Степаном"...

В цій хвилині священик мусів відчути, що Пречиста Діва заступилася за бідним сліпцем і що Христос вислухав її. Отець піднявся, приступив до мого сина, поклав руку на його сліпі очі і промовив: "Господи Ісусе, покажи Свою любов до бідної дитини, що тут покірно клячить перед Твоїм престолом". По цих словах звернувся до сина і сказав: "Степане, відчини очі!"

Сталося чудо... Мій син закликав на весь голос: "Бачу кивот, бачу ікону Божої Матері!"

Я задрижала з радости. Отець Михаїл припав знову перед кивотом. Дякував Богу за чудо... Згодом ми всі разом склали подяку Христові і Божій Матері за превелику ласку.

Я взяла сина до лікаря безвірка. Він остовпів зо здивування. Провірив очі Степана. "Чудо! Чудо!" Тепер цей лікар є знаменитим католиком. Чудо знищило його безвір'я...

Степан оженився. Має двоє діточок. Я мешкаю з ним і часто дивуюся, чи сліпота мого сина не була знаряддям Божого Провидіння, щоб навернути на добру дорогу безбожного лікаря...

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Деякі гріхи з минулого життя сильно тривожать мене. В молодості я навмисне зменшила число смертельних гріхів, Іншими разами нещиро відповідала на питання священика. Що мені чинити, щоб відзискати спокій сумління, бо я не бажаю вмирати з подібними докорами?

З ваших власних слів видно, що сповіді були неважні та святокрадські. Треба визнавати всі тяжкі гріхи та їх число, щоб сповідь могла простити їх.

Треба буде пригадати собі всі тяжкі гріхи та їх число, наскільки це можливе, та відбути загальну сповідь від того часу, коли ви вперше затаїли число гріхів. По належнім іспиті сумління та щирій сповіді забудьте про те, що колись було. Бог—це ласкавий Батько. Він судитиме наші справи в такім світлі, в якім при доброй волі ми полагодили їх у стіп Христового священика. **Кому ви гріхи простите, то простяться їм,** Спаситель промовив до своїх Апостолів, даючи їм владу прощати гріхи розкаяним грішникам.

2) Якого гріха допускається суддя, що засуджує людей на смерть? Та ж п'ята Божа Заповідь виразно каже: Не вбивай!

Якщо людина допустилася тяжкого злочину, за які державні закони грозять карою смерти, то суддя зовсім не грішить, як видає на такого злочинця вирок смерти. Держава має карати злочинців. Якщо шибениця є одиноким засобом, щоб захоронити громадян від насильства, то держава має повне право вживати її. Кара смерти це гейби болюча операція. Вона конечна для добра та забезпеки громадянства та публичного ладу.

Суддя не грішить, бо він є урядовцем держави. Якщо ж суддя, надуживаючи своєї влади, посилає когось невинного на смерть, тоді допускається смертельного гріха душогубства.

3) Знаю, що кожний чоловік має свого ангола хоронителя. Що стається з анголом, як людина помре? Чи він бере опіку над іншою душею?

Ангол Хоронитель береже людину, як довго вона проживає на землі. Якщо душа піде до чистилища, то ангол хоронитель молиться та відвідує її. В небі душа стрінеться зо своїм анголом хоронителем і буде йому вдячна за опіку в часі земської мандрівки.

Невідомо, чи анголи хоронителі по смерті одних людей переймають опіку над іншими душами. Це Божа справа. Св. Письмо не згадує про це. Побачимо по смерті, як підемо до неба.

4) Я часто злощуся і тоді клену, бажаючи іншим смерти та інших нещасть. Який це гріх?

Якщо ви дійсно свідомо та добровільно бажаєте ближнім чи своякам смерти й інших поважних нещасть, тоді допускаєтеся смертельного гріха проти любови ближнього. Християни мають любити своїх ближніх. Любов велить бажати ближнім добра та забороняє зичити їм зла.

Якщо ви кленете в приявності дітей чи молоді, тоді допускаєтеся ще й гріха згіршення, бо даєте молодим лихий приклад і вчите їх клясти.

Якщо ви дійсно не бажаєте їм цих нещасть, а тільки отак собі кажете, бо злість напала вас, то допускаєтеся тільки легкого гріха.

Радимо вам узагалі не клясти. У хвилинах поденервування кажіть: "Ісусе, Маріє, Йосипе, поможіть мені! Боже, дай мені терпеливости!"

5) Моя сусідка покинула свого чоловіка пияка, що бив і знущався над нею. Тепер пияк опам'ятався, перепросив нещасну жінку та прирік не пити і не бити її. Чи вона зобов'язана вернутися до нього?

Це звичайні клопоти наших днів. Молодята не дивляться на душу та характер подругів майбутніх, але на гарне волосся, червоні губи, чарівний вигляд, вміність танцювати, грати в бейзбол... От і причина клопотів.

Коли ж винна сторона дійсно поправилася та є деяка запорука, що давніх клопотів не буде, так невинна сторона має вернутися до свого подруга чи подруги, або каже церковне право: "Подруги мають вернутися до спільного життя, як зникне причина розлуки. Коли ж єпископ проголосив розлуку-сепарацію на певний період часу, так невинна сторона не зобов'язана вертатися, хіба єпарх видасть декрет або промине зазначений час". (Кан. 120, 2).

Проте подруги повинні якнайскоріше поладнати свої спори, бо Христос не любить порозбиваних родин.

6) Чому не завжди отримуємо те, чого просимо?

Ми не завжди отримуємо те, чого просимо, бо ми або недобре молилися або Бог бачить, що те, чого ми прохаємо, не було б нам корисне.

Отож як молимося і благаємо в Бога матеріяльних дібр і потіх, то додаваймо: "Боже, дай мені це добро, якщо це вийде Тобі на славу і моїй душі на користь".

"Полюбивши Своїх, що у світі були, до кінця полюбив їх" (Ів. 13, 1). Безгранична любов Божого Сина повинна спонукати всіх людей користати з цього безмежного дару та ніжною любов'ю відплачуватися Йому: "Отож будьте послідувачами Бога, як улюблені діти, і ходіть (проживайте) в любові, як і Христос полюбив нас і видав Себе Самого за нас, як дар і жертву Богові" (Еф. 5, 1-2).

Що таке Григоріянські Служби Божі?

ГРИГОРІЯНСЬКІ Служби Божі—це тридцять Служб Божих, відправлених через 30 днів без перерви, за якусь душу в чистилищі. Вони мають свій початок від Папи Григорія Великого. Цей Святий Отець, бувши ще настоятелем монастиря, оповідає, як один з його монахів, практикуючи лікарську штуку, помагав хворим і лічив ріжні недуги безплатно. Одного разу цей монах забувся та прийняв за свою лікарську поміч заплату, три золотівки, і ці гроші затаїв. Для монаха, це страшна провина, бо монаші правила під гріхом забороняють монахові мати щось свого. Чернець не сміє мати навіть одного цента.

Цей нещасливий монах, умираючи признався до провини своєму співбратові, другому монахові, каявся, щиро жалував, але мимо того тодішній настоятель монастиря, пізніший Папа Григорій Великий, за переступлення обіту убогости не хотів зняти клятви з помершого і приказав поховати його на осібнім, непосвяченім місці. Вся братія і всі монахи підчас того страшного і сумного обряду похоронного співали слова Св. Петра висказані до Симона чарівника: "Сребро твоє с тобою да будет в погибель!"

По якімсь часі ігумен Св. Григорій прикликав до себе одного монаха і сказав: "Наш покійний брат вже довго карається в чистилищі; треба видобути його з мук. Від нині будеш відправляти щодня Службу Божу за його душу через тридцять днів. Пам'ятай, щоб ані одного дня не опустив!"

Монах виконав поручення ігумена.

Одної ночі являється цьому монахові, що правив тих 30 Служб Божих, небіжчик і каже, що вже чується щасливий, бо саме тоді вийшов з чистилища.

Св. Григорій переглянув книгу відправлених Служб Божих, перечислив і переконався, що було їх якраз тридцять.

Це заохотило других до наслідування і від того часу по монастирях відправляють за душу умерщого співбрата тридцять Служб Божих через 30 днів без перерви.

Не лише монахи, але подекуди й світські люди користають з привілею Григоріянських Служб Божих, бо Церква одобрила цей побожний звичай.

Які услів'я при цих Службах Божих?

1) Цих тридцять Служб Божих треба відправити за **одну** душу в чистилищі.

2) Служби Божі мають відправлятися через 30 днів **без перерви,** але не конче при тім самім вівтарі, і не конче через одного і того самого священика.

3) Якщо б у тих 30 днях випав страсний тиждень, то Служби Божі можна перервати в Велику П'ятницю і відпусту не тратиться.

Івась: Пані учителько, я хочу вам щось сказати.
Учителька: Що, Івасю?
Івась: Я не хочу вас страшити, але татко казав, що як моє свідоцтво буде слабе, то хтось набере в шкуру.

Учитель: Діти, скажіть мені, як звуться три найбільші американські партії?
Маруся: Я знаю. Це републиканська, демократична та "коктейль".

Жінка: "Ми не їздимо щороку на вакації".
Приятелька: "Чому?"
Жінка: "Першого року по вакаціях пригадуємо собі недавні вакації, а на другий рік робимо плян на майбутнє."

Чи можливе співіснування з большевиками?

СЬОГОДНІШНІЙ розвій світу, техніки, економії не дозволяє на повну сепарацію держав, бо ніякий нарід у нашому столітті не є самовистачальний. Людство має проблеми, яких один нарід сам не потрапить розв'язати власними силами та засобами. Тільки злоба та лицемір'я може спинювати цін людства до всесвітньої співпраці в усіх ділянках життя, доповняючи себе навзаєм. Тільки система чистого марксівського матеріялізму може пропагувати в світі теорію чистого звірячого співіснування, що й москалі почали останніми часами ширити в світі.

Нажаль навіть поміж демократичними провідниками держав бувають люди, які вірять у можливість мирного співіснування демократії та тиранії, свободи та поневолення, комунізму та капіталізму. На їх думку таке співіснування та виміна матеріяльних дібр між двома блоками, Сходом і Заходом могла б закінчити холодну війну та запровадити народи до миру. Ця виміна економічних дібр не мала б затирати різниць в ідеології між двома противоріччими системами. Обидві системи мали б залишитися на далі замкненими одна для другої, відділені залізною занавісою,

обмежені до власних територій.

При подібнім співіснуванні неможлива зустріч і братерство між народами двох блоків. Немислима теж і солідарність, в якій народи обмінюються своїми поглядами та досягами. Народи обидвох блоків мали б надалі залишитися чужинцями одні для одних. Залізна занавіса далі була б непроникнима для народів західнього блоку. Ворожнеча далі тривала б, бо обидва блоки скріпляли б її ідеологіями своїх систем, тому що обидві системи виключають себе навзаєм, насвітлюючи зовсім інакше такі важливі проблеми, як свобода людини, її права перед державою, право стрічатися з іншими народами, тощо. Знане воно, що згадані системи зовсім інакше насвітлюють і розуміють вартості життя. Большевики видумали теорію співіснування, бо знають, що поєднання двох систем абсолютно неможливе.

Системою співіснування большевики виразно заявляють, що східній бльок рішений залишитися тим, чим був досіль, не зміняючи своїх понять і ідеологій про соціяльну будову громадянства. Навіть, якщо б дійшло до бажаного большевиками співіснування між Сходом і Заходом, то це співіснування заторкувало б тільки поверховність народів цебто їх економічне життя, а духові та цивілізаційні елементи були б зовсім виключені.

Дуже це небезпечний самообман—думати, що таке співіснування з комунізмом зможе запевнити мир і спокій демократичним народам. Не йде тут тільки про економічні інтереси, які при добрій волі обидвох сторін можна б доволі легко поладнати. Тут іде про дві противоріччі системи, між якими неможливий компроміс, хібащо одна сторона змодифікує свою систему та приноровиться до другої. Це ж неможливе. Комуністи ніколи не змодифікують своєї ідеології, бо це рівнялося б самоліквідації.

Ось недавно виданий большевиками "Філософічний Словар", вповні підтверджує наші слова. Говорячи про мораль на 366 ст., він каже: "Мораль це правила, норми співжиття, поведінка людей, що определюють їх обов'язки та взаємні відношення до співгромадян, одна з форм громадянської свідомости. Комуністична мораль підчинена інтересам класової боротьби пролетаріяту. З точки бачення комуністичної моралі моральним лиш те, що помагає знищити старий світ, а закріпляє новий, соціялістичний світ".

Щоправда, комуністична верхівка сьогодні гарно усміхається до західніх дипломатів і стратегів, але що можна сподіватися від них, коли в них усе добре,—морди, концентраційні табори, поневолення народів, міжнародня підривна робота, аби тільки положити противника на лопатки та запрягти його до московського воза.

Кожна ідея, що входить у якийсь систем життя, є динамічною. Інтернаціональна шпіонажа комуністів, підривна робота в різних країнах демократії, заангажовані Москвою державні перевороти наявно доказують, що комунізм повиховував фанатиків, завзятих активістів, які не спиняються перед ніяким злочином, бо по словам Маркса все добре, що виходить на користь комунізму. Кожна ідея буває динамічна, що більше вона наближена до дійсности. Чи ж може бути більша дійсність аніж світовий переворот, про який мріють приклонники Маркса під проводом і диктатом московських можновладців? Коли ж ідеї, які творять систему життя, є динамічні, то й сам систем є динамічний. Коли він динамічний, то як його погодити зо співіснуванням, що є само собою **статичне?** Комунізм—це революційний рух у найгіршому цього слова значенні, бо змагає повалити сво-

єю нагальністю все те, що досіль було святе і ненарушне: свобода сумління, вислову, право власности, тощо.

Комунізм у своїм хворобливім активізмі не погодиться на довгий відпочинок, бо це була б його смерть. Він мусить бути активним, щоб чарувати тих, кого обманив. Вже зо своєї природи він нездібний мирно проживати з іншими системами. Де тільки міг, там комунізм, вбившись у силу, знищив і усунув інші партії. Ніяке співіснування вільного світу з комунізмом неможливе, поки комунізм не викреслить своєї матеріялістичної ідеології та не позбудеться утопійної мрії завоювати цілий світ і "зрівняти" всіх людей.

Новий курс усміхів, що ними щедро московські сатрапи вітають західніх провідників, дуже небезпечний, бо він виміряний на те, щоб приспати чуйність демократичних держав, послабити їх відпорність на наглі атаки Москви та вчинити їх нездібними опертися походові червоного Джінгіс-хана, який мріє про знищення старого християнського світу й побудування нового матеріялістичного, щоб так завести в світі панування Московії під плащиком інтернаціонального комунізму.

Чарівна формула співіснування, що її висунули москалі, мала б дати народам Европи "почуття безпечности". Тоді самі ці нещасні народи, почуваючись безпечні, попрохали б американців забратися з Европи. Оборонна система вільних країв послабла б або й зовсім розпалася б. Кожен думав би про себе, хоч ніхто з них не годен сам опертися московській інвазії.

Якщо б ця підступна пропаганда вдалася москалям, то Европа, сама розброївши себе, сталася б легкою здобиччю московського медведя й вільні досіль народи стали б підніжками московських червоних царів. Про це й тільки мріє Москва.

Ось що криється поза московською мировою пропагандою співіснування. Всі інші обітниці, що вони роблять Заходові, це тільки приємний тріївливий димний газ, що має приспати мрійників мира, які не дивляться на історію комунізму в Східній Европі, не числяться з дійсністю та не хочуть завдавати собі клопоту, щоб дбати про власну самооборону, обманюючи себе й других, що може: "Москаль таки став джентельменом".

Нема іншого правдивого миру, казав Пій XII у своїм останнім різдвяним посланні, тільки **Божий Мир,** що спирається на злуці сердець і розумів, витворюючи злуку народів у цій самій правді та любові, спонукуючи всі народи світу співпрацювати в усіх ділянках життя, не виключаючи політичної, економічної та соціяльної, бо саме співіснування це не мир.

ХРИСТИЯНСЬКА ВІДВАГА

ВІЛЬНИЙ СВІТ переходить страшну моральну та релігійну кризу.

Колись всякі вандали насували на Европу, щоб знищити її духовість і викорінити християнство з людських сердець. Тепер начервоно помальована Москва наступає на цілий вільний світ і отверто заявляє, не криючи своїх замірів, що ціль комунізму це завойовання всіх країн і народів.

Це ж завойовання довершиться тоді, як молот і серп простягнуть свою понуру тінь матеріялізму та безбожництва по всіх державах вільного світу. Панування молота та серпа започаткує в світі нечувану досіль тиранію, яка вже перемінила нещасні народи Східньої Европи, між ними в першу чергу нашу Україну, в великий табор терору, невільництва та рабства.

Неодин дрижить перед небезпекою комунізму та застрашено питається, що повинні робити вільні народи, щоб врятувати себе та свою християнську спадщину від знищення, яке несе в світ московський молот і серп.

Що робити? Треба боротися проти матеріялізму та рішуче заявитися за Богом у щоденному особистому, родинному, економічному та державному житті! Людство потребує справжньої християнської відваги, якщо бажає врятуватися від московського рабства! Тільки сильна віра в Бога та Його поміч можуть урятувати людство від червоного рабства та тиранії.

Як у Франції вибухла страшна революція при кінці 18-го століття, то провідники-масони розпочали безпощадну боротьбу проти Бога та релігії, бо задумали ущасливити Французів без Бога та Його закону. Вони прогнали Бога з Франції та на Його місце поставили нещасну жінку, "богиню розуму", возили її по містах і веліли народові кланятися їй.

Одного дня оп'янілі безбожники улаштували збори. Народу було повно. Виступив один промовець і при кінці своєї безбожницької промови закликав до присутніх: "А тепер будемо голосувати, чи треба викреслити ім'я Бога з наших книжок, шкіл і держави? Хто за тим, щоб Бога прогнати з

Франції, нехай піднесе руку догори!"

Слухачі остовпіли, але помаленько почали підносити руки догори! По кількох хвилинах юрба верещала, піднісши руки догори, щоб Бога прогнати з Франції! Тільки одна старушка сумно стояла з боку, не піднявши руки.

Промовець закричав до неї: "Гей ти, стара, чому не підносиш руки догори?". На це старушка відважно відповіла на ввесь голос: "Бо я голосую за Богом!" Роз'ярена та розгітована юрба кинулася на бідну старушку та на місці роздерла її на шматки за те, що вона одна-одинока пішла проти товпи та заявилася за Богом!

Подібних відважних старушок потребує сьогоднішній світ, щоб відвернути від себе заразу матеріялізму, що насуваються з Москви. Не Москва знищила та поневолила різні народи світу, але їхній моральний і релігійний упадок. Московські багнети тільки завершили цей упадок і поневолення.

Що ж треба робити, щоб відвернути від себе небезпеку червоної тиранії та допомогти вже поневоленим народам відзискати свободу? Саме матеріяльне зброєння, гармати й атомні бомби не врятують світу, бо каже Апостол Павло, "наша боротьба не проти тіла та крови, але проти піднебесних духів злоби!" (Єф. 6, 12).

Не матеріяльна, але духова зброя може розгромити сатану та його помічників, які намагаються завести в світі рабство та тиранію на подобу тої, що панує в пеклі, де прокляті невпинно ненавидять і проклинають одні других!

Св. Павло упоминає всіх тих, що намагаються боротися з матеріялізмом і безбожництвом, які підготовляють царство тиранії в світі: "Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявола!" (Єф. 6, 11).

Яка ж це Божа зброя, що нею повинні зодягнутися всі ті, що бажають стати до боротьби з червоним дияволом? Ось вона! Ця зброя—це духове переродження чи відродження, про яке говорив Христос Спаситель.

Хто хоче стати оборонцем дійсної свободи в світі, той мусить найперше духово переродитися та зреформувати себе самого, щоб його гадки, бажання та життя вповні погоджувалися з засадами Христа та навчанням Його Церкви! Не зможе успішно боротися з дияволом, хто через смертельний гріх і лихе християнське життя став приятелем диявола. Він радше поширює ніж поборює в світі царство сатани.

Треба відновити наші родини, щоб у них панував Христовий дух, дух любови, саможертви, самопосвяти і вирозумілости. Не та родина щаслива, яка має всякі матеріяльні вигоди, авта, холодільники, радія та телевізійні апарати, а та, що проживає Христовим духом.

Треба відновити публичне життя і будувати так політику, як економію країни на засадах Св. Євангелії, не забуваючи, що Христос виразно заявив: "Не самим хлібом людина буде жити, але кожним словом, що походить із Божих уст." (Мт. 4, 4). Якщо б сам хліб цебто матеріяльні добра чинили людину щасливою, то всі багачі були б щасливі та задоволені, але так воно не є, бо неодин багач відобрав собі життя. Ніхто ж не допускається самогубства тому, що чується щасливий.

Отож у публичнім житті християни повинні дбати, щоб життя народу основувалося на засадах і навчанні Христа. Треба поборювати матеріялізм і надмірну погоню за земськими вигодами та розкошами. Треба поборювати тих провідників, що явно чи потайно сприяють матеріялістам і комуністам. Треба поборювати всіх тих, бо підривають авторитет Христової Церкви, бо хто поборює Христову Церкву, той свідомо чи несвідомо помагає інтернаціональним злочинцям запроваджувати в світі тиранію сатани.

Не треба себе обманювати, що нам ніщо лихе не трапиться, бо "З нами Бог!". Спитаймо себе, чи ми з Богом у своїм особистім, родиннім і громадянськім житті, бо тільки тоді можемо числити на Божу поміч у боротьбі проти інтернаціональної тиранії, як публично та всім серцем станемо по стороні Бога та Його відвічної правди, що одинока запевнює людям мир і спокій на землі!

ЛЬОДОВИКИ

Колись було небезпечно кораблям плавати по морях і океанах, бо на весні вони бувають засіяні льодовиками цебто більшими чи меншими льодовими горами, об які корабель може легко розбитися. 14 квітня 1912 р. розбився славний корабель Титанік, вдаривши об льодовик. 1,500 осіб згинуло в цій найбільшій морській катастрофі.

Льодовики твориться на півночі зо снігу та дощів. Щороку около 7,500 льодовиків вирушають у подорож по морях і океанах. Деякі з них мають 400 або 600 стіп височини. Пливуть звичайно 2 милі на день. Часом сильний вітер жене їх 40 миль на день. Тільки ⅛ льодовика вистає понад воду. Решта схована під водою. Часом льодовик підноситься понад поверхню води.

Льодовики дуже небезпечні в мряці чи в часі дощу. Годі бачити їх на 200 ярдів. В погідний день можна зауважити їх на 10 чи 20 миль.

В 1914 р. Америка створила водну контролю над океаном. Ця контроля слідить за рухом льодовиків, подає вказівки кораблям і перестерігає перед льодовиками. Від 1914 р. ніякий корабель не розбився об льодовик.

Кораблі різних народів платять контрольній комісії за її послуги.

ЛЮБОВ ДО БОГА

НЕМАЄ нічого кращого, ані кориснішого для людини ніж акт чистої любови до Бога. Св. Іван від Хреста доказує слідуючими цитатами Св. Письма, що акт чистої Божої любови це найшляхетніше діло, що його розумна людина може вчинити в своїм житті, тому й повинна намагатися повторяти цей акт якнайчастіше посеред радощів і прикростей, потіх і пригноблень, особливо перед спанням і по Св. Причасті.

Божа любов, це перша та найбільша заповідь: "Люби Господа Бога всім своїм серцем і всією душею своєю. Це найбільша та найперша заповідь", як це Сам Божественний Спаситель заявив ученому книжникові, що спитався Його, яка найбільша заповідь у Законі. (Мат. 22, 37-38).

Дальше Христос сказав, що на любові Божій і любові ближнього спочиває цебто спирається весь Божий закон, якого єдина ціль це упорядковувати наші взаємини до Бога та людей: "На цих двох заповідях стоять весь закон і пророки," що сповіщали людям, що треба їм робити, щоб подобатися Богові. (Мат. 22, 40).

Якщо люди всім серцем полюблять Бога, свого Творця, та ближнього, що є Божою дитиною такою самою як вони, так запанує в світі порядок, Бог прославиться на землі так, як буває Він прославлюваний у небі анголами та блаженними.

Християни творять одну велику Божу родину... Так як любов земська лучить ув одне членів тої самої родини, так Божа, надприродна любов повинна сполучувати всіх людей без огляду на їх культуру, расове походження, звичаї в одну велику громаду. Надприродна любов чинить цю злуку досконалою подібною до тої, що в небі панує поміж анголами та святими. "А над усім тим зодягніться в любов, бо вона — союз досконалости" (Кол. 3, 14). Всяка злука, що не спирається на Божій любові до ближнього є короткотривала та непостійна, тому й негодна принести світові ні правдивого миру, ні щастя, ні добробуту... Теперішнє скрутне, повне загроз положення народів випливає із браку надприродної любови до Бога та ближнього, як це виразно заявляє Св. Павло: "Любов не чинить зла ближньому, тож любов це сповнення Закону", що бажає запевнити душам, родинам, народам і світові мир, щастя та Боже благословення. (Рим. 13, 10). Всі інші заповіді мають за ціль допомогти людям досконало любити Бога та ближнього: "Ціль же закону це любов від щирого серця й доброго сумління та нелукавої віри цебто віроломности" (І Тим. 1, 5). Хто любить дійсно Бога та ближнього, той не буде проклинати, переступати християнської скромности, красти, богохулити Бога, бо не вчинить кривди та прикрости тим, що всім серцем любить.

Ніяка інша чеснота не приносить душі скільки користей як Божа любов. "Любов будує", каже Св. Павло (І Кор. 8, 1). Любов будує Боже царство на землі так, як ненависть і гріх будують в світі поміж народами царство Сатани на погибель душ, родин і народів. Люблячи Бога, кожен старається чинити другому добро, бо наш ближній, хто б він не був, одиниця, родина чи нація, це Божі сотворіння та інституції.

"Любов терпелива". (І Кор. 13, 4). Любов чемна, ласкава, вміє застосуватися до вдачі ближнього, не заздращає щастя другим, не є криклива, бо вміє вислухати гадку другого без обурення, не є банальна, бо шанує в ближнім Боже сотворіння й образ, не є злобною, підступною, хитрою, зухвалою, бо знає, що образила б Бога, якщо б зневажила Його найкраще сотворіння, яким є людина наділена душею та тілом і призначена до неба оглядати та прославляти Бога навіки посеред небесних анголів. Отак любов це не причина інших чеснот, але їхня цариця, бо вона не зроджує їх, а тільки приказує, формує, рядить ними та вдосконалює їх, показуючи, що й як вони мають чинити в різних обставинах людського життя.

"Бо люблю Його!"

В 1914 р. помер у Франції славнозвісний Жорес, завзятущий ворог католицької Церкви. З приводу перенесення його тіла до Пантеону в 1924 р. один французький часопис пригадав історію покликання доньки Жореса до монастиря.

Одного дня, коли Жорес своєю промовою в парляменті довів до перемоги над Церквою, до його кімнати ввійшла його улюблена 21-річна донька Германа і просила, щоб позволив їй вступити до монастиря. На запит, звідки в неї зродилась така думка, вона сказала так:

"Перед чотирма роками я пішла з панею Вердельо на прохід. По доброзі ми знайшли на землі потріскану фігуру Христа. Не знаю чому, але я взялася складати порозкидані частинки і небавом зложила цілу фігуру. Пані Вердьо гнівно підійшла і потоптала її. Я на це нічого не сказала, але від того часу образ потоптаного Христа мене переслідує. Чую нестримне бажання винагородити за цю зневагу, хочу поділяти з Христом Його упокорення і винагородити Йому за мої і твої, татунечку, гріхи".

Незабаром потім вступила донька завзятого ворога Церкви до монастиря.

Пристрасті тягнуть до прерізних злочинів і переступів, які упідлюють людину сотворену на Божий образ. "Який же плід мали ви тоді з цих речей, що ними тепер соромитеся? Бо заплата за гріх це смерть" (Рим. 21-23). Отож каже Св. Дух: "Хто любить беззаконня, той ненавидить свою душу" (Пс. 10, 6). Всяке нещастя, що спадає на людей, це наслідок Адамового гріха! От бачиш, яке велике зло й яке страшне нещастя—всякий тяжкий гріх, якого злоби й ти може колись не розумів. "Хто ж годен зрозуміти гріх?" (Пс. 18, 13).

СМІХОВИНКИ

Не кури в ліжку, чоловіче,—сказала жінка.
Чоловік: Чому?
Жінка: Бо поміл, що полишаєш за собою, може бути твоїм власним.

Шофер автобуса: "Тепер минаємо найбільшу коршму в Берліні".
Американець, вискакуючи на двір: "Ви можете собі минати, але не я".

Лікар: Пані, ви потребуєте слухового апарату, бо ви трохи глухі.
Жінка: А скільки буде коштувати цей апарат?
Лікар: 200 долярів.
Жінка: Ні, не беру. На світі нема нічого такого вартісного до слухання, що б за те давати аж 200 долярів.

Батько: Наш син багато користає з університету.
Мати: А університет ще більше з нас.

Катехит: "Що треба робити, щоб Бог простив нам наші гріхи?"
Дівчинка: "Прошу отця, та треба їх вперед допуститися."

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви.

Збірка з нагоди благословення дому п-ва Петришин, Вішарт	11.75
Клементина Горчинська	2.00
Пані Марія Ріпа, Варрен	1.50
Евфрозина Патронюк, Фт. Вілям	1.00
Пані М. Гайдач, Монтор	1.00
Йос. Собістиянський, Вінніпеґ	1.00
Панна Е. Калужницька, Вінніпеґ	2.50
З ювілею п-ва Дяків, Бюкенен	10.00
З прийняття п-ва Т. Баран, Винярд, Сиск.	12.50
З похорону Гр. Мараж	7.50
П-і Марія Максимович, Вінніпеґ	5.00
З похорону Н. Сироти, Елфрос	12.50
Від родини Канських, Белфілд	5.00
З похорону бл. п. Івана Лозінського, Айтуна	9.00
З похорону бл. п. Олекси Щурко, Йорктон	23.00
Пані Є. Сенків	1.50
Пані К. Мельник	1.00
З ювілею п-ва Дублів	6.58
З похорону Євдокії Пилипів, Бюкенен	5.00
Іван Панагапко	1.00
Анна Спільчак	2.00
З ім'янин М. Підпериґори	10.00
Володимир Янощак	1.00
Гр. Хоронжий	10,00
35-ліття п-ва Петра і Юстини Павловський	25.86
З ювілею Петра і Павліни Залуцьких, Винярд	10.00
Марко Бойко, Клівленд	1.50
П. Волошин, Ванкувер	1.50
Е. Петранюк, Форт Вілям	2.00
Катерина Брезден, Вилтон	1.00
Г. Проский, Едмонтон	1.50
Іван Крочак, Гемилтон	.50
Михайло Варецький, Калгарі	.50
Катерина Маринюк, Вінніпеґ	1.50
Марія Шимко, Айтуна	.50
Параска Козар, Фовм Лейк	1.00
Семко Бабяк, Спрінґ Велей	.50
Г. Федорів, Торонто	1.00
Юлія Пінковська, Едмонтон	1.00
Михайло Дудяк, Питсбурґ	2.50
Володимир Баран, Жемейка Пл.	.50
А. Самсон, Монтреал	2.00
П. Чуй, Бруксбі	1.00
Т. Кутчик, Клівленд	1.00
З ювіл. п-ва Бриґидір, Йорктон	9.00

Christ is Born!

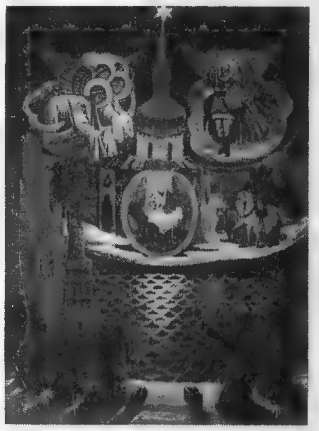

O Christ our God, thy nativity has spread the light of wisdom throughout the world; for those who were studying the stars had learned through the star to adore Thee, the Sun of righteousness, and to know Thee as the Orient from on high; O Lord, glory be to Thee.
(Christmas Tropar)

In a world given up to hatred,
In a world where lies and hypocrisy are rife,
In a world that bows and scrapes before money,
ONE HOPE REMAINS! CHRIST!

The great news is that God himself speaks to us through His Son, CHRIST. Christ, the anniversary of Whose birth here below we are celebrating in this Christmas festivity! ... Christ, by coming on earth, brought men a MESSAGE: GLORY TO GOD IN THE HIGHEST; AND ON EARTH PEACE TO MEN OF GOOD WILL: (Luke: 2: 14). To this Message of God which is a MESSAGE OF LOVE and Which alone is able to MAKE THE WORLD BETTER,
Nobody can remain indifferent...
You must know this message.
You must make this message yours by living it.
For He Who brought it, IS CHRIST.
And Christ is the WORD OF GOD.
That is why it must be listened to...
CHRIST is the LIGHT of the world.
He only can illuminate our darkness...

CHRIST is the WAY.
He alone can guide us...
CHRIST is the TRUTH.
He cannot be mistaken nor deceive us...
CHRIST if LIFE.
The life of our soul more important than the life of our body...
CHRIST is our STRENGTH and our CONSOLATION.
He said: Come to Me, all you who suffer and I will relieve you...
CHRIST is the CORNER STONE of Society.
If a society rejects His Law of love, it will perish by fire and sword...

You who read this tract and are not Christian
— let yourself be touched by the grace of Christ Who is calling you,
—and for that, read the Gospels of Christ,
— and do not hesitate to go to a priest or Christian friend of yours who will advise you.

You who read this tract and who are already Christian, take advantage of this Christmas celebration,
— to revise your life,
— to resolve to be, henceforth, better imitators of Christ in your daily life...

Christ has made you a partner in the Redemption of the world...
Do not forget
You are responsible before Him for the extension of the Kingdom of God...
Think of this, and for that BE APOSTLES — by your example, by your advice, by your prayers...
Do not hesitate, speak about Christ to everyone you meet.
It is your duty to tell everybody the GOOD TIDINGS!
Whoever you are: REJOICE, FOR A CHILD HAS BEEN GIVEN TO YOU, A SAVIOR HAS BEEN GIVEN TO YOU.

Greet your freinds with our Christmas greeting: KHRYSTOS RASHDAYETSIA! Christ is born! —And let the answer be: SLAVITE YEHO! Let us praise Him!

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

—Married

—Single

—Dedicated to God

Your Place In Life

By Michael Schudlo, CSsR.

NOT so long ago there was a terrible accident near Naples, in Italy. Two trains jammed with rushing people had a headlong collision. More than 300 people died on the spot. There were married men and women rushing to work. There were also more than 100 young people, highschool boys and girls that lost their life in that horrible crash of 1945.

A holy nun saw the souls of those who had been killed as they left this world and went towards heaven. At the golden gates of the heavenly kingdom they were stopped by St. Peter.

"What do you want?" he asked each of them. "We want to go to heaven!" they replied in unison. "Wait a minute!" the Saint said to them, "I can't let you in before I check your earthly record!" And he called an angel with a large book. It was the book of life. Everyone's story was recorded in detail, all

thoughts, all desires, all words and deeds.

The pious nun saw that some of these poor souls were discarded by the heavenly door-keeper as unfit

for the kingdom of God. Their earthly record was bad, full of sins, violations of God's and Church's laws... Their poor souls were black...

They started to cry. "Don't cry!" said the Saint. "It's too late for crying. It won't help anyway." - "Where shall we go now?" they asked him. "To hell!" the Saint said and showed them where it was...

But most of them had fairly good records. St. Peter compared each soul with what he found in the book. Sometimes he was pleased, but several times when examining certain souls he complained: "You could have done better, but you'll pass..."

She saw when a married woman approached for examination. St. Peter looked at her and said rather bitterly: "You were all set to become a Sister, but you did not find your heart generous enough to accept My Lord's offer and follow His invitation because you were too selfish... You wanted to get married... I see you did quite well at that. You tried your best to raise good children for God... But you lost the great reward which you would have gotten now if you did become a nun... But you're saved anyway... It was hard to save your soul as a mother and wife, wasn't it?" —The mother nodded a silent "Yes" as she was ushered into the glories of heaven.

St. Peter scolded many of them and made the following remark which surprised the visionary nun: "God gave you such a big offer but you turned Him down. He made you to be His priest, missionary or Sister. Unfortunately you refused to accept the call... Although saved, you made such a poor showing. I am sorry you didn't make the right choice in life... Now it is too late to repair your mistake. Too bad I can't give you another chance to do better."

Some men and women, however, were highly praised by St. Peter, although they lived in married state: "You did what God wanted you to do. You'll get your reward all right, although not as great as those who dedicated their life to God as priests, missionaries and Sisters."

Many young people are wondering, at least sometimes, as to what God wants them to be in this life, whether they should serve Him in married state as fathers and mothers of the family, or in single state as bachelors and spinsters, or should they dedicate their entire life to Christ as priests, missionaries, brothers or Sisters-Nuns? Such questions must be resolved before a person makes his choice as to what kind of life he or she should embrace in order to fulfill God's holy will on earth and save his immortal soul.

Young people rightly ask themselves and their confessors: "Which is my way? What does God want me to do in this life?"

There are three ways in which a person can serve God on earth and work out his salvation.

MERRY CHRISTMAS AND A HAPPY NEW YEAR

To the Readers and Friends of the Redeemer's Voice and Benefactors we wish "A Merry Christmas and A Happy New Year." May it bring you one and all closer to the Heart of Christ, whether it holds for you joy or sorrow. May it teach you to be truly humble and resigned to God's holy will in all things. Thus daily growing more in union with the Divine Will, may each of you grow more Christ-like, showing forth in your daily lives the virtues of those who follow the Master, forbearance and humility, and charity in every thought, word and deed.

May all the past year's joys be doubled,
All your cherished hopes come true,
May all the future be untroubled,
Bring years of Health and Wealth to you!

Suppose you're traveling in a foreign country and you reach a crossroad. One road stretches straight before you, another leads to the right, and a third to the left. It is indeed very important for you to choose the right road in order to reach your destination and to avoid getting lost.

What do you do then? You stop for awhile and look at the signposts or you may ask somebody else to direct you.

Our whole life is a journey to heaven for which we were made by God. If we miss it, we won't be happy forever. It's very important for each one of us to take the right road to reach our ultimate destination, that is, heaven and its everlasting happiness.

How many roads are there to reach heaven? Just one... And this one is a good Christian life according to the plan of God made for each of us.

A good Christian life, however, can be led in three different states which are known as *vocations*.

(1) *Married state*

Most young people choose the married state of life because they think that is what God wants them to do in life: to have a wife, a good number of children, a profession and other conveniences which go with the married state.

Marriage is a great sacrament, and therefore pleasing to God. Christ sanctified it by His presence at the Cana marriage.

Besides marriage there are three other roads open to those who are willing to follow them: single state in the world (bachelorhood or spin-

sterhood), priestly and religious state. All three states of life are ordained by God, and therefore blessed by Him, although neither of them should be chosen at random.

Each person faced with this important choice should carefully weigh all the possible *cons* and *pros*, examine himself thouroughly and answer the following question: "Am I fit for the particular state of life which I intend to embrace? Am I sure that I have all the necessary qualifications to fulfill its duties properly, as God would want me to do?"

The choice of the state of life is extremely important because the very salvation of your immortal soul depends on it.

If you make the right choice, you are assured of all the graces and helps that you will need to fulfill properly its corresponding duties and thus save your soul and secure eternal happiness hereafter. If you make a mistake, it may prove a little hard to fulfill its duties, and thereby secure God's grace which you will need in life.

(2) *Priestly vocation*

The Church of Christ, especially our Eastern Rite Church, is in constant need of good and zealous priests to carry on her sublime mission of salvation among our people, teach them the law of God, instil love and attachment to our Ukrainian Rite into their hearts, raise children in the knowledge of religion and prepare countless workers for the future missionary action in the old country of Ukraine which will be open to Christ's missionaries after the fall of godless communism.

Priests are Christ's special ambassadors to aid Him in accomplishing His design of bringing all men to eternal life. Christ's mission on earth was to save souls from sin and eternal damnation. Why was He born? Why did He labor for 33 years? Why did He die a bitter death on the cross? Because He loves souls and wants to save them! This is the only real explanation of His birth, His labors and His Passion. If there were no souls to save, Christ would not have died crucified on Calvary.

The salvation of souls continues to be of utmost importance to Our Blessed Lord even after His Ascension in heaven. But He needs helpers to carry it out. The soul even of a wretch means more to Christ than the whole universe with all its wealth and treasures. Christ did not die to acquire the riches of the world, but He did die to save man's soul.

St. Eusebius Emissinus, stunned by Christ's love for souls, exclaims: "The redemption of the human race is completed in such a way that man seems to be worth as much as God."

To encourage men to become His helpers in the great work of salvation, Christ through the Sacrament of priesthood, made them participate in His own dignity which raises

priests above all wordly dignities. The priesthood is the most exalted office that a human being can possess. A priest is superior to the greatest and most powerful earthly kings, princes and presidents, for he is a representative of Christ, His co-worker and a chosen leader in His army which is ever battling the forces of evil which are trying to destroy and cast into everlasting fire the most beautiful creatures, that is, human souls, the living images of the Blessed Trinity and the crown of the whole creation.

(3) *Religious vocation*

Once, says St. Luke, Jesus was preaching on the beauty of heaven and the happiness which will be bestowed by God upon those who love and serve Him during their life on earth.

A young man, one of the crowd, full of youthful enthusiasm, ran up to Jesus and asked Him: *Good Master, what shall I do to gain eternal life?* (Lk. 18,18) Our Blessed Lord must have smiled when He saw the excellent dispositions of the anxious youth.

At first He suggested him the ordinary way of salvation, that is, faithfulness to the Commandments of God. But that was not enough for the youth who was seriously concerned about what Christ insisted was the only thing of real importance, the salvation of his soul. He wished to be sure that he would get to heaven.

Since the young man was sincere, Christ suggested that there was a better way to save his soul, and that was an absolute renunciation to all earthly things, wealth, pleasures and honors. *One thing is still lacking to thee,* the Lord said, *sell all thou hast, and give to the poor, and thou shalt have a treasure in heaven; and come follow Me!* (Lk. 18, 22).

Christ offered him a special invitation to give up whatever he might have in this world, his family, his wealth, honors, servants, etc., in return for His friendship and special reward hereafter. But what happened? The youth cooled off. His enthusiasm was gone... It was too much. He was not ready to make the great renunciation demanded by true discipleship.

What kind of vocation was our Lord suggesting to the evangelical youth? It was the religious vocation which essentially consists in the acceptance of the three evangelical counsels, poverty, chastity and obedience. Every religious vows to observe these counsels when he makes his profession.

Religious vocation is a great gift of God, nay St. Alphonsus de Liguori, the founder of the Redemptorist Congregation, does not hesitate to say that religious vocation comes next after the gift of creation itself. It is even a greater gift than priesthood itself, he says.

— * — * — * — * — * —

Model for Advent

The radiant figure of Mary shines through the darkness of Advent. We address her in the familiar "Salve Regina" as "our life, our sweetness and our hope." She is the "great sign which appeared in heaven: a woman clothed with the sun, and the moon under her feet, and on her head a crown of twelve stars" (Apoc. 12, 1).

She is the second Eve, divinely endowed with motherhood while remaining a spotless Virgin giving to mankind as the fruit of her womb the second Adam.

Through her cooperation, God comes into the world in human form, to fulfill all the promises of the past, to abide forever with the children of men, and to be for men of all generations the divine promise of resurrection and life, so that "those who believe in Him, even if they die, shall live, and whoever lives and believes in Him shall never die" (John 11, 25-26).

Thus we find Mary in the expectant past, foretold in the opening pages of Holy Scriptures: "I will put enmity between your seed and her seed; she shall crush your head and you shall lie in wait for her heel" (Gen. 3, 15).

We find Mary again at the very fulfillment of all the promises of old: "Behold the handmaid of the Lord; be it done to me according to thy word" (Luke: 1, 38); and again: "Now there was standing by the cross of Jesus his mother .... When Jesus therefore saw his mother and the disciple standing by, whom he loved, he said to his mother, 'Woman, behold thy son.' Then he said to the disciple, 'Behold thy mother.' And from that hour the disciple took her into his home." (John: 19, 25-27).

And from that day forward the history of the Church has been the pattern set by the apostles who "with one mind continued steadfastly in prayer with Mary, the mother of Jesus" (Acts: 1, 14).

We find Mary in the ever-continuing

present, as is brought out so beautifully again in the familiar prayer, "Hail, Holy Queen." For immediately after greeting Mary with this title, we add "Mother of Mercy," and we cry out to her as "banished children of Eve."

We are indeed in a vale of tears, and we mourn and weep and sigh. We remember then that it is Mary's vocation to be "our most gracious advocate."

"With a heart that is truly a mother's does she approach the problem of our salvation, and is solicitous for the whole human race; made Queen of heaven and earth by the Lord, exalted above all choirs of angels and saints, and standing at the right hand of her only son, Jesus Christ, our Lord, she intercedes powerfully for us with a mother's prayers, obtains what she seeks, and cannot be refused" (Encyclical of Pius XII, Queenship of Mary).

How true it is that "Mary who never knew a moment's disobedience in her own Son knows the multiplied sufferings of the heart of a mother with an almost infinite multitude of wayward sons!"

We find that Mary is the promise of the future, divinely privileged to be concerned in the dispensation of the riches of heaven, associated with her Divine Son in giving the graces of the cross to men: "For if through His Humanity the Divine Word performs miracles and gives graces, if He uses Sacraments and saints as instruments for the salvation of men, why should He not make use of the role and work of His most holy Mother in imparting to us the fruits of redemption?" (Pius XII, Queenship of Mary).

Mary is the promise of that future in which we hope one day to be united with her, the Queen of Heaven, in the eternal glories of the kingdom of her Divine Son.

Mary is also the promise of the future in this vale of tears for, as our Holy Father states: "We have firm confidence, that through her, mankind will little by little progress along this way of salvation; she will guide the rulers of nations and the hearts of their peoples toward concord and charity." (ib).

Thus by the will of God Himself, Mary is inseparably linked with the Christ of the past, the Christ of the present, and the Christ of the future.

As He is the reality in each of these successions of time, so do we find that the eternal counsels of God have willed at every stage to associate with Him, as the source of salvation, "in a manner comparable to that in which Eve was associated with Adam, the source of death," Mary the Mother of Christ; and, "as Christ, the new Adam, must be called a King not merely because He is the Son of God, but also because He is our Redeemer, so analogously the Most Blessed Virgin is Queen not only because she is Mother of God, but also because, as the new Eve, she was associated with the new Adam." (ib)

We can think of no better Advent program than to strive to make our own the dispositions of Mary as she prepared herself for the birth of the Son of God. Let us therefore prepare ourselves to approach with greater trust and confidence the throne of the crib of Christ and beg for strength in adversity, light in darkness, consolation in sorrow.

Above all, let us strive to free ourselves from the slavery of sin and to bring alive in our souls the wondrous virtues of our Heavenly Queen through constant effort of mind and manner.

Let us recall the challenging words of our Holy Father who cries out that "no Christian has the right to show himself tired of the fight against the anti-religious surge of today. It matters little under what forms, with what methods, weapons, words—enticing or menacing—and in what disguises the enemy hides himself. No one can be excused for remaining in his presence with folded arms bowed head and trembling knees."

In all the clash and tumult of earthly events, let us always remember that true joy and peace can be found only in the repose of the spirit which confides all things to God in Mary's words: "Behold the handmaid of the Lord; be it done to me according to thy word."

Here is a fortress which no earthly storm can assail, where the heart rests in God with confidence and unites itself with Christ, the source and cause of every joy and every grace.

Let this be our mutual wish as we prepare for Christmas and for the coming of the peace of Christ in the reign of Christ.

SUNDAY SICKNESS

An Anglican Parish Bulletin of Emanuel Church in England brought to the attention of its readers the prevalence of an interesting sickness among Protestants in Great Britain, popularly known as "Sunday Sickness" — "morbus sabbaticus".

This epidemic breaks out especially during the winter months. The attacks appear suddenly on Sunday morning. None of the symptoms, however, appear the day before, i.e., on Saturday night. The patient sleeps well. He awakens with great zest and eats a very wholesome and hearty breakfast. Then follows the sudden, sharp attack, which continues during the church services. In the early afternoon the sickness begins to wane and disappears completely, after which the patient sits down to a delicious dinner.

The symptoms of this "Sunday Sickness" do not limit themselves to Anglicans alone. This sickness takes its marked toll among Catholics, too, and garners a very rich harvest indeed! God sees your laziness every time. And people wonder why So-and-so is absent so often. What do your own children think and say about this sickness? And what do you think about it deep in your heart?

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. NICK.

****"The Pope is dead! ... Long live the Pope!" His Holiness John XXIII may be aged, but His past and vast experience augurs well for a very active and fruitful reign on the throne of St. Peter. His motto: "Obedience and Peace" should be a hint as to what to expect in the line of Church discipline. Too, He is familiar with the Eastern Rites, having been Apostolic Delegate in Bulgaria and Turkey as well as a prominent member of the Sacred Congregation of the Oriental Church in Rome. Finally, He speaks some Slav languages. ****That Canadian-born American millionaire Cyprus Eaton should go and live in Soviet Russia. No sane Canadian wishes to hear his prattling about the 'goodness' of the men in the Kremlin. ****The anticommunist Bloc of Nations, an organization embracing representatives of the peoples enslaved by Red Russia, has Mr. Yaroslav Stetzko, a Ukrainian, for its president. Its paramount goals are the liberation of and genuine freedom for said enslaved nations. ****Once again St. Vladimir's College in Roblin is organizing three days of Catholic Action Courses to be held at the end of December. Such days are priceless and prepare future Catholic leaders for our Church and people in Canada. If you are attending a university, how about joining our elite for a few days of such Catholic refresher-courses? ****If you wish to SEE the Mystical Body of Christ, all you have to do is step into your parish church, and there you will find Christ at prayer - the Mystic Christ on this earth. ****Great souls are not unlike clouds, for they gather in order to turn into showers. ****Danny Thomas, the TV comedian, is a fervent Catholic of the Latin Rite. His works of charity are legion. ****Boris Pasternak, the Russian author of that Nobel-prize winning novel, was born into a Jewish family. He became an Orthodox Christian later in life. Russia's vituperations against Pasternak only serve to prove once again what the Communist system really is and how it works. Yet legions still believe in it.... ****As Catholics, we cannot agree with some of our Canadian business men who wish to have Canada recognize Red China. In the long run, would that not be coining their fellowmen's blood into profits? ***Communist China is being organized into communes which

will even be armed. The only reason why the Chinese people seem to so eagerly accept such a system could be their secret desire to turn their arms against their Red masters at the appropriate time. No man or group of men can change nature, and the Chinese are freedom-loving and individualistic. ****Let us often and fervidly pray for the quick beatification by the Holy See of the late Servant of God Metropolitan Andrew Sheptytsky. Another Saint of Ukrainian origin on the altars of the Church would do our nation a world of good in the eyes of one and all. ****Until now the number of Cardinals was fixed at seventy-two. However, the Pope can and did already raise said number. ****The 1959 Calendar-Almanach of the Redeemer's Voice is already out. Therein one may find many very fine articles in English. Buy one and see for yourselves. ****The Ukrainian-Americans can surely show us Canadians how to organize a Church affair in a big and smooth way. To wit: the installation of Metropolitan Bohachevsky on November 1st. ** **Bishop Isidore will doubtless be the first Ukrainian Bishop of North America to see the new Pope. He is on his way to Rome to report, as every Bishop does every five years. **** Another Yuletide is a-coming, so let us one and all 'Nick' Santa Claus and put 'Christ' back into Xmas. ****Flirting with dangerous ideas is like playing with fire. To wit: Luther, Henry VIII, Marx, etc. etc. . . . ****In 1944 the Pope asked us Ukrainians to de-latinize our Rite and bring it back to its pristine purity. Fourteen years have already passed and not very much has been done in that respect. Why, oh why?? Where is that spirit of obedience to the desires of the Holy See? Discounting all manner of ill-will, could it be that we are too ignorant, lazy, fearful or sentimental? ****Rome has issued new instructions to the Latin Catholics in an effort to create a more active participation of the faithful in the Mass. The people are to answer more at Mass, just as we do at ours. ****Go carolling and enjoy yourselves in the good old Ukrainian way for a change this year. **** What better investment could there be for our democracies than to flood Russia with millions of copies of Boris Pasternak's novel "Docter Zhivago"??? ****

— * — * — * — * — * —

A young couple got married and were living very happily for several months until death suddenly struck the bride. In his great sorrow the young man put up a huge monument and on it the following epitaph: "The light of my life was blown out." In a few months he married again, and someone added to the epitaph: "But I struck another match."

I'D LIKE TO KNOW...

1) What are the names of the Three Wise Men who came to worship when Christ was born?

Known as the Three Wise Men, they were Gaspar, Balthazar and Melchior. Their bodies were said to have been taken to Constantinople by Empress Helena, later removed to Cologne, Germany. All this is mostly in early Christian and medieval tradition, without concrete historical background.

2) Why can't we gain indulgences for other living persons?

The Church could allow us to apply indulgences to living persons, but she desires rather that those who can by their own efforts gain indulgences should exert themselves. The souls in purgatory can no longer gain these graces by their own efforts, so the Church allows us to gain indulgences in their favor.

3) Is it possible for a girl of fourteen to fall in love and really to know the meaning of true love?

Anybody can fall in love, in the sense of feeling a strong physical attraction toward somebody. A fourteen-year old girl would be very foolish to think that, if she feels such an attraction, she must right off start thinking about marriage, or even steady company-keeping. Ordinarily a girl of fourteen does not know enough about herself, about the meaning of love, about the responsibilities and obligations of marriage, even to think seriously about these things. She should determine to get a good high school education before she takes up steady company-keeping or thinks about "being in love" or getting married.

4) What is the difference between calumny and detraction?

Calumny is injuring another's reputation by a false accusation or report. **Detraction** is injuring another's reputation by revealing, without a just reason, a fault or sin which is not otherwise known. Either may be a grave sin, if the damage caused be serious. In such case, there is a grave obligation to repair the injury as far as it is possible.

5) What is the sin of our first parents?

Original sin was a mortal sin of pride and grave disobedience. It was grievous because, although our first parents were filled with the knowledge of God, they believed the serpent (the devil) more than God, deliberately rebelled against Him, and wanted to be like unto God. The grievousness of the sin is not determined by the material object (the forbidden fruit) connected with their act but by their deliberate rebellion against God's commandment given to them as a formal probation and test of their loyalty to God and of their worthiness for the supernatural destiny promised to them if they were faithful.

6) My husband was a pilot. He disappeared aboard a bomber with three others while on a training flight in the Yukon. The RCAF never found a trace of the plane or the men and, after a period of six months, sent me an official document saying "we presume your husband to have died on..." I collected some insurance and received a widow's pension. Now I wish to remarry. Could you please enlighten me?. I am taking this through civil court to obtain

a death certificate. Would this be enough? What law does the Church have about this and what can be done?

The official notification by the RCAF or a civil "death certificate" is not enough if you wish to contract another marriage. Moral certainty of the death of your husband must be established. The proper person to do this is the Bishop acting in summary or administrative fashion or through the judge of his matrimonial court acting in judicial fashion. In cases of presumed death, proof is usually established through documentary evidence or eye-witnesses or at least hearsay witnesses who are both trustworthy and informed. However, when these means are lacking presumptions and circumstances can be established which permit sufficient proof to provide the moral certainty necessary to obtain a decree of presumed death. This decree must be obtained from your Bishop or the diocesan marriage tribunal. I therefore suggest that you bring the matter to the attention of the diocesan authorities and furnish them with the information which you possess and which they can complete by further investigation in the measure necessary.

Ask your Pastor for advice. He'll be glad to help you by giving the necessary suggestions as to what should and could be done in your case.

7) I'd like to know which are the main ceremonies of the Ukrainian Liturgy.

The chief ceremonies of the Ukrainian Liturgy are:

1. The sign of the cross made with the Gospel by the priest when he starts the Liturgy of the Catechumens: "Blahosloveno Tsarstvo Ottsa i Syna i Sviataho Dukha..."
2. The little entrance which the priest, preceded by two altar boys, makes with the Gospel around the altar.
3. The reading of the Gospel upon the pulpit while facing the congregation.
4. The great entrance when the priest carries the Holy Gifts from the side altar to the main altar.
5. The reciting or singing of the Symbol of Faith (The Creed) by the people while the priest lifts up a veil called "vozdukh" and keeps it before his eyes.
6. The elevation of the consecrated bread and wine made by the priest after the consecration of each of these gifts.
7. The uplifting of the hands at the "Otche Nash" or Our Father.
8. The immersion into the chalice of one of the four broken parts of the Ahnets.
9. The benediction of the congregation by the priest with the Blessed Sacrament, performed after the Holy Communion of the Faithful.
10. The carrying away to the side altar of what remains of the precious Body and Blood of Christ after the Communion of the people.

8) Why does the priest make the sign of the cross at the beginning of the Mass?

The priest makes the sign of the cross at the beginning of the Mass to recall to our minds that the Mass is a renewal of the death and passion of Our Lord, Jesus Christ.

9) One of my friends says that the Nativity sets are forbidden in our Ukrainian Catholic churches. Is it true?

The Nativity set has nothing to do with the Rite. "Mangers" or **verteps** were widely known in Ukraine. We do not know why your friend is against the Nativity sets.

A bore to his friend: "Thanks for your company. I did really enjoy our talk. When I came here I had a bad headache. Now it's gone."
Friend: "No, it's not gone. I have it now."

The windows of the bus were half open. Three deaf ladies were sitting close to each other. One of them said: "It's windy. Isn't it?" The second said: "No, it's Thursday. It's not Wednesday." "Yes, I am thirsty too, let's get off and have something to drink," said the third lady.

NEWS ITEM: Thomas Harhiw, 22, died recently in the crash of his aircraft, five miles south of Highway 27 at present under construction. The Norseman aircraft apparently developed engine trouble, and in coming in for an emergency landing, crashed and burned, before it could be reached by the Uranium City Fire Department. An autopsy was held, and determined that the pilot died instantly of a broken neck.

The Priest That Almost Was

With a bubble of fear pushing at his brain, Tom Harkiw pushed the control column forward and the third-hand Norseman aircraft eased its stubby air-frozen nose down toward the muskeg, winter-solid and heartless. Now it was almost nose-first, diving rapidly. The impersonal air-speed indicator needle wheeled to a comfortable margin above the stalling speed, and Tom started a gradual, careful pull-out. There was one chance in thousands, he thought to himself, that his carburator would freeze up. But it had, and before him he had a fast glide, and an eighty-percent pile-up on the lumpy, hard muskeg. In another ten minutes he would have been on the outskirts, if one could call them

by this term, of Uranium City, and the termination of another regular run with supplies. In another ten minutes he would have touched down with his skis on the packed runway snow.

Tom Harkiw thought of what his mother would say to him, if he ever walked away from this one. Even in this age of satellites and rockets and Mach Two aircraft, Melania Harkiw, a staunch and reliable member of St. Stephen Parish's Ukrainian Catholic Women's League, tenatiously held to the conviction that if God wanted man to fly, He would have given him wings. In a way, though she would proudly point out that her son was a pilot, she hated any aircraft with stubborn intensity. In her, there was the natural distrust of non-understandable mechanical inventions common to all those coming from the simple and uncomplicated villages of Western Ukraine. Before emigrating to Canada, she had experienced eighteen years of even-tempered rural life, slow, steady and sure — as demanded by nature. Speed and tenseness born of this speed was as foreign as a speck of dirt in one's eye, and like the speck, would never agree with her. It had cost Tom a lot of patience and self-control to win a reluctant though temporary acceptance of a pilot in the family. This acceptance, of itself, was in a way a kind of miracle. Because Tom at twenty-two, was still a "dytyna" (child) to his mother.

A stray wolf, lean and with a look of eternal hunger in his yellow eyes, loped away, further still, from the path of the strange and fast-moving object, obeying the preserving power of instinct. In his Norseman, the toes of his fleece-lined flying boots on the brakes above the rudder pedals, Tom wondered if their clawing, braking action would help once he "sat" on the snow. He doubted it almost immediately. Even as his eyes bored through the windmilling propeller, he thought of what had caused him to become a pilot. Sure — as a boy he had possessed the feelings of fascination and yearning, when he heard the rough drone of an aeroplane overhead. But these feelings were forgotten in a hurry, and replaced by others. That was when he began to notice the flying of a "pony-tail" hair-do and the lilt of girlish laughter. So for some years, girls were pleasant exclamation marks in the paragraph of his High School existence. Another phase of Tom's life flashed before him — idealistic and lofty. He would change the world! He would become a priest, sacrificing his desires to bring Truth to men. And how glad Father Hanas was when he told him of his desire....how sad he was when Tom said he would wait a few years until he was more certain — though Father had assured him that as far as he was concerned, he had a vocation: a true call to serve God as a priest. In a way, he couldn't seem to pull away from God....he had to get up into the air, a pilot. At least he was closer to Him, Tom thought ruefully. A quick question came. Why did he ever drop the idea of going to a seminary? But one thing was sure, he decided, involuntarily tightening his lips still more. Next fall, he would talk with the new pastor, and see if his Bishop would accept him as a candidate for the priesthood.

The altimeter had dropped only four hundred feet, and the disabled Norseman was about five feet off

the ground — yet all this had whizzed, jet-swift, before Tom Harkiw. He cut the ignition switch, noticing that he had forgotten to lower the landing flaps, rounded out the aircraft, and began to feel the ground. Then it was suddenly down, lurching over the uneven frozen terrain. With relief Tom noticed that the path was clear and long enough for the aircraft to slow down and stop. Suddenly, with horror now, he saw the wide, half-cove red ditch, did not even feel the downward dip of the plane's nose, knew that the tail was rising. Then he was upside down, his head snapping back violently. Momentarily Tom saw a blinding light which at once changed to inky blackness, and then he knew no more. If he would have been conscious, he would have heard the ominous crackling, seen and smelled the dark, acrid smoke.

At a safe distance, the wolf sat back on his haunches, and gazed almost clinically at the burning plane. Then obeying some unerring instinctive urge, the animal commented sorrowfully on the scene with an eerie and mournful wolf-call dirge. Sharp cold nose pointed to the ice-blue sky, yellow eyes pressed shut, and the bristling hair stiff on his powerful back, the wolf wailed into the crisp northern air. He was Tom Harkiw's first mourner.

Tom's death was a blow and tragic loss to his family. But it was more so to the Catholic Church and the Ukrainian people. For here was a young man, in the opinion of his pastor and Bishop, called to be a priest. There was no obstacle on his way. His family was glad. He had wanted to go. The Bishop had assured him not to worry financially. What had stopped Tom Harkiw from entering the Seminary and becoming a much-needed priest of the Ukrainian rite? What had stopped him — we did! Because we did not pray. Not for Tom specifically. But for priests in general.

When was the last time we prayed that God would give strength and wisdom to those who intended to become priests, our spiritual leaders? Never mind the last time! Did we ever pray that God would send us, Ukrainians, vocations to the Priesthood, to give us the religious direction which we must have? And there is so little effort involved in sending such a prayer to God every day. It only requires our remembering to offer this prayer, and then saying it with sincerity and persistence — that God send us priests to lead us to Him according to His Will.

Maybe if we would have done this, today Tom Harkiw would have been at the altar singing the Divine Liturgy, the Mass, instead of lying in the third grave, fourth row from the fence, in the Ukrainian section of the cemetery.

Passenger: "Which end of the trolley should I get off?"
Conductor: "Whichever you like. It stops at both ends."

The Great Day

T. Bleech

With the thousands of Ukrainians from the breadth and length of the United States of America we hurried to the truly grand and moving installation of our first Catholic metropolitan of America, His Grace Constantine Bohachevsky, S.T.D. With the air of expectancy that filled the huge throngs converging on the colossal auditorium it was, heartwarming to see the young and old enter this great temple which was exquisitely appointed with the furnishings appropriate to our Liturgy....even to the magnificently executed iconostasis that was erected on the mammoth stage of the famous Convention Hall.

Hobbling along with her grandchildren was an old Ukrainian grandmother who said: "Thank God that I have lived to see the day that our Church received its metropolitan." Immediately the lovely prayer of the vesper hymn, the prayer of St. Simeon, came to mind: "Now Thou dost dismiss Thy servant in peace, O Lord, according to Thy word; because my eyes have seen Thy salvation, which Thou hast prepared before the face of all peoples. A light to the revelation of the Gentiles, and the glory of Thy people Israel."

Precisely on the hour the majestic procession of our zealous hierarchy assembled from around the world for this solemn and historic event, with the prelates of the Roman rite, slowly moved towards the altar in all the splendor and inspiring beauty of the Church. The crucifix, thurifer, acolytes, priests, monsignori, bishops, archbishops, and finally, our beloved metropolitan blessing the multitude whom he has lead and inspired in the Faith these many years to this crowning point of achievement, a Metropolitan Church, preceded the veritable representative of the Holy Father, Pope John XXIII, who brought up the rear of the procession, the Apostolic Delegate.

In all this moving splendor and significance of the Divine Liturgy and office of installation one's thoughts and prayers turned to the central figure of all this pomp and grandeur of historic import, the metropolitan. He who has lead and still leads for more than thirty-four years the thousands of Ukrainian Catholics of America from ocean to ocean and border to border this day came to give thanks to our benevolent God and the Vicar of Christ for this singular honor to our Church and people.

We of the faithful also came to give thanks during the Holy Eucharist, which is the Greek word for thanksgiving. We came to give thanks for the stalwart head of our Church in America, a veritable shepherd of his flock.

As the superb choir rendered the responses to the petitions of the celebrant we were carried away into the distant past of other years when St. Volodymyr the Great was thrilled and inspired by the majesty and eloquence of our rite which constrained him to choose it over all others. As the choir sang the "otverzim pechal" of the offertory hymn so too we "laid aside all earthly cares" as this angelic prayer exhorts us to do. We turned our thoughts to Heaven, thankful for the heroic and noble soul who was instrumental in bringing us to such heights. With the celebrant we "lifted up our hearts", for truly it was a day of rejoicing and resolution. We resolved that we would continue to be true to our Church and pastors and always thankful to God for the many blessings that come from love and obedience to those that are placed over us as shepherds.

We prayed that God would spare him "na mnohaya lita", for the harvest is indeed great. We prayed that the Metropolitan may continue his prodigious works. When the years of depression struck America our bishop founded a seminary in 1933 at the height of the economic slump because he knew that without priests our Church could not flourish. Amidst the noise and scoffing of those of little or no faith our metropolitan continued to build and organize our Church physically and spiritually. Parishes expanded, new churches were built and parochial schools mushroomed throughout the See in order that we could learn to love and adhere to our Church and know whose sons we are. The Catholic press was introduced to continue the instruction of the faithful, to keep them abreast of the Catholic world and to direct their energies to salutary works.

The second World War wrought havoc among our people in Europe and thousands were destitute in the displaced persons camp. Our metropolitan hurried to their aid by establishing the Ukrainian Catholic Relief, bringing over many sorely-needed priests and thousands of families to America.

There are samples of some of the many activities of our metropolitan. They are the fruit of the great love and energy of a noble and heroic soul, one who at the grand age of seventy-three still travels many miles to consecrate iconostases, new churches, new schools, preside at deanery and liturgical invocations and exhorting the people to live Christian lives, to send their children to our own schools and to cooperate with their pastors in greater efforts "to restore all things in Christ.".

These are some of the things that passed in review as the ceremony of installation took place. In this sea of people who packed the edifice to capacity the vivifying force and strength of our Church in America was happily demonstrated: over one thousand three hundred received Our Lord in Holy Communion which was a joy to the Apostolic Delegate who beamed upon the faithful approaching the altar.

As the words of the Apostolic Delegate gently fell over the multitude, who passed in review over the history of our Church, we indeed felt the paternal solicitude of the Supreme Pontiffs throughout the centuries for our people and Church. The Christian warmth and love bespoke the real friendship that the Church has been to our people for ages. On this historic day in Philadelphia the love of the Holy, Catholic, Apostolic Church of Rome was manifested in all the glory and splendor of the erection of the Metropoli-

tan See. With the concluding prayer that fell from the lips of the Apostolic Delegate: "St. Josaphat, pray for us!" we indeed besought St. Josaphat to be mindful of us this day and always.

HEAVEN AND EARTH — НЕБО І ЗЕМЛЯ

(Ukrainian Christmas Carol)

Heaven and Earth (2) today are rejoicing
Angels and men (2) festivities staging,
For Christ is born, God is incarnate,
Angels are singing, their King now greeting,
In adoration: "Behold!" exclaiming.
In Bethlehem (2) glad tidings await us
The Virgin Mother (2) gives birth to a Son,
For Christ...
Word of the Father (2) became incarnate
The darkness of earth (2) a sun has illumined
For Christ...
Angels pay homage (2) to their King almighty
And in the stable (2) gladly do His bidding
For Christ...
To this Divine Babe (2) let us give honor
"Glory on High!" (2) sing loud in our praises,
For Christ...

— • — • — • —

CHRISTMAS — BEDROCK OF FAITH

Built on the bedrock of faith, rooted in the hearts of men,
the spirit of Christmas — goodwill to all men —
is our guiding force as we seek the path toward lasting peace on earth.
Christmas is man's bulwark against the darkness of
tyranny — a bulwark standing firm and bringing to the world
strength, hope and compassion.
As we celebrate Christmas this year, let us once again
warm our faith in mankind, and let us rededicate ourselves to
the great task of perpetuating a better world —
a world reflecting the faith that is Christmas, with its eternal message of
Peace on Earth, Goodwill to Men.

Invalidly Married Fellow-Parishioners

Donald F. Miller, CSsR.

Problem: In our parish there are several Catholics who have attempted marriage with divorced persons outside the Church and who are living as if married to them. I know that they may not recieve the sacraments, but that they are allowed and encouraged to come to Mass as often as possible. But should such persons be permitted to become ushers, and leaders in the social activities of the parish, as they often are? Some of them are very active in the Holy Name Society and the Ladies' Sodality, and are on hand to help with their money and time whenever anything has to be done for the parish. Is not this a source of scandal to loyal Catholics?

Solution: There are two extreme attitudes to be avoided by loyal Catholics in regard to this problem. The one extreme is that of wanting to multiply the penalties suffered by those Catholics who choose to live in the habitual mortal sins of a bad marriage. Every loyal Catholic knows that such persons live under the constant shadow of three terrible sentences: 1) they may not receive the sacraments of the Church; 2) if they die while still in their scandalous state, they may not be buried from a Catholic church; 3) they have no chance of escaping hell and entering heaven if they live till death in an adulterous so-called marriage.

Persons who live in such a state often think that they may be able to soften God's judgement, and to enjoy their invalid marriage without losing heaven in the end, if only they live externally as if they were good Catholics. Certainly those who have never strayed should rejoice in seeing them at Mass and other spiritual exercises, hoping that their prayers will bring them the grace of repentance and separation from sin before it is too late. And they should sympathize with their desire to do everything they can for the church in a material way, hoping again that this too may win for them the one extraordinary grace they need to save their souls.

The other extreme is that of speaking and acting as if the above penalties of living in an invalid marriage had little real meaning, thereby making it easier for other Catholics to rush into the same state of serious sin. Here great wisdom and prudence are required.

Much must be left to the judgement of the pastor. A person living in open serious sin should not be admitted to the ushers' society, or to any post of authority in any Catholic society or organization.

Ordinary parishioners should be content to show their own disapproval of invalid marriages by not visiting those involved in them (except with some hope of helping them to escape from sin), and by not inviting them to their own homes. If they have influence in the societies of their parish, they should use it to express disapproval of entrusting any important office to one who cannot live a truly Catholic life by receiving the sacraments. One thing they must always remember and try to inculcate in others, namely, that while the world and weak Catholics consider invalid marriages "not so terrible," they are in reality the most terribly tragic state into which any Catholic can fall.

— * — * — * — * — * —

GOD'S CHURCH

The Catholic affirms the Church just as it is. For in its actual form the Church is to him the revelation of the Divine Holiness, Justice and Goodness. The Catholic does not desire some ideal Church, a Church of the philosopher or the poet. Though his mother be travel-stained with long journeying, though her countenance be furrowed with care and trouble— yet, she is his mother. In her heart burns the ancient love. Out of her eyes shines the ancient faith. From her hands flow the ancient blessings. What would heaven be without God? What would the earth be without His Church?

Karl Adam

DECEMBER 9th

Woman clothed
With the sun:
Earthgrown fiber
Stainless spun,
Spotless garment
Clothing Him—
Heaven's Exile.
Elohim.
Wedding garment
Of our race,
Hail, Mary,
Full of grace!

The Book that raised every roof in the Kremlin

— Father Nick of Montreal

No, it as not the Bible, nor the book of all the encyclicals of Pope Pius XII. It was just a novel. By now, everybody and his uncle knows about the Russian-born Jewish poet and novelist, Boris Pasternak, who won the Nobel Prize for literature, owing to his latest book titled "Doctor Zhivago." As events proved, the book caused such a furor such as to make the gremlins in the Kremlin blow their tops. What TNT, indeed, did the novel contain that produced such a commotion? Only an objective analysis of the work can facilitate an adequate reply.

Doctor Zhivago, in the mind of his concocter, is not a Christian. Nor is he Christ's witness, for he only has faith in Beauty and the 'miraculous power of the word.' He is a man who deals, tangles, as it were, with the Revolution, with other men, NOT with God. And yet, his verses, written in the solitude of Varykino, depict the Nativity, the Passion of Our Lord and Mary of Magdala; the name of Christ appears quite often in his writings; the novel as a whole seems to be haunted with Christian themes.

Doctor Zhivago does not believe that Christ brings eternal salvation to mankind. When Anna Ivanovna, for instance, who is about to die, asks him about the resurrection, he rejects and denies having faith in all manner of resurrection as being a course idea for consoling the weak. "What Christ has said of the living and the dead," replies Dr. Zhivago, "I have always understood otherwise." To his mind the resurrection to come is but the perpetual renewal of life through its own powers. Says he, usurping St. John's words: ""There shall be no death because life is eternal." Too, Christianism is a mythology capable of being explained by mankind's ignorance and many misfortunes. And Christ is merely One Who consoles in all manner of suffering because He bore it to an absurd degree. "A true Christ, passivity itself: he would even agree to hammer nails with his head into crates," such is his description of Sergei, the main character in the book, who wishes to save the prostitutes from themselves. Yet the Christian legend is unlike all the others: "That had been a local affair begun within four walls and destined to come out into the open end up throughout the whole world."

In the mythology of Christianity there exists a universal truth which is the greatest conquest of the human mind. Sima — a young female intellectual — whose mind seems to work along the same lines as Dr. Zhivago's, describes to Lara, the heroine, her own vision of the world thus: "The development of the human mind is the result of many isolated efforts which are distributed along an immense duration....The

most recent of such endeavours, the one which nothing so far has replaced and which is the prime mover of all that is inspiring in our era, is Christianism."

The latter has substituted "the power of numbers" with that of personality. It has restored the "preaching of freedom." "The human life of the individual has become God's own history." God's Kingdom is man's realm. Pasternak's idea of Christianism resembles that of Hegel. "To him who understands it, that legend reveals love, liberty, spirituality, i.e., the highest of all human values and truths."

Indeed, Dr. Zhivago respects and likes Christ, but he does not believe in Him. Nevertheless, his sensibility, his vision of the world are deeply impregnated with Christ's divine message. In the face of the Russian Revolution Zhivago again finds subjects of Christian inspiration. His whole concept of things is haunted by the notion of sin. No, he does not condemn the Revolution. To his mind, it was necessary in order to "purify" Russia of all her faults, to punish the ruling clases for their selfishness, and mankind for its sins. Says he: "The country was aflame like a taper of expiation for humanity's misfortune and unhappiness."

Nor is Zhivago hostile to the revolutionaries. The many horrors and deeds of injustice committed by them are merely the inevitable ransom to be paid in every such enterprise, the fruit or result of a fallen human nature. The Revolution is a defeat in as much as man is destined to defeat, when all "that is conceived in an ideal and noble manner becomes coarse, materialized." Strelnikoff, the bloody revolutionary leader, is in the end its victim too. "We consider life," says he, "as a military campaign. We moved mountains for those we loved. And if in the process we brought them but misfortune, we caused them no great harm, for if they are now martyrs, we are more so than they." The Revolution, according to Boris Pasternak's way of thinking, seems to inscribe itself into the universe of the original sin.

Victimized by the forces of evil, man seeks his own salvation. "Guilty sister, guilty sister," murmurs Sergei to Sashka, the strumpet. Still he wishes to liberate, to free all the prostitutes, so that all mankind may be freed. "And," adds he, "that's exactly what was needed — a world renewed down to its very foundations." Too, Sergei seeks the Redeemer, for he describes a man, Ygrec, who auctions himself off in order to save all men.

Zhivago looks to love for salvation. He shuns society. He retires into the forest of Varyniko. Thereat and accompanied by Larissa, he writes verses of poetry. Deeply in love with the woman, the forest and the natural beauty around him, Zhivago seems saved. Larissa and he feel the happiness that they also are helping to fashion the world's beauty, that they are deeply linked and in contact with that beauty and with the entire universe. Love reconciles man with himself, with the whole world, with God. The living proof thereof is Mary of Magdala, of whom Sina speaks at length to Larissa, commenting on the Holy Office of Passion-Week: "What intimacy! What equality between God and Life, God and man, God and woman!"

However, love, as known by Zhivago, does not save him in the end.

He is separated from Larissa who must think of her daughter's fate. Therefore, he returns to Moscow where, once again, he finds the cares of a family, the need to earn a living. His end is miserable. He is simultaneously cut off from society and retaken into its fold. Love made him live a moment away from evil, amidst that nature so much praised be Jean-Jacques Rousseau. Love did not assume evil. Larissa — "that living beauty" — "the miracles of the word" do not give them true peace. They allow them to build a true world — that of art, — but always inserted in the universe, even threatened by it.

Hope is always inhabited by "the feeling of anguish' which forced many a Soviet writer to suicide. Dr. Zhivago does not find Hope. His story ends on a note of sadness and derision. Larissa and he have given birth to a girl, a victim of "those terrible years", who will never know how great was their love, their hope. Both have vanished completely....

Follow Zhivago's verses, discovered by his two friends with a happy, tender, and secure feeling.

The artist or writer can hope to survive in the memory of mankind. But the common masses, deprived of Christ, have no choice but that between a false hope and despair???

Needless to add that the novel is nebulous. But therein lies a very deep meaning, the cry of one refusing to remain muzzled, the clamor of a tortured soul craving for its rightful place in life. Pasternak had the intestinal fortitude at least to write aloud, as it were, what many a thinking person inside the Soviet Empire surely mulls over in silence, in the inner sanctum of his or her mind; which no amount of brainwashing can alter completely. Imperfect as it is, this book shall in time help to sow the seed of the destruction of the Red despots who fail to see the writing on the wall of reality. Already it has shaken the walls of the Kremlin. Thank God for that!

I know you. You will hang the huge release,
Saying the sheating of a thousand swords,
In silence and injustice, well accords
With Christmas Bells. And you will gild the grease
The papers, the employers, the police,
And vomit up the void your windy words
To your New Christ; who bears no whip of cords
For them that traffic in the doves of peace.

The feast of friends, the candle-fruited tree,
I have not failed to honor. And I say
It would be better for such men as we,
And we be nearer Bethlehem, if we lay
Shot dead on scarlet snows of liberty,
Dead in the daylight upon Christmas Day.

NEW POPE -- JOHN XXIII

By M. Schudlo

The new Pope, John XXIII, enjoys a great prestige in the world, both among the Catholics and non-Catholics. It's enough to look through magazines or newspapers in order to see with what enthusiasm the world of today accepted his election to the office of the Vicar of Christ and Successor of St. Peter.

Right after his election the New Pope invited the cardinals for consultation. He instructed the editor of the Vatican newspaper, Osservatore Romano, to avoid exaggeration while reporting the words or statements of the Pope.

John XXIII knows parish work because he did it right after his ordination at Bergamo. He has also much experience as a diplomat of the Church. Of course, it's not a mundane diplomacy. It's Christ's diplomacy which under every possible circumstance is trying to bring Christ closer to men, and men closer to Christ.

John XXIII is older at his election than any Pope since Clement XII in 1730. But he is healthy and vigorous for his 77. The new Pope moves with amazing bounce.

He speaks Latin, Greek, Italian, French and Bulgarian. He knows pretty well Spanish, Turkish and Rumanian. He can read English, German and Russian.

He is much interested in the East and the reunion of the Eastern separated Brethren with the See of Peter. When elected Pope, John XXIII asked a cardinal: "How is the Church in Bulgaria?" In his first speech the Pope mentioned the East and expressed hope that there will be one fold and shepherd.

The Holy Spirit operates in the hearts of men, helping them to recognize the truth and to embrace it. Times are changing in favor of the reunion of the East with the West.

We were pleasantly surprised to read a wonderful article on Pope Pius XII in the "Ukrainske Pravoslavne Slovo" (Nov. 1958). We doubt whether a Catholic writer could have written a better article about Pope Pius XII.

The author of the article gives a short review of the late Pope's activity in Germany, America, mentions his endeavors during the World War II and adds: There is a general consent that Pius XII was *really a man.*

The article praises his unflinching attitude toward the destructive forces of fascism, hitlerism and especially Commnuism. It calls him a

really great F a t h e r and a great M a n.

Pope John XXIII is gentle in his attitude towards everyone. He welcomes people when they come to visit him. As patriarch of Venice he welcomed more people than his staff thought he should. When they objected, the patriarch said: "Let them come. They may want to make a confession."

After his election to the Papacy he surprized the workers in the Vatican gardens by stopping to chat with them.

Despite his gentleness J o h n XXIII has a strong will. When de Gaulle requested the removal of some 30 French bishops because they recognized the government of Vichy, John XXIII, then papal nuncio in Paris, resisted the unreasonable demand and succeded in mollifying the French officials.

John XXIII became Pope on the third voting day of the secret conclave of cardinals in the Sixtine chapel. The new Pope explained why he had chosen the name of John XXIII. The last Pope of that name was John XXII (1816-1334). It is the name of his father, the name of the church in which he was baptised, his cathedral church in Rome, St. John Lateran, and the name used by 22 other Popes.

In his coronation speech the Pope sent his greetings to the clergy and the faithful around the world, with special prayers for the peoples under political oppression, in the countries behind the Iron Curtain. He called upon governments of the world to work for peace, declaring that there could not be a real and lasting peace among nations if there is no peace in the hearts of men and their leaders.

John XXIII declared that he has three purposes in life: the strengthening of the Church around the world, the fight against those who are fighting God and His religion and the preservation of peace by avoidance of war. In his first speech he addressed the rulers of all nations on behalf of the people and their universal needs: peace, justice and that "tranqillity and concord from which alone true prosperity can arise." He knows that "true peace will not be given to the citizens, to the peoples, to the nations, if it is not first granted to their souls." Thus the ultimate concern of John XXIII is the cure by leading them back to Christ, apart from Whom there is no real cure.

His clear-cut statements bring much light to the age of philosophical disorder in which many scientists of today live. The Church's eternal truths hold a more persuasive promise of "tranquillity and order" than any of the secular philosophies, the latest to pass was existentialism. Nowadays not only the Christian religion but Catholic philosophy is once more highly *respectable* in Western intellectual circles. And the

present Pope John XXIII is the chief spokesman of the faith which is the main source of hope for a better future during this dark century. We are sure that the new Pontiff will wonderfully fulfill the command of the Lord, addressed to St. Peter, His first vicar on earth: *Feed My Sheep!* (John: 21, 17).

— * — * — * — * — * —

The Sacred Heart -- Symbol of Love

During the World War I the Ukrainians were fighting the Russian Communist that invaded Ukraine trying to subjugate her and make her Moscow's satellite. Father Vladimir was a Ukrainian Catholic chaplain. During the month of June he held church services in honor of the Sacred Heart of Jesus for his soldiers.

One night after the usual moleben the priest knelt before the beautiful picture of Jesus and prayed for the success of th Ukrainian army in its fight against the Reds. A little girl entered the small church and timidly approached the altar. The chaplain turned to her and saw her watching the Savior Who was pointing out His Heart saying: "Behold this Heart has so much loved men!"

The little girl asked the priest: "Who is He," The chaplain replied: "Don't you know Him? He is Jesus? How come, you do not know Him?"

"Because I am a Jewess," the girl said.

"And what is your name?" the chaplain asked. "They call me Esther," was the reply. The priest took her by the hand and said: "What are you doing here, my little Esther?" The girl shyly replied: "I saw soldiers coming out of the church and I was curious what they were doing here. I could not get in because the church was filled. Now they have left. I wish to know who Jesus is and who has pierced His Heart?"

Father Vladimir saw eagerness in Esther's eyes. "Jesus is the Son of God. He became Man to save us from sin and hell. But the Jews did not want to listen to Him. They seized and crucified Him. They have pierced His loving Heart," the priest concluded his brief explanation.

On hearing that, the little girl began to cry: "No, no, I am a Jewess, but I did not pierce His Heart. I would never do such an awful thing."

It took time for the chaplain to calm her down. He took her out and explained some more of the Gospel. When they parted he gave her a little catechism.

The next day the Reds began an offensive. Our army started its retreat. Three months later it was back on the offensive. The Reds were fleeing burning houses and destroying everything on their way. Father Vladimir's

division happened to pass through the same town. He saw the little church and remembered the Jewish girl, Esther.

"What happened to my little friend?" he thought within himself. The town was utterly destroyed by the retreating Reds. And then he saw Esther's house. It was hit by a shrapnel and half destroyed. The priest rushed into it. Upon entering it he saw a young woman. She was dead. By her side was a man also dying. He was unconscious. The priest cried out: "Esther, Esther, where are you?" There was no reply.

"Where could she be?" he asked himself. And then he felt something like inspiration: "She is in church! She is in church!" So he ran to the nearby church. Before the picture of the Sacred Heart there was a little girl lying on the floor. She was motionless. She looked dead lying in her own blood.

The chaplain recognized little Esther. Fatally wounded she crawled into the church to die before the picture of the Sacred Heart of Jesus. The priest took her by the hand: "Esther, Esther, wake up! I am Father Vladimir..." The dying girl opened her eyes and smiled. "Please baptize me! I want to die a Catholic"

The priest took out a little container with water and poured over her head saying: "The servant of God, Esther Maria, is being baptized in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."

A heavenly light shone in her eyes. "Lift me up to that picture," she said. The priest did as she asked. She began to kiss the wound of Jesus' Heart, crying out: "Jesus, I love, Jesus, I love..." Then she leaned her little curly head upon the chaplain's shoulders and died. Once more the ardent desire of Jesus to save children has been miraculously fulfilled: "Let the children come to Me..., for the kingdom of God belongs to such as these" (Mark: 10, 14).

Little Esther Maria is another conquest of the Sacred Heart of Jesus Who came into the world to save us from sin and lead us to heaven, back to His Father.

AMERICAN CATHOLICS

While Protestants are being split into some 250 different sects due to religious "democracy" which says: "Each Christian must interpret his religion in his own way and come to his own understanding of what it tells him," the American Catholics increased over 15 million over 1957, and some 10 million over 1848.

They are ministered by 2 cardinals, 31 archbishops, 190 bishops, and 50, 813 priests new record.

The Ukrainian Catholic Church in the U.S.A. has two bishops and one Archbishop-Metropolitan with over 300,000 faithful. Besides there is also the Pittsburgh Greek Catholic diocese with the same number of faithful and with 2 bishops. The Pittsburgh diocese faithful are mostly our Rusin brethren that came from the Zakarpatia.

Educate Your Heart

EDUCATE YOUR HEART

by Patrick Mahoney

INEVITABLY man's progress depends on a wise report to sympathetic understanding between classes of society, between nations and races. We can help individually by trying to make life less difficult for each other. A word, a glance, some small personal service, often means much to someone overcharged with tasks and wearied by disappointments. There are innumerable ways of showing kindness and in doing so you cannot fail to experience something good and true that you could gain in no other way.

Sympathy is the capacity of feeling for the sufferings, the difficulties, and the discouragement of others. Recently I saw from a bus while riding up the main thoroughfare in a large city a most impressive sight. It was a cold day with a biting wind blowing. An old woman, bent under a heavy load of newspapers, was crossing the street. On the other side she saw the wind blow the hat off a poor blind man into the gutter. Many smartly dressed people also saw what happened, but passed on in a hurry. The old woman laid down her bundle, picked up the hat, putting it back on the blind man's head. After a couple of kind words she adjusted her load and went her way. She is one of many in her walk of life who are never too poor to give, never too busy to help.

To educate your heart is one of the great secrets for developing a gracious personality. Kindness overcomes evil and strengthens good. It disarms resistance and developes the better part of your nature.

Kindness is easy to accomplish. Sympathy is founded on love. It is another word for helpfulness and affection. We assume another's state of mind; we go out of ourselves and inhabit temporarily another's personality. While it brings forth abundant fruit of happiness in the heart of the giver, it grows into kindness, and benevolence in the heart of the receiver. It is a truth that applies universally.

Sometimes, it is true, kind actions are not received with fitting gratitude, but this ought never to hinder the sympathetic helper. I remember a man whom I knew many years ago telling me of his experiences with ingrates. Sympathy with him had taken on a wider range, assuming the form of public philanthropy; and it was inevitable that he would meet with his share of ingratitude. But he was not embittered. He went on to tell me that he had a motto which he had adopted at the outset of his philanthropy. This he had borrowed from Marcus Aurelius. It ran: "Modestly take; cheerfully resign."

There you have the fundamental truth which would change the soul of all mankind beyond recognition if it were faithfully translated into action everywhere by all. Gone would be the dangers of wars, labor troubles, the greed of humanity. All the saints and great thinkers have expressed modesty and cheerful resignation. They made no claim to be above human nature; they were merely humble and actively benevolent.

We are all too prone to be blind to the good in others, saying unkind things about them, hurting instead of helping them. Some people I know prefer a phrase to a friend. It is so much better to leave unsaid the unkind thing at the most tempting moment. Stress those things which you have in common with others, not those which are likely to separate you.

If you want to educate your heart, make your sympathy genuine. False sympathy is very common. A critic said recently that his chief objection to tear-evoking fiction is that it tends to create a habit of pity without really relieving distress or resisting oppression.

Goethe, who declared that no one could learn sympathy without suffering and loneliness, had the greatest possible aptitude for taking in the miseries of his fellows; but, according to one of his biographers, positively declined occasions when he might be called upon to render kindness. True sympathy can only exist when the good is sought for its own sake, either as a recognized law of pure duty or from the feeling of the constraining beauty of virtue. Heart must act upon heart; a living person must respond to the pain or sorrow of others.

Those who do not try to educate their hearts are to be pitied because they have no command over themselves, no feeling of duty to others, and wander aimlessly through life seeking their own pleasure. Maybe they occasionally perform what they regard as a good deed, through a mean vocative motive or from regard for the sense of satisfaction they get. They appear polite to extraneous society; but follow them home and see their conduct to those around their immediate circle. Sooner or later they will find out that those who live for self alone are left alone! It is an immutable law.

Though we may look to our understanding for amusement, it is to the affections we must trust for happiness. This implies a spirit of self-sacrifice, and our virtues are endeared to us in terms of what we suffer for them. Assuredly, if we go through life without trying to educate our heart, caring only for the vested interests of ourselves, thinking only of our own comforts, this attitude will, in due time, dwarf our personality.

I have seen many a man and woman regenerated by the inspiration that comes from goodness and sympathy. The man who sees the problems of another, and exerts his utmost to help in all ways, is giving the extra touch to Nature which makes the whole world kin. Man is, above all, the central point of human action, so it is within him and what goes forth that is important.

It is related of St. John the Apostle that when very old he was carried into the midst of an assembly of Christian children. He lifted himself up and said: "Little children, love one another." And when asked, "Have you nothing else to tell them?" he replied: "I say this again and again, because if you do this, nothing more is needed."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 12.
Рік XXX, ч. 12.

ЗМІСТ : CONTENTS

Святкування Христового Народження
о. Мих. Щудло, ЧНІ. ---------- 1
Місячне Наміреня Ап. Мол. на Грудень 3
Різдвяний Вертеп ---------- 6
Непорочно Зачата ---------- 8
Кінчається Старий Рік ---------- 10
Інсталяція Митр. Кир Константина ------ 12
Сталося Чудо ---------- М. Щ 14
Хотів би ти знати? ---------- 20
Що таке Григоріянські Служби Божі?---- 22
Чи можливе співіснування з большевиками? 24
Християнська відвага ---------- 27
Любов до Бога ---------- 30

Christ is Born 33
Your Place in Life 35
Model for Advent 40
Stars in your mental sky ..... Father Nick 43
I'd like to know 45
The Priest that almost was 47
The Great Day 50
Invalidly married fellow-parishioners 53
The book that raised every roof in the Kremlin ..... Fr. Nick 55
New Pope—John XXIII 58
The Sacred Heart—Symbol of Love 60
Educate your heart 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
— 1959 —
JANUARY

REDEEMER'S VOICE

БОГОЯВЛЕННЯ

БОГОЯВЛЕННЯ це одне з найкращих свят нашої української Церкви не тільки своїм пречудним змістом, але й прегарним обрядом, з яким нарід стрічає його.

Що ж пригадує нам свято богоявлення?

Це свято пригадує нам оці важливі події з життя нашого Божественного Спасителя. Ці події сильно впливають на добре життя тих, що часто роздумують про них і витягають практичні научки для щоденної поведінки.

І так богоявлення нагадує нам найперше:

(1) **Хрещення Ісуса в ріці Йордані.** Св. Іван Хреститель голосив покуту ізраїльському народові, бо був посланий Богом приготовляти дорогу до людських сердець на прихід Месії. Люди слухали його вогняних слів і погроз, каялися та вступали до йорданської води, щоб прийняти хрещення покаяння та доступити прощення гріхів.

Одного дня небувалий Гість прийшов до Хрестителя. Це був Спаситель світу. Іван сильно здивувався, як Месія попрохав, щоб охрестив Його. Іван Предтеча уважав себе за недостойного покласти руку на Божого Сина, але на приказ Ісуса уступив і охрестив Його.

(2) Як тільки Ісус вийшов з води, **розкрилося небо,** каже Св. Лука, **і Дух Святий злинув на Нього в тілесному виді як голуб, і з неба почувся голос, що промовив: Ти Мій улюблений Син, що я вподобав Тебе!** (Лк. 3, 21-22).

Отак Пресвята Тройця вперше об'явила себе світові. Жиди не знали, що в Бозі є три Особи. Аж при хрещенні Ісуса світ довідався про існування в однім Бозі трьох рівних собі Осіб.

Це дуже радісна тайна, бо вона становить джерело нашої святої віри. Не було б Ісуса, якщо б не було Пресв. Тройці, не було б Божої Матері, якщо б не було Пресв. Тройці, не було б Святих Тайн Тіла і Крови Ісуса в Пресв. Евхаристії, якщо б не було Пресв. Тройці.

Отож свято богоявлення, згадуючи хрещення Божого Сина, водночас п р и г а д у є нам дві правді, а саме, що Христос є

правдивим Богом цебто другою особою Пресв. Тройці і що в Бозі є три особи, однаково добрі, однаково гідні любови та почитання, бо вони є одним і тим самим Богом.

(3) Свято богоявлення пригадує нам **наближення Бога до людей.** Первородний гріх віддалив людей від Бога. Люди лякалися Бога, бо бачили в Нім строгого суддю та месника за зневаги.

Христос Спаситель прийняв людську природу, наблизився до людей, став одним із них. Отак Він зеднав людям благословення та любов Свого Небесного Вітця. Бог бачить Свого улюбленого Сина як одного з синів Адама. Люблячи Сина, любить цілий людський рід. Так як при хрещенні Ісуса в річці Йордані Отець промовив до Свого Сина Ісуса: **Це Мій Син улюблений!**—так і сьогодні ради заслуг Ісуса Бог Отець споглядає з неба, ласкаво благословляє все людство та промовляє: "Це мої улюблені діти, в яких знаходжу Своє уподобання!"

Не дивниця, що наш нарід так велично святкує Богоявлення! Є свят вечір, є щедрівки, є особливо врочисте публичне водосвяття! Нарід бере освячену воду та вживає її до різних потреб. Священики обходять і відвідують своїх парафіян, благословляють їх доми, взиваючи на них Божих ласк і опіки.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ СВІТОГЛЯД

Християнський світогляд це забороло людини проти лихих впливів оточення й пропаганди Христових ворогів, які ненавидять правду, бо вона невигідна їм і їхнім бизнесам та мріям. "Світло прибуло на світ, а люди більше полюбили темряву як Світло, бо їхні вчинки були лихі. Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло і не приходить до світла, щоб не зганено його вчинків.

"А хто чинить правду, той йде до світла, щоб виявилися його діла, бо в Бозі вони зроблені" (Ів. 3, 19-21). Хто поступає так, як диктують йому сумління та християнська віра, той не боїться світла Христової Євангелії, бо вона одобрює його вчинки та поведінку.

Треба завжди берегти християнський світогляд і закріплювати його добрим життям, бо інакше може заникнути в душі або принаймні так послабнути, що не матиме сили керувати вчинками людини так, як вимагає свята віра. "Отож, як ви прийняли Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть... Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною обманою... І ви в ньому маєте повноту... Ви були з Ним поховані в хрещенні, у Ньому й разом воскреснули через віру в силу Бога, що з мертвих воскресив Його. І вас, що мертві були в гріхах..., Він оживив разом із Ним, простивши всі гріхи". (Кол. 2, 6-13).

Людина проживає в Христі та з Христом, як пробуває в стані осв'ятної ласки та руководиться Христовими засадами, які вказують їй, що добре й що лихе, що слід робити й що уникати, щоб гідно носити ім'я хриотиянина, яке багатьом модерним християнам зовсім "не лицює", бо їхнє життя не відповідає навчанню Спасителя та Його Церкви.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(Січень)
Проникнення всіх Християн "духом Церкви"

НЕМАЛО сьогоднішніх християн думають, що вони є дійсними християнами тому, що ходять до церкви, платять церковний податок і бодай раз на рік приступають до сповіді і приймають Св. Причастя.

Таке християнство може легко стати поверховним плащиком, під яким криються секуляризм, матеріялізм і забуття про Бога. Правдивий християнин це той чоловік, що може сміло повторити за Св. Павлом: **Ми маємо Христовий розум.** (І Кор. 2, 16), цебто завжди та всюди керуємося Христовим духом, бо досвід аж надто явно виказує, що багато християн не мають Христового духа. Хіба має Христового духа, хто не відчуває скрупулу без жадної поважної причини опускати недільну чи святочну Службу Божу, критикувати Папу, єпископа чи свого власного душпастиря, хто сумнівається, чи Церква розуміє модерну людину та чи не прийшов час для Церкви "реформувати" деякі навчання, що не підходять до смаку зосвітоватілим людям нашого століття?

Хто ж має в собі Христового духа? Той, хто **думає з Церквою.** А хто думає з Церквою? Той, хто засвоїв собі погляди Церкви на різні справи, хто любить Церкву, хто в своїм щоденнім житті керується навчанням Церкви.

Ось деякі прояви духа Церкви, по яких можемо пізнати, чи ми дійсні християни.

1. Старання про одність Церкви

Правдивий християнин знає і в і р и т ь, що Христос основав тільки одну Церкву, над якою наставив найвищого провідника, Св. Петра та його законних наслідників, Папів. Папство це запорука одности Христової Церкви. Де його нема, там поділи, незгода та роздори. Папство запевняє Христовій Церкві спокій і розвій.

Католик, що думає з Церквою, приймає Христову віру так, як Церква навчає його. Знає, що вона непомильна, бо Христос пробуває з нею аж до кінця світу, бережучи її від помилок: **Я з вами аж до кінця світу.** (Мт. 28, 20).

Католик знає, що його віра виходить із трьох джерел: Св. Письмо, християнське переданя та навчання Церкви. Добрий католик намагається привести до Церкви тих, що не знають її. Між членами викликає **почуття братерства,** бо дійсно ми всі браття в Христі. Один Христос Спаситель і один Бог, а всі відкуплені Ним люди це собі брат-

тя. Отак витворюється почуття **солідарности:** всі за одного й один за всіх.

Хоч католик вірить, що тільки одна Церква правдива, все-таки з почуття любови до ближнього співчуває тим, що не належать до цієї Церкви та молиться за них, бо й за них Спаситель пролляв свою Кров. Він молиться за їх навернення, бо знає, що поділи та схизми це велика і болюча рана на Містичнім Христовім Тілі.

2 **Скорий послух Церкві**

Добрий католик скоро та радо слухає голосу Церкви, бо пізнає в нім голос Самого Спасителя, який сказав: **Хто вас слухає, той Мене слухає.** (Лк. 10, 16). Цей скорий послух це характеристика доброго католика. Кожен законно вибраний Папа, єпископ і парох це представники Ісуса Христа, тому добрий католик шанує та слухає їх, і то слухає не силувано, але добровільно та радо, приймаючи всі рішення у справах віри та моралі, вияснення природного закону, вказівки в соціяльних і політичних справах, бо вони посередньо вяжуться зо спасінням душ. — Слідить теж за папськими промовами, в яких Найвищий Архиєрей висвітлює проблеми часу, в якім живемо, та подає вказівки як слід поступати у даних справах.

3 **Любов до Церкви**

Католик вірить, зо Св. Августином, що "Не може мати за Батька Бога, хто не має Церкви за Матір." Оттому правдиві католики вважають Церкву за свою духовну Матір, і як Матір люблять та шанують її.

Чому ж вона наша духовна Мати? Бо як природна мати давала нам матеріяльну поживу, так Церква подає своїм духовним дітям духовну поживу,

На обкладинці—

Преосвященний
Кир Максим Германюк, ЧНІ.
Архиепископ і Митрополит Вініпегу

Коротка біографія:

1911—народився
1938—єврейські свячення
1943—став доктором богослов'я
1947—дипльом професора Лювенського Університету
1948—Протоігумен 00. Редемптористів Канади і Америки і професор морального Богослов'я
1950—започаткував богословський квартальник "Логос"
1951—(7-го квітня) Єпископ-Помічник Ординарія малітобського екзархату
1956—(18-го листопада) назначення на Митрополита
1957—(12-го лютого) інсталяція
На Многая Літа, Владико!

щоб могли зростати на правдивих християн, поки в них відтвориться повний образ Христа Спасителя. Ця Мати навчає нас того, що Христос передав їй, не змінюючи нічого, бо вона єдина зберегла незмінною науку Божого Сина. Оттому кожен католик повторяє з письменником Павлом Клоделем: "Нехай славиться навіки ця Велика Мати, від якої я всього навчився."

Ця Мати зродила нас до духовного життя в хрещенні, годує духовно в Св. Причасті, лікує рани в сповіді.

Католик отак проявляє цю любов до Церкви: шанує її, користає з її багатств цебто Св. Тайн, тішиться її здобутками та сумує в її горях, радо розмовляє в товариствах про Церкву і боронить її інтересів, молячись, щоб усе людство стало її духовною дитиною.

Місійне намірення на січень: "Навернення всіх народів до правдивої віри".

ХТО ТАКИЙ ХРИСТОС?

Люди різно думають про Ісуса Христа. Одні вважають Його за великого Учителя етики цебто практичного знання, що пошукує за законами та міриламн добра та зла в людській поведінці під кутом природного, непросвіченого вірою розуму. Інші бачать у Ньому найбільшого пророка, філософа та реформатора упалого людства. Бувають на жаль і такі, що заперечують Його існування та називають Його міфом, який ніколи не існував.

Повищі поняття про Христа неповні або попросто фальшиві. Христос не був тільки учителем етики, філософом чи пророком. Він був, є і завжди буде:

1) Божий Син, друга Особа Пресвятої Трійці, що сталася людиною. Рівний Він Своєму Отцеві та Св. Духові. Не забувай, що Христос це не тільки чоловік, але правдивий Бог, що рядить світом, бо його сотворив.

2) Христос—це Спаситель світу та відкупитель людських душ. Адам своїм гріхом занапастив цілий людський рід. Люди особистими переступами Божого закону ще більше погіршили свій нужденний стан. Небо було замкнене для них, Бог був загнівaний на людей. Христос направив лихо. Він очистив і ще щоденно очищує нас з гріхів у Своїй крові. Люди більше зискали через відкуплення ніж стратили через Адамів гріх. Що більше? Христос не тільки відкупив людей з гріхів, але й виєднав їм безчисленні ласки, щоб стали святими й улюбленими Божими дітьми.

3) Христос—це Учитель світу. Отець сказав про Нього: "Це Мій улюблений Син, слухайте Його!" (Лк. 9, 35). Щаслива ти, дитино, що маєш такого Учителя, бо Він непомильний. Кожне Його слово чи заповідь походить із самого джерела вічної правди. Земля минеться, а Його слова не минуться.

Христос такий Учитель, що вміє просвітити розум і зворушити волю, щоб людина прийняла Його навчання. Він уміє так представити Свою науку, що навіть найпростіші душі розуміють і приймають її.

Народження Спасителя

РІЗДВО Христа це найбільша подія в історії людства, бо Христос це Божий Син, друга Особа Пресвятої Трійці, що сталося людиною, нашим Братом. Через Христа Бог, Творець людей, навіки звязався з ними, як Батько з дітьми.

Св. Євангелист Матвій отак описує народження Божого Сина:

"Народження Ісуса Христа отак сталося. Коли Його Мати Марія була заручена з Йосипом, то заки вони зійшлися (мешкати разом), виявилося, що вона має в утробі від Св. Духа.

Йосип, її муж, бувши праведник і не бажавши ославити її, хотів потайки відпустити її. Коли ж він так думав, ось зявився йому ангол господній у сні та промовив: "Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, свою жінку, бо від Духа Святого Зачате те, що в ній. І вона породить Сина і даси Йому імя Ісус, бо Він спасе Своїх людей від їх гріхів."

І все те сталося, щоб сповнилося сказане пророком від Господа, який звістив: "Ось Дівa в утробі зачне і породить Сина, і назвуть Його Емануїл цебто "З нами Бог."

І прокинувся Йосип і вчинив так, як ангол Господній звелів йому, і прийняв він свою жену.

І не знав він її, аж Сина свого первородного вона породила, і він дав Йому ім'я ІСУС. (Мат. 1, 18-25).

* * *

Йосип і Марія були заручені. Жидівські заручини були однозначними з подружжям. Заручені особи були дійсним чоловіком і жінкою, але молодята деякий час мешкали зо своїми батьками чи кревними, поки не замешкали разом, як чоловік і жінка. Подружжя не було повне, поки вони разом не замешкали. За те діти зачаті в часі заручин були вповні законними, хібащо чоловік відрікся їх. Подружжя ставало повне, як чоловік брав жінку до свого дому.

Йосип був побожним і святим чоловіком. Св. Письме зве його праведником цебто людиною досконалою. Зобачивши, що його подруга Марія при надії, він слушно занепокоївся. Знав, що Марія була чесною дівицею. Не знаючи, як вийти з прикрого положення, задумав потайки розійтися з нею.

Святі Отці твердять, що Марія мовчала, бо вповні здалася на Божу волю. Вірила, що Господь успокоїть Йосипа та виявить йому Тайну Воплочення Божого Слова. Так і сталося. Ангол успокоїв Йосипа і він забрав Марію до свого дому.

Марія проживала з Йосипом в Назареті, поки не вибралися до Вифлеєму, бо римський цісар був зарядив, що всі жиди мали відбути перепис. Перепис відбувався в родинних містах. Йосип походив із Вифлеєму, тому треба було йти туди на перепис.

В часі цього перепису Христос прийшов на світ у печері за містом, бо через переповнення Йосип не годен був знайти помешкання в місті.

Марія назавжди залишилася дівою. Вислів "Не знав її, поки не породила свого вервенця" це жидівський спосіб говорення. Він значить: "Ніколи не знав її". Подібно каже Св. Письмо про Мехолу, жінку Давида: **Тому Михола не мала дитини аж до смерти.** (2 Ц. 6, 23). Ніхто не скаже, що по смерті вона мала діти.

СОНЦЕ—ДОБРОДІЙ ЗЕМЛІ

Без тепла наша земля була б замороженою кулею без ніякого життя. Сонце—це джерело життя та краси для землі, тому воно таке важне для нас.

Сонце це величезна куля горіючих газів. Сонце висилає в усіх напрямках безмежну кількість світла та тепла. Кількість тепла, що наша земля дістає від сонця, дуже маленька в порівнянні до кількости всього тепла, що сонце висилає на всі сторони. Земля дістає тільки 2,000-мільйонову частину тепла сонця.

Сонце могло б запевнити такі самі добродійства 2,000,000 земель подібних до нашої, якщо б існували вони в сонячній системі. Наша земля дуже маленька в порівнянні до сонця. Сонце около 1,000,000 разів більше ніж земля. Земля складається з солідної матерії, плинів і мінералів. Сонце це тільки колосальна маса газів.

Сонце страшно гаряче. Температура людського тіла має 98° або 99° Фаренгайта. Сьогоднішня техніка збудувала горнила, в яких можна викликати електричним током 10,000° температури. Температура сонця на поверхні доходить до яких 15,000°. Внутрі вона куди більша.

Наша земля, з водами і мінералами, перетворилася б у газову масу, якщо б подібна температура запанувала на ній.

Земля назагал віддалена 93,000,000 миль від сонця. Якщо б сонце віддалилося від землі так, як найблища зоря, то в нас настала б вічна темрява і непонятна студінь. Будьяке життя було б тут неможливе. Тоді сонце видавалося б маленькою зіркою.

Сонце щоденно зуживає 4,200,000 тон своїх матеріялів на світло й тепло. Це величезна страта. Проте не слід журитися. Сонце скоро не вичерпається, бо воно колосальне. Колись, за довгі більйони літ, сонце вичерпається, погасне і зникне в вселенній як холодна, темна маса.

Єлисавета Гаррісон

ДИТЯТКО ІСУС

НІМЕЦЬКА ЛЕГЕНДА

З англ. перекл. Ірина Нестюк

ДАВНО, дуже давно, в навечеря Різдва Христового, блукало вулицями великого міста мале дитя. На вулицях було багато людей, батьків, матерів, сестер і братів, вуйків і тіток, сивоволосих бабців і дідусів, які спішилися з пакунками додому. Широкими дорогами проїжджали з поспіхом наладовані вози та повози. З вистав вових вікон лллявся на вулиці струм світел, так, що було ясно мов би в день.

А мале дитя блукало вулицями гейби не мало дому. І ніхто на нього не звертав уваги, тільки мороз щипав босі ніжки в подертих черевичках і голі ручки, а північний вихор продував подерту одежину так, що дитя дрижало з зимна. Воно полишало за собою дім за домом, дивлячись тужливими оченятами на освітлені вікна, за якими були щасливі та врадувані діти. "Напевно",—подумала дитина,—серед стільки радости і щастя знайдеться і дрібочка для мене" і несміливо зближилася до величного будинку. Крізь ярко освітлені вікна побачила велику ялинку обвішену золотими та срібними прикрасами. Тихо піщло дитя високими сходами вгору та постукало легко в двері. В них станув слуга. Він поглянув із співчуттям на дитину і промовив лагідно:

—"Іди геть звідсіля, тут нема місця для тебе".—Пригадав собі своїх дітей, які сиділи в теплій кімнаті при засвіченій ялинці і з жалем дивився, як дитя сходило вниз і ввійшло знов у нічну пітьму та студінь.

"Певно діти того дому нічого не знали про мене—подумало собі,—бо вони були б задержали мене", і помандрувало дальше вулицями міста.

Доми ставали менші та вікна всюди були освічені і в них стояли ялинки, прибрані різнокольоровими прикрасами. В одному вікні висів білий баранчик і до нього приблизилося дитя та з кімнати глянула крізь вікно мала дівчинка на стоячу постать і крикнула:

—"Іди геть звідси і прийди іншим разом; ми сьогодні не маємо часу займатися тобою".

Дитя відійшло від вікна і помандрувало знову вулицями. Воно вступало майже до кожного дому. Одна мати боялася, щоб воно не заразило якимись недугами її дитинки; інший батько сказав, що ледве вистає йому на прокормлення своїх дітей, а ще інший відіслав дитя шорстко від свого дому.

Минали години, темніло і що раз гостріше віяв вихор. Нагло пітьму ночі роз'яснив ясний промінь світла. Дитя усміхнулося і пішло за ним: "Він покаже мені тих, що схочуть поділитися зо мною радістю Різдва Христового", — подумало собі.

Зайшло до малої вбогої хатинки на кінці міста. Крізь вікно видно було малу чисту кімнатку, прибрану вбогими меблями. Коло вікна стояла мала ялинка, а біля неї сиділа мати і оповідала щось своїм діточкам. Лице матері було таке лагідне та гарне, що дитя сміло постукало до дверей.

—"Що це, мамо?"—запитала мала дівчинка.—"Хтось стукає до дверей?"

—"Побіжи скоро і відчини двері",—відповіла мати. —"Ніхто не повинен мерзнути на дворі в такий гарний різдвяний вечір".

Дівчинка відчинила широко двері і жінка побачила малу постать з голою головкою та майже голими ноженятами, яка тряслася просто з зимна на морозному вітрі. Мати взяла дитину за ручку та втягнула мерщій до теплої кімнати.

—"Ми мусимо його огріти, діти, та прибрати",—сказала.

Вона посадила його на крісло при вогні, щоб огрілись примерзлі ручки та ніжки, а сама пішла за одягом для нього. Діти розбіглись за забавками, щоб обдарувати його. Всі так були зайняті, що й не спостерегли, як кімнату залляло чудове світло. Вони оглянулися здивовані на дитину та побачили, що її подерта одежина замінилася на чудову і блискучу, промені окружали голівку, а ціле личко сяяло. Їх кімната ширшала й більшала і—здавалось—досягала небесних облаків, а Дитятко з солодким усміхом на личку встало з крісла та почало підноситись щораз вище, аж зникло поміж зорями.

Перелякані діти поглянули на маму і прошепотіли:

—"Мамо, чи це було Дитя Ісус?"—а мама відповіла тихо:

—"Так!"

І так кожного Різдвяного Вечора мале Дитя Ісус мандрує вулицями міст і сіл, а тих, що приймають Його до своїх домів і сердець, обдаровує такими пречудовими дарами, яких світ не може дати.

Іван Франко

З Новим Роком

З новим роком, браття милі,
В новім щастю, в новій силі,
Радісно витаю Вас!
І бажаю, щоб в здоров'ю,
В мирі, з братньою любов'ю
Від тепер ішов вам час.
І бажаю, щоб трудяще
Те життя вам як найкраще
Без біди минуло всім.
Щоб думками Ви міцніли,
Богатіли, не бідніли.
Щоб веселий був Ваш дім—
І бажаю щоб Ви згідно
Йшли до спільної мети:
В своїй хаті, в своїм дому,
Не корилися нікому,
Лад найкращий завели...
Щирій праці—Бог поможе!
Дай вам, Боже, все що гоже!

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Надія лучить людину з Богом

ЧЕСНОТА надії відриває людину від земних дібр і лучить з Богом. Людину приваблюють змислові потіхи, насолода гордости, чар багатства й вкінці природні потіхи розуму та серця. Чеснота надії, що є оперта на живій вірі, вказує людині, що всім земним потіхам бракує двох основних чинників: досконалости та тривалости.

Жадне з цих дібр не є досконале, щоб вдоволити людину. Давши людині кількахвилеву радість, вони скоро витворюють пересичення і відразу. Серце людини є надто велике, його вимоги надто широкі й шляхетні, щоб вдоволитися матеріяльними добрами, які є тільки засобами, щоб дійти до шляхетнішої цілі.

Природні добра розуму та серця не вистачають людині. Розум людини є доти невдоволений, доки не пізнає найпершої причини всього буття, і серце людини, що шукає досконалого приятеля, знаходить його тільки в Бозі. Він один є повнотою буття і сили, досконалою красою і добротою. Він, що є Сам досконало вистачаючий, вистачає також і до повного щастя людини. Важливою річчю є, щоб осягнути Його. Чеснота надії саме показує людині, як Бог склонюється до неї, щоб дати Себе їй. Коли людина раз зрозуміла цю правду, її серце відривається від земних дібр, щоб звернутися до Бога, подібно як залізо звертається до магнету.

А навіть коли б земні добра вдоволили людину, вони мають свій останній день і колись перестануть існувати. Людина знає це, і ця гадка кидає тінь на її радість, навіть коли вона має ці добра. Бог, навпаки завжди живе, і смерть, що розлучує людину з земними добрами, тільки досконаліше лучить її з Ним; тому мимо природного страху, що смерть несе з собою, побожна людина стрічає її з довір'ям задля надії, яку має, що буде злучена з Богом, Який— одинокий може її навіки ущасливити.

За надприродне життя ласки в людській душі точиться невпинна боротьба між самою людиною, просвіченою ласкою Божою, та пекельними силами: "Бо не маємо ми боротьби проти крови та тіла, але проти начальства, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могти опертися та в усьому бути досконалими" (Єф. 6, 12-13).

НОВИЙ РІК

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

НА однім поганськім гробівці в Римі видніється такий напис: "Я був нічим", каже мерлець, "бо не знав, пощо живу на світі. Тепер я таксамо нічо, бо зогнило моє тіло, яким я так сильно займався, що зовсім був забув про душу.—Ти, що читаєш цей напис, не забувай про те, пощо живеш на світі! Їж, пий і забавляйся, а потім приходи сюди і будеш такий самий, як я!"

Отак закінчують старий рік ті, що не дбають про душу та про Бога, бо не мають для них часу. Закінчення Старого Року викликує в них тільки біль, що проминув іще один рік земського життя, яке скорим темпом наближається до кінця. За те віруючий християнин, хоч відчуває жаль за багато невикористаних хвилин у минулім році, проте водночас чує в своїм серці довір'я та радість, бо знає, що він не сам, але в товаристві свого Небесного Вітця і Преч. Діви Марії відбуває по світі подорож до вічности.

Ніхто не знає, що принесе йому Новий Рік, бо він закритий непевністю та своєрідним побоюванням, які викликують спонтанне питання: "Що принесе мені Новий Рік? Які розчарування й осяги ждуть на мене в цім Році?" Одна тільки віра в Бога та християнське життя звільняють людей від надмірних побоювань перед несподіванками Нового Року. Хто б побоювався, коли свята віра пригадує йому запевнення Спасителя: **І все ваше волосся на голові пораховано вам! Отож не лякайтеся!** (Мт. 10, 30-31).

Не лякається Нового Року, хто якслід використав Старий. Людина та її життя не є поділені на відрубні частини, що звуться роками. Як людина непомітно зростає, так і непомітно переходить вона з року в рік, переносячи так добро, як і зло минулого року в Новий. Добре та по-християнськи використаний Старий Рік є найкращою запорукою, що Новий Рік таксамо буде для нас щасливий.

Що ж треба чинити на закінчення Старого та на початку Нового Року? Як треба прощатися зо Старим і стрічатися

з Новим?

Одні прощаються зо Старим Роком і вітають Новий у церкві, дякуючи Богу за щасливо прожитий минулий рік і благаючи благословення для себе, родини та приятелів на Новий Рік. Інші, в яких християнське сумління притупилося **злобою** дня та в яких віра зовсім або майже зовсім погасла, прощаються зо Старим Роком при дляшці горілки, забаві й гульні, навіть не подумавши, що минулий Рік був великим даром Божим. Перші стягають на себе Боже благословення на другий Рік, другі зачинають його без Бога та Його ласки. Одні заслуговують, щоб Бог продовжив їм життя ще на один рік, а другі—щоб скоротив, бо вони надуживають його. Дарів же Божих не вільно марнувати та зловживати! Дармо живе на світі, хто марнує своє життя замість користати з нього.

В притчі про таланти Христос звернув людям увагу на те, що треба належно використовувати Божі дари, між якими найбільшим є наше життя. Бог нерідко продовжує життя тим, що належно використовують його, і вкорочує тим, що надуживають життя, щоб грішити та зневажати Бога. Лінивий слуга затратив свій талант, а добрі слуги дістали їх ще більше. **Кожному, хто має,** каже Спаситель, **іще додасться йому. Хто ж не має, забереться від нього і те, що має.** (Мт. 25, 29). Фігове дерево було б дальше росло, якщо б було родило овочі. Воно ж було неплідне, тому Христос прокляв його і воно відразу всохло. (Мт. 21, 20).

Хто хоче запевнити собі щасливий Новий рік, той повинен:

1) Подякувати Богу за Старий і всі ласки, які отримав від Бога в минулім році. Хто дякує за отримані ласки, той запевняє собі дальше Боже благословення.

в) Належно використовувати дорогоцінний час, що Бог подає йому, а відмовив мільйонам людей, які відійшли в вічність у минулім році. Кожен день Року це духовний талант, який треба використати для Божої слави, спасіння власної душі та добра ближнього. Оттому людина мусить витворити в собі сильні моральні та релігійні засади й руководитися ними в щоденнім житті, щоб воно було подібне до життя Божого Сина та Його Преч. Матері Марії. Слід часто пригадувати собі, що кожне діло, яке людина виконує, має свої добрі чи лихі наслідки. Якщо діло добре,—його наслідки будуть добрі. Коли ж воно лихе, то його наслідки будуть лихі!

3) Історики укладають історії, а люди та народи творять її. Кожен християнин повинен так жити на світі, щоб історія його життя була по смерті його вічною славою та заохотою йти за його прикладом для тих, хто

знав його за життя. Оттому кожен повинен учинити собі цю постанову на порозі нового Року: "Все, що робитиму в цім Новім Році, робитиму на Божу славу, для спасіння власної душі та добра ближніх!" Не слід виписувати цю постанову на папері, але треба записати її глибоко в своїм серці, і часто споглядати на неї, питаючись самого себе: "Як у щоденнім житті, праці, товаристві чи в приставанні з другими я придержуюсь цієї постанови?"

Хто вчинить подібну постанову та сумлінно дотримає її, той запевнить собі щасливий Новий Рік, бо мир Божий і правдиве щастя стануть його часткою в кожнім із 365 днів Нового Року.

Бог нерідко вкорочує життя тим, що надуживають його, щоб зневажати Бога та топтати Його святий закон. Св. Письмо каже, що цар Охозія, володар ізраїльського царства, впав через грату в своїм домі та занедужав. **І послав він послів і приказав їм: Ідіть до Велзевула, екронського божка, і спитайтеся його, чи я видужаю з цієї моєї недуги?**

Як посли йшли до божка, пророк Ілля стрінув їх і в іменні Бога промовив до них: **Хіба в Ізраїлі нема Бога, що ви йдете питати Велзевула? За те каже Господь: Із постелі, на якій лежиш, не встанеш, а мусиш померти!** Потім на Божий приказ сам пророк удався до хворого царя та звістив йому Божу кару: **Так каже Господь: За те, що ти послав послів, щоб вони поспитали Велзевула, екронського божка, наче б в Ізраїлі не було Бога, щоб питати про його слово, ти не зійдеш із постелі, що ліг на ній, а мусиш умерти! І помер він по Божому слову, яке сказав Ілля. А його брат Йорам став царем замість нього.** (4 Ц. 1, 2-3-16-17).

Скільки людей щороку гинуть у різних випадках тільки тому, що Бог порішив відобрати їм життя за те, що вони надуживали його, щоб зневажати свого Творця? Бог сотворив людей, щоб вони пізнавали, любили та служили Йому, зберігаючий Його святий закон. Хто ж не робить цього, той заслуговує, щоб Бог відобрав йому життя, бо воно безцільне. Людина, що не хоче любити та служити Богу, надуживає Його дару, яким є життя, тому не дивниця, що Бог за кару нерідко відбирає його тим людям, що не дякують Йому за дар життя, але надуживають його, щоб зневажати свого Творця.

Хто хоче запевнити собі Боже благословення та зберегти своє життя, той мусить служити Богу, зберігати Його закон, чинити те, що Христос чи Його Церква кажуть, і так проживати в світі, щоб Бог був вдоволений із нього. Таке життя це найкраща запорука Божого благословення та Щасливого Нового Року.

ТРИМАЙ ЯЗИК ЗА ЗУБАМИ

М. Щ.

ОДИН тільки Бог знає, скільки сварок, незгоди і ненависти зроджується між приятелями та сусідами через те, що люди не вміють тримати язика за зубами. Св. Яків каже: **Ніхто з людей не може вгамувати язика... Ним благословляємо Бога і проклинаємо людей, що сотворені на Божу подобу... Де зависть і сварка, там беззаконня та всяке лихе діло.** (Як. 3, 8, 9, 16).

Я працював в Нюарку в одній фабриці, як інженер. Робота була добра і платня незгірша. Моя жінка Олена була працьовитою й ощадною. Петрусь і Ганка, наші любі діточки, дочали вже ходити до школи, а півречний Влодко покищо козачив у колисці.

З загрозою несподіваного московського нападу та атомного бомбардування великих індустріяльних осередків східньої Америки багато компаній стали переносити свої фабрики в глибину країни. Так і зробила наша компанія. Мою фабрику мали перенести до міста Н. в штейті Орегон.

Одного дня покликав мене адміністратор фабрики і повідомив, що за місяць почнеться перенесення фабрики. Минулого року туди вже перенесено інші фабрики з інших східніх штейтів так, що повстало там маленьке містечко, яке замешкували робітники згаданої компанії. Кожна родина мала власну чепурну та чистеньку хатину. Робітники купували хати в компанії з тим застереженням, що компанія відкупить їх, якщо робітник буде перенесений кудиінде чи попросту покине роботу та виїде в іншу сторону.

Хати були гарні, але занадто близько побудовані. Коли зчинилася сварка в одній хаті, то про це знала ціла вулиця. Ціле містечко подобало на якусь патріярхальну оселю. Всі добре зналися, бо мужчини працювали в тих самих фабриках, а жінки купували в тих самих компанійних крамницях. Оттому самі обставини та положення сприяли родинному духові, який панував між родинами робітників.

Нам тяжко було покидати приятелів і знайомих у Нюарку, але я не хотів тратити свого старшинства, тому ми перебралися до міста Н. Ми не знали, як привітають нас наші нові сусіди. Їх сердечність і доброта зворушили нас. Як тільки довідалися про наш приїзд, то одна ґаздиня принесла смашний торт, друга пай, третя букет квітів, тощо. Вернувшись ввечорі з праці додому, я застав у кухні стільки привітальних дарунків, що мені аж сльози станули в очах на вид їх доброти і сердешности. "Оленко", промовив до жінки, "це мусять бути дуже добрі люди. Стараймося заслужити на їх приязнь!"

"О, Ігоре", відказала моя жінка, "наші сусіди звуться Блічерами. Вайда Блічер казала мені, що ти працюєш разом з її чоловіком Олександром. Це на її думку повинно зробити нас добрими приятелями!"

Я пригадав собі стрункого, поважного і добродушного Олександра Блічера і подумав, що воно завжди добре приятелювати з чесними людьми.

Хоч я оцінював вияви приязни наших нових сусідів, проте довголітній досвід навчив мене не входити в надто довірочні стосунки з цими людьми. "Оленко", сказав я, плескаючи жінку по плечах, "будьмо чемні з сусідами, але уважаймо на себе. Ми не живемо в звичайнім місті, а в імпровізованій оселі. Один із моїх наставників попередив мене про те, що тут повно заздрости між робітниками і пльоткарства між їх жінками".

Моя жінка здивовано видивилася на мене: "Це неправда! Ці жінки подивугідні!" —"Жінко", відповів я, "ми тут свіжі, тому якслід не знаємо тутешніх людей. Годі за один день розпізнати людину. Треба вірити тим, що тут довше живуть."

Оленка не здавалася: "Ігоре,

ти повинен довір'яти своїй жінці. Я вмію з усіма жити в згоді".

Моя жінка насліпо кинулась в вир нового вулійного життя. Її вибрали до шкільного заряду. Там було повно праці. Олена любила працювати. Нераз верталася додому страшно змучена, але щаслива. "Ігоре", кликала радісно, "як тут гарно жити! Шкода, що ми змарнували стільки літ у Нюарку!"

Не все було таке радісне, як здавалося. Наші сусіди належали до різних протестантських сект. Кожен із них намовляв нас вписатися до їх церковної громади. Ми чемно та рішуче відповідали їм: "Ми народилися католиками і католиками будемо вмирати". По якімсь часі сусіди дали нам спокій, але раз я зачув: "Ах, які то вперті ті українці! За нїщо в світі не змінять віри!"

Хоч католицька церква була віддалена яких 50 миль від нашого містечка, всетаки ми завжди заїжджали до неї на Службу Божу, а кілька разів у році їздили аж до далекої Норт Дакоти (яких 800 миль), щоб вислухати Службу Божу в українськім обряді, бо латинська Служба Божа чомусь не промовляла до наших українських душ.

Моя подруга намагалася жити в згоді з усіма сусідами та ніколи не відмовлялася помагати їм у різних потребах. Я нераз любляче упоминав її: "Оленко, ще такий не народився, що б усім догодив. Хто хоче всім догодити, той не догодить нікому!" Але думаєте, що жінка повірила моїм словам? Де там! Дитина не повірить батькам, що вогонь пече, поки не всадить і не попече пальців. На мої завваги відповідала, тулячись мені до грудей: "Люблю тебе, Ігоре, бо ти завжди потрапиш витягнути з клопоту свою жінку".

Наша сусідка Вайда трохи обурилася на нас за те, що ми не хотіли вирєктися своєї католицької віри та стати пресвитер'янами. За те її чоловік Олександер показався дуже вирозумілий: "Жінко", сказав їй, "не мішайся до справ чужого сумління!"

З того часу мені стало ясно, що воно не так легко жити в згоді з Вайдою та її 15-літнім сином Джеком. Джек був дивним хлопцем. Мати пестила його, бо був її одинаком. Цей Джек нераз докучав нашій Ганці і вона нерідко прибігала до мене з плачем. Раз він узяв ведро води і геть обілляв її, як їхала ровером біля його хати. Я вернувся з праці і унімнув Джека. Вибігла Вайда і стала сваритися зо мною. Її муж прийшов їй на поміч. Ми обидва взялися за чуби. Нащастя Олена зачула сварку і розділила нас.

"Ігоре, я не люблю Джека", промовила обурено. "Він має злодійську міну. З іншими дітьми не маємо клопотів, бо діти є завжди дітьми. Я не вважаю наших дітей за анголів, а чужих за чортиків. Кожна дитина це півчортик і пів-ангол. Хоч як моя жінка намагалася виправдати бідного, розпещеного Джека, всетаки його дивна поведінка не давала їй спокою. Я теж боронив хлопця, кажучи: "Слухай, Оленко, як ти почувалася б, якщо б Вайда підозрівала нашу Ганку чи Петруся? Кожна мати думає, що її дитина добра, якщо вже не найліпша".

З часом ми стали щораз більше обзнайомлюватися з нашими сусідами. Викрили, що Вайда була великою пльоткаркою. Її пльоткарство не було невинною балаканиною, бо в ньому не бракувало злобних видумок. Як моя жінка звернула їй увагу, Вайда відповіла: "Хтось мусить слідити за тим, що діється в місті".

Спожиття з людьми робило своє. Розпізнавши їх, ми наблизилися до одних і віддалилися від других. З одними родинами приятелювали, з другими тільки чемно вітались.

Отак проминув нам один рік. Ми вже знали всіх і всі знали, що ми українці католики. Ми говорили їм про Україну, нашу Церкву переслідувану большевиками, про нашу славну минулість і про теперішню боротьбу нашого народу за власну незалежність.

Життя плило спокійно, бодай на поверхні. Я помирився з Олександром Блічером, бо ми разом працювали. Нараз трапилося щось, що заворушило ціле містечко. Більш ніж одна родина нарікала, що в часі їх неприявности хтось вдирався до хати і крав дрібні речі. Мешканців обхопив страх перед злодійчуком.

Одної ночі моя жінка почула розпучливий крик недалекої сусідки. Вихилилася крізь вікно і зобачила, як Джек переполохано тікав до хати заднїми дверми. Хтось добувався до хати. В хаті було темно, бо жінка дивилася на програму на телевізійнім апараті. Злодійчук думав, що в хаті нема нікого. Налякана скрикнула і злодій утік.

Хто був цей злодій? Моя жінка чула, як хтось тікав попри нашу хату до Блічерів. "Я заглянула крізь вікно. Це був Джек. Цілу ніч негодна була заснути". Я звелів їй мовчати і вона мовчала. Два місяці ми мали спокій.

Одної ночі ми знову почули крик з недалекого дому. Ми зірвалися з ліжка. Олена побігла до вікна. Біля нашого гаражу стояла задихана людська постать. По хвилині ця темна постать побігла за дім Блічерів і ми обидвоє почули, як заскрипіли задні двері. "Це Джек, Джек, Джек!"—закликала Олена.

"Жінко, мовчи, бо ти не бачила його! Це міг бути хтось

інший". Жінка обіцяла тримати язик за зубами. Я працював до пізньої ночі. Одна з сусідок, велика приятелька моєї жінки прийшла до нас на вечерю. Обидві приятельки повечеряли, помили начення і посідали до балачки. Феня, найбільше довірочна приятелька моєї Олени, стала оповідати, як злодій добувався до її хати, але вона скрикнула з жаху і злодій утік.

Олена гейби ждала на нагоду, щоб поділитися секретом з Фенею. Хоч сумління та розум радили їй мовчати, моя жінка не потрапила вдержати язика за зубами: "Це моя найкраща приятелька! Вона напевно не скаже нікому!"

Олена розповіла Фені про те, як двічі хтось тікав до хати Блічерів. Це мусів бути цей дивак Джек, а не хто інший! Феня вповні погодилася з гадкою моєї жінки і прирекла держати тайну, бо й вона таксамо підозрівала Джека.

Обидві приятельки вже мали розлучатися, як я вернувся з праці. Вже з порога я скрикнув: "Гей, Оленко, поліція зловила злодія! Признався до всього!"

Олена без надуми відказала: "Це Джек, правда, що це він?"

"Ні, це не Джек, а якийсь зайда з другого міста!" Олена і Феня змішалися. Феня перша промовила: "Бачиш, Олено, ти помилилася. Я знала, що це не Джек. Джек, добрий хлопець... Де йому до крадежжі?!"...

Я насварив на жінку за її довгий язик, але вже було запізно. На другий день Феня поділилася секретом зо своїми приятельками, між якими була й Вайда, Джекова мати.

З того часу почалося наше пекло. Вайда почала немилосердно мститися, кидаючи на нас різні наклепи. Марне моя жінка ходила перепрошувати її. Не хотіла навіть говорити. Шкільні діти стали докучати нашій Ганці та Петрусеві; деякі заборонили батьки дітям бавитися з ними, бо їх мати злобна пльоткарка.

Джек став незносним. Наші діти не могли показатися на вулиці, щоб Джек не докучав і не прозивав їх. Мешканці нашого містечка поділилися. Вороги Вайди обставали за нами, а їх приятелі злобно докучали нам. Між нами і Блічерами бували часті сварки та нерідко доходило до гарячих перепалок навіть між мною і добродушним Олександром. Звичайно жінки зачинали клопіт, а я з Олександром кінчали його. Справді ми обидва зараз мирилися, але з жінками так легко не йшло, бо сварки легко повстають між тими, що не люблять.

Я звелів жінці щераз перепросити сусідку Вайду, але Вайда тільки обкидала її прокльонами та зчинила такий вереск, що люди повибігали з хат, щоб подивитися, що сталося. Олена мусіла тікати з Вайдинової хати.

Тимчасом моє підвищення ще більше погіршило наші взаємини з Блічерами. Старий помічник головного управителя пішов на пенсію. Олександер сподівався зайняти його місце. Вайда навіть справила гостину для управителя та його жінки. Водночас збільшила наклепи на нас. Моя жінка стала страшно нервова. Я мусів успокоювати її: "Не бійся, Оленко. Буде так, як Бог схоче. Гостини в честь управителя не вплинуть на компанію". І дійсно не вплинули. Ми тільки молилися. Я дістав посаду. Олександер спокійно прийняв моє підвищення, ба й навіть поздоровив мені. За те Вайда ще більше стала ненавидіти нас.

Головний управитель бачив замішання в фабриці через необережність Олени. На його пораду мене перенесли до другого містечка, де виконую ту саму працю. Так закінчилося наше страждання.

Люди добрі і сусіди зичливі, але моя Олена тепер дуже вважає на свій язик, бо вчинила оцю постанову: "Не буду ніколи посуджувати інших, особливо дітей!"

СМІХОВИНКИ

Злосний чоловік: Жінко, чому ти вийшла за мене заміж?
Злосна жінка: Я сама хотіла б знати, як на це відповісти!

Дід: Сину, ти тільки раз буваєш молодим.
Син: Ну, то що?
Дід: Потім треба шукати якихсь других притекстів, щоб виправдувати свої помилки, бо молодість уже проминула.

Він: Ти моє сонечко, ти радість і ясність мого серця!
Вона: Чи це предложення подружжя, чи тільки заповідження погоди?

Урядовець до чоловічини: Мені прикро, але ми не маємо доволі роботи, щоб затруднити вас у нашій фабриці.
Чоловічина: Не гризіться, пане, мені не треба багато, щоб цілий день крутитися.

Жінка по Різдві: Ах Боже, коли цей мій чоловік покінчить з цими пляшками? Всюди повно порожніх пляшок!
Чоловік з кухні: Жіночко, не гнівайся, я не маю звичаю приносити до хати порожні пляшки.

Панна М. дістала тикет за те, що зле запаркувала своє авто. Зобачивши підпис поліцая, удалася до поліційної станції та невинно промовила до капітана поліції: "Чи котрийсь поліцай загубив цей квиток? Я знайшла на вікні мого автомобіля."

СИН ПИЯК

Мій син, що має ледве 16 літ, товаришує з хлопцями, що люблять упиватися. Як упються, то виробляють комедії, викрикують і інколи роблять дурниці.

Я питався знайомих, чи батьки не могли б своїм дітям заборонити пити. Це було б добре, якщо б ми всі батьки так зробили. Але мої сусіди, що теж мають не святих хлопців, не погодилися на предложення.

Що я властиво маю робити зо своїм сином, бо бачу, що він любить пити, хоч не впивається?

Воно нелегко дати вистачальну відповідь у цьому випадку. Подібна справа не розв'язується в одній хвилині чи одним махом. Треба розглянути, в якім оточенні та дусі виростала дитина до цього часу, поки не стала проблемою для батьків.

Нема сумніву, що батьки мають право і обов'язок чувати над своїми дітьми, як довго вони пробувають під батьківським оком цебто поки проживають з батьками. З цього права випливає друге право: батьки можуть і повинні означити своїм синам, що та скільки алкоголю вони можуть вживати. Знаємо батьків, які заборонили своїм синам уживати алкогольних трунків, поки вони не стали повнолітніми цебто до 21 року життя. Але ці батьки вперед добре виховали свої діти, тому ці сини з пошани до батьків послухали їх і стримувалися від пиятики, поки не доросли.

За те годі сподіватися послуху від дітей, які не дістали від батьків першорядного виховання. Не вистачить дати подібним дітям наглий строгий наказ стримуватися від алькоголю, бо діти не привикли до подібної саможертви.

Бувають добрі батьки, що самі помірковано вживають алькогольних напитків, і дозволяють на них своїм неповнолітнім дітям. З досвіду видно, що подібний звичай не пошкодив дітям, як вони стали дорослі, бо прикладом і словом батьки навчили свої діти помірковано вживати алькоголю.

Бувають теж випадки, і вони нерідкі, що діти, яким батьки вдома позволяли на помірковане вживання алькоголю, зовсім непомірковано вживають його, як знайдуться на забаві поза домом.

Коротко кажучи, батьки отак повинні поступати з дітьми в справі алькогольних напитків, навчаючи їх триматися завжди оцих засад:

1) Зовсім не пити поза домом, як знайдуться в товаристві інших хлопців чи дівчат.

2) Не пити в автах, хоча б інші пили і силували їх пити.

3) Не пити на різних партіях, не зважаючи чи ці партії відбуваються вдома чи поза домом.

Досвід аж надто доказує, що пиятика в подібних обставинах веде до змисловости, нечистих вибриків ігріха. Крім цього немало акцидентів і автомобілевих випадків це наслідки пиятики.

Молодь повинна знати, що алькоголь не є конечний, щоб могти спочивати чи весело забавитися. Можна добре побавитися й без алькогольних напитків.

---

1) Часом сміх збирає мене в церкві, як погляну на других. Я стараюся гамуватися, але це незавжди вдається мені. Чи я грішу через те?

Якщо ви безпотрібно розглядаєтеся по церкві й так спричиняєте свій сміх, то напевно грішите, бо невільно добровільно розсівати себе та викликати сміх під час богослужень.

Якщо це трапляється без вашої причини, тоді нема жадного гріха. Старайтеся не розглядатися по церкві, то сміх не буде докучати вам. Церква це дім молитви, а не місце на сміх.

Дивіться, що священик робить при престолі, моліться і беріть участь у богослуженні. Це поможе вам бути скупченими в церкві.

2) Я люблю відбувати хресну дорогу. Чи треба ходити від стації до стації, щоб зискати відпуст? Я люблю клячати в лавці і відчитувати молитви з Вашого молитовника "З Нами Бог".. Замість обходити стації, я дивлюся на образці в молитовнику. Чи я зискую відпуст?

Ні, не зискуєте відпусту за хресну дорогу. Треба фізично порушатися від стації до стації, щоб зискати відпуст.

Якщо ціла група відбуває хресну дорогу, то вистачає, щоб один з групи обходив стації. Інші можуть стояти чи клячати на своїх місцях, роздумуючи при кожній стації про Христові Страсті.

3) Я колись сповідалася кожного тижня. Отець Парох порадив мені приступати до сповіді тільки два рази на місяць. При тім дозволив мені щоденно приймати Святе Причастя. Чи це добре?

Хто не має смертельного гріха на душі, той може завжди приступати до Св. Причастя. Проте радимо всім, хто часто або щоденно причащається, бодай двічі на місяць приступати до сповіді. Тайна покути це духова купіль. Що частіше хтось приступає до неї, того душа чистіша.

4) Чи Свідки Єгови зміняються?

Ні! Вони завжди такі самі, бо їхня ціль —це знищення християнства та християнської цивілізації.

Недавно президент Свідків Єгови, Нор

(Knott) отак кричав у Yankee Stadium у Ню Йорку: "Треба на шматки поровривати християнство й кинути в вогонь!"

Віра ж Свідків така: Сатана винайшов поганську науку про Пресв. Тройцю. Люципер і Христос є однаково Божими синами. Ісус Христос і архангол Михаїл це одне й те саме. Нема пекла, ані безсмертньої душі. Всякі уряди, торгівля та релігії є винаходом диявола. Нема вічного пекла. Боже небо має приміщення тільки для 144,000 вибранців цебто навіть не для всіх Свідків Єгови, а тільки для кращих і духовніших поміж ними. Можна говорити неправду тим, що не належать до Свідків Єгови. Святкування Різдва та Великодня це поганський звичай.

Головна квартира Свідків Єгови є в Бруклині, Н.Й. Приміщується в десятьповерховім будинку "Bethel Kingdom Hall".

Там працюють около 400 мужчин і 75 жінок. Всі вони там мешкають. Мешкає там президент Свідків—Натан Нор, редактор, пропагандисти, писателі, друкарі, переплетники, тощо.

На вулиці ж Adams є їхня десятьповерхова друкарня, яка видає в різних мовах незличиме число Біблій, книжок, памфлетів, тощо.

"Сметанка Свідків" начисляє 500,000. Крім цього мають около 4,000,000 членів, які ходять на їхні виклади Біблії.

Слід зазначити, що Свідки здобувають найбільше прихильників посеред мало або й зовсім неосвіченої маси. Міністерство Справедливости в Америці подало на основі слідства, що менше ніж один процент Свідків мають університетське вибразування.

З наведених повище артикулів віри, що її голосять Свідки Єгови ясно, що ця секта не є християнською. Навпаки, вона є грубо проти-християнська.

5) Які подружжя можуть бути уважнені цим засобом, що зветься "санацію ін радіче"?

"Всяке подружжя", каже канонічне право, може бути уважнене через санацію ін радіче, коли женихи виявили потрібну до подружжя згоду, хоч вона була невистачальна до подружжя через церковну перепону чи брак належної форми, аби тільки згода на подружжя далі існувала" (Кан. 128). Отак Церква хоче помогти своїм дітям і визволити їх із гріха, звільняючи від перепон і обов'язку відновити подружої згоди.

———

Найревніший апостол Христової Євангелії, Павло, посеред невпинних подорожей і проповідування Божого слова знайшов час на працю, щоб запевнити собі шматок хліба на щоденний прожиток. "І ми трудимося, працюючи своїми руками" (І Кор. 4, 12). Сам працював і других заохочував до праці. ..Самі знаєте, як треба наслідувати нас. Бо ми поміж вами не лінюхували, і хліба в нікого задармо не їли, але в перевтомі й труді ми працювали день і ніч, щоб не бути тягарем нікому з вас, не тому, щоб ми влади не мали, але щоб себе за приклад вам дати, щоб ви наслідували нас" (2 Сол. 3, 7-9).

СВЯТА ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЯ ВАРВАРА

СВ. ВАРВАРА

В ПАФЛЯҐОНІЇ, в місті Іліополі жив дуже багатий поганин Діоскор. Був він загорілий почитатель поганських божків і при тім заїлий ворог християн. Мав доньку одиначку Варвару. Він так боявся, щоб вона часом не довідалася про християн і не прийняла їх віри, що ніколи не пускав її з дому, ані нікого не допускав з чужих до неї. В своїй палаті, в одній вежі урядив їй розкішне мешкання, й вона там жила в найбільших вигодах.

І так Варвара виросла на красавицю, що не було їй рівної. Сини найбільших багачів, найздатніших достойників змагалися за її руку. Але серце Варвари було незрушиме. Прочувало, що Бог, Якого ще дотіль не знала, приготовляв їй іншого обручника.

Батько конче хотів видати її заміж. Дав їй за товаришок багато дівчат, які мали змягчити її твердість. Безнастанними говореннями про строї, про забави мали викликати в ній охоту до подружжя.

Нащастя були між цими дівчатами й християнки, про що її батько не знав. Чесне серце Варвари зараз їх розпізнало, вона їх полюбила, навчилася від них Христової віри й охрестилася.

Батька в тім часі не було вдома. Коли він вернувся, Варвара не хотіла таїтися. По-дитинному призналася батькові, що вона християнка. Батько попав у таку лють, що з мечем кинувся на неї, щоб її зарубати. Варвара зачала тікати. Оповідає побожне передання, коли вже батько мав її дігнати й досягав її мечем, розступилася скеля й сховала її перед лютим батьком.

За якийсь час Варвара вернулася додому. Нелюдський бать-

ко не мав серця для рідної доньки одиначки. За волосся затягнув її перед цісарського старосту Маркіяна й домагався суду для неї. Маркіян побачивши таку гарну молоду дівчину перед собою, жаль йому зробилося її. Зачав її намовляти до відступства, щоб урятувати від мук. Але Варвара й слухати не хотіла.

Тоді зачалися страшні муки молоденької дівиці. Били її, гаками рвали ніжне тіло, рани натирали і посипали сіллю. Все її тіло стало одною глибокою раною. Вночі з'явився Христос і уздоровив її. Однаково ж мучителі не зм'якли. На другий день наново зачали мучити невинну дівицю. Як побачив староста, що ані залізом, ані гаками не вирве з її серця віри, казав відтяти їй голову.

В тій же хвилі сталося щось таке страшне, що аж кров стинається в жилах на саму згадку. До дівиці прискочив її рідний батько Діоскур і власними руками—негідний нелюд—відтяв їй голову. Передання оповідає, що Бог так його покарав, що грім з ясного неба на місці вбив його.

Св. Варвара пострадала в III. столітті. Тіло її похоронив християнин Валентіян. За якийсь час тіло Св. Варвари перенесено до Царгороду, і тут побудовано їй велику церкву. Коло її мощів діялися великі чуда.

В 1108 перенесено мощі Св. Варвари до Києва. Принесла їх з собою грецька царівна Катарина, донька Алексія Комнена, що вийшла заміж за великого князя Святополка Із'яславича, який володів у Києві в роках 1099-1113. Князь побудував в Києві величавий золотоверхий Михайлівський монастир і в його церкві зложив мощі Св. Варвари.

Св. Варвара в українськім народі в дуже великім почитанні. Ім'я Варвари це одне з найбільш улюблених у нашім народі. Нема в нас майже хати, де не було б образа великомучениці Варвари. В руках пальма і мученичий меч, символи її мученичої смерти. Коло неї вежа, в якій проводила невинне дівоче життя й де навчилася християнської віри. Ще на інших образах Св. Варвара з вінцем на голові. В руках мученича пальма і чаша, яка означає її глибоку віру.

В нас в Україні і на сході і на заході моляться до Св. Варвари як покровительки щасливої смерти. В народі є глибока віра, що хто молиться до Св. Варвари, той не вмре без Св. Тайн.

Уповай на Бога в усіх потребах життя. "Хто на Бога вповає, в того сила відновляється. Підніме крила немов орел, побіжить і не змучиться, піде і не втомиться". (Іс. 40, 31). Отож "усім серцем довіряй Господеві та не спирайся на власну второпність!" (Прит. 3, 5).

о. М. Щудло, ЧНІ.

КОРОНАЦІЯ ІВАНА XXIII

ДНЯ 4-го листопада 1958 р. відбулася в Римі в базиліці Св. Петра коронація нового Папи, Івана XXIII, посеред загальної радости чвертьмільйонової маси народу, що зібралася на це торжество не тільки з Італії, але й з цілого католицького світу. Не дивниця, що така маса народу прийшла до Риму в цей пропам'ятний день. Кожен Папа це не тільки видимий Голова Христової Церкви, але й водночас духовний Батько всіх народів світу, які він намагається просвічувати світлом Христової Євангелії та вести до вічного спасіння.

Вже перед своєю коронацією Іван XXIII звернувся до цілого світу, закликаючи народи до миру та розброєння. Він заявив, що правдивий мир може спиратися тільки на золотій засаді Христа Спасителя: **Любитимеш ближнього свого як самого себе!** Поки різні народи не навчаться бачити свого брата в кожнім іншім народі, поти не буде в світі правдивого та тривалого миру.

По смерті Пія XII московські комуністи закликали кардиналів, щоб вони вибрали **невтрального** Папу, цебто такого, який стояв би осторонь і не мішався б "у справи цього світу". Під справами цього світу большевики вважають життя християн і діяльність Церкви. Московські вожаки бажали б, щоб Папа мовчав на переслідування християн за червоною залізною заслоною і не протестував проти поширювання матеріялізму в світі. Проте кремлінські проводарі сильно помилилися. Ніякий Папа не може мовчати на зло та безбожність. Він стоїть на чолі Христової Церкви, він—найвищий Учитель віри та моралі, він—Христовий Намісник на те, щоб вести людей до вічної Божої Правди. Папа не може мовчати на брехню, бо своєю мовчанкою зрадив би Христа та понизив би свій божеський уряд духовного Батька всіх християн, ба й усього людства. Оттому Іван XXIII відразу осудив комунізм і щераз запротестував перед світом проти переслідування християн, які проживають під понурою тінню молота та серпа. Кожен Папа за прикладом Божественного Спасителя є Добрим Пастирем, тому має перестерігати людей перед небезпеками, які вороги Христа викликають у світі, щоб вести душі до прокляття. (Ів. 10, 1-21).

І саме в своїй першій промові в часі коронації Іван XXIII виразно зазначив, що він хоче бути добрим Пастирем для цілого людства, за яке Христос прол-

ляв кров і помер на хресті. "Дехто", заявив він, "хоче, щоб Папа був державним мужем, дипломатом, організатором колективного життя, науковцем, тощо. Інші бажають, щоб він цікавився поступом модерного життя в усіх його формах і видах...".

Такі поняття про Папу мильні, сказав Іван XXIII. **"Я ваш брат**—Йосип", закликав він до приявних на площі Св. Петра (Бут. XIV, 4), пригадуючи їм Йосипа, сина Якова, який за Божим Провидінням опинився в Єгипті, де став премієром могутнього царства, в якім голодуючі народи шукали спасіння.

При цій нагоді Папа Іван XXIII порівняв уряд кожного Папи до уряду Пастиря і заявив, що він сам бажає бути добрим Пастирем для всього людства, особливо для християн. Бути Пастирем—це головне завдання кожного Папи, сказав Іван XXIII, а "всі інші людські прикмети, от як наука, дипломатичні здібності, такт і організаційний хист, це тільки додатки, які прикрашують завдання найвищого Пастиря, але негодні ніяк заступити його".

Говорячи про обов'язок Пастиря, Іван XXIII згадав не тільки про 500,000,000 католиків розкинених по цілім світі, про яких він має дбати, але спомянув і про некатоликів, які пробувають поза єдністю віри з Христовим Намісником.

Я маю ще й інші вівці, що не належать до цієї кошари. Я маю і їх припровадити, і вони почують Мій голос, і буде одна отара і один Пастир. (Ів. 10, 16).

Ці ж вівці, які не належать до Христової Отари під проводом Папства, це погани, що не знають Христа, різні протестанти, які на свій лад "зреформували і очистили святу Євангелію" та наші дорогі православні нез'єдинені браття та сестри, що пішли за прикладом Царгороду та зірвали єдність із Христовим Намісником.

Іван XXIII був довгий час на Балканах цебто в Болгарії та Туреччині. Він добре обзнайомлений із проблемами Східньої Церкви, тому добре розуміє важність і трудноші церковного поєднання між Сходом і Заходом.

"Побожні і ревні душі, де б ви не жили в світі, благаю вас, моліться до Ісуса Христа за Папу, щоб Господь подав йому силу виконувати цей важний уряд лагідно і покірно. Ми певні, що ваші молитви виєднають мені багато обильних ласк, щоб я міг сповняти цей батьківський уряд і належно виповнити своє завдання..."

Слід молитися за Папу та його працю, бо головне завдання Паства це Божа слава на землі та вічне спасіння душ у небі! Хіба ж Христос не каже до Івана XXIII, як колись сказав до першого Папи, Св. Петра: **Паси Мої вівці! Паси Мої ягнята!** (Ів. 21, 15-6).

"Бажаю, щоб Митрополит Кир Андрей став Святим"—Папа Іван XXIII.

Посередині Святіший Отець Папа Іван XXIII, а по боках: Преосв. Кир Іван Прашко, єпископ Австралії та Впр. о. М. Гринчишин, ЧНІ., з Канади.

НЕДАВНО В Преосв. Митрополит Кир Максим Германюк одержав листа з Риму від постулятора Впр. о. Михайла Гринчишина, ЧНІ. В цьому листі є опис приватної авдієнції нововисвяченого єпископа для Австралії Кир Івана Прашка та постулятора для канонізації Слуги Божого Кир Андрея Шептицького Впр. о. М. Гринчишина з Канади в Святішого Отця Івана XXIII. Довша авдієнція відбулася в неділю дня 30. листопада 1958 р. і з цієї нагоди зроблену спільну знимку першу в історії понтифікату нововибраного Папи.

Наймолодший Український Владика перший на авдієнції в нового Папи

Душпастир і місіонер, один з перших між тисячами українських емігрантів в п'ятій частині світу Австралії, о. Др. Іван Прашко одержав в неділю 19. жовтня 1958 р. єпископські свячення з рук Митрополита Кир Максима в асисті Архиепископа Кир Івана і епископа Кир Ізидора. Нового Папу вибрали 28. жовтня, коронували 4 листопада, а вже 30. листопада відбулася ця історичного значення авдієнція. Святіший Отець дуже тепло й сердечно прийняв Преосв. Кир Івана Прашка. Спочатку розмова йшла про положення українських поселенців в Австралії та про проблеми новоствореного Українського Католицького Екзархату в Авс-

тралії, зокрема про потребу більшого числа священиків. Вкінці зійшла розмова на терп'ячу Українську Церкву та Владик-Мучеників на Рідних Землях. Новий Святіший Отець Іван XXIII дуже добре обзнайомлений з долею нашої Церкви та Українського Народу. Кожного українського єпископа він знає по імені та знає, яка каторга його стрінула. Папа заявив молодому українському Владиці як батько—синові: ... "Як давніше кров перших християн не пролилася надармо—так і кров українських мучеників не проливається надармо, але видасть великі плоди..."

"Митрополит Шептицький протиставився латинізації"

Зараз хочу дослівно навести уривок з цінного листа Впр. о. М. Гринчишина, ЧНІ. про його авдієнцію в Святішого Отця Івана XXIII: ..."Потім Святіший Отець заздвонив дзвіночок і мене покликано до середини. Коли Папа побачив, що я Редемптурист, то з приємним виразом лиця сказав, що він дуже цінить Чин Найсв. Ізбавителя, бо його сповідником довгі роки був Редемптурист, о. Францішок Петтокі. Преосв. Кир Іван Прашко представив мене Святішому Отцеві як постулятора для справ беатифікації Митрополита Шептицького. Папа сказав...: "Я Андрея Шептицького знав і високо його цінив. Цінив його тому, що лінія поступування Митрополита завжди була згідна з бажаннями та вказівками Апостольської Столиці. Особливо в тім, що Митрополит Шептицький **протиставився** латинізації, бо **латинізація є злою річчю.** Митрополит старався відлатинщувати східній обряд, але його не розуміли навіть ті, що були близько нього. Святіший Отець мене запевнив, що я маю дуже гарну справу, для якої маю працювати, і що він щиро бажає, щоб Митрополит Шептицький **став Святим!** Папа бажав також, щоб через заступництво Кир Андрея діялися чуда, бо це є потрібне для беатифікації. І закінчив тим, що канонізація Святих це велика таємниця Божа. Відкриття процесу пічнеться цими днями. При кінці Святіший Отець станув з нами до знимки й поблагословив нас і весь Український Нарід..."

(Виїмок з листа о. Мих. Гринчишина, ЧНІ. від дня 2. грудня 1958 р. писаного з Риму до Митрополита Кир Максима у Вінніпегу).

Свята справа

Канонізація Слуги Божого Кир Андрея є святою справою для нашої Церкви та терплячого Українського Народу. Якщо б канонізаційний процес закінчився успішно і Митрополита Кир Андрея проголошено Святим—то це для нас мало б сто разів більше значення ніж іменування десять українських кардиналів. Ми мали б там у небі свого Святого кардинала, нашого заступника перед Господом Богом. Той, що був Українським Мойсеєм і з українського Синаю, Святоюрської гори провадив, навчав, молився, страждав і горів любов'ю до Бога й України. Він все, що мав, то віддав своєму народові. Крім грошей та маєтків, віддав своє терпіння та вкінці й життя. Чим і ким був Митрополит Шептицький для нашої Церкви та Народу—не потрібно повторяти, ані пригадувати, бо кожний з нас це добре знає. За святе покутниче життя напевно Господь Бог нагородив Свого вірного Слугу Царством Небесним. Зараз йде тільки про те, щоб канонізаційний процес приспішити та щоб чимскорше проголошено блаженним й опісля Святим. Для терплячого на засланні Митрополита Кир Йосифа, для Владик-Мучеників, для священиків на Сибірі, для страждущих братів і сестер, для цілої терплячої та воюючої України—це був би такий переломовий підйом, що заважив би на долі Церкви та цілого Народу.

Що ж нам треба робити? Молитися, молитися та щераз молитися, щоб Всемогучий Господь діяв чуда за посередництвом Свого Слуги Андрея. Якщо потребуєте від Бога чи то ласки для спасення своєї душі, чи потребуєте здоров'я, чи прохаєте інших ласк, то вимолюйте те все в Бога через заступництво Слуги Божого Митрополита Андрея. Як одержите ласку, то напишіть про це постулятові, о. М. Гринчишинові, або напишіть подяку в "Голосі Спасителя" чи в "Світлі", чи "Місіонарі", чи в іншій релігійній газеті чи журналі. В цьому намірені жертвуйте Служби Божі, Святі Причастя, відпусти, свої молитви та терпіння. Зачинайте це від сьогодні, не відкладайте на пізніше, але не поодиноко, але всі. Хай з уст і сердець мільйонів українського вірного народу лине перед Престіл Всевишнього гаряче благання: "Боже, дай для Мовчазної Церкви та поневоленого Народу Українського Святого Митрополита, Кир Андрея Шептицького!

о. С. Іжик.

Не трать надії на прощення, хоча б не знати, які великі та жахливі були твої провини. Пригадай собі євангельського блудного сина, який опам'ятався посеред нужди та закликав: "Встану та піду до свого батька та скажу йому: Отче, я прогрішився проти неба і супроти тебе. Недостойний я вже зватися твоїм сином. Прийми мене як одного зо своїх слуг!" (Лк. 15, 18-19).

Святий Степан Мученик

о. А. Погорецький

ПРАЗНИК Св. Первомученика Степана тісно лучиться зі світлим празником Христового Різдва. Не без причини існує тісна зв'язь обох цих празників...

Христос-Спаситель стався чоловіком, щоб віддати Своє життя на хресті для спасення людей, а Св. Степан стається Первомучеником. Він перший свідомо і добровільно віддає своє життя за Христа. Тому не без причини установила Церква Празник Святого Степана, як третій день великого торжества в честь новонародженого Спасителя. Так хоче нам Церква подати як зразок до наслідування Того, що перший показав, як треба воювати і вмирати за Христа.

Св. Степан немов спішиться, щоб якнайскорше пролити свою мученичу кров за І. Христа і якнайскорше прийняти від Нього належний йому вінець слави.

А одержав він аж **потрійний** вінець слави: 1. вінець **чистоти** (невинности); 2. вінець **Церковних Учителів;** 3. вінець **мучеників.**

О, який високий, який гарний приклад дає Св. Первомученик для молоді,—для дівиць і молодців! Він саме показує цій молоді, як то треба боротися зі самим собою і як терпіти, щоб поконати в собі схильність до злого та берегтися гріхів. І там, де молодь наслідує в цьому Св. Первомученика Степана, —там вона правдиво християнська. Де ж знову цього старання молодь не виказує,—там ширіться зіпсуття і невірство.

Прегарний приклад життя і смерти Св. Степана ставляє нам Церква до наслідування. Тож наслідуймо його!

Вертаються саме часи Св. Степана,—часи, коли за визнавання Христа треба може й нам, (—як це уже діється в Україні, де лютує криваве гонення християн) пролити мученичу кров за святу справу Спасителя. Тож коли б Господь Бог і від нас зажадав такої кривавої жертви,— то по прикладу Св. Первомученика Степана, радо віддаймо її.

Пам'ятаймо, що Господь "щедрий і многомилостив". Він щедро нагороджує тих, що ревнують для Його Царства на землі,—бо дає за це вічне царство в небі та нев'янучий вінець слави.

"Бог так полюбив світ, що дав Свого однородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав вічне життя" (Ів. 3, 16).

"Ми знаємо, що ми з Бога, і що цілий світ лежить у злобі." (І Ів. 5, 19).

УКРАЇНСЬКА МАТИ

С. М.

КОЛИСЬ материнство було в погорді, бо світ був загряз у матеріялізмі та дався заслїпити погубним кличам, що завзивали до розкошів і пошукування щастя в земських добрах. Материнство перешкоджувало ганятися за розкошами та проводити час на гулянках, тому багато зісвітоватілих жінок погорджували ним.

Сьогоднішній світ розуміє, що мати це найбільша добродійка людства, хоч про її невпинні геройства та саможертви мало пишуть і ще менше говорять люди "цього світу".

Від появи в світі найкращої Матері, Пресвятої Богородиці, материнство відзискало свій престиж і пошану мїж людьми. Сьогоднішній світ шанує матїр, бо вона продовжає життя людей на землі.

Слово "мати" являється найкращим словом у словниках культурного світу. Наш славний поет, Тарас Шевченко, описуючи красу та багатства української землі, не вагається назвати матїр найбільшим скарбом України. Ось його слова:

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим...

Якщо б не було матерей, то не було б людського життя на землі, бо всемогутній Творець порішив послуговуватися посередництвом матерей, щоб творити нові людські істоти. Нехай померкне сонце на небі, то земля повернеться у льодову масу бездушної матерії. Завмре всяке життя, загинуть люди і холодні льоди покриють обличчя землю, на якій тепер процвітає буйне життя. Таке саме сталося б із людством, якщо б не стало матерей у світі. Людство вимерло б і світ із усією його цивілізацією та культурою повернувся б у безлюдну пустиню.

Мати це сонце людського роду, бо відновляє та продовжує його існуваня в світі. Це добре знає наша батьківщина Україна, бо це незаперечний факт, що тільки українські матері врятували наш нарід від повного знищення в часі його історичного існування.

Відвічні вороги України, турки і татари, а тепер москалі намагаються винищити наш нарід не тільки матеріяльно, заславши мільйони наших братів і сестер у концентраційні табори, але й морально намагаються розгромити наш нарід, викорінюючи з нього почуття українства та впоюючи в нього якусь московську свідомість "совєтського чоловека", який забув би про Україну, а споглядав би тільки на Москву, як осередок світу.

Якщо москалям досіль не вдалося вбити в душах українського народу почуття української свідомости, то це треба в першій мірі завдячити героїзмові українських матерей. Нема в світі таких героїнь, як українська добра мати.

В часі голоду, того штучного морду, що большевики зорганізували в Україні в 1932-33 роках, мільйони наших людей

погинули з голоду. Приблизна статистика твердить, що то ді москалі замордували штучним голодом около 5,000,000 наших братів і сестер.

Трупи валялися по вулицях міст і сіл і не було кому дати їм похорону. В часі цього штучного голоду знайли в одним селі неживу молоду матір, що лежала мертва на підлозі, а біля неї маленьке дитя, що ссало з материх грудей свіжу кров. Біля матері був закривавлений ніж, яким вона перед смертю розрізала свої груди, пригорнула дитинку до рани і так померла. Померла мати з голоду, але врятувала власною кров'ю дорогу дитину, яку більше любила ніж себе саму.

Чи є де в світі між іншими народами така мати, що б, умираючи, власною рукою розрізала свої груди і сама померла, але своєю смертю врятувала власну дитину від смерти? Як Україна стане незалежною державою, то напевно в золотоверхім Києві, столиці України, наші геройські матері виставлять їй чудову статую як вияв пошани для цієї геройської матері!

Чому ж вона так поступила? Вмираючи сама, не забула про свою дитину, що теж була б померла з голоду. Ось відповідь, чому ця геройська мати власноручно пробила свою грудь і кров'ю врятувала дитину від голодової смерти. Тільки любов до дитини могла викликати в ній подібне геройство. Не дивниця, що другий український поет, Франко, отак описує любов матері:

Немає друга понад мудрість
І ворога над глупоту,
Так, як нема любови в світі
Над материю любов святу!

Українські матері в Канаді та Америці не потребують рятувати своїх дітей від матеріяльного голоду, бо ці країни багаті. Є що їсти, тому й з голоду ніхто не вмирає.

Проте нашим дітям і молоді загрожує в цих країнах національна смерть цебто винародовлення, яке віддалює нашу молодь від українських церков і товариств. Хто врятує нашу дітвору від цієї страшної національної смерти?

Це завдання українських матерей Канади та Америки! Українські матері—це ваш святий обов'язок подбати, щоб ваші діти залишилися українцями, вірними синами й дочками свого народу та святої Церкви! Вчіть їх української мови, навчайте їх наших прегарних звичаїв, беріть їх з собою до церкви на наші прегарні богослуження, вщеплюйте любов до України в їхні серця, щоб вони не повмирали національно, забуваючи, що вони сини та батьки українських батьків, бо каже Тарас Шевченко:

Бо хто матір забуває,
того Бог карає...

Безумство над безумством, як хто Бога волить образити, як свого приятеля оскорбити. (Св. Тереса).

Вибирай собі такого приятеля, що не опустить тебе в годині смерти —Христа.

The Blazing Light in the Heavens

(Fr. Ted of Montreal)

The Jewish people had built up in their wishful anticipation, a person far removed from the True Messiah pictured in the writings of the Prophets. Familiar as they were on the paths of inspired writings, the Hebrews failed to grasp the true notion of the Anointed One, the Son of God. They failed to see that the Messiah would be a Redeemer who would collect mankind into a mystical, spiritual and unseen union, with Himself at its head. The leaders of the Jews were too engrossed in a Christ of their own creation — a Christ of earthly power, a mighty conqueror of nations, a leader who would place under their heel the peoples of the world.

It is difficult for us to comprehend how in the world they could miss the portrait of Christ painted by the insipred writers. Perhaps their fiery imagination through which they gazed at this portrait, caused a distorted image, one interwoven with war, battles and ultimate subjugation. Living materialistic lives as they did, these leaders and so-called learned men saw the Messiah as they wanted Him to be — and not as He would come. Now, with centuries of learning and history behind us, we can stand back and view the scene of the Birth of the Redeemer with full appreciation.

And our view is made all the clearer in the light of spiritual meaning. True, Christ came as a conqueror — but of hearts. His kingdom would encompass the whole world — but it would be a kingdom of the spirit. And there would be wars and battles — but on a spiritual field, and leading to the final conquering of Death.

The Jews did not want to accept Christ, because He did not fit the mold they had constructed for Him. Another cause for their refusal could easily have been an improper preparation on their part. For centuries God had guided them along a specially constructed path which would lead them to spiritual maturity. They had deviated from it. What else could they do? It hurt to tread on this path now, for they

were weighed down with an easy-going materialistic life. They had lost the light, spiritual values which God had given them.

It is easy today to point an accusing finger at the Hebrews of old, and say sanctimoniously, "How could they!" But we should remember that if it happened to them, it could happen to us. Are we conscious that soon it will be the Birth of Christ? To be truthful, this thought rarely comes to our mind and still less to our realization. (Except perhaps when accidentally triggered by the commercial garbage thrown at us by stores and advertising agencies — "Only five days of shopping 'till Christmas!") Yet the Church has formed a succession of feasts and special times of denial as a reminder of Christ's Coming — year after year. There is a main difference though, between the Hebrews and ourselves. We have a better opportunity of rectifying our position. Especially in our Ukrainian rite, where we have the constant reminder of the Divine Liturgy.

For if we look closely enough, we will perceive that the Divine Liturgy unrolls before us a highlighted life of Christ and his mission. At every Liturgy, Christ is born, so to speak. For this, there is a preparation, echoing the time for the feast of the Birth of the Redeemer. ("Advent" is the term used by our brethren of the Roman rite — "Pylypiwka" by us.) And it is not placed in the liturgical calendar of the Church solely as a "filler". It is meant to be functional — a useful time of detachment from the occupations and amusements of every-day life, and concentration on the spiritual reality of this joyous feast. If we fail to prepare by prayer, a minimum of mortification and denial, and by an occasional serious thought or momentary meditaion — then the Birth of Christ will be just another day. It will be a social event with no effect on our spiritual development.

This, of course, should not happen, especially since we have the constant reminder of the Divine Liturgy before us. According to our Ukrainian rite, every church should possess an ikonostas. If this is not possible, it should have at least the two main ikons of Christ as a Teacher, and Blessed Virgin as the Mother of God. Before each celebration of the Liturgy, the priest prepares himself by saying prescribed prayers before the ikonostas. If we watch this preparation with serious attention, then we will begin to centre our thoughts, in spite of ourselves, on the celebration of the Sacrifice. This theme of preparation is further carried when we observe the priest vesting at the small table to the right of the altar. Then when he prepared himself spiritually by the prayers before the ikonostas, he next prepares himself by the donning of representative garments, vestments. And so spiritually and physically readied, the priest proceeds to the Offertory Table on the left of the altar to commence the "Proskomedia" — the preparation of the bread and wine, the Holy

Gifts, which all symbolize the Birth of Our Saviour. By concentrating our attention on all these acts to the best of our ability, we cannot help but see and recall the panorama of Christ's Birth in the sacrifice of the Divine Liturgy. With this weekly (or more) preparation and reminder, we will fully be capable of receiving the benefits of the great liturgical feasts of the Church, as the Birth of Christ.

The blazing light shone unnoticed in the heavens when it announced the birth of Jesus — except to a few individuals who were familiar with His true Prophetic Portrait. This light illuminating Christ still shines in our Ukranian rite, in its liturgical year and Sacrifice. By our appreciation of its meaning, by following our rite, we shall find that it will lead us to Christ. It will allow us to see Him clearly. We shall be glad — and we shall find peace. That was — and still is — the essential message of the Birth of Christ.

NEW YEAR

The New Year is approaching. Were you happy in 1958? Did you achieve your aims? Did your dreams come true? If not, ask yourself why not? Make a good examination of your own behavior with yourself, your family, your husband, wife, children, friends, etc., and then make the following resolutions, but make them s t r o n g...

RESOLVE:

To be strong with God's strength that nothing can disturb the peace of your heart and mind.

To spread good mood and happiness to every person you meet at work, in school, or on other occasions.

To respect every friend you have that they may feel that you like them. It's easy. Remember that every human being was made to the image and likeness of your God.

To find the sunny side in everything, to make your optimism come true.

To love the success of others as you love your own.

To forget and amend your past mistakes and press on to the greater achievements of the future.

Get so busy with self-improvement that you will have neither time nor will to criticize others.

To brush off all worries because God takes good care of those who love and serve Him faithfully.

To try to uproot at least one fault every year in order to be perfect, before God calls you to give an account of your life, thoughts and actions. Don't forget that it is the will of God that you become perfect and holy: "You therefore are to be perfect, even as your heavenly Father is perfect." (Mt.5, 48).

ST. BASIL – THE MAN

In comparison with the "popular" saints of the 20th century, like Maria Goretti, Dominic Savio and little Therese, the name of Basil the Great rings singularly strange. Basil emerges a vague, shadowy figure from the 4th century, more frightening than inviting. Pictures generally represent him in his episcopal robes, tall, ascetic. But Basil the man, was a delightful, dynamic personality. He had the kind of versatile genius that would have made him outstanding in any age, any country. He is considered by some to be the most amiable of the Church Fathers.

EARLY LIFE

Basil was born in Cappadocia, Asia Minor, in 329. These were troubled times for the Eastern Church, because paganism and semi-Arianism were a constant threat to the sincere faithful. Basil came of an honorable, rich family which had been profoundly Christian. He loved to recall that his grandparents, at Neocaesarea in Pontus, had received the gift of faith from St. Gregory Wonder-worker; while his friend, Gregory of Nazianzen, used to relate how they had to live in the forests for seven years in order to flee from the persecutions of Diocletian.

His saintly grandmother, the elder Macrina, who also had suffered under the persecution of Maximin, early undertook to teach young Basil the truths of his holy faith as found in Holy Scriptures. From his father, the elder Basil, who practiced law and taught rhetoric, the young boy received his first taste for the classics. The child liked to roam his father's vast estate, studying the plants and the soil. He was delighted by the beauties of nature. He enjoyed, too, the companionship of his four brothers, two of whom became bishops, and his five sisters, Macrina, who seemed to have been the family favorite, was to play an important part in Basil's life.

FORMAL EDUCATION

His formal education, befitting his rank, began in his native Caesarea, a place then famous for its excellent schools. Even in the beginning he distinguished himself in all fields of study and showed the remarkable versatility which characterized his later life. His works bear the trace of this strong education in poetry, rhetoric and philosophy with which he was equally familiar.

From Caesarea, Basil went to the celebrated schools of Constantinople, where he first met Gregory of Nazianzen who was to become his lifelong friend. He completed his schooling at Athens, where Gregory had preceded him and where he had remained for four or five years. Here, at Athens, Basil was one of the few freshmen to escape the usual, rough hazing. He was, however, enticed into a debate with some Armenian seniors who were skeptical of his reputation in this field. His clear logic and skill in disputation proved too much for his assailant, and when Gregory lent his aid to Basil, the seniors admitted defeat. Basil was well-liked by other students, although he did not enter into the amusements of the times. Basil and Gregory formed a Christian Youth League to protect their student friends from the corruption of the pagan town. Gregory and Basil were inseparable during these four or five years in the great city of Athens. They studied together under the same teachers. They prayed together in the same churches and encouraged one another in the practice of Christian virtue. One of their classmates who frequently studied the Bible with Basil was Julian, later the Apostate, the nephew of the reigning Arian emperor, Constantius. Gregory seemed to have distrusted the wily Julian, but Basil, always affectionate and sincere, accepted him warmly. Only when as ruler Julian proved himself an enemy of religion, did his former classmate refuse him friendship.

When their training in Athens was over, Basil and Gregory had planned to pursue the Christian life more strictly in their own country. This purpose was deferred, for Basil left Athens without Gregory. Basil's compatriots, proud of the laurels the reknowned university had heaped upon him, forced him to remain with them. They offered him the chair of rhetoric. This would immediately open his father's career to him. Basil accepted their acclamations. His panegyrist considered him as a "sort of second founder and protector of the city." Should this language of the writer be exaggerated, it at least permits us to judge of the degree or enthusiasm with which his co-citizens had received him. Basil now began the practice of rhetoric with great success. For a time he even gave himself to worldly pleasures and amusements — things which he shunned even in corrupt Athens. His success in rhetoric only made him wish for other things.

MACRINA'S INFLUENCE

Although Basil was born in Cappadocia, the ancient cradle and actual residence of the family was Pontus. The citizens of Neocaesarea were contented that the Cappadocian metropolis should have this brilliant rhetorician. They sent a committee of prominent men to him.

EDITOR'S WISHES

CHRISTMAS IS A joyous season. This is found remarkably amplified among us Ukrainians. For which nation can boast of such picturesque customs, customs found so alive in the hearts of not only the European-born Ukrainians, but also in the hearts of us American and Canadian-born Ukrainians? We hold tenaciously to the traditions of our forefathers. Christmas Eve will find us seated at the table for "Sviata Vechera". Christ's humble birth will be signified by the straw shrouded with a white cloth. A vacant place will be set for those who no longer spend the feast with us. Father will lead the prayers and wish us his blessings as he distributes honied squares of bread by the priest. Twelve courses will be served. Wheat with ground poppy seeds and honey is the most important dish of all. Christmas Eve will commence the celebrating with carols and "God is With Us" will be chanted by the Congregation to complete the prayers recited by the priest at Compline. The succeeding three days will be spent in rejoycing at the birth of Our Savior and thus will we be assured the blessing of the Infant Christ.

May the Infant Savior bring choicest blessings to all the Subscribers, Readers, Zelators, Friends and generous Benefactors of the Redeemer's Voice, as well as to our countless Sympathizers.

The Redeemer's Voice Editor

Basil declined their offers. It might be noted, however, that Basil was not insensible to these first raptures of glory. But the keen eye of Macrina, his sister, was quick to discern the emotions of self-love all this adulation had aroused in her brother. She now saw him puffed up with his excellence and his erudition. She saw him, too, despising all those elevated to dignity, placing himself above the magistrates in his pride.

Macrina brought this brief period of vanity and pride to an end. She lived a sort of religious life with her mother, Emmelia, on the family estate. To show Basil the vanity of the world and the nothingness even of eloquence itself; to preach humility and poverty to him; to inflame him with that desire for perfection which was smiting her more and more every day; all these were not above the strength of Macrina. Her words of admonition were simple and direct, going straight to the point without being stopped by any objections or sophisms. She knew Basil's past and judged him capable of leading a higher life than that of the ordinary run of men. She considered Basil called to other destinies and deemed that the seductions of this world were swerving him from his true vocation. Macrina told Basil all of this boldly. He believed her. Thus her admonitions changed Basil for he saw in her that "virility of spirit" which he later praised in womanhood.

MONASTICISM

After seeking out Eustathius of Sebaste, who had been practicing the ascetical life in some crude form, he travelled extensively in visiting the monasteries of Palestine, Syria and Egypt. Returning to his native

Pontus, Basil retired to a delightful spot on the banks of the Iris. Gregory and many other disciples joined him. It was for this small group that Basil first wrote his monastic rule, famous even today for its moderation. Though Basil himself practiced a most mortified life, in his rules he severely discouraged or forbade the practicing of all extremes of asceticism. Another facet of his rule, unusual in his time, was his insistence on the sacredness of manual labor, especially tilling of the soil. Because Basil always had a social cast of mind and felt that sanctity was better attained in unison or companionship with others, he set up absolute rules for "common life" in his monasteries. Invariably he placed his foundations near cities, where the monks would be able to conduct schools or homes for the sick and infirm.

FATHER OF THE POOR

Basil was not permitted to long enjoy the peace of the life he had chosen. He was recalled by Bishop Eusebius of Caesarea to help during the famine of 367. His deep compassion for the poor and his fiery zeal in denouncing the rapacious rich won him many friends among the poor and made many enemies, on the other hand, among the rich. One could hardly expect the rich to love the man who thundered: "The bread you withhold belongs to the hungry; the cloak that you retain in your chest, belongs to the naked; the gold that you have hidden in the ground, belongs to the indigent!" Nor could one expect them to rejoice when a few years later, on the death of Eusebius, Basil was elected Bishop of Caesarea.

ZEALOUS BISHOP

In his nine years as Bishop, the fullscope of his intellectual capacities was called into play, for he had not only to contend with disunity in his own diocese, but he had also to defend the Church from Arian rulers, help the poor and the needy, attend to the nurture and education of the youth and provide for the growing number of monasteries established according to his rule.

Early in his episcopacy, Basil set up a large house of hospitality for the poor, the aged and strangers. He later added a residence for priests, a hospice for pilgrims and a home for nurses. Basil was frequently seen tending the sick in this "Basiliad" — the name attached to such houses which sprang up throughout Asia Minor.

It is Father Francis Murphy, the Redemptorist, who sees in St. Basil a great likeness to the delightful Bishop of Geneva, St. Francis de Sales. Besides their gift of being "all things to all people," they both had an evenness of temper, compassion for the common people, care for individual souls and a keen insight into the vagaries of human behavior. Though Basil never was a well man, the extent of his labors was prodigious. Their multiplicity stands out clearly for he never spared himself in the Apostolate, despite the fact that his chronic liver condition made him, according to some

of his contemporaries, more ill when he considered himself well than the average man considers himself when he is dying. He was human enough in moments of discouragement to console himself with the thought that he could not live much longer, physically weakened as he always was.

TO HIS REWARD

Though St. Basil was only 49 years of age, work, fasting, sickness and trials had made of him an old man. He felt his end approaching. His last days were spent giving his chosen disciples most effetive instructions with his accustomed lucidity and vigor. However the knowledge of his condition spread in Caesarea, where he was so popular. The whole town soon surrounded the episcopal residence. They cried; they prayed. Each would have been willing voluntarily to shorten his days in order to add them to those of the dying Basil. "To many of us the thought that his death was so near made madmen of us." The saint kept on talking to those who surrounded him. He recalled to them doctrines which he had preached all his life; he exhorted them to become better. Finally his voice was dying away, and with his last breath he whispered the words of the psalm: "Lord, into Your hands, I commend my spirit." He died on January 1, 379, in the fiftieth year of his fruitful life.

He lived long enough, however, to have justly earned for himself the title of one of the greatest Fathers of the Eastern Church as well as the Founder of Eastern Monasticism.

This, then, was Basil, the man.

He was the perfect Christian gentleman, strong of will, firm of faith, warm of heart. He had the delightful combination of gentleness and strenght, characteristics always found in the truly great!

(Voice of Mt. St. Macrina)

NORTH POLE

The pole is something strange. The compass goes crazy near the pole. In the first place, it doesn't really point at the North Pole, but at the Magnetic Pole, a spot in northern Canada, almost 1,000 miles from the true Pole.

And it does not even do that reliably. You can't trust it, for on one SAS airplane the four compasses aboard pointed in four different directions!

There are places in the Arctic where the compass says South when it means North. When a plane gets within some 1,000 miles or so of the Magnatic Pole, the compass just turns aimlessly round and round.

At the Pole itself there is no North. You have come as far north as you can. East and West don't exist either. At the North Pole every direction is South.

And time goes crazy too. The sun rises only once a year, on March 21, and circles the sky till September 21. Because every direction is south, the sun always is in the south, and it is always noon! All the world's time zones come together at the Pole.

A policeman reported to his chief: "Twelve prisoners escaped during the night; fifteen were returned by dawn."

NEW YEAR

T. Black

January is named for the Roman deity, Januarius, who is considered to have two faces: one that could look back to the past and the other to the future.

We, christians, may not have two faces, but we can look back at the past as well as contemplate the future, if not the present. We can look at the past with regret, or with a reasonable degree of satisfaction, or put it out of our minds as best possible and work for a better present and future. With our Catholic and Christian education and training the resolution of the New Year dilemma, of attempting to live better in the future, can be accomplished with greater success and facility because so much is available to us that will give us strength and fortitude to weather the storms and tribulations of daily living. The greatest resolution that a Catholic can make and keep for his salvation in this world as well as the next, is to start from his mind and soul — to get that "right slant on life". If you get your mind and soul staightened out then the other problems will assume their proper perspective and working order. If your mind is in sound order, then your faculties for living according to sound principles can steer you through "thick and thin".

In order to keep our physical and spiritual constitution in good order, we must strenghten them with the salutary aids that our Church recommends and gladly gives: regular attendance at Mass, frequent reception of the Sacraments and prayer.

Make your resolutions every morning to your God when you kneel in prayer and He will make you resolute and strong.

A man boasted of having eaten 49 eggs. "Why didn't you eat one more and make it fifty?" asked one of his listeners.

"Who do you think I am? Do you want me to make a hog of myself just for one egg?"

No failure is a failure as long as you let it teach you something. Failure reveals far more than what we don't know. It shows up what we don't do. The human spirit is strenghtened by disorder.

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТЕР
418 Абердін Ave.
ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА
Канада

Капелян:
о. Й. Денищук, ЧНІ.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Голова: Дмитро Войдикевич
Секретар: Петро Іванюк

ЛИЦАРІ КОЛЮМБА

СВ. ЙОСАФАТА
ВІДДІЛ Л-К
SAINT JOSAPHAT'S COUNCIL
4138

Ukrainian Catholic
INFORMATION CENTRE
418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG, MANITOBA
Canada

Chaplain:
Fr. J. Denischuk, CSSR.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Chairman: Dmytro Bodykevich
Secretary: Peter Iwanuck

KNIGHTS OF COLUMBUS

40. Чи Пречиста Діва Марія дійсно була Мати Божа?

(І. Ц., Вінніпеґ, Ман.)

Пречиста Діва Марія дійсно була Мати Божа тому, що Вона почала й породила в людській природі Ісуса Христа, який є правдивим Богом і правдивим чоловіком.

Ісус має дві природи, Божу й людську, але є тільки одною Особою, Сином Божим. Він є Бого-чоловіком. Пречиста Діва породила цього Бого-чоловіка, і тим чином сталася Матір'ю Божою. Бог сам в Собі є безконечно досконалий Дух, який не має початку й тому не може мати матері. Але тому що Бог зволив стати чоловіком, Він прийняв нашу природу й народився з матері. Це є властива причина чому Пречиста Діва Марія є така красна, така велична і така могутня перед Богом і перед людьми.

41. В котрий день народився Ісус Христос?

(М. Б., Вінніпеґ, Ман.)

Ніхто не знає точного дня, коли Ісус Христос народився. Історія цього не записала. Св. Письмо цього не згадує. В часі перших трьох століть Різдво Христове навіть не святкували; а це з тієї причини, що то був поганський звичай святкувати народження. Натомість Католицька Церква святкувала Богоявлення або Хрещення Ісуса Христа. Одначе в 4-ому столітті Церква вкінці рішилась установити Свято Різдва Христового на 25-го грудня. Причина чому Церква вибрала 25-ий день грудня була слідуюча:

Погани вважали 25 день грудня за найкоротший день у році й вірили, що в той день народився їх "бог" сонця. Замість касувати найбільший день поганський, Католицька Церква постановила замінити його на найбільший день християнський, день народження правдивого сонця Ісуса Христа. В цей спосіб день Різдва Христового був установлений у 4-ому столітті й Церква поволі перемогла всі поганські вірування і забобони.

40. Is the Blessed Virgin Mary really the Mother of God?

(I. C., Winnipeg, Man.)

The Blessed Virgin Mary is really the Mother of God, because she conceived and bore in His human nature Jesus Christ, Who is true God and true man.

Jesus has two natures, divine and human, but is only one Person—the Son of God. He is God-man. The Virgin Mary gave birth to that God-man and so became the Mother of God. God in Himself is an infinitely perfect Spirit, has no beginning and cannot have a Mother. But, because God deigned to become man, He took on our nature and was born of a mother. This is the actual reason why the Blessed Virgin is so beautiful, so great and so powerful before God and men.

41. On what day was Jesus Christ born?

(M. B., Winnipeg, Man.)

No one knows the exact day of the birth of Christ. History did not record this day. The Bible does not mention it. During the first three centuries the birth of Christ was not even celebrated, for the simple reason that it was a pagan custom to celebrate the birthday of anyone. Instead, the Catholic Church celebrated the Epiphany or Baptism of Jesus. However, in the 4th century the Church finally decided to institute the feast day of Christmas on the 25th day of December. The reason why this day was chosen was that the pagans regarded the 25th day of December the shortest day of the year and believed it to be a ~~birth~~day of their "god" the Sun. Now, the Catholic Church felt that it would be appropriate to change the biggest day of the pagans to the feast-day of the birth of Jesus Christ the true Son of God. In this manner Christmas Day was instituted in the 4th century and the Church gradually overcame the pagan beliefs and superstitions.

42. Чому українці святкують Різдво Христове на 7-го січня?

(М. Б., Вінніпеґ, Ман.)

Сьомий день січня після юліянського календаря вдійсності є 25-ий день грудня. Але цей 25-ий день грудня є 13 днів позаду того ж самого дня після григоріянського календаря. Щоб однак ці два окремі календарі не вводили замішання 1918 року українці прийняли григоріянський календар у цивільних справах, а надалі тримаються юліянського календаря у літургічних справах на приклад щодо свят, постів і т.д. Коротке вияснення історії календаря поможе нам легше зрозуміти це питання.

Юлій Цезар, цісар римський впровадив юліянський календар у римській імперії 46 р. перед приходом Ісуса Христа. Цей календар не був точний і поволі так далеко розбігся з порами року, що папа Григорій XIII вреформував його 1582 року. Цей вреформований календар негайно прийняли католицькі краї: Еспанія, Португалія, Італія, Польща та Франція. Інші краї прийняли цей календар у наступнім часі:

1583—Баварія і Швайцарія.
1587—Мадярщина.
1700—Німеччина, Голяндія і Данія.
1752—Англія зо всіми своїми кольоніями: ЗДА., Канада, Австралія і т.д.
1753—Швеція і Норвегія.
1873—Японія.
1876—Сіям.
1910—Туреччина.
1912—Китай.
1916—Болгарія.
1918—Росія і Україна.
1919—Румунія і Югославія.
1923—Грепія.
1924—Патріярхат Константинопільський
1928—Патріярхат Александрійський.
1929—Патріярхат Антіохійський.
1930—Фінляндія.
1939—Українці в Аргентині та Бразилії.
1939—1958—понад 100 українських парафій в ЗДА. і Канаді.

42. Why do the Ukrainians celebrate Christmas on the 7th day of January?

(M. B., Winnipeg, Man.)

The 7th day of January according to the Julian Calendar is actually the 25th day of December. But this 25th day of December is 13 days behind the same day of the Gregorian Calendar. In order that these two separate calendars may not lead to confusion in 1918 the Ukrainiians accepted the Gregorian calendar in civil matters and still adhere to the Julian calendar in liturgical matters e.g., feast, holy days, lents, etc. A brief explanation of the history of the calendar may help us to understand this question better.

Julius Caesar, the emperor of Rome, introduced the Julian calendar in the Roman Empire 46 years before the coming of Christ. This calendar was not exact and gradually fell so far out with the seasons of the year that Pope Gregory XIII reformed it in **1582**. The reformed Gregorian calendar was accepted immediately by the Catholic countries of Spain, Portugal, Italy, Poland and France. Other countries accepted this calendar in the following years:

1583—Bavaria and Switzerland.
1587—Hungary.
1700—Germany, Holland and Denmark.
1752—England with its colonies: United States, Canada, Australia, etc.
1753—Sweden and Norway.
1873—Japan.
1876—Siam.
1910—Turkey.
1912—China.
1916—Bulgaria.
1918—Russia and Ukraine.
1919—Yugoslavia and Roumania.
1923—Greece.
1924—Patriarchate of Constantinople.
1928—Patriarchate of Alexandria.
1929—Patriarchate of Antioch.
1930—Finland.
1939—Ukrainians in Argentine and Brazil.
1939—1958—Over a hundred Ukrainian parishes in U.S.A. and Canada.

43. Як повстала помилка в юліянськім календарі?

(М. В., Вінніпеґ, Ман.)

Юлій Цезар вреформував старий римський календар в 46-ім році перед Христом. Через брак точних астрономічних приладів він обчислив, що рік складається з 365 днів і 6 годин. Його календарний рік мав отже 365 днів, і один день більше що чотири роки (переступний рік). Соняшний рік, одначе складається з 365 днів, 5 годин, 48 мінут та 46 секунд, або іншими словами він є 11 мінут і 14 секунд коротший як юліянський рік. На перший погляд це може виглядати на малу помилку, але зважмо, що кожних 128 років наростав один день.

До часів папи Ґригорія XIII наросло вже було десять днів. І так юліянський календар спізнився з порами року. В реформуванні того календаря папа Ґригорій XIII зробив дві поправки:

1) В 1582 році він опустив 10 днів з юліянського календаря, так що 5-ий день жовтня став 15-им днем жовтня.

2) Він задержав всі переступні роки юліянського календаря з виїмком тих, які припадають на рівні століття і які не можна поділити через 400.

На приклад: **1600, 2000, 2400** переступні роки.—**1700, 1800, 1900, 2100** непереступні роки. Після цієї системи один день опускається з юліянського календаря кожних 133 роки. З цими поправками рік ґрегоріянського календаря є ще 26 секунд довший від соняшного року й один день наросте на яких 3,300 років. Одначе це тільки мала різниця.

44. Хто були оглашенні?

(В. Ґ., Вінніпеґ, Ман.)

В початках Церкви оглашенні були люди, які вчились правд католицької віри та приготовлялись до прийняття св. Тайни Хрещення. Їм дозволяли брати участь у першій частині Служби Божої, в Літурґії Оглашенних, яка включає Апостола, Євангелію і проповідь. На слова "Єлици оглашенні ізидіте..." вони виходили з церкви, бо слідувала друга частина Служби Божої, Літурґія Вірних, на якій їм не вільно було бути. Служба Божа в українськім обряді задержує ті частини Служби Божої по нинішній день.

45. Кого повинен лікар рятувати, маму чи дитину?

(Л. К., Вінніпеґ, Ман.)

В критичнім моменті народження, коли мати й дитина в небезпеці смерти, лікар може бути в дуже тяжкім положенні. Він не сміє спричинити смерти ні матері ні дитині, бо тільки Бог має право життя й смерти над кожною людиною. Він дав заповідь: "Не вбивай". У хвилі зачаття дитини, Бог створює нову душу та сполучує її з тілом дитини. Коли отже, лікар прямо позбувається плоду, щоб рятувати матір, то він тяжко грішить; він допускається убійства і Церква карає його викляттям. Обов'язком лікаря є рятувати обоїх: матір і дитину. Коли він так поступав і припадково станеться аборт, то лікар за те не відповідає. Важне однак тут, щоб тайна хрещення негайно була дана дитині.

З другої сторони, якбищо лікар припадково врятував дитину, а мати померла, то лікар також не відповідає, бо він старався її врятувати. Одначе, після модерної науки рідко буває, що мати вмирає в таких обставинах.

43. How did the mistake occur in the Julian Calendar?

(M. B., Winnipeg, Man.)

Julius Caesar reformed the old Roman Calendar in 46 B.C. Due to the lack of exact astronomical instruments he figured that the year consisted of 365 days and 6 hours. His calendar year thus had 365 days and one day more every four years (leap year). The true astronomical year, however, has 365 days, 5 hours, 48 minutes and 46 seconds or in other words **it is 11 minutes and 14 seconds shorter** than the year according to the Julian Calendar. At first sight this may seem to be a small mistake yet in 128 years a whole day was added. By the time of Pope Gregory XIII ten whole days were added. Thus, the Julian Calendar was out with the seasons of the year. In reforming this Calendar Pope Gregory XIII made two corrections:

1) In 1582 he dropped 10 days from the Julian Calendar—making October 5 into October **15.**

2) He kept all the leap years of the Julian Calendar **except** those falling on the even centuries that could **not** be divided by 400, e.g., **1600, 2000, 2400**—leap years; **1700, 1800, 1900, 2100**—not leap years. According to this system one day would be removed from the Julian Calendar every 133 years. With these corrections the Gregorian Calendar year would still be 26 seconds longer than the astronomical year which would add up to one day in about 3300 years. This is only a small difference.

44. Who were the Catechumens?

(V. H., Winnipeg, Man.)

In the early days of the Church the Catechumens were people taking instructions in the Catholic faith and preparing to receive the Sacrament of Baptism. They were allowed to enter the first part of Holy Mass—the Mass of the Catechumens, which includes the epistle, gospel and sermon. At the words: "Catechumens depart..." they would leave the church, for they were forbidden to take part in the Mass of the Faithful. The Ukrainian Rite Mass still retains these parts of the Mass.

45. Who should the doctor save, mother or child?

(K. C., Winnipeg, Man.)

In a critical moment of childbirth when both mother and child may be in danger of death, the doctor may be placed in a very difficult situation. He may not cause the death of neither the mother nor the child for only God has the right of life and death over every human being. He gave us the commandment: "thou shalt not kill!" At the moment of conception God creates a new soul and unites it with the body of the child. A direct abortion to save the mother's life is therefore very sinful a murder and penalized by the Church by excommunication. The doctor's duty is to try to save both the mother and the child.

If in doing so an abortion would happen unintentionally, then he would not be responsible for it. It is important here that baptism be administered immediately.

If on the other hand the child would be saved and the mother happens to die, the doctor would also not be responsible, for he tried to save her. However, according to modern medical science it rarely happens that the mother would die in such circumstances.

46. Чи держава має право карати людину смертю?

(П. І., Вінніпеґ, Ман.)

Держава має те право на основі тої самої засади, що людина, яка може вбити несправедливого нападника, як нема іншого способу, щоб оборонити своє життя. Держава може покарати і смертю тих людей, яких злочини серіозно загрожують добробутові суспільности, і коли менші кари не мають наслідків. Як би держава не мала цеї сили, то повстало б багато більше зла і неладу в суспільності. Бог Сам потверджував цей закон у жидівській державі, як ми це бачимо в св. Письмі.

Заповідь Божа: Не вбивай" не забороняє законне убійство через уповноважену публічну владу, коли добро суспільности серіозно загрожене.

46. Has the State the right to inflict capital punishment?

(P. J., Winnipeg, Man.)

The State has that right on the same principle as a person who may kill an unjust aggressor if there be no other way in which he can preserve his own life. Those people whose crimes seriously threaten the well-being of society may be put to death by civil authority when lesser penalties do not produce effects. If the State did not have this power then much greater and more wide-spread evils would result. God Himself sanctioned this law in Hebrew state as we see in the Holy Scriptures. The Commandment: "thou shalt not kill!" does not prevent just and lawful killing by legitimate public authority when the good of the society is seriously threatened.

In Chicago not long ago a wealthy middle-aged spinster committed suicide. Apparently she had everything anyone could want out of life: nice appartment, comforts, new car, good job and the rest. In spite of all that, she took poison. Her ending seemed stange to those who think that material comforts can make a person happy in this world. They, however, that knew her closely had no trouble in finding the "reason" of her suicide. She often complained of her loneliness, she spoke of the emptiness of her life and referred to her existence as a "horrible mess"; for she had everything except God.

Left alone this poor wealthy woman found herself on the verge of a nervous breakdown. She concentrated on herself. Her energy had no outlet and an explosion inevitably was the result. —Many a human tragedy could be averted by a little solicitude for one's soul and God. This would have brought the joy of Christ into her lonely life and saved her from tragedy.

St. Josaphat – Martyr for the Union

by M. SCHUDLO, CSsR.

Evil spreads more rapidly than good, just as lies and falsehood find more followers than the Truth of Christ's Gospel because men are prone to evil from their very birth. Schisms and rebellions against the Catholic Church thrive on calumnies, distortions and slanders. The adversaries of the Union accused St. Josaphat Kuntsevych before the Polish chancellor Leo Sapiha that our Saint was persecuting them. St. Josaphat replied to the letter of Sapiha, refuting the false accusations. Here are quotations of Josaphat's letter to Sapiha:

"That which concerns my character, God is my witness who sees my heart and knows my intentions and actions. By no evil example or uncompromising actions did I drive away from me any citizen of Polotsk or any other person in my diocese. There is not the slightest indication of severity on my part which might have become the cause for rebellion.

"The same applies to my priests whom the adversaries accuse of being evil and stupid because they obey me. But if they should join their ranks, they would at once become good and wise. I do not force anyone nor drag anyone against his will into the Union and there is no proof of it.

"Whenever I defend the rights of the Church which the adversaries threaten to take from us by force,

I do that which my position as head of the diocese obliges me to do. Nonetheless, I do all of this in a legal, peaceful way, taking for my inspiration and ideal St. Ambrose and St. John Chrysostom who accomplished so many great works for the glory of God unmindful of any obstacles. If these Saints had seen in their times as much wrong done to Almighty God as I now see, they would do much more about it than I do.

"I know of no other motive for the action of the adversaries except their jealousy and possibly the fact that we will be in the bark of the greatest captain, the Vicar of Christ Himself. This ship did never sail on peaceful waters but always in the storm. Whether we ourselves are going to continue in it or not, it will never be free from attacks.

"The adversaries do the fighting and then complain that they are being beaten. They rebel themselves and then accuse us of being the cause of the rebellion and in addition some of our own Catholics (the Polish nobles and almost all Latin Rite Polish bishops) blame us for the chaos. Is this not directly opposed to the love of one's neighbor as preached by Christ?

"How can there be peace when God is offended, when God's laws are disregarded which had been given to St. Peter and his successors for the safe-keeping, when our bishops are unfairly attacked in an effort to chase them out of their sees?

"St. Peter, together with all his successors, the Popes of Rome, will surely call upon God for vengeance against such mistreatment, nor will the founders of our Church, St. Volodymyr and Yaroslav and Metropolitans keep quiet, for their hopes have been annihilated. They were good Catholics and not adversaries of the Catholic Church. . ."

The chancellor discovered the falsehood of the accusations made against St. Josaphat and regretted his haste in believing the adversaries of the Union. He even became a good friend of the saintly Archbishop, St. Josaphat. When the adversaries killed our martyr on Nov. 23, 1623, Sapiha punished the murderers without mercy.

UKRAINIAN RITE

Ukrainian Catholic Bishops of Canada and America held a meeting in Toronto, Ontario in 1957, at which they decided that henceforth our Rite shall be officially called UKRAINIAN RITE. This decision was taken by our Hierarchy to prevent confusion spread among our people and the Latin Rite Catholics by such names, as "Byzantine", "Slavonic", or "Byzantine-Slavonic".

It must be noted, however, that "Ukrainian" stands for the Rite alone because it does not necessarily imply nationality. A Latin Rite girl, therefore, does not become a Ukrainian when she marries a Ukrainian man and joins his Ukrainian Rite. She remains what she was before marriage: Irish, Italian, French or whatever might be her nationality, for the Rite has nothing to do with one's nationality or descent.

Is Artificial Insemination Lawful?

Problem: *I have recently read several articles about artificial insemination as a means of bringing about conception for childless couples who want children. Is this practice in any way approved by the Church? Are the children conceived through artificial insemination considered illegitimate by the Church, and is there a sin against the sixth commandment involved?..*

Solution: Since the papers and popular magazines have been dabbling a great deal in this touchy subject, it is right that all Catholics know what it means and what is wrong concerning it.

There are two kinds of artificial insemination, each of which must be analyzed by itself. The first kind is that in which a wife, who is childless because of her husband's sterility, asks a physician to obtain male seed from a third person who will remain forever unknown to her, to inject it into her womb, and thereby to make conception and motherhood possible for her. This is absolutely contrary to the natural and divine law. It is the right of the husband only to have children by his wife, and it is the right of every child to have a true father and mother, bound together by the contract of marriage. Thus, even though a husband were to consent to an attempt to impregnate his wife with the seed of another man, this would be a grave sin for both, and a grave sin for the one who permitted seed to be taken from him. It would also be a sin for the doctor who advised and arranged it.

The second case is that in which the seed of the husband is used, but artificially introduced into the womb of his wife because this may bring about a conception that would not otherwise occur. Here again certain moral principles must be held sacred. The first principle is that it would be a mortal sin against the sixth commandment to obtain a quantity of the husband's seed through acts that are themselves opposed to nature, such as pollution or self-abuse. This must be remembered by Catholic married people who go to non-Catholic doctors for advice regarding their childlessness. Many such doctors have no qualms at all over making use of such unnatural and prohibited methods. The second principle is that it is lawful to use artificial aids toward bringing about a union of the principles necessary for the creation of new life after normal and legitimate intercourse between husband and wife. In this case the process is not rightly to be called artificial insemination, but scientific or artificial aids to insemination, which had been found to be difficult because of the bodily structure involved or for some other accidental reason.

(The Ligorian)

GENUINE PUNISHMENT:

Two cars collided on the New Jersey Turnpike. A young lady, unhurt, jumped out, inspected the damage to her new car and started beating the man who hit her car: "I'll make you pay for your carelessness."

Two months later they got married and went to Florida for their honeymoon. She had made him pay plenty, indeed!

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. NICK.

****Happy New Year! 'Tis just another mile on the road to Eternity, n'est-ce-pas? The transition from one year into another is not too perceptable. Alas! Some like to greet it while floating on the fumes of alcohol. **** The Soviets are cracking down on drunkenness throughout the Red Emipre. If their unwilling slaves drink so much it is only because they wish to drown their unhappiness. Let them drink of the sweet nectar of freedom and they shall become more temperate. **** The visit of Mr. Jaroslaw Stetzko in Montreal got excellent coverage from the local newspapers, TV and radio. At the beautiful banquet in his honor in the brand new Queen Elizabeth Hotel one of our priests performed as MC in three languages. They tell me that the people could have listened to him for hours without tiring. Incidentally, Mr. Stetzko is the President of the Anti- Communist Bloc of Nations, a world-wide organization founded in 1943 in the forests of Ukraina and embracing around twenty ethnic groups representing the peoples enslaved by Red Russian Imperialism. There is no doubt whatsoever that Mr. Stetzko is a brave and untiring leader. **** It is not so important in the eyes of God 'when' you celebrate Christmas, but 'how' and 'why'. **** On the feast of St. Basil-the-Great we should remember to pray for the eternal repose of the soul of our late Archbishop Ladyka. **** Monsignor Basil Laba, Vicar-General of our Edmonton Diocese visited one of our parishes in Montreal a few weeks ago. There are not many of his caliber. He is an historical figure in the annals of our Church. A man of the cloth worthy of imitation, not merely admiration. **** Red Russia does not wish war. War would spell her total destruction. Communism is a parasitic system thriving on hard times and depressions. **** The Soviets' technological progress is mostly due to secrets stolen from our democracies. While the latter spend billions on research and new inventions, the former steals them through spies. Too, the USSR does not recognize any copyright or patents. The Reds plagiarize, copy and duplicate without fearing to be sued or paying for legal rights. That is the zenith of unmitigated gall and brazenness. **** The policy-makers of the USA have yet to be convinced that only if Ukraina and the other enslaved lands are liberated and free, will the world know true peace. **** Non-Communist Russians agree with their Red brothers that the present

Russian Empire must not be disintegrated. In other words, they prefer the continuance of the reign of Communism to that of justice and freedom for all. **** Experience has proven that it is much easier to convert to Catholicism an irreligious person than an "ex" or an Orthodox Christian. The latter especially is so imbued with ritual sentimentalism that dogmatic truths seem of lesser importance. **** Since the number of Cardinals was raised to seventy-five, there are rumours that it might again be upped to one hundred, owing to the Church's progress despite persecutions. **** Would that we could some day be as energetic as His Holiness Pope John XXIII. He has pitched in right at the outset of His pontificate. No time-loser, He! **** Efforts are being made to have Metropolitan Andrew Sheptytsky declared first Blessed, then Saint. Ukraina needs new Saints more than ever. **** His Excellency Bishop Iwan Prashko of Australia needs more priests. Any volunteers? **** Archbishop Godfrey of Britain, who also is Bishop to the Ukrainian Catholics in England, has been elevated by the new Pope to the rank of Cardinal. So at least some Ukrainians can proudly say that they have a Cardinal. **** It will be most interesting to watch the career of that new Italian Cardinal of Milan, i.e. His Eminence Archbishop Montini. **** Fr. Ted who writes such fine articles for this magazine is none other than Father Theodore Harasymchuk, erstwhile of Toronto and now of Montreal, where he is curate at our St. Michael's Parish. **** Did you ever hear of the "Legion of Mary"? Ask your Pastor to tell you about its sublime aims. **** Will Russia some day align itself with our democracies in the face of the threat of the Yellow Peril which Red China is creating or renewing? **** If you belong to some kind of Ukrainian Catholic Youth Organization and wish to have something serious on the meetings' program why not study together about our Ukrainian Rite? **** The elite amongst the Latin Catholics find it more than fashionable today to be cognizant of the Eastern Rites. **** Bishop Frenette of St. Jerome Diocese in Quebec has a priest who goes around preaching to the faithful of His diocese about the Christian East. The good Bishop is not content with merely celebrating the week of Christian Unity in January. He wishes to have His people familiarized with the reality of the existing multitude of rites and with the problem of Christian reunion. **** A Jewish convert recently became a Catholic priest of the Melkite Rite in Israel. He claims that the return of the Jews to the Holy Land is but a prelude of their conversion to Catholicism. **** It is bruited about unofficially that we will have more monsignors. That should add to the prestige of our Church in Canada. Besides, it will be an incentive to our hard-working priests, as it is with the Latins. **** A Christian Patriarch in the East is not unlike a Cardinal in the West. **** What will each and every one of us do for our Church and people during the new year????****

Father Nick of Montreal

EARLY CHURCH HAD INFANT BAPTISM

Carroll, quoting no authorities, claims that infant Baptism did not become general or frequent in the early Church. St. Augustine (**Serm. xi, De Verb. Apost.**) does not agree with him. That greatest scholar of antiquity wrote about infant Baptism: "This the Church always had, always held; this she received from the faith of our ancestors; this she perseveringly guards even to the end." Augustine lived 354-430.

Catholic historic information on the sacraments is immense. There were some Christians who put off the Baptism of their children, such as occured until adulthood with St. Augustine himself, but was not because of any doubt about the value or even the necessity of the sacrament. It was rather because of the belief that Baptism properly recieved leaves the soul utterly clean, and hence makes it fit for immediate entry to heaven—a happy state if one is baptized on one's deathbed. But late baptizers forgot that it is necessary to be in the state of grace to pile up added supernatural merit and rise him high in heaven. Baptism is the gate to sanctifying grace.

As for infant Baptism, we have direct Scriptural references to the giving of the sacrament to entire households, which would seem was a frequent practice and would scarcely include only adults, without having that fact made clear by the Holy Spirit. "She was baptized and her household" (Acts xvi, 15); "Himself was baptized, and all his house immediately" (Acts xvi, 33); "I baptized the household of Stephanus" (I Cor. i, 16).

When Christ declared (John iii, 5): "Unless a man be born again of water and the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God," He obviously included all human beings for He made no exceptions. The word man in its general sense refers to the human race.

The historic arguments for infant Baptism are many.

As for Baptism by immersion, this has always been deemed one of the valid methods, but Baptism by pouring also that by aspersion or sprinkling have been in our Church from the beginning. The **Didache or Teaching of the 12 Apostles**, one of most ancient books of Christianity, believed by many scholars to go right back to apostolic days, or at least to the early second century, tells how to baptize and asserts, as one of the directions: "Pour water on the head three times in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit."

—Monsignor Matthew Smith.

There is nothing wrong with you that a psychiatrist cannot exaggerate.

Thousands of girls are fighting for a man who will liberate them from eight hours in the office or factory so that they can work 14 hours in a house.

Nearly all men can stand troubles and adversity, said Abraham Lincoln, but if you want to test man's character, give him power.

POPE OF PEACE

— by Th. Bleech

Another great pontiff, the world-beloved and saintly Pius XII, has been laid to rest among illustrious predecessors; an indefatigable servant of God who said that he will not rest until a moment after his death; a man who carried his work with him even into his few moments of respite. Living in a world of fast-moving events and cataclysmic upheavals every moment was valuable and indispensable. His concern and solicitude was evident in all the phases and facets of life. His paternal admonitions and wise counsel were voiced at many audiences he gave to visitors from around the globe. He was at home with the butcher, the baker, the sportsman, the housewife, the aristocrat, the politician, presidents; each felt at ease in his holy and magnetic presence. He was a polyglot that could put himself across to many foreigners in their native tongue more often than not. The number of people who had audience with him reached the staggering total of ten million. Many of the visitors were not even of our Faith, yet their expression of appreciation and profound respect for the spiritual leader of Christendom attested to the greatness of the Sovereign Pontiff.

To the Ukrainian Catholic Church and people he was their greatest friend. Through his intervention and efforts many of our unfortunate refugees were saved from the tyranny of Soviet Russia; a whole division of Ukrainian soldiers in Rimini, Italy was rescued from deportation to Russia through his efforts. On the one-thousandth anniversary of Chriatianity in Ukraine he sent a special encyclical to all our bishops throughout the world, commemorating this great event in the history of our people and Church. In 1945 he underscores the brutal persecution of our Church thus bringing its tragic plight to the attention of the world. In recent years he created the first metropolitan sees of Canada and the United States. He appointed bishops for our people in Brazil and Australia. For Europe he appointed an apostlic administrator. He has contributed materially to the Ukrainian scientific and educational institutions in Europe.

From this one aspect of the many activities of the Holy Father we can have a better understanding of what was meant and contained in the statement that he would not rest until a moment after his death when his worried household and physicians implored him to cut down his activities in order to conserve his strength and protect his health.

He was called the "Pope of Peace" because he wanted to make the brotherhood of man a reality. The peace of Christ which was so in evidence in this man of God was in him and around him in great abundance, deeply impressing Catholics and non-Catholics alike. Even though he worked valiantly for peace amidst two great wars his efforts have nevertheless justified this title; he was also called a diplomatic pope because he understood men, he could consider their views and problems with great sympathy, patience and love.

Pius XII' pontificate came in an era of great scientific and technical progress. Men came to believe that since mankind had reached such great pinnacles of scientific achievement man's inhumanity to man was a thing of the past and yet Pius assumed the helm of the papacy in one of the most cruel and perilous times in the world. Fifty-million Catholics were, and still are, being persecuted as never before. A considerable portion of the world has come under the ruthless hell of atheistic communism which tramples all Christian principles and the dignity of the individual. This is what the Holy Father confronted when he condemned the brutality and barbarity of communism. He stood almost alone in his struggle against communism because many of the anti-Catholic forces of the Western world impeded his noble and heroic efforts. Throughout all his appeals to mankind the paramount theme of his pleadings and efforts was brotherhood and justice among men.

Although his mortal remains have been committed to eternal rest near the tomb of St. Peter his monu-

SNOBS ARE SICK PEOPLE

A snob is a vulgar person who makes a pretence of fine manners, or who cringes to superiors and condescends to inferiors. Snobbishness is a spiritual and moral sickness of which snobs are rarely aware. A snobbish person has a distasteful reputation. No one likes snobs, but they do not care what others may be thinking of them. They are too much engulfed in themselves and their pretended virtues to notice how funny they appear to their fellowmen.

Their most irritating trick is to take a conceited pride in things for which they are not responsible, such as smartness, physical beauty, wealth, position. They did not make such things personally because they were either born or inherited wealth from some rich relatives.

Their continued gloating is doing them no good. Instead of amending their faults, snobs deny them because they are blinded by pride. They belligerently insist that they have nothing but virtues giving the impression that they have no judgement, no discrimination because they cannot tell the good things from the bad. They even look on their vices, pride, stubborness, hastiness as upon so many virtues.

Pride makes them blind. Being blind they continue to brag about their virtues and achievements for which they are in no way responsible. No wonder the rest of men cannot decide whether they are fools or hypocrites. They are self-conscious. They are trying to "put themselves up" in everything and everywhere reminding other people who they are. It is a spiritual and moral sickness of which God alone can cure them.

mental achievements of mind and spirit and soul are the legacy of all mankind. His prodigious efforts directed towards world order, stability and the spiritual good of his global flock have placed him among the greatest popes the Church has ever seen.

Amidst the great turmoil and anxiety of mankind the Pope was always serene and confident, confident in his Church, in Divine Providence, such that an old truth that chaos never touches the supernatural was proven in his saintly life. That he achieved a high degree of santity is attested to in this extract from the eulogy delivered in a famous American cathedral during a requiem service. "And so we children mourning our Father ask him now for his powerful intercession that we too may have a share in his faith and in his tremendous hope that always kept him so serene in every crisis and in his flaming love for our Lord and for his fellow men, which made him such a perfect Vicar of Christ."

It is vitally important for Ukrainians to be closely united with Rome, foremost, because Christ so ordained when He established St. Peter the apostle, as the first pope, the representative of Christ on earth who would safeguard His teachings against corruption and to take charge of His flock — the Church and faithful. The papacy being a supranational and divinely-founded institution, enjoying sovereignity as an independent state, can conduct her ecclesiastical affairs with a minimum of political interference from governments and politicians, insuring the welfare of the Catholic Church in the respective countries. Had the Ukrainian Church not been so divided into multifarious fractions and confessions no outsider could have caused such devastation as he has among our embittered and separated Churches to the detriment of the nation.

Today our persecuted Ukrainian Catholic Church has achieved worldwide respect for its tenacious and heroic adherence to the true, Catholic Faith. Although Russia has installed Orthodox bishops and priests in the ruthlessly vacated dioceses and churches the divine beauty and truth of the Faith glows in all its splendor. The ancient and diabolic enemy from Moscow has not been able to uproot the faith as easily as in the past because our patriotic hierarchy and faithful are vitalized with the saving strength and grace of Christ's Church.

The Pope, sorrowing in the tragic plight of our Church and demonstrating his great respect for its maturity, has surrounded the land of our heroic martyrs with the erection of Ukrainian metropolitanates and bishoprics from the Americas to the distant Australia. The hand of Russian-influenced or orientated Orthodox clergy in the Ukrainian Church is not possible in the Ukrainian Catholic Church because Rome appoints ecclesiastics who are from among the people and who are respected for their sanctity, intelligence and welfare of the people

because her head is the Vicar of Christ, a spiritual leader, not merely a selfish temporal ruler as have been the tsars of Russia, and now, the Kremlin dictators, who are the heads of the Russian Synod and Orthodox Church and thus heavily tainted with politics and narrow national considerations, interested mostly in their own material and political aggrandizement, even in the sacred offices of the Church.

As we study the fifty-million Catholics persecuted by communism we see that the nations with almost a hundred per cent Catholic fidelity to Rome are not divided in their loyalty to Church and country and the enemy cannot penetrate their solidarity because they are united under their Catholic primate who well knows where real strength is, in the saving unity of the Catholic Church under Rome to which Christ promised that "the gates of hell shall not prevail against it."

"I WAS A SLAVE"

The Devin-Adair Com., New York, published a very interesting book "I was a Slave in Russia", written by an Americtn John Noble who spent nine years in Soviet slave labor camps.

Mr. Noble was arrested in East Germany by the Russians. He saw countless cruelties inflicted by the Russians upon prisoners. He was tried in absentia in Moscow on "spy charges". Condemned to 15 years of slave labor, brought to Vorkuta camp, he spent 9 miserable years in the "Red paradise" as a slave.

Faith in God and prayer were his only weapons against brutalities, hunger and loneliness. —He saw many Ukrainians, former members of the Ukrainian Insurgent Army which fought against Russia in 1943-5. They were condemned to the slave camps for fighting the Russian imperialism in Ukraine.

For long years the Russians did not answer the American notes requesting his release. Finally he succeeded to send a card to his relatives in Germany. The State Department acted at once. After long months of preparation he left the "Moscovite paradise" and returned to the U.S.

His book tells the story of the strike organized by the "slaves" in 1953 in Vorkuta, and how the Reds sent from Moscow crashed it with tanks and bloodshed.

The book is extremely interesting, especially to those who are not acquainted with the Moscovite deceit and propaganda. It can be obtained from:

The Devin-Adair Co., 23E. 26 St., New York 10, N.Y. USA.

When a man says that he has no religion, that can mean two things: either he has lost his mind or he has formed his own religion whose centre is his own ego.

WHAT IS EXPECTED OF AN IDEAL CATHOLIC?

He observes the ten Commandments of God and the seven Precepts of the Church.

He goes to Communion regularly and encourages his family to go too.

He belongs to, and supports, parish organizations.

He takes an active interest in the affairs (financial and social) of his church — supports all its activities, and helps develop parish projects.

He contributes time as well as funds to the best of his capabilities to Catholic organizations, including hospitals, orphanages and welfare groups.

He maintains a better than "altar-or-pulpit-view" acquaintance with his pastor and the assistant pastors in his church.

He knows and displays good manners in church and teaches them to his family.

He arrives on time for Mass, that is, BEFORE the priest enters the sanctuary.

He waits in his seat until the priest leaves the sanctuary after Mass.

He does not talk and discourages talking by those accompanying him, when in church.

When he leaves his seat to approach the altar step for Communion, he does so quietly and reverently — taking care to respect the progress of other communicants on their way to and from the altar step.

He understands the respect with which priests should be treated at all times, and unaffectedly accords it to priests whom he encounters, paying particular heed to the outward manifestations of his respect, such as tipping his hat, giving precedence to the clergy when entering or leaving a building, elevators, restaurants, etc.

He subscribes to his diocesan newspaper and encourages others to do so.

He keeps abreast of the current Catholic news and literature.

He reads up on, and can discuss intelligently and accurately, developments in the world and country which affects Catholics and Catholicism.

He knows, through reading, lectures, and discussions what is harmful to Catholic morals and firmly, quietly, participates in activities which tend to correct situations or movements which offend in this respect.

He knows where the various Catholic churches and organizations in his community are, as well as the names of those in charge.

He knows who his Bishops are, and how to present himself favorably if he encounters them socially or at a religious affair.

Be not merely "going to Mass on Sunday Catholic," but translate your act of faith whenever and wherever you play, pray or work.

We cannot be complacent, we must not think that inactivity is charity. We must use the mighty force of a good example and we must be confessors of our faith.

Jean: "I wonder what these men talk about when they are all by themselves?"

Kathy: "I guess the same things we do."

Jean: "Gee, aren't they awful?"

CANONIZE THE BISHOP?

by Rev. D. MacKinnon, CSsR.

As recently as their last annual meeting, America's Bishops unanimously petitioned Rome for an American's canonization. Singled out for this outstanding honor was John Neumann: immigrant, bishop, founder of our Catholic school system... pioneer American church builder.

Neumann, whom Pope Benedict XV declared "Venerable" in 1921, was born in the tiny Bohemian village of Prachatitz early in the spring of 1811. Twenty-five years later the packet EUROPE landed him in New York.

In less than a month he was ordained by aging Bishop Dubois in ceremonies at old St. Patrick's Cathedral on Mott St. Of course, the new priest explained that he crossed the ocean to convert Indians. But Bishop Dubois hastily pointed out that the immigrants in western New York State needed him as desperately as the few redmen still left there.

Two days later Neumann headed for Niagara Falls. Buffalo was a boom town under exploitation by a speculator named Benjamin Rathbun when he arrived. The two men had little to do with each other. But they did have one thing in common: they were both builders. One built on borrowed funds; the other's were begged. Both worked to success. But fortunately for the Church the priest's projects were a bit more dependable than the financier's. The day the first of Neumann's twelve churches in the Niagara area was completed, they took Rathbun to jail for failure to explain some $60,000 in bonds.

THE VEN. JOHN N. NEUMANN, C.SS.R.

Father Neumann spent twelve years near the majestic falls. Williamsville, Cayuga Creek, North Bush came to know him well. Tonawanda, in cooperation with the State of New York, has since put up a monument to him. He built schools througout the area; taught in them too, until he could find dependable lay teachers.

WHAT IS EXPECTED OF AN IDEAL CATHOLIC?

He observes the ten Commandments of God and the seven Precepts of the Church.

He goes to Communion regularly and encourages his family to go too.

He belongs to, and supports, parish organizations.

He takes an active interest in the affairs (financial and social) of his church — supports all its activities, and helps develop parish projects.

He contributes time as well as funds to the best of his capabilities to Catholic organizations, including hospitals, orphanages and welfare groups.

He maintains a better than "altar-or-pulpit-view" acquaintance with his pastor and the assistant pastors in his church.

He knows and displays good manners in church and teaches them to his family.

He arrives on time for Mass, that is, BEFORE the priest enters the sanctuary.

He waits in his seat until the priest leaves the sanctuary after Mass.

He does not talk and discourages talking by those accompanying him, when in church.

When he leaves his seat to approach the altar step for Communion, he does so quietly and reverently — taking care to respect the progress of other communicants on their way to and from the altar step.

He understands the respect with which priests should be treated at all times, and unaffectedly accords it to priests whom he encounters, paying particular heed to the outward manifestations of his respect, such as tipping his hat, giving precedence to the clergy when entering or leaving a building, elevators, restaurants, etc.

He subscribes to his diocesan newspaper and encourages others to do so.

He keeps abreast of the current Catholic news and literature.

He reads up on, and can discuss intelligently and accurately, developments in the world and country which affects Catholics and Catholicism.

He knows, through reading, lectures, and discussions what is harmful to Catholic morals and firmly, quietly, participates in activities which tend to correct situations or movements which offend in this respect.

He knows where the various Catholic churches and organizations in his community are, as well as the names of those in charge.

He knows who his Bishops are, and how to present himself favorably if he encounters them socially or at a religious affair.

Be not merely "going to Mass on Sunday Catholic," but translate your act of faith whenever and wherever you play, pray or work.

We cannot be complacent, we must not think that inactivity is charity. We must use the mighty force of a good example and we must be confessors of our faith.

Jean: "I wonder what these men talk about when they are all by themselves?"

Kathy: "I guess the same things we do."

Jean: "Gee, aren't they awful?"

CANONIZE THE BISHOP?

by Rev. D. MacKinnon, CSsR.

As recently as their last annual meeting, America's Bishops unanimously petitioned Rome for an American's canonization. Singled out for this outstanding honor was John Neumann: immigrant, bishop, founder of our Catholic school system... pioneer American church builder.

THE VEN. JOHN N. NEUMANN, C.SS.R.

Neumann, whom Pope Benedict XV declared "Venerable" in 1921, was born in the tiny Bohemian village of Prachatitz early in the spring of 1811. Twenty-five years later the packet EUROPE landed him in New York.

In less than a month he was ordained by aging Bishop Dubois in ceremonies at old St. Patrick's Cathedral on Mott St. Of course, the new priest explained that he crossed the ocean to convert Indians. But Bishop Dubois hastily pointed out that the immigrants in western New York State needed him as desperately as the few redmen still left there.

Two days later Neumann headed for Niagara Falls. Buffalo was a boom town under exploitation by a speculator named Benjamin Rathbun when he arrived. The two men had little to do with each other. But they did have one thing in common: they were both builders. One built on borrowed funds; the other's were begged. Both worked to success. But fortunately for the Church the priest's projects were a bit more dependable than the financier's. The day the first of Neumann's twelve churches in the Niagara area was completed, they took Rathbun to jail for failure to explain some $60,000 in bonds.

Father Neumann spent twelve years near the majestic falls. Williamsville, Cayuga Creek, North Bush came to know him well. Tonawanda, in cooperation with the State of New York, has since put up a monument to him. He built schools througout the area; taught in them too, until he could find dependable lay teachers.

Then a roving missionary named Father Prost came for a visit. He was a Redemptorist. For several years he had been in charge of a small band of priests giving missions and administering parishes as far west as Green Bay, Wisconsin. Neumann had heard of the Order before. He had even thought of joining it in Germany. In New York he had translated a book by the then recently canonized St. Alphonsus Liguori, founder of the Redemptorists.

Neumann did some figuring and decided his own soul needed the help of a religious community. A few months later, with his bishop's reluctant approval, he became the first Redemptorist in America.

As a religious the young priest's activities centered in Pittsburg and Baltimore. He found time to write the original BALTIMORE CATECHISM and a Bible History as well as assist in building several churches for his order in the latter two cities and their environs. For three years he served as Father Provincial. Among other accomplishments of that period were bringing the School Sisters of Notre Dame to the United States and keeping America's first community of Negro nuns, the Oblate Sisters of Providence, from dissolution.

But one frosty evening in early March 1852, thirty-nine year old Father Neumann came home to discover the real surprise of his life. A glittering bishop's ring and pectoral cross were laying on his desk. Brother Door Keeper told him that Baltimore's Archbishop had been by an hour or so earlier. Brother thought he had left something. Something? It was the archbishop's quiet way of telling his Father Confessor — Neumann had been the archbishop's director for several months then — that Philadelphia had a new bishop. Rumors of a possible appointment had been heard before. Now a papal document had arrived to confirm them. Neumann was consecrated three weeks later.

One of his first acts as bishop was to visit the jail. Two young Poles, the Skrupinskies had killed a Jew named Lehman. Circumstances had conspired to make the case the talk of Philadelphia. But what was far more vital to the Bishop, the Skrupinskies refused to see a priest. Winning their confidence was far from easy. But the Bishop finally persuaded the condemned men to agree to call a priest, though they wouldn't go to confession at the moment. Months later they finally did make their peace with God. The Bishop sent a priest to them shortly before they were scheduled to go to the gallows.

Taking over a diocese that still was far from grown, though he was her fourth bishop, Neumann had to direct most of his attention to building. Schools came first on his list. More than a hundred new ones are recorded during his eight years in the city. To staff them he brought five new orders into the diocese: two of brothers and three communities of nuns. Later he founded a now widespread group of Franciscan Sisters at Glen Riddle. Villanova and St. Joseph's College saw wide expansion under his direction.

But closest to the Bishop's heart were the parochial schools. He termed them an "absolute necessity". Secularism and the forerunners of progressive education were then on the rise in public institutions. They caused the Bishop long hours of worry. Would a child whose parents most probably could not read nor

ST. JOAPHAT AND CHILDREN

When St. Josaphat Kuntsevych arrived at Polotsk to help the aged bishop Gennadius, he noticed that children were the most neglected portion of his flock. He started the Catechism classes which he conducted personally, for there was nothing he loved more than to implant in their little hearts the seed of God's grace and love for Jesus and His Blessed Mother Mary.

When children were sufficiently prepared for the Sacraments, he gave them Jesus Christ in Holy Communion. He also issued a command to all priests to start Catechism classes in all parishes of the diocese. The priests were ordered to prepare children for the reception of Holy Communion as often as possible, for St. Josaphat was firmly convinced that if a child who has been properly prepared receives Communion frequently, it will be more likely to retain his innocence and grace much longer than the one who receives it in later years. He knew that Holy Communion is the best means to curb down the fiery passions of youth and eradicate the sinful inclinations inherited by all of us from our first parents, Adam and Eve.

The example and advice of St. Josaphat should induce all Catholic parents to see to it that their children receive Jesus Christ in Holy Communion as soon as they are sufficiently prepared for it.

PSALM 33

I will bless the Lord at all times; His praise shall continually be on my lips.

My soul will boast in the Lord; let lowly ones hear it and rejoice.

Glorify the Lord with me, and let us together extol His name.

I sought the Lord and He heard me, and delivered me from all my troubles.

Approach Him and be enlightened, and your faces will not blush with shame.

When the lowly one called on Him, the Lord heard him and rescued him from all his afflictions.

The angel of the Lord watches over those who fear Him, and delivers them.

Taste and see how good the Lord is; blessed is the man that trusts in Him.

Fear the Lord, O all His Saints, for nothing is lacking to those who fear Him.

The rich grew poor and hungry, while no good is lacking to them who seek the Lord.

write English be strong enough to keep his Faith in such a situation? Would it stay strong? The danger was heightening by the fact that the Know Nothings, who burned two of Philadelphia's Catholic churches, were on their way to power in the city government. The Bishop determined to keep Catholic children out of public schools as far as humanly possible.

The ensuing educational enterprise was gigantic. Financing and directing it led the Bishop to establish America's first Catholic school board. Something revolutionary in Catholic education, the school system supplanted much of the authority of the parishes which had been completely independent of each other up to that time. The board's program was two-fold. On the academic side it selected teachers and assigned text books for various grades. Financially it faced the distressing fact that "public funds hitherto availible to our schools in some areas" were being withdrawn. The answer: form a large committee to look out for the education of poor children. Each member of the committee would be charged the sum of twelve and a half cents monthly to meet the costs of schooling

Of course, the Bishop could not leave out the building of churches in a diocese that included all of eastern Pennsylvania, part of New Jersey, and Delaware. One new church in particular was dear to him, St. Mary Magdalen de Pazzi's.

The Italians didn't have a church when Neumann came to the city. Pocket books weren't very fat. There didn't seem to be much chance of building anything. But

WHY MANY ARE COLD, BUT FEW ARE FROZEN?

The human beings are essentially semi-tropical animals in their bodies. The most important sources of internal heat are our muscles, which use about 70% of the food energy for the generation of heat. The muscles produce enough heat to boil a quart of freezing cold water every hour.

The same clothing needed to keep you warm when you're sitting quietly at 70 degrees will keep you warm at 40 if you are walking briskly — or at five degrees below zero if you are running.

Your muscles warm themselves by shivering. "It's shivering which largely explains why so many are cold but so few are frozen." Under extreme exposure intensive shivering may even save you from freezing to death.

You eat more during the winter, because your muscles need more food energy to produde more heat in cold weather. That's why men have more appetite during the winter.

In general, fat people survive extreme cold better than the thinner fellows. But it's not always so. For nerve endings which complain: "I'm cold" to the brain are located near the skin's surface, and if these endings are insulated by layers of fat from internal sources of heat, a fat person may actually end up feeling colder than the thin one.

Wool socks will keep your feet warm at sub-zero temperatures while they are dry. But if water seeps in, your toes will soon start to numb.

the Bishop learned that a former Protestant meeting house was up for sale. Surely they couldn't charge very much for it. Who else would want an old meeting house? A little haggling, maybe some well flavored Italian expressions, and the city had a new church. Some sources called it the first all-Italian parish in the country. To the Bishop, as he walked down the aisle between crying "bambini" (children) and the strong scent of garlic, it was a healthful sign of vibrant Catholicism replacing a too widespread Puritanism.

Other church buildings that stood out in the Bishop's mind included the brown stone cathedral on Logan Square. He didn't live to see it completed and it had been started before he came to the city. But laying sums aside for its finishing was an annual part of his accounting. Another memorable church was St. Philip Neri's. The Bishop inaugurated the Forty Hours in America there. Up to his time one or the other church had occasionally conducted the devotions. But he organized the present diocesan-wide program of eucharistic devotions.

Most of these activities found their way into reports the Bishop carried to Rome in 1854. Pius IX was to declare the dogma of the Immaculate Conception that year and Neumann was to be one of the representatives of the American hierarchy. An unconfirmed story has it that Neumann was actually selected to hold the formula of definition while the Holy Father read the words aloud.

More characteristic of the self-effacing Bishop is the story of his trip to Munich. The venerable archbishop had died there shortly before. Dignitaries from far and wide were hurrying to be on hand for his funeral. A white haired monsignor whispered to one of the cathedral canons that the renowned Bishop of Philadelphia was also expected. But

CHRISTMAS SONNET

I know you. You will hail the huge release,
Saying the sheathing of a thousand swords,
In silence and injustice, well accords
With Christmas bells. And you will gild with grease
The papers, the employers, the police,
And vomit up the void your windy words
To your New Christ; who bears no whip of cords
For them that traffic in the doves of peace.

The feast of friends, the candle-fruited tree,
I have not failed to honor. And I say
It would be better for such men as we,
And we be nearer Bethlehem, if we lay
Shot dead on scarlet snows of liberty,
Dead in the daylight upon Christmas Day.

nobody seemed to know where he was. Then the canon tugged gently on the monsignor's sleeve. Did he see that short legged priest near the back of the cathedral pulling a purple soutane out of his travelling bag? Neumann had come in the side door.

Neumann himself died only six years later at forty-nine. He suffered a heart attack on Vine St. while returning from the post office where he had sent a chalice to a priest in one of his country parishes.

The retiring Bishop would have preferred to be buried and forgotten. Providence has not acceded to his wish.Only a few years after his death evidence was compiled in view of his eventual canonization. The cause has had its ups and downs in the hundred years since. But following the lead of the Holy Father in appointing Cardinal Cicognani, brother of America's Apostolic Delegate and Prefect of the Sacred Congregation of Rites, as Promoter of the Bishop's Cause much interest has been aroused in it recently. America's Bishops have officially petitioned for canonization. The former pastor of a large parish in New York City has been assigned to Philadelphia as new U.S. vice-postulator. A Bishop Neumann Guild has been formed to pray both "to" and "for" the Bishop.

America may soon have a new Saint.

— * — * — * — * —

HOW TO BE HAPPY

Do you want to be happy? Try to do something great. —The happy people are not idlers who have much money, but those who are producing something. Idlers and bored people are those gentlemen and gentlewomen, who are consuming much and producing nothing. Boredom is consuming our physical and mental faculties. When you are bored, do not look for pleasure, but for some hard piece of work to do. It will cure you of your sickness and boredom.

THE ROCK OF PETER

"Faith in the Church cannot stand pure and true without the support of faith in the primacy of the Bishop of Rome. The same moment when Peter, in the presence of all the Apostles and disciples, confessed his faith in Christ, Son of the Living God, the answer he received in reward for his faith and his confession was the word that built the Church, the only Church of Christ, on the rock of Peter. Thus was sealed the connection between the faith in Christ, the Church and the Primacy. True and lawful authority is invariably a bond of unity, a source of strength, a guarantee against division and ruin, a pledge for the future; and this is verified in the deepest and sublimest sense when that authority, as in the case of the Church, and the Church alone, is sealed by the promise and the guidance of the Holy Ghost and his irresistable support."

Pope Pius XI

Seneca said: We are always complaining that our days are few, and acting as though there would be no end to them.

A FALSE SHAME

Shame is a painful feeling excited by a consciousness of guilt, shortcoming, or improperiety.

Listen, young folks, you should be proud of being Americans. America of today is the greatest power in the present world. It is the bulwark of freedom against the tyranny of Russia.

Unfortunately there are some young Ukrainians that are ashamed of their Ukrainian descent. Theirs is a false shame. Americans of English or Irish descent are not ashamed of their descent and of their forefathers. Why should you be ashamed of your Ukrainian descent? Do you perhaps have the inferiority complex? Well, consult then a psychiatrist. Your shame is false. There is nothing wrong or un-American to be of the Ukrainian descent.

On the contrary you should be proud of your Byzantine Rite with its beauty and antiquity. Become conscious of your Ukrainian descent and you will enrich the American culture with the Ukrainian.

ST. ANTHONY THE GREAT
(Dec. 30)

Saint Anthony (251-356) was the father of Christian monasticism and the founder of the Religious life in the Eastern Church. He was born in Egypt. At the age of twenty, he divided his riches among the poor and retired to a cell in the mountains. Later he withdrew to the bank of the river Nile, and lived in solitude for 20 years. In 305 he emerged from his solitude to organize monastic life for the crowds of his followers.

He was a staunch defender of the divinity of Christ against the heretical Arians that denied that Christ was real God equal to the Father and the Holy Ghost.

The devils bothered St. Anthony in his solitude. They appeared to him in the form of various animals and disturbed him during his prayers. An angel appeared to him and taught him to chase them away with prayer and steady work. And he did so.

IS DANCING A SIN?

Young folks are but too eager for dancing, while the older folks, especially their parents disapprove it as a sinful pastime.

No doubt, dancing is somewhat of a danger, but it must not be considered evil in itself. To solve the difficulty, we quote the following principles: 1- Decent dancing in respectable circumstances is not generally a sin. 2- Dancing, as it is done today, may easily provoke lust by very close bodily contact, prolonged kissing or immodest gestures. These must be avoided as unnecessary incentives to sin. Dim light is also an occasion to immodest actions.

Be serious, when you dance. Keep dancing as innocent enjoyment of modest, rythmic actions. No familiarity whatsoever should be permitted during dancing.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 1.
Рік XXXI, ч. 1.

ЗМІСТ : CONTENTS

Богоявлення		1
Місячне Наміреня Апостольства Молитви		3
Народження Спасителя		6
Дитятко Ісус	Єлисавета Геррісон	8
Неоцінений Скарб	о. Р. Хом'як, ЧНІ.	10
Новий Рік	о. М. Щудло, ЧНІ.	11
Тримай язик за зубами	М. Щ.	14
Син пияк		20
Хотів би ти знати?		21
Св. Великомученица Варвара		23
Коронования Івана XXIII...	о. М. Щудло, ЧНІ.	24
"Бажаю, щоб Митроп. Кир Андрей став святим"—Папа Іван XXIII		27
Св. Степан Мученик	о. А. Погорецький	30
Українська Мати	С.М.	31
The blazing light in the Heavens	Fr. Ted	33
St. Basil—the man		36
New Year	T. Black	41
Information Centre		42
St. Josaphat—Martyr for the Union	M. Schudlo, CSSR.	46
Is artificial insemination lawful?		48
Stars in your mental sky	Fr. Nick	49
Pope of Peace	Theo. Bleech	52
Canonize the Bishop	Rev. D. MacKinnon, CSSR.	57

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Лютий
1959
February

REDEEMER'S

VOICE

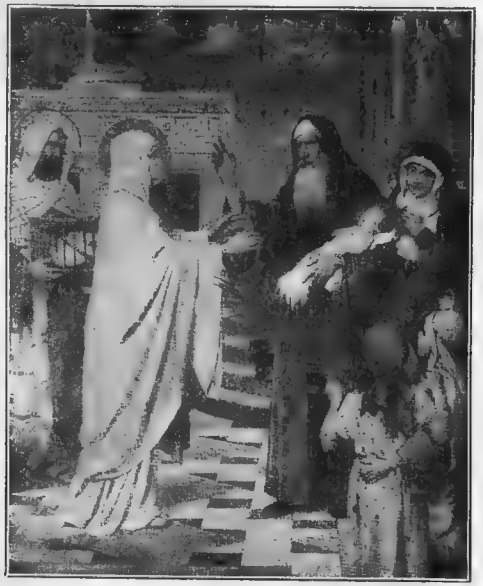

СТРІТЕННЯ

ПРИ виході Ізраїля з Єгипту Господь Бог зворушив закам'яніле серце фараона тим, що повбивав усе первородне так між людьми як і в скоті (Ісх. II, 5-7; 12, 29). Первородних же жидівських з а л и ш и в Господь як знак окремої опіки над Ізраїлем, та зате й застеріг Собі, що все первородне в Ізраїлі буде окремою Його власністю і тільки за особливим викупом ця Божа власність над первенцем переходила на людей. Закон Мойсея приписував ціну такого викупу (Ісх. 13, 2-16; Числ 3, 13 і 45-51; 18, 15-17).

Ісус, який Сам "став під закон--щоб викупити тих що під законом" (Гал. 4, 4-5), піддався також цьому законові.

Ще й другому законові піддався Ісус разом зо Своєю дівственною Матірю, а це знов був закон про очищення 40-го дня після народин, — як це

приписував 12-ий розділ Книги Левітів.

Та й саме цей момент законного "очищення" Марії і викупу Ісуса як "первенця" Церква зачала згадувати окремим святом в 40 днів по Різдві, яке то свято прийнялось у Східній Церкві під назвою **Стрітення** цебто зустрічі Ісуса з праведним Симеонем і Анною; в Західній Церкві під назвою **Очищення** (Преч. Діви Марії - після вимог зокону), а в Вірменській Церкві під назвою **Входу** Сина Божого в храм.

Паломниця Силвія (або й Етерія її звуть) з першої половини IV ст. свідчить що вже тоді в єрусалимській Церкві обходжено цю пам'ятку: в день 14 февруарія робили врочисту процесію до константинянської базиліки Воскресення, де й виголошували гомілію на тему Лк. 2, 22, і приносили Безкровну Жертву. Однак ще не було технічної назви цього Свята, а тільки називали його **40-вим** днем по Епіфанії. З Єрусалиму поширилось це торжество на цілу Церкву; пізніше перенесено його на день 2 февруарія тому, що і Різдво відділено від Богоявлення та з 6 січня перенесено на 25 грудня. В цілій Східній Імперії запровадив Стрітення цісар Юстиніян I (542 р.) як подяку Богові за уступлення великої пошесті, що нищила Царгород. Декрет Юстиніяна про святкування Стрітення дав нагоду і Західній Церкві (за часів Григорія I) впровадити це свято. В збірнику традицій з VII ст. (т. зв. "Гелязіянум") згадується це свято під назвою "Очищення Преч. Діви Марії." Папа Сергій I (687-701) запровадив процесію на це свято, яка однак не мала стисло літургічного характеру (та й загалом це Свято на Заході принималось повільніше). Благословення ж свічок у це Свято впроваджено щойно опісля в XI столітті.

Коли переходимо текст Літургії празника Стрітення (весь його круг - з передпразденством і попразденством), то дві головні ідеї можемо підглянути, які виповняють зміст цього празника і його літургії.

1) Оспівується тут і звеличується дальше з черги об'явлення божества Ісусового та Світло, що має об'явитись поганам ("Світ во откровеніе язиков"). Це об'явлення постепенно розвивається: при Різдві через пастирів простолюддю об'являється; при Епіфанії через мудрців вченим людям і науковому світові обявляється; а при Стрітенні через праведника Симеона і пророчицю Анну священичим і духовним кругам об'являється. Значить пляни Божі охоплюються всі категорії людей. Це об'явлення божества Христового Симеонові найкраще унагляднене в **Стихирах на Госп. воззв.** самого Празника і в **Стихирах на Литії** самого Празника (друга частина Стихир). Про суто священичий характер обявлення Божества при стрітенні Церква так висловлюється: "Священнаго священная Діва принесе во святилище святителю".

2) Другою провідною ідеєю Літургії Стрітення - це підкреслення факту, що сповненням приписів закону Ісус вибавляє нас від неволі закону, а тим самим і від Божого гніву (бо ж Закон подиктувала строга Божа справедливість старозавітнього Ягве, який давав закони під звук громів. (Порівняй Гал. 3-4 цілі глави; I Тим. 1, 9; Рим. 4, 15 і 7, 5-12). Згаданий уже текст Св. Павла Гал. 4, 4-5 у Літургії Стрітення прекрасно розвинений. Христос у виді маленької дитинки тому піддається упокоряючим приписам Закону, щоб нам виєднати свободу дітей Божих. Може найкраще це віддає Сідален Предпразденства по третій Пісні Канона, де так співається: "Вічне джерело всякого життя, Ти задля мене як Дитя піддаєшся законові, хоч і Сам колись на Синайській горі накреслив закон на таблицях, (а підаєшся

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Виддається за дозволом церковної власти.

Не слухай тих, що відкидають об'явлені Богом правди, бо їхній слабенький і пристрастями притемнений розум негоден поняти їх. "Ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога нам дароване, що й говорило не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного. А людина тілесна не принимає речей, що від Божого Духа, бо для неї це глупота, й вона не може зрозуміти, бо вони розуміються духовно. Духовна ж людина судить усе, а її судити ніхто не може. Бо хто пізнав розум Господній, хто б навчав його? А ми маємо Христовий розум" (I Кор. 2, 12-18).

Господь знає, що люди мають вірити, щоб подобатися Йому. Знає Він, що треба об'явити людям і що мають вони вірити, щоб могли спастися й дійти до блаженного оглядання Творця по смерті. "Хто був дорадник Йому? Або хто давніше Йому дав і буде йому віддано? Бо все з Нього, через Нього і для Нього. Йому слава навіки. Амінь". (Рим. II, 34-36). Добрі християни покірно приймають об'явлені правди, хоча б і не розуміли їх, бо вповають на непомильного Бога та навчання Святої Церкви, яка негодна завести людей у блуд і мильні вірування, бо Св. Дух чуває над нею та береже її від помилок.

Законові тому), щоб усіх вийняти з давньої неволі Закону; слава Твоїй доброті, Спасителю." Таксамо і в перших Литійних Стихирах празника оспівується ця правда, що **Творець закону повинується законові, щоб нас висвободити від клятви закону** і просвітити наші душі.

Підсумка неначе змісту цілої Літургії і цілого значення Празника подана в Наславнику Стиховні самого празника і в Сідалні по Величаніях на Утренні самого празника.

Який же тепер висновок для нас. Ісус упокорений у виді малої Дитинки піддається ще більш упокоряючим приписам Закону, щоб нам виєднати "свободу дітей Божих."

Марія Непорочно Зачата піддається упокоряючому обрядові очищення, щоб доповнити діло Ісуса. Вона викуплює свого Божого Сина, щоб Його опісля за нас на хрестне цілопалення дати.

Не будьмо ж ми такими лінивими і невдячними, щоб не послухати Його Євангелії, але, поборюючи нашу пристрасть, із свободою дітей Божих стремім до сповнення нашого звання: **"А котрі Христові — ті розп'яли тіло з похотями і пожаданнями"** (Гал. 5, 24).

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ
Слуга Божий

1865—народився.
1888—вступив до Василіянського манастиря.
1892—висвячений на священика.
1899—став станиславівським єпископом.
1914-1917—ув'язнений.
1944—помер.

Був адвокатом, осягнув три докторати, вже від ранніх років проявляв надзвичайну побожність. Його урочиста заява була: "Ціль моєї праці є та, щоб усіх зібрати під стягом Христа. Христова наука—це мій прапор і дороговказ. Хай я умру і навіть у вічності не знайду щастя, щоб лиш ви, мої брати, були спасенні".

Папа Пій XII так про нього висловився: "Його ім'я навіки буде благословенне у Божій Церкві."

Молімся, що св. Церква проголосила його блаженним.

Христос запевнив Своїй Церкві непомильність у навчанні. "Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець вишле в Моє ім'я, Той навчить вас усього й пригадає вам усе, що Я говорив вам". (Ів. 14, 26). "А коли прийде Він, Той Дух правди, Він попровадить вас до цілої правди, бо не буде говорити Сам від Себе, а що тільки почує,—казатиме, й що настане,—звістить вам". (Ів. 16, 13). Треба беззастережно вірити в усе, що навчає католицька Церква, бо вона є "Церква Бога живого, стовп і підвалина правди". (І Тим. 3, 15).

КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА

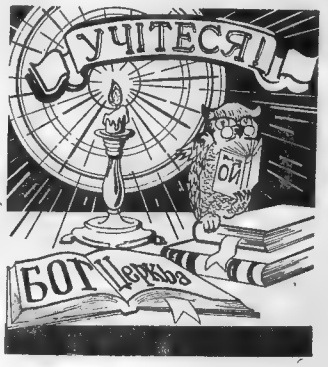

Ви нераз чули оцей маленький віршик: "Книга-морська; Хто в ній пірне аж до дна, Той, хоч труду мав досить дивні скарби виносить!"

Цей віршик каже нам, що читання книжок і часописів дуже важне та корисне в житті людини на землі. Проте це неправда, що кожна книжка чи часопис є морською глибиною, з якої людина винесе дивні скарби чесноти, моральности та доброї науки, бо є книжки та часописи, що своїм змістом подібні до брудних калабань, в яких нема нічого тільки бруд і болото. Хто читає такі книжки та часописи, той напевно не винесе з них **дивних** скарбів, але навпаки забрудиться в душі та стане гірший аніж був перед читанням цих лихих книжок чи часописів.

Не дивниця, що католицька Церква проголосила місяць Лютень **місяцем** доброї преси. В цьому місяці люди читають багато про важність **доброї** преси в житті та про шкідливість лихої преси.

Німецький поет Розеґер сказав отаке: "Преса це наймогутніша проповідальниця на світі, бо вона говорить до народних мас всієї землі. Ніякий бесідник і промовець не мав досіль такого впливу на народи як преса, книжки та часописи. Преса витворює публичну опінію та вчить думати людей, вчить їх думати добре чи зле, залежно від того, яку пресу вони читають, добру чи злу.

Тільки люди які не знають світа та різних філософій, що в ньому нуртують, не оцінюють значення преси. Преса може вчинити людей героями або зрадниками, святими або ворогами Бога, джентельменами або злочинцями.

Минулого року американська поліція заарештуваала 19-го убийника, Карла Старкведера, який застрілив 11 людей. Старкведер стріляв усіх, чоловіків, жінок і дівчат, бай не щадив малих дітей.

Молодий злочинець є взірцем тих, "героїв," що ними переповнені американські журнали та кіна. Злочинець носив пейса, шкуряну куртку, голівудські штани та довгі чоботи, ну, й розуміється, револьвер у кишені. Цей нещасний юнак, як подали часописи, був завзятим читачем і гарячим любителем часописів і журналів, які любувалися в убийствах і кровопролитті.

Ось живий доказ, яка шкідлива для людей, особливо для молоді, лиха неморальна та безрелігійна преса!

Лиха преса псує мораль, підкопує добрі засади, ослаблює та нищить віру в Бога, заохочує до зла та потурання пристрастям. Лиха преса в сьогоднішніх днях це найбільший ворог людства.

За те добра преса це великий приятель і добродій людей. Св. Йосафат Кунцевич знайшов правдиву Церкву тільки тому, що розчитувався в наших літургійних книгах. Св. Ігнатій Лойоля, замкнений і увязнений у самітній тюрмі тільки при помочі доброї книжки знайшов Бога та всім серцем полюбив Його і присвятив Йому ціле своє життя та всі труди, як вийшов на волю.

Чому преса така важна в житті людини? Бо вона проникає її своїми поглядами. Дехто каже: "Я читаю, але маю свій розум!" Це неправда, бо поняття та ідеї, що їх знаходимо в книжках чи газетах, непомітно входять у наш розум і душу та стаються частиною нашого світогляду.

Ми повинні читати тільки добру пресу, добрі книжки та добрі часописи. Чому? Поперше тому, що Божий закон забороняє читати те, що є лихе та недобре. Подруге, добра преса помагає нам добре думати. Хто ж добре думає, тому буде легше добре говорити та добре жити, бо ж каже наша Українська пословиця, що людина так говорить, як думає: "Що на думці, те й на язиці."

Треба читати добру пресу, бо добра преса збиває наклепи та фальшиві твердження, які вороги Церкви кидають на неї.

Треба читати добру пресу, бо добрі книжки та часописи доповняють наше релігійне та моральне виховання.

Нажаль є немало католиків, що не розуміють значення доброї преси. Вони видають десятки долярів на світську пресу, але не мають декілька долярів, щоб замовити собі бодай один католицький часопис чи місячник. Це дуже сумний вияв слабого християнства, яким вони проживають.

Отож треба пробудитися з погубного сну! Треба мати вдома бодай один католицький часопис чи місячник!

Отці Редемптористи в Йорктоні видають **Голос Спасителя.** Чи ви маєте його? Чи читаєте?

Чи, прочитавши, передаєте його своїм сусідам або висилаєте його своїм далеким приятелям або знайомим?

Погляньмо, як стоїте з католицькою пресою? Не забудьте. що вона помагає вам краще знати Бога, викладає Вам святі засади Християнської релігії, і так помагає ставати щораз кращими християнами. Оттому добра преса є вашим найкращим приятелем. Нехай же цей приятель буде постійним і улюбленим гостем по ваших домах і родинах!

ДИВНЕ БОЖЕ ПРОВИДІННЯ

Нераз почуваємося огірчені, як хвороби, нещастя та розчарування спадають нас нас. Нерідко нарікаємо та навіть скаржимося на Бога, про якого каже Св. Письмо: "Господь добрий для душі, що шукає Його" (Плачі: 3, 25).

Один пустинник побачив, що грім убив пастуха. "Як тут можна вірити, що Бог усім мудро рядить?"—закликав обурено, покинув пустиню та вернувся в світ.

Раз цей пустинник подорожував. До нього долучився незнайомий. Ішли разом. Це був ангол, хоч пустинник не пізнав його.

Першого дня заночували в визначного пана. Ангол удусив його одинака. Як проходили крізь міст, ангол струтив чоловіка і він утопився. Іншим разом гостили в заїзді. Ангол узяв дорогу чашу від властителя та подарував її бідакові.

Пустинник не стерпів. "Чи ти диявол, що так докучаєш бідним людям"?, закликав. Тоді ангол признався, що він Божий посланець. Прийшов із неба, щоб навчити його не критикувати заряджень Божого Провидіння.

"Слухай", промовив, "утоплений чоловік був би став злочинцем і погиб на шибениці, якщо б Бог був не вкоротив йому життя. Панський синок був би стався великим грішником і гіршителем, бо батьки пестили його. Властитель чаші був би став пияком. Вбитий пастух був би став провідником злодіїв і розбишак. Подарована чаша це кара для того чоловіка за його захланність".

Бідний пустинник почервонів зо стиду, вдарився в груди, перепросив Бога та вернувся в пустиню продовжати святе життя в службі Богові, яка сповняє невимовними радощами добрі душі: "Хто споживає Мене, ще більше Мене прагне. Хто ж п'е мене, іще сильніше прагнутиме". (Сир. 24, 29).

Слушно казав Св. Августин: "Бог прагне, щоб ми прагнули за Ним!" Ось тому Псальмоспівець кликав: "Горе мені, бо мій побут (життя на землі) продовжується!" (Пс. 119, 5). Так горяче бажав вернутися до Бога і злучитися з Ним.

КОРИСТІ З ПОБОЖНОГО ЧИТАННЯ БІБЛІЇ

БІБЛІЯ—це Божа книжка, що розповідає про Бога та Його любов до людей. Хто часто й побожно розчитується в Біблії, той запізнається з Богом, Його законами, вказівками та порадами. Проте слід зазначити, що неодне в Біблії трудно зрозуміти, бо ця книга заторкує історію, географію, філософію, народні звичаї Жидів і інших народів. Ось тому кожна католицька Біблія має коротенькі пояснення тексту, які влегшують звичайним мирянам зрозуміння Божого слова й бережуть їх від фальшивого толкування того, що читають у Біблії.

Хто побожно та слухняно читає Біблію й продумує про те, що читає, той запевнює собі дуже багато духовних користей, бо зо сторінок Св. Письма Господь промовляє до людських душ. Мова це проста, тому кожний може зрозуміти її. Все-таки навчання Біблії є заразом таке глибоке, що своїм змістом перевищує навчання найбільших філософів людства.

Бог не був би подавав об'явлення людям і не велів би деяким вибранцям списувати його, якщо б воно не приносило душам багато користей. Чи огородник засаджував би овочеві деревця в городі, якщо б не сподівався смачних овочів? Чи селянин сіяв би зерно на ріллі, якщо б не надіявся обильних плодів? Бог засіяв у світі Своє слово при помочі натхнених Ним людей, щоб воно приносило обильний плід людським душам. Св. Іван Золотоустий і Св. Августин звуть книги Святого Письма люблячими листами, що Небесний Отець переслав Своїм подорожуючим на землі дітям, щоб їх розрадити й потішити на шляху життя. Вони ще звуть Св. Письмо "безмежним скарбом небесного навчання". Св. Атанасій Великий, світоч Сходу й оборонець Христового божества проти Арія й царгородських цісарів, зве Біблію "вічною фонтанною спасіння". Св. Амвросій порівнює книги Св. Письма до розкішних долин або прегарних садів, в яких Христові вівці, себто душі, можуть знайти пречудну й подивугідну насолоду.

Павло Клодель, славний французький конвертит і письменник, вернувся до Католицької Церкви в 1886 р., як мав 18 літ. З того часу був прикладним католиком і ревним оборонцем Христової Євангелії. В

1950 р. заявив одному відвідувачеві: "Проживаю немов пустинник; моя ж пустельня (печера) збудована зо Св. Письма. Що більше старіюся, то краще пізнаю, що Біблія—це джерело всякої правди й поезії, та що вона є єдиною підвалиною західньої культурй-цивілізації й що тільки Біблія може оживляти її. Водночас я утверджуюся в певності, що Католицька Церква є абсолютною спадкоємницею цієї поезії.

"Отож Церква й Св. Письмо —це два бігуни для мене старого письменника. Щоденно винаходжу чудові речі в Св. Письмі. Цього року поїду до Риму, осідку Христової Церкви, щоб зискати ювілейний відпуст... Я старий, змучений, тяжко мені ходити, але всетаки зможу впасти навколішки, і це зроблю в Римі перед Папою, як людина й письменник".

Павло Клодель помер на початку 1955 р., проживши 87 літ, виповняючи їх добрими ділами, відданням своїх сил католицькій науці й поширенню католицької преси.

Отож не дивниця, що як добрі християни, так і безвірки й еретики студіюють Св. Письмо. Католики студіюють Біблію, щоб черпати з неї духовну силу на дорозі життя й боронити навчання Католицької Церкви доказами з самої Біблії. Вороги ж Церкви студіюють Біблію, щоб підміновувати основи святої віри й навчання Христової Церкви. Це ясно виходить із слів Св. Павла до Тимотея: "А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи та бувши зведені. А ти в добрім пробувай, чого навчено тебе й що тобі повірено, знаючи, від кого навчився ти. І ти від дитинства знаєш Святе Письмо, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Ісуса Христа. Все Писання натхнене Богом і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в справедливості, щоб Божа людина була досконала, готова до всякого доброго діла" (2 Тим. 3, 13-17).

Юрій Клеменс сидів кілька днів в тюрмі в Чікаго. Не мавши що робити, попрохав в'язничного сторожа, щоб приніс йому Біблію з в'язничної бібліотеки, бо чувся пригноблений і засмучений проступком, за який тепер покутував.

Сторож приніс стареньку Біблію і Юрій став читати її, шукаючи потіхи для розкаяної душі. В часі цього читання знайшов у книжці чека на 107,000 долярів. Один мільйонер тому 20 років сидів у тій самій в'язниці та виписав цього чека як нагороду для того в'язня, що перший читатиме цю Біблію.

Юрій зазнав не тільки великої духовної потіхи з читання цієї книги, але й багато скористав фінансово, бо цей чек тепер належав до нього. Вийшовши з в'язниці з чеком у кишені

хотів виміняти його, але банок відказався виплатити таку велику суму гроша. Справа опинилася в суді. Судді провірили цілу справу та звеліли банкові виплатити гроші, бо Юрій виповнив бажання покійного багатого промисловця цебто перший зацікавився в'язничною Біблією.

Куди більше духовних користей запевняють собі ті, що часто та побожно розчитуються в цій святій книзі та намагаються проживати так, як вона навчає людей.

Святі Кирило і Методій

о. С. Х., ЧНІ.

Св. Кирило та Методій були першими, відомими апостолами Слов'ян. Ці два браття походили з Солуня, головного міста в Македонії. Уродились в першій половині дев'ятого століття.

Старший Методій був маляром, молодший Кирило займався філософічними науками.

З Царгороду удалися між поганських Хозар над Чорне Море, де попри Хозар були й Слов'яни.

Моравський князь Ростислав запросив їх в 862 р. на Моравію, бо нарід не розумів німецьких місіонерів.

Св. Кирило винайшов слов'янські букви та переклав разом із другими своїми учнями церковні книги слов'янською мовою.

Нарід одушевлено прийняв їх проповіді. Заздрісні німці обвинували обидвох братів перед Папою Миколаєм І., Адріяном ІІ., і Іваном VIII, що ніби вони ширять єресь, бо проповідують слов'янською мовою та вводять нову літургійну мову в богослуження. Апостоли удалися до Риму. Папа Адріян ІІ. зобачив облуду німецьких єпископів, оправдав Кирила та Методія і потвердив всю їхню працю між Слов'янами, як теж і слов'янську Літургію. Крім того висвятив обидвох на єпископів. Св. Кирило не вернувся між улюблених Слов'ян. Захворів і помер у Римі 869 року.

Св. Методій став архиєпископом Моравії, звідкіля розсилав апостолів голосити евангелію по всіх слов'янських краях. Його учні були і в нас в Україні. Св. Методій помер 885 р., мавши немало клопотів з німцями, що бажали завести латинство між Слов'янами, щоб легше згерманізувати їх...

ШУКАЙМО ПЕРШЗАВСЕ БОЖОГО ЦАРСТВА

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

В МІРУ того, як потрапимо відректися земських речей, здобуваємо стократно більше. Господь хоче, щоб у нашому житті ми дали першенство **надприродному:** Богові, душі, Божій ласці і вічному щастю.

Нераз християни забували істину, що надприрода має будуватись на природі. Сьогодні, навпаки, християни часто забувають нашу особистість, маємо надати примат надприродному цебто Богові і власній духовій досконалості.

Боже Царство у нас внутрі (Лука 17, 21). Воно не статичне, а в сталому русі і розвою, бо це ж життя Пресвятої Трійці—в нас!

Величезний розмах в науці й техніці за останніх 50 літ є з Божої волі. То і нам треба бути на висоті завдань сучасности.

Ще в 1870 р. спосіб ведення війни в основному був подібний до часів Ашурбаніпаля й Рамзеса ІІ. Отець Х. розказував про французького селянина, якому дали в руки популярну книжку з археології. Оглядаючи на рисунках картини з сільськогосподарського життя Єгипту, селянин сказав: "Вони жили й господарили подібно, як наші батьки 50 літ тому".

Шарл Морґан розгорнув в творі Spakenbrook таку думку Жоржа Тібона (Thibon): "Виходить на користь духа те, що віднято від тіла".

Шарл Пеґю: "Слабина говорить про (світську) мораль. Христос приніс же **життя".** А життя йде все вперед й одобрює здорові здобутки модерного проповідництва.

В 1957 році відбулась велика місія в Медіолані в Італії. Проповідали її одночасно в 127 парафіях. Складаються вони разом на мільйон чотириста тисяч населення. Головна тема місії: Бог—наш Батько.

Перший тиждень проповідали 600 проповідників для дітей, а 56 ченців по шпиталях. Опісля в 302 храмах у 730 викладах. Другий тиждень був призначений для жінок, а третій для мужчин. Трудились Божим словом 18 єпископів, 83 світських священиків і 300 ченців. 2 кардинали, 3 єпископи, 25 священиків професорів і 10 ченців дали 43 серійні проповіді до окремих категорій слухачів. Кардинал Сірі з Генуї пропові-

дав промисловцям, друкарям і видавцям, директорам аґенств. Кардинал Леркаро проповідав письменникам і журналістам, а о. Ломбарді І.Т. професорам університетів. Окремі серії проповідей мали трамвайники, таксівкарі, повитухи, домашні прислужниці. Архиєпископ Монтіні проповідав навіть в Клюбі Ротаристів і в Міській Бурсі для фінансістів. Христос і Церква рішуче по стороні здорового поступу.

Проте слід підмітити, що найконечніший і найкориснішний поступ це поступ у християнській досконалості, щоб виповнити Христовий приказ: **Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець.** (Мт. 5, 48). Яка ж бо користь із поступу техніки, ракет і сателітів, коли людські душі корчаться та нидіють в оспалості та гріхах?

Один місіонер виясняв бідним індійцям, як функціонує радіоапарат на коротких хвилях. Слухачі попрохали його наставити радіо на поблизьку радієву станцію. Він відповів, що негоден, бо апарат мів тільки короткі хвилі. Тоді одна старенька жінка промовила: "Яка користь нам із того, що чуємо далекі вістки, коли негодні довідатися, що діється довкола нас?"

Так і буває з людьми. Яка користь із ракет і атомних бомб і сателітів, що подають інформації про всесвіт, коли не знаємо та не дбаємо про себе самих, хоч кожна людина є маленьким світом, який повинна щоденно удосконалювати на подобу Божого Царства.

ЦІННОЩІ НАРОДНІХ ЗВИЧАЇВ

Цивілізація накидує людині права машини, грозить нарушенням її вільних хвилин, створює штучні, самовільні приємності, які не вимагають жодних зусиль, ані ініціятиви, коли глибокі предмети й вартощі духові виражаються зовсім природно в гарних звичаях, оповіданнях, переказах, забавах, здвигах народніх. Людина, що нераз знаходиться в трудних умовинах життя, посідає часто природний інстинкт мистецького змислу та й з простої матерії потрапить видобути небуденну красу. Не можна забувати, що в краях християнських релігійна віра і народне життя становлять одність, що її можна рівняти з єдністю душі й тіла. І там, де бракує тої єдности, фолклор може бути піддержуваний лише штучно. А там де заісновує та єдність, фолклор не являється перестарілим музейним залишком, але висловом признання для минувшини та й приміненням традиції до нових умовин життя.—Пій XII до представників міжнародного фестивалу фолкористичного.

ПОДИВУГІДНА МАРУСЯ

М. Щ.

НЕОДИН дивується, чому добрі та чесні дівчата виходять заміж за хлопців, які не варті, щоб дівчина, яка шанує себе, навіть поглянула на них. Говорю з власного досвіду, бо я колись був одним із тих чоловіків, які роблять мученицями свої бідні жінки.

Маруся, моя жінка, була поважною, здібною та гарною дівчиною. Досіль негоден зрозуміти, чому вийшла за мене заміж, людину без всякої релігії та моральних засад у щоденнім житті. Це тільки Бог послав її в моє життя, щоб зробила з мене людину та християнина.

Маруся мала 19 років, як її батьки відійшли до вічности. По їх смерті бідна сирота знайшла роботу в канцелярії одної фабрики в Ню Йорку. В цій самій канцелярії працювало шість дівчат. Вони дивувалися, що новоприбула секретарка Маруся дуже поважно брала свою роботу. Мало говорила в часі праці, зрідка відповідала на жарти, а на пльотки зовсім замикала уші. Легкодушні товаришки звали її побожною "папісткою". В цій назві не було злоби, а тільки невмілий і несмачний жарт. Неодна з них жалувала, що добротою та працьовитістю не потрапила дорівняти Марійці. "Е, вона мусить бути добра, бо йнакше треба буде йти до сповіді!" — натягали її.

Марійка добродушно всміхалася: "От краще б вам мовчати, бо не знаєте, що говорите". І дійсно не знали, бо ніхто не навчив їх про Бога, Його закон, цінність душі, тощо.

Приявність Марійки благородно впливала на нехристиянських товаришок. В її приявности не було вже так багато

масних жартів і двозначних натяків як колись. Її доброта і повага стали гальмом для неопанованих язиків.

По кількох місяцях Марійка стала нудитися. Народилася та виросла в малім містечку, тому тяжко було їй привикнути до рухливого та голосливого Ню Йорку.

До канцелярії заглядали час до часу урядовці, але звичайно були це старші віком і жонаті мужчини. Бідна дівчина стала жалувати, що перебралася до Ню Йорку, де кожен був їй чужий. У маленькім родиннім містечку мала багато знайомих і приятелів. Було з ким забавитися в суботу і піти до церкви в неділю. А тут, у Ню Йорку, поза працею, нікого не знала. Не дивно, що почувалася самітня та згублена.

* * *

Серед монотонної праці в канцелярії зчинився рух. Всі дівчата припинили роботу, бо туди ввійшов молодий компанійний агент. Це був я, Яків Ш.

"Ах, Якове, ти вже вернувся з подорожі? Як удався бизнес? Багато нових замовлень для фабрики?" — почулося з усіх сторін.

Маруся підняла очі і зобачила, як я дивився на неї. Почервоніла і як нагло підняла так і нагло спустила голову і дальше друкувала, чи радше пробувала друкувати на машинці. Її стриманість і повага заскочили мене. "Дивно", подумав я, "ця дівчина мусить бути надзвичайна. Інші реклямують себе і підлещуються мені, а ця одинока тримається здержливо і навіть не погляне в мою сторону!"

Маруся добре знала про мої подорожі, бо провірювала мої замовлення, які посилав до фабрики. Нераз відписувала на листи та пересилала інструкції головного управителя фабрики, але особисто ми не знались. Це була перша наша стріча. В часі довгих подорожей стрічав багато дівчат, але досіль нікотра з них так не заімпонувала мені, як ця поважна українка, бо ще того самого дня довідався від її товаришок, що Маруся не тільки почувається українкою, але й гордиться цим. Дивно, як то доброта добрих дівчат вдаряє мужчин, навіть таких як я, що не є та не хочуть бути добрими, бо доброта вимагає самоконтролі пристрастей, а це було—як я думав—понад мої слабі сили.

Чим я подобався поважній українці—цього досіль не знаю. Чи вона захопилася моєю діяльністю? Це правда, що мені краще ніж товаришам удавалося діставати різні замовлення для нашої фабрики. мав гарний автомобіль, був чистенько вбраний і зовсім не бідний. За те в мене не було ніякої релігії. Щоправда, я вірив у Бога, але сливе нічого не знав про Нього й зовсім не числився з Ним у своїм приватнім житті. Мої молодецькі вибрики були такі, що сьогодні мушу стидатися і жалувати за них.

Я ходив і вітався зо знайомими секретарками. Нарешті приступив до Марусі, яка похилилася над столиком і потонула в рахунках. Принаймні так удавала.

Приступивши до Марусі, я промовив отак собі, щоб якось зачати з нею розмову: "Нова секретарка, і до того ще така поважна, що навіть не погляне на чоловіка!" Дівчина підняла очі і зараз спустила їх удолину. Румянець покрив її гарне обличчя. Це мені дуже подобалося.

"Як зветеся?" спитався її, хоч уже з листів знав її ім'я. "Маруся", відповіла. Не кажучи нічого, я приступив до машинки і понад її плечі написав: "Яків Б. запрошує вас на вечерю по праці. Ждатиму на вас о 5 год. при виході з праці!"

В цій хвилині забренів телефон. Завідатель фабрики покликав мене і негайно вийшов з канцелярії. Гадка про Марусю не покидала мене цілий день: "Чи прийме вона моє запрошення на вечерю?"

Прийняла. При вечері в недалекій реставрації розповіла мені про смерть батьків і про свою самітність. По вечері ми удалися до кіна. Маруся поводилася дуже поважно, чим викликувала в мені подив і пошану. Марійка була зовсім інакша від усіх інших знайомих мені дівчат. В ній було щось дивне, чого я не розумів. І це "щось дивне" викликувало в мені подив і прив'язання до неї.

З того часу ми часто стрічалися, але я ніколи не дозволив собі навіть на найменшу легкодушність, хоч досіль така була моя практика з іншими. Я відчував, що приставання з цією веселою та поважною українкою ушляхетнювало мій нехристиянський дух.

Духовно, релігійно і морально ми не мали нічого спільного, бо наче б були противолежними бігунами. Коли я попрохав її стати моєю жінкою, Маруся змішалася і не відповіла нічого. Я, щераз спитався: "Хочеш чи ні?" Тоді вона глибоко зітхнула і промовила: "Якове, пощо тобі жінки, коли ти не будеш їй вірний? Дівчата з канцелярії розповіли мені неодну річ про тебе... Подружжя це свята річ... Я негодна вийти заміж за людину, яка не вміє шанувати святощів".

Спершись об моє рам'я, гірко заридала: "Чому я нещасна полюбила тебе?"

Я став потішати її, запевнював, що відтепер стану іншою людиною, що ніколи не зраджу її, що буду добрим чоловіком. Чого я тоді не обіцяв їй? Я запевнив Марусю, що тільки вона єдина в світі розбудила в мені дійсну любов і покликався на те, що в часі наших зустрічей ніколи не вчинив їй прикрости.

Марійка подалася. Ми по-

брались в українській католицькій церкві. Я на все погодився, щоб тільки мати таку добру жінку, як Маруся.

Бідна Маруся! Тепер я бачу, яку кривду чинив їй довгими роками. Зразу все було ідеальне. Але як пройшло перше одушевлення, я став давнім волокитою.

Моя жінка плакала, нарікала, докоряла мені, але ніщо не помогло. "Пощо ти женився зо мною? Хіба на те, щоб сиділа вдома, а ти гуляв з другими?"

"Оженився, бо люблю тебе!" —боронився перед її аж надто смутними докорами. "Якове", Маруся відповідала крізь сльози, "не зневажай Бога. Ти навіть не знаєш, що значить слово любов. В тебе нема любови, тільки низькі пристрасті бушують у тобі!"

"Я не монах! Я жива людина. Маю очі, уші, тіло!" кричав до неї.

"Але не маєш стиду, почуття обов'язку, не боїшся Бога, не думаєш про наслідки негідного життя!"

Моя жінка любила мене цілим серцем, а я легкодушно і жорстоко ранив його своїми вибриками! Те бідне серце кривавилося, але дальше любило, бо Маруся не покидала мене. Скільки доброти, терпеливости і вирозумілости було в цім серці! Вона забула вибрики мого гулящого життя перед шлюбом, але те, що я виробляв по шлюбі, викликало в ній обурення, гнів, спричиняло нервозність і перетворювало її життя в безнастанне мучеництво.

Гуляще життя потягає за собою великі фінансові видатки, не враховуючи духовних страт. Хоч я заробляв багато грошей, всетаки біля нас не було матеріяльних розкошів. По п'ятьох роках подружого життя ми навіть не взяли власної хати на виплат.

Мої фінансові маніпуляції нарешті дійшли до відома жінки, бо вона зразу не цікавилася господаркою. Саме тоді ми сподівалися першого сина чи дочки. Маруся скипіла від гніву. Я підійшов, щоб успокоїти її, але вона скрикнула: "Геть від мене, негіднику! Не доторкайся до мене своїми брудними руками!" По цих словах вибігла з кімнати і стала бігти по сходах. Зашпорталася, впала і покотилася вдолину.

Христос народився, щоб привести світ до Небесного Вітця. "Я не прийшов кликати праведних, а грішників до покаяння" (Мт. 9, 13). Спаситель співчуває і любить грішників, бо для них стався чоловіком. "Лікаря не потребують здорові, а слабі" (Мт. 9, 12). Кожен грішник може сміло наблизитися до Христа та з повним довір'ям закликати: "Господи, уличи мене, бо моя душа поранена прерізними гріхами!" Як хворий іде до лікаря, так бідні грішники повинні звертатися до Христа, небесного Лікаря людських душ, "бо Син Людський не прийшов губити людські душі, а спасати" (Лк. 9, 56).

Я завіз до шпиталю зімлілу жінку. Як пробудилася, то зобачила мене біля ліжка. Я сидів і плакав: "Марусю, прости, Марусю, прости мені! Я тільки тебе єдину люблю! Всі інші не мають для мене жадної вартости... Не вмирай, не покидай мене!... Я поправлюся. Присягаю, що буду добрий і вірний тобі до самої смерти!"

Маруся не померла тілесно. Втратила дитину. Не потішило її моє запевнення, що будемо мати ще інші діти.

Моя жінка жила фізично, але її дух і любов до мене почали поволенько завмирати. Вона й так уже забагато прощала мені. Маруся ставала щораз більше нервова та підзорлива. Якщо б я був тоді завернув з лихої дороги і дотримав обітницю! "Я тільки тебе хочу, тільки тебе одної бажатиму аж до смерти", то може було б удалося направити лихо і допомогти загоїтися глибокій рані в Марусинім серці. Нажаль я не опам'ятався.

Нераз Маруся ждала на мене з вечерою, а я не прийшов додому, виправдуючись тим, що мав якесь непредбачене зайняття чи зайшов з хлопцями до коршми на шклянку пива і там трохи спізнився.

Наша компанія мала з'їзд в місті П. Я був одним із делегатів. Попрохав Марусю приїхати на з'їзд, висилаючи телеграму: "Приїдь, приїдь сюди. Тут зачнемо нове життя".

Жінка знову повірила і простила мені, бо відповіла: "Буду там завтра перед обідом". Проте надумавшись, змінила пляни і приїхала вночі. Я не сподівався цього. Маруся знову викрила мою підлість і віроломність.

Порадившись зо священиком, жінка взяла сепарацію. Як я вернувся з подорожі, знайшов її листа: "Прощай, Якове. Я вже дальше негодна терпіти. Нехай милосердний Бог простить тобі ті страшні кривди, які ти вчинив своїй жінці, що всім серцем любила тебе. Ти своїми вибриками погасив любов у моїм серці. Покидаю тебе, бо твоя поведінка веде мене до нервового розстрою".

Прощальний лист Марусі зробив на мене сильне враження. Покидаючи, вона потрапила прохати Бога, щоб простив мені! Скільки доброти мусіло бути в серці жінки, яку я так страшно кривдив!

Я довідався про її адресу і написав до неї: "Марусю, вернися до мене. Присягаю, що тільки тебе єдину люблю!" Лист був реєстрований, тому Маруся напевно отримала його, але не відповіла, бо яка жінка могла б знову повірити волоцюзі, що стільки разів зламав дане слово?

Я ще писав два рази. Зразу листи доходили, але потім стали вертатися з нотаткою **незнана адреса**. Я зрозумів, що моя жінка надобре покинула мене,

бо навіть не хотіла, щоб я знав, де обертається. Я поїхав до згаданого містечка, але ніхто не знав, куди вона виїхала.

Тепер почалися три роки мого мучеництва. Поки Маруся була біля мене, я не знав, який великий скарб послав мені Бог, даючи добру жінку. Тепер вона зникла з мого розтріпаного життя. Якщо б була померла, то я був би менше відчув її втрату. Найбільше боліло мене те, що я сам примусив її "зникнути".

Ні розтріпання, ні нові вибрики, ні пиятика не потрапили затерти в моїй душі образу доброї українки, що завжди ввижалася мені, погрожуючи: "Пам'ятай, негіднику, колись мусиш здати Богові рахунок за негідне життя!"

Невідомі мені Божі пляни, але догадуюся, що страждання Марусі виблагали в Бога моє опам'ятання. Це сталося несподівано, три роки потім, як Маруся зникла з мого життя, але не з мого серця.

Я вертався з далекої подорожі літаком, бо мусів бути на час у місті Б. Всім відома катастрофа, в якій я сливе втратив життя. Наш літак розбився. Я був одним із нечисленних пасажирів, що залишилися при житті. Хоч тяжко ранений, зо зломаною ногою, всетаки я був живий. Бачив поторощені трупи товаришів, що тому кілька хвилин сміялися, жартували і пили коктейль. Що полишилося з них? Безформна маса людського тіла скроплена кров'ю.

"Ти міг бути між цими трупами!" блиснула думка, як санітети брали мене до шпиталю. "Ось що таке людське життя!" І вперше в житті з мого розтріпаного, зіпсутого серця добулося щире зітхання: "Боже, дякую Тобі за рятунок, на який не заслужив". І в цій хвилині якийсь таємний голос гейби промовив до моєї душі: "Подякуй за це Марусі!"

Раптом певність зродилася в моїм серці: "Марусині страждання і молитви врятували мене від смерти і прокляття!" Гарячі сльози почали спливати по обличчі. Я забув про власний біль, зломану ногу і поторощені ребра. Перший раз у житті заплакав на згадку про страждання своєї доброї жінки.

"Боже", промовив я, "не прошу в Тебе видужання, бо я тільки зловживав те життя, що Ти мені дав. Не скаржуся на болі, бо заслужив на них. Тільки благаю Тебе, дай мені щераз зобачити Марусю, заки помру, перепросити її за вчинені кривди і почути з її сут: "Якове, прощаю тобі!"

В шпиталі лікарі провели на мені болючу операцію. Права нога була розторощена в двох місцях, голова потовчена і два ребра зломані. Хоч тяжко покалічений, я не був у небезпеці смерти. Міг виздоровіти, але не хотів, бо зобачив, що без

Марусі світ буде мені пустинею. Одна ніч у шпиталі переродила мене. Досіль був я 35-літнім, безвідповідальним хлопчиком. Літакова катастрофа за кілька хвилин учинила мене дорослим мужчиною. Радієві стації подали моє ім'я слухачам. Інфірмерки і лікарі нераз чули, як я кликав у гарячці: "Марусю, Марусю, вернися до мене! Я вже ніколи не скривджу тебе!"

Хто була ця Маруся, про це довідалися з нашої шлюбної знимки, яку знайшли між моїми документами в портфелі.

Шпиталь попрохав одну велику радіостацію подати слухачам оцей апель: "Яків Ш., тяжко поранений у літаковій катастрофі, бажає бачити свою жінку Марусю, якої вже три роки не бачив. Хто з наших слухачів знає її адресу, нехай негайно повідомить її про бажання тяжко хворого мужа!"—Подаючи апель, радіостація закінчила: "Пані Марія Ш., якщо чуєте наш апель, негайно відвідайте свого тяжко побитого мужа, що нетерпеливо жде на вас у шпиталі!"

Три дні по операції я повинен був почати приходити до себе, але в моїм стані не було ніякого поліпшення. Лікарі ствердили, що я був більше хворий психічно ніж фізично. Лікарства не поможуть нічого тому, хто не хоче видужати. Неохота видужати походила з того, що я з власної вини втратив таку добру жінку як Маруся. Її відсутність більше вбивала мене ніж зломана нога і поторощені ребра.

Одна думка невпинно мучила мене: "Чи Маруся знає про мою хворобу?" Не мавши змога повідомити її, я вперше в житті почав поважно думати про Бога і щиро молитися до Нього. Благав прощення минулих гріхів, обіцював поправитися і прохав благословення для Марусі, яку я так страшно кривдив п'ять довгих літ нашого нещасливого подружжя.

Бог почув молитву розкаяного грішника. Я лежав сам один в маленькій кімнаті. Над ліжком блимала електрична лямпка. Віконниці були спущені вдолину, тому в кімнаті було напів темно.

Одного пополудня пробудився зо сну і почув, що хтось плаче біля мене. Відчинив очі і зобачив Марусю. З грудей вирвався оклик: "Марусю, незабут-

БІБЛІЯ—ДЖЕРЕЛО МОРАЛЬНОЇ ОБНОВИ

Сестри Св. Павла в Італії відвідують робітників заражених комунізмом і ворожих Церкві. При кінці дискусій роздають робітникам Біблії. Одна жінка, яку Сестра відвідала, сказала: "Сестро, дайте мені ту дивну книжку, що її ви дали мому чоловікові. Перед тим він кляв немов турок, ніколи не ходив на Службу Божу, не сповідався. Відколи став читати цю книжку, він більше не клене, не впивається, не ходить на комуністичні мітінги, кожної неділі йде на Службу Божу і приймає Св. Причастя".

ня Марусю, це ти? Боже, дякую, що вислухав мене, бідного, розкаяного грішника!"

Дружина співчутливо дивилася на мене і плакала. Я простягнув руку до неї. Вона наблизилася і подала свою. Я вхопив цю шляхетну ручку, притулив до спалених горячкою уст і став ніжно цілувати її. Сльози поплили з очей і зросили цю ніжну руку, що Маруся подала мені.

"Ах, як страшно ти виглядаєш!" промовила до мене. "Якове, що сталося з нашою любовю?"— Присіла на ліжку і помогла мені покласти голову на свої груди.

"Марусю, я завжди любив тебе! Ти єдина голубка мого життя! Ти перейшла пекло, як я був з тобою. Я ж мав своє пекло, як ти покинула мене... Скажи, скажи, голубко, що прощаєш мені і я напевно видужаю".

Я зобачив сльози в її очах і почув, що її серце сильно билося в грудях. Це був знак, що Маруся любить мене і готова все пробачити. Похилила голову і люблячe поцілувала мене. "Прощаю, прощаю!" промовила потихенько і притулилася до моїх грудей. "Якове, я думала, що любов зникла з мого серця. Сподівалася забути тебе, але не могла. Я твоя жінка. Відтепер не покину тебе, бо потребуєш мене".

* * *

Я виздоровів і став іншою людиною. Тепер Маруся ніколи не йде сама до церкви, ані не молиться сама. Її чоловік є завжди при ній. Ми обидвоє віджили, бо три роки розлуки були смертю для нашого щастя. Маруся любить мене і я всім серцем люблю її. Не зважаючи на мої минулі промахи ця подивугідна українка потрапила любити мене. "Якове", заявила мені, "подружжя це не медова подорож. Подружжя це злука і спожиття двох осіб, які щиро люблятьcя, не зважаючи на людські хиби, браки й уломності".

Я сильно змінився по літаковій катастрофі. Дивлюся на цей страшний випадок як на велику ласку Божого милосердя. Якщоб не це нещастя, то я може був би ніколи не опам'ятався і не навернувся до Бога.

Тепер Маруся і я дійсно щасливі. А троє діточок, Івась, Влодко і Галинка, це три ясні сонечка, що веселять і освічують наш скромний, але щасливий дім.

Лікар: Пане лікарю, та ж цей чоловік зовсім здоровий! Чому ви заборонили йому пити та курити?

Другий лікар: Бо він винен мені гроші, а не має звідки заплатити. Тепер уже матиме.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Надія дає успішність молитвам людини

ІСУС Христос творить чуда тільки цим людям, що вірять в Нього й надіються на Його поміч. Щоб переконатись про це, вистачить пригадати Його поступування супроти: сотника (Мат., 8: 5-13), розслабленого (Мат., 9: 1-8), сліпців є Єрихону (Мат., 9: 27-31), Хананейки (Мат., 15: 21-28), жінки грішниці (Лук., 7: 36-50), і многих інших. Як же не мати довір'я до Ісуса Христа, коли Він Сам твердить, що все, чого людина попросить в Його ім'я, дасть їй: "Істинно, істинно кажу вам: Чого тільки попросите від мого Отця в ім'я моє, дасть вам" (Ів. 16: 23). Тут находиться таємниця сили кожної людини. Коли людина молиться в ім'я Ісуса Христа, це значить, коли вона довіряє Христовим заслугам і надолуженням, Ісусова кров сильніше вставляється за нею, ніж її бідні молитви. Зрештою ніщо так не величає Бога, як довір'я людини. Своїм довір'ям людина голосить Божу всемогучість і Його доброту, а Він, що не дозволяє перевищити Себе в Своїй щедрості, відповідає на те довір'я щедрим вилляттям ласк. Тому кожна людина повинна мати найсильнішу надію на Божу поміч.

Надія—це принцип успішного діяння

Чеснота надії зроджує в людині святі бажання, передусім бажання, щоб посідати Бога. Вони дають людині потрібний лет, поштовх і запал, щоб осягнути бажане добро, і піддержують зусилля людини, доки вона не зможе дійти до бажаної мети.

Чеснота надії збільшає енергії людини, через обіцяну нагороду, що надто перевищить усі зусилля людини. Коли многі люди працюють з таким запалом, щоб здобути проминаємі багатства, коли борці піддаються таким важким вправам, щоб осягнути тлінний вінець, віруюча людина повинна тим більше працювати, щоб здобути нетлінний вінець слави.

Чеснота надії дає людині відвагу та витривалість, що багато причиняються до успіху. Як нема нічого так пригноблюючого як без надії боротись, щоб побідити, так з другої сторони певність побіди є особливішим джерелом сили для кожної людини. Таку певність дає людині чеснота надії. Людина, з себе самої, є немічна, одначе вона має могучих союзників: Бога, Ісуса Христа, Преч. Діву Марію і святих.

"Коли Бог за нами, хто про-

ти нас!" (Рим. 8: 31). Коли Христос, що переміг світ і диявола, живе в людині та дає їй свою Божу силу, чи ж вона не є певна, що з Христом вона переможе всі спокуси та труднощі? Коли Непорочна Діва Марія, що розчавила диявола, піддержує людину своїм могутнім заступництвом, чи людина не дістане від Неї всієї потрібної помочі? Коли святі, приятелі Божі, моляться і вставляються за людиною, чи ж так багато просьб не дадуть їй абсолютної певности? Маючи запевнену побіду зо сторони Божої, людина не повинна відступати перед кількома потрібними зусиллями, щоб осягнути вічне посідання Бога!

---

1) Яку корпорацію має наша Церква в Канаді? Як вона офіційно зветься?

Наша Церква до 1951 р. офіційно звалася в англійській мові "рутінієн", бо попередній чартер, вироблений Преосв. єп. Никитою Будкою, вживав такої назви для означення українців католиків. Зрештою тоді українці назагал звалися русинами, що на англ. мову перекладено як "рутінієн".

В 1951 р. наші єпископи в Канаді змінили цю назву на "Юкренієн", і від тоді наша Церква в Канаді офіційно зветься "Юкреінієн Кетолик Чирч".

2) Я мав мати операцію в шпиталі. Попрохав священика висповідати мене. Це був латинський священик. Він, почувши, що я греко-католик, не хотів зразу вислухати мою сповідь. Я мусів йому доказувати, що я католик і признаю примат Папи, як видимого Христового Намісника на землі. Тоді висповідав мене і подав Св. Причастя. Чому він не хотів сповідати мене?

Такі випадки рідко трапляються. Цей священик правдоподібно не мав поняття про інший обряд тільки латинський. Тепер мало подібних священиків, бо навіть по латинських семінаріях є виклади про східні обряди, бо нскійний Пій XI наказав, щоб всі католицькі семінаристи обзнайомлювалися зо східніми обрядами.

Подібним священикам треба подати деякі книжечки про наш обряд, от хоча б "Ukrainian Catholics" або "Eastern Rite Catholics". Ці книжечки мають доволі докладні та вистачальні пояснення про різні обряди в католицькій Церкві. Українці повинні подбати, щоб ці книжечки, особливо "Ukrainian Catholics" дістались до найбільшого числа вірних і священиків латинського обряду.

Тоді вони більше знали б про нас і шанували б наш чудовий обряд.—Ці книжечки можна дістати в Адміністрації Голосу Спасителя. Перша з них коштує 50ц., а друга 15ц. Обидві написані по-англійськи.

3) Чому українці відрікаються свого рідного юліянського календаря та приймають чужий їм григоріянський? Чи це не зрада рідної Церкви?

Багато українців не здають собі справи, що обряд не має нічого з церковним календарем, бо календар це тільки числення часу. Ми українці не повині звати старого юліянського календаря **рідним,** а нового чужим, бо ні один ні другий не повстав в Україні та не був видуманий українцями. Отож треба обидва календарі назвати **чужими, якщо** звемо так новий григоріянський.

Старий юліянський календар сьогодні є спізнений на 13 днів. І це спізнення буде зростати та більшати з бігом часу. Оттому народи прийняли новий точніший григоріянський календар. Це зробили навіть протестанти, що не признають Папи. Ковий календар зветься **григоріянський,** бо Папа Григорій XIII запровадив його в 1582 р.

Обряд і всі наші звичаї можна однаково добре зберігати в обидвох календарях. Спротив, що деякі українці ставляють новому календареві, походить більше з сентименту та звички аніж із наукових доказів.

4) Які є познаки кінця світу?

Ніхто не знає, коли прийде кінець світу, бо це тайна Божого Провидіння, яка закрита від нас. Христос сказав до учнів: **Про цей день і годину ніхто не знає, ані небесні анголи, тільки сам Бог.** (Мт. 24, 36).

Проте Спаситель вказав на деякі познаки наближаючогося кінця світу. Ось вони: (1) Христова віра буде проповідувана по всій вселенній... **І тоді прийде кінець.** (Мт. 24, 14).

(2) Жиди мали б навернутися перед кінцем світу до Христової Євангелії, хоч пророцтво не доконче доказує загально прийняте твердження, бо воно могло відноситися до навернення жидів до Бога перед приходом Спасителя: **Багато днів сини ізраїлеві сидітимуть без царя і князя..., а потім навернуться і шукатимуть Господа Бога свого.** (Ос. 3, 4).

(3) Всі люди відмінних віровизнань навернуться до католицької Церкви: **І буде одна отара і один Пастир.** (Ів. 10, 16).

(4) Антихрист появиться на світі та зводитиме людей позірними дивами: **Сатана буде випущений... І вийде зводити народи...** (Апок. 20, 8). Проте викладачі не знають, чи антихрист представляє одну особу або збір людей, які голосять противну Христові науку. Обидва пояснення можливі.

Крім цього Христос вказав на інші знаки на небі: Сонце померкне, і місяць не дасть світла... (Мат. 24, 29), будуть страшні війни, землетруси, голод, щоб скрушити грішників і привести їх до Бога (Мт. 24, 6-10).

Не зважаючи на ці познаки, що їх можна добачити сливе в кожнім столітті, католицькі виклалачі Св. Письма згоджуються, що кінець світу ще далекий. Оттому католики не повинні вірити тим, що хочуть застрашити їх кінцем світу гейби він уже був за "горбочком". Католики повинні бути завжди готові стати на суд. Вони будуть готові, якщо житимуть похристиянськи, любитимуть Бога і свого ближнього та сумлінно зберігатимуть Божі і церковні заповіді.

5) Мій сусід, свідок Єгови, сказав мені, що християнин, який не живе похристиянськи, взагалі не є християнином. Чи це правда?

Ні, неправда, він є християнином, але не є добрим християнином. Він не спасе своєї душі та не дістанеться до неба, бо не вистачає вірити в те, що Христос і Його Церква навчають. Треба це робити і застосовувати свою віру до щоденного життя. Св. Яків упоминає нас усіх: **Будьте виконавцями слова, а не тільки слухачами, які зводять себе самих** (Як. 1, 22). Сама віра не заведе нікого до неба. Вона тільки вкине лихих християн глибше до пекла, бо вони знали, що слід робити краще ніж інші, але з лінивости та недбалости не роби-

ли, тому погибнуть навіки.

б) Коли можна припускати, що невинна сторона пробачила винній? Чи одна мовчанка вистачає та доказує, що все прощене?

Сама мовчанка не вистачає, щоб запевнити винну сторону про прощення. Церковне право каже: "Оттоді маємо мовчазне пробачення, коли невинна сторона, довідавшись про злочин зради, продовжає по-подружому поступати, хоч і добровільно, з винною стороною; треба припускати подружу любов, коли до шістьох місяців невинна сторона не прогнала винної чи не покинула її та не внесла законної скарги на неї". Кан. 118, 2).

Святий Григорій Назіязенський

о. Мих. Шудло ЧНІ.

Св. Григорій Назіязенський (325 - 389) це одна із найбільших постатей в історії східнього християнства. Єпископ, проповідник, учитель католицької Церкви, мистець слова, аскет і контемплятивний дух, неустрашимий оборонець догми Пресвятої Трійці проти аріян, він блистів не тільки за свого життя пречудними чеснотами, але й до сьогодні залишається для християн взірцем досконалости й святости.

З природи схилявся до контемпляції й тужив за самотою, бо не любив світового галасу, тому з роками в ньому людина молитви щораз більше брала верх над людиною тіла. Цим саме він відрізнявся від свого друга, Св. Василія Великого, що, не зважаючи на любов до молитви й самоти, потрапив був займатися прерізними справами своєї епархії.

Проте потреба вміла змусити його брати участь у боротьбі з єретиками, щоб захищати між народом віру в Пресвяту Трійцю, яку ці безбожники намагалися знищити, заперечивши Божество Спасителя.

Хоч не дорівнював Василієві організаційним і адміністративним хистом, проте перевищував його силою й красою слова, тому й він один із найвизначніших проповідників Церкви.

1 Народження Григорія

Григорій Богослов - так історія назвала його за глибоке знання й виклад богословя - уродився в Назіянзі в Малій Азії. Нонна, його мати, була надзвичайно ревною християнкою. Батько Григорій зразу належав до певної секти, але згодом навернувся до Церкви та став надзвичайно ревним апостолом Христової Євангелії.

Його батько був завжди розумною та чесною людиною, тому й не дивниця, що мешканці Назіянзу повірювали йому різні публічні уряди, які він справляв бездоганно.

Григорій покинув сектанство та став католиком завдяки благородному впливові своєї святої подруги. Перша їх дитина була дівчинка, яку вони назвали Горгонією. Побожні батьки благали в Бога синка й ще перед народженням присвятили його Богові. Господь відповів їх благанням й послав їм Григорія.

Батько нашого Святого був обтяжений прерізними публічними справами, тому повірив виховання сина своїй подрузі Нонні. Григорій завдячує своїй матері ціле своє виховання, глибоку побожність, ласкавість, лагідність, ніжність характеру і подивугідну побожність.

Вплив благородної матері й часте читання Св. Письма викликали в молодому хлопчині бажання зректися світу та віддатися Христові.

2- Освіта Григорія Богослова

Майбутній богослов отримав перші початки знання про Бога від рідної матері та домашнього вчителя Картера. Проте вище виховання було конечне в тих часах для дітей шляхетних батьків. Це виховання мало бути класичне й християнське.

Висилаючи сина в світ здобувати знання по різних школах, батько подав синові пречудні поучення й пересторги, що стали для Григорія дороговказом на шляху життя й зберегли його від лихого впливу нераз поганського оточення, як це було в часі студій в Атенах.

Зразу Григорій учився в Кесарії, столиці Кападокії, що мала славних учителів і була сливе зовсім християнським містом. В Кесарії Григорій запізнався з Василієм Великим, хоч покищо обидва студенти не стали другами. З Кесарії подався до Олександрії, що в тих часах була славна на весь християнський світ як вогнище християнської культури та горнило християнського життя, бо там була славнозвісна школа Орігена та Климента, яка пречудно зливала в собі геленську й християнську культуру.

Закінчивши науку в Олександрії, Григорій подався до Атен, про які Лібаній каже: "Це було світло Греції, яке освічує цілий світ. Хто бажав уходити за мужа науки, той мусів здобути диплом у цім місті. Туди напливала молодь з цілої розлогої римської імперії, щоб здобувати знання в місті Платона й Демостена."

Атени були університетським містом світу. Старинність Атен манила молодь до себе. Це місто стало сливе інтернаціональним через наплив студентів різних народностей, бо звідтіля промінювала на різні краї велич геленської культри.

Григорій вибрався до Атен десь між 348-350 роком. Тут біля Кипру в часі подорожі по морю захопила його 20 - денна буря, що грозила кораблеві розбиттям. Зо сльозами в очах Григорій упав навколішки й благав в Бога порятунку. Всі моряки пішли за його прикладом. Буря минулася й він щасливо прибув до Атен.

В Атенах Григорій знайшов

дивне середовище. Тут було два світи: завмираючий поганський і зростаючий християнський. Побіч артистичних поганських святинь здвигалися величні християнські храми. Населення, студенти, ба й професори ділилися на християн і поган.

Вулиці кишіли від бурхливих і жадних науки та забав студентів. Григорій без вагання станув по стороні тих, що намагалися защепити християнську культуру на завмираючій геленській величності. Чудові поганські святині, численні статуї божків і богинь, чар величної штуки лихо впливали на студентів, які не були утверджені в вірі. Не дивниця, що християни боялися, щоб Атени не псували їх синів, що в Атенах здобували знання.

Тут стрічалися геленський раціоналізм і християнський догматизм, людський розум і Боже обявлення, философія і Божий авторитет. Людина мусіла рішатися й стати або покірним учнем Христа, який руководиться світлом віри або перетворюватися в циніка, стоїка, що намагається своїм розумом зглибити тайни світу та життя. З цих двох відмінних философій життя випливало питання: "Пощо людина живе на світі: для роскошів і приємностнй чи для здобуття вічного щастя через помірковане вживання земських дібр?"

Зразу ці дві философії підозрівали й переслідували себе, як це було в часах кривавих гонень християнства римськими імператорами. Згодом християнство перемогло, вийшло з катакумб і стало втягати в себе все, що було добре та шляхетне в поганській философії.

Погани твердили, що їх царі це боги. Церква навчила народи, що всяка влада походить від Бога; Царя вселенної, тому її треба слухати, як вона законна та не противиться в своїх розпорядках Божим законам. Замість поганського партикуляризму, національної загумінковости Церква витворила в людстві поняття, що всі народи рівні, бо творять одну велику Божу Родину, **де нема ні грека, ні юдея, варвара, скита, невільника та вільного, але все та в усьому Христос.** (Кол. 3, 11).

Христова Церква зреформувала ідею, що "людина людині є вовком" і заступила його понятям про загальне братерство, що обнимає всіх людей, не зважаючи на їх расове походження, ступінь культури, природного багатства та національної могутности. Всі люди рівні собі, бо вони діти одного Батька, Бога, що є Творцем усіх народів. З цього загального братерства народів природно випливав приказ: **Любитимеш ближнього свого як самого себе! і: Не чини другим, що тобі немиле!**

Над досягненнями людського ума поставила вона непомильний Божий авторитет, а грецьку поганську философію доповнила Христовим обявленням.

Отак витворилися в світі християнська философія та богословя. Св. Григорій Назіязенський немало натрудився, щоб витворити цю гармонійну синтезу, яка складалася зо здорових елементів поганської грецької философії та християнського обявлення. Він сам каже: "Не треба понижати науки, як це дехто робить. Навпаки, слід назвати невіжами й нерозумними тих, що нехтують наукою."

Слід зазначити, що поганська

література, мистецтво, философія, культ божків, святкування та обряди мали погубний вплив на менше вишколених юнаків, що не знали якслід своєї християнської віри. Св. Григорій згадує про свого шкільного товариша, царя Юліяна Апостата, що згодом відпав від віри та став криваво гонити Христову. Церкву, намагаючись воскресити завмираюче поганство в римській імперії. Юліян був братом царя Галля. Слабеньке та плиткеньке його виховання в християнській вірі не потрапило захоронити його від впливу поганства. Бурхливий, неспокійний Юліян зручно шукав розголосу та часом заходив до кружка Григоріевих товаришів, що створили християнський гурток, щоб так легше зберегти свою віру та виминути небезпеку заразитися поганським духом. Григорій каже, що вже тоді добачував у Юліяні майбутнього апостата "з його непевного ходу, неспокійного погляду та нелогічних розмов." Товариші нераз чули, як огірчений Юліян кликав: "Який бич римська держава виховує собі! Дай, Боже, щоб я був фальшивим пророком!"

Ставши царем, Юліян почав безмилосердно нищити Христову Церкву. Проте під кінець недовгого життя признав свою поразку. Вмираючи від ран отриманих у бою з персами в 363 р., Юліян розпучливо закликав: "Галлянине, (Христе), ти переміг мене!"

Григорій і його приятель Василій потрапили вберегтися перед впливом поганства. Там, де інші затратили віру, вони ще більше скріпили її. Григорій пише: "Ми знали тільки дві дорозі: перша, найкраща й головна, вела до наших святих храмів. Друга ж підрядна й менше важна, провадила до вчителів світських наук."

Ці студії старовини помогли Григорієві злучити в одну систему християнське обявлення та здорові елементи поганської грецької философії.

3- Поворот до Назіянзу

Св. Григорій мав багато приятелів між атенськими студентами та професорами. По закінченні студій хотів відплисти до батьківщини, але приятелі так сильно благали його, що мусів ще на деякий час залишитися в Атенах.

Вертаючись додому, Григорій відвідав свого брата Кесарія в Царгороді. Він був там лікарем на цісарськім дворі. В Царгороді предкладали йому катедру реторики та різні почесті, але Григорій відкинув ці уряди, бо, як сам пише: "Бог і бажання досконаліших речей" були його єдиною мрією. В Назіянзі став вести справді монаше життя, проводячи дні на молитві в самоті. При цьому піклувався старенькими батьками.

Василій Великий, що вже тоді проживав у пустельні над річкою Ізис, запросив Григорія до себе. Там він пробув деякий час на молитві, чуваннях, ручній праці та співі псальмів, але мусів вертатися знову до Назіянзу, де єпископ потребував його, бо старечі сили не дозволяли йому якслід виповняти свого пастирського уряду.

4- Григорій стає священиком

Старенький єпископ Назіянзу негайно висвятив Григорія на священика, бо знав про його всестороннє знання богословя та глибоку побожність. Гідність і обовязки священства немов важкий камінь тяжіли на нім. Він назвав це свячення "Нас-

ильством". У своїм смутку вернувся до Василія, щоб у нього шукати потіхи розради, але згодом вернувся до Назіянзу.

Григорій виразно заявив, що священик потребує великої святости та знання, щоб вчити нарід Христової науки та боронити віру перед ворогами. Хоч який він був учений, все-таки уважав, що його чесноти й знання не чинили його гідним бути Христовим священиком і провідником душ.

Це була тільки покора та низьке поняття, що Святі мають про себе самих, бо в короткому часі Григорій виказав свої здібності. Він потрапив усунути замішання й незгоду, що панували в Назіянзі між вірними й єпископом, як теж рішуче виступив двома листами проти Юліяна Апостата, що, обнявши царський престіл у 361 р., був видав багато протихристиянських законів.

Коли ж Юліян згинув, Валенс, його наслідник став насильно заводити аріянство. Григорій безстрашно боровся проти нього, не лякаючись його гніву.

СМІХОВИНКИ

Пацієнт: Пане лікарю, моя жінка часто говорить до себе самої. Що це таке?

Лікар: Не журіться, пане, моя теж сама до себе говорить, думаючи, що я слухаю її.

Жінка: Чи це правда, що коти є жорстокі, підступні і мстиві?

Чоловік: Правда, так правда, мій золотий котику.

Новоприбулий: Хочу купити цей автомобіль. Але скільки буде він мене коштувати?

Агент: 2,000 долярів.

Новоприбулий: А як довго треба буде платити за нього рати?

Агент: Це залежить від рат. Ви скільки можете платити на місяць?

Новоприбулий: 5 долярів.

Агент: То вам треба буде сплачувати з 20 літ.

Новоприбулий: Беру, то такий гарний віз, що варто за нього платити 20 літ по 5 долярів на місяць.

Знак на мурі: "Зробиш це завтра, бо сьогодні вже й так наробив немало дурниць".

Цент затратив уже усю свою вартість. Ним можна ще хіба відкручувати шрубки.

Не вірю в пекло і кінець!

"Не знаю, чому священики так сильно страшать людей пеклом. Я не вірю в пекло, бо милосердний Бог не може карати вічним пеклом бідних і немічних Своїх сотворінь! Що ви скажете на це?!"

Деякі непросвічені християни, милосердячись над бідними проклятими грішниками, заперечують вічність пекла, бо це гейби незгідне з Божою добротою. Не так думав Христос, вічна Правда. Спаситель не був боягузом. Він завзивав людей не звертати надмірної уваги на страждання та злидні, які минаються. За те дуже рішуче упоминав своїх слухачів уникати всього того, що могло б стягнути на них вічне прокляття. "Якщо праве око твоє гіршить тебе, вибери його і відкинь від себе, бо краще для тебе, щоб загинув один із твоїх членів, аніж було вкинене до геєнни все твоє тіло". (Мат. 5, 29). Те саме звелів зробити з рукою, яка гіршить людину.

Якщо б пекло не було вічне, то Спаситель напевно так сильно не перестерігав би нас перед ним. Про чистилище, яке не є вічне Він ледве згадав. За те нераз перестерігав Своїх слухачів перед пеклом, бо його муки ніколи не скінчаться.

Христос не лякався страждань, бо добровільно прийняв на Себе непонятні муки, щоб увільнити людей, Своїх земських братів, від вічних мук. Все, що дочасне—радощі і смутки—не робило враження на Христа, який є Паном вічности. Не має великої вартости те, що минається. Божий Син звертає увагу на те, що вічне. Якщо б пекло не було вічне, то Він не був би стільки настраждався, щоб

АТЕЇСТИ НЕ МАЮТЬ РОЗУМУ

До реставрації зайшов панок і замовив собі м'ясну потраву, хоч це була п'ятниця. Всі інші гості були добрі католики, тому їли рибу чи яйця. В часі розмови навіть хвалився, що він єдиний зо всіх гостей, який не вірив у Бога та не журився заповіддями Церкви, на яку дивився як на тирана людського сумління.

"Г-м, промовив він, "бачу, що я одинокий не вірю в Бога", сказав гордий безвірок.

"Зовсім ні!"—відозвався хтось з гостей, показуючи на пса, що під столом глодав кості. 'Мій пес також не вірить у Бога, але ніхто йому не дивується, бо він не має розуму".

Безвірок замовк і, не оглядаючись на гостей, вийшов із реставрації.

Якщо б усі християни так відважно боронили свою віру та не крилися з нею, то безвірки не важилися б насміхатися з Бога та висмівати святу віру.

увільнити нас від нього.

Дехто скаже: "Бог занадто милосердний, щоб на бідних людей накладати вічні кари!" Це правда, що Бог безконечно добрий і милосердний, але Він не подібний до старенької бабці, яка негодна дати собі ради з непослушними дітьми. Бог є милосердний, але заразом безконечно справедливий. Як за добро нагороджує вічним щастям у небі, так за лихі діла карає вічним пеклом. Світ дуже бідно виглядав би, якщо б не було вічної справедливости. Хаос, замішання та всякі злочини унеможливили б добрим людям життя на землі.

Бувають люди, які твердять, що Бог знищить грішників, бо Він занадто милосердний, щоб навіки карати їх у пеклі. Не так учить нас Христос. Він виразно заявляє, що пекельні муки вічні, бо каже, що вогонь пекла **невгасимий:** "Їхній черв'як не вмирає й вогонь не гасне". (Мар. 9, 44). Хіба ж Він не змалював страждань у пеклі в притчі про розбавленого багача, який прохав краплинки води в Авраама: "Отче Аврааме, змилуйся надо мною і пошли Лазаря. Нехай він умочить у воду кінець свого пальця і прохолодить мій язик, бо я мучуся в цій **полум'ї!"** (Лк. 16, 24).

Божественний Спаситель любить усіх людей, тих, що належать до Його Церкви, і тих, що без власної вини проживають поза Його отарою. В слушний час Він зведе їх докупи. "Як Отець знає Мене, так і Я знаю Отця. і власне життя кладу за вівці. Також маю Я інші вівці, що не з цієї кошари. Їх теж Я мушу привести, і Мій голос почують, і буде одна отара й один Пастир". (Ів. 10, 15-16). Ніякі бунти та схизми негодні знівечити Христового пляну, що в Його Церкві має бути тільки один найвищий Архипастир, Петро та його законні наслідники, Римські Папи. "Ти Петро, і на цій скелі побудую Я Свою Церкву, й сили адові не переможуть її. І дам тобі ключі від Небесного Царства, й що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі, і що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане в небі" (Мт. 16, 18-19).

Христос трудиться, щоб християни зрозуміли, що поза правдивою Христовою Церквою нема спасіння. Недалекий уже той час, коли християни різних віровизнань зрозуміють цю важну правду й приймуть провід Христового видимого Намісника на землі, Римського Папи, якому Спаситель звелів дбати про спасіння відкупленого людства. "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16).

РЕЦЕНЗІЇ

ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

Появилася нова книжка "Герої Нашого Часу", автора Лева Т. Орлигори. Книжка має 154 сторінки, видана на добрім книжковім папері, з гарною вінеткою.

Автор змальовує особи та події імігрантського життя, здебільша з Німеччини в післявоєнних часах.

Стиль книжки легкий, оповідання цікаві та живо написані. Короткість оповідань чинить їх приємними, а глумливе насвітлення підсоветчини дає нам щось нового, хоч не брак і гумористики в цих оповіданнях.

Денеде нажаль трапляються неморальні натяки (Спеціяліст 84 ст.), і посеред страждань героїв не видно, щоб вони шукали помочі в Бога, хоч це природне в подібних обставинах.

Назагал, книжка добра.

"МІТЛА 1959"

Це гумористичний календар видавництво Ю. Середяка в Аргентині. Книжка має довші та коротші фейлетони чи гуморески. Повно в ній коротких і дотепних жартів з різних шарів життя. Є й цікаві та комічні насвітлення-малюнки.

За те не бракує й сумнорадикальної-сельробської закраски, яка проявляється, хоч рідко, в масних, двозначних натяках, якими пописувалися наші письмаки в Зах. Україні. Подібних жартів не знайдемо в світській пресі в Америці та Канаді. Час би вже й нашим світським письменникам навчитися штуки, щоб їх жарти чи гуморески були цікаві та смішні без потреби заправляти їх неморальністю.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Що дурень вліпить, того й мудрий не відійме.
І малі камінці роблять синці.
Заліз в багатство і забув про братство.
В суд ногою, а в кишеню рукою.
Сухий шматок хліба горло дре.
Біда бідою їде і бідою поганяє.
Нема рож без колючок. Нема людей без болячок.
Добре ковадло не лякається молота,
Як дівчата, то анголята, а звідкіля ж ці сварливі жінки беруться?
"Хлопче, що ти робиш?"—"Ім!"—"Ага, а собі коли?"

Треба молитися за навернення всіх до правдивої Церкви, що є "стовп і підвалина правди" (2 Тим. 3, 15). Кожна жертва, молитва, страждання належно прийняте, умертвлення й труд прислішують годину поєднання Сходу й Заходу в одній Христовій Церкві, бо виєднують Боже світло й ласку просвічення для людей, які мають доконати поєднання. Водночас помагають іншим віднайти Христа і спасіння.

Отож дуже милі Божій Матері ті душі, що своєю ревністю та саможертвами помагають ближнім наближатися до Христа та Його Церкви, яка заведе їх до Бога та неба.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя. Подаємо листу жертводавців:

Пані П. Чуй, Бруксбі	1.00
Пані Е. Напела, Сидней	1.00
Пані О. Марищак, Порт Артур	1.00
Й. Монастирський, Ватерфорд	.50
Озейчук Мих., Манора	1.00
З похорону бл. п. Івасюк, Брендон	6.00
З весілля П-тва Трач, Бюкенен	3.65
З похорону Н. Середюк, Йорктон	8.70
Василь Феканюк, Саскатун	2.00
Олекса Партика, Спірс	1.00
С. Дідич, Монтреал	1.00
І. А. Коліер, Порт. ля Прері	1.50
Катерина Лучка, Клівленд	2.50
Іван Лабай, Вайон	1.00
Ірина Луців, Торонто	1.00
Л. Мануляк, Линколн	.50
Каролінa Стасів, Дітройт	2.00
Пані Е. Крікевська, Едмонтон	1.50
Анна Кудлик, Колюмбас	1.00
Наталія Шпирка, Плимавт	5.00
В. Іваніча, Садерленд	1.50
Кость Дзоган, Судбурі	1.00
Анастазія Сава, Абурн	.50
З похорону Анни. Манастирської	17.00
Мартинюк Г., Норквей	4.00
Петро Канський, Фирфілд	1.00
Яник Семен, Шол Лейк	.50
Прилега Марія, Клівленд	2.50
Рак Параня, Торонто	1.00
Максимович пані М., Вінніпеґ	1.50
Бабій Іван, Дітройт	1.00
Ковбель пані А., Форест	.50
Ваврик Марія, Нетлей	1.00
Вітюк Катерина, Форт Віліям	1.00
Дробот Панько, Малой	.50
Рибак Юрій, Селкирк	1.00
Боярчук Семен, Гронлід	.50
Макух Давид, Саскатун	.50
Макух Вас., Вікс	.50
Зімроз Мартин, Вадіна	1.00
Кіс пані Ірина, Боском	.50
Стопанський Василь, Момарт	1.00
Михалюк М., Шіго	1.00
Венґер Мих., Тофелд	1.00
Свиргун Іван, Врокстон	1.00
Бакоменко Анна, Вилмінґтон	1.50
Гунчак пані П., Борден	.50
Колісник А., Ва	1.00
Качман пані Анна, Вилмінґтон	2.00
Головата Настя, Брудергайм	5.00
Вавришин пані Н., Торонто	2.00
Позекіра А., Бруклин	2.50
Стрільчук Федь, Давфин	.50
Чапельська Ольга, Брексвил	2.50
Розмаринович Іван, Оберлін	2.50
Красільчук Семен, Брус	.50
Кріп пані Олена, Гвайт Стар	1.00
Ратушняк Антоній, Канора	1.00
Марсинюк Павло, Кридор	1.00
З похорону М. Качалуби, Винярд	20.00
Доротея Вайда, Фовм Лейк	2.50
Похорон Г. Дереворіз, Врокстон	10.50

ВЕЛИКІ ЛЮДИ НЕ МАЮТЬ ПРЕТЕНСІЙ

Один американський вояк стояв на стійці в часі війни в Німеччині. Надійшов якийсь старшина, але вояк, не дивлячись на його скриті відзнаки, закликав: "Гей, як маєшся, Іване? Тут гарно в Німеччині, правда?"

Не відповідаючи на шорстокий привіт, незнайомий чемно відказав: "Дійсно тут гарно".

Обидва почали поприятельськи говорити про це і про те. Під кінець розмови вояк, що стояв на стійці, сильно змішався, бо пізнав у своєму співбесідникові генерала Д. Айзенгавера. Айзенгавер успокоїв його словами: "Я дуже вдоволений, що побалакав з тобою, але на-майбутнє вважай, як і що говориш, бо можеш навинутися на капраля, а він міг би тебе зле зрозуміти!"

Великі люди бувають покірні, а малі люди гордяться та ображаються, коли інші не віддають їм заслуженої чи незаслуженої чести.

THREE GREAT HEIRARCHS

Rev. M. Schudlo, CSsR.

This feast is unknown in the Western Church. It was instituted by the Eastern Rite Church to commemorate the lives and virtues of three of its greatest Saints, Sts. **Basil** the Great, **Gregory** the Theologian, and **John Chrystostom**. During their earthly life they were the resplendent luminaries of the Eastern Church in time of religious struggles, heresies and moral decadence.

Personally, they attained a great degree of Christian perfection. As hierarchs-bishops they proved themselves staunch defenders of the Catholic faith against the heresy of Arius, an apostate priest who denied the divinity of Christ, and consequently rejected the whole idea of redemption. If Christ were not real God, the redemption of mankind would have been impossible. No creature, whether a man or an angel, is able to offer to God an infinite atonement for mankind's sins. God alone can make an infinite reparation to the offended God.

As teachers and preachers they explained the hidden treasures of the Gospel and spread it throughout the whole Christian world. No wonder, then, that the Church pays them a special honor by instituting a feast which is called the feast of the three HIERARCHS.

ST. BASIL THE GREAT
(329 - 379)

St. Basil the Great, doctor of the Catholic Church, was born in Caesarea of Cappadocia, in Asia Minor in 329. His father St. Basil the Elder was a famous lawyer, orator and exemplary Christian. Basil's mother, pious Emily, was an orphan. St. Gregory of Nazianzes calls her "a personification of charm and virtue." He says also that St. Basil could not have better parents, nor his parents could not have had a better son. Through his virtues the father of St. Basil became teacher of virtue in the whole of the Pontus province, one of the best Roman provinces.

St. Basil the Great had five sisters and four brothers. His oldest sister Macrina had strong beneficial influence upon Basil in his decision of giving up his worldly career and of dedicating his life to God and His service among men.

While still a child St. Basil was very sick. His pious parents feared he would die. They prayed earnestly to Christ. He appeared to Basil's father, comforted him and said: "Fear not, thy son shall live!"

Little Basil regained health, but it was always so poor as to cause him much suffering throughout his whole life.

At first Basil studied at Caesarea, then in Constantinople and Athens which was the center of learning in the Roman Empire.

Upon his return home he taught for a while at Caesarea. He even became proud of his learning and fond of men's esteem. Macrina was disturbed by his ambition. Her talks and admonitions convinced him to give up the worldly career and to found a monastery near Annesi. He introduced the cenobitic life into his communities of monks, and for this reason is known as the "Father of Eastern monasticism."

In 364 he was ordained priest. The

people admired him for his zeal and holiness. A famine broke out in Cappadocia. Basil urged the rich to divide their wealth among the suffering brethren.

In 370 bishop Eusebius died and St. Basil despite Arian opposition became his successor. His unflinching attitude toward Arianism caused great admiration even among his opponents. Arian emperor Valence sent his emissary who tried by various means —flatteries, promises and threats — to induce Basil to embrace heresy. The saintly bishop withstood all his threats and persuasions. Seeing his failure to convince Basil of the heresy, the imperial emissary Modestus exclaimed: "Thus far, no one has ever spoken to me with such freedom!" To which Basil replied: "Because thus far you did not meet a real bishop. We are not afraid of the fire, tortures, wild beasts, not even of death itself when the honor of God is at stake."

His episcopacy was distinguished by the many reforms among clergy and laity, and for his fearlessness in defending the Catholic Church and its teachings about the Holy Trinity which the Arians challenged. The historians represent him carrying a church in his hand and giving food to the poor.

Emperor Valence died in a battle with the Goths in 378. His successor Gratian curbed the impertinence of the Arians and granted full freedom to Catholics. The happy news found Basil on his deathbed. He passed away on Jan. 1, 379 with the following prayer: "Lord, into Thy hands I commend my spirit!"

ST. GREGORY OF NAZIANZUS
(325 - 389)

St. Gregory of Nazianzus, personal friend of St. Basil the Great, is known as a great defender of the Blessed Trinity, for he explained and defended this fundamental dogma of the Christian faith against the wily arguments of the Arians.

St. Gregory was born in Arianzus, Asia Minor. His father, also Gregory, was a heretic who was won to the true faith by his virtuous wife Nonna. He studied with St. Basil at Alexandria and Athens. For a time he lived with Basil as a hermit. In 361 he became a priest, and in 373 St. Basil, then metropolitan of Cappadocia, consecrated him bishop of Sasima. In 381 he was made archbishop of Constantinople. Gregory found the whole city and all its churches, except a small one, in the hands of the Arians. Even the church of St. Sophia was in their hands. The Catholic population of the capital was negligeable. It took many labors, penances, innumerable discussions for the zealous bishop to lead some of them back to the Catholic faith. The Arians sent an assassin to kill him, but he did not dare to lay his hand upon such a holy bishop.

In spite of his zeal Gregory was met with constant opposition which forced him to resign. The small flock was utterly distressed. Some wept saying: "If he leaves the city, the Holy Trinity will go with him." St. Gregory comforted them: "My dear children," said he, "preserve the treasury of faith and remember the truths which I have laid in your hearts."

He returned to Arianzus to spend his time in literary labors and in suppressing heresy. He is called the greatest theologian of the Eastern Church. He was also a famous orator and literary genius. His poems, epistles and sermons are among the finest of his age. He is a brilliant luminary of the East.

After his death in 389 his holy relics were taken to Constantinople and during the Crusades the Greek monks took them to Rome and laid them in the basilica of St. Peter.

ST. JOHN CHRYSOSTOM
(347 - 407)

St. John Chrysostom was born in Antioch, Syria. His father Secundus was an imperial officer and mother Anthusa was a religious and intelligent woman. His mother was left a widow at the age of twenty, and she did not marry again. A pagan teacher of John said of her: "What splendid women there are among the Christians."

John was ordained priest in 386. The preaching made him famous throughout the Roman empire, meriting the name "Golden-mouthed." In 398 he was elevated to the see of Constantinople, where he incurred the anger of the empress and some powerful citizens "who had the name of Christ in their mouths rather than in their hearts."

Empress Eudoxia was celebrating her birthday with pagan ceremonies and amusements. St. John rose in anger and publicly condemned her saying: "A new Herodias is dancing seeking the head of John."

This courageous condemnation of the empress provoked a storm which sent the holy archbishop into exile, where he died.

* * * * *

All these three Saints were great teachers of true Christianity and luminaries of the Gospel in a half-pagan world. All were equally honored by the Christians of the Eastern Church.

During the reign of the Byzantine emperor Komnen (1081-1118) a violent discussion arose among the Christians of Constantinople as to who of the three Saints was the greatest. The congregation was split into three hostile camps, each defending its Saint.

The three Hierarchs solved the difficulty. They appeared to the holy bishop of Euchidia and told him: "Tell the people that they should not quarrel about us. The happiness we are enjoying in heaven is the same for all of us, because we labored with the same zeal for the glory of God and His Church while on earth. Wherefore establish one day in honor of the three of us."

And so it was done. A feast in honor of the Three Holy Bishops was established in the East and peace returned to the Christian community. This was done in 1086.

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. **SUBSCRIPTION RATES:** single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. **CHANGE OF ADDRESS:** one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. **RENEWAL OF SUBSCRIPTION** acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. **Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.**

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

BIRD PELICAN

The bird pelican is a voracious one. It's able to eat fish after fish, until the tail of one protrudes from his belly. He is so stuffed that he falls over when he tries to walk. After that he takes a 15 minute nap — and as soon as he wakes up he begins shearching for food again.

CATHOLIC PRESS

An Indian legend says that there was a strong castle built upon a rocky, inaccesible mountain. During long centuries it had been attacked by powerful enemies, but it withstood their onslaughts, and stood firm. But one day one of the attackers threw a piece of written paper into it, and the century-old castle blew up. A single sheet of written paper destroyed the fortress which no arms could occupy.

This Indian legend reveals the importance and the influence of the press upon man's destiny and life. A French writer says: "The most spread and publicized dailies (papers) are found under the ruins of the royal thrones because they provoked revolutions which swept them away."

Napoleon I, the warlike French wizard (1769 - 1821) who at one time ruled over almost all of Europe, said: "There are six parts of the world, and the sixth and the most powerful of all of them is the press."

Nowadays the press is one of the most important factors in forming the mentality of the people and their standards of living. It decides everything about peace and war, formation or destruction of nations; it helps new political parties in their growth or destroys the old ones; it forms the governments and puts them out of business because it forms public opinion which is the supreme king and ruler of the modern world.

P. Rosegher, a German poet, said: "The press is the most powerful tribune (a platform for public speaking) of the popular masses in the whole world. No speaker in the world's history has ever enjoyed so much prestige and was accorded such influence upon public thinking and behaviour as the daily press. It speaks to millions. The rulers hearken to its voice, the people get their information from it, the workers follow its advice in their relations with the employers.

Because of its eminent influence the press has its "say" about everything: family, religion, art, government, truth and falsehood. It forms the way of thinking and therefore trains the future generations, leading them to heroism or to downfall, to virtue or to evil. Mr. Nazaruk, a Ukrainian writer, says: "A man is backward if he does not understand the importance of the press. He is retarded in life because he does not understand the modern times in which we're living."

A number of recent Popes have called it the right hand of the Church because it is an indispensable aid in spreading, defending and keeping the truth of the Gospel before the eyes of the half-blinded and doubting men, especially in this day of social and religious unrest and confusion.

Good press helps people to be and to behave well. Bad immoral press destroys man's character and turns him into a beast in human form.

Juvenile delinquency is one of the major problems of the present day world. Government officials and psychiatrists now are grappling with a question that plagues many U.S. and Canadian cities — what makes a boy into a delinquent and a killer?

Charles Starkweather, 19, who committed 11 murders, was finally captured on Jan. 29, 1958. Among his victims were men, women and girls.

Starkweather is a picture of a Hollywood "toughie". He wears blue jeans, leather jacket, cowboy boots and sideburns. He is an ardent comic-book reader. Starkweather's father had this explanation of his son's killings: "Everything just built up inside Charlie until he went berserk." Berserkers were the legendary warriors who fought with wild fury. Where did Charlie get acquainted with these warriors? In his comic books, in the press.

A newspaper editor said one morning before leaving for work to his housekeeper: "I hope we'll have a good potato crop this year."

"No such thing," retorted the housekeeper, "I think the crop will be poor."

"Why do you think so?" the editor asked the woman.

"Because I know it, because I feel it," was the reply.

Ignoring her remark and assurance, the editor put his estimate of the crop situation into the daily paper.

That night when he came home he found the housekeeper waiting for him with a sheepish grin on her face and a copy of his paper in her hand. "I was wrong," she said, "The crop will be excellent this fall."

"Why do you think so?" asked the editor.

"Because the paper says so, and they know what they write about," was the housekeeper's reply.

It is human nature to believe more easily what we see in print than what we learn by mouth. Why? Because all of us tend to read uncritically. The evil-doers know it and abuse their power in print to spread the evil and to fight against the truth.

Pope Pius XII sent his Apostolic Blessing to all those in the United States who work for and support the Catholic Press.

HERE'S A SUGGESTION:

During the months of February and March, why not become an apostle of the Catholic Press in whatever way you can, for example, by finding at least ONE new subscriber to the Redeemer's Voice. With a little effort it's possible. Why not?

His Holiness said that, by their "intelligent interest," those who support the Catholic Press "come to live more fully the Christian life in conformity with the mind of the Church."

"Our paternal commendation for the special appeal which is made at this time to enlist the ever-wider understanding and participation by the faithful of the United States in the critical problems affecting the Universal Church and so ably presented through the medium of the Catholic Press. Gladly do we impart from our heart, the implored Apostolic Blessing, *both to the priests, religious and laymen who devote themselves so self- sacrificingly to this apostolate, and to all Catholics who by their support make possible its continuance* and by their intelligent interest come to live more fully the Christian life in conformity with the mind of Holy Church"

St. Pius X :

"The importance of the Catholic Press is not yet understood. Neither the faithful nor the clergy give it the attention they should. The old sometimes say the it is something new, and that in the past souls were saved without troubling themselves about reading. These short-sighted people do not consider that in the past the poison of the bad press was not spread everywhere, and that in consequence the antidote of a good press was not equally necessary.

"It is not a question of the past. We are not living in the past; we are living today. It is a fact that Christian people are corrupted, deceived and poisoned by impious reading.... In vain will you build churches, preach missions, found schools; all your works, all your efforts will be destroyed if you cannot at the same time wield the defensive and offensive weapon of a press that is Catholic, loyal and sincere.

"To be a Catholic, to call oneself a Catholic, nay, to belong to Catholic organizations and associations, and at the same time to be indifferent to the interests of the Catholic press, is a patent absurdity.

SAINT EUGENIE (Evhenia), (Feb. 22) Rome

Saint Eugenia was born in Rome. Her parents were rich heathens. Eugenie was a beautiful girl. Once she happened to read the letters of Saint Paul. They inpressed her so much that she became a Christian, and later converted her parents to Christianity.

Her father was a governor of Alexandria in Egypt. He died as a martyr for the Christian faith. Upon his death Eugenie returned to Rome to preach the Gospel to the pagans. She was seized by the heathens and beheaded for her zeal in spreading Christ's Gospel among pagans.

WHAT IS HELL?

There are only two places which are eternal, heaven and hell, as Our Blessed Lord made it unmistakenly clear when He Himself described the finale of the Last Judgement: *And these* (the sinners, or as He called them "the goats" that will stand on His left hand side during the final judgement) *shall go into eternal punishment, and the just into eternal life.* (Mt. 25, 46).

It is not pleasant to think of hell, yet now and then we should stop and ask ourselves: "Where shall I be for the whole eternity?" because our holy faith definitely teaches us that there is a place of eternal suffering and misery reserved for those who disobey God's law gravely and leave the world in mortal sin without repenting for it.

God made all men for heaven, not for hell. Nobody needs go to hell to which no human was ever meant to go. Read the Holy Scripture and see for yourself that God wants you in heaven. Over and over again He makes it very clear that He wants all men to be saved and reach everlasting happiness in heaven. To prove that His desire for our eternal salvation was not futile, *He so loved the world, that He gave up His only-begotten Son, so that those who believe in Him may not perish, but have eternal life. When God sent His Son into the world,* says St. John, *it was not to reject the world, but so that the world might find salvation through Him.* (John: 3, 16-17).

The Lord sent prophet Ezechiel to the ungrateful people of Israel with the following instruction: *Tell them, 'As I live',* (It's only an oath that God takes), *I desire not the death of the wicked, but that the wicked turn from his way, and live.* (Ez. 33, 11). Man turns away from his wicked ways by repenting for his sins and by doing penance for them in order to obtain forgiveness because there is no pardon of sins without repentance.

WHAT IS HELL?

The Catholic Church, the pillar and ground of truth, tells us that

hell is the place of punishment in the other world, where, those who die as rebels against God are suffering eternal pain for all time. St. John says: *Whosoever was not found written in the book of life, was cast into the pool of fire.* (Apoc. 20, 15). In this terrible pool of unending fire the sinners and rebels against God and His Church will pay their fee for disobeying His laws and Commandments: *They who obey not the Gospel,* says St. Paul, *shall suffer eternal punishment in destruction.*

Our Lord calls hell "exterior darkness", saying: *Cast the unprofitable servant into the darkness without, where there shall be weeping and gnashing of teeth.* (Mt. 25, 30).

St. John explains what will make this darkness of hell: *The unbelieving... and murderers... and sorcerers, and idolators, and all liars, they shall have their portion in the pool burning with fire and brimstone, which is the second death.* (Apoc. 21, 8).

Our Lord assures us that the fire of hell will forever torture those who fall into it; for He says: *If thy eye scandalizes thee,* (is an occasion of falling), *pluck it out!... If thy hand scandalizes thee* (is an occasion of sin to thee), *cut it off... If thy foot scandalizes thee, cut it off...* (Mark: 9, 42 - 45).

Why, why does Our merciful Lord demand such a great sacrifice from his followers? Because He wants to save them from the horrible fate which awaits in hell all those who do not take His teaching seriously.

The existence of hell is a sad truth, to be sure, the saddest of all the truths found in the Gospel. It hurts our human feelings and it seems to contradict our very reason, for it is hard for us to understand the terrible mystery of hell.

No wonder that many attempts have been made to shake or to whittle down the dogma of hell. A few years ago the Anglican Church of England held general council which discussed the question whether the belief in hell was any longer timely. The archbishop of York and the bishop of Liverpool declared that our enlightened age could no longer accept this dogma, that is, the modern men can no longer believe in hell. The members of the council took a vote on this item whether hell should be mentioned and believed by the adherents of the Anglican congregations. And what was the result? The voting resulted in a majority for the removal of the article about hell from the established Church's "Confession of Faith". (Nov. 7, 1926).

(a) Some say while trying to refute the article about hell: "God is too good to inflict such a horrible punishment upon His own creatures." A Jehovah witness told me in a discussion: "If God punishes men with hell, I want no part of Him."

These poor people forget that God is good and just at the same time. If He rewards the good ones, He must also punish the bad ones.

(b) Some say: "There is no hell, because no one has yet returned from hell to tell us what it is like."

We do not need anyone coming from hell to tell us that hell exists. We have the infallible teaching of our Lord that tells us about it and warns us to take every possible care to avoid falling into it.

Christ was not a weakling. He was not afraid of suffering Himself and did not intend to frighten us when He said: *I say this to you who are My friends, 'Do not be afraid of those who can kill the body, and after that can do no more. I will tell you who it is you must fear: fear him who has power not only to kill but to cast a man into hell; him you must fear indeed.* (Lk. 12, 4 - 5).

According to Christ Our Lord hell is a place where the damned are suffering eternal punishment which will have no end: *The worm that eats them there never dies, the fire is never quenched.* (Mk. 9, 47).

"Nobody ever came to tell us all about hell" —they say. But suppose, somebody did come and tell them, would they believe him? Not at all. If they refuse to believe Jesus Christ, the eternal Truth in human flesh, they would never believe even if their own father came from hell and told them about it.

There are some instances, however, when damned souls appeared to men on earth and told them about hell and its sufferings.

In 1954 I made a trip to the Holy Land. Since I was in Italy during the World War II and preached several missions to the Italian people, I had many good friends in Italy. So I stopped at

Saint Philomena, the Forgotten Martyr

We do not know a great deal about Saint Philomena. But when she was a very little girl she lived in Rome. You have heard of the Catacombs of Rome, of course. They were long, underground tunnels. When the Romans were killing the early Christians, the Christians used them a great deal as hiding places.

Often they buried those who had been martyrs. Then they wrote their names on the walls. They remembered and loved those who had died for the Savior.

Well, little Philomena was less than fifteen when the Romans killed her. Her friends, the Christians, carried her young body and buried it in the Catacombs. They gathered up her blood and placed it in a little glass jar.

Often they prayed at her tomb. They loved her and asked her to pray for them. Then everyone forgot her. But about a hundred years ago, some good men were digging in the Catacombs. They found the grave of Philomena. Inside the grave was the little glass jar of her blood. And there also were her precious bones. Saint Philomena then appeared to some holy people. And all over the world people prayed to her and she smiled on them from heaven.

Naples to pay them a visit.

Visiting various churches of the city, I saw a strange picture of the Blessed Virgin in a little church. Visible fingerprints can be clearly seen on the picture. They are woman's fingerprints made with fire. I was very much impressed by it, since at first I did not know what it meant. But soon I found in the life of St. Alphonsus de Liguori what it meant.

The story behind the strange picture is this, as you can read in the life of the Saint. In his time —and he lived in the 18th century (1696-1787) there was a couple, a boy and a girl, living in sin. Then a mission was started in the city. The boy said to his girl companion: "Let's go to the mission!"

"No," replied the girl. "Lets go and have a good time, instead." They quarelled, and parted. The young man went to the mission, heard the sermon and repented for his evil life.

After the mission he went to bed. At midnight when he was asleep, he was awakened by a sudden strange slamming of the door which was wide open and his girl friend entered his room. She looked awful. The youth got scared. The girl came close to him and cried out: "You're lucky because you went to that mission. I am in hell, for I died a few minutes ago. You were supposed to be there also, but the Blessed Virgin saved you.

"And now I'm going to give you a proof that I am telling the truth." In saying this, she approached the wall and placed her hand on the picture of the Blessed Mother that hung on the wall. An odor like strong garlic filled the room. The youth looked at the picture and saw the fiery fingerprints on it.

The young man did not believe his eyes, but the next day he went to see his sinful partner. She was dead. She died at midnight from a heart attack. Now he knew that the vision was true. He took the picture and brought it to his pastor. Ever since that picture hangs on the wall of that church reminding the visitors that there is hell, and that those who do not repent for their sins or thoughtlessly neglect their soul will end up in it.

Our Blessed Lord warned his listeners over and over again to make every possible sacrifice to avoid hell: *What does it profit a man, if he gain the whole world, but loose his soul?* (Mt. 16, 26). In other words, Our Lord says: That which is not eternal is nothing and should be looked upon as nothing. Whether you call it joy or sorrow, it will pass away, and therefore it is of little importance to you. Jesus would not have warned His followers so strongly to avoid hell, if it were transitory, or a matter of no importance. He has hardly mentioned purgatory because it is transitory. Hell instead is eternal, that's why He warned us to urgently avoid it at any cost, even at the cost of our very life.

—— ● ——

Erasmus: In the country of the blind, the one-eyed man is king.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. NICK.

**** The mystical Body was originally known as 'the Eucharistic Body', for the very first Christians gathered in a body not only to assist at the Divine Liturgy, but also to receive Holy Communion, which is an integral part of the Mass. **** Someone recently compared Boris Pasternak to Hamlet who played to the hilt the role of judge of his own time and servant of the future. **** In the dissident Christian East monasticism is really at the basis of all ecclesiastical organization. Too, monasticism should play a greater part in our own Ukrainian Catholic Church the world over. **** The Studites are the only Ukrainian Catholic monks who hold to the traditional Eastern spirit of monasticism. They have a monastery in Woodstock, Ontario, but their number is too little. **** During the latter part of January the Catholic Church held a 'Unity Octave'. For eight days Catholics prayed for the reunion of their dissident brethren. To prayer we must add something much more tangible, such as proof positive that universal latinization is definitely not the Church's aim. **** So many, in fact too many, Latin-Rite Catholics have never even heard of the five major branches of the Eastern or Oriental side of the Mystical Body, the Church. There is a very fine article on that very subject in the recent issue of 'The Catholic Digest'. **** A pat on the back is owing to those fine Ukrainian seminarians in Washington for those Byzantine-styled Christmas cards they propagated this year. Doubtless, they shall be priests according to contemporary Rome's fondest desires. **** His Grace Archbishop Iwan Buchko of Rome wrote me that our Church in Australia is well organized. All it needs is more priests. **** Before integrating the races the U.S.A. would do well to segregate the sexes in the schools. The latter would in time make more acceptable the former, to say nothing of the good it would do in eliminating juvenile delinquency and that frightening sex-craze haunting the younger generation. **** Let us not forget that so-called 'Low-Mass' is merely a tolerable innovation in every Rite, not only our own. Chant is absolutely necessary to the 'sacrifice of praise' which constitutes the Divine Liturgy. So even at 'Low-Mass' we should respond and take an active part therein. **** The lack of experts amongst Eastern Catholics in matters ritual only served to create the impression that the Holy See was not interested in the Oriental

Rites and their preservation. We were at fault, not Rome! **** There must be some truth in the saws: 'Tell me what you eat and I'll tell how you look', and Tell me what you read and I'll tell you who you are'. **** Father Romanowich, the founder of the Ukrainian Catholic Sisters of Christian Charity died a few weeks back. He was a kind and saintly man. May the community he was inspired to found, prosper and garner countless recruits amongst our young girls! **** It is our incumbent and sacred duty not only to support our respective churches, but also to attend Sunday Mass thereat. Let distance be the beginning of our sacrifice. Our going to a church just because it is the nearest infallibly leads to self-latinization, for actions repeated cannot but form a habit. Besides, why such a rush in everything? Isn't time but a part of eternity? Slow down that tempo! Take time to go to your own parish-church. **** Marriages of persons belonging to two diffirent Rites must be performed in the Rite of the groom, i.e. the man, not the girl. **** Red China's face must be redder than ever, what with the people refusing to be regimented into the much vaunted communes of their 'Big Brother' Mao. **** The Genesians (Catholic Actors) of Montreal this year really 'Nicked' Mr. Claus and resurrected his episcopal status thanks to the costume and paraphernalia they borrowed from my parish. **** If your parish has a good choir, why not diplomatically and sort of accidentally-on-purpose angle for an invitation from the neighbouring Latin church to have therein a Mass in our Rite? That should be facilitated by the fact that Rome permits afternoon and evening Masses. If you have no choir, then organize a good-sized group that would sing in unison, which is still better, for choir singing should be an exception in any Rite. **** I am told that the new missal (both in Ukrainian and English) which the good Redemptorist Fathers have promised us is soon to be published in Belgium. Get one, no matter how much it costs, as soon as you hear that it's on sale. Who knows? Mayhap the salvation of your own soul will depend on it. **** Did you know that there is a Ukrainian Minor Seminary in Castelgondolfo, Italy, which is run by the Salesian Fathers? **** The Order of Franciscan Fathers has a branch of the Byzantine Rite in the U.S.A. **** The Monastery of St. Porcopius in Lisle, Illinois, belongs to Byzantine Rite Benedictine Fathers. **** The Poles are very fond of the ikon of Our Lady of Czestochowa, yet how many of them really know that it was adopted (some say 'stolen') from the Ukrainian Church? Ikons are an Eastern creation, whereas statues originated in the West. **

** Cardinal Cushing of Boston is a learned and charitable man. The American Church can be proud of such a devoted leader. His Eminence often voices unstinted praise for Cardinal Agagianian, the Armenian Patriarch. Which proves that he is a friend of the Oriental Rites. Too, I'm sure that our Catholics in Boston will find Him to be their champion and benefactor. I met His Eminence once in Toronto and was impressed. **** How go those New-Year resolutions of yours??? ****

****

**** Subconsciously the powers that be in the Kremlin must miss something like the Star of Bethlehem around Xmas time. Why else would they shoot their first Lunik then? ***Countless plaudits to the Americans who refused to attend the banquets in honour of that bloody Armenian Mikoyan. **** Soviet Russia wants the USA to grant it long-term credits on the purchase of consumer goods. How stupid do the Reds think our democracies are? **** The Reds are stepping up the tempo of religious persecution in Ukraina. However, we know that a score of Stalins and Nikitas could never eradicate the Christian beliefs of our noble nation. **** To those who are tempted to accuse us of fanaticism when we try to ward off latinization, let me quote what His Holiness Pope John lately said to Fr. Hrynchyshyn, the postulator of Metropolitan Sheptycky's Beatification case: "I knew Andrew Sheptycky and highly esteemed him, because his conduct was always in line with the desires and directives of the Holy See. And mostly because he was opposed to latinization, which is a very harmful thing. He strived to de-latinize your Eastern Rite, but he was misunderstood by those around him..." **** The system of Communes in Red China is a huge fiasco. It just goes to prove that even Communism cannot change human nature. The Reds tried to disrupt the family, which is highly regarded in China. **** The Catholic Action Courses in Roblin were a tremendous success, spiritually and informatively speaking. Fr. Maurice Dzurman did a splendid job of organizing the event. It was consoling to see those young priests pitching in there to help educate our future Ukrainian Catholic intelligentzia in Western Canada.** ** Whenever in Yorkton do not fail to visit our new modern Girl's Academy. Our Sisters are working hard to buttress our Church. In time, I'm sure, they will form solid Ukrainian Catholic young women who will be a bulwark for our people, its traditions and its Rite. What more sublime calling could there be for our womanhood? ** ** Our Obnova branches need a shot in the arm. Why is there so much aphathy amongst our University students? Have they a different human nature than the Latins belonging to Newman Clubs? **** The next time you are pondering over what to give a friend for his or her birthday, why not present him or her with a year's subscription to this wonderful magazine? **** More young men should get into our parochial committees wherever such exist. Let's be progressive, for a change, huh? **** The delatinization of our Rite is being gradually pushed by our Episco-

pate. However, we still need a Grand Seminary of our own. How else can we rid ourselves of the spirit of uniatism and survive as a distinctive branch of the Church? ****If you have the honour of being a Manitoban, subscribe most generously to our Metropolitan's Campaign. He is an outstanding Churchman and knows the needs of the people. Support Him unstintedly and our future will be assured. **** The Basilian Fathers have purchased some land near Toronto. They are planning to build a school for boys. Eastern Canada needs one badly. **** The UCY is holding a diocesan convention in Toronto sometime in February. It should be a success from the way things are shaping up. **** What did A. Mikoyan really think when, during a stroll, he came face to face with a window-ful of Pasternak's novel "Dr. Zhivago"? **** Bishop Borecky of Toronto had a private audience with the new Pope and found Him to be most cognizant of our Church and its many problems. **** How many secrets Soviet Russia stole from the USA through its countless spies? The latter are the worst enemies of mankind, for the former is readying for war and capable of surprise attacks. The Reds are merely biding their time. **** Internal inspection of Russia by Americans would do away with the possibility of such attacks. That is the real reason why Russia is stalling at Geneva. **** The girl Crown Prince Akihito of Japan is to wed was educated in a Catholic school, but she is not a convert. ****Danny Thomas is not of the Latin, but the Armenian Rite. A good Catholic, too! **** Cyrus Eaton was so palsy-walsy with Mikoyan. Ditto his spouse. They should live in Russia. Is making more millions all that such people ever think of? How they can be so blind to the Red peril is beyond me. **** At its convention in Cleveland 'The National Council of Churches" voted for the recognition of Red China and its entrance into the UN. But why did they make no reference to the appalling tyranny, slaughter and slavery that exists there? Some apologists say such a decision was based on Protestant theology and not suggested by 'pinks' of pro-Reds amongst the clergy involved. If so, then they better revise their theological thinking, for since when does Christian love for one's neighbours exclude the natural instinct of self-defence and self preservation??? Too, if we must love the tyrants and live with them in peace, we must also and above all extend that Christian love to those who are the victims of tyranny, for do they not need our love and help more than those who are in the saddle and brandishing the whip??? **** To the mind of a true Catholic, to recognize Red China would be to encourage unjust aggression and that signifies unleashing the demons of hell upon the world. **** According to St. Thomas Aquinas, under certain conditions, it is a duty to destroy tyranny. ****

Father Nick of Montreal.

CREATION

M. Schudlo, CSsR.

God made man, because He loves him and wants him to share in His happiness in heaven. In the beginning God created heaven and earth. (Gen. 1, 1).

God made everything that exists in the universe. To create means to produce something out of nothing. God alone can create, because He is all-powerful.

Nothing can keep on existing, unless God wills it.

The world would be mute without man. God made man to dominate and to rule the world. God created man to His own image... Male and female He created them. (Gen. 1, 27).

ADAM and EVE were the first human beings that God created. God placed them in a beautiful garden, known as PARADISE, or Garden of Eden.

God made man to know, love and serve Him in this world. If we do that, we shall enjoy an everlasting happiness in heaven after death.

Jesus Christ teaches men how to serve God through the Catholic Church.

CATECHISM LESSON

1 — Who made us?
God made us.

2 — Who is God?
God is the Supreme Being, the Creator of heaven and earth.

3 — Why did God make us?
God made us to know Him, to love Him and to serve Him in this world.

4 — How do we love and serve God?
We love and serve God by keeping His Commandments and the precepts of the Church.

5 — How will God reward us for loving and serving Him?
God will reward us for loving and serving Him by blessing us in this life and by giving us His eternal happiness hereafter.

6 — What was the name of the first man and the first woman?
The first man was Adam and the first woman was Eve. They were our first parents.

7 — Who made heaven, earth and everything else in the world?
God made heaven, earth, man and all things that exist.

8 — What should we do to make our daily life pleasing to God?
To make our daily life pleasing to God, we should imitate Christ in all our thoughts, desires, words and actions.

9 — How is our soul made to the image and likeness of God?
Our soul is made to the image and likeness of God, because it has a mind to know God and a will to love and serve Him.

PRACTICAL RESOLUTION: "Every morning I will offer to God my thoughts, words and actions through the hands of my heavenly Mother Mary."

ACQUAINTANCE

A wise man knows everything; a shrewd one knows everybody. Admiration is a very short-lived passion, that immediately decays upon growing familiar with its object. -Addison.

Holy Scripture – Our Spiritual Strength

The strength that pious reading of the Gospel imparts to man is such that he becomes able to love God with his whole mind, heart and soul because it nourishes his mind and soul with God's grace. In loving God with his whole heart, an infinite Goodness and an eternal source of happiness, man can become happy himself among his troubles and suffering.

Theodosius the Great, Roman emperor (346 - 395), who ruled the Eastern Roman empire, zealous defender of the divinity of Christ against the Arians and pious Christian, heard of a hermit who was famous for his piety and frugality and love for work. He decided to visit him and convince himself personally whether that hermit was really happy or just a fake.

Unannounced and dressed as a beggar, he entered the cell of the hermit and saw his work. It was plain work, something like making baskets from willow branches. When the time for dinner came, the hermit invited the beggar to share his meal. The emperor accepted the invitation because he wished to see what food the happy hermit ate. There wasn't much to eat, just a piece of black bread, a cup of water and some fruit.

A few days passed by. The same food, the same work, the same prayers, the same reading of the Gospel in the evenings... Nothing special, except for the happiness on the face of the tired hermit. One thing, however, struck the emporer. The hermit had always the name of Christ on his lips...

On leaving the hermitage, the emporer made himself known to the poor man of the desert, and said: "I am the emperor Theodosius. They call me Great, and supposedly the happiest man of the empire. But you are happier than I, for I never have a day on which I can eat undisturbed..."

The example of the hermit, corroborated by that of Christ, teaches us that the root of happiness does not lie in riches and pleasures, but in the union with God. The Gospel leads us to God and unites our souls with Him, and therefore make happy all those who read the Gospel and live according to its teachings.

In February the Gospel Sunday is organized in every parish. Its main purpose is to get the parishioners interested in, and encouraged to, read the Gospel, possibly every day. By reading this divine Book, they will discover the real values in the present life.

St. Augustine says: "Men have no strength to discover the truth by pure reason and therefore they need the Holy Scriptures. Men must believe in them and seek in them You, O my God."

In discovering God, we will rediscover ourselves. Men are lost when they lose God through unbelief or careless life. Pope *Gregory* the Great says: "Holy Scripture is set before the eye of the mind like a kind of mirror that we may see our inward face in it; for therein we must learn the deformities, therein we learn the beauties that we possess; there we are made sensible what progress we are making, there too how far we are from that progress in virtues which should adorn every Christian soul."

— * — * —

We will achieve such happiness if we read this holy Book steadily, slowly and piously.

Ezechiel was a Jewish priest and prophet. When the Babylonians occupied Jerusalem, he had been captured and carried off to Babylon as a hostage. There he had a vision. The Lord appeared to him and gave him a book, saying: *Son of man,... eat this book and speak to the children of Israel!* (Ez. 3, 1).

The prophet obeyed the Lord and swallowed the book. *And I did eat it,* says he, *and it was as sweet as honey in my mouth.* (3, 3).

Eating the book means to read it. But how should we read the Gospel or Bible?

We must read the Holy Scripture with attention and love if we wish it to sink deeply into our minds and hearts. We must attentively dwell upon it in order to make it a part of our daily thinking and living. The Church wants its children to be well acquainted with the treasures of the Bible which are innumerable and infinite.

These spiritual treasures cannot be discovered and assimilated except through slow, attentive reading and loving meditation. St. Augustine writes: "Indeed the authority of Scripture seems to be more revered and accepted with devoted faith because it is at the same time a book that all can read and read easily, and yet it preserves the majesty of its mystery in the deepest part of its meaning, for it offers itself to all in the plainest words and the simplest expressions, yet demands the closest attention of the most serious minds."

The Holy Scripture can be read in any place and at all times, but the best place is the church or one's

VATICAN RADIO URGES DRIVERS TO BECOME AWARE OF MORAL OBLIGATIONS

Vatican City Radio comment on reckless driving stated that no amount of traffic regulations can assure ordered traffic unless drivers become conscious of their moral responsibility.

"Present-day increase of traffic gives rise to this particularly serious moral problem," it said. "It is the duty of each individual to respect life — his own and that of his neighbor — to respect his and other persons' health and safety. This is an obligation of the fifth commandment. It is the duty of everyone not to covet, but to respect the property of his neighbor; as well as not to abuse his own. This is obligatory by the seventh commandment."

Principle causes of traffic fatalities were listed by the radio commentator as: infringement of traffic laws; imprudence; usually in the form of speeding; neglect in keeping the car in good mechanical condition, and irresponsibility.

own home, or some secluded part of it. Such reading will penetrate our minds, descend into our hearts and transform us into new men which will resemble the divine traits of the perfect MAN, Christ, the Son of God and of the Blessed Virgin. The Gospel is an eternally youthful book. It rejuvenates those who attentively read it.

John was a factory worker, mean to his wife and cruel with his children. A priest happened to make a visit to his home and heard the sad story from Mary, John's poor wife. After a discussion the priest induced John to read the Gospel, especially paying attention to Christ's kindness. A year later the priest went again to see John. The atmosphere was altogether different. Seeing the minister's surprise, the happy wife exclaimed: "Father, since my husband received the Holy Gospel, he became a new man. He reads it to the children every evening, he stopped beating me, he does not quarrel anymore, he comes home on time... He has become another man, and I think I must thank God for the Gospel you gave him on your last visit."

THE MARYLIKE STANDARDS FOR MODESTY IN DRESS

AT FATIMA, Portugal, in 1917, the Blessed Virgin Mary condemned in advance the pagan fashions of our day, warning us: **"Certain fashions will be introduced that will offend Our Lord very much."** At a later date, Our Blessed Mother made known what standards of modesty in dress she requires, through the Holy Father, Pope Pius XI, her Divine Son's Vicar, who set this guide:

"A dress cannot be called decent which is cut deeper than two fingers' breadth under the pit of the throat, which does not cover the arms at least to the elbows; and scarcely reaches a bit beyond the knees. Furthermore, dresses of transparent materials are improper..." By Donato, Cardinal Sbaretti, Pref. of Congregation of the Council; Feast of Holy Family, Jan. 12, 1930.

Until this mandate by the Holy See, as to what constitutes modesty in dress, is revised, modified or rescinded by the Holy See itself, these minimum standards are binding on everyone, regardless of any opinions to the contrary held by so many people these days—even within the Church.

To further confirm this, Pope Pius XII stated very recently: **"Our Divine Savior entrusted the deposit of faith to theologians, but to the magisterium of the Church for its authentic interpretation. Hence, the 'sensus ecclesiae' (the mind of the Church) is decisive for the knowledge of truth; not the 'opinio theologorum' (the personal views of individual theologians). Otherwise, theologians would be the magisterii, which is evidently erroneous."** (Sept., 1956)

Armed with these decisions of the Holy See, the Marylike Crusade is endeavoring to spread these minimum standards as a means of combating the indecent fashions being worn everywhere these days, even by Catholic women and girls. The Marylike standards given below have the proper ecclesiastical approval, as carrying out the above mandate of the Holy See.

I'D LIKE TO KNOW...

1-"We know that the first Mass (Liturgy) was said by Our Lord at the Last Supper. Who and when offered the second Mass?"

We do not know which Apostle said the first Mass after the Ascension of Christ. We know, however, that the Divine Liturgy was celebrated by some Apostle because the Acts say: **Daily with one accord they attended the church and the breaking of the Bread.** (Acts: 2, 46). The breaking of the bread means the reception of Holy Communion which occured during the celebrating of the Mass. At first, Peter, undoubtedly, acted as the priest. Then, as the number of converts increased, the other apostles acted separately as ministers to the new communities of Christians.

2-"There is no Ukrainian Catholic school in our small parish. I sent my son to the Latin Rite parochial school. After a few months a man from that parish told us that we should join the Latin Rite parish because we were using its school. We got furious and chased him out. Did he have any right to make such a suggestion?"

The man had no right to make such a suggestion. Catholics are bound to give their children Catholic education. In cases like yours they may use the Latin Rite school to achieve it, but they must remain members of their Eastern Church. No one can induce them to attend the Latin Rite Mass because they are sending their child to a Latin Rite school. Unfortunately, some "so-called" Catholic schools are more Latin than Catholic. We advise you to get in touch with your local pastor who will straigthen this out.

3-"The bishop that consecrated the Polish national bishop was excommunicated. Was the consecration of Fr. Hodur valid? Was he a real bishop?"

Yes, provided the excommunicated bishop was a real bishop and used the correct form of consecration. The same is true of the ordination of priests.

4-"During our Mass the priest takes the Gospel book and goes around the Altar, preceded by two altar-boys. What does it mean?"

This ceremony is called the **Little Entrance.** It signifies the coming of Christ to St. John the Baptist on the shores of the river Jordan and the beginning of the public life of our Lord which lasted three years.

5-"I have been keeping company with a protestant boy for the past seven months. My parents do not approve of it. We have been parted now for a month, but we still see each other once in a while and we feel that we need each other. He says that he would not like a mixed marriage and that if we continued to go together he would become a

Catholic. What shall we do?"

Your parents may be very wise in forbidding you to keep company with this boy. There are a great many circumstances that would have to be considered before any priest could tell you that you are being mistreated. How old are you? What kind of character and reputation does this boy have? Does he have any religious convictions or background? How old is he? All these things must be and probably are taken into account by your parents. Moreover a boy who says he will become a Catholic just in order to marry a certain girl might not become a Catholic at all. Tell him to study your religion and see whether he can become a convinced Catholic without any thought of marrying you. If he does that, and all other circumstances are favorable, I feel sure your parents will not stand in the way of a happy marriage for you.

6 - "What is meant by the 'usual conditions' to gain a Plenary Indulgence?"

The expression "usual conditions" for gaining a Plenary Indulgence means confession and Communion, a visit to a church, and at least one Our Father, Hail Mary, and Glory be to the Father for the intentions of the Holy Father. The confession may be made within eight days immediately preceding the day of the indulgence, and Communion may be received the day before. Also, both confession and Communion may be made within the week following the indulgence day. Those who go to confession twice a month or to Communion five or six times a week can gain all Plenary Indulgence (that of the Jubilee excepted) without complying with the "usual conditions" of confession and Communion.

7 - "Please give a brief sketch of the office or rank of Cardinals in the Church."

The Cardinals rank next in dignity to the Pope in the Church's hierarchy and constitute what may be termed the Senate of the Church. They elect the Pope, and aid him by their counsel and help him in ruling the Church. They are chosen by the Pope alone and can be deposed by him. In being made Cardinals they receive no new Holy Order or consecration as does a priest who is made a Bishop. Formerly laymen were given the dignity or honor of the rank of Cardinal, but now the Canon Law requires that candidates for any of the three grades or ranks of Cardinals must be at least priests.

There are three grades or ranks; the highest being the Cardinal Bishops, six at the most, who are Bishops of certain dioceses near Rome; next come the Cardinal priests, fifty at least, whose title is derived from certain important positions held in early days by priests in the parishes of Rome; finally the lowest grade, that of Cardinal Deacons, fourteen in number, whose name is derived from the deacons formerly appointed to care for the sick and poor in the ancient districts of Rome. The Pope may raise a Cardinal from a lower to a higher grade. Many of the Cardinal Priests are Bishops or Archbishops throughout the Catholic world. Special spiritual and other privileges go with the dignity of Cardinal.

Thus far there were two Ukrainian Cardinals: Michael Levitsky and S. Sembratovych. Pope John XXIII raised the number of Cardinals from 72 to 75.

N.B. — Questions will not be answered by personal letters. Inquiries about personal sins or marriage cases should be made in person to a priest who can make all necessary inquiries about the details. Anonymous questions are not answered; names and addresses are not published. Questions of general interest are given the preference. Address letters to:

"I'd Like to know"
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

WHY THE CHURCH IS A MOTHER

The Church is our mother. From the moment we were born the Church received us in her arms and gave life in baptism. When the world, the flesh and the devil battered us with their fierce attacks, she dressed us for the battle in the armor of confirmation. If we fall headlong into sin, she lifts us up, brushes off our clothes, and heals our sores in confession. And even if the fall is fatal, in this same sacrament she has the miraculous power of bringing us back to life.

If we feel weak or run-down, she invites us to come to the Communion rail and eat and nourish ourselves with the Body and Blood of Christ. She sits at our bedside when we are sick and the shadows of death close in and she strengthens us with the sacrament of extreme unction. And for centuries after we have gone and the last of those of our stock have disappeared and the street urchin of time has scratched our name from the once proud stone above our graves, the Church as an everlasting Mother will still kneel and pray "for the souls of the faithful departed."

Young lady: "Sir, is it possible to disguise castor oil? It is horrid stuff to take, you know. Ugh." And she shuddered.

Druggist: "Yes, lady. Do you see these ladies? Go and have a soda with them."

The lady accepted the invitation with a smile, and drank the chocolate ice-cream with much pleasure. When she came for castor oil, the druggist said: "Well, lady, it's all over. You just drank it."

Young Lady: "For heaven's sake, I wanted it for my sister."

A Sunday school teacher explained to her pupils that Samson was a strong man who killed many Philistines. "But how did he kill them?" asked the teacher. All children hesitated not knowing what to answer. To clear up the matter and to help them, the teacher pointed to her jaw and asked: "What is this?"

The face of little Willy lit up. "Oh, I know teacher! It is the jawbone of an ass."

A veterinarian was instructing a farmer about a suitable method of administering medicine to a horse.

"Simply place this powder in a metal pipe about two feet long, put one end of the pipe well back in the horse's mouth and blow the powder down his throat."

Shortly afterwards the farmer came running into the vet's office in a very distressed condition. His clothes were covered with powder and his face was a sickly color.

"What's the matter?" asked the vet.

"I'm dying!" sputtered the farmer hoarsely. "The horse blew first."

A Little Kindness, Please!

Th. Bleech.

"You can't judge a book by its cover" crossed my mind as I came across this wonderful statistic: throughout the U.S. — "in every city, town and hamlet—some thirty-five million people regularly give up part of their leisure time to unpaid work."

We Americans have become so accustomed to the unwarranted accusations that we are interested only in making money and pleasure-seeking that it comes almost as a shock to read that we have so many selfless individuals among us. It is even more surprising to note that many of these people are prominent in various businesses, industries and society in general.

A certain chemical engineer devotes much of his spare time to a school for underprivileged children even though he has a family and a mother to support. Rounding up some of his neighbors he spent the weekends of half a year to install an abandoned swimming pool at the school for these children.

Another father volunteered to help out at a hospital whose patients are bedridden and longterm. He offers an evening a week to write letters for those unable to and for one patient he has been obliging for over seven years.

Some of these volunteer workers offer their help because it is fascinating, satisfying or heart-warming. Others have no ready answer but want to be of some help. One declared that she volunteers because "we cannot live unto ourselves alone." But I think the nearest to the truth is that "the less a person is concerned with himself, the better off he is."

Although various reasons are given for their admirable selflessness it is the happiness or contentment that comes from giving rather than receiving because God loves sacrifice and concern for our neighbor which He blesses generously.

In our own Ukrainian Catholic parish one young lady stands out in particular for her Christian gentlewomanliness. She is the first to aid the pastor in reaching members or performing tasks about the church in one capacity or another. For the choir rehearsals after Sunday Mass she always sees that there is coffee and sandwiches for the choristers, especially for those who come from out of town. She is the first to volunteer for the menial tasks that others avoid She is cheerful and pleasant with a good word for everybody and to all. She is a frequent communicant and regular church-goer. She is loved for her genuine goodness and pleasantness. She is a gentlewoman who does these many little things out of a greater love for her Church and God Who has blessed her with this wonderful warmth and spirit. She is a modern counterpart of Martha and Mary of biblical renown who waited on Our Lord in their many little acts of charity and kindness toward Him whenever He was in their company or visiting at their home. So much store does Christ put in the selflessness of these people that He demonstrated it by raising the brother of Martha and Mary, Lazarus, from the dead after they sorrowfuly informed Christ that he died.

Eugene Field, the famous poet, entered a restaurant one day, tired and depressed. A busy waiter, impatient of any delay, reeled off a list of dishes on the menu as quickly as he could.

Field gazed at him sadly and said, "Friend, I want none of these things. All I want is a cup of coffee and a few kind words."

A person can be a transmitter, under almost any circumstances, of the simple joy that Christ meant us to have in our daily lives. A sales clerk, ticket seller, bus driver or waitress can render no small service by brightening up the lives of those with whom they come in contact.

Sometimes it only takes a smile, a word, or a friendly gesture. But this added effort on your part may change someone for a lifetime. And, without a doubt, God will reward you by making your burdens lighter and your daily tasks a joy.

"Lo, is not a word better than a gift?" (Ecclesiasticus: 18, 17)

"O loving Savior, give me the strength to be always kind to others, especially when I am tempted to be impatient or gruff."

(This story is taken from JUST FOR TODAY, by Father James Keller.)

NO SHORT CUT

A rich businessman brought his son to a well-known university and began to examine the catalogue of studies. After a careful examination of the program he shook his head and asked the dean: "Does my son have to take all these courses? Can't you make it shorter? I want him to get out quickly."

The dean looked at the father and the son and said: "Of course, he can take a shorter course, but it depends on what he wants to make of himself. When God wants to make an oak He takes between 20-30 years, but He only takes two or three months to make a squash."

Short cuts attract all of us. We do not like things that take much of precious time. And, of course, we are free to the easy way out, that is, to neglect our souls and to leave them unfinished, as they were made by God, or even worse, as a thinker once remarked: "Men are as God made them, and a lot worse. "But just as oaks do not grow overnight, neither do our souls become perfect overnight. It takes the whole life to perfect our soul as God wants it to be perfect. It is worth it though, because we shall have to live for all eternity as we form ourselves here during our earthly life.

THE UKRAINIAN RITE

Etymologically speaking, religion is that natural phenomenon which 'ties' or links man with his maker — his God. From times immemorial man has always sensed in the very depths of his immortal soul the ever-present awareness of the existence of a Higher Being or Power governing the marvelous universe around himself. Hence that universal tendency to please that invisible Supreme Being. But man is not a mere soul. He is a spirit encaged, as it were, in a body. This body is man's prime instrument in life. Thus it was and still is only natural and logical that he use it in performing the greatest of all human acts, namely that of religion. Such a use engendered external deeds and acts which in time became known as 'rites'. Every religion, true or false, had and/or has them. To the gods of their own ingenious invention, the heathens rendered a cult of their own making, even to the point of sacrificing a human life to the god who, in their religious estimation, was the giver of life itself.

The Holy Writ, on the other hand, describes in minute detail the rites practised by the Hebrews, the true believers, 'God's chosen people'. Through the medium of His inspired prophets, God Himself prescribed the entire ritual. He wished to be adored with, leaving nothing to man's inventiveness for fear of possible hybridisms borrowed from the pagans. Such was the cult of the Old Alliance between Jehovah and his people.

Jesus Christ, however, acting in His capacity as the New Testament's Inaugurator and being sure of His disciples in the midst of heathenism, merely gave them the quintessence of the new or Christian cult in the form of the Holy Eucharist which He framed, as it were, in prayers of thanksgiving and blessings. It was a hint as to how they, the disciples, must needs develop the cult destined to replace the old one.

Fortified, confirmed and enlightened by the Holy Spirit on Whitsunday, the Apostles tackled the world for which their Divine Master had died. It was natural for them to borrow from the Synagogue which made excellent use of the psalms, for instance. Thus the very primitive Divine Liturgy or Mass was a happy mixture of something old and something new.

Being men in a hurry to save the world, the Apostles and their followers concentrated at the outset on the existing metropolitan centers, such as Jerusalem, Alexandria, Antioch, Rome etc...etc... In time, with the evolution of the great patriarchates, was born the custom of 'Rite following patriarchate', although the imperial ambition of 'New Rome' or Constantinople reduced a more or less rigid uniformity on all those churches which remained

in communion with it, or which the latter had dominated ... or influenced. Such is the whole story of the development of the Christian Rites. Discounting the Latin Rite with its slight variations, there are now five main Rites of Orienal origin in the Catholic Church of Rome. These are: 1.) the Rite of Alexandria for the Copts and the Ethiopians;

2.)the Rite of Antioch for the Syrians, the Syro-Maronites and the Malankarians;

3.)the Armenian Rite which is to be found in Syria, Lebanon, Turkey, Egypt, Greece, France, and the U.S.A.;

4.) the Chaldean Rite — to be found in Iraq, Iran, Lebanon, Egypt and India;

5.) finally, the Byzantine Rite with all its variants amongst the Bulgarians, Georgians, Greeks, Italo—Albanians, Roumanians, Russians, and Ukrainians.

Liturgically speaking a RITE is an ensemble of peculiar liturgical formularities, usages, ceremonies etc... But from the *canonical* standpoint, a RITE is a group of faithful governed by the same rules and regulations of Church or Canon Law, which, being peculiar to them, distinguishes them from Christians having somewhat different rules and regulations. In other words, a Rite is a group of faithful who are governed by laws and customs of their own, based on ancient traditions, *not* only in regard to liturgical matters, but also in respect to the canonical order, and which group is acknowledged by the Holy See of Rome as autonomous and distinct from others.

If, however, within one of these Rites there exists groups of faithful which have some common peculiar order which sets them apart from other groups of faithful belonging to the same Rite, then we call such a group DISCIPLINE. Further divisions of a Discipline are called JURISDICTIONS. In North America, such a division exists only in respect to the 'Ruthenian' Discipline of the Byzantine Rite, the faithful of which are divided into 2 dioceses, namely Philadelphia and Pittsburgh.

Be that as it may, we are concerned here mainly with the *liturgical sense* of Rite.

Unfounded is the legendary version depicting St. Volodymyr as electing *a religion* for his noble people. They already worshipped their own gods, so why a sudden radical change? His was rather a choice of a Christian Rite capable of expressing Christianism in a manner most pleasing to the newly converted Ukrainian soul. St. Volodymyr chose the most colorful and symbolic Rite of all — the Rite practised in and around Byzantium, the 'New Rome'. Definitely, there being as yet no juridical rupture or schism between the two Romes, Prince Volodymyr and Ukraina accepted Christianism in its truly Orthodox or Catholic fulness in the form of the Byzantine Rite. A secondary reason which must have somewhat motivated and buttressed

such a definite and happy selection must have been the fact that the Rite in question had already allowed the use of the Slavonic language. How could any Slav resist such a temptation? Once accepted, the Ukrainian Rite was practised and its story is based on the history of Ukraina and its neighbours, namely Muscovy and Poland.

With the conversion of Ukraina the Byzantine — Slavonic Rite progressed from the South towards the North. Naturally, the diversity in accentuation and adoption logically followed the difference of local languages and customs, so much so that in time there came into being three different types of the Byzantine Rite—the southern type amongst the Greeks, Bulgarians, Melkites and Albanians—the northern in Muscovy which later became Russia—and the central type amongst the Ukrainians, Byelorussians and Roumanians.

In the face of such growing divergences in the 17th century there arose two historical figures in the persons of Patriarch Nikon of Muscovy and Petro Mohyla of Ukraina. Nikon, who was patriarch of Moscow from 1652 to 1667 and a man very much struck on all things Greek, proceeded to revise the Slavonic texts based on the editions supplied by Venice, which had monopolized the publication of Hellenic works. This revision of Nikon's provoked a schism in Muscovy's Church which still persists. Those who refused to accept the new texts became known as 'Staroobriadtsi' or 'Old Believers'.

Now some years before Nikon's time in the 17th century the metropolitan province of Kyiw was unfortunately under the dominion of Poland. Petro Mohyla (Metropolitan from 1633 to 1646 in Kyiw) had pioneered a similar revision, but with the following difference—he had much better preserved the ancient Slav tradition than Nikon, a tradition which sometimes represents a reading more conformable to the

---

Jack: I used to know Mr. Smith, who was with your firm. I heard that he is a tried and trusted worker.

Mike: Yes, sir, he was trusted, and he surely will be tried, if we catch him.

Teacher: Name one of the benefits of the automotive age."
Student: "It has practically stopped horse stealing."

Then there was the absent-minded professor who walked into class and said, "You are students, who am I?"

A Canadian tourist in Switzerland was somewhat overwhelmed by the great enthusiasm of a local guide who took him mountain climbing.

"Be especially careful not to fall here," the guide warned him, "because this is a mighty dangerous place. But if you do fall, remember to look to the right. The view is extraordinary."

old Greek manuscript texts and even to the first editions printed in Venice. We can point out with legitimate pride that the times of Petro Mohyla, who was a man of considerable learning, were the golden era of the Ukrainian Rite in all its pristine purity and eneffable beauty. Alas! fate saddled the Ukrainians with a double yoke—the political yoke of Muscovy and the liturgical yoke of Nikon's recension, the armies of the brutal Tsars aiding and abetting both cases.

Today, Rome wishes us to revert to that pristine purity of our native Rite by discarding all the hybridisms and arbitrary innovations which in time have slipped in, to mar its Byzantine-Slavonic character to the point that it is 'neither fish nor fowl', so to speak. Such also were the fervid desires of the Synod of Lwiw in 1891 and the Plenary Conference of the Ukrainian Catholic Episcopate in 1927. Nowadays, such is the wish and command of Rome through the Sacred Congregation of the Eastern Church and a special commission which devoted as many as 62 sessions to the Ukrainian recension and edited within the last 15 years or more a series of new liturgical books—new as to their edition and publication, assuredly, but as old as Petro Mohyla in their purified contents.

The main reason why that especially created commission had to sit 62 times was the presence in our Rite of countless liturgical customs borrowed from the Latin Rite as practised either by our neighbours or political masters.

Both Muscovy and Poland always agreed that there should be no such Christian as a non-Latin Catholic. Hence these persistent and fanatical efforts of Poland to latinize and the bloody persecutions on the part of Muscovy or Russia to de-catholicize and impose its own brand of the Byzantine-Slavonic Rite. Therein as though in a nut-shell we have most of the history of the Ukrainian Catholic Church during the few centuries.

However, to be thoroughly unbiased, we must confess that part of the blame lies on the shoulders of the Ukrainians themselves who, since the Union of Brest, i.e. their return to the fold of Christ's true Church, were or still are slaves to what is called 'Uniatism.' The latter consists in the use of the external forms of a Rite by a person or a group who remains intimately and decisively animated by the spirit and mentality of another. In our case, Latinity and its stress on numbers. Here we must underline the fact that it is not part of the tradition of the Roman Church to deprive particular churches of their own liturgical Rite, when the latter has antiquity to uphold it.

So many years have passed since the early forties, alas, and yet so little has been done to purify, cleanse our Rite of the many hybridisms which were adopted in a uniatistic spirit or under the pressure of an overwhelming inferiority complex plaguing most of us.

The return to the pristine purity

PRAYING COMPARED TO FIGHTING

I belivee that those who pray do more for the world than those who fight; and that if the world is going from bad to worse, it is because there are more battles than prayers. Could we penetrate into the secrets of history, I am convinced we should be seized with admiration at the prodigious effects of prayer, even in human affairs. In order that society should be at rest, there must be preserved a balance, known to God alone, between prayer and action, between the contemplative and the active life. I believe with firmest conviction that if for a single hour of a single day no prayer went from earth to heaven, that hour and day would be the last of the universe.

John Donoso Cortes

PROCLAMATION OF THE INDEPENDENCE OF UKRAINE

The Central Council of Ukraine proclaimed Ukraine an independent nation on Jan. 11-22, 1918. On the very day of the proclamation a Communist uprising broke out in Kiev. The Russian Communist led by Muraviov invaded Ukraine from the North.

The peace treaty of Berest Litovsky stopped the Bolshevist advance into Ukraine. When the World War I ended in the West, the Russian Communists invaded Ukraine again. The Ukrainian armed forces were overcome by the White and Red Russians, and Ukraine became one of the Soviet republics with a nominal puppet govenment.

DON'T QUIT

When things go wrong as they sometimes will,
When the road you're trudging seems all up hill,
When the funds are low and the debts are high,
And you want to smile, but you have to sigh,
When care is pressing you down a bit,
Rest if you must, but don't you quit.

Life is queer with its twists and turns,
As everyone of us sometimes learns,
And many a failure turns about
When he might have won had he stuck it out;
Don't give up though the pace seems slow —
You may succeed with another blow.

Success is failure turned inside out —
The silver tint of the clouds of doubt,
And you never can tell just how close you are,
It may be near when it seems so far;
So stick to the fight when you're hardest hit,
It's when things go worst that you must not quit.

You Don't Have To Be Lonely

● **MAYBE you're new in town. Maybe your friends are too busy with their homes and children to spend much time with you. Maybe you've just broken up with your boy friend — or your husband. Whatever your reason for loneliness may be, remember, you don't have to be lonely. Here are seven ways to make new contacts and change those lonely hours to happy ones.**

Take advantage of the civic and social attractions offered free in almost any community. There are dances, games, and clubs of all sorts, classes to attend no matter what one's age, open-to-the-public doings to suit any taste. They can't come in and get you. You have to go out and offer your friendship. And if you do, you'll find a whole new world of activity and people opened to you.

Reciprocate friendliness — that is, whenever the sign of a friendship is offered to you, go out of your way to return the interest. Respond to friendly overtures by making some of your own — remember birthdays and special days, invite people to accompany you somewhere, show your pleasure in their company.

Become really interested in others, really anxious to help them — even if only in little ways. Find out the heartaches, the anxieties, the tribulations of those you know and earnestly try to do something for them, and you'll have more friends than you'll know what to do with.

Present a cheerful, pleasant countenance to the world. Listen to the troubles of others, but keep your own in the background. Cheerfulness is a great magnet for friends. They'll flock around you.

Learn to do any special thing extra well. Whether it's in the sports, games, or artistic line, you'll be in demand if you become proficient at it. Good bridge players, excellent dancers, good musicians, etc., find that their talent becomes an "open sesame" for them.

Become an interesting conversationalist — and anyone can become one with a little reading. Try to retain some fascinating lore or facts that have intrigued you, and let them color your next chat. There are two types of people, those who want to be amused and those who want to learn. You'll have both of them seeking you if you are a delightful and interesting conversationalist.

Play the friendship game. Gossip unmaliciously only, keep confidences carefully, be free with consolation but sparing with advice — and seek others as you would like to be sought.

●

HASTE TO THE WEDDING!

The bridegroom was having a terrible time getting dressed for his wedding. Everything went wrong, from the scalding bath to the fumbled fixing of his collar and tie.

Finally he heard the tooting of a horn outside and, stumbling out of the house, he got into the taxi where his best man sat waiting.

"Hey, take it easy, Mike — don't get nervous," said his friend.

●

In Pittsburgh, Pennsylvania, an ex-convict, discovered trying the doors of a rectory with a bunch of keys, stated: "I was just looking for a place to pray."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ

Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 2.
Рік XXXI, ч. 2.

ЗМІСТ : CONTENTS

Стрітення ---------- 1
Католицька Преса ---------- 5
Користі з побожного читання Біблії ---------- 7
Святі Кирило і Методій ---------- о. С. Х., ЧНІ. 10
Шукаймо першзавсе Божого Царства
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 11
Подивугідна Маруся ---------- М. Щ. 13
Неоцінений Скарб ---------- о. Р. Хом'як, ЧНІ. 21
Хотів би ти знати? ---------- 22
Св. Григорій Назіязенський
о. М. Щудло, ЧНІ. 24
Не вірю в пекло і кінець! ---------- 29
Рецензії ---------- 31

Three Great Hierarchs
Rev. M. Schudlo, CSSR. 33
Catholic Press 36
What is Hell? 39
Stars in your mental sky ..... Fr. Nick 43
Creation ..... M. Schudlo, CSSR. 47
Holy Scripture—our spiritual strength ... 48
I'd like to know 51
A little kindness, please! .... Theo. Bleech 54
The Ukrainian Rite 56
You don't have to be lonely 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Березень
1959
March

REDEEMER'S

VOICE

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

(Великий Піст зачинається:
Старий стиль: 16 березня;
Новий стиль: 9 лютого.

НАДІЙШОВ Великий Піст, що пригадує нам сорокдневний піст Христа Господа на пустині, заки Божий Син почав Свою публичну місію спасіння між вибраним народом. Св. Матей каже: По хрещенні **Св. Дух завів Ісуса на пустиню: І Він постив сорок днів і сорок ночей, а вкінці зголоднів.** (Мт. 4, 1-2).

Великий Піст для всіх віруючих християн це час спасенної роздуми над справами власної душі та покути за вчинені гріхи проти Бога та ближнього, що є Божим образом.

Наша Східня Церква нагадує, що Піст це час смутку та жалю, бо цей час нагадує нам про боже вілля жидівського народу, який підмовлений своїми злобними провідниками, фарисеями та садукеями, вбив свого власного Месію, Спасителя людства, який прийшов на світ, щоб направити лихо вчинене упадком наших прародичів Адама та Єви в земськім раю та відпокутувати гріхи людей, якими вони зневажили Бога, свого ласкавого Творця та засудили себе на вічне прокляття.

Настрій смутку відбивається по наших церквах у часі Великого Посту. Фіолетні ризи, чорні накривала та жалібні відправи з Поклонами та Срастями це наявні докази співчуття нашої Церкви для страждань Божого Сина та жалю вірних за свої провини.

Чому ж Церква установила Великий Піст? Цей піст увійшов у звичай уже в четвертім столітті по Христі.

Установляючи сорокдневний Піст, Церква бажає звернути увагу християн на три речі: 1) **Страсті Спасителя,** який прийшов на світ, дав Себе розп'ясти та помер на хресті. Голгофа це найкращий і найсильніший доказ Божої любови до упалого людства. Якщо б Бог Отець не любив людей, то Він напевно не велів би Свому улюбленому Синові вмирати за них.

В часі Посту вірні та вдячні християни повинні особливіше роздумувати про Страсті Богочоловіка, Христа Спасителя, та сердешно дякувати Йому за цей предивний вияв любови, бо

нема більшої любови, як Сам Христос заявив, ніж коли хтось умирає за своїх приятелів. Христос дав нам цей доказ любови, за який усі люди повинні бути Йому вічно вдячні. Погляд на Розп'ятого на Голгофі Спасителя повинен розпалити в серцях людей не тільки вдячність, але й щиру любов до Спасителя, бо тільки любов може відплатитися за любов.

2) **Спасіння душі** це друга важна справа, на яку треба звернути увагу в часі Великого Посту. Кожен повинен спитатися, як дивиться на святий хрест, на якім умирає Спаситель Христос: "Господи, Ісусе, за що Ти вмираєш на хресті серед таких страшних мук?"— Христос відповість із хреста: "Чоловіче, жінко, я вмираю за тебе. Я вмираю за спасіння твоє. Я вмираю, щоб ти міг (могла) навіки жити в небі посеред безмежного щастя, що Бог приготовив для всіх, що люблять і служать Йому в цьому земському житті!"

Смерть Ісуса на хресті це доказ, що наша душа має дуже велику вартість, бо інакше Божий Син не умирав би серед страшних мук за її спасіння. Отож дуже немудро сказав один мудрагель: "Отче, не докучайте мені спасінням душі та не страште мене пеклом. Я не дбаю, куди піду, до неба чи до пекла, бо і там і там маю добрих приятелів!" Нещасний мудрагель думав, що він мудрий, але хрест Христовий викарує, що він нерозумний, бо не цінить своєї душі, за яку Божий Син помер на хресті. Бог не помиляється, бо Він—Бог. Якщо Божий Син помер на хресті, то хто поважиться легковажити своїм спасінням і погубляти душу, за яку Божий Син пролляв Свою дорогоцінну кров? Отож Христовий хрест виявляє нам вартість наших душ.

3) **Потреба покути** це третя річ, на яку Церква звертає нашу увагу в часі посту. Ми всі нераз провинилися, легкими чи тяжкими гріхами образили Бога та сплямили свою душу.

Піст, молитви, церковні великопостні відправи, поклони, хресна дорога, різні духовні вправи, добровільні покути, великодня сповідь і Св. Причастя мають допомогти нам перепросити зневаженого Бога та очистити душу з бруду гріха. Христос Спаситель виразно заявив, що покута конечна, щоб переблагати Бога й уникнути кару за гріхи, бо нема гріха без кари. **Якщо не покаєтеся, то всі так загинете!** (Лк. 13, 3).

Християни повинні завжди чинити покуту за свої гріхи та за гріхи всього світу. Світ потребує покути, щоб врятуватися від загрози та жахіття майбутньої атомної війни, яка буде карою за людські гріхи, ламання Божого закону, безвірство, неморальність і зіпсуття. Тільки одна покута та молитва до Христа та Його Пресвятої Матері можуть врятувати так світ, як поодиноких людей від грядучих кар, що нависли над грішним світом. Час же великого Посту це знаменита нагода, щоб відпокутувати зо свої та чужі гріхи і врятувати себе й других від Божих кар.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

Христова смерть помирила Бога з людьми та вчинила їх улюбленими Його дітьми. "Я поставлю Своє шатро посеред вас і не відкидатиме вас Моя душа. І ходитиму поміж вами і буду вашим Богом, і ви будете Моїм народом" (Лев. 26, 11-12), "бо Я посеред тебе" (Ос. 11, 9).

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИЙ МИТРОПОЛИТ ИОСИП СЛІПИЙ

17. лютого 1892—народився

30. вересня 1917—рукоположений на священика

6. жовтня 1929—став першим ректором Української Богословської Академії у Львові

22. грудня 1939—висвячений на Єпископа

11. квітня 1945—ув'язнений комуністами

Митрополит Йосиф є людиною незрівняної енергії, великої сили волі, широкого серця, а при тому глибокий науковець. Він полишив по собі около 130 більших або менших праць, а між ними є твори світової слави, що піднесли його особисто й як українця в ряди світових науковців.

Хай терпіння і муки цього славного ісповідника випросять у Бога ласку свободи і розвою для св. Церкви в Україні та СССР.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

Загальні і поодинокі Наміренння Святішого Отця

(Наміренння Ап. Молитви на Березень благословлене Св. Отцем)

СВ. Церква є Таїнственним Тілом Ісуса Христа, а всі християни є членами цього Тіла. "Ви є Тілом Христовим і членами кожний зокрема" (I Кор. 12, 27). У всіх членах цього Тіла повинен бути один дух, плисти одне надприродне життя, Христовий дух, Христове життя. Св. Павло каже: "Такі повинні бути у вас думки, як і в Христі Ісусі" (Фил. 2, 5). Христос тепер не перебуває на землі, як колись ходив по Палестині. Він є невидимим головою Церкви. Однак Його присутність є між нами особливішим способом, іменно в особі Вселенського Архиерея, Св. Отця. ПАПА є видимим для всіх найвищим головою Церкви, що її заснував Христос. У своїм Намісннку на землі сам Христос живе, через нього діє. Св. Отець це другий Христос. В особі Св. Отця ми почитаємо і любимо самого Христа. Ісус Христос дав йому Свою власть на землі, щоб міг продовжувати Його діло, поширювати Його Царство, спасати душі. І тому, що Христовий Намісник так тісно злучениий з Христом, він переймає апостольські наміри, думки, бажання, справи, що їх має Пресв. Серце Христове. Слушно отже можемо сказати: Такі повинні бути у вас думки, які є в Христовім Намісннку. Ті думки, наміренння Св. Отця є для нас ближчі, майже очевидні. Так ми легше пізнаємо думки і наміренння Св. Церкви, Ісуса Христа. Їх наче воплочених знаходимо в умі Св. Отця.

Наміренння Св. Отця. Дня 28. жовтня 1958 вступив на Петрову катедру папа Іван XXIII. Слідуючого дня він проголосив через радіо цілому християнському світові своє перше слово як Христовий Намісник. У тій радіопромові пробивається його батьківська любов, повна ніжної печаливости для Христового стада, а заразом пізнаємо його наміренння. На початку згаданої промови Св. Отець каже таке: "благальні до Бога заносимо молитви, щоб Він вселаскаво зволив скріпляти наше слабосилля й неміч, просвічувати ум, бодрити волю" у сповнюванні такого великого уряду Вселенського Архиерея.

"Особливішим способом, — каже Св. Отець,—звертаємо наші думки до ерархів, священиків, монахів і монахинь і всіх вірних, що перебувають у тих державах, де або зовсім не дозволяють на свободу католицької релігії, або не дають повної

свободи, що їй належиться, де потоптано освячені права Церкви, а її законних пастирів або прогнано на заслання, або держать ув'язнених, або так їм перешкоджають, що не можуть з належною свободою сповняти своїх обов'язків. Нехай усі вони знають, що ми співболіємо з їх терпінням і усердними благаннями просимо Бога, подателя добра, щоб уже поклав кінець того роду нелюдським переслідуванням, що цілком противляться не тільки спокоєві й добру тих народів, але також світській культурі цього нашого віку і людським уже давно набутим правам,—щоб усі якнайскорше користувалися належною їм свободою.

"Цілу Церкву, так Західню, як і Східню обіймаємо горячою батьківською любов'ю, а також звертаємо повне любови серце й отверті рамена до тих усіх, що є відлучені від цього Апостольського Престолу, де Петро живе в своїх наслідниках аж "до кінця віку". (Мат. 28, 20) і де виконує приказ Ісуса Христа зв'язування і розв'язування на землі (Мат. 16, 19), і пасти ціле Господне стадо (Іван 21, 15-17). Очікуючи їх приходу до спільного Вітцівського дому, повторяємо ці слова Божественного Відкупителя: "Отче Святий, збережи їх у Твоє ім'я, що дав Ти мені їх, щоб вони були одно,—як і ми". Бо так "буде одно стадо й один пастир" (Іван 10, 16). О! Нехай це станеться з поміччю Божої ласки чимскорше. Вони знайдуть не чужий дім, але свій власний, бо цей дім у старині їх предки освічували своєю наукою і прикрашували своїми чеснотами.

"А тепер нехай буде нам вільно звернутися до керманичів усіх держав. В їх руках спочинає доля й щастя поодиноких народів. Чому справедливим миром не поставлять вже раз кінця незгодам? Чому сил людського ума і обильности богатств,—так часто ужитих на зброю, погубні знаряддя руїни, —не обернуть радше на збільшення добробуту цілого ряду горожан, а передовсім тих, що жиють в недостатку? Справді знаємо, що довершенню цеї так

"Я маю хреститися хрещенням, й як Я мучуся, поки це не сповниться!" (Лк. 12, 50). Якщо мій невинний Син випив чашу страждань, хоч Він гріха ніколи не вчинив, то чому люди, обтяжені безчисленними гріхами, мали б відмовлятися від терпінь, якими можуть легко надолужити Божій справедливості за зневаги? Людина грішить, бо шукає приємностей у заказаних речах. Якщо б у гріху не було приємностей, то ніхто не грішив би. Справедливість вимагає, щоб грішники стражданнями, каяттям і щоденними хрестами покутували за заказані приємності гріха. Ось тому Бог посилає їм страждання. "Всяка кара в теперішнім часі не здається потіхою, але смутком, але згодом для навчених нею приносить плід праведности" (Євр. 2, 11).

(З книжки "Любім Марію").

похвальної справи, полагодження спорів, є на перешкоді величезні й дуже заплутані трудності; але їх треба побороти й перемогти, бо тут ходить про дуже важливий почин і справу, що так тісно лучаться зо щастям цілого людського роду. Тому ділайте відважно і з довір'ям. Нехай кожному з вас присвічують взнеслі ідеї і товаришить Божа поміч. Споглядьте на повірені вам народи й вислухайте їх голоси! Чого просять, чого домагаються від вас? ... **Миру,** і то миру, в якім би родина всіх людей жила, розвивалася і процвітала; **справедливости,** в якій верстви (класи) горожан уживали б взаїмних прав й обов'язків після рівного розподілу; **спокою і згоди,** бо тільки з них може зродитися правдивий добробут. Тільки в мирі, що опирається на узнанні прав кожному належних, в мирі, оживленім братньою любов'ю, розвиваються науки, серця лучаться в чесноті, збільшується публічний і приватний добробут... Що думали про цю справу мужі, що визначалися високим умом? Мир, каже Св. Августин, це упорядкована згода людей, це спокій ладу (Св. Тома); а Ціцерон: ім'я "мир" є солодке і сама річ спасенна, але між миром і неволею дуже велика віддаль".

Однак нам треба уважно передумати й розважити те, що співали Ангели, літаючі над яслами Божого Дитяти: "Слава на висотах Богові, а на землі мир, між людьми благовоління" (Лук. 2, 14). Нема правдивого миру між горожанами, народами, якщо насамперед не буде миру в їхніх серцях. Зовнішній спокій неможливий, якщо не лучиться з внутрішнім і з нього бере свою силу. Той спокій може дати, скріпляти й устійнити тільки одна найсвятіша **Божа релігія.** Про це повинні тямити ті, що відкидають Боже ім'я і топчуть Його святі закони та своїм нерозсудним стараннем стремлять до того, щоб людей від набожности супроти Бога відтягнути".

Молімся ревно у цім місяці за всі наміреня Св. Отця, а зокрема за мовчазну, переслідувану Церкву, за об'єднання Церкви, за справедливий мир, за поширення Царства на землі. Благаймо Пресв. Серце Христове через заступництво Непорочного Серця Марії.

Місійне намірення на Березень: За численних місійних працівників для Церкви в Африці.

Квітень: Загальне наміреня: За священиків, що трудяться між людьми, які відпали від віри в Христа Спасителя.

Місійне на Квітень: Духовний і науковий вишкіл мірян, що працюють на місіях.

НА МНОГАЯ ЛІТА ВЛАДИКО!

КИР Константин Богачевський, український митрополит в Америці, 31 січня 1959 р. відсвяткував Золотий Ювілей свого рукоположення цебто пятьдесятиліття священства. Українська митрополія в Америці врочисто відсвяткувала цей ювілей свого Архипастиря, дякуючи йому за труд і жертви, що вложив у розбудову українського, національного та релігійного життя в цій багатій і вільній країні.

Сам Ювілят відслужив Бож. Літургію в катедрі Неп. Зачатя в Філядельфії в асисті численного нижчого та вижчого духовенства. Так на богослуженні, як на обіді-прийнятті були наші два Владики, Преосв. Кир Амвросій, ЧСВВ. і Кир Йосип, помічник Митрополита.

Багато вірних, вдячних дітей великого Архиерея, прибули в цей день зложити йому щирі побажання та заявити йому вдячність за апостольську працю для добра нашої Церкви та народу в Америці.

* * *

Кир Константин прийняв священиче рукоположення з рук нашого покійного Мойсея, Митр. А. Шептицького.

В промові Преосв. Кир Йосип, говорячи про діяльність і заслуги Ювілята, підкреслив його любов до праці, точність, методичність, ревність і далекоглядність, як теж бодрість, яка підтримувала його духа в прикрих хвилинах архипастирювання.

Довголітня праця Митрополита увінчалася великими успіхами на полі нашого власного шкільництва. Владика Митрополит дбав не тільки про самі будинки, але й про те, щоб у цих будинках-школах наші діти діставали українське та католицьке виховання, любов до свого народу, Церкви й обряду.

Дуже гарну промову виголосив теж Кир Амвросій, єпископ стемф. єпархії. Він подав короткий перебіг життя Ювілята.

По своїм рукоположенні Кир Константин трудився як сотрудник в Семигові. Праця для душ не перешкоджувала йому

Інсталяція Митр. Кир Константина

Похід Владики в дні Інсталяції.

продовжати богословські студії. Він став доктором богослов'я. Номіновано його префектом дух. семінарії у Львові. Був у Мінхені на студіях. По цих студіях знов став префектом семінарії.

Як вибухла війна Кир Константин став капеляном українців, що служили в австрійській армії. Опинився з ними на італійському фронті. По війні митр. Андрей іменував його віцеректором львівської семінарії. По якімсь часі став крилошанином перемиської капітули та катедральним парохом у Перемишлі, де розвинув широку діяльність. Це не подобалося польській владі й вона інтернувала його. Аж за інтервенцією папського нунція, пізнішого Пія XI, поляки мусіли випустити нашого Ювілята з тюрми.

За труд Кир Й. Коциловський номінував його генеральним вікарієм. Отак Боже Провидіння приготовило Владику Константина до величезного завдання Архипастиря в розлогій Америці. Саме цього року минає 35 літ його єпископства. Українська нива в Америці, що в часі його прибуття, була ледве зорана, сьогодні втішається гарними жнивами монастирів, шкіл, церков, церк. заль, сиротинців, академій, і добродійних установ.

Найвищий Архиєрей Христової Церкви, пок. Пій XII, признав його великі заслуги та підніс до гідности Митрополита.

Святкуючи ювілей Митр. Констянтина, ціла наша Церква в Америці щиро радіє та кличе:

"НА МНОГАЯ ЛІТА, ВЛАДИКО!!!"

ДОРОГОЦІННИЙ ДИЯМАНТ

Один артист тяжко працював над своїми мальовилами, бо хотів дати світові архитвори малярства. Довгі години над столиком і добором фарб так нераз томили його змучені очі, що він негоден був розрізняти барв,

Цей маляр вибрався в подорож по світі в пошукуванні за диямантом, який блистів би різними кольорами в той сам час. По довгих пошуках знайшов такий диямант і дуже дорого заплатив за нього.

Цей диямант був червоний мов ранне сонце, блакитний як українське небо, і зелений немов весняна трава.

Приятелі питалися його, чому він піднявся такої довгої та томливої подорожі та заплатив таку велику суму грошей за цей диямант, то артист відповів: "Як я довго працюю над своїми малюнками, то мої очі затрачують здібність розрізняти кольори. Оттоді я дивлюся на цей дивний диямант і погляд на нього напрявляє мої очі. Я знову можу розрізняти фарби, без чого не міг би малювати!"

В часі нашого побуту на землі нераз так знеохочуємося, що не бажаємо працювати та хотіли б якнайскоріше померти. Вистачає тоді поглянути на Христа або відвідати Його в Пресвятих Тайнах, щоб позбутися пригноблення і відзискати охоту до праці та життя.

Християнський Похорон

РАЗ відмовляв я часослов у гостинниці нашого монастиря, при якім стояла гарна церква. Ми обслуговували велику парафію. Люди були добрі, хоч не бракувало й оспалих, недбалих, і прямо злих.

Цього пропам'ятного вечора прийшла до розмовниці одна родина, мати, батько та їх дочка. Всі були сумні. Питаюся, що сталося? Відповідають: "Юрко нагло помер". "Ага, Юрко", кажу я. "Я добре знав вашого Юрка.

"Отче", каже батько, "ми хочемо справити синові християнський похорон." Я почухався в голову, бо занадто добре знав, хто такий був їх синок Юрко. Але отак для формальности питаю їх: "Чи ваш Юрко ходив до церкви?" Батько, мати і сестра поспускали голови, але врешті мати відповіла: "Він колись ходив до церкви".

"Коли це було?" — питаюся їх. "О, як був ще малий!" "А потім що?" "Як оженився, то вже більше до нас до церкви не ходив, бо його жінка була протестантка".

"Ага", кажу, "то він оженився з протестанткою. А де ж він брав шлюб?" І знову мовчанка, яку перервала сестра: "Вона не хотіла йти за ним до католицької Церкви, тому він мусів іти за нею до протестантської".

"Не мусів", кажу я, "але пішов, бо хотів іти".

"Може й так", додала дочка.

"А де діти його були хрещені?" Юрко мав п'ятеро дітей.

Тепер уже виступає мати: "Та в її церкві! А де ж інакше? Вона така завзята, що ніяк не дала б охрестити діти в нашій церкві".

"А коли ваш Юрко сповідався останній раз?"—питаюся знову.

На це батько відповідає: "Та ще певно заки оженився".

Настала мовчанка. Ціла ця засумована родина дивилася на мене та ждала на рішення. Що ж мав я робити? Всі вони були добрі і ходили до церкви. Тільки Юрко пішов на манівці. Тепер вони хотіли б поховати його по-католицьки. Серце

мені краялося з болю, але я таксамо, як кожен католицький священик у подібних випадках, мав руки зв'язані законами Церкви.

Нарешті так кажу до родини: "Дуже мені прикро... Коли б ваш Юрко був бодай покаявся перед смертю і висповідався..." Батько перервав мені: "Ах, отче, та він помер нагло на удар серця. Не мав часу. Заки завезли до шпиталю, він був уже мертвий".

"Ну, коли це так, то я неголен нічого вчинити. Католицька Церква забороняє подібним католикам давати християнський похорон або ховати їх на посвяченім цвинтарі".

Вони бідні дивилися на мене та з болем слухали цього сумного вияснення. Сльози плили по їх засмучених обличчах, але вони були добрі католики. Зрозуміли церковний закон і підчинилися йому, хоч це сильно боліло їх. Вони зрозуміли, що християнський похорон це нагорода за добре християнське життя. Коли ж хтось не жив по-християнськи, не ходив до Церкви, не приступав до Святих Тайн, то він не заслужив собі на християнський похорон.

Юркові батьки зрозуміли, чому Церква відмовляє похорону. Зрозуміли вони, що їх Юрко не заслужив собі на християнський похорон і тому Юрка поховали без священика. Забрали тіло з похоронного заведення та завезли на міський непосвячений цвинтар. Там і спочило тіло бідного Юрка, що через подружжя з протестанткою затратив віру, відпав від Церкви, відрікся всього того, що добрі батьки замолоду навчили його.

Але й бувають випадки, що не кожна родина розуміє церковний закон. Неодна родина вимагає, щоб парох дав християнський похорон їх дочці, синові, чи батькові, чи вони собі заслужили на це чи ні. Коли ж священик відмовить, то злостяться на нього і нераз довго ворогують.

Оттому вичисляємо різні роди осіб, яких не вільно ховати на католицьких цвинтарях:

1) Публичних відступників від святої віри та Церкви, або членів масонських організацій, чи подібних до них, от хоча б комуністів.

2) Не вільно давати християнського похорону особам, що викляті цебто вилучені з Церкви єпископом або Папою.

3) Особам, що свідомо та добровільно відобрали собі життя. Якщо вони були умово хворі, то не відповідають за свій учинок, тому по належнім прослідженні справи та отриманім свідоцтві лікаря, єпископ може дозволити на похорон або принаймні на частину похорону, от хоча б на парастас чи на панахиду над гробом.

4) Особи, що згинули в поєдинку. Поєдинок це умовлена та заздалегідь приготовлена

бійка між двома особами. Не йде тут про припадкову бійку, в якій хтось стратив життя.

5) Особи, що наказали спалити своє тіло по смерті. Це роблять ті, що не вірять, що колись буде воскресення тіла. Коли хтось за життя звелить себе спалити по смерті, того не вільно ховати по-християнськи.

6) Публичні грішники, от хоча б особи, що живуть без важного шлюбу, особи, що брали шлюб поза католицькою Церквою, розвідники чи розвідниці, що покидали своїх шлюбних чоловіків або жінок і проживають з другими, люди, що не ходять до церкви на Сл. Божу, люди, що довший час не приступали до сповіді та Св. Причастя. Одним словом треба відмовити похорону в церкві всім тим християнам, що хоч були охрещені, але не хотіли жити по-християнськи. (Кан. 1268).

Проте слід зазначити, що відмова похорону це не засуд на пекло. Це тільки церковна кара за лихе життя, за те, що хтось не слухав законів Церкви. Ніхто не знає, куди пішла душа того, кому відмовлено похорону. Ця справа рішилася між Богом і бідною душею, як вона станула на суд в годині смерти.

Якщо хтось між вами має чоловіка, жінку, дочку чи сина, що знаходяться між тими, яким Церква відмовляє похорону, то прохаємо ласкаво та любляче звернути їм на це увагу та перестерегти їх, щоб, як вони помруть, ви самі не мали клопоту з похороном і не гнівалися на свого душпастиря, коли він буде змушений відмовити похорону дорогій вам особі. Старайтеся тепер, поки вони живуть, помирити їх з Богом і Церквою, тоді не будете мати ніякого клопоту із їх похороном.

"Отож покладіть на Нього всю свою журбу, бо Він піклується вами. Будьте тверезі, бережіться! Ваш супротивник—диявол ходить, ричучи, як лев, що шукає кого б пожерти. Противтеся йому!" (І Пет. 5, 7-9). Не лякайся, моя дитино, пекельних духів, бо я сильніша від цілого пекла. Диявол безсильний супроти моїх вірних почитателів, бо захищаю й бороню їх. Оттому благословен чоловік, що вповає на Господа, що його надією Господь. Він—немов те дерево, що простягає своє коріння до потока. Не боїться воно жари, листя його зеленіє. Байдуже й воно в часі посухи" (Євр. 17, 7-8). Таке й саме з моїми слугами, що мають непохитну надію на Бога. Ніщо не пошкодить їм, бо завжди чуваю над ними. Ні горя, ні хвороби, ні інші нещастя не захитають їх надії та любови до Бога, бо я скріпляю їхню неміч та вділяю сили похристиянськи нести життєві хрести. Мої діти подібні до многострадального Йова, який кликав посеред незносних страждань і болів хвороби: "Хоча б Він убив мене, та я не перестану надіятися на Нього" (Йов: 13, 15).

(З книжки "Любім Марію").

ЧУДЕСНА ПЕРЕМІНА

М. Щ.

СТАРИЙ Яків був невільником у пана Барта, завзятого конфедерата. Цивільна війна щойно закінчилася повним розгромом конфедератських військ. Зненавиджені "єнкі" зайняли всі полудневі штейти Америки, які почали збройний зрив, щоб знищити юнійні війська "єнків".

Жахлива війна між полудневими і північними Штейтами точилася за визволення чи дальше поневолення муринів, які служили панам Полудневих Штейтів.

Бої були довгі та завзяті. Нераз здавалося, що "єнківські" армії будуть зовсім розгромлені. Пани конфедерати тріюмфували. Дрижав Вашинґтон, столиця Америки, перед переможними військами Конфедерації. Єдиний тільки президент Лінколн не захитався. Він вірив у перемогу і допровадив до неї.

Тепер Полудневі Штейти зложили зброю. На Полудне прийшли зненавиджені "єнкі" та залізною рукою управляли "підбитим" краєм. Симпатики конфедератів склали зброю, але їхні серця палали ненавистю до північних переможців. Пан Барт був одним із них. Як він це погоджував зо своїм християнським сумлінням, це

тайна його душі. Для нього кожен "єнк" був гірший аніж сам Люципер.

Сором програної війни, відчуття, що перемога "єнків" розвіяла мрії конфедератів, викликали в душі пана Барта страшне обурення. Він заходив до улюбленої бібліотеки та в книжках намагався розгубити своє горе і розпуку.

Час до часу лунав із бібліотеки приказ: "Яків! Де ти? Принеси каву!" Тоді бідний мурин невільник щосили біг до кухні та ніс панові гарячу, чорну каву. Входячи, завжди дрижав, бо всього найгіршого можна можна було сподіватися від подразнених нервів Барта. Яків був невільником, зданим на ласку свого пана. Ніхто не каратиме Барта, коли бідному невільникові дістанеться незаслужена кара. Невільництво було скасоване на папері, але в дійсності воно ще тривало. І Яків дальше залишився на ласці нервово розстроєного пана.

Навіть найменший гуркіт чи стук дразнив Барта. А тут саме був зірвався сильний вітер і без милосердя бив об віконниці бібліотеки. "Якове, чому ти не поприкручував віконниць так, як належиться?"—почувся знову з бібліотеки не то голос, не то грім.

Задиханий невільник вбіг до кімнати: "Я все поправив. Вітер сильний... Я знову погляну!" і мерщій вибіг із бібліотеки.

* * *

Барт мав одиначку. Звалася вона Павліна. Молода та гарна дівчина. Любила грати на фортеп'яні і її гра успокоювала його підірвані нерви, бо любив музику.

Яків вертався знадвору, поправивши нещасну віконницю. Почувся ласкавий голос дівчини: "Якове, прошу тебе, прийди сюди на хвилинку!"

Невільник видивився на дівчину. Стояла на верху сходів, прибрана в квітки наче б збиралася на забаву. Дорога сукенка, гарно причесане чорне волосся, радість на обличчі.

"Якове, чи не чуєш, що кличу тебе?"—повторила Павліна. Яків притулив палець до уст: "Т-с-с-с!" і показав на бібліотеку. Наблизився до дівчини. Вона зовсім виглядала так, як її покійна мати, що померла тому 10 років. "Тихо", промовив до дівчини, "пан дуже поденервований".

Дівчина забрала його до своєї кімнати. Там був повний непорядок. Сукенки, плащі, шалики—все лежало в неладі, гейби хтось робив ревізію.

Дівча показало пальцем на дві спаковані валізки: "Не води Капітана Мартина до хати, як приїде сюди. Нехай підождe на дворі. Як тільки прибуде, забереш і передаси йому ці валізки. Але тихо! Зрозумів!"

"Навіть як на дворі шалітиме буря?" тихо спитався Яків. "Навіть, як шалітиме буря!" відказала дочка Барта.

"Ах, Господи святий!" прошепотав затривожений невільник. Виходячи з кімнати Павліни, Яків говорив сам до себе: "Це напевно недобре! Одинока дочка, надія батькової старости, тікає з дому, щоб проти його волі вийти заміж за військового старшину, за зненавидженого єнкі. І то не будь-якого єнка, а за особистого ворога Бартів, бо ж його батько закупив Бартові плянтації бавовни, як північні війська зайняли край і виставили їх на ліцитацію!"

Плянтації не представляли вартости для пана Барта, бо вже не стало невільників, що задармо обробляли б їх. Конфіската плянтації завела старого Барта до банкротства.

Яків завернув зо сходів і спитався дівчини: "Чи батько знає, що полишаєте дім?"— "Він довідається пізніше", відповіла зворушена дівчина, "довідається тоді, як прийде слушний час!"

"Але ж, моя панночко", запротестував слуга, "як батько завчасу догадається про ваш намір, то буде клопіт, великий клопіт!"—"Нехай буде!" відпалила дівчина. "Я вже негодна довше витривати в цім домі. З кожним днем батько стається щораз більше незносний".

Нараз з бібліотеки почувся голос Барта: "Яків! Ах, де ж дівся цей нігер?!"— Вибігаючи в кімнати, Яків закликав: "Не забувайте, панночко, що батько не любить єнків!"

"Не журися! Тільки винеси валізки!" кинула вслід йому Павліна.

Вітер шалів надворі. Це ще більше денервувало старого збанкрутованого аристократа. Задармо куля поторощила його коліно. Мусів тепер вживати палиці. Війна поклала край мріям конфедератів. Крім цього в подібній бурі загинула його молода жінка, як переплівала ріку. Буря перевернула човно та затопила його. Ось тому Барт не любив ні вітрів, ні бурей.

* * *

Яків задервів, як вступив до бібліотеки. Перед паном лежали два револьвери. Обидва наладовані і язички відкручені. Готові до стріляння. "Пане, пощо вам цих револьверів?" закликав слуга. "Мовчи!" була коротка відповідь.

Саме тоді задзвонив дзвінок. "Я зачиню двері!" промовив Яків. "Це вітер відчинив!" Барт поглянув на задяканого слугу та зашипів: "Це не вітер! Це ненависний єнк! Іди і поклич його сюди!" Барт взяв револьвери в руку і став випробовувати їх.

Кров стялася в жилах бідного невільника. "Господи Ісусе", шептали його дрижачі уста. "Опам'ятай мого пана. Він злосний, але в серці не такий лихий, як виглядає. Зміни його! Не дозволь на кровопролиття!"

Дочка не обманила батька. Він додумався до кого писала, як вислала цей таємний лист. Не помилився старий лис.

Невільник відчинив двері. Не дощ, а злива шаліла на дворі.

Перед порогом стояв високий, стрункий капітан, єнк Мартин. "Пан Барт хоче вас бачити", промовив до старшини та повів його сходами до бібліотеки. По дорозі шептав молитву: "Боже, Боже, змилуйся над нами. Захорони нас від нещастя!"

Капітан випростувано ступав за Яковом. З коритаря слідила за ним Павліна, але він тільки всміхнувся до неї. Не промовив ні слова, гейби не знав її.

Невільник впустив старшину до середини, махинально замкнув двері та кожної хвилини сподівався почути смертоносний постріл і крик зараженого старшини. "Боже, Боже, будь милосердний для нас грішних!"

До нього наблизилася застрашена дівчина: "Якове, що ти зробив? Я казала тобі не впускати його до хати".

"Пані, не злостьтеся на мене! Батько все знає без мене. Клянуся, що я нічого не сказав йому!"—боронився бідний невільник.

"Бери валізки та неси на двір!" приказала дівчина. "Скоро, спішися!"

Яків побіг до її кімнати, шепочучи в серці: "Боже, Боже, Боже!... Все в Твоїх руках. Змилосердися над паном!"

Сходив сходами з валізками, як двері бібліотеки відчинилися і почувся ясний, рішучий голос капітана: "Я християнин! Не вірю в поєдинки! Це неморальна практика!"

Барт відрубав: "Ага, я знав, що всі єнки боягузи!" До Мартина наблизилася Павліна та взяла його за руку. "Ні, батьку, не зо страху Мартин відмовляється від поєдинку. Він знає, як я ненавиджу цю кляту практику, відколи мій брат згинув в поєдинку! Мартин не є боягузом! Ні! Це його християнське сумління не позволяє на душегубство!"

Мартин потвердив її слова:

ДИВНЕ ДИВО

Не зважаючи на невлинну пропаганду наших канадійських автокефальників, що ТРИРАМЕННИЙ хрест є УКРАЇНСЬКИМ хрестом, українська православна громада в Бриджпорт, Кон., побудувала свою власну церкву і на превелике диво й може згіршення для наших канадійських автокефалів поставила на цій церкві на вершках бань НЕ ТРИРАМЕННІ (ніби українські), але ОДНОРАМЕННІ хрести!

Церковця була збудована в 1958 р., отож вона ще свіжа. І цю церковцю з НЕУКРАЇНСЬКИМИ хрестами важився поблагословити сам Владика Мстислав 21 грудня 1958!!!

Що більше? Місячник української автокефальної церкви в Америці поставив знимку цієї церковці на своїй окладинці. ("Укр. Православне Слово", Лютень 1959). Цікаво, що скажуть канадійські автокефальники?

"Пане Барт, ви старі та й ще до того каліка. Навіть як уб'ю вас в поєдинку, що мені з того? Ваша дочка зненавидить мене за те, що вбив її батька! І яка користь мені, що в гордості вб'ю невинну людину? Хіба це християнське? А де ж Божа заповідь: "Не вбивай!" Хіба ж ви і я не християни?"

Яків марне ждав під вихідними дверми з двома валізами. Гнівний Барт закричав несвоїм голосом: "Єнку, проклятий єнку, я казав собі не показуватися тут!"

Капітан закусив губи на образу. "Це я запросила його!" скрикнула Павліна. "Хто ненавидить Мартина, мусить ненавидіти і мене!"

"Іди спати!" Барт наказав дочці немов збиточній дитині. "Не дозволю, щоб єнк оженився з моєю дочкою."

"Пане Барт, я розумію, ваш спротив, але справа подружжя це справа, яку має рішити ваша дочка, а не ви!"—вмішався Мартин.

"Батьку", додала Павліна, "війна вже скінчилася. Ти забув, що я вже повнолітня! Я йду, забираюся з Мартином".

"Як ідеш з ним, то ніколи вже не вертайся сюди!" промовив ображений і розгромлений батько, вхопив палицю та пошгигулькав до бібліотеки. "Бувай здоров, татку, бувай здоров! Я люблю тебе і завжди любитиму, навіть тоді, як не дозволиш зобачити себе!" промовила дівчина та притулилася до грудей свого нареченого.

Капітан закинув цельтовий плащ на Павліну. Яків побіг дощем з валізками до повозки, що ждала на дворі. Як вона виходила з хати, вітер зірвав дахівку та скинув на голову дівчини. Павліна скрикнула з болю та зімліла. На крик дитини батько збіг надолину. "Принеси її сюди, це моя єдина дитина. Це мій єдиний скарб!"

Капітан поклав зімлілу Павліну на софі. Яків приніс рушник і миску зимної води. Батько кинувся за запашною сіллю. Стали відтирати зімлілу дівчину. Дівчина не приходила до себе. Страшний біль малювався на обличчі пана Барта. Стояв біля неї. Його уста потиху рухалися. Яків завважив, що старий аристократ молився. Перед ним лежала сливе нежива дочка. Бліде мов сніг обличчя викликало страшний біль у серці батька.

Яків молився: "Боже, Боже, тепер час просвітити та навернути мого пана. Тепер, тепер!..."

Розщіплюючи сукенку дочки, батько знайшов дві фотографії. Це була фотографія молодої жінки. Він посварився з нею. Вона верталася до матері і саме тоді втопилася. Друга фотографія це його син. Навчив його ненавидіти і бути фальшиво гордим. Хтось образив його. Не хотів пробачити. Виповів двобій, і загинув.

В очах старого каліки стануло сльози: "Боже, рятуй мою дочку!" Невільник приступив до непорушного тіла. Почав натирати скроні холодною водою. Дівчина розкрила очі і усміхнулася до батька та до нареченого.

"Батьку, чи ти ненавидиш нас?"—і показала пальцем на капітана.—"Ні, дорога дочко!" відказав батько, засоромлено опустивши голову. "Я мав уже досить ненависти в житті, і що вона принесла мені? Нічого, самі горя та страждання!"

Дівчина зітхнула гейби тяжкий тягар спав їй з душі. Взяла руку нареченого та любляче притулила собі до лиця. Яків думав, що пан Барт розділить їх. Цим разом помилився.

"Пане капітане, якщо ти погодишся мати конфедерата за тестя, то я прийму 'єнка' за зятя!" промовив, подаючи капітанові руку.

"Екс-єнк!" відповів Мартин. "Війна скінчена. Америка надалі залишається одною країною для всіх американців!" Стиснув сильно та щиро руку Барта. Старий усміхнувся та відповів: "Екс-конфедерат!". І обидва кинулися в обійми, потверджуючи поцілунком поєднання.

Невільник Яків нечутно вибіг з кімнати. На коритарі в пітьмі припав перед Розп'ятим Спасителем і серед сліз закликав: "Ісусе, мій Боже і Спасителю, Ти помер, щоб помирити Бога з людьми, і людей—одних із другими. Я благав у Тебе чуда. Я знав, що Ти можеш поєднати їх. Чудо сталося! Дякую Тобі, Господи!"

ДИВНА НАША ПОГОДА

Здається, що останніми роками погода в світі стала химерною, бо відколи люди пам'ятають не було в ній стільки наглих і непередбачених змін. Тепло появлялося там, де звичайно були морози, а морози там, де було тепло. Дощ падав тоді, коли завжди дотіль бувала погода, і навпаки.

Звідкіля беруться ці дивні зміни погоди в світі? Ніхто точно негоден подати причини цих дивних змін, але науковці вказують на три правдоподібні джерела:

а) Сонце останніми роками дуже забурене, повно на ньому плям і вибухів. Це спричиняє забурення в нашій атмосфері, бо наша атмосфера знаходиться в стані постійного забурення, хоч ці забурення останніми роками видаються нам надзвичайними.

Коли на сонці є багато плям, тоді над землею є багато хмар, змін температури, дощу та громовиць.

б) Двооскид це газ, що походить із фабрик, автомобілів, тощо. Він йде в повітря та робить замішання в температурі. Сьогодні цього газу 20 разів більше ніж було на початку століття, бо індустрія сильно поступила вперед.

в) Дехто приписує ці зміни атомним вибухам.—

1) Моя наречена залюбки ходить до латинської церкви, бо каже, що латинська церква більше католицька ніж наша. Чи це правда? Мені це прикро!

Ваша наречена сильно помиляється. Латинська Церква така сама католицька, як наша. Різниця в обрядах і звичаях не робить одної Церкви ліпшою над другу. Папа Венедикт XV отак каже: "Христова Церква не є латинська, грецька, ні слов'янська, але **католицька.** Члени всіх націй є рівні в очах Апостольської Столиці. Христос і Папи бажають, щоб усі люди були **католиками,** а не **латинниками**".

З цього бачите, що всі католики є рівні в очах Христової Церкви, хоч навіть латинники признають, що наш обряд куди кращий ніж латинський. Участь наших людей у наших відправах безмірно більша ніж латинників у латинських. Нове канонічне право видане для католиків Східніх Обрядів Святішою Столицею в 1957 р. каже: "Нехай клерики (священики) не важаться радити клерикам чи вірним іншого обряду щонебудь, що понижало б чи шкодило б їх пошанигідним звичаям" (Кан. 1, 3). Церква боронить всі обряди, бо вони є її прикрасою. Той є католик, хто приймає віру голошену Христом, як її подає і виясняє Церква, признає авторитет Папи, як Христового Заступника на землі, та вірить у сім Святих Тайн. Все інше є другорядне, яке не робить ніякого обряду чи його членів ліпшими ніж другі.

Число членів якогось обряду, який є більше поширений у якімсь краю, ніж інші обряди, не робить цього обряду ліпшим аніж обряди, що мають менше число членів.

2) Відколи ми стали зватися українцями католиками і чому? Чому викинено назву грекатолик?

Слово **грекокатолик** було встановлене австрійським урядом по першім розборі Польщі в 1772 р., як Західня Україна перейшла під панування Австрії. Польське населення погорджувало нашим обрядом, як нищим і меншевартісним. Тоді Австрія порішила правно зрівняти всі три обряди, що там були, додаючи до кожного: **римо**-католик, **греко**-католик і **вірмено**-католик.

Наші люди принесли цю назву до Америки та Канади. Але слово **грекокатолик** робило на чужинців враження, що ми **греки.** Оттому наші єпископи з Америки та Канади на синодчику в Торонті в 1957 р. порішили заступити дотеперішні назви "Старослов'янський, слов'янський, грекокатолицький, візантійський" **українським,** щоб усі знали, хто ми такі. З того часу наш обряд офіційно зветься "українським обрядом".

3) Моя жінка вихованка латинської школи залюбки ходить на Службу Божу в неділю до латинської церкви, хоч ми маємо свою церкву. Ба й ще бере

з собою діти на латинські відправи та до сповіді. Чи це добре?

Церковне право дозволяє католикам приймати з набожности Св. Причастя та йти до сповіді в будьякім обряді, але воно зазначує, що це радше виняток. Право хоче, щоб кожен католик по можності приймав великодне Св. Причастя і відбував великодню сповідь у своїм власнім обряді, ба й навіть у парафіяльній церкві.

Українці католики, що мешкають в Америці, зобов'язані дістати посвідку та передати її свому парохові, якщо відбули великодній обов'язок (сповідь і Св. Причастя) в якійсь іншій церкві, а не в своїй парафіяльній.

Як іде про Службу Божу в неділю, то звичайно католики повинні вислухати її в церкві свого обряду, якщо це їм можливе.

4) Я знаю, що українцям католикам заборонено справляти весілля та улаштовувати танці в заказанім часі. Чи це гріх? Хтось казав мені, що воно заборонено справляти публичні танці, але за те можна танцювати по приватних домах при музиці грамофонів чи радія. Чи це правда?

Закон церковний забороняє всякі танці, чи вони відбуваються публично чи по приватних домах, чи з музиками, чи при грі грамофонів або радія. Отож нема різниці між приватними і публичними танцями. Обидва роди танців заборонені. З цього виходить, що українці католики грішать, як танцюють у заказанім часі.

Від 1956 р. заказані часи для всіх наших дієцезій в Америці та Канаді це час Великого Посту та Пилипівки. В інших часах вільно справляти танці. Не слід покликуватися на латинників, бо їм танці не заборонені. Ми маємо заховувати приписи нашого, а латинники латинського обряду. Христос судитиме нас по приписам нашого церковного права, а латинників по приписам їхнього. Наша едмонтонська єпархія придержується старих приписів про заказаний час.

Коли латинники запрошують наших хлопців чи дівчат на танці, то вони повинні чемно відмовитися, пояснюючи, що наш обряд забороняє танці в Великім Пості і Пилипівці.

Батьки не мають ніякого права давати своїм дітям позволення іти хоча б навіть на шкільні танці в часі заказаних часів. Інколи в особливіших обставинах парох може декому дати подібне позволення, якщо вважає це за конечне.

5) Коли народився Ісус Христос?

Ніхто точно не знає, коли Спаситель прийшов на світ, бо перші християни не полишили нам ніякої згадки про день чи місяць або рік Його народження. Нема про це й згадки і в Євангеліях.

Писателі перших віків згадують передання, яке каже, що Христос мав народитися в квітні чи маю, бо тоді пастирі випасали стада на полях. Стад не пасли в зимі. За те Св. Епіфаній з кінця 4-го століття каже, що Христос народився на 6 січня.

Не знаний також рік Його народження, бо наше числення від народження Христа спізнене на яких чотири роки. Отож Христос мав би був народитися вже тому яких 1962.

6) Коли почали святкувати Різдво Христове?

Початки святкування Різдва не були загальні в Христовій Церкві. Цей звичай почався зразу в Західній Церкві десь при кінці третього століття і в 4-ім поширився на Східню Церкву. На Сході спочатку святкували **богоявлення**, якого не знали на Заході. Згодом свято Богоявлення перейшло зо Сходу на Захід. На початку 5-го століття обидва свята були знані в цілій Христовій Церкві.

7) Чому Церква святкує Різдво на 25 грудня?

На 25 грудня поганські римляни святкували **день свята Сонця**, найбільшого добродія землі. Звали його днем непереможного Сонця. Христос це Сонце Божої справедливости і найбільший Добродій людства. Церква заступила святкування на 25 грудня в честь земського сонця днем Різдва Христового, бо Його народження принесло світові більше добродійств аніж сонце приносить землі.

Зразу Різдво і богоявлення святковано в той сам день. Оттому наші різдвяні та йорданські відправи дуже подібні до себе. Це святкування було на 6 січня на Сході, а 25 грудня на Заході. Потім розділено ці свята. Різдво перенесено на 25 грудня, а Богоявлення лишилося на 6 січня.

8) Коли Христос почав Своє публичне життя?

Ніхто не знає, коли Спаситель виступив як Месія та став голосити світові Святу Євангелію. Наша Церква зачинає свій церковний рік днем першого вересня, бо давній переказ каже, що Христос зачав у вересні Своє публичне життя.

ПРИКЛАД НАВЕРТАЄ РОДИНУ

Мій чоловік і я були ревними протестантами. В часі його військової служби наша релігія послабла. Ми навіть перестали ходити на богослуження. Скінчивши військову службу, мій чоловік винайняв малий дімок, в якім ми проживали.

Наше фінансове положення не було надто рожеве, тому прийняли до себе католицьку дівчину, яка платила нам чинш за помешкання. Вона працювала в крамниці. Щодня перед працею поступала на кілька хвилин до поблизької церковці. Це робило на нас дивне враження, бо ми не чули, що воно добре ходити часто до церкви. Недільне богослуження колись вистачало нам.

Згодом ця дівчина заручилася з прикладним католицьким хлопцем. По кількох місяцях вийшла за нього заміж. Ми стали їх добрими приятелями.

Наш синок народився по їх весіллі. Ми хотіли, щоб вони були хресними батьками для хлопчика. Треба було згодитися, що дитина буде вихована в католицькій релігії, що й ми радо вчинили.

По трьох роках ми закупили власний дімок. Заки перенеслися до нього мій муж сказав: "Чому не перейти нам до нового дому як католицька родина?"—Ми удалися до поблизького пароха, обучилися в вірі та вступили до Католицької Церкви завдяки доброму прикладові одної ревної католицької дівчини.

Церква може повторити слова великого Апостола, щоб пробудити їх із погубного самообману та духовного летаргу: "Ви всі сини світла. Ми не належимо до ночі, ані до темряви... Будьмо тверезі, зодягнувшись у броню віри й любови і в шолом спасіння, бо Бог не призначив нас на гнів, а щоб спасіння отримали Господом нашим Ісусом Христом, що помер за нас, щоб, чи чуваємо чи спимо, разом із Ним ми жили... Глядіть, щоб ніхто нікому не відплачувався злом за зло, але завжди дбайте про добро і один для одного і для всіх... Без перестанку моліться. Завжди радійте. Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі. Усе випробовуючи, тримайтеся доброго!" (I Сол. 5, 5-21). "Не втомляйтеся, чинячи добро" (2 Сол. 3, 13).

ХВОРОБРІСТЬ НАШИХ ПРЕДКІВ

БЛАКИТНА, соняшна Україна була завжди сіллю в оці для бідних, диких і некультурних сусідів. Від зарання свого існування наш нарід мусів постійно боротися з захланними сусідами за незалежність своєї батьківщини.

Наші хоробрі, в залізно закуті лицарі, звичайно розгромлювали одчайдушних наїзників і проганяли їх у дикі, азійські степи. Проте невпинні наскоки диких орд нераз так вичерпували наш нарід, що він знемагав у затяжній боротьбі. Тоді вороги брали верх і якийсь час панували в нашім буйнім краю.

Отак дикі, кремезні хозари напали на наш край і в кривавих боях зайняли його. Хозари опісля прийняли юдаїзм і стали жидами. Сьогоднішні жиди, розкинені по всьому світі, не є нащадками колишніх ізраїльтян, що жили в Палестині перед зруйнованням Єрусалиму римським кесарем Титом у 71 р. Це здебільша нащадки несемітських хазар, що перейшли на жидівство.

Отак ці хозари зайняли давню Україну та сказали нашим предкам: "Платіть нам данину!"

Наші предки зійшлися на нараду та рішили дати хозарам по одному мечеві від кожної родини. Хозарські посли забрали мечі та радісно вернулися до свого вождя.

"Яку данину принесли від русичів?" спитався гордий хозарський ватажок.

"Русичі дали нам як данину по одному мечеві від родини", відповіли посланці.

Хозарські старики, що сиділи біля вождя, сумно захитали головами і промовили до нього:

"Князю, це недобра данина. Ми перемагаємо шаблями, що гострі тільки з одного боку. А зброя русичів гостра з двох боків, бо це мечі. Прийде час, що вони братимуть данину від нас і інших народів".

Так і сталося. Повстала могутня київська держава, що обнимала простори від Карпат по Балтийське та Чорне Море. Московщина була частиною київської держави. Наші славні предки опанували сливе цілу Східню Европу та створили одну з найбільших, наймогутніших і найкультурніших держав світу. Чому? Бо були хоробрі та працювали в згоді, слухали князів і любили батьківщину більше ніж власні інтереси. Це був правдивий патріотизм, благословений Богом.

Коли ж цей патріотизм заник у нашім народі, бо фальшива любов до себе цебто самолюбство взяло верх над любов'ю до батьківщини, Україна ослабла і стала здобиччю зразу татар, потім нечисленних литовців, пізніше поляків і накінець за Богдана Хмельницького, якого Тарас Шевченко зве "непрозсудним сином" перейшла під мачушину опіку Москви, що проголосила їй вирок смерти устами свого імперіялістичного міністра Валуєва: "України не було, нема і не може бути!"

Нащастя московське бажання розбилося об завзяту українську вдачу. Україна є, бо навіть червоні московські шовиністи, що для світового обману звуть себе комуністами-інтернаціоналістами, признають її існування.

Україна нестримно йде до своєї державної незалежности. День волі засяє в нашій батьківщині, як всі українці—без різниці на політичні партії та віроісповідні різниці—полюблять Україну більше ніж себе самих і стануть боротися за неї навіть з нараженням власного життя.

Україна відживе до слави та волі. З її золотоверхої столиці Києва знову засяє на ввесь слов'янський Схід світло Христової Євангелії, розганяючи мряку московського, безбожницького та шовіністичного комунізму.

НАЙБІЛЬШИЙ УСПІХ

Спасіння власної душі або душі ближнього це найбільший успіх у житті людини, бо душа ніколи не вмирає.

Бог не дивиться на земські добра людськими очима. Спасіння душі навіть найбільшого нуждаря це більший досяг в Його очах аніж будова єгипетської піраміди, хмародерів чи ракет, які полетять на місяць чи навіть у вселенну.

Врятована душа буде навіки прославляти Бога в небі і пригадуватиме анголам успіх Христової смерти на хресті.

Ми щасливі, що Бог дозволяє нам спасати душі своїх ближніх. Кожен християнин може спасати душі, якщо молиться за їх навернення, жертвує за них свої щоденні хрести та робить покуту за їх гріхи.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Треба зміцнити нашу надію

КОЖНА людина повинна надіятись на Бога, свого Небесного Вітця. Кожна людина теж повинна подбати, щоб її надія на Бога була сильна й тривала. Щоб скріпити нашу надію, треба часто роздумувати про мотиви, на яких вона спирається: Божа всемогучість, Його доброта й Його обітниці, яких Він доконав. Коли б вони не вистачали, щоб скріпити наше довір'я, то треба тільки пригадати собі слова Св. Павла: **"Він, що Свого Сина не пощадив, а видав Його за нас усіх, як же з Ним і всього не подаруе? Хто винуватиме вибраних Божих? Бог є тим, що оправдуе. Хто є тим, що осуджуе? Христос Ісус, що вмер, ба й воскрес (з мертвих), Який є по правиці Божій, Який і заступається за нас"** (Рим., 8: 32-34). Тому з **Божої** сторони наша надія повинна бути абсолютно певна. Одначе з **нашої** сторони маємо причину боятися, тому що людина не завжди співпрацює совісно з Божою ласкою. Всі наші зусилля, отже, треба спрямувати, щоб скріпити нашу надію і вчинити її ліпшою.

Щоб зміцнити надію, треба співпрацювати з Богом в ділі нашого спасіння і освячення: **"Бо ми помічники Божі"** (I Кор. 3: 9). Бог, даючи людині ласку, не думає заступити її діяння Своїм діянням. Він тільки доповняє невистачальність людини. Без сумніву Бог є найперша й головна причина кожного доброго діяння людини, але Він є далекий від того, щоб знести її особисте діяння. Він тільки хоче розбудити його й зробити успішнішим.

Св. Павло це добре зрозумів, коли написав: **"Ласкою ж Божою я є тим, чим є, і ласка Його не була в мені марна, а більш, як вони всі, я працював, та не я, а ласка Божа зо мною"** (I. Кор., 15: 10). Він упоминав інших робити те, що він сам творив: **"А як співробітники напоминаємо вас, щоб ви не приймали ласки Божої надаром"** (2. Кор. 6: 1). Це передусім до свого дорогого учня Тимотея, що він спрямував наступну необхідну заохоту: **"Терпи, як добрий воїн Христа Ісуса"** (2. Тим., 2: 3), тому що він мав працювати не тільки для свого власного спасіння і освячення, але також для інших. Св. Петро вживав тієї самої мови. Він пригадував своїм учням, що хоч вони є покликані до спасіння, вони мали запевнити те покликання виконанням добрих діл: **"Тому, браття, старайтеся більш, щоб ви через добрі діла зробили певним ваше покликання і вибрання, бо, роблячи це, ніколи не згрішите"** (2. Петр., 1: 10).

Треба, отже, бути переконаним, що в ділі спасіння й освячення людини все залежить від Бога; одначе треба поступати так, неначе все залежало б від самої людини. Своєї ласки справді Бог ніколи не відмовляє людині, і тому людина завжди повинна вважати головно на свою особисту діяльність.

ПРИПОВІДКИ

З бика не надоїш молока,
Золотий ключик до всіх замків придасться.
І риба співала б, коли б голос мала.
"Здоров, кума!"—"На ярмарку була!"—"Ти глуха, кума?"—"Купила хвартуха!"—"Прощай, кума!"—"П'ятнадцять дала!"—
Донечка до мами: "Мамо, нас люди хвалять!"—"А хто такий хвалить?"—"А-в-в-о, ви мене, а я вас!"
Ми своякн: його батько та мій батько коло одної печі грілися.
Хто себе скрізь вихваляе, той совісти не маe.
Де закон ламають, там правди не знають.
Лінох крутить цілий рік, все від праці десь на бік.
Народна дружба, братство—дорожче ніж всяке багатство.
Перемога сама не приходить, її треба здобути власними силами.

— СМІХОВИНКИ —

Маленька дівчинка плаче на дорозі. Пасажир спинився і питається: "Що сталося?"
Дівчинка: "Нові черевички тиснуть мене".
Пасажир: "Не дивниця. Ти взула їх не так як треба.
Дівчинка: "Чому так, як не треба? Я не маю інших ніг."

Суддя: "Чому ти вдарив свою жінку?"
Чоловік: "Вона в злості кричала до мене: Вдар, вдар мене! Я візьму до того старого лисого дурня (судді) і він тобі покаже'!"
Суддя: "Справа скінчена. Чоловік невинний".

Священик був трохи глухий. Стрінув жінку і спитався, як маеться її чоловік, Жінка відповіла: "О, мій пяк уже помер."
Священик: "Богу дякувати. Зміна повітря напевно вийде йому на користь".

Землетрус знищив багато домів у містечку К. Жінка і чоловік вислали маленького Влодка до бабці, поки не відбудують дому. По двох днях дістали телеграму від бабки: "Відсилаю вам Влодка. Вишліть мені землетрус".

Синок: "Мамцю, чи то правда, що ми порох і повернемося в порох?"
Мама: "Так, Васильку. Так каже Св. Письмо".
Синок: "Я заглянув під ліжко і там хтось є."

СВЯТА ЕВФРОСИНА

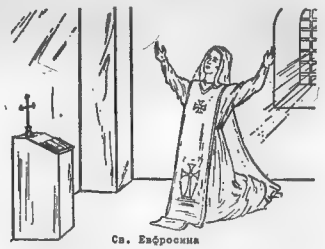
Св. Евфросина

М. Щ.

I.

(I) Молоді літа.

СВЯТА Евфросина була дочкою полоцького князя Юрія, нащадка славного Володимира Великого, що в 988 р. вчинив Христову Євангелію підвалиною життя України. Відтоді Україна стала великою та славною християнською нацією. Земля покрилася тисячами Божих храмів і монастирів, в яких святі Божі угодники й угодниці проживали для Бога та змагали до досконалости. Одна з цих геройських угодниць це **Свята Евфросина.**

В світі наша героїня звалася Предиславою. Евфросина це її черниче ім'я. Побожні дівчата, вступаючи до монастиря, змінняли імена, щоб цим показати, що відрікаються світу, його багатств, розкошів, і віддаються Богові на службу.

її дитинства. Хоч уродилася та зросла посеред княжих багатств і вигід, Евфросинене серце

Господь особливіше любив цю невинну дівицю від самого не прилягло до світу і не далося обманити його приманою. Як її товаришки захоплювалися чаром юности і мріяли про майбутне життя посеред теплого родинного вогнища, Евфросина читала Св. Письмо та роздумувала про вічні правди. Перед душею ставав Божественний Спаситель і гейби промовляв до її палкого, юного серця: "Евфросино, любиш Мене?" На одушевлену відповідь: "Так, Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе!"—Спаситель продовжав: "Чи сильно любиш Мене? Чи любиш Мене більше ніж увесь світ, своїх батьків, себе саму?"

Отакі роздумування сповняли душу молодої та вродливої дівиці. Не дивниця, що Евфросина відкинула руку численних княжих і боярських синів, які намагалися здобути її серце. Це

серце належало до Христа. Евфросина порівнювала земських із Небесним Женихом і Христос виходив Переможцем у її серці. "Хто бо годен рівнятися з Всемогучим Божим Сином? Хто Йому рівня між синами людськими?" говорила молода дівиця.

Поведінка дочки, брак зацікавлення світом і відмова вийти заміж немало дивували навіть її власних батьків. Вони рішили силоміць зламати "химерність" дочки і заручити її з гарним, багатим князенком, який захопився її красою, скромністю і добротою.

Евфросина довідалася про таємне рішення батьків. Не кажучи нічого, покинула батьківський дім і ніччю втекла до дівочого монастиря.

* * *

Батьки сильно здивувалися зникненням улюбленої дочки, якою гордилися перед знайомими і приятелями. Їм трудно приходилося зрозуміти, як молода дівчина годна зрікатися багатого подружжя та на все життя замикатися в монастирі, проживаючи серед убогости, невигід, послуху та повного відокремлення від світу. Для Евфросини не було ніякої трудности в її поступку. Погляд на Божого Сина, що **бувший багатий,** стався найбіднішим і прийняв **вид слуги,** виказував, що її саможертва, хоча б яка велика та прикра, являлася дрібничкою в порівнянні з тою безконечною величною жертвою, що Спаситель приніс Своєму Небесному Отцеві за всіх людей і за кожну поодиноку душу. Згадка про саможертву Божого Сина стала для Евфросини таємним джерелом її сили та відваги на шляху геройського життя. Нажаль це джерело й досьогодні закрите для неодної дівчини, що далася заслїпити обманливому блискові скороминущих земських дібр.

* * *

(II) В монастирі

Колишня княгиня Роменія була ігуменею монастиря, в якім схоронилася молоденька Евфросина, тікаючи не від ката, що бажав стяти їй голову, але від залюбленого юнака, який намагався станути з нею під вінець.

Черниці довго вагалися, заки прийняли між себе Евфросину. Це була молоденька і надзвичайно гарна дівчина. Крім цього була улюбленою дочкою могутнього полоцького князя Юрія, який умів злоститися і давати другим відчути свій гнів.

Бідна Евфросина заллялася р'ясними сльозами. "Господи Ісусе, невже ж я негідна бути Твоєю обручницею? Ти знаєш, що моє серце ніколи нікого не любило хіба Тебе одного!"

Побожність, скромність і доброта княжої постулянтки взяли верх над побоюванням добрих черниць. Не зважаючи на

обурення Евфросининого батька, черниці рішилися прийняти його дочку до монастиря, бо переконалися, що вона всім серцем любила Бога та щиро прагнула посвятитися Христові.

Отак постригли її в черниці, подали черничий одяг, вчепили до пояса чотки (вервицю) і надали нове черниче ім'я "Евфросина". В дні монаших облечин зникла юнка Предислава і появилася Христова обручниця **Евфросина.**

Батьки геройської дівиці зразу сильно противилися її рішенню стати обручницею Спасителя в черничім стані та намагалися всіма можливими засобами змусити її вернутися додому. Евфросина оперлася їхнім благанням і намовам, повторяючи Христові слова: **Хто любить батька, матір... більше ніж Мене, той недостойний Мене.** Коли ж батьки пригадували їй, що в подружому житті знайшла б щастя, то мудра дівиця відказала: "Я знайшла кращого жениха, з яким буду куди щасливіша в цьому та другому житті!"

Переконливі слова дочки втихомирили біль і жаль батьків, які погодилися на її рішення, бо були добрими християнами й не хотіли противитися Божій волі. Отак Евфросина перемогла світові примани і спротив батьків. Стала черницею. Свідомість, що належить до Христа, сповнила її невинне серце невимовною радістю.

* * *

Молода черниця дуже поважно та ревно взялася до монашого життя. Відрікшись світу, всім серцем звернулася до Бога. Христовий заклик **"Будьте досконалі як досконалий ваш Небесний Отець"** невпинно бренів у її ушах. Хотіла бути не тільки доброю, але святою черницею, щоб Христос був гордий із неї. Монаша карність сильно подобалася їй, бо в кожнім приписі Правил бачила Божу волю, яку силкувалася якнайдосконаліше виповнити, щоб Небесний Отець міг повторити про неї слова, що колись висказав про Ісуса: "Це Мій улюблений Син (дочка), в якім є Моє уподобання".

Ревність у монашому житті не означає, що молода новичка не мала спокус чи труднощів. Нераз її серце чулося пригноблене, душа сповнялася тугою за люблячим батьком і матір'ю... Світ видавався такий привабливий!... Дух темряви використовував ці пригнічення, і шептав до неї: "Евфросино, бачиш, монаше життя не для тебе! Бог сотворив тебе для світу!... Ти зробила б багато добра в світі як жінка та мати численної родини... Пощо тратиш час між чотирма мурами?"

Евфросина не піддалася звірі, бо знала, що кожний життєвий стан має свої радощі і смутки, хвилини духового запалу і пригноблення... Нераз любляче скаржилася Ісусові Христові на свої хрести і терпіння. Спаситель потішав вірну слугу, підбадьорював і додавав відваги сміливо ступати дорогою монашої досконалости.

В душевних пригніченнях Свята не забувала теж Пречистої Діви, потішительки засмучених. Не одну годину провела перед її іконою. Божа Мати ободрювала Евфросину, пригадуючи їй, що в часі земського життя вона теж багато настраждалася, от хоча б як малолітній Ісус залишився в Єрусалимі, не повідомивши її про Свої заміри, чи під хрестом, до якого прибили Його вороги.

Отак свята черниця перебороля всі труднощі та закріпила своє покликання. Її шляхетна душа рвалася до щораз сильнішої злуки з Богом. Серце тужило за самотою. Свята виєднала собі позволення в полоцького єпископа проживати в маленькій комірці при вході до катедральної церкви в Полоцьку, щоб безнастанно думати про Божественного Спасителя, утаєного в Пресвятих Тайнах.

Єпископ знав святість і ревність молодої княжни, тому радо вволив її волю. Свята замешкала біля церкви Божої Премудрости, проводячи ввесь час на побожних розважаннях, молитвах, постах і піснях у честь свого Небесного Обручника, Христа, що полюбив нас і віддав Себе на смерть за спасіння людей, Своїх улюблених земських братів і сестер, бо Він з любови до них стався сином Адама.

(Продовження буде)

ХРИСТОС ДО СЕСТРИ ФАВСТИНИ:

"Я—любов і милосердя. Ніяка людська нужда негодна рівнятися з Моїм милосердям.

Я щедріший для грішників аніж для праведників, бо для них зійшов на землю і пролляв Кров.

Грішники! Ніхто з вас не втече від Мене. Якщо не хочете Мого милосердного Серця, то попадете в руки Моєї справедливости. Жду, коли ваше серце зачне битися для Мене.

Промовляю до вас докорами сумління, невдачами і терпіннями. Не бійтеся прийти до Мене.

Щаслива та душа, що вірить Мойому милосердю, бо Я Сам дбаю про неї.

Бажаю, щоб образ Мого Серця почитано в цілім світі. Обіцюю, що не пропаде та душа, що почитатиме цей образ. Вже за життя запевняю їй перемогу над ворогами, особливо в годині смерти. Сам захищатиму її.

Голоси душам, щоб не боялися наближатися до Мене. Говори їм про Моє безконечне милосердя".

ПОКАЯННЯ

ПОКАЯННЯ це Свята Тайна, в якій священик в імені Ісуса Христа прощає всі гріхи, вчинені по хрещенні. Священик дістав від Христа право відпускати гріхи. Христос сказав до апостолів і їх наслідників—священиків: **Приймiть Духа Святого, кому відпустите гріхи, відпустяться їм, а кому задержите, задержаться.** (Ів. 20, 23). Наслідки гідно прийнятої Тайни Покаяння: 1) освятна ласка, яку Тайна привертає душі, 2) прощення гріхів, 3) відпущення вічної та дочасної кари за гріх, 4) поміч стерегтися гріха набудуче, 5) привернення заслуг добрих діл, якщо ці заслуги були втрачені через смертельний гріх.

Ось що треба чинити, щоб гідно прийняти Тайну Покаяння: 1) зробити іспит сумління, 2) жалувати за гріхи, 3) вчинити постанову більше не грішити, 4) висказати гріхи, 5) виконати наложену покуту.

Що таке Тайна Покаяння?

Покаяння це тайна, в якій священик в імені Ісуса Христа прощає гріхи поповнені по хрещенні, якщо грішник жалує за них і обіцює поправитися.

Від кого священики дістали право відпускати гріхи?

Священики дістали право відпускати гріхи від Ісуса Христа, що сказав Апостолам і їх наслідникам, священикам: "Приймiть Духа Святого, кому відпустите гріхи, відпустяться їм, а кому задержите, задержаться". (Ів. 20, 23).

Якими словами священик відпускає гріхи?

Священик відпускає гріхи словами: "Аз розгрішаю тя от всіх гріхов твоїх в імя Отца й Сина й Святого Духа. Амінь".

Які користі приносить Тайна Покаяння, як грішник належно прийме її?

Тайна Покаяння гідно прийнята дає:

1) освятну ласку,

2) прощення гріхів,

3) відпущення вічної кари й частинне прощення дочасної кари за гріхи,

4) поміч стерегтися гріха набудуче,

5) привертає заслуги добрих діл, що грішник стратив через смертельний гріх.

Що більше дає Тайна Покаяння?

Тайна Покаяння дає нам нагоду прийняти духовну поміч від сповідника.

Що треба робити, щоб гідно прийняти Тайну Покаяння?

Щоб гідно прийняти Тайну Покаяння, треба:

1) зробити іспит сумління,

2) жалувати за гріхи,

3) мати сильну волю більше не грішити,

4) визнати гріхи перед священиком,

5) виконати наложену покуту.

Що значить робити іспит сумління?

Робити іспит сумління значить пригадати собі гріхи, яких хтось допустився по послідній добрій сповіді.

Що треба робити перед іспитом сумління?

Перед іспитом сумління треба просити в Бога помочі пізнати свої гріхи й щиро визнати їх та жалувати за них.

Як робимо добрий іспит сумління?

Добрий іспит сумління можна зробити, пригадуючи собі Божі й церковні заповіді, обов'язки свого стану, розглядаючи, чи ми не грішили проти них.

ЗАПОВІДЖЕНИЙ СОБОР

Папа Іван XXIII заповів загальний вселенський Собор, звертаючись до всіх визнавців Христової Євангелії: "Ми... відчиняємо серце і простягаємо рамена до всіх тих, що відділені від Апостольської Столиці".

Хоч Папа покищо не вислав запрошення різним некатолицьким групам взяти участь у Соборі, всетаки зацікавлення поміж провідниками різних віровизнань дуже велике. На згадку про вселенський Собор відгукнулися, і то дуже прихильно, провідники некатолицьких віровизнань. Всі вони заявили, що християнство повинно бути об'єднане.

Атенагорас, царгородський патріярх, сказав: "Якщо Його Святість потрапить об'єднати християнські церкви в одну, то Він перейде в історію як найбільший Папа!"

Дата Собору ще не усталена. Треба буде довгої підготовки, може два або й більше літ. Собор мав би головно займатися об'єднанням християн в одній святій Христовій Церкві. Крім цього багато інших питань було б порушено в часі нарад єпископів і богословів.

Християни повинні молитися, щоб цей папський почин увінчався успіхом, бо об'єднання християнства було б великою ласкою для людства. Тоді вплив Христової Євангелії був би куди більший на тих, що не є християнами.

Максим Рильський

ЖУРАВЛИНА ПІСНЯ

Ми летимо ключем в блакитному просторі
В степи зелені рідні ізза моря,
Дзвінкую пісню ми співаємо в блакиті,
Промінням сонячним прозорим оповиті.

Вже рідній поля убралися квітками,
Весна сама летить у небі чистім з нами
І посилає скрізь цілінки чарівні...
Привіт же вам, степи ви дорогії...

РЕЦЕНЗІЇ

"МОЇ ПІОНІРСЬКІ ПРИГОДИ В КАНАДІ"

Августин Романюк видав свою власну піонерську автобіографію під новищим заголовком. Книжка має 228 сторінок друку і доволі багато ілюстрацій.

Автор пригадує читачам, як хлопчиною прибув до Канади, в "буші", шукати кращої долі. Прибув з Західньої України в 1912 р. Батько і мати були вже в Канаді.

Життя було прикре, бо це початки. Треба було сильно боротися з "бушами", щоб на їх місці засіяти пшеничку чи посадити ярину.

Автор займався різними працями, їздив по Канаді за роботами, торгував шкурами, поки вкінці не підробився та не поклав власного готелю.

Книжка написана поправною простенькою мовою. Для піонерів і для їхніх дітей вона надзвичайно цікава. Цікавою й буде вона й тоді, коли забудуться піонерські часи.

УКРАЇНА МОЇХ БЛАКИТНИХ ДНІВ

"Дніпрова Хвиля" випустила друком книжку Ол. Грищенка під новищим заголовком. Автор, який залишив Україну в часі першої світової війни, і поселився в Франції, де займається письменницькою працею, чудово змальовує спомини своїх діточих років проведених у блакитній Україні.

Хоч так давно покинув рідний край, все-таки любов до нього не зникла з його серця. Не зникли й спомини. Україна стоїть мов жива в його пам'яті, бо серце прилягло до неї. Годі ж забути те, що любимо.

Книжка написана гарною мовою. Має 255 сторінок. Папір добрий. Стиль простий. Оповідання виведені цікаво.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Дев'ята частина Екциклопедії, видавництва "Молоде Життя", включає інформації від букви "Е" (епопея) до "З" (Закарпаття). Цей зшиток має багато фотографій і немало першорядних матеріялів. Є теж мапки для ілюстрації предмету. Цей зшиток зачинається 641 і кінчається 720-ою сторінкою.

Треба подивляти муравлину працю видавців цієї вартісної книги, яка збереже для грядучих поколінь цінні нам'ятки нашої історії та культури, які большевики намагаються вибити з пам'яті покоління.

Багато хто прогрішилися проти Бога та власної душі, бо "віддалилися від правди... і віру деяких руйнують" (2 Тим. 2, 18). Руйнують же віру мало освічених християн наклепами на Христову Церкву та її служителів. "А їхнє слово поширюється немов рак" (2 Тим. 2, 17). Всетаки Христос ради молитов Своєї Матері може стримати їхню злобу, просвітити їх замрячений розум, зворушити закам'янілу волю й так завернути їх із дороги прокляття, на яку самі вступили та тягнуть за собою незрячих й неутверджених Христових визнавців. "Та міцна Божа основа сильно стоїть, маючи ощо печатку: 'Господь знає тих, що Його', та: 'Нехай покине беззаконня кожний, хто взиває ім'я Господа' ". (2 Тим. 2, 19).

АКЦИДЕНТИ

Більше людей умирають в акцидентах аніж природною смертю, бо в акцидентах щороку гине в Америці около 55,000 людей, цебто на вулицях, гостинцях чи інших публичних місцях.

В 1954-5 роках згинуло в акцидентах 41,000 людей, з цього 37,000 від автомобілів.

HAIL, FULL OF GRACE!

THE angel Gabriel did not appear to Mary suddenly and unexpectedly as he appeared to Zachary in the temple, frightening him. He came as a friend, well-known, who had no need to introduce himself. He did not even mention his name, but simply said:

"Hail, Thou who art full of grace. The Lord is with thee. Thou art blessed beyond all women!" (Lk. 1, 28).

It seems that this was not the first apparition of arch-angel Gabriel to the Mother of the Lord, for he did not even mention his name as he did with Zachary, and yet the Blessed Virgin knew that he was Gabriel, one of the highest among the angels. He approached her reverently feeling his own inferiority before her who had been chosen to bring down God's own Son into this world.

"Hail, full of grace!" This is a sublime greeting never heard by any human. And it is not the angel that addresses her with such greeting. He is a mere messenger, and ambassador of the Almighty. It is the Almighty God that greets His most beautiful creature Mary, the humble maiden of Nazareth. To show to future generations her inexpressible dignity, the Triune God charged the archangel to salute her thus.

Mary was "profoundly disturbed by the salutation" because she was accustomed to ordinary greetings from her visitor. But now, there is something special. Mary feels perplexed at hearing him speak so. He never did it before.

No revelation was made to Mary that she would become the Mother of the Son of God. No wonder that she now wonders, in the child-like simplicity of her soul, what it might signify?

Gabriel noticed her anxiety and quieted her:

"Do not fear, Mary, (do not be afraid); Thou hast found favor in the sight of God. And behold, Thou shalt conceive in thy womb, and shalt bear a son, and shalt call him Jesus. He shall be great. 'Son of the Most High' will be his title. And he added: "His kingdom shall never have an end."

Now Mary knows what the angel wants from her. But another perplexity troubles her noble and immaculate heart. Did she not promise, nay make a vow, to remain a virgin forever? Gabriel has the answer ready which dispels all her fears:

"The Holy Spirit will come upon Thee and the power of the Most High will overshadow thee. For this reason the Child to be born will be acclaimed 'Holy' and the Son of God'."

That was enough for Mary. Full of humility and gratitude for this, never heard of, honor, she reverently bows her head, pays homage to the Blessed Trinity and replies:

"Behold the handmaid of the Lord. May all that thou hast said be fulfilled in me!" (Luke 1, 38).

The mission completed, the angel returns to heaven announcing to his companions the Incarnation of their God. The Holy Spirit effected her motherhood, leaving her a virgin. Thus the prophecy of Isaias was fulfilled in Mary.

"Behold a Virgin will conceive and bear a son, and he shall be called Emmanuel." (Is. 7, 14).

During this discussion with the angel Mary held the fate of mankind in her hands. It was up to her to give the world a Redeemer or to delay His coming. Mary's consent to God's decree changed the face of the world. No longer will the Creator look upon Adam's children as His enemies, worthy of condemnation into everlasting fire. The guilt of Eve had been tranformed into grace and blessings through Mary's humble: "Let... it be fulfilled in me!" Eternal life with God and His angels was made possible for men through her acceptance of divine motherhood. Therefore all mankind shall call her *blessed*, benefactrix of the world.

The day of Annunciation was the greatest in Mary's life. Heaven's greatest treasure, the Son of God, came into her most pure womb and became her loving son. No more will He look upon her as His mere creature. Special title will be hers for all eternity: "Mother of God."

God, without a doubt, bestowed abundant graces upon Mary before sending the angels to her. He chose her for divine mothernood from all eternity. She cooperated with God's supernatural gifts thus rendering herself worthy to become the Mother of His Son. Her memory was always replete with holy thoughts, her heart replenished with love for God and her neighbors, her understanding illuminated with heavenly lights which showed her that God is the only Master that really deserves to be served unreservedly. Mary did it with her whole soul and strength. Thus the angel found her worthy,

indeed to be a dwelling-place of the Author and Dispenser of all graces and through Him to become the spiritual channel of grace and redemption for all mankind.

How did Mary feel at that glorious moment? It's her greatest secret. But we can somehow renew that wonderful feeling for our spiritual Mother Mary whenever we say devoutly and lovingly the greetings of Gabriel: "Hail, Mary..." This salutation must greatly please Mary when it is pronounced with pure lips, loving heart and profound reverence for her sublime dignity, because somehow it recalls and renews in her heart the feeling which she had when she heard it for the first time from the angel saying: "Hail, Full of grace..."

THE MARYLIKE STANDARDS

(Applied to bridal gowns, formals, party dresses, street dresses, blouses, skirts, gym suits, uniforms etc.)

1. "Marylike" is modest without compromise, "like Mary," Christ's Mother.
2. "Marylike" dresses are cut no deeper than two inches below the neckline, front or back; and provide FULL COVERAGE for the arms (as indicated in No. 5), shoulders, back, chest and midriff.
3. "Marylike" dresses avoid the improper use of flesh-colored materials.
4. "Marylike" dresses which use transparent laces, nets, nylons, etc., require additional backing underneath, to meet the FULL COVERAGE requirement.
5. "Marylike" dresses have sleeves extending at least to the elbows.

(NOTE: Because present styles have become so pagan that dresses with sleeves are a rarity, quarter-length sleeves temporarily are tolerated with ecclesiastical approval, until Christian women and girls can be educated to accept fully the Pope's decision on modesty.)

6. "Marylike" dresses conceal, rather than reveal the figure of the wearer; they do not emphasize, unduly, parts of the body.
7. "Marylike" dresses have skirts extending below the knees.
8. "Marylike" dresses provide FULL COVERAGE (as in No. 2), even after jacket, cape or stole are removed.

"Marylike" fashions are attactive, yet are desinged to conceal as much of the body as possible rather than reveal. This would automatically eliminate such fashions as tight slacks and jeans, shorts, tight sweaters, sheer blouses, sleeveless dresses, etc. The standards are a guide to instill a sense of modesty.

A girl who follows these, and looks up to Mary as her ideal and model, will have no problem of modesty in dress. She will not be an occasion of sin or a source of embarrassment or shame to others. Most important, she will possess a priceless feeling of peace and happiness in her heart—the peace of God. It will be a deep and abiding peace, brought about by the knowledge that her heroic efforts and sacrifice to be modest and pure in this pagan day, will make her most pleasing in the sight of Almighty God and His Blessed Mother.

(Reprint from "Divine Love.")

READY-MADE PENANCES

M. Schudlo, CSSR.

SOLOME was one of the women who followed Jesus Christ on His missionary tours. She was present at the Crucifixion and Resurrection of Our Lord.

This pious woman had two sons, James and John. Knowing that Jesus loved both of them in a special way, Salome came to Jesus and addressed Him, saying: "O Lord, may I ask a favor?" And Jesus said to her: *"What do you want?"* And she said to Him: *"Command that these my two sons may sit, one at Thy right hand and one at Thy left hand, in Thy kingdom!"* (Mt. 20, 21).

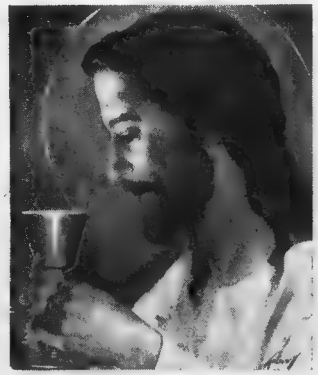

Jesus listened to this motherlike request, and then turned to her sons, His two beloved apostles, and questioned them: Do you wish to sit with Me in My heavenly Kingdom? Both probably said, "Yes, O Lord, we wish to sit with You upon special thrones of glory in Thy Kingdom."

"If you wish to share My heavenly glory, tell Me: *Can you drink the cup of which I am about to drink?* And again both brothers, James and John, replied eagerly: *We can.* (Mt. 20, 22).

God, our almighty Creator and loving Father, made us for Himself and for eternal happiness of heaven in which all men who love and serve God will some day share. After Adam's fall into original sin no man can possess the joys of the heavenly Kingdom unless he conquer them by a good life and sacrifices which a virtuous and holy life entails. Did not our Lord say: *The Kingdom of heaven suffers violence, and the violent ones bear it away,* i.e., conquer it. (Mt. 11, 12)

A good, pious and holy life is not as easy as some might think. It takes a great deal of self-sacrifice, self-discipline, mortification and spiritual exercise to be good. If *being good,* — really good — were easy by all standards, everybody would be good. There would be no bad people in this world if virtue were an easy thing.

Since a good Christian life is not an easy thing, many people stumble and fall into sin which is the worst evil that a person can ever commit.

If God in His Providence were guided by justice alone, that would be the end of everything. The sinner would be punished at once and thrown into the hellish abyss of everlasting fire in which there is no more hope nor salvation.

But our God is a good God. He is anxious to forgive His sinful creatures, *not wishing that any should perish but that all should come to repentance,* St. Peter says (1 Peter 3, 9).

Sinful man can always make peace with His Maker and be forgiven by Him on condition that he is willing to do penance for his sins. When St. Peter exposed the horrible crime which the Jewish leaders with the approval of their seduced people committed on Good Friday by condemning the Son of God to death, his listeners were stricken with fear and exclaimed: *Brethren, what shall we do to make up for our crime?* The Head of the Apostles replied: *Do penance and be baptized, everyone of you, in the name of Jesus for the forgiveness of your sins!* (Acts: 2, 37-38).

The repentant Jews followed his advice, were baptized and joined the Church, *about three thousand souls.* (Acts: 2, 41). They were forgiven their crimes and became God's beloved children. Had they refused to do so, they would probably had perished in the fire which destroyed the Holy City of Jerusalem in 71 when the Roman legions cracked the rebellion and killed some 1,200,000 Jews.

All men need forgiveness because all men are sinners, some less and some greater. No one can say: I have nothing for which I should do penance! Therefore the watchword: "Do penance or perish!" stands firm for all men.

Mortification and penance are unpopular virtues in time of prosperity, ease and numerous comforts which surround our daily life, but they do not cease being necessary. They are so necessary, in fact, that it is impossible to reform ourselves without them. It is also impossible to be good Christians, save our soul and reach heaven without them.

While Our Lord was preaching someone told Him that Pilate, the Roman governor of Palestine, had killed some riotous and rebellious Jews from Galilee because they defied his authority and made trouble. Pilate's action was God's punishment for their ungodly life, for Jesus replied: *Do you think that these Galileans were worse sinners than all the other Galileans, because they have suffered such things? I tell you 'No'; but unless you repent, you will all perish in the same manner.* (Lk. 13, 2-3).

There is no doubt that we live in an age of unprecedented prosperity and material abundance with all its enjoyments and comforts in which almost the entire population participates. Most of the people have already forgotten what need and hunger are like.

From prosperity comes the terrible temptation of materialism which manifests itself in love of money, in the cult of the body, in excessive

seeking of comfort and avoidance of any austerity of life. It shows itself in the unbridled search for pleasure (Thomas Manville, American millionaire, divorced his tenth 'wife' in Nov. 1957, and ill-famed Rita Hayworth got her fifth 'husband' in Feb. 1958), in egotism and egoism which despises poor people and, whenever it can, oppresses them, because everything is valued in terms of material prosperity and earthly satisfaction.

It is hard to induce the modern man and women to like and to do penance. And yet, Christians are bound in conscience to think of this unpleasant subject whether they like it or not, because the old watchword handed down by the Holy Fathers of the Church still stands firm: *Do penance or perish!* Penance is an effort on the part of sinful man to repair the harm of sin and to restore the order of God's justice upset by violations of the Commandments of God. It is also a wonderful means by which men bring their disordered desires and passions under control of good sense and Christian behavior.

WHAT IS THE DIFFERENCE?

An American reporter asked a famous "Ukrainian Communist", if he was a Catholic. The poor man replied with some embarassment: "Believing, but not practicing."

"Of course," said the reporter, "you are a Communist." The official replied: "Practicing, but not believing."

This kind of a Catholic is weakening the Catholic Church. The same kind of Communists—and they run into millions in Ukraine—will destroy the Russian Communism.

THE WAY TO HAPPINESS

There are many men and women who are unhappy in this beautiful world that God made for us. "Being or feeling unhappy" may imply that you were "unsuccessful" either in your marriage or in your work, or in the attainment of your ideals or dreams.

Nearly everyone has been sometimes unhappy about one thing or another. Boys and girls complain about the lack of understanding of their parents. Parents are disapppointed in their children or frightened by their unruliness. Husbands complain that their wives are cold, while wives reproach their husbands with inconsiderateness and cruelty.

What's wrong with these people? Do they really feel unhappy? Yes, they do. To secure happiness these folks must learn how to get on with themselves and one another. A motto said, "The seat of happiness is in the state of mind." We must create this state of mind, we must adapt ourselves to the circumstances in which we live, we must know ourselves and our possibilities that we may not aspire at things which are above us, because an unattainable ideal produces bitterness and unhappiness, we must look more to heaven than at the earth if we wish to find happiness in our life and in our work.

—Married

—Single

—Dedicated to God

WHICH ONE IS YOURS? Three. "Bohorodytse Divo" daily will help you find out.

Your Place In Life

S T R A N G E ! ! !

BUT THAT'S THE STORY OF A VOCATION.

On a peaceful evening, back in the gay nineties, a tall and handsome man was riding home from work. His horse and buggy moved along slowly. There was no particular hurry; and, besides, there was a big problem he had to settle once and for all. Yes, there was a young lady on his mind. She was pious and deserving, everything he could wish for in a life's partner. But something disturbed him. Somehow it gave him no rest, this thought that perhaps God wanted him to be a priest. Had you asked him, he would not have been able to explain the reason why, but he felt that tonight he simply had to make up his mind one way or another. Old Dobbin was trudging along patiently, perfectly satisfied not to disturb his master's thoughts. A fork in the road was coming closer and closer. Dobbin could well have wondered, "Will he turn right or left this time?... to his 'one and only?' or to the village?" The young man was just as puzzled. Perhaps his Guardian Angel had a hand in what happened next. His face suddenly brightened and he dropped the reins. "Let old Dobbin decide this. That's the idea. If he turns to the right, I'll visit my girl and ask her to marry me; if he turns to town, I'll go to the pastor and tell him I want to be a priest."

The horse turned left. The young man became a priest.

It's odd, indeed, how God guides His creatures at times; but, for heaven's sake, don't wait for such strange happenings to decide your vocation.

HELP FROM AN UNLIKELY SOURCE

Many priests come from very poor families. One such, graduated from grade school with a burning desire to become a priest. Naturally his parents were unable to pay the price of a seminary education. Even among his relatives and friends he could find none to provide the money.

The sad boy began to work in a

large factory that summer. Luckily the general manager was a kind man, a man with a big heart. Still, it took a great deal of courage to ask to speak to the manager. The lad told him everything about his dream to be a priest and about his poor parents who couldn't pay for his education.

The manager listened quietly. When the boy had finished his story, he told him, "Stop worrying right now, son. When September comes along, go to the seminary and I'll see that everything will be paid."

You say to yourself, "That was a marvelous act of charity, just what I would have done had I been the manager." But there's more to the story. This manager was a 32nd degree Freemason. When the boy finally became a priest, the Mason and his wife were both present at the ordination ceremonies and at the first Holy Mass. Much later the priest offered to pay the manager the money he owed him. "I wouldn't think of taking it," he told the priest. "You know, I'm actually as happy to see you a priest as you are to be one." — Today the manager is slowly dying of cancer. You may be sure that our friend, the priest, is storming heaven to repay the manager with something more than money, with the grace of conversion.

It's strange how examples of this kind turn up every now and then to put us to shame. Ordinarily we would think of a Freemason as an enemy of the Catholic priesthood; and yet, in this case, he proves to be the instrument in God's hands who helps to bring another priest to the altar. Shouldn't we, as Catholics, be willing, yes, even happy to do our share to help boys become priests and girls to become sisters? By faithfully saying your 3 "Bohorodytse Divo" for vocations daily, you may be helping, not just one, but many boys and girls carry out their vocations. Doesn't the example of the manager urge you to do at least this much?

ARCHENEMY OF VOCATIONS

While priests, brothers, and sisters have many friends who help them out, they also have many enemies. Their greatest enemy, naturally, is the devil himself. We are not surprised that the devil is using every means he can to make vocations difficult, even impossible, for our boys and girls. In many European countries especially where Communism is in control, priests and brothers and sisters are either imprisoned and ill-treated or not permitted to work among the people. Conditions are so bad that they are forbidden to prepare any new priests and sisters to replace the old. In our country, and in many others too, the devil follows another plan. He makes life in the world appear far more "rosy" than it is. He tries to see to it that our boys and girls do not get the correct picture of the beauties and happiness of a higher calling. Nothing pleases him more than to stir up difficulties for our boys and girls, to discourage them from doing God's Will. In these ways he succeeds only too well in keeping many of our youngsters from finding their true place in life.

Here is one real enemy of vocations, a clever and a powerful one. We can't afford to miss a single chance to fight him to the finish. It's true we can't fight him with bullets, but we can use what someone has called "Our Lady's Bullets," the Rosary. By saying it we can win the help of a heavenly army to undo the harm done by the enemy. Each 'Bohorodytse Divo' will bring graces that will make the devil squirm and retreat.

A PRAYER

Jesus, tell me what to do,
When my childhood days are through;
Whisper thou to my poor heart,
And thy plans to me impart;
Though I am young and weak,
Still I will thy counsel keep;
Say the word and I will be,
Jesus, what you ask of me.

EPITAPH

The following epitaph is carved upon an ancient headstone in an English cemetery:

"Remember, man that passeth by,
As thou art now, so once was I;
And as I am so thou must be;
Prepare thyself to follow me."

Under which could be seen scribbled (until the indignant church warden expunged it:)

"To follow thee's not my intent,
Unless I know which way you went."

OVERWEIGHT

There is only one reason for the overweight. People get fat because their energy intake in the form of food or drink is greater than their energy output. In other words, people become fat because they eat more then they really need.

Modern people are progressively becoming lazier and lazier: shorter week work, mechanization at home and in factories and on farms; and thermostatically heated homes which add up to decreased energy output for many persons. Many peeople get bored, and then they eat for the solace found in food. They do the same in anxieties and frustrations. They eat and drink, thus accumulating unneeded calories in their bodies. If you're fat, blame your soft, lazy way of life and attribute it to excessive eating and drinking which deprives you of agility, beauty and comfort. Christian moderation in food and drink is the best remedy for overweight. Why don't you try it? You'll feel better, live longer and get credit before God for curbing your immoderate appetite for eating and drinking.

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький	СВ. ЙОСАФАТА	Ukrainian Catholic
ІНФОРМАЦІЙНИЙ	ВІДДІЛ Л-К SAINT COUNCIL	**INFORMATION**
ВІННІПЕГ, МАНІТОБА		**CENTRE**
ЦЕНТЕР		418 Aberdeen Ave.
418 Абердін Ave.		WINNIPEG. MANITOBA
Канада		Canada
Капелян:	JOSAPHAT'S	Chaplain:
о. Й. Денищук, ЧНІ.	4138	Fr. J. Denischuk, CSSR.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.		250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.
Голова: Дмитро Войдикевич		Chairman: Dmytro Bodykevich
Секретар: Петро Іванюк		Secretary: Peter Iwanuck
ЛИЦАРІ КОЛЮМБА		KNIGHTS OF COLUMBUS

47. Чи є така річ на світі як доля?

(П.С., Вінніпег, Ман.)

Нема такої речі як доля. То є поганське повір'я. Все на цім світі стається з Божої волі, та зо свобідної волі людини. Бог нераз дозволяє, щоб і прикрі речі сталися для більшого нашого добра. Одначе, дуже багато залежить від свобідної людської волі. "Стереженого Бог стереже". Людина часто не уважає і сама собі спричиняє тяжкі хвилини, а відтак нарікає на долю. Добрі християни щодня моляться і просять Бога, щоб вони могли якнайкраще пізнати Його волю і виконати її.

48. Якщо Бог знає, що хтось піде до пекла, то чому старатися добре жити?

(М.Р., Вініпег, Ман.)

Жадна людина не є призначена до пекла. Бог каже: "Кайтеся, й як би ваші гріхи були як багряниця, то вони стануться білі як сніг" Іс. 1. 18. Як людина згубить свою душу, то стратить її тільки через свою власну вину. Господь Бог знає, що деякі люди виберуть прокляття, але Він також знає, що вони не мусять такого вибору зробити. Боже знання нікого не змушує до гріха. "Як хто дбає, так має". Бог хоче, щоб ми всі були щасливі в небі: "Я не хочу смерти грішника, але щоб він навернувся і жив" Ез. 33, 11. Тому нехай такі питання не журять нас. Покажім Богові добру волю, просім Його про поміч, а Він як Добрий Батько все заопікується нами.

47. Is there such a thing in this world as fate?

(P.S., Winnipeg, Man.)

There is no such a thing as fate. That is a pagan belief. Everything in this world happens according to the will of God and the free will of man. God often allows certain unpleasant things to happen for our greater good; but, much also depends on our own free will. "God watches over those, who watch over themselves". Oftentimes people become careless, cause themselves many griefs and then blame everything on fate. A good Christian will pray hard every day to know the will of God and then try his best to accomplish it.

48. If God knows that a certain person will go to hell then what is the use of his trying to be good?

(M.R., Winnipeg, Man.)

No person is destined to hell. God says: "Repent, and if your sins be as scarlet, they shall be made as white as snow" (Is. 1, 18). If a man is lost it will be only through his own fault. God may know that certain souls will choose to be damned, but He also knows that they do not have to make such a choice, nor does His knowledge make them do so". As you care, so will you have". God wishes that we all be happy in heaven: "I desire not the death of the wicked, but that the wicket turn from his way and live" (Ez. 33, 11). So do not let such questions bother you. Show God your good will, ask Him to help you and He will take care of you as a Good Father.

49. Чому католикам не вільно бути масонами?

(К.Л., Вінніпег, Ман.)

Коли католики пристають до масонської льожі, то вони тим самим є викляті з католицької Церкви, а це зо слідуючих причин:

1) Масонерія це фальшива натуралістична релігія, яка старається заступити християнство. Масони мають своїх святих, свої святині, престоли, своїх духовників, ризи, відправи, молитви, свята, похорони та свої моральні закони. Вони почитають Верховного Архітекта Вселенної.

2) Масони вимагають торжественної присяги, яка є проти сумління та гідности людини. Кандидати роблять присягу в таких справах, в яких вони не обзнайомлені. Вони беруть за свідка Верховного Архітекта, і готові піддатися найстрашнішим карам за недотримання секрету.

3) Масонерія доказала, що вона в прямий або в непрямий спосіб воює проти Католицької Церкви, а це особливо щодо католицького священства, католицьких шкіл та католицьких впливів у суспільности.

50. Чи можливе є тепер з'єднення Церков між українцями?

(У. Г., Вініпег, Ман.)

Так, можливе і дуже на часі:

1) Під теперішню хвилину коли спільний ворог—комунізм загрожує всім нам знищенням, то ми більше як коли інде бажаємо з'єднатися в Христовій Церкві, щоб разом спільно протиставитись.

2) Минув вже той час гарячкової боротьби, коли тяжко було спокійно говорити на релігійні теми.

3) Наш український обряд, узгіднений тепер Апостольським Престолом, дає може найкращу спонуку до з'єднення церков в нашім народі.

4) Кромі нашого східнього обряду ми маємо тепер багато спільного в самій релігії: напр. Священство, Служба Божа, св. Тайни, молитви, тощо.

5) Найтяжче може буде нам поконати пересуди та виявити добру волю, але і це можна зробити через взаємну любов, вирозумілість, тактовність а особливо через щиру і покірну молитву.

49. Why are Catholics forbidden to join masonry?

(C.K., Winnipeg, Man.)

Any Catholic who joins the masonic lodge is by that very fact excommunicated from the Catholic Church—for the following reasons:

1) Masonry is a false religion of naturalism which strives to substitute Christianity. Masons have their own saints, temples, ministers, altars, vestments, ceremonies, prayers, holidays, code of morals and burial services. They worship the Supreme Architect of the Universe.

2) Masonry extracts a solemn oath which is against conscience and human dignity. Candidates swear to an oath concerning things of which they are ignorant. They call on the Supreme Architect to witness an oath, which binds them to most severe penalties for violating secrets.

3) Masonry has proved itself to be an enemy of the Catholic Church. It struggles directly or indirectly against the Catholic clergy, Catholic schools and Catholic influences in society.

50. Is it possible now to have a reunion of Churches among the Ukrainian people?

(U.V., Winnipeg, Man.)

It is possible and very timely:

1) At present we all wish to unite in one Church of Christ to oppose the devastating threats of our common enemy: Communism.

2) Gone are the days when one could not have spoken on religious matters reasonably and calmly.

3) Our Ukrainian Rite, co-ordinated now by the Apostolic See, gives us one of the most powerful motives to reunion.

4) Besides our Eastern Rite, we have many other things in common in the religion itself, e.g., Priesthood, Holy Mass, the Sacraments, etc.

5) The greatest difficulty will be to bury our prejudices and show our good will. This can be done through mutual love, mutual understanding, tact and especially humble and sincere prayers.

Little Billy was watching his mother cold-cream her face before going to bed. After watching intently, he asked: "Mommy, what are you doing that for?"

"To make me pretty," she replied. Then as she began to remove the cream with tissue, Billy exclaimed: "It didn't work, did it?"

"CHRISTOPHER" MELNIK

Theodore Bleech

INFREQUENTLY, but nonetheless admirably, we hear of people who do great good for their church and people. God blesses them with a great selflessness, a spirit that has to manifest itself in a heroic philanthropy towards their fellowmen.

In New York, our community is blessed with such a "CHRISTOPHER", an individual who distributes his earnings and savings generously to the various charitable causes of our Church and people. Nicholas "Mykola" Melnik is a member of St. George's Ukrainian Catholic Church. He is a recent immigrant to America from a displaced persons' camp in Germany. While still in Germany, he opened up his "big heart" to those in pressing circumstances. When 250 partisan soldiers of the U.P.A. arrived at his camp, he made sure they were accommodated, fed and clothed. When a chapel was under construction in the camp, he was instrumental in bringing it to a successful completion. Coming to New York in 1951, he immediately took a job. Living frugally, he is able to give to the various needy organizations from his relatively meager earnings.

To the Ukrainian Catholic Seminary in Washington, D.C., he gave $100.00; to three churches he gave money and bought furnishings to the amount of $1,825.00; to the orphanage $100.00; to the Ukrainian Catholic Committee for the refugees and U.P.A. invalids $100.00; for the new school of St. George's $1000.00 and an additional $2,000.00 as a loan. This does not include the frequent gifts of $5.00 and $10.00 for church offerings and community efforts. The offerings he contributed for Masses to be said for his relatives, soldiers, the Siberian exiles and those suffering in Ukraine are innumerable.

The amazing fact is that Nicholas is just an ordinary laborer. Perhaps this splendid example of love will move to greater generosity those able to give but find it so hard to contribute from their superfluity to relieve the suffering and wants of the less fortunate, especially, our destitute refugees and invalids in Europe.

When one stops to think how desperately the UCCA., of the USA., and the C.U.C. of Canada need funds to carry on the humanitarian work of relieving the tragic plight of the suffering Ukrainian people the world over, this heroic example of Christian love by one conscientious individual deserves widerspread emulation among our people. There are so many worthy Catholic and humanitarian agencies that need the support of every individual in order to survive and extend their helping hand of love and kindness where it is sorely needed.

Don't put off your good deeds, relegating them to some future, convenient moment or expectant windfall. The time to act is now. It will bring you unequalled dividends of gratification and happiness of soul if only you will give them a chance to do you honor and merit by your investment in an organization that has never known bankruptcy—your Christian faith. From those blessed with more talent, more wealth, and even influence, more is expected and demanded of them. Every individual has a part to play in this world, whether large or small, each according to his capabilities. Abraham Lincoln summed up his responsibilty to God and his fellow men thus:

"I am responsible—to the American people, to the Christian world, to history, and on my final account to God."

We are in this world not of our own will, but because of the great love of those before us and Him above us, we are indebted beyond what material gains alone can give. We are obliged to give the best in the worst of us and the most in the best of us.

ST. JOSAPHAT CONVERTS A DYING HERETIC

While St. Josaphat Kuntsevych was staying with our metropolitan V. Rutsky in Ruta, he heard that an obstinate heretic nobleman was dying. Till then he refused any comforts from the Catholic Church.

The Saint hurried to his bedside at once, convinced him of the falsity of his faith, converted him to the Catholic Church, heard his confession, gave him the Extreme Unction and comforted him with such moving words, showing him the joys of heaven, that the dying nobleman said before his death: "Now I believe that God sent me His angel."

Love and kindness were the last resort of Josaphat in dealing with his adversaries. The Saint used to say to his enemies: "You hate me and want to kill me, but I hold you in my heart and would feel myself privileged if I could die for your sakes."

Christ did the same. He died for His enemies. In St. Josaphat Our Lord found a perfect disciple and imitator.

Diderot: Distance is a great promoter of admiration.

The best ways to keep good acts in memory is to refresh them with new.

Socrates: Fame is the perfume of heroic deeds.

Longfellow: We judge ourselves by what we feel capable of doing, while others judge us by what we have already done.

FOR A GOOD CONFESSION

ACCORDING to the Canon Law Easter duty (confession and Holy Communion) should be fulfilled in one's own Rite and possibly in one's parish church. (Can. 866, 2 & 859, 3).

The basic elements of a good confession are two: honesty in telling one's sins, and true sorrow for one's sins. Consider each of them in turn.

Confession is a kind of courtroom, in which the priest, by the power given him by Christ, acts as judge, with authority to forgive or retain sins. Now if he is to exercise that power properly, he *must know* what sins have been committed. Only the penitent can furnish that information. It is the penitent's duty, therefore, to present accurately the state of his conscience. If he deliberately conceals a serious sin, the sacrament does not take effect. Indeed, by this very fact, he adds a new sin to those which have gone before. He commits a sacrilege by abusing a sacred thing, i.e., by the dishonesty and hypocrisy with which he approaches God asking for pardon.

Secondly, the penitent must have true sorrow or contrition, two words which mean the same thing. It does not have to be an emotional sorrow, yet it must be the sincere act of an intelligent human being. To repeat the words of the act of contrition like a parrot, with no realization at all of their meaning, would hardly qualify as genuine sorrow.

ПОМИЛУЙ МЕНЕ БОЖЕ

To one's sorrow there must be joined the *sincere and unequivocal resolution* not to commit the sin again, and to avoid the occasions which in the past have repeatedly led one into doing wrong. Without such a resolution, one's sorrow is under suspicion, to say the least.

An understanding of these basic conditions should serve to remove many difficulties in the way of making a good confesion. There is nothing complicated about it; even a small child can readily fulfill the conditions.

Don't be apprehensive about forgetting something. If you *forget* a sin through no fault of your own, God forgives it anyway. Your only obligation, upon remembering such a sin, is to mention it the next time you go to confession.

Don't let fear or *shame* keep you from mentioning a serious sin. You will not shock the priest; he will only be overjoyed to help you regain your peace of mind.

Let us pray that all Catholics may aproach the sacrament of penance devoutly and frequently. Thus they will quickly restore themselves to God's grace, if it is lost, or preserve and increase God's grace throughout the year.

Catholics go to Confession to a priest for one reason only: to obtain divine forgiveness for their sins.

But why, you ask, go to a priest? Why not confess our sins directly to God?

Sin is an offense against God; it must be forgiven by God. It is God, not man, who determines how forgiveness must be obtained. Christ plainly pointed this out when He empowered His Apostles and their successors to forgive sins or to refuse forgiveness.

"Whose sins you shall forgive," Christ said, "they are forgiven them; whose sins you shall retain, they are retained" (John: 20:22, 23). Thus Christ authorized the Apostles, and their successors, to pardon or to deny pardon as they judge the sinner worthy or unworthy. To do this they had to know what they were forgiving . . . the secret dispositions of the sinner . . . his sorrow and willingness to repair the wrong done to his neighbor by his sins. Who could make this known but the sinner himself—and what is this but Confession?

But Confession—the Sacrament of Penance—is only one of the seven Sacraments Christ left in His Church. Yes, seven—no more and no less. Christ's religion is not merely a message to be accepted, but a life to be lived—from the cradle to the grave. Christ's seven Sacraments are the answer to man's seven basic needs.

Man is born, but he needs to be reborn a Christian in the Sacrament of Baptism. He is nourished, but he needs Christian norishment in Holy Communion, the Sacrament of the Eucharist. He grows, but he needs to grow and be strengthened in Christian life by the Sacrament of Confirmation. He is cured of disease, but he needs a remedy for sin, so destructive of Christian life, and this he finds in the Sacrament of Penance.

Man lives in society which needs officials to promote the common good —and for his life in the Church, he finds officials provided by the Sacrament of Orders. He perpetuates the human race in marriage, which Christ made the Sacrament of Matrimony. And at death, he needs consolation and strength for the last dread hour which he finds in the Last Anointing—the Sacrament of Extreme Unction.

Timothy Dwight: The Bible is a window in this prison-world, through which we may look into eternity.

GOD AND HIS PERFECTIONS

M. Schudlo, CSSR.

GOD is the infinite Ocean and and Fulness of all thinkable goods and perfections. Every creature draws its existence and perfections from God, the Creator, for nothing can exist without God.

Every creature, therefore, exists in God, and God is present and exists in every creature.

God is a pure Spirit, which means that He has no body. He is the *greatest* Spirit because He is *self-existing*. This means that He does not owe His existence to any other being.

"God Said to Moses: I AM WHO AM. He Said: Thus Shalt Thou Say to the Children of Israel: He Who Is, Hath Sent Me to You."—Exodus 3, 4.

God has all possible perfections. All perfections in God are one and the same thing. The distinction between Divine Perfections exists only in our mind, since we are unable to conceive the Divine fulness of perfections in a single idea. The perfections of God are *infinite*, because God is an infinite supreme Being. The perfections of all other creatures are *finite* (limited). God is the only Being *infinitely perfect*, because His perfections (good qualities) are without any limit.

Creatures are merely *sharing* in the perfection of God, for they have nothing of themselves. Everything they have comes from God. St. Paul says: *We are not sufficient of ourselves to think anything as from ourselves, but our sufficiency is from God.* (2 Cor. 3, 5).

Man should, therefore, be grateful to God for the good qualities he has. He should not boast of them and despise his fellowman who is endowed with lesser goods, because everything that man has is a gratuitous gift of God.

God is *invisible*, because He is a pure spirit. God is *eternal*, because He *always* was and always will be the same. He is incapable of physical decay. *They* (creatures) *shall perish, but Thou remainest . . . Thou art always the selfsame, and Thy years shall not fail* (Ps. 101, 27-28).

God is *everywhere*, because everything exists in Him and He keeps it in existence. *In Him we live and move and have our being.* (Acts: 17, 28). *Shall a man be hid in secret places and I do not see him, says the Lord? Do not I fill heaven and earth?* (Ger. 23, 24).

God *knows everything*. He knows all details of the past, of the present and of the future. The present, the past and the future are crystal-clear to the eye of God's infinite Intelligence. *The eyes of the Lord are looking into the hearts of men, into the most hidden parts.* (Eccli. 23, 28). St. Paul adds: *There is no creature hidden from His sight, but all things are naked and open to the eyes of Him to Whom we have to give account.* (Hebr. 4, 13).

God is *almighty*, because He can do everything that can exist. God is *good*, God is *merciful* and *just*. *God is just in all His ways.* (Ps. 144, 17).

CATECHISM LESSON

1. Is God a Spirit?
God is a spirit, for He has understanding and free will, but no body.

2. Had God a beginning?
God had no begining, for He is eternal. He always was and always will be.

3. Is God self-existing?
God is self-existing, because He does not owe His existence to any other being. He exists of himself.

4. Is God infinitely perfect?
God is infinitely perfect because He has all possible perfections without limit.

5. What are some of the perfections of God?
Some of the perfections of God are: God is eternal, all-good, all-knowing, almighty, all-just, and merciful.

6. Is God good to His creatures?
God is good to His creatures, because He made them, hears their prayers, watches over them, and gives them what is good for them.

7. How do we call God's loving care for us?
God's loving care for us is called "Divine Providence".

8. Can anything happen to us unless God wants it?
Nothing can happen to us, unless God wants it, because God has everything under control.

9. Does God know everything?
God knows everything, even our most secret thoughts, desires, words and actions, because He is everywhere.

10. Is God almighty?
God is almighty, because He can do all things and nothing is hard or impossible for Him.

11. Is God just?
God is just, because He rewards the good and punishes the wicked, although He does not always do it immediately.

12. Is God everywhere?
God is everywhere, but we do not see Him because He is a Spirit and cannot be seen with our material eyes.

13. Is God merciful?
God is merciful because He is always ready to forgive us any sin whenever we are sorry for it and resolve to amend our life.

14. Can we know God by our natural reason?
By our natural reason we can know that there is a God, because the reason tells us that the world must have been made only by a self-existing, all-wise, all-powerful and all-good God.

15. Is there any other way of knowing God than by our natural reason?
Besides knowing God by our natural reason, we can also know Him from supernatural revelation i.e., from the Bible and Tradition, because both contain the truths which God has revealed to us.

PRACTICAL RESOLUTION: "I will often read the Holy Scriptures, study my Catechism and listen to the sermons of the priests whenever I have a chance to do so. Thus I will try to know God better. The better I know God, the more I will love and serve Him."

THE WAY OF THE CROSS

KHRESTNA DOROHA or Way of the Cross consists of brief meditations on the Passion of our Savior Jesus Christ. The crosses with corresponding pictures represent the principal episodes of our Lord's journey to Golgotha. There are fourteen crosses which must be canonically blessed and erected. The crosses must be made of wood. They are essential to the gaining of indulgence while the pictures are only aids to devotion.

An ancient tradition relates that the Blessed Virgin Mary used to visit the places of some special incidents which occurred while her Son was carrying His Cross to Calvary. She paused for a while to recall to her mind the sufferings of Jesus. It is historically known that the scenes of our Redemption in Jerusalem were objects of pious pilgrimages from the first centuries of the Christian era. The pilgrims venerated the memorials of Christ's sorrowful journey cultivating a devotion to His Passion and to the Sorrows of the Blessed Virgin Mary.

The places of special incidents that occurred during the Passion excited a particular devotion in the pilgrims. They used to pause at these places and make a short meditation on the incident. These places began to be known as "stations." Devotion to the Passion of Our Lord and the Sorrows of our Lady grew in the Christian world after the publication of the decree of Constantine the Great in 313 whereby the Roman emperor granted freedom of worship to Christ's Church. Every Christian would have wished to visit the places of our redemption. It was, however, impossible for the great majority. Thus for those unable to travel to Palestine, reproductions of the Holy Places were made near monasteries and churches. The present custom of erecting the Way of the Cross in churches originated in the 15th century.

How to make the Way of the Cross?

No particular prayers are necessary for making the Way of the Cross and gaining the indulgences. The only requirement is to pass from one Station to another and to meditate briefly on each one. There is, however, a custom among our people of making a bow to the cross of each Station and saying: **"We adore Thee, O Christ life-giver, and we honor Thy cross with which Thou hast saved us from the slavery of our enemy (Satan)."**

At the end of the Way of the Cross the **"Otche Nash", "Bohorodytse Divo"** and **"Slava Ottsu"** are said, although the indulgence can be secured without these additional prayers.

Indulgences

(1) A plenary indulgence is secured for each making of the Way of the Cross.

(2) An additional plenary indulgence is granted if Holy Communion is received on the same day.

(3) A plenary indulgence is secured if Holy Communion is received within a month after making the Way of the Cross ten times.

(4) An indulgence of ten years is granted for each Station, if for one reason or another one is unable to complete the entire Way of the Cross.

To gain these indulgences we must be in the state of sanctifying grace.

All these indulgences mentioned above may be gained also by the sick and those to whom a church is not available if they hold a specially blessed crucifix and say an **"Otche Nash", "Bohorodytse Divo"** and **"Slava Ottsu"**, five times in honor of the five wounds of Our Lord, and once for the intention of Holy Father, the Pope.

Sick persons who are unable to say the above prayers, may gain indulgences by gazing upon or kissing the crucifix with devotion and contrition and saying, if posible, an ejaculation.

About 1,900 years ago, a small group of men, followers of Christ, were confronted by a great problem. Life was cheap, might was right, vices were glorified, abominable cruelties were visited upon the poor and unfortunate.

The handful of Christians were hunted as criminals or traitors, thrown to the lions, burned or beheaded. But they were not daunted, for they had determined to change that pagan world by a plan that would do away with violence and bring blessings to everyone, even to their persecutors.

Those early Christians, possessors of the new message of universal love, could easily have succumbed to the temptation to stay hidden in their catacombs, to have their devotion, and let the rest of the world go to the Devil. But they didn't. They took the command to love their Christ-bearers. In every human being, no matter how degraded or unneighbor very literally. Fired by the Holy Spirit, they went forth as friendly they saw the image and likeness of God.

CHRISTIAN REVENGE

You have your enemies, haven't you? You would like to take revenge on them, would you not? But remember it is not a Christian feeling. Pope Pius VII had a terrible enemy in the person of Napoleon the great, who insulted, robbed and exiled him from Rome. When the fortune turned its back on the adventurous warrior and sent him to the barren island of St. Helena, the Pope interceded for him with all the sovereigns of Europe in order to soften the pains of Napoleon who was languishing on the island of St. Helena.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

**** Pope John XXIII is planning an ecumenical (universal) council, one aim of which will be the reunion of certain and/or all dissidents. Would to God that the Eastern Christians accept the extended hand of Mother Church. **** Only gross and guilty ignorance and indifference to the plight of the enslaved can explain the welcome and palsy-walsy attitude of certian American dupes towards a murderer like Mykoyan. I for one intend to boycott the films of those Hollywood stars who so cosily sided to that gremlin from the Kremlin.**** Our heartiest kudos to Richard Cardinal Cushing of Boston asked those well wishers of Mikoyan's to query the latter on the fate of the Ukrainian Catholic Church within the godless Red Muscovy's Empire. **** What sinister influence indeed is behind the reluctance of our Western democracies to capitalize on the eventually exploding liberation of the peoples enslaved by contemporary Muscovy's imperialism??? **** The UCY Convention in Toronto was a huge success. Scores of clubs sent their delegates to deliberate on future activities and draw spiritual strength therefrom. **** Granting long-term credits on consumers' goods to Russia would spell the eventual doom of freedom. Thus the populace would become less restive and the men of the Kremlin would continue to spend millions for armaments. We only hope that our democratic governments will not yield to the pressure exerted by our unscrupulous financiers whose only god is Mammon. **** During March at least it is customary for a good Ukrainian to get re-acquainted with the works of our prophetic poet Taras Shewchenko. **** Scientist Petro Kapytsia, who was practically kidnapped by Soviet Russia a quarter of a century ago while on a visit from England and who sired, as it were, the first Sputnick, is definitely a Ukrainian. And so was Tchaykowsky, the great musician. Stealing another people's history and geniuses is a habit with Russia. Ditto regarding America's diverse secrets, patents and copyrights. **** Propagating the idea of Ukrainian liberation amongst people is my idea of the kind of patriotism we should manifest. That's the best kind of help we can give to those who, over there, await the rise of freedom. The more people know about Ukraina and its sad plight, the bigger the chance of our governments doing something about the situation when the time comes. **** Another proof that Communism cannot change human nature with

all its defects and frailties stemming from the Original Sin, is the growing Red aristocracy of bureaucrats, scientists, artists and managers, most of whom are just as caste-conscious, snobbish and selfish as were the members of the Tsarist elite. The people merely changed masters. The aims of the Revolution went down the drain. History is repeating itself inexorably. **** Sure, there is no traffic problem in Soviet cities. Who, besides the elite, can own a car? **** A frigidaire in Russia is not an item of necessity but luxury. Boris Pasternak keeps his in the living-room. **** The Jews cry anti-semitism, yet they monopolize practically everything that makes money. Look at our Radio and TV programs, for instance. Such hoggishness can only lead to ill-feeling and arm anti-semitists with tangible arguments that appeal to the hoipolloi. **** During the Unity Octave (18th to 25th of January) two seminaries enjoyed a Byzantine Mass around Montreal. Our St. Michael's Parish played an active part in the doings. **** Organ-music is definitely not an integral part of the Byzantine Rite ceremonies, no — not even at weddings. Singing is our forte, just like in the Old Testament. **** Dr. Wytwycky, the president-in-exile of the Ukraine, asked one of my curates for special prayers. Quite edifying, eh wot? **** Classes should be instituted in every parish wherein one and all would have the opportunity to learn more about our native Rite. Some sectors of Latinity know more about it than many of us. **** Our Academies and colleges should have in their curriculum lectures on our Rite. After all, they are mostly for our Ukrainian girls and boys. Besides, such is the wish of the Holy Father. **** Bishop Ambrose Senyshyn must be congratulated on His plans for a boy's college. Ditto the faithful who are so generous. **** Can't help admiring General DeGaulle's recent retort to the Soviet Ambassador on the question of Berlin. Said Charles: "J'y suis, j'y reste" i.e. "I'm there to stay!" **** The CBC - TV programs in Montreal oftentimes are quite 'pinko' and full of indirect praise for Communist Russia. **** Through the power of suggestion wielded by publicity the Hollywood moguls, out for all the loot they can grab, convince 'Tom' that 'Dick' and 'Harry' go for the immoral trash they produce nowadays. **** Why is it that so many of our young men, having wed Latin Catholics, follow their wives' Rite? The contrary is the rule. The wife and children should follow HIS Rite. How else shall we survive as a Church???? ****

FROM THE SALE of tapers and candles it can be deduced that there are over twenty million people frequenting religious services in the Soviet Empire, despite all manner of atheistic propaganda. *** There exists a great monastic vitality in Odessa, Ukraine. Said one young monk: "Our parents are atheists, but there is nowadays a certain spiritual revival." *** Whoever wrote

in one of our own monthlies that "it is well to note here that de-latinizing of the Eastern rite should not be confused with Russianizing of the Ukrainian rite", should have first made an effort to study the origin of our Rite's latest revision. In fact, there are two revisions: one for the Russians and another for the Ukrainians et alii. The former is based on the ritual of Patriarch Nikon and the latter on the revision by Petro Mohyla. In our case, equating de-Latinization with Russianization is, to put it charitably, to show a spirit of 'dolce non far niente.' Since I am one of such 'de-Latinizers', I hereby challenge the writer of said monthly to prove that I am Russianizing our own native rite instead of just purifying it according to the instructions of the Holy See. ****** The core of the case versus Anglican Orders (validity of their priesthood) is quite obvious. Since they rejected the Catholic doctrine regarding the Holy Eucharist, the English Reformers mutilated, as it were, the rite of Catholic Ordinations, eliminating from it all prayers, phrases and ceremonies referring to the Mass and the sacrificing Christian priesthood. *** No one can deny that after charity, clarity can contribute most to the cause of Christian unity. *** Parents of teen-agers, i.e., children having reached the state of puberty (14 years for lads and 12 for lasses) should ask their priests to get them some appropriate pamphlets on the biological wonders of Nature. Sex-education is delicate, yet paramount. *** President Eisenhower should accept Khruschev's invitation to visit the USSR, but on condition that he go to the poor villages and, through American interpreters cleared by the FBI, converse with the hoi polloi. A visit to Metropolitan Slipy would be quite informative and appreciated by Ukrainians. Too, a trip to the slave-camp in Vorkuta would be a 'must'. *** Where do the 'Jehovah's Witnesses' get all the money for their anti-Catholic propaganda???? Your guess is as good as mine. *** Some predict horrible cataclysms and hecatombs for 1960. There could be a war. Only prayer can stay the hand of God's justice. Too, a true Christian life is the best guarantee of a like death and everlasting bliss in the hereafter. True or false, such prophesies do not scare a good Christian, who is ever ready for death. ***

'Obnova' of Montreal is planning to take an active part in the 'Pax Romana Day' to be held at the University of Montréal, the highlight of which will be a Mass in our Rite.*** Lent is a time for sacrifice. It should prepare each and every one for the grace of the Resurrection. *** In the Byzantine Rite a special stress is put on the Resurrection of the Lord every Sunday even during Lent. That is why the priest always vests in white or gold, and the cantor sings appropriate verses. *** The Mass or Divine Liturgy is entirely a 'sacrifice of praise.' Chant is a 'must.' The singing in unison manifests the reality of the Mystical Body of Christ. *** In our Rite the

purificator or sort of kerchief used to wipe the inside of the chalice should be made of red linen. *** There should really be no problem of unemployment in rich lands like Canada and the USA. Better planning, less selfishness and greed on the part of some, and less working-hours would solve the problem. Also, there are too many women and girls working who would render a greater service to society by staying at home, taking care of the children, preparing for marriage or making the home and family-life more attractive to their men. *** Young people in love or fiances should ask their priests for instructions preparatory to married life. There are countless Catholic books and pamphlets on the subject which are more than helpful. *** Thanks to Russian bare-faced propaganda there are still some ignoramuses who say that there are no such country as the Ukraine, nor such people as the Ukrainians. We are supposed to be 'Little Russians' (so they say) and it's only since this century that the term 'Ukraine' and 'Ukrainians' have come into being. When discussing with such persons the key-words whose history and origin have an irrefutable and convincing power are — 'Moscali, Muscovy, Kyiw, Rus' (the original name of Ukraina.) Our simple villagers still call the Russians ... Moscali. Why? For the same reason that French and English historians before Napoleon's time called Russia 'Muscovy', and the Russians 'Muscovites.' 'Tis only since Tsar Alexander's era that Muscovy became known as Russia, the latter term being a corrupted and plagiarized form of the name 'Rus'. Besides, the great and glorious city of Kyiw was founded long before Moscow was. He who dares deny that is a prevaricator of the worst caliber. *** Anglicizing our Rite could be worse than latinizing it. Purifying it by eliminating all latin hybridisms should be enough. ***

NOT A THEATRE

There are people who go to church to meet their friends or acquaintances rather than to pay their Sunday homage to their Maker, to thank Him for the graces received during the preceding week and to ask for His further benedictions upon their families, work and themselves.

The late president of the U.S.A., Roosevelt used to go to church, at least now and then. On one occasion the Rector of a Washington church received a phone call. It was Sunday morning. Someone wanted to know whether Mr. Roosevelt would be present in church on that Sunday.

The Rector replied kindly: "I do not know whether the President of the U.S.A. will be here today, but Christ will be here, and I hope that you will not blame me for reminding you that Christ is more important than the president."

Bulwer-Lytton: Chance happens to all, but to turn chance to account is the gift of few.

"FRAIDEE CAT"

Tick - tock! Tick - tock! Benny, the little luminous clock on Marie's dainty vanity table insistently ticked the minutes away. The bright numbers on his round face seemed like so many little, green eyes peering though the darkness of the bedroom. There in the corner, limply draped over a chintz-covered armchair lay Marie's white gown, and peeking out from under it were two tired silver dancing slippers. A sparkling necklace and tiny earrings lay idly on the table, and as the warm summer breeze gently rustled the crisp curtains, a sweet fragrance from the corsage of pink roses floated past Benny's little nose.

The formal had been fun — for a while! It was well over an hour since Marie had slipped into bed, but still she hadn't had a wink of sleep. The furrows which kept crossing and re-crossing her forehead had Benny perplexed. Suddenly she sat up in bed and faced the icon of Our Lady on her dresser and found herself complaining to the Blessed Virgin, "Goodness! I don't know what to do! I'm afraid. Please, Mary, help me to do the right thing."

Marie had always enjoyed life, not that it had always been easy. But it was the overcoming of difficulties that made life a glorious adventure. She loved a challenge — it was something to be met fearlessly — with a smile! But tonight she wasn't smiling. Marie was confronted with a problem that seemed too big for her to solve. A problem, she knew, no one but she could solve. Fear had been foreign to Marie and for the first time in her life she was not eagerly anticipating the future — but fearing it.

To find her curly head buried in her hands and so unsettled was unusual, to say the least. Even Benny was worried!!! Finally she flicked on her bed-lamp, reached into the drawer of her night table and took out a letter, which she had received a week ago. She knew practically every word of the neatly written page, but still she slowly unfolded it and her eyes fell upon the words that had been re-echoing in her mind, since she had first read the letter — **"Do not be afraid"**. But that was exactly what she was — afraid, or in the vocabulary of Billy, her seven year-old brother, a **"Fraidee Cat"**..

For the last few months now, since she had read somewhere of the Missionary Sisters of Christian Charity in Grimsby, Ontario, the thought of being a Missionary Sister seemed to pop up at the most unusual times. Take tonight, for instance, at the dance. Right in the middle of that beautiful lilting waltz, an inquisitive little voice asked her, "Is this what you really want?" And as usual she was afraid to answer that question. Somehow, after the unwelcome intrusion of the little inward voice, the party did not seem quite so gay. On their way home, Marie had been so quite that Greg offered her a penny for

TEACHING YOUNG HEARTS TO LOVE MARY

Missionary Sister of Christian Charity, Sister Josephine teaches the Sodality girls of St. Mary's Church, Sudbury, Ont., the art of decorating a shrine for Mary, their Queen and Mother.

her thoughts. What had she been thinking???

Marie glanced back at the letter in her hand, and it reminded her of the timid letter she had written the Sisters asking for information and advice. The article she read a couple of months ago about the Missionary Sisters had given her a vague idea of the order, but now she wanted more details. She knew that the Missionary Sisters were a new Ukrainian order here in Canada — modern in all respects. They had been founded by Very Rev. M. Romanovich, OSBM., in 1946.

She learned that their missionary work included many phases of activity, such as catechetical training of children, recreational centres for youth, helping the sick, the needy, the aged, besides many other branches of charitable and educational work. Such an active life, dedicated to the glory of God and the salvation of souls, was a challenge that strongly appealed to Marie's generous heart. She loved Our Lord dearly and the thought that she would be one of His chosen ones, belonging entirely to Him, filled her with a strange happiness. Yet, there was the ever-present fear of actually taking the decisive step.

"It will be hard, very hard, to leave your parents, family, home and friends, Marie," the letter went on to say. How true! How true! Now that she had seriously considered leaving, she realized how deeply attached she was to her home. She loved her cheery room and everything in it, including Benny! And what of

her beloved parents, who had always been so kind and understanding — could she ever bear to leave them? And won't she miss her sisters and freckled-faced Billy? She had enjoyed so many happy evenings at the local parish youth club, and then there was Greg. Marie had become very fond of him.... Going into the convent, would mean giving up all these things. Marie knew that. Could she do it? She wanted to but she was AFRAID.

Marie's eyes instinctively wandered back to the letter, searching for an answer to her dilemma. What was it Sister wrote? "Marie, Our Lord loves you in a very special way, and He wants you for His very own, and you say you love Him. Often we do difficult things for the ones we love. It gives us joy to give to someone we love a thing which has cost us dearly. The sacrifice of your loved ones, right at the beginning of your religious life, is a very beautiful, a very tangible proof of your love for Jesus. Actions always speak louder than words, don't they, Marie? And, my dear, the joy you will experience after you have made the sacrifice wholeheartedly will greatly exceed the pain of the sacrifice." Marie kept turning the words "the joy will exceed the pain" over and over in her mind.

"Well, it's about time I stopped being a 'fraidee cat". This settles it. I have nothing to lose and everything to gain, if I become a Missionary Sister. Mother and Dad know about my secret desire, and if I tell them tomorrow that I have actually made up my mind to go to the convent, they will be happy."

Marie suddenly jumped out of her cozy bed, picked up the fragrant corsage, pattered across the cold floor and laid at the feet of her little ikon. Smilingly she said, "My last corsage for you, Mary — with my love." Marie had met the challenge of her life — with a smile. With that, she kissed Our Lady, tucked the letter under her pillow, put out the light and snuggled back into bed.

Benny, who had been a silent witness to Marie's decision, missed a couple of tick-tocks, and found himself say, "I hope I can go to Grimsby with Marie!"

— — — — — — — — — — —

How about **YOU???** Perhaps you have heard an insistent voice calling YOU to serve Christ as a Missionary Sister. DON'T BE A FRAIDEE CAT! Answer His Call — the need for Sisters is URGENT. Meet His Challenge with a smile and find true happiness as a Missionary Sister.

For information write TODAY TO:

THE MISSIONARY SISTERS OF CHRISTIAN CHARITY
BOX 909
GRIMSBY, ONTARIO.

Little cannibal looking at an airplane: "Daddy, can we eat the plane." Dad: "No, son; it's something like a lobster. You only eat what is inside."

Prince Wolodymyr and Princess Ghida

(A short historical story by
Fr. Nick of Montreal)

DESPITE the countless raids of the savage and ferocious Polovtsi tribes, the harvest in Ukraine of 1068 was a rich one. However, the annual celebration of the Exaltation of the Holy Cross, which usually turned into one of thanksgiving, was now marred by preparation for war. It was a beautiful autumn day, with the red and gold of the leaves enhanced by the bright rays of the sun. The bells of St. Sophie's Cathedral were pealing in harmony and could be heard in the villages around the gold-domed capital of Ukraina, drowning out the hissing voice, as it were, of the mighty Dnipro majestically flowing hard-by. Thousands of soldiers stood at attention in the huge square, facing the portals of the Cathedral. The Metropolitan, surrounded by many suffragans and preceded by Prince Iziaslaw of Kyiw and Prince Vsevolod of Pereyaslaw accompanied by their suites, were coming out on the steps. Of a sudden, the bells became mute.

Soldier and Prince centered their sight on the majestic figure of the white-bearded Metropolitan draped in vestments of gold-brocade, crowned with a glittering miter and holding a serpentine-topped crozier in his left hand and a golden cross in his right raised in blessing. The words awaited by one and all were not long in coming. In a slightly tremulous baritone-timbered voice the Metropolitan sang out over the heads of his spiritual sons: "The blessing of the Lord be upon you now and forever!" The response was a thunderous "Amen" from the throats of the valient men readying for battle in defense of their native land. God aiding, they would fear no foe. Too, were they not buttressed and bolstered by the very fact that their rulers Prince Iziaslaw of Kyiw and Prince Vsevolod of Pereyaslaw, both sons of Yarosaw-the-Wise, had put their love for Ukraina above their petty ambitions and rivalries in order to unite against a common enemy hell-bent on destroying over two centuries of Christian civilization?

Joyfully the cavaliers mounted their caparisonned steeds and the foot-soldiers turned to march to the ramp outside the city for a last night of revelry. Tomorrow they would leave for the land of the Polovtsi bathed by the waters of the Alta. On foot, on horses and in sturdy canoes, capable of shooting all manner of rapids, they would surround the enemy, attack from all sides and annihilate those bloody tribesmen who gave no peace to Mother Ukraina.

The ecclesiastical procession reentered the cathedral, as once again the bellfry shook with joyous peal-

ing. The Princes and their families took leave of the clergy and prepared to return to the palatial fortress of Iziaslaw. For some of them this was also to be perhaps a last night, not of revelry but of farewell. Even a Ukrainian prince was a human being. It would not be easy to leave one's dear family, spouse and children. Nor would it be less difficult to convince the younger boys that they were much too young to go to war.

Supper was quite a banquet and everyone strived to act as though this were but just another gathering of the two princes and their families. Especially, 'Uncle Edwin' and 'Uncle Edward' tried to put a light note into the evening. The children of both families called each of them 'Uncle', and loved them dearly for their tales of the England they knew before taking refuge in the Kievan Court after their exile by King Canute-the-Great in 1016.

"Besides," poutingly thought Wolodymyr, the son of Prince Vsevolod of Pereyaslaw, who was but fifteen but most anxious to prove his valour on the battle-field, no doubt to prove to Princess Ghida what a 'man' he was, "they are too old to go to war. They have had their hey-days. I do not need their tutoring anymore." His father's refusal to allow him to join the warriors was making him unreasonable and even ungrateful to those two noble English gentlemen who had taught him to speak and write in English, every trick they knew in the arts of sword-fighting, archery, horse-riding and jousting.

Whom could he appeal to in order to convince his father to change his decision. He stole a quick glance at his mother sitting at the head of the huge table laden with salvers of meats and all kinds of native fruits. In her eyes he could perceive but motherly love. Oh, she was a Byzantine princess, of course, and very much inured to wars and revolutions, yet she was above all a mother... his mother.

Suddenly, he mentally snapped his fingers. An inspired thought flashed through his impetuous mind. He would talk to his older sister. She was the Abbess of the local Monastery of the Holy Trinity. She had had a nightmarish marriage with Henry IV of Germania. She was so sympathetic and full of understanding, having suffered so much herself — yes, Praxedes might be able to convince his stubborn sire. Somehow, during the night he would sneak out furtively and hie over to the monastery. She would not mind being disturbed by him. Was he not her 'baby-brother?' He winced inwardly at that expression, which Praxedes, still very young herself, persisted in using when she conversed with him on his frequent visits to the nunnery. Besides, nuns were always at prayer, so it seemed. He wondered when they slept. No, she would not be angry with him for coming to her door during the night on such a paramount errand.

Unwittingly he nodded to himself, as though punctuating his genial decision. His eyes wandered towards Princess Ghida who was munching

a rosy apple and watching him from the tail of her eye. Poor Ghida! She would certainly miss him. And what if he were to die in a pool of blood? She was the nicest girl he knew, but still only a girl. He recalled all the times she used to tease him about some day becoming his wife. Why were girls always more romantic than boys? Why, she was only going to be thirteen! Grudgingly he had to admit to himself, if not openly, that she was a very pretty lass. Her eyes were of the lightest blue and her hair was like spun gold; her Anglo-Saxon heritage, no doubt. Ceding to remininscence, he thought of the very first time he met her and her mother here at his uncle Iziaslaw's Kievan palace. Their story had been one of woe. Her father King Harold had been killed at the Battle of Hastings and William the Conqueror became king of England in his stead. Harold's widow chose to flee before the victorious Normans. With her she took her little Ghida. They had first fled to France, but on the advice of Queen Anna, who married King Henri in 1049, and was the daughter of Yaroslaw-the-Wise, they sought refuge at the Kievan Court. At the moment little did Wolodymyr Monomach suspect that an embryo of his famous 'Instruction' to his children born of this very Ghida was forming within his heart and mind. It was a known fact in Europe that the Court of Kyiw was the most hospitable and charitable of all. The example set by Yaroslaw-the-Wise was to be admired and imitated by his successors.

The sumptuous repast over, each family retired to their well-appointed apartments. Therein more intimate farewells were to take place between husbands and wives, fathers and children. Not a few tears were shed, not a few pieces of advice mutually given.

But young Wolodymyr Monomach could not sleep. A full moon was silvering the walls of his room. Echoes of the soldiers' revelling were wafted from afar. Fully dressed and reclining on his bed, he was mulling over what his father had told him before retiring. He was to be the 'man' of the family, the protector of the women and children left behind. His sire had called him

THE MASS

From sun's rise to sun's setting My Name is great among the nations, and in every place there is a Sacrifice, and a pure offering is made to My Name. (Mal. i, 11-12).

St. Josaphat Kuntsevych, the great martyr of the Ukrainian Catholic Church, says: "Mass is a mystical death and offering of Jesus Christ."

The late Andrew Sheptytsky, Metropolitan of our Church in Ukraine, said: "One Mass glorifies God more than the most heroic virtues of the Saints on earth and all the praises of the Angels in heaven."

St. John Chrysostom says: "Divine Liturgy is a remedy for our spiritual sicknesses and the most efficacious sacrifice (atonement) for our sins."

St. Ephraem adds: "Divine Liturgy surpasses all prayers in glorifying God and in obtaining graces from God's merciful Heart."

'his soldier', but added that every warrior must needs obey his general. Was that only to salve his hurt feelings? And yet his father was never one to compliment without reason or addicted to idle talk.

Abruptly Wolodymyr leaped from his bed on the thick Persian carpet spread around the room. He would at least try once more. 'Uncle' Edwin and 'Uncle' Edward could always protect the women and the children, if he were to go to war. He could join the army by disguising himself somehow. No, that would not do. His father would never trust him again. Better to go and speak with Praxedes. First decisions were always more practical.

And so Wolodymyr threw his velvet cloak over his shoulders and slapped his cap on his dark hair. He opened the thick door of his room a crack. He peeped, but saw no one in the long corridor leading to the steps. Here and there torches were burning, casting dark tongue-like shadows on the stone walls. Now he was going down the steps. Would he get by the sentries or would he have to leap over the castle-wall?

The silence was tomb-like. Wolodymyr shivered. Was it true that ghosts walked around long after midnight? Pooh! Ghosts existed only in stories. He bolstered his incipient fear by recalling his sire's words: "Never fear the dead, my lad, only the living." Yes, his father was a most wise man. Well, most of the time, anyway . . .

What was that? He halted in his tracks, pressing himself against the wall. Was that someone whispering? Shades of Wolodymyr-the-Great! It was a whisper. He decided to wait. His heart kept beating time as the seconds passed into eternity. Somebody was descending down the stairs he had just vacated. Who could it be? Why such stealth vying with his own? Was it safe to look? He did. And lo and behold, there was Ghida gliding towards him! "Oh no!" he moaned in despair.

"Did I scare you, Wlodie?" she whispered.

"Me scared?" retorted he, relieved. "And don't keep calling me 'Wlodie.' I am not a small boy. I'm a grown man. Even my father said so. Be that as it may, why aren't you in bed like a good little girl, huh?"

"I could not sleep. Besides, I knew you were up to something like this," replied Ghida.

"How did you know?" queried Wolodymyr, mystified.

"I watched you during the farewell- banquet."

"So you watched me."

"We women can feel such things," said Ghida, proudly raising her head as every feminine champion of womanhood would.

"If so, then tell me what was I on the verge of doing?' hissed Wolodymyr provocatively.

"I am willing to bet your steed—the one you like so much—that you were going to join the soldiers. You will commit a sin against the fourth commandment, you know, if you do.

Your father wishes you to stay here."

"Wrong," grimaced Wolodymyr, "I was on my way to see Abbess Praxedes."

"At this time of night?" asked Ghida, her brows raised suspiciously.

"Nuns don't sleep, silly! They pray. This is the best time for prayer, when the noise of the world around cannot penetrate into the monastery."

"But could you not wait until morning or day-time?"

"No, I could not."

"What were you going to tell Mother Praxedes?", whispered Ghida, her eyes reflecting her feminine curiosity, in this case a legitimately selfish one.

"Something very, very private, which is none of your concern at all, at all," riposted Wolodymyr.

"You were going to ask her to intercede for you with your father, were you not?" stammered Ghida, the tears welling in her limpid eyes.

"And what if I were?" retorted young Monomach.

"Do you wish to make of me your widow?"

"Widow? Why, we are not even affianced yet," replied Wolodymyr exasperatingly.

His undiplomatic answer provoked a flood of tears. Ghida was shaking in her silken night-gown. Wolodymyr was at a loss for words. He was disarmed. Not by a more expert swordsman, but by this embryo of maturing womanhood and femininity. He protectively embraced her and strived to soothe her, allay her premature sorrow. Finally, the tears subsided and Ghidā whispered, "I love you, very much, Wolodymyr. And I will love you forever. You may go to war, if you so desire."

"I'm not going to any war, not just yet, anyway. But you, my dear young lass, you are going back to bed. And not a word of this to anyone, promise?"

"I promise," sighed Ghida, smiling out her radiant contentment. Impulsively she kissed him on the cheek and, freeing herself, noiselessly flew up the stairs, her gown not unlike wings. Wolodymyr sat for hours before the dying embers of the huge fire-place, mulling over what had come to pass in such a brief lapse of time. At last, he was convinced that he had behaved like a selfish lad. His father was right. Each and every one had a duty to perform in times of trial and crisis. His was to stay where, according to his parents, he could do the most good. Besides, there would be other wars to give him the opportunity to prove his manly valour and his military aptitude . . . As for Ghida some day becoming his bride and companion on the road of life, well—there was plenty of time for that. He smiled to himself. He could not gainsay that she was, after all, a rather talented and beautiful lass whom any Prince in Christendom would be proud to have for the 'queen' of his noble heart.

The man who brags that he never made a mistake has a wife who did.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ

Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 3.
Рік XXXI, ч. 3.

ЗМІСТ : CONTENTS

Великий Піст ---------- 1
Місячне Намірення Ап. Молитви на Березень 4
На Многая Літа, Владико! ---------- 7
Християнський Похорон ---------- 10
Чудесна Переміна! ---------- М.Щ. 13
Хотів би ти знати? ---------- 19
Хворобрість Наших Предків ---------- 22
Неоцінений Скарб ---------- о. Р. Хом'як, ЧНІ. 24
Свята Евфросина ---------- М.Щ. 26
Покаяння ---------- 30
Рецензії ---------- 32

Hail, Full of Grace 33
Ready-made Penances
M. Schudlo, CSSR. 36
Your Place in Life 39
Information Centre 42
"Christopher" Melnik ..... Theo. Bleech 44
For a Good Confession 46
God and His Perfections
M. Schudlo, CSSR. 48
The Way of the Cross 50
Stars in Your Mental Sky
Fr. Nick of Montreal 52
"Fraidee Cat" 56
Prince Wolodymyr and Princess Ghida
Fr. Nick of Montreal 59

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Квітень
1959
April

REDEEMER'S

Високопреосвященніший
АРХИЄПИСКОП КИР ІВАН БУЧКО

VOICE

РАДУЙСЯ БЛАГОДАТНАЯ!

о. М. Щудло, ЧНІ.

БОГ сотворив людей без співпраці людей. Коли ж вони провинилися і затратили право до неба та вічного щастя, ласкавий Творець не відкинув людей від Себе та не знищив їх, але, покаравши на час, обіцяв направити лихо спричинене Адамом і Євою. Проте ця направа не мала відбутися без співпраці людського роду.

Чому ж воно так? Диявол занапастив людський рід при помочі людей цебто наших прародичів, Адама й Єви. Сподівався, що їх руїна буде беззарадна, а його перемога вічна. Як лихий дух сам збунтувався проти Бога та навіки розлучився з Ним, так сподівався, що зведене ним людство навіки зірвало зо Своїм Творцем.

Сатана сильно помилився. Бог направив лихо первородного гріха. Для цієї направи вибрав найкращих людей, що колинебудь появилися в світі, цебто Христа Чоловіколюбця та Його преблагословенну Матір Марію. Отак люди розгромили в Христі Сатану та унешкідливили його погубні затії. Перемога людства над дияволом сильно застидала його, бо своєю природою Люципер куди сильніший і мудріший аніж найкращий і наймудріший чоловік. Якщо б Бог був Сам направив лихо без участи людського роду, то Сатана був би менше застиджений і визволення Адамових нащадків із неволі гріха не проявляло б всієї Божої мудрости, ласкавости та могутности. Сьогодні людство може сказати, що воно само з Божою поміччю розгромило свого пекельного ворога та відзискало затрачене небесне щастя.

* * *

Господь послав Свого найкращого ангола не до велико-

го та славного Риму, столиці могутньої імперії, але до незнаного світові Назарету, в якій проживала покірна, невинна, незнана людству дівиця, Марія.

Чому воно так? Бо упадок людства зачався від гордости: **Відкриються вам очі і будете як боги, які знають добро і зло** (Бут. 3, 4). Відкуплення та рятунок зачинаються від покірної дівиці, бо покора має перемогти гордість. **Бог послав ангола Гавриїла... до діви, що була заручена... Ім'я дівиці Марія.** (Лк. 1, 26-7).

Ангол пояснив дівиці ціль свого післанництва. Він прийшов від Всевишнього, який рішив виконати обітницю дану в раю нашим прабатькам, що Син Божий станеться Сином Дівиці і Своєю смертю на хресті відкупить занапащений людський рід.

Марія, хоч наділена надзвичайними Божими дарами від хвилини зачаття, не зрозуміла вповні Божих плянів, тому спиталася: **Як же це станеться, коли я не знаю мужа?** (Лк. 1, 34). З цього видно, що вона була зложила обіт досмертнього дівицтва. Архангол вияснив їй, що Боже материнство не позбавить її дівицтва, бо це буде чудесне зачаття силою Св. Духа. Тоді покірна Дівиця похилила голову перед Божою премудрістю та вимовила: **Я Господня слуга. Нехай буде так, як ти кажеш!** (Лк. 1, 38).

Марія **добровільно** згодилася стати Божою Матір'ю, бо наші прабатьки **добровільно** відступили від Бога та порушили райську заборону. Що було б сталося, якщо б Марія в покорі була заявила анголові: "Дякую за цей гонор. Чуюся негідна бути Матір'ю Божого Сина?" Вона могла так поступити, бо Бог не силував її. Тоді людство було б правдоподібно ждало довгі століття на Спасителя.

Марія любила Бога та людей, своїх братів і сестер, оттому всім серцем бажала їхнього відкуплення. Згода на Боже материнство це превелике добродійство, що покірна дівиця зробила світові. Без нього ми ще й досіль може б були поганами, погруженими в пітьмі ідолопоклонства.

Маріена згода змінила Божий гнів у любов, прокляття в відкуплення, смерть у життя, бо на слова: **Нехай буде...**— Син Божий стався Сином Марії, нашим братом і Спасителем. У лоні Марії зачалося нове людство, людство на подобу Божого Сина. Водночас настала нова доба в історії світу. Бог відтягнув Свій вирок обурення, який був видав у раю. Тепер Він буде люблячим Батьком для всіх тих, за яких Його втілений Син помре на хресті.

Не дивниця, що від того часу всі народи стали звати Марію **блаженною,** бо вона своїм підчиненням Божій волі направила лихо Адамового переступу, усмирила Божий гнів, поєднала небо з землею та відчинила всім людям райські брами до вічного щастя посеред блаженних ангельських духів.

Хіба ж за такі великі добродійства не заслуговує покірна назаретська Дівиця, щоб усі відкуплені її Сином душі щоденно поздоровляли її словами архангола: **Радуйся, благодатна, Господь з Тобою, благословенна ти між жінками?**

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

Високопреосвященніший
АРХИЄПИСКОП КИР ІВАН БУЧКО

1891, I. X.—народився
1915, 21. II.—рукоположений на священика
1921—одержав докторат з богословії і довший час був ректором Малої Семінарії ві Львові
1929, 17. IX.—назначений на єпископа-помічника Митрополита Кир Андрея Шептицького
1929, 20. X.—висвячений на єпископа в Римі
1939—іменований Апостольським Візитатором Українців у Бразілії та Арміг вернутися до Рідного Краю з Аргентіні. Скінчивши візитацію, не міг вернутись до Рідного Краю задля розпочатої війни; тому через короткий час був у ЗДА. єпископом-помічником ВПреосв. Митрополита Кир Константина Богачевського
1941—вернувся до Риму, де багато працював для добра Східньої Церкви, а по закінченні війни, як Апостольський Візитатор для Українців Західньої Европи, багато причинився до добра українців-скитальців своєю опікою і поміччю
1951, 26. IV. — назначений Римським Графом і Асистентом Папського Трону
1953, 4. V.—назначений Архиєпископом.

Високопреосвященніший Архиєпископ Кир Іван заслужив собі своєю працею і жертвою на чільне місце в історії св. Церкви та Українського Народу. На Многая Літа, Владико!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

о. Ст. Б., ЧНІ.

За священиків, що трудяться між людьми, які стратили віру в Господа і Спаса Нашого Ісуса Христа.

(Намірення Апостольства Молитви на квітень, благословлене Св. Отцем).

СЬОГОДНІ, в часах протирелігійної пропаганди та шаленної погоні за земськими добрами й утіхами, є багато людей, що на них християнська релігія стратила всякий вплив. Так у Европі, як в Америці є такі околиці, а навіть краї, що усунули Христа, або стараються Його усунути. Тому не диво, що трапляються такі, що не хрещені, хоч їх предки були християни, знову інші, вправді хрещені, але відкинули Христову віру.

Навернення цих нещасних до Христа це дуже трудна задача священиків.

1. Положення тих, що стратили християнську віру куди гірше ніж поган: відпавші від Христа в своїм блуді думають, що християнська віра не заслугує на їх увагу, бо вона після них не може розв'язати життєвих труднощів, і вдоволити бажань людського серця. Звідси походить їх відраза, а навіть ненависть до кожної релігії і вєського, що відноситься до Бога, Його культу і заповідей. З другої сторони, тому що їх серце бажає знайти щось, щоб заступило їм релігію, вони шукають щастя тільки в чисто матеріяльних речах, вигодах цього життя; є і такі, що у своїх фантастичних мріях бачать повну майбутню щасливість усіх людей у матеріяльнім розвою культури й техніки.

Навернення відпавших від християнства натрапляє на великі трудності: (1) Вони мають різні упередження до релігії, при тім часто в них брак знання основних правд віри. (2) Вперто й сліпо тримаються всього того, що в них заступає релігію, зокрема держаться науки й обітниць марксизму, що становить світогляд їхнього життя. Цього світогляду неначе зо сліпого інстинкту за всяку ціну боронять; їм здається, що, якщо його відкинуть, ціле їх життя стратить свій змисл. (3) Фанатично, без застанови тримаючися марксизму, стають завзятими противниками Церкви, ненавидять її, фальшиво уважаючи її ворогом їх земського щастя.

Інші трудності лучаться з самим душпастирюванням: треба вживати відповідних методів, щоб узгляднити обставини часу й місця, а також, щоб ці методи були згідні з навчанням Церкви. Часто священик, що працює серед відпавших від Христа, дуже самотній, брак йому помочі світських апостолів. Ті, що вірять, часто відтягаються від Католицької Акції, а тимчасом вороги Христа, зокрема члени комуністичних товариств зобов'язані до дуже активної праці для комуністичних плянів і ревно та сліпо слухають наказів згори. О, кобито християни мали подібну ревність для Христа і Його справ. Праця серед відпавших від Христа виглядає нераз даремна і може зродити малодушність; однак Христос побідив світ і Його сила побідить також сьогоднішню безбожність. Тому безмежне довір'я мусить товаришити цій праці. Не забракне в цій праці переслідувань, очернень і погорди зо сторони злого світу, та якраз терпіннями й "глупотою хреста" апостоли навернули поганський світ.

Просім Пресвяте Серце Христове, через Непорочне Серце Марії, про ласки потрібні для тих священиків, що працюють серед відпавших від Христа, щоб ці Христові апостоли, оживлені духом віри й довір'я до Бога, мимо всіх труднощів і переслідувань ревно трудилися над навернення тих нещасних, що за них Христос пролляв Свою дорогоцінну Кров. Жертвуймо в цім намірі також наші терпіння й добрі діла. Лучім це все з безконечною Жертвою Ісуса Христа в Св. Літургії.

Місійне намірення на квітень: Духовний, науковий і технічний вишкіл мірян, що працюють для Церкви на місіях.

Місяць травень: намірення: Світські мужчини та жінки, що трудяться над вихованням молоді.

Місійне Намірення: Щоб музулмани через Преч. Діву Марію дійшли до повного пізнання її Божого Сина.

Христос смертю на хресті поєднав розсварене людство та перетворив його в одну всесвітню родину, де нема ані грека, ані юдея, варвара, скита, невільника, вільного, але все і в усьому Христос. Отож зодягніться, як Божі вибранці, святі й улюблені, в серце милосердне, добротливість, покору, лагідність, довготерпеливість. Терпіть один одного та прощайте собі, якщо б хтось мав на когось оскарження. Як Христос простив вам, так і ви робіть! (Кол. 3, 11-13). Якщо б люди послухали цієї ради, мир настав би на землі.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Користі надії

КОРИСТІ чесноти надії є дуже численні й великі. Людина, що надіється на Бога, тішиться Його особливішою опікою. Що так воно є, доказують численні приклади. Бог виявив особливішу опіку наприклад: трьом молодцям в огненній печі (Даниїл, глава: 3), Йосифові, якого продали до Єгипту й вкинули до в'язниці (Битія, глава: 37 і 39), Преч. Діві Марії, коли праведний Йосиф хотів її тайком відпустити (Матей, 1: 18-25).

Іншим доказом надзвичайної Божої опіки над людьми є теж освобождення Відня від Турків 1683 р. Це був дуже грізний час. Турки, в числі 250,000, окружили з усіх сторін місто й облягаючи його два місяці, робили все, щоб здобути його. 16,000-чна залога, якою провадив граф Штаргемберґ, доказувала чудес хворобрости, щоб оборонити Відень перед магомеданами. Що грізніше ставало положення Відня, то тим зростала надія на Божу поміч. І не завелись хоробрі оборонці. В найгрізнішій хвилині, коли Відень уже мав піддатися, прийшло на поміч 90,000-чне християнське військо, що складалось в дуже поважному числі з українських сміливих козаків, під проводом Івана Собеського, короля польського. Цілий день тривала завзята боротьба, і християни нарешті розгромили Турків.

Людина, що надіється на Бога, все може осягнути. Вона, каже Ісус Христос, може навіть гори переносити (Марко, 11: 23), це значить побороти найбільші труднощі. Надіючись на Божу поміч, Мойсей своєю палицею розділює води Червоного Моря (Ісход, глава: 14), Ілля спроваджує дощ на землю (3 Царств, глава: 18), а Давид побіджає Ґоліята (1. Царств, глава: 17). Людина, що надіється на Бога, є терпелива в прикростях і досвідах, бо знає, що "терпіння цього часу не є достойні будучої слави, що має в нас об'явитися" (Рим. 8: 18). Йов був терпеливий в терпіннях, бо радістю наповняла його вже сама гадка про майбутнє воскресіння і нагороду (Йов, 19: 25-26).

Надія—це безпечний і сильний якір для людини (Євр. 6, 19). Як якір хоронить корабель серед бурі, так надія хоронить людину від загибелі серед земських терпінь. Людина, що має чесноту надії, є певна будучого спасіння. Св. Павло каже: **"Бо ми спаслися надією"** (Рим., 8: 24).

ДУХОВНИЙ ЗМАГ

о. Ст. Олійник, ЧНІ,

ВЕЛИКИЙ цар Давид відступав зо свого краю перед численною ватагою Филистимів. Він лишав столичне місто Геброн, лишав своє родиме місто Вифлеєм та відступав далеко в гори, щоб там опертися перед скалами первісного Єрусалиму. Був дуже гарячий день. Сонце жарило огненними струями, так що тяжко було і дихати. Легко зрозуміти, що цар був сильно втомлений довгим походом серед такої спеки. А тут не було ніде доброї води, щоб відсвіжитися. Серед утоми, Давид мимохіть закликав: "Хто принесе мені води з Вифлеємської криниці?" А був вже Вифлеєм у руках ворога. Почули цей заклик три хоробрі жовніри, що дуже любили свого вождя. Мов ці олені швидкі кинулись вони в сторону Вифлеєму, щоб зачерпнути води для струдженого царя. Тихцем перекралися через ворожу лінію, дійшли до криниці, що находилась на боці міста Вифлеєму, набрали збанок води і повернулися щасливо до свого табору. Розуміється, ціла армія звеличала такий геройський вчинок. І приступили вони з радістю до царя та подали йому збанок кришталевої води з улюбленої Вифлеємської криниці.

Тут ця подія набирає свого взнеслого значення, яке писатель Божий хотів зазначити для всіх грядучих поколінь. Зворушений до глибини душі Давид прийняв цей збанок води, глянув вдячними очима на трьох жовнірів і промовив отак: "Борони, Боже, щоб мої уста діткнулися цієї води. Мені здавалося б, що п'ю свіжу кров цих героїв, що задля мене наразили своє життя на смерть". І, зітхнувши молитвою до неба, цар розляв воду на землю, щоб принести з неї жертву Господу Богу.

Так вчинив цей великий муж, цей преславний цар і пророк Божий, Давид. Так може вчинити тільки людина благородна і культурна, людина, що має серце в грудях, що вміє відчути вдячність, що вміє пам'ятати про других. І цієї людяности, цієї ніжности серця на терпіння других людей учить нас усіх Свята Церква. На те Христос її установив, на те вона існує та існуватиме до кінця світу. Бо там, де нема науки Христової Євангелії, там жорстокість, там здирство, насильство і самолюбність.

Надійшов час, коли Церква пригадує нам великого Добродія, що не тільки наразив своє

життя для нашого добра, але умер серед невимовних мук, щоб ми жили життям блаженних у небі. Надійшов час Великого Посту й Церква закликає нас усіх до тої вдячности, до людяности та ніжности душі супроти Спасителя, яку виявив Цар Давид своїм вірним слугам. Ось що то є християнський піст.

Чи то не справедливо, щоб ми виказали Ісусові Христові щире співчуття у Його муках, щиру подяку та вічну любов за Його жертву відкуплення. Чи то не справедливо, щоб ми згадали Його терпіння, змерзили собі всякий гріх, за який Він покутував у Своїому невинному тілі, щоб ми пам'ятали про Його 40-денний піст, щоб ми виповнили усі бажання Його зболілого Серця, коли з висоти хреста Він кликав: **Жажду!**

Піст—це вишкіл нашої волі. Це час застанови, покути, і надолуження за гріхи. Піст має свій кінець, але вишкіл волі й обнова духа зістаються на все життя. Як усе інше тут на землі, піст має свій час, але його користі й заслуги зістаються на цілу вічність.

В день Свого Воскресення Христос спитає кожного з нас, як колись питався упавшого апостола Петра, "Чи любиш ти Мене?" Тільки добре відбутий піст приготовить нас до радісної відповіді, "Господи, Ти усе знаєш; Ти знаєш, що люблю Тебе".

НЕЗНАННЯ БІБЛІЇ

Між Христовими визнавцями не бракує людей, які рідко або взагалі не читають Біблії, бо думають, що все знають.

Венямин Франклин (1706-90), американський дипломат у Франції, стягнув на себе кепкування французьких масонів і безвірків тому, що любив Біблію. "Не сміється", відповідав кепкунам, "бо не знаєте, з чого сміється!"—На це безвірки, вдаючи мудрагелів, відказали, що вони добре знають Св. Письмо: "Там нема нічого вартісного, що цікавило б вченого чоловіка!"

Франклин рішився публично виказати їх незнання Св. Письма та спасенно застидати їх. Було літературне засідання. Багато Франклинових приятелів безвірків прийшли на цей вечірок, щоб узяти участь у дискусії. Франклин став читати книгу Рут, особливо опис пастирського життя. Всі захопилися описом, бо Франклин був переписав собі цю частину Біблії та читав немов із манускрипту. Один із найбільших кепкунів встав, поплескав Франклинові та заявив: "Це один із найкращих кусників світової літератури. Він не сміє пропадати. Панове, я раджу, щоб наше товариство письменників видало його друком!" Всі потакнули. Тоді Франклин вийняв Біблію і заявив: "Панове, це вже давно видруковане. Це частина книги Рут, яка є в Біблії". Кепкуни застидалися й відтоді не насміхалися з Біблії.

ХРЕЩЕННЯ ДІТЕЙ

о. М. Щудло, ЧНІ.

Ви кажете, що тільки католики можуть бути кумами для католицьких дітей. Чия це дитина? Хто має вибирати їй кумів: священики чи родичі?—Я думаю, що тільки родичі мають право вибирати кумів для своїх дітей. Оттому не вірю, що тільки католики мають бути хресними батьками для католицьких дітей. Не вірю і кінець!"

* * *

Одного вечора вертаюся до Йорктону. Біля мене сів наш добрий чоловік та зачав дискусію. "Колись", каже він, "я був такої самої віри, як і ви, але потім покинув нашу Церкву, бо священик зробив мені велику прикрість, як народився мій перший син".

"Що ж учинив вам цей священик?" питаюся його. "Чи може не хотів охрестити вашого сина?"

"О ні, хотів охрестити, але не хотів допустити того кума, що я собі був вибрав!"—відповідає мій співбесідник.

"Якого ж кума були ви собі вибрали?" тягнув далі, цікавий бо був я, що таке сталося.

На це мій співбесідник відказує: "Мій кум не належав до нашої Церкви, бо був іншої віри. Але він був добрий чоловік і знаменитий сусід. Був би в потребі і серце віддав, щоб помогти свому ближньому".

* * *

Подібні випадки часто трапляються по наших парафіях в Канаді та Америці. Наші люди проживають з сусідами різних вір, заприязнюються з ними і нерідко запрошують їх за кумів для своїх дітей. Коли ж священик відмовить їм, то во-

ни злостяться, ба й нерідко перестають ходити до церкви, а часом зовсім зривають із Церквою і переходять на іншу "віру".

Хто тому винен? Неосвічені християни часто ганять і нарікають на священиків і всю вину за відступство звалюють на своїх парохів. Чи дійсно парохи винні? Зовсім ні!

Чому ні? Бо священики не можуть звільнити католиків від церковного закону, який каже, хто може бути хресним батьком-кумом чи кумою для католицької дитини.

Хто може бути кумом чи кумою?

Кумом чи кумою може бути тільки: (1) Охрещена особа, яка готова виповнити обов'язки, що хрещення накладає на кумів. Бути хресним батьком чи матір'ю це не звичайна собі церемонія без ніяких обов'язків. В хвилині хрещення хресні родичі беруть охрещену дитину під свою опіку та зобов'язуються дати чи подбати про християнське виховання свого похресника чи похресниці.

(2) Кум чи кума мусять бути католиками, бо вони стають гейби духовними батьками католицької дитини.—Чому ж куми католицьких дітей мають бути католиками? Бо вони перебирають на себе обов'язок дати чи подбати про католицьке виховання дитини, якщо дійсні батьки помруть чи стануть нездібні подбати про нього. З цього видно, що куми мусять бути католиками, бо як годні некатолицькі хресні родичі дати дитині католицьке виховання, коли вони самі некатолики, не вірять у католицьку Церкву та її навчання?—Хіба історія не виказує, що цей закон церковний окреслений каноном 765 є розумний і конечний, щоб запевнити охрещеній дитині добре християнське виховання? Скільки тепер у світі батьків, що зовсім не дбають про добре виховання дітей? Якщо б хресні родичі цих дітей знали свої обов'язки, то вони подбали б про виховання своїх похресників чи похресниць.

Нажаль загал кумів не знають своїх обов'язків, тому й не журяться, чи дитина має чи не має доброго виховання, і тому в світі стільки лихих хлопців і дівчат, злодіїв, розвідників і розвідниць. Усяке моральне зіпсуття між молоддю походить із браку доброго виховання.

Слід зазначити, що цей закон часом спричиняє прикрість нашим дорогим браттям некатоликам, бо неодин із них не розуміє значення цього розпорядку. Католики повинні вияснити своїм некатолицьким приятелям, що Церква видала цей закон для добра своїх духовних дітей. Видаючи цей закон, Церква зовсім не мала наміру робити прикрість нашим

дорогим браттям і сестрам, що не з власної вини проживають поза католицькою Церквою. Головна ціль цього закону це запевнення доброго виховання католицьким дітям. Церква любить всіх людей, не зважаючи на те, чи вони католики чи некатолики. Не тільки любить їх, але наказує всім своїм духовним дітям любити некатоликів, бо вони наші дорогі браття та сестри. Але це не значить, що можна брати їх за кумів, бо, як сказано, бути кумом чи кумою це дуже поважне діло, яке накладає на них важні обов'язки, яких негодні виповнити, не бувши самі католиками.

Якщо католики чемно та з любов'ю вияснять своїм некатолицьким сусідам, знайомим і приятелям, чому Церква так поступає, то вони напевно не образяться, бо зобачать, що їхні католицькі приятелі чи сусіди в **сумлінні** негодні інакше поступати.

Цей закон, який велить католикам брати за кумів тільки католиків, зобов'язує всіх католиків у сумлінні цебто його не можна зламати **без гріха.** Коли ж некатолики зрозуміють це, то вони напевно не будуть чутися ображені, що їх католицькі приятелі чи сусіди не взяли їх за кумів, бо хіба не схочуть, щоб їх католицькі приятелі допускалися гріха, ламаючи цей важний католицький закон.

ПЕРЕПИНЕННЯ НАРОДИН—ВЕЛИКЕ ЛИХО ДЛЯ СВІТУ

В сьогоднішніх часах є люди, які поширюють поганську пропаганду за штучним і неприродним перепинюванням народин, яке строго осуджене Св. Письмом як дуже велике зло та зневага Бога (Бут. 38, 10) і Святою Церквою, що має з Христового поручення навчати людей, що добре і що ихе.

Багато славних людей ніколи не були б появилися на світі, якщо б їх батьки були слідували за хибними порадами протихристиянських пропагаторів штучного перепинювання народин.

І так славний співак, що захопив світ своїм чудовим співом, Генрих Карузо (1873-1921), був 18-ою дитиною; Св. Тереня від Дитятка Ісуса 9-ою; Св. Ігнатій, основник Ісусовців, 13-ою; Св. Франциск Ксаверій, 7-ою; а Катерина Сієнська 24-ою.

Один письменник каже, що ненароджені діти будуть у годині смерти ввижатися своїм батькам і докорятимуть їм, що через їх трусливість і самолюбство вони не дістали життя, найбільшого дару, що Бог може подати людині.

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) В неділю була передана Служба Божа через йорктонську радіостанцію. Мій чоловік не хотів їхати до поблизької церкви, бо сказав: "Можна вислухати Службу Божу на радіо". Чи це правда?

Можна слухати передачу Служби Божої на радіо, але це слухання не звільняє католиків від обов'язку вислухати Службу Божу в церкві. Кожен католик має обов'язок під **тяжким гріхом** вислухати Службу Божу кожної неділі та свята, чи ця Служба Божа правиться в його парафіяльній церкві чи в якійсь іншій, до якої може дістатися без великої трудности. Не слід оправдувати себе: "Ця Служба Божа правиться в сусідській церкві! Нехай туди йдуть сусіди, бо я піду на Службу Божу, як буде в нашій церкві". Така вимівка не оправдує нікого перед Богом.

2) Чому Великдень не припадає завжди в ту саму неділю?

Дата Великодня може припасти між 22 березнем і 25 квітнем. Так рішив вселенський Собор у Нікеї в 325 р. Великдень святкується в неділю. Ця неділя має припасти по весняній повні місяця, яка по рішенні згаданого Собору повинна припасти на 21 березня, хоч астрономічно вона може прийти на 19 або 20 березня.

Якщо жиди святкують свою Пасху в першу неділю по березневій повні, тоді християни обходять Великдень тиждень пізніше.

Якщо повня місяця припала астрономічно на 19 або 20 березня, то дата Великодня прийде аж по повні місяця квітня, от як це трапилося цього 1959 року.

Різниця в датах Великодня в григоріянському і юліянському календарі залежить від числення повні місяця після обидвох календарів.

3) Мій сусід некатолик щороку приходить до мене "позичати" свяченої води на Богоявлення і пасхи на Великдень. Чи можу давати йому ці посвячені речі?

Посвячені речі, от як лоза, вода, пасха і овочі впершу міру призначені для католиків. Проте Церква не забороняє католикам давати їх своїм некатолицьким сусідам чи знайомим. За побожне вживання Бог може просвітить їх і дасть ласку навернення до правдивої віри. Всетаки слід звернути некатоликам увагу, що згадані речі це не чари. Вони мають силу помагати людям і відвертати нещастя від них через благословення Церкви і Божу доброту, якщо хтось з вірою та побожністю користується ними.

4) Мене змусила мати вийти заміж за того, кого я не хотіла. Я пішла до шлюбу, але в серці не згодилася на це подружжя. По двох роках я погодилася зо своєю долею, бо була вже в нас дитинка. Я відновила в серці згоду на це подружжя. Тепер я довідалася, що мій муж це мій близький родич, з яким не можна було брати шлюбу. Отож мій шлюб неважний. Що маю робити, бо більше не хочу його покидати. Ми зжилися, почали любити одне одного та почуваємося щасливі посеред малих діточок.

І на це лихо Церква має зараду. Треба **"санації ін радіче"** ("уздоровлення в корені"), коли цього не можна виявити подругові. Зверніться з цим до свого отця пароха. Він поможе вам.

Церковне право каже: "Подружжя не може бути уважнене через санацію ін радіче, коли в обидвох або в одного жениха не було згоди на подружжя, чи то не було її із самого початку чи була згода відкликана, хоч була спочатку".

Проте можна дати "санацію ін радіче", коли зразу не було згоди на подружжя, але потім вона прийшла: "Санацію ін радіче може бути вділена від хвилини, коли прийшла згода, хоч від початку не було її". (Кан. 120).

5) Хто робить роздор у родині: чоловік чи жінка?

Дехто ганить чоловіків, дехто жінок за неспокої і сварку в родині. Ми ж за "прикладом" Соломона поділили б вину по рівній частині між чоловіка і жінку. Лихові незгоди можна б легко зарадити, якщо б обидвоє подруги більше любили свого партнера ніж себе самих і мали трохи більше вирозумілости для нього, от хоча б щоб так оправдували його промахи, як оправдують свої власні.

6) Чи силуване хрещення, яке часом потайки відбувається перед шлюбом, є важне?

Якщо людина є присилувана прийняти хрещення, якого не хоче, тоді хрещення неважне. Це був би гріх, якщо б хтось когось силував до хрещення. Навіть всемогучий Бог не силує людей користати з Його ласк і дарів. Католицька Церква строго забороняє хрестити тих, що не бажають хрещення або неприготовані до нього.

СПОВІДЬ

"Ти милосердишся над усіма, бо все можеш учинити та ради покаяння не добачуєш людських гріхів" (Прем. 11, 24).

Щирий жаль мусить включати в собі рішучу постанову більше не грішити, уникати лихі нагоди та провадити краще християнське життя: "Іди собі, але більше не гріши"—Христос промовляє до людей, як за Свого земського життя промовив до розкаяної грішниці. (Ів. 8, 11).

Не стидайся щиро та вповні визнати всі гріхи перед священиком, що заступає Христа та в Його іменні прощає гріхи. Сповідь була б святокрадська, якщо б хтось зо стиду затаїв якийсь смертельний гріх. "Не стидайся визнати свої гріхи... Бо є стид, що спричиняє гріх, і є стид, що приносить славу і ласку". (Сир. 4, 25 і 31). Бог бачить твоє серце. Ніхто негоден обманити Його: "Коли кажемо, що не маємо гріха, то себе зводимо й нема в нас правди. Коли ж визнаємо свої гріхи, то Він вірний і справедливий, щоб простити нам гріхи й очистити від усякого беззаконня. А як кажемо, що ми не згрішили, то чинимо з Нього неправдомовця, і слова Його в нас нема" (І Ів. 1, 8-10).

По сповіді треба чинити покуту за гріхи. "Чиніть покуту за всі свої беззаконня, і беззаконня не вийде вам на руїну" (Єзек. 18, 30). Піст, молитва й милостині це знамениті засоби, щоб за життя спокутувати гріхи. Приймай в дусі покути щоденні хрести, розчарування, страждання, хвороби, прикрощі, невигоди, тягар свого життєвого стану, жертвуючи їх Спасителеві, бо "коли хтось згрішить, то маємо заступника перед Отцем, Ісуса Христа праведного" (І Ів. 2, 1). "І кров Ісуса Христа очищує нас від усякого гріха" (І Ів. 1, 7), бо "Він є надолуженням за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за цілого світу" гріхи. (І Ів. 2, 2).

ЛЕГЕНДА ПРО СОНЯШНЕ СЯЙВО

Олена Цегельська

"І пішов Він із ними й прибув у Назарет і був їм слухняний".

"Ісус зростав мудрістю, станом та ласкою в Бога й людей".

Коли скінчилися дні свята Пасхи в Єрусалимі, Святий Йосиф з Матір'ю Божою вертались додому. Їхнього дванадцятилітнього сина Ісуса не було з ними. Вони думали, що Він із подорожніми йде і стали його шукати поміж родичами і знайомими, а не знайшовши, вернулись в Єрусалим й там шукали Його.

І сталося, що третього дня знайшли його в святині серед учителів, як Він вислухував і запитував їх. Всі дивувалися Його розумові і відповідям. І запитала Мати Божа: "Дитино, чому так Ти зробив нам? Ось Твій батько та я із журбою шукали Тебе".

А Він відказав їм: "Чого ж ви шукали Мене? Хіба ж ви не знали, що належить Мені бути при справах Мойого Отця?"— "Та не розуміли вони того слова, що Він їм говорив".

Але незабаром зрозуміла Божа Мати, коли побачила дивне, надприродне з'явище, що сталося на її очах. Вона розважала і зберігала оці всі слова в своїм серці. І важка журба захмарила її молоде, пречисте чоло. Її Син, одинокий, вся її надія і радість, начебто нагло віддалився від її серця і опинився десь так далеко і високо, що не поспішити за Ним материнському серцю звичайної земської істоти. Отож в глибині серця покорилася якійсь незнаній вищій силі.

І сталося, що як підняла очі на свого Сина, спостерегла з'явище, яке на хвилинку притьмило її зір. Оце голову її Сина оточило небесне, золоте сяйво. Вся голова ясніла немов освітлена власним соняшним світлом, яке виходило десь із нутра істоти її Сина, оточувало голову ореолом блиску, і сяйво це грало всіма барвами веселки.

Мати Божа зразу не могла повірити власним очам. Відвертала зір, протирала очі, думала, що це привид. Але ні!— Скільки разів не звернула очей на голову Сина, сяйво це не щезало. А в поворотній дорозі з Єрусалиму до Назарету ясніло немов друге сонце.

І радість і тривога опанувала материнське серце.— Цілу дорогу вона зберігала мовчанку і повагу. І не звірилася зо своїх спостережень навіть своєму святому обручникові, Йосифові. Пощо ж тривожити просте серце, пощо засівати в ньому неспокій?—Може це їй —лише їй, матері дане бачити це чудо.

А тимчасом у Назареті рознеслася була чутка, що десь загубився син теслі. Молоді хлопці, ровесники Ісуса, коли довідалися, що родичі щасливо віднайшли Його, вийшли Йому на зустріч. І вони зготовили Йому врочисту зустріч, немов якому царевичеві. О, бо молодий їхній ровесник уже від наймолодших літ тішився між ними любов'ю, пошаною, повагою. Вийшли вони з квітами, співом і вітали окликами:

"Вітай між нами, сину теслі! Вітай, надіє і славо Назарету! Вітай, соняшне сяйво! Святися, святися кожний Твій слід і кожне Твоє слово!" А вражуваний молодий Ісус ішов мирно серед товаришів немов то не до Нього і не про Нього. А природорожні квіти хилили перед Ним свої головки наче перед сонцем. Ісус, йдучи, гладив ці головки і благословив. І знову стрівожилося материнське серце Марії:

"Чи бачать ці діти божеське сяйво над головою її Сина? Хто приказав їм стрічати Його з такими почестями? Хто надхнув їхні молоденькі серця?"

А коли врешті свята Родина переступила поріг власного дому, пораз третій прошила тривога материнське серце. Ото, коли засіли всі троє до столу, щоб покріпитися по довгій подорожі, святий Йосиф несподівано уступив своє начальне місце при столі, на покутті молодому Ісусові. Подав Йому хліб, щоб переломив, що дотепер належало робити йому, Йосифові, як голові родини— і вино, щоб перший напився.

І тоді пізнала Мати Божа, що і Св. Йосифові дане було побачити небесне сяйво над головою прибраного Сина. З вдячністю глянула вона на свого святого обручника і—мовчала. А сім мечів болю прокололо тоді наскрізь її материнське серце.

І пригадалися їй слова Симеона з того дня, коли вони принесли маленького Ісуса до святині, щоби поставити Його перед Богом: "Ось, призначений Цей багатьом на падіння і вставання багатьох в Ізраїлі і на знак спереченння—і меч душу прошиє самій же тобі, щоб відкрились думки сердець багатьох".

Від дня повороту до Назарету небесне сяйво освітлювало голову Ісуса і нераз бачила Божа Мати як небесні янголи служили Йому. А Дитина ця росла в Назареті не лише в любові, але і в пошані та зміцнювалася духом, набираючись мудрости. І ласка Божа на Ній пробувала.

* * *

Українське юнацтво любить

цей розділ Св. Письма, де говориться про дванадцятилітнього Ісуса, тим більше, що, як до кожного свята і майже до кожної релігійної дії існують в нашій рідній Україні прегарні перекази.

Ось переказ про "Соняшне Сяйво", квітку соняшника. Оповідають, що в той час, коли Божа Мати вперше побачила божеське сяйво над головою молоденького Сина, зацвіла в Україні нагло у незвиклій порі року квітка соняшника, що має подобу сонця. І там, коли свята Родина верталася з Єрусалиму до Назарету, розцвілий соняшник супроводжав її і повертав за нею свою золотисту сяючу головку. Ісус поблагословив її і дав їй назву "Соняшного Сяйва", бо ця квітка наче відблиск сонця, яке супроводжає в його небесній дорозі, повертаючи свою голову за сонцем від сходу аж до заходу повільним, незаймним рухом. І квітка ця тішиться великим розповсюдненням в Україні, де існує щось наче культ цієї квітки. Там нема майже людської оселі, де в городці, біля хати не плекали б її. От, таке то "Соняшне Сяйво" на нашій Україні.

І під нинішню пору цвіте в Україні квітка соняшника "Соняшне Сяйво". Але даремне повертає щоденно свою золотисту головку із сходу та на захід, даремне виглядає діточок цієї землі, заблуканих, розгублених по всему світу.

ЦУКРОВИЦЯ

Цукровиця це хвороба організму, яка походить із того, що тіло негодне черпати поживи з цукру та крохмальних потрав. Покищо нема повного ліку, що усунув би цукровицю. Щороку 15,000 людей в самій Америці вмирають на цукровицю.

Ніхто не знає, звідкіля береться цукровиця та що спричиняє те, що організм негоден черпати поживи з крохмальних і цукряних потрав. Знане проте, що цукровиця береться з того, що залоза, яка продукує інсуліну в тілі, є чомусь ушкоджена. Може бути ще й те, що ця залоза інсулійна негодна виконати свого завдання, бо інші залози нищать її діяльність в організмі. Це неправда, що хто їсть цукрові потрави, той буде мати цукровицю. Це доказали лікарські досвіди.

Найуспішніший ліх на цукровицю це ІНСУЛІНА.

Чи ж наш ласкавий Творець не заохочує людей непохитно покладатися на Нього в усіх обставинах туземного життя? "Ті, що надіються на Господа, подібні до гори Сіону, яка повік не захитається" (Пс. 124, 1). Чи Він не покликується на історію людства, щоб скріпити твою надію? "Мої діточки, огляньте на покоління людей і знайте, що не застидався, хто надіявся на Господа. Хто ж бо проживав у Його заповідях і Він опустив його? Бо Бог є співчутливий і милосердний, і простить гріхи в дні горя. І Він є покровителем усіх, що в правді шукають Його" (Сир. 2, 11-13).

Християнство в Україні

Початки християнства в Україні губляться в мряковині часу. Ніхто не знає, хто був першим місіонером нашого народу цебто хто перший приніс у нашу країну науку Христової Євангелії.

Побожний переказ подає, що Св. Андрій Первозванний був першим Христовим місіонером в Україні. Він проповідав в Греції та на побережжі Чорного Моря, де були грецькі колонії. Звідтіля мав заплисти Дніпром аж до того місця, де стоїть столиця України, Київ. Поблагословив його та заповів, що на цих горбках повстане славний город і Божа благодать засяє над ним. — Хоч це тільки переказ, всетаки з нього зродилися велика набожність і почитання Святого Апостола між нашим народом.

Християнізація України не була ділом одної хвилини чи одного століття, бо **Св. Володимир Великий** не вчинив перевороту, як в 988 р. проголосив християнство державною релігією тодішньої Руси-України. Християнство віками поволі проникало всі шари нашого народу. Йшло воно різними шляхами, зо Сходу та з Заходу. Зо Сходу несли його болгарські та грецькі місіонері в східнім обряді, з Заходу проповідували його готські (германські) священики, бо вже в третьому столітті Ґоти появилися над Дніпром і Дунаєм. Вони були християнами, бо готський єпископ Теофіль був на першім вселенськім соборі в Нікеї 325 р. Таксамо світло Христової Єсангелії ширилося в Україні з Велико-Моравської держави, в якій трудилися учні Св. Кирила та Методія в девятім столітті.

Лад і порядок, з яким Св. Володимир запровадив християнство в своїй обширній державі, вказують, що нарід був добре обзнайомлений з навчанням Спасителя, бо інакше були б бунти і ворохобні, як це бувало по інших краях, в яких заведено християнську віру без належної підготовки.

1. Яке християнство заведено в Україні?

Противники церковного зєднинення з Римом безцеремонно твердять, що християнство України від самих початків було в розриві з Папами, наслідниками Св. Петра. Вони покликуються на літописі, які твердять, що Св. Володимир прийняв християнство в східнім обряді, і з того —не подаючи ніякого доказу— витягають висновок, що Україна була завжди незєднена "православна" цебто від самого заведення християнства Володимирбм відділена від Риму. Обман їхніх аргументів в тому, що вони намагаються вмовити в непросвічених своїх читачів, що східний обряд і незалежне від Риму православя це одна та та сама справа. Кажуть: "Україна було охрещена в східнім обряді, отож вона православна!"

При цій аргументації хитро —свідомо чи несвідомо— промовчують, що в 988 р., як Україна приймала християнство, так-званої схизми взагалі ще не було, бо вона повстала аж в 1054 р., цебто 66 літ по прийнятті християнства Св. Володимиром. Як Україна приймала християнство, то сам Царгород був у злуці з Римом і признавав папський примат, бо в тім часі було вже полагоднано непорозуміння спричинені патріярхом Фотієм. Аж у 1054 р. патр. Мих. Керулярій відновив розрив між двома Церквами, Східньою та Західньою, який триває до нащих днів, викликуючи жаль так посеред католиків, як і добрих православних.

Що більше? Є навіть деякі незбиті докази, що навіть по розриві між Царгородом і Римом українці трималися єдности віри з Римською Столицею. Ось вони:

1. По виклятті патр. Мих. Керулярія папські легати під проводом Гумберта вертались до Риму через Україну, де наш митрополит, перший українець, Іларіон, вибраний проти волі царгородського патріярха, гостинно прийняв їх.

2. Українські князі дальше женилися з латинськими західніми княжними або нащі княжни виходили за західніх володарів, які були латинниками. Такі подружжя були б неможливі, якщо б наша Церква була зірвала єдність віри з наслідниками Св. Петра.

3. Папа Григорій VII коронував нашого князя Ізяслава та коронував його на **апостольського короля** в 1075 р. Чи можлива була б коронація Ізяслава, якщо б Україна була зірвала єдність віри з Римом?

4. Папа Урбан II (1088-99) установив свято перенесення мощів Св. Николая з Мир Ликійських до Барі в Італії. Греки, які були вже в розриві, цього свята не прийняли і досьогодні не мають його. Україна прийняла це свято, установлене Папою. Це незбитий доказ, що тодішня Україна не пішла за Царгородом, але стояла в єдності віри з Римом.

Проте пропаганда греків в Україні зробила свою роботу. З початком 12 ст. взаємини між Києвом і Римом почали остигали та згодом перервалися. Всетаки нема доказів, щоб в Україні в часі цих холодних взаємин була якась ненависть до Папства, бо на сварку греків із Римом тодішні українці дивилися як на особисті затії царгородських патріярхів, які всіма засобами намагалися перебрати на Сході церковну гегемонію.

2. Початки християнства й упадок Київської держави

Християнство найкраще ширилося по більших осередках, де жили люди, які були вже бодай трохи обзнайомлені з засадами Св. Євангелії. За те по дальших від осередків околицях воно поширювалося помаліше, але всетаки ширилося, бо ніде на наших землях не було насильного спротиву християнській вірі.

Навпаки, вже за наслідника Св. Володимира, Ярослава Мудрого (1019-1054), християнство в Україні було сильно закріплене та сильно розвинулася християнська культура. Київ, як подають сучасники, мав мати тоді около 400 церков. Цей факт доказує, як сильно християнство було вкорінилося між нашим народом за

такий короткий час. Воно мало великий вплив на нарід і на цілу державу. Основані князями монастирі стали вогнищами релігійного духа, що проникав усі шари громадянства. Скорий зріст монашества це наявний доказ, що християнство було глибоко просякнуло душу народу, бо монаше життя це вицвіт християнства. В тім часі повстало багато богослужбових книг, розвинулися церковне мистецтво, архітектура, мозаїчне малярство та малярство фарбами і церковий спів. З цього ясно, що початкове християнство не було тільки **зовнішне**. Воно входило глибоко в душу нашого народу та перетворювало її на подобу Божого Сина.

Ввесь цей час наша Церква залишилася під юриздикцією грецьких патріярхів, які самовільно задержали собі право назначувати київських митрополитів. Грецькі інтриги так огірчили князя Мстислава Ізяславича, що він зірвав з патріярхом і звелів нашим епископам вибрати українського митрополита, Клима Смолятича. Патріярх образився і не затвердив Клима, а митрополит Клим не признав над собою царгородського патріярха. Якщо б всі князі були такі енергійні як кн. Мстислав Ізяславич і митр. Клим Смолятич, то наша Церква була б вповні позбулася погубного вмішування патріярхів у справи Церкви та держави. Нажаль князі здебільша були пасивними, не дбали про Церкву, тому грекам удалося відділити наш нарід від Риму, защепити нехіть до Святої Столиці та викликати пасивність, яка не дозволила нашій молодій Церкві розвинути широку місіонерську діяльність на Сході, щоб поширити між поганськими народами світло Христової Євангелії. Не зважаючи на слабість нашої держави, всетаки вона два довгі століття була "заборолом християнства на Сході" перед наскоками азійських орд, які невпинно вдаряли на наш нарід, що відважно і здебільша успішно проганяв напасників в азійські степи.

Невпинні напади диких кочовиків так послабили київську державу, що вона при кінці 12-го ст. стала хилитися до упадку. За те західньо-волинські українські землі почали зростати в потугу. В 1169 р. московський князь Андрій Боголюбський зайняв Київ і страшно зруйнував його, забираючи масу народу в полон. Цей московський напад закінчив велич старинного Києва. Його солдати два дні немилосердно грабували столицю України. Завершенням же його руїни була татарська навала (1237-40), яка повалила стару Русь-Україну. В 1240 р. Батий зруйнував Київ, який шість літ по зруйнованні начисляв усього двісті будинків, як подає місіонер Пляно-Карпіні.

По зруйнованні Києва татарами київська митрополія залишається необсаджена. Осередок релігійного життя переноситься на Захід до Галича, в якім панував князь Данило Романович. Галицько-волинська держава стала могутнім заборолом проти кочовиків. До неї належала частина Київщини по упадку київської держави. Навіть у Києві сидів воєвода кн. Данила Дмитро. Хоч ця держава не потрапила стримати татарської навали, всетаки вона дальше підтримувала традиції київської держави між нашим народом.

В тих сумних часах Суздальщина остаточно відділилася від Русі та почала творити власну московську державу. Для повної

незалежности суздальські князі забажали мати власного митрополита, але наразі царгородський патріярх відмовив їх проханню. Такі були початки Московщини, яка згодом стала присвоювати собі назву "Русь", щоб так легше загортати наш край під свою владу.

Кирило III покинув Київ і настало перенісся до Волидимира над Клязмою, цебто в сьогоднішню Московщину, хоч сам був українцем з Галичини. В Києві не було навіть єпископа, тільки "протопоп", намісник митрополита.

Галицькі князі обурилися на перенесення митрополії на Північ і зажадали власної митрополії. Цю митрополію створено в 1303 р. в Галичі і першим митрополитом був Ніфонт, що помер у 1305 р.

Але вже другий митрополит Петро перенісся в Московщину. В 1371 р., під напором польського короля Казимира, царгородський патріярх заіменував нового галицького митрополита Антонія, розтягаючи його юриздикцію на перемиську, холмську, турівську та володимиро-волинську єпархію.

З упадком галицькою-волинської держави сливе всі наші землі переходять під владу Литви. Наша культура, куди вища ніж литовська, зачала поширятися на Литві. Литовські князі бажали осібної митрополії для українців, щоб так спинити впливи поляків і москалів на українських підвладних своєї держави. Тільки Галичина та Холмщина належали до Польщі. Всі інші землі України ввійшли в склад литовсько-руської держави.

Кревська унія в 1385 р. злучила Польщу та Литву в одне королівство. Це сталося через подружжя Ягайла з Ядвигою. Ягайло став католиком латинського обряду і зобовязався ширити віру по всій державі.

Литовський князь Витовт скликав синод наших єпископів до Новгородка в 1415 р., на якім вибрано митрополита Григорія **Цамвлака.** Новий митрополит вибрався на собор до Констанції. Наша делегація начисляла 300 членів. Григорій промовляв на соборі в справі злуки нашої Церкви з Апостольським престолом. Самої ж унії не переведно, бо собор заскоро скінчився. Проте ці спроби підготовили грунт під **унію,** що її заключено на флорентійському соборі (1489). Кард. Ізидор, київський митрополит, був речником злуки нашої церкви з наслідниками Св. Петра. Нажаль через спротив і ворожнечу польської єрархії та нагальну пропаганду висланників Москви ця унія не закріпилася, хоч проіснувала в Україні понад 60 років.

В 1569 р. поляки заключили з литовцями **люблинську унію,** яка відступила Польщі всі українські землі, що дотіль належали до Литви. Хоч ця унія запевнила українцям всі їх релігійні та національні права, проте поляки не дуже скрупулятно дотримувалися в щоденнім житті своїх приречень, бо наша Церква ніколи не була зрівняна в правах з латинською-польською.

3. Берестейська Унія (1596)

Українська Церква знайшлася в повнім хаосі та замішанні. Цей хаос спричиняла сваволя деяких польських королів, що продавали наші єпископські уряди тим, хто найбільше платив. Через те єпископами нерідко ставали моральні нездари та інтриганти. Між духовенством запанувала темнота через брак належного вишколу та просвіти. Царгородські патріярхи, не довіряючи нашим владикам, між якими бачили схильність до злуки з Римом, погіршували хаос, надаючи місцевим братствам дуже великі привілеї та роблячи їх "практичними" дозорцями єпископів. Це замішання та занепад нашої Церкви дійшли до свого вершка за митр. Онисифора **Дівочки** (1579-89). Православні з Галичини отак писали до нього: "За вашого пастирства всі тяжко утиснені, плачемо і скитаємось, як вівці без пастиря..."

Собор в 1589 р. скинув Онисофора та вибрав митрополитом **Михайла Рагозу** (1589-1596). По виборі митр. М. Рагози наші єпископи почали поважно думати про злуку з Римом, особливо Іпатій Потій і Кирило Терлецький. Всі єпископи погодилися на цю злуку, бо йнакше неможливо було усунути з Церкви анархію, поневіряння єпископів місцевими братствами та наступу польських єзуїтів на нашу шляхту та молодь. Цей новий ордер під покришкою католицтва перетягав наші шляхетські родини на латинство, а златинізовані українці безскрупулятно ставали поляками, відрікалися свойого обряду та народу. Єпископи бачили, що злука з Римом покладе край самоволі місцевих братств, заведе порядок у Церкві, бо король уже більше не назначуватиме єпископів, і спинить латинізацію, бо як українці стануть католиками, то вже не треба буде переводити їх на латинство, щоб навертати їх на католицтво. Ці єзуїтські місіонері та виховники здебільша бували більшими патріотами Польщі ніж служителями Христової Церкви.

Наші єпископи бачили в унії з Римом рятунок нашої Церкви та народу. Вона мала звільнити наш нарід від наступу польського латинізму та московського православ'я. Загорілий противник українства та українського католицтва, московський духовник К. Н. Николаєв, пише: "Політично унія звернена проти Росії та Польщі. Доконче треба двох народів, щоб було дві держави, Росія й Україна. Малоросія й Великоросія можуть стати двома відділними народами тільки тоді, як визнаватимуть дві відмінні релігії, унію та православ'я. Тоді витворяться дві культурі, західня та східня, і так повстане між двома частинами одного народу прірва". (Восточний Обряд, 99 стор.).

З цього видно, що наша єрархія, заключаючи унію, була патріотично настроєна, бо думала не про власні інтереси, але про добро нашої Церкви та народу. Всі інші мотиви, як приборкання братств, усунення анархії та спинення латинізації, були підпорядковані цьому ідеалові: вчинити нашу Церкву дійсним духовним домом для всіх українців. Поміч поляків і особливо польських єзуїтів у підготовці та переведенні унії була невелика. Зрештою не поляки, але наші єпископи заключили унію з Римом. Що ця унія не була польською інтригою та що наша єрархія не керувалася польськими інтересами видно вже з того, що по заключенні унії ця польська єрархія стала найбільшим ворогом цієї ж унії. Цього ж дивовижжя не було б, якщо б унія була польською ін-

тригою, щоб полячити українців. Може й дехто з поляків мав подібні ілюзії, але наша єрархія зараз розвіяла їх, виступивши рішучо проти всякої латинізації та полонізації нашої Церкви та народу по заключенні унії. Рим же став по стороні нашої єрархії, видаючи численні закони, які строго забороняли полякам перетягати українців на латинство.

Вороги церковного з'єднання відразу почали боротьбу з унією. Кн. Констянтин Острожський став провідником цієї смутної боротьби, що немало послабила наш нарід і вможливила москалям втиснутися до православної частини нашого народу, щоб між ним ширити "ідею" злуки з московським православ'ям, як защитником " нашого народу" перед унією. Церковні братства помагали кн. Оострожському в боротьбі проти унії. В 1620 відновлено православну єрархію в Києві. Боротьба між обидвома частинами нашого народу не мала жорстоких прикмет релігійних війн на Заході в часі псевдореформи Лютра чи Кальвина. Це була здебільша боротьба духова, ведена не мечем, а живим словом і пером.

Не зважаючи на втручання козаків і могутність ворогів унії—поляків, москалів і церковних братств—католицька віра в східнім обряді постійно ширилася між нашим народом. Такі епізоди, як мучеництво Св. Йосафата в 1623 р., були радше винятками ніж правилом у боротьбі за душу нашого народу. Іпатій Потій, Велямин Рутський і Св. Йосафат були найревнішими борцями за святе з'єднення нашого народу з Наслідниками Св. Петра, Римськими Папами.

Наші нез'єднені історики залюбки повторяють за московськими, що ніби унію поширювано насильством при помочі польської влади. Це очевидна неправда, бо **поперше** польська влада і єрархія, зобачивши, що унія не буде "містком", щоб польщити наш нарід, стали поборювати її, а **подруге** сам факт, що наші епархії, які були на дальше висунені на захід і виставлені на найбільший польський натиск, найдовше залишилися в нез'єдиненні. І так **перемиська** епархія прийняла унію аж в 1692, **львівська** в 1700, а **луцька** в 1702. Якщо б було якесь насилля в ширенні церковного з'єдинення, то ці епархії, що пробували під найсильнішим польським пануванням, були б змушені перші прийняти унію, а не 100 літ пізніше!

Якщо б не спротив польського духовенства та влішування козаків у церковні справи, то напевно вся Україна була б стала католицькою. Це було б створило католицький бастіон на Сході: католицтво в східнім обряді. Наша Церква була б стала носієм церковного з'єднання для всіх народів Сходу, які були попали в

ЗВІДКІЛЯ ВЗЯЛИСЯ ЕСКІМОСИ?

Ескімоси це перші мешканці Америки та Канади. Вони прийшли сюди з глибин середньої Азії через Камчатку. Коли? Ніхто не знає дати їх мандрівки до Америки. Проте науковці переконані, що це сталося довгі тисячі літ перед приходом Христа.

Ескімоси це азійська раса. Може колись вони були більшими людьми. Зимний клімат, невідповідне відживлення та брак всяких вигід потрібних до нормального розвою людини спричинили занидіння ескімоської раси.

розрив спричинений патр. Мих. Керулярієм в 1054 р. Були б справдилися слова Урбана VIII сказані до холмського єпископа, Методія Терлецького, в 1629 р.: **"Мої українці, я сподіюся навернути Схід при вашій помочі!"**

Нажаль немало українців не зрозуміли та не оцінили шляхетного почину наших далекоглядних владик і стали поборювати церковне з'єднення, яке було б піднесло наш нарід і відмежило Україну від погубних московських і польських впливів.

4) Нищення Унії москалями

Ще заки Польща розпалася (1772-95), московські пропагандисти підготовляли грунт між нашим народом для армій білого царя. Ця пропаганда досягла свого вершка в часі руйнования Запорожської Січі солдатами Катерини II. Замість ободрювати козаків, козацький духовник-капелян Січі завзивав козаків піддатися, бо не **вільно** стріляти на вояків **православної** цариці!

По розваті Польщі сливе всі українські землі опинилися під панованням Москви. Хоч царица Катерина II була врочисто присягла зберігати та шанувати всі права нашої Церкви, то ще папір був не висох, як вона почала нищити її. Скасовано київську митрополію та насильно запроваджувано московське казьонне православ'я.

По смерті Катерини II прийшли два російські імператори, Павло I (1796-1801) і Олександер I (1801-25), які привернули права нашій Церкві в російській імперії. Наша переслідувана Церква почала вигоювати рани завдані їй Катериною II. Але час спокою був закороткий, щоб вона була могла вповні направити нещастя завдані їй царицею Катериною та закріпитися на нове криваве переслідування, яке зачав Микола I (1825-55).

Цей фанатичний московський імператор ненавидів українців і їх католицтво, яке на його думку роз'єднювало "єдиний" русский народ. Цар Микола I хитро взявся до нищення нашої Церкви, в чому московська православна єрархія сильно помагала йому.

Спершу він знайшов деяких зрадників між нашим клером, які пішли на послуги Москви та її імперіялізму. Йосип Семашко, вихований у раціоналістичнім університеті в Вильні став провідником відступників, які доложили всіх можливих зусиль, щоб змусити наш нарід признати над собою провід московської православної Церкви. Їхні ж засоби—це пропаганда, підступ, впоювання в семинаристів духа схизми, ненависть до Риму та вкінці багнети московських солдатів, яких вживано там, де не помагали інші засоби.

Відступники скликали псевдосинод до Полоцька в 1839 р., на якім проголосили "з'єднання" нашої Церкви з московською, признаючи юриздикцію "Святого Синоду". Хто противився змовникам Семашка, той пішов на Сибір або до в'язниці. Негідний Йосип Семашко не пощадив навіть власного старенького батька, який опирався примусовому перетяганню нашого народу на московське православ'я. 12 лютня 1839 р. проголошено злощасну "злуку" нашої Церкви з московською. 24 священики відступни-

ки проголосили себе представниками Церкви та в іменні цілої Церкви скасували унію з Римом. 23 червня 1839 р. Микола I проголосив указ, яким затвердив "злуку" нашої Церкви з московською.

Папа Григорій XVI запротестував проти гонень і нищення нашої Церкви в 1839 р. Наш галицький митрополит Мих. Левицький теж проголосив пастирського листа в 1841 р., в якім осудив московські насилля над сумлінням нашого народу. Цар не відповів на протести, бо Москва була рішилася знищити унію, в якій бачила головну перешкоду московщенню нашого народу, яке вона почала насильно проводити в імперії.

Отак знищено нашу Церкву в московській імперії, але ще була залишилася одна наша єпархія, цебто холмська, яка належала до польського королівства. І ця одинока єпархія теж була сіллю московському православ'ю. Олександер II криваво знищив її в 1875 р. Зрадник Маркил Попель відограв у цім знищенні таку саму ролю, як Йосип Семашко в 1839 р.

5) Наша Церква під Австрією

Частина нашої Церкви, що дісталася під австрійську владу, стала розвиватися. Згодом вона стала заборолом українського духа та культури тоді, як українська православна Церква під московською окупацією бодай офіційно відцуралася народу, стала виклинати героя української державности, великого гетьмана Мазепу, завела в себе московську мову та повернулася в знаряддя Москви в винародовленні нашого народу.

Західньо-українська католицька Церква допомогла нашому народові в Галичині стати на власні ноги, піднесла освіту, пробудила патріотичного духа та духово перевиховала наш нарід. Навіть православний історик Д. Дорошенко подивляє її працю для нашого народу.

В 1946 р. червона Москва, зайнявши Західню Україну, знищила нашу Церкву та проголосила "злуку" з московським патріярхом Алексієм. Хто опирався, той пішов на вигнання чи до в'язниці. Отак наша Церква в краю тепер переходить свою Голгофу. За те вона свобідно розвивається в Америці та Канаді, де має своїх власних митрополитів, Кир К. Богачевського та Максима Германюка, ЧНІ. Росте вона також в Австралії та Бразилії, де Пій XII надав українцям католикам власних єпископів, Кир Івана Прашка і Кир Осипа Мартинця, ЧСВВ.

12 лютня 1959.

"Не зволікає Господь із обітницею, як дехто вважає це зволіканням, але довго терпить вам, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до покаяння" (2 Пет. 3, 9). Нема для Творця більшої потіхи, як каяття та щирий жаль сотворінь. "Кажу, що таксамо на небі радітимуть більше за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаяння" (Лк. 15, 7). Так воно буває в непонятних для людини Божих замислах, бо "жертва Богу—дух скрушений: Боже, Ти не відкидаєш скрушеного й смиренного серця" (Пс. 50, 19).

ЄВАНГЕЛІЯ ЦЕ ПІДВАЛИНА ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

о. М. Щудло, ЧНІ.

ПОКИ народи не признають і не стануть будувати свого особистого, родинного та суспільного життя на здорових підвалинах поданих у Св. Євангелії, поти світ пробуватиме в пітьмі хаосу та в невпиннім замішанні, а люди проживатимуть у безнастанним страху перед жахливими війнами, які можуть знищити цілі народи та повернути в пустині квітучі країни землі.

Кожна людина, багата чи вбога, вчена чи невчена, має безмежну особисту гідність, бо вона є Божою дитиною, сотвореною на Божий образ і подобу. Кожна людина призначена до вічного життя. Бувши Божою дитиною, людина має від Бога деякі права, яких не вільно позбавити її, не входячи в конфлікт із самим Богом. Кожен має шанувати свого ближнього, в якім треба бачити Божу дитину та спадкоємця небесного Царства.

Безбожники, комуністи та всякі диктатори не люблять християнського твердження про гідність людини, бо така гідність не дозволяє їм використовувати людей, гнобити їх і повертати в рабів, як це чинять хоча б комуністи із жителями нещасного Советського Союзу.

Карло Маркс, (1818-1883), теоретик і основник комунізму, отак пише в своїй книжці "Капітал", що стала "євангелією" для комуністів всього світу: "Демократичне поняття про людину є фальшиве, бо воно є християнське. Демократичне поняття твердить, що людина—це суверенне сотворіння. Це самообман, мрія та постулят християнства".

Подібно висловлювався Адольф Гітлер (1889-1945), провідник і основник німецького національного соціялізму та

тевтонського шовинізму, отак пишучи про людину: "Християнському навчанню про безконечну гідність кожної людини я протиставлю навчання, що людина це сотворіння, яке не має ніякої вартости'".

Гітлер і його пропагандисти навчали німецьку молодь так само дивитися на людей, особливо на тих, що не були німцями та не мали в собі "чистої арійської крови". Це пофальшоване та викривлене поняття про людину спричинило смерть мільйонам невинних жертов так у Совітському Союзі, як у Гітлерівській Німеччині. Один тільки Бог знає, скільки жорстокости та знищення спричинило в світі це поняття, що людина не має ніякої вартости, бо вона на ласці держави та диктаторів, і що її можна в кожній хвилині позбавити свободи або й зовсім знищити, бо вона не є нічим іншим тільки бездушним коліщатком у колосальній машині, що зветься державою.

Християнство протиставить цим фальшивим і викривленим поняттям про людину правдиве поняття, цебто таке, яке навчає нас, що людина це не звіря, яке можна безкарно використовувати чи знищити. Людина—це найкраще Боже сотворіння. Це не тіло, що має душу, як додаток. Людина—це душа, що має тіло. Людина—це жива відбитка всемогучого Бога, бо **Бог сотворив чоловіка на Свій образ.** (Бут. 1, 27). Непонятна гідність кожної людини спирається на тім, що вона має безсмертну душу призначену до вічного життя в товаристві самого Творця. Оттому не вільно зневажати чи понижати її, бо хто зневажає чи кривдить людину, той стягає на себе Божий гнів за зневагу Божого образу, яким є кожний чоловік.

Спаситель недвозначно підкреслив гідність людини, як наказав шанувати малі діти: **Уважайте, щоб не погорджували цими немовлятами, бо Я кажу вам, що їх анголи безнастанно бачать у небі обличчя Мого Небесного Вітця.** (Мат. 18, 10). Якщо б людина не мала великої вартости, то Бог не ставляв би біля неї небесних анголів, щоб невпинно чували над нею та захищали її від диявольських напастей. Бог не поставив анголів, щоб чували над сонцем, місяцем чи зорями. Але поставив їх біля кожної людини, даючи людям анголів хоронителів.

З цього виходить, що люди повинні куди старанніше плекати свою душу, прикрашуючи її християнськими, вселюдськими чеснотами ніж збагачуватися земськими добрами. Земські добра не збагачують душі, ані не вдосконалюють її. Хоча б яке важне було наше земське життя з його вигодами та багатствами, то всетаки куди важніша душа, бо вона вічна. Тіло ж умирає, тому заслуговує

на куди меншу увагу аніж безсмертна душа.

Оттому треба невпинно збільшувати в собі скарби духа, бо вони вдосконалюють в людині Божий образ та ведуть її до християнського совершенства, до якого по приказу Христа Спасителя повинні змагати всі ті, що вірять у навчання Спасителя. **Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець.** (Мт. 5, 48).

Отож треба невпинно вспоминати модерне покоління, яке губиться в науковім поступі, забавах і приємностях: "Уважай на свою душу!" Душа мусить зростати в Божих очах і закріплятися в християнських чеснотах. Це робота кожного з нас. Ніхто тут не заступить нас.

Тільки тоді, як кожна людина, що живе на світі, духовно обновиться, цебто поставить свою душу вижче ніж тіло та просякнеться засадами Христа, настане на світі правдивий мир і теперішній хаос зміниться в справжній лад і порядок. З'являться на світі нові люди, люди з сильним християнським світоглядом і крицевим характером, які потраплять встоятися непохитними посеред прерізних приман до потурання власним пристрастям, беззастережно віритимуть у навчання Христа, хоч Його вороги намагатимуться ширити сумніви та замішання, руководитимуться засадами віри, голосячи народам і провідникам світу: "Не може бути політично добре те, що морально є злом", чи йде воно про дім, школу, родину, фабрику або державу. Брехня буде завжди неморальною, чи скаже її приватний чоловік в обороні своєї чести, чи президент держави в обороні своєї країни.

Ніякі трудності, небезпеки та невигоди не захитають такої людини, бо вона стоїть на гранітній скалі християнського світогляду. Таких людей потребує сьогоднішній світ, щоб вийти з хаосу та невпинного страху перед атомними війнами. Якщо ж людина затратить цей свідогляд, то її душа ослабиться, і ніякі багатства, почесті та приємності не направлять цієї страти. Тільки духовно обновлені люди, люди, що справді думають і живуть по засадам Євангелії, зможуть відновити обличчя землі та вивести людство із теперішнього морального, політичного та міжнародного хаосу.

Змучений довгою працею бизнесмен прийшов ввечері додому. По вечері сів на софі та став читати часопис, в якім була мапа світу. На другій сторінці був малюнок чоловіка. Коло нього бавився маленький синок. Синок невпинно докучав батькові, бо хотів бавитися з ним. Батько далі читав часопис. Синок вхопив часопис і подер ту сторінку, на якій був намальований світ. Батько

скартав сина та звелів за кару поскладати мапу світу. По кількох мінутах синок віддав батькові цілу сторінку, на якій була мапа. Батько здивувався та спитався сина, як він так скоро потрапив зложити цю мапу. Синок, який зовсім не знав географії, отак відповів: "Я зложив малюнок чоловіка. Як чоловік був цілий, тоді й світ був зложений так, як треба".

Те саме треба б зробити з положенням сьогоднішнього світу. Поти на землі не буде мира, поки люди, всі до одного, не обновляться духовно та не стануть Божими дітьми. Якщо кожен стане свідомий, що він Божа дитина, тоді світ обновиться. Запанує довір'я між народами та мир у світі, бо кожен буде бачити в своїм ближнім свого брата, який має Отця на небі. Якщо ж народи признають Бога за свого Батька, тоді почуватимуться братами; з цього надприродного почуття всесвітнього братерства виплине любов всіх до всіх, а з любови зродиться мир, який лучить членів одної родини.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Яким мечем воював, від такого і пропав.
Крізь електрека гуде, цивілізація за нею йде.
Не злякати нас війною, ми багаті на героїв.
На український коровай очей не поривай!
Хто що знає, тим і хліб заробляє.
Не перо пише, а розум.
На свіжий цвіт і бджола сідає, а зів'ялий обминає.
Не бачила очком, не кажи язичком.
Бреше і оком не моргне.
І сонце свої плями має.

Професор спитався учнів, яку книжку їх батьки найкраще люблять. Найбільше учнів відповіло: "Чекову книжку".

Найбільше злостяться ті люди, які в своїм серці відчувають, що не мають рації, але є трусами, щоб признатися до помилки".

Незадовго треба буде усунути наш альфабет і заступити його єгипетськими образами-гірогліфами, бо молоде покоління не хоче нічого розуміти та вчитися, якщо не бачить цього на телевізійнім екрані.

Деякі бистрі дівчата вдають тупоумних, як бажають звернути на себе увагу.

ПОДОРОЖ ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

о. М. Щудло, ЧНІ.

Відвідини Йорданії

ОБСЛУГА на літаку, що віз нас до Аману, столиці Йорданії, була дуже чемна. Всім пасажирам роздавали задармо цукерки, яблука та солодкий напиток. В Амані ми висіли. Зараз прийшли іміграційні урядовці, щоб провірити паштпорти. Вони були надзвичайно чемні. Вперше поза Америкою я почув від них слово: "Фатер". Урядовці говорили по-англійськи.

Крім цього приступили до нас високий араб і його молода помічниця з туристичного бюра з Єрусалиму, жертвуючи свої послуги на час нашого перебування в Йорданії. Урядовець був католиком латинського обряду, а дівчина православною. Обидвоє араби.

Таксівка безплатно відвезла нас до Єрусалиму. Годі описати предивне та цінне враження, що розбуджується в душі, як людина вперше здалеку зобачить святе Місто, благословенний Сіон, в якім Спаситель світу приніс Себе в жертву на хресті, щоб поєднати людство зо Своїм загніваним Отцем і так направити помилку, що наші прабатьки Адам і Єва вчинили в земськім раю. Нагадуються слова Св. Івана: **Бог так світ полюбив, що дав Свого однородного Сина, щоб кожен, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя.** (Ів. 3, 16).

Не летовищі в Амані було повно англійських старшин. Питаюся одного араба, коли скінчиться війна. Він показує на англійського офіцера та каже понуро: "Війна між жидами й арабами скінчиться тоді, коли схочуть англійці!"

Подорож з Аману до Єрусалиму тривала около сорок мінут. Вже здалека видно святе місто Єрусалим. Сам його вид сповняє радістю християнських туристів. Місто розложене на невеличкому горбку. Відразу вражає своїм східнім видом.

Радість зростала з наближенням до Єрусалиму, бо Єрусалим це не звичайне собі місто, хоча б Атени чи Царгород. Єрусалим це Боже місто, в якім повно пам'ятників того, що сталося сливе 2,000 літ на горі Голгофі. Це була найважніша подія в історії людства, яка перетворила мораль світу, відродила людство, прогнала поганство та закріпила в світі поняття одного Бога, творця неба та землі й Батька всіх людей без різниці рас, культур і природних багатств.

Наша таксівка затрималася перед Дамашською брамою,

якою ми ввійшли до Святого міста. Дороги в Єрусалимі такі покручені та вузенькі, що здебільша автомобіль не годен ними їхати.

Я замешкав в домі Отців Францісканів, що зветься "Casa Nova". Це готель для туристів. Обслуговують його черниці Францисканки. Порядок у домі роблять слуги. Пробування в готелю було доволі тане, бо за їдження та мешкання ми платили тільки 3 дол. денно. Араб ніс мені валізку від Дамашської брами до готелю Отців Францисканів. Другий араб, урядовець із туристичного бюра, супроводжав мене. Питаюся його: "Скільки маю заплатити за послугу?"—Він усміхнувся та відповів: "Нічого, отче!" Видно, що між бідними арабами менше матеріялізму ніж між багатими европейцями чи американцями.

Хоч як бажалося зачати побут в Палестині відвідинами святих місць у Єрусалимі, все-таки треба було піти на компроміс із трьома французькими Облятами з Монтреалу. Я стрінув їх ще в Каїрі в Єгипті. Вони мали в Єрусалимі свого співбрата, симпатичного отця Альфреда Морін, який тут студіював Святе Письмо. Він став нашим провідником у Єрусалимі, тому треба було коритися його зарядженням.

1) Витанія

Ще того самого дня цебто 23 червня пополудні ми всі удалися до Вітанії, маленького сільця знаного з Євангелії, бо це було місто відомих двох сестер, Марії та Марти, і їх брата Лазаря, якого Спаситель воскресив із мертвих.

Вітанія віддалена від Єрусалиму на яких 3 км. Ми удалися туди автомобілем. Тут відвідали руїни дому Марії та Марти, перед яким Спаситель проповідав, а нарід побожно слухав Його божеське навчання, що сильно різнилося від сухого та суворого викладу Св. Письма, що фарисеї та книжники подавали своїм слухачам.

Дім Марії та Марти мав дві кімнатки з каменя. Вони сьогодні напів розвалені. Час знищив їх. Проте ще видно сходи, на яких правдоподібно сидів Христос, як надійшла Марта, що приготовляла обід для Ісуса та Його учнів, і може трохи поденервовано скаржилася на Марію, яка спокійно, забувши про все на світі, слухала Господнього навчання: **Господи, чи Тобі байдуже, що моя сестра полишила мене саму служити. Скажи їй, щоб помогла мені!** Спаситель мусів добряче усміхнутися на докір затурбованої сестри, бо ласкаво скартав її, пригадаючи, що спасіння та досконаліть душі куди важніші ніж цілий світ: **Марто, Марто, ти турбуешся та журишся про дечого багато, а потрібне одне. Марія ж вибрала найкращу частку, що повік не відніметься від неї.** (Лк. 10, 40-42).

Як мило було почути для Марії таку оборону з уст вічної Правди, якої люди не хотіли прийняти! Марія прийняла її беззастережно, не зважаючи на минулі прогріхи, бо Христос пробачив їх. Відтоді Марія стала вірною ученицею Спасителя та залишилася при Нім аж до смерті. В цій убогій, але гостинній сім'ї Спаситель нераз пробував по трудах в Єрусалимі. Тут спочивав утомлений Божий Син!

На краю сільця ще досіль зберігається гріб Лазаря. Він був помер, як Спасителя не було поблизько. Засмучені сестри поховали брата та повідомили Спасителя про дорогу втрату. Спаситель надійшов і заплакав. Юдеї дивувалися та говорили між собою: **Дивись, як Він любив його!** (Ів. 11, 36).

Гріб Лазаря був вирутий у скелі. Його розміри це три метри довжини та ширини. Вхід до гробу такий низький, що треба лізти навколішках. Спаситель звелів відчинити гріб і закликав: **Лазарю, вийди сюди! І вийшов померлий.** (Ів. 11, 43-44).

Вбогі дімки Вітанії побудовані з каменя. Гарна, новозбудована церква прикрашує ціле село. Її видно здалека.

2) Єрихон

Єрихон це прегарне місто, яке лежить на долині чи рівнині. Їдучи до Єрихону, бачив хату доброго Самарянина. Це напів розвалена будівля. Тут колись заходили на нічліг подорожні, які йшли чи їхали з Єрусалиму до Єрихону чи навпаки.

Модерний гостинець веде крізь гори. В цих горах колись крилися розбійники, які нападали на подорожніх і обрабовували їх. Спаситель змалював долю одного подорожного, на якого напали розбишаки. Ці розбишаки звичайно не вбивали подорожніх. Згаданий Спасителем подорожній мусів опиратися грабункові, тому розбишаки сильно побили його. (Лк. 10, 30).

Єрихонська долина, на якій пишається модерний Єрихон, є найкращою й найурожайнішою частиною королівства Йорданії. В самім місті та околиці є повно зелені, пальм і кипарисів. Це мило вражає око, бо від Єрусалиму до Єрихону сливе ніде нічого зеленого не видно. Всюди самі піски чи піскуватий, бездеревний терен.

За містом тече рівчак із джерела. З цього джерела жінки беруть воду. Бачили групу музулманських жінок при джерелі. Одні брали воду з джерела, другі стояли та балакали. Воду носять на головах у тяжких збанках. Обличчя жінок зовсім або частинно позакривані чорними китайками.

Ціла долина Єрихону оточена пісковатими горами й горбками. Це моавські гори. Моавіти були завжди ворогами

старинних ізраїльтян. Між моавськими горами видніється та вибивається понад інші гора **Небо,** в якій мав би бути гріб Мойсея.

Модерний Єрихон може мати яких 500 мешканців. Належить до тих щасливих нечисленних міст королівства, в яких нарід може виживити себе, бо живе на урожайній землі. Всюди повно овочевих дерев, особливо померанчів.

(Далі буде)

РЕЦЕНЗІЇ

"В ЦАРСТВІ РАБСТВА І БАНДИТИЗМУ"

С. Горинич видав 72-сторінкову брошуру під повищим заголовком. В цій книжечці популярно змальовує зродження Совітського Союзу, криваві методи большевиків, особливо Сталіна, в закріпленні модерного кріпацтва, нищення мільйонів невинних людей, штучний голод в Україні, тощо.

Підкреслена теж вина західніх держав, особливо Франції, які спокійно стояли на боці, або й попросту помагали москалям закріпити тиранію на колишніх територіях царської імперії. За це й вони тепер покутують.

Папір брошури добрий, мова приступна, тільки забагато блудів через брак попередньої коректи.

"З ВОЛИНСЬКИХ І ПОЛІСЬКИХ РЕЙДІВ УПА"

Товариство колишніх вояків УПА видало книжку. Мик. Гордієнка під повищим заголовком. Книжка має 160 сторінок великого формату й тверду оправу.

Автор цікаво змальовує різні рейди та боротьбу нашого народу з подвійним, німецьким і большевицьким, окупантом. Розділи цікаві, подекуди навіть гумористичні. Папір книжки добрий, ілюстрації—гарні.

Це вартісна книжка, яка збереже неодне з нашого славного минулого для грядучих поколінь. Ціна книжки в твердій оправі $2.25. Замовлення слати на адресу:

Society of Veterans of UPA,
140 Bathurst St.,
Toronto 2B, Ont., Canada.

СМІХОВИНКИ

До шпиталю привезли пораненого в акциденті чоловіка. Лікар оглянув нещасного, перев'язав його рани і заявив: "Завтра можете йти додому".

На другий день наблизився до пацієнта та сказав: "Мусите ще трохи полишитися в шпиталі, бо я не знав про ваш автомобілевий акцидент, поки сьогодні рано не вичитав в газеті".

Багато людей хочуть, щоб уряд давав їм все, що потрібне до життя. Нажаль вони забувають, що уряд, який дає все громадянам, водночас мусить забрати від них усе.

Московська преса виясняє причину пияцтва в Совітськім Союзі та капіталістичних краях отак: "Капіталістичні робітники впиваються, щоб забути свою фінансову нужду, визиск працедавцями, лихі умовини праці, страх перед безробіттям, тощо... Тимчасом пияцтво совітських громадян походить з надмірного щастя, яке соціялізм запевнив працюючим клясам, тому пиятикою святкують досяги комунізму".

ANNUNCIATION

(Our Lady's Humility)

In our Liturgy this feast is called the "fountain of our salvation." An angel announces to the Blessed Virgin Mary, that she is to be the Mother of God. God does not force her to this, but shows how He respects the will of a creature by asking her for permission to fulfill the promise He gave Adam in paradise. Thus all God's plans for the salvation of mankind were dependent upon the will of this sixteen year old girl, who lived a peaceful life, unknown to the world, yet destined for this special service of God.

What would we have said were such the case, that God was to make His divine plans dependent upon our will, as He did in regard to the Virgin Mary? We adults would be proud that God should want to make us a tabernacle for Himself—for His divine Son. And look with what simplicity, with what humility the maiden of Nazareth accepts this news: "Behold the handmaid of the Lord, be it done to me according to thy word" (Lk. 1, 38).

With these words Mary became the chain which links heaven and earth. She became the river through which comes to each of us the miraculous waters of the Fountain, who is Christ. What was it that made her so highly honored? The answer is found in the words of a religious song: "It was humility that permitted you to give birth to God."

This feast shows us how we can realize the plans of God in our own lives. From experience we know that we are inclined to disobey the laws of God and the authority of the Church. We know that our human nature, which is affected by original sin, does not want to listen to the servants of God. With this example of Mary's submission to the will of God, the Catholic Church wants to teach us how we ought to act, if we want God to love us and to save our souls.

— * —

ACCORDING to St. Augustine, the chief virtue upon which the spiritual life is to be built is that of humility. "And," remarks the saint, "if you ask me again what is the fundamental virtue of the spiritual life, I shall keep repeating: Humility, humility."

Our Blessed Saviour set a remarkable example of humility by hiding His divinity under the cloak of human nature with all its weaknesses except sin. He singles out this virtue for our imitation by the words: "Learn of me: I am meek and humble of heart." In humility, above all else, the Blessed Virgin Mary copied the example of her Son.

HUMILITY IS TRUTH. To deny the gifts of God is pride; to acknowledge them and to glorify God as their author is genuine humility.

"What have you," exclaims St. Paul, "that you have not received? And if you have received, why do you glory as if you had not received?" On no occasion did Our Lady deny the wonderful workings of God in her soul. Instead she marveled that she had been chosen for such a sublime dignity. The angel's message from God she received with humble acknowledgement: "Behold the handmaid of the Lord," and she answered the praises of her cousin Elizabeth with her hymn to God—the *Magnificat*. "My soul magnifies the Lord," she sang; "my spirit has found joy in God, who is my Saviour, because he has looked graciously upon the lowliness of his handmaid... he who is mighty, he whose name is holy, has wrought for me his wonders." So we, too, should with eyes of faith see the gifts and graces of God in our lives, giving God the glory.

TRUE HUMILITY SEEKS HUMILIATIONS

While not denying the hand of God in her life, instead of boasting about her gifts, Mary hid them in silence from others. For it was sufficient to remain in obscurity until God, in His own time and way, would fulfill the prophecy He had inspired — that all generations would call her blessed. She also refrained from eulogies about her divine Son, knowing that He would reveal His divinity particularly through the humiliation of Calvary. The aged Simeon needed a revelation from God to know that the child he took into his arms was the Son of God and that Mary was His Mother. During Christ's public life, Mary always stayed in the background. When the multitude wanted to honor Christ by making Him their King, when the Saviour entered Jerusalem in triumphant procession on Palm Sunday, Mary was not present. But in His deepest humiliation, at the foot of the cross she stood silently sharing the loneliness and lowliness of her Son.

As an encouragement to our humility, Christ has promised that those who humble themselves will be exalted, while those who exalt themselves will be humbled. He encourages us to "take the last place" and then He Himself will tell us to "go up higher." We can be like Christ and Mary in humility by thanking God profusely for his graces and benefits — and by not boasting to men about our achievements and accomplishments.

Mary, meek and humble of heart, make our hearts like thine!

(Perpetual Help Magazine)

SUFFERING IS A TREASURE

You are often complaining of sufferings. —The Saints acted otherwise. Saint Catherine of Sienna used to say: "Suffering, tribulations and crosses are such a favor that the soul cannot be worthy of them without a great act of mercy on God's part. For the rest, without suffering one does not do any good to himself or to others."

THE MEANING OF LENT

Rev. M. Schudlo

ALL TRUE followers of Christ think of doing some kind of penance during Lent, because Lent should be basically a period of preparedness to all Christians. The Holy Bible says that the Christian who abstains from doing certain things in preparation for Easter is like an athlete (a runner) who abstains from doing certain things in readiness for a race. *For the grace of God our Savior has appeared to all men, instructing us, that denying ungodliness and worldly desires, we should live soberly and justly and godly in this world, looking for the blessed hope and coming of the glory of the great God and our Savior Jesus Christ, who gave Himself for us, that He might redeem us from all iniquity and might cleanse to Himself a people acceptable, a pursuer of good works.* (Tit 2, 11 - 14).

Lent is, then, a time of disciplining and strengthening, of fasting and penance, of self-denial and prayer that we may understand and embrace the hard teaching of Christ who said to His disciples: *If a man wants to come after Me, let him deny himself, take up his cross daily and follow Me!* (Lk. 9, 23).

When the spring comes, people make a general cleaning of their homes. The shafts of glorious sunshine penetrate the corners of the house and show how dirty it has become during the long winter.

How much spiritual dust and dirt gets into our souls day after day! We are too immersed in our petty interests to even notice them. Men must turn to Christ if they wish to know how they stand in the sight of their Maker. *I am the light of the world. He who follows me, walks not in darkness, but shall have the light of life.* (John: 8, 12).

During Lent, days become longer and nights shorter, because the daylight comes earlier and night comes later. Without the light of the sun the universe with all its creation would be dead and frozen. What the sun is to the material world, Christ and His teachings are to our souls. Our souls would die, if we had no Christ and His Gospel. Light is necessary for life.

Men have light and feel that life is worth living where the Gospel of Christ is preached and practised. Even those who do not believe in Christ benefit from His believers, because the good odor of Christ reaches them through those who believe in Him.

PURPOSES OF LENT

Almost everybody thinks that Lent is a proper time of giving up something during Lent which he likes most. The emphasis is mainly placed upon an attitude of renunciation, i.e., what should be renounced

in memory of the forty days that Our Lord spent in wilderness where He fasted and prayed. *Jesus... was led by the Spirit into the desert for the space of forty days, and He was tempted by the devil. And He ate nothing in those days. And when they were ended, He was hungry.* (Luke: 4, 1 - 2).

(1) RE-DEDICATION

Of course, it is good and praiseworthy to give up something during Lent for the love of Our Savior who loved us unto death. It's true that to deprive ourselves of some pleasure (smoking, eating candies, watching television, going to the movies) is an act of self - discipline, and when done for the Lord, is pleasing to God. It is not, however, as important as the real effort to clean up our soul that we may live a Christian life hereafter. Thus Lent acquires a deeper and richer significance.

It is very well to practise self-denial and at least some kind of mortification, but Lent should become something more than a season of denial and mortification, giving up trival things such as meat, tobacco, candy, movies or television, that will be taken up again when Lent is over.

Christ and His Churh want us to make a serious examination as to how we stand before God in our thinking, speaking and behaving. Christ wants us to deny ourselves, to check up our passions and to mortify our lower instincts... He wants us to give them up. . At the same time He exhorts us to take up something for His sake: *Deny yourself and take up your cross and follow Christ!* This is the whole problem: give up something and at the same time take up something... Give up our worldly ways of thinking, speaking and behaving and taking up something worthwhile, i.e., Christ's mentality and His ways of life. A follower of Christ must deny the baser things and accept the better and the loftier.

Lent is a season when youth and children should be helped to realize that Easter is something more than gifts, candies, colored eggs and new clothing. Lent must bring us closer to God and make us realize that we are His followers who should sacrifice everything to please our Maker.

(2) SELF-EXAMINATION

Poor and miserable are the souls which do not know themselves. They are blind and therefore do not know what is going on in them.

Lent should be a period of self-examination. It is a time when a man should try to know himself better, and thus realize how far he falls short of doing what God wants him to do. Self-examination is the source of self-knowledge. If we do not examine ourselves, we won't know ourselves. Christ says: *The light of thy body is thy eye. If thy eye is right, thy whole body shall be lightsome. But if thy eye be evil, thy whole body shall be darksome. If then the light that is in thee be darknesss, the darkness itself how great shall it be.* (Mt. 6, 22 - 23).

No Christian should live for himself only. He must live for Christ and for everything Christ stands: God's glory, the salvation of our neighbor's souls, the spread of God's kingdom on earth, the conversion of sinners, etc. St. Paul says: *Jesus died for all, that they who lived should not henceforth live for themselves, but for Him who died for them.* (2 Cor. 5, 15).

No follower of Christ should be self-centered in his work and endeavors, because the self-centered living is the root of many, if not most, of this world's woes. A person is self-centered when self-interest, conveniences and personal comforts become the springboard for our conduct and activity. If our precious "ego" is the main motive of our labors, we will see everything in its false and seductive light, for Our Lord says: *Where thy treasure is, there is thy heart also.* (Mt. 6, 21). If Christ is our treasure, we will forget ourselves and work for Him and His interests.

Lent gives us the golden opportunity to assess ourselves and see what are we worth in the eyes of God. It serves as a reminder that we must live for God, and not for ourselves. Christ challenges us from the cross to eliminate our self-centered living and start living for Him Who brought us back from the shadow of death into the light of Redemption. *It is now the hour for us to rise from sleep,* explains St. Paul, *for now our salvation is nearer than when we believed. The night is passed and the day is at hand. Let us therefore cast off the works of darkness and put on the armor of light.*

Let us walk honestly as in the days not in rioting and drunkenness, not in chambaring and impurities, not in contention and envy.

But put on the Lord Jesus Christ, and make no provisions for the flesh in its concupiscenses. (*Rom.* 13, 11 - 14).

Shall we do our best to meet the challenge of Our Lord? Lent is the proper time to do it. The soul must be quiet before it can examine itself. One of the most difficult things for men to learn is to be quiet. Men always want to be "on the go" —Lent is the season of listening to the inner voice of God which is heard in our hearts.

Too often we approach God with a hundred and one things on our minds and then we wonder why our prayers and meditations seem to get us nowhere. If we learn how to do it, we can be quiet and practise the presence of God even in the midst of activity, even in the crowded schedules, in the office, on the farm, in the home, in school, in the factory. We may be busy with a multiplicity of duties, but our minds can be calm and concentrated on God.

It is this question, this listening attitude that will help us to reform ourselves, cutting off what is contrary to Christ and His teachings, and adopting those means which will give us the creativeness and the insight to act —to fight evils in our

lives and in society and to help build a new Christ-like world where love and brotherhood under God is not a word to be spoken thoughtlessly, but an actual reality and daily experience, for *love is the fulfilling of the law.* (Rom. 13, 10).

Blessed are those who become spiritually renewed at the end of Lent, because they have attained at its goal for which it has been instituted by the Church.

(3) CHRISTIAN PERFECTION

Christ wants all His followers to be heroes of perfection and sanctity. It is His will and command that Christians try to become perfect: *Be you therefore perfect, as also your heavenly Father is perfect.* (Mt. 5, 48).

Children resemble their earthly parents. Being children of our Heavenly Father, we must resemble Him as far as our human frailty permits it. St. Peter stressed the obligation of becoming perfect because we are partakers of God's nature. *All things of His divine power which appertain to life and godliness are given us through the knowledge ofHim who has called us by His own proper glory and virtue.*

By Whom He has given us most great and precious promises, that by these you may be made partakers of the divine nature, flying the corruption of that concupiscence which is in the world. (2 Pet. 1, 3 - 4).

These are the purposes of Lent! Are you trying to achieve them?

NO SHORT CUT FOR CHRISTIANS

Short cuts attract all of us. We don't like long church services, long sermons; we avoid long routes. We shorten our daily prayers, we are in a hurry to get over with the daily rosary. We run across the pages when we read a good book, without paying much attention to what we are reading... No wonder, most of us are spiritually, morally and intellectually shallow and fruitless

A businessman brought his son to a well known university. This was his only son who would succeed him in business. Of course, the youngster was not too eager for studies. So his father examining the university's catalogue of studies, asked the dean: "My son is not very anxious for studies. Does he have to take all these courses? Can't you make it shorter? He wants to get out quickly?"

"Well," replied the dean, "it all depends on what he wants to make of himself. When God wants to make an oak, He takes twenty years, but He only takes two months to make a squash."

Haste and hurry are not the best way to cultivate the Christian life. Just as oaks do not mature overnight, neither does the mind and character grow overnight. Of course men are free to take the easy way out, doing the least for God and their immortal souls. But let us not forget that we shall live for all eternity as we form ourselves here on earth.

Tertullian: The blood of the martyrs is the seed of the Church.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

**** We heartily agree with the opinion of certain wise Americans that it is to the minds of the peoples enslaved by the Kremlin, that our democracies should appeal, especially when, as some say, the Reds are planning to destroy Europe and Britain in one day, and the USA in just another. **** Those who pray do more for the world than those who fight. **** If you take your religion seriously, as do certain sectarians, you will desire to do something for Christ. **** Catholicism has never considered that the fullness of Catholic life consists only in keeping the commandments of the Church. Something more positive is required. **** The world of things is well lost, if you manage to save your souls. **** The Ukrainian Catholic Church had three Cardinals in the past, namely — Cardinal Isidore in the XVth century; Cardinal Michael Levitsky (1856), and Cardinal Sylvester Sembratovich (1895). **** Time was in the XVI century when the Ukrainian Exarch, nominated by the Patriarch of Constantinople, was considered as a kind of Byzantine Cardinal. **** "Stavropigia" was a tricky privilege granted (for a sum of money, of cource) by the Byzantine Patriarch to certain Ukrainian Brotherhoods or Guilds to exempt them from the jurisdiction of their respective Bishops and even the Metropolitan. Needless to say that said privilege harmed our Church **** The best missal (My Divine Friend) we have ever had can be bought now. Ask your pastor if he has any copies in stock. It is both in Ukrainian and English and contains everything. The price is reasonable, too, considering the size of it — 928 pages, 4" x 6". Who knows? The eternal salvation of your soul may depend on whether you get one or not. **** We cannot with impunity get away for long with locking up, as it were, God in His Heaven, Christ in the tabernacle and the priest in the sacristy. **** Argument oftentimes generates more heat than light. **** A militant Catholic works as if everything depended on him even though he prays as if everything depended upon God. **** On March 8th a successful 'Pax Romana Day' was held jointly by the French, English and Ukrainian Catholic University Students at the U. of Montreal. It began with a High Mass sung by the local Obnova chaplain and the mellifluous choir of St. Michael's Ukrainian Catholic Church, and was followed by periods of discussion and a social. **** The tempo followed by some in the

work of de-latinization of our Rite is evidently much too slow. The longer we wait, the harder it will be to convince the faithful of the wisdom of Rome's desire in that respect. The alibis for procrastination are oftentimes silly and based on guilty ignorance. **** Humbly I would advise that each one of us —priests, nuns, teachers and laymen study the monumental work of Hryhor Luznytsky 'The Ukrainian Church between the East and the West'. It is a well of knowledge concerning our native Church and its Rite. Therein one can find a sound basis for Ukrainian Catholic convictions, which are so direly needed nowadays. **** Every Ukrainian and true supporter of democracy will readily subscribe to U.S. Senator Dodd's recent speech on American policy. We agree with him that flexibility implies compromse and concession. We applaud his profound judgement when he says, "With respect to almost every nation that has fallen victim to Communist aggression, there was one point in time, one occasion, when a courageous and vigorous free-world policy, based on the unselfish application of moral principles, could have prevented Communist aggression. That point in time for the Ukraine was 40 years ago. For Poland it was 13 years ago. For China it was ten years ago. For Indo-China it was 5 years ago. For Germany it is today..."

LAYMAN'S ZEAL PAID OFF

John Irchik was a policeman in Chicago. His companion Jack L. was assigned to help him in controlling Chicago's toughest section. A friendship developed between the two of them, although Jack had no religion and was not interested in one

John's kindness and understanding won him over. Jack consented to accompany him to a retreat. During the retreat sermons, Jack's face turned from boredom to profound interest.

He thanked Jack for the invitation. "I had many prejudices against Catholics," Jack said on his way home. "I didn't realize that a good Catholic could be kind, understanding and tolerant. But those preachers of yours told us that we should not be anything but that. Now I know that God wants us to enjoy life here on earth as we cultivate the best part of our nature."

A few months later Jack became a Catholic and received Holy Communion. Had not John persuaded him to attend that retreat, he would not have been a Catholic.

It is strange how many opportunities are being lost by those who believe in Christ to draw others to His fellowship. —Is it fear to be looked upon as a zeal?— Is it a false shame of showing people that we care about Christ and His honor? Or is it sheer sloth? What is it, please?

An East Chicago, Indiana, man asked the mayor to get a job for his steel-striking brother-in-law, explaining: "He supports my mother-in-law—if he doesn't, I'll have to."

Craftsmen of Minds

by Theodore Bleech

There is a popular tune that goes... after the ball is over. I would like to change the lyrics some. After the school days are over.... the sobering thoughts of reality and the appreciative recollections of good companions and conscientious teachers are a pleasant and gratifying reminiscence and cushion in the scurry and worry of life. How often and how pleasantly my thoughts revert to those conscientious and sacrificing teachers who labored so diligently and wholeheartedly to instil into our minds and hearts the lessons of life, the love of true beauty, the appreciation of the unchangeable truth of God. How often my mind, in its transports of joy, lavishes its accolades on these princely moulders of my character with the love and gratitude of my prayers and admiration. How often in my heart I have prayed that God would continue to give us selfless men of rich minds and dedicated hearts to teach our youth His beauty and truth, to mold their characters in the grace of His light, to gracefully bend their youthful inclinations to the straight and narrow path of salvation. Indeed, I pray, over and over, give us these right-hearted, good-hearted men who will lead our children to the fountain of youth: the truth that will make them free and youthful forever.

As we finger the treasured pages of history and study the lives of the great souls and minds of those who left their wisdom and guideposts in the pathways of life, and those gracious and beneficient minds among us, we can invariably perceive a great teacher somewhere in their lives, whether it be a good Christian father, mother, priest, sister or instructor. Somewhere, somehow the seed and sowing of those mentors have entered into the fibre and being of these exploreres and trail-blazers of priceless achievement and endeavor. Like the charm of great music we savor their memory and confirm their scholarly remonstrances and expostulations, oh, so often in the vicissitudes of life.

God bless our good parents who send their children to Catholic schools. God bless our parents, thrice, who send their children to many miles away from home because they know the value and worth of the spoken and written word, the strength that lies in a well-cultivated and deep-rooted faith, morals and store of knowledge. Praise and thanks be to God for our selfless and devoted teachers.

How reproachfully do I recall the days when we students protested and questioned the worth of Greek and Latin, but ".....so important", said the professor. How he demonstrated to our immature and sophomoric minds — a lesson for a lifetime — that all that glitters is not gold, that in the search that we

would undertake, through Greek and Latin, we would discover the golden truth of men and living. In and out, around and in between, he would digress, to match the truth of ancient Rome and Greece to modern times and newer modes.

In our cantankerous youth we "straggled", in spirit, down the Appian Way to Rome to the forum to hear the orations and disquisitions of Caesar, Mary Anthony, Seneca, Pliny and Cicero's and denunciations and thunderings against Cataline. Through Caesar's Gallic Wars we "suffered" with his legions in the many journeys and battles in the distended empire. With Xenophon we "undertook" the exhausting marches of Cyrus against Artaxesxes in the Anabasis. With these warriors we climbed the mountains of learning, with them we descended the slopes to victory.

And so, from the armchair of our professors prolific and munificent intellect we scaled the walls of learning and yearning; from this towering, dignified figure crowned with silver threads among the gold, we traversed many lands, visited many people and, finally, we crossed the Pontus Euxinus, i.e., the Black Sea, to the land of Scythia, the ancient land of our forbears, to hear of their heroes, their martyrs, their wisdom, their culture.

He was of the Old School — the delightful flavor of Europe was in him — with its centuries of culture and of wisdom. He was the son of those great lovers of beauty and freedom; he was their spokesman, their protagonist in the land of free men. He was our teacher, our Ukrainian Catholic teacher.

And now that the lectures in the classroom and the theory from the professorial chair have long since hallowed those walls, their meaning and truth are echoed in all their significance.

Tell me not, in mournful numbers,
"Life is but an empty dream!"
For the soul is dead that slumbers.
And things are not what they seem.

Life is real! Life is earnest;
And the grave is not its goal;
"Dust thou art, to dust returnest,"
Was not spoken of the soul.

Not enjoyment, and not sorrow,
Is our destined end or way;
But to act, that each to-morrow
Find us farther than to-day.

Art is long, and Time is fleeting,
And our hearts, though stout and brave,
Still, like muffled drums, are beating
Funeral marches to the grave.

In the world's broad field of battle,
In the bivouac of Life,
Be not like dumb, driven cattle!
Be a hero in the strife!

(Longfellow)

A Davenport, Iowa, man, arrested for having in his possession an expensive pair of sandals, claimed: "I happened to fall through the store window and the sandals somehow became attached to me."

Michael M. Schudlo, CSsR.

Christ Died For Me

TWO young brothers came to Canada from Ukraine. One got married and had three small children while the other remained single. When the World War I broke out, the married brother was drafted. He was grief-stricken, not because he was a coward and did not love his new country, but because he had a wife and children to support.

His single brother paid him a visit just two days before he was to report at camp. He saw distress in the family and was moved by it. "John, what's wrong? Why is everybody so depressed here?" asked the bachelor.

"I have been drafted," the married brother replied, "and I'm leaving in two days. I do not know how my wife is going to take care of our small children when I am overseas."

"Don't worry, dear brother," the bachelor said, "I'll take your place. I'll go instead of you. Your family needs you, while I have no one to care for on this earth."

The brother accepted the generous offer. The news spread throughout the entire village. All inhabitants turned out to bid farewell to the hero. Thus Mike, the bachelor, entered the army and was sent overseas. He sustained many hardships and passed through countless battles, always thinking of his married brother whose place he took as a soldier.

In the last battle before the war was ended Mike was fatally wounded and killed. His last words, as reported by his companion were: "I am glad to die for my brother John. Please let him know it. God bless him and his family."

When the married brother read the name of his single brother in the list of the dead, he requested the government that the body be shipped back to Canada. When the coffin arrived from France, John had all the church services prescribed for the dead. A nice grave was constucted and the coffin of the hero brother was laid down. John ordered a large stone carved with the following inscription: **"My brother Mike died for me."** Year after year, John, his wife and children were seen by the people praying at the grave of the hero brother who with his own life saved the life of his married brother.

Christ did more for everyone of us than Mike did for his brother John. Each one of us should put the following inscription beneath the crucifix that hangs on the wall of his room: **"Christ, the son of the Almighty God, died for me!"**

Christ died for all of us whether we think of it or not. And He died because He loved us. Christ's love for the fallen men promoted Him to empty Himself, taking the form of a slave in the Incarnation when He became Man. The force of His love more than the force of the executioners nailed Him to the cross upon which He died that He might save us from sins and eternal death of damnation. An infinite love of Christ for His earthly brothers and sisters (men and women) is the only proper explanation of His Incarnation, sufferings and death. Christ could not go any further in His love for men, **for greater love than this no one has, that he should lay down his life for his friends.** We weren't even His friends when Christ died for us. We were in sin, and through sin — His enemies. It was through His painful death that Christ turned men into

His friends and beloved children of His father.

How do men love each other? With their hearts! Don't we say to a dear person: "I love you with my whole heart!" The throbbing heart is a spiritual and moral thermometer of our love. No wonder that the believers of the Gospel love and honor Christ, our Lord, because He passionately loves them.

Unreasonable Burden

MAY a wife refuse her husband the use of martial rights because pregnancy likely to result would endanger her life or seriously and permanently impair her health? Can she also refuse because he makes too frequent demands?

The essense of the marriage contract is in the mutual giving and receiving of the rights to acts which, of their nature, are productive of new life. As with every contract, obligations of strict justice are involved on both sides: so that for a husband or wife unlawfully to refuse the use of marital rights is just as much an act of injustice as to refuse to pay for goods whose delivery you have accepted.

On the other hand, rights arising from the contract of marriage are limited by the scope of contract itself. That is why acts of birth prevention are sinful: they defeat the primary purpose of marriage, the generation of children, for, of their nature, such acts are not productive of life but prevent its production. Marriage has also a secondary purpose, which, though subordinate to the primary one, is still of very great importance. This purpose consists in the mutual help and companionship of the spouses.

As a consequence of this secondary purpose, the use of marital rights should not involve an unreasonable burden for either partner. Therefore, as you rightly say, a wife is not bound to comply with her husband's requests to the extent of seriously endangering her life or permanently and seriously impairing her health. It also follows that, even apart from such dangers, such requests must be moderate, for over-frequent use of marriage is apt, for the woman especially, to become distasteful and nauseating. Also, even if accepted and desired by both parties, its effects are inevitably harmful, for it reduces married love to a level of sensuality detrimental to the true spiritual union for which the graces of the sacrament are given. Aside from grave inconvenience, a wife must always comply with her husband's lawful demands.

—A. Regan, C.SS.R., STD

The Majellan

Thomas A. Kempis: Everywhere I have sought rest and found it not except sitting apart in a nook with a little book.

Na Mnohaya Lita, Vladyko Konstantyn!

TH. BLEECH

SEVENTY-FIVE years old; fifty years a priest of God; thirty-five years a Bishop of his people. Fifty years dedicated to God, His Church and people. A life time of love, sacrifice, watching and praying.

....Trust no Future, howe'er pleasant!
Let the dead Past bury its dead!
Act, — act in the living Present!
Heart within, and God o'erhead!

Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us
Footprints on the sands of Time;

Footprints, that perhaps another,
Sailing o'er life's solemn main,
A forlorn and shipwrecked brother,
Seeing, shall take heart again.

Let us, then, be up and doing,
With a heart for any fate;
Still achieving, still pursuing,
Learn to labour and to wait.
(Longfellow)

How often he stood alone with Christ for the truth and justice amidst the wrath of bigotry and ignorance. How often he accepted all for Christ. How often had he taken his cross with Christ to Calvary to await the joy and peace of the Third Day. Through all the vicissitudes of men his path was always to Christ who refreshes the thirsty and comforts the weary.

Today his steadfastness is crowned with the magnificent growth and progress of our Church in America. Not pausing to bask in the sunshine of work well done, he is about his sowing for the harvest is indeed great and laborers are few.....

By the grace of God he is leading us; with the blessing of Christ he is begetting; and, with the patience of Job, he is accomplishing, not for himself, but, for us, the Church and the God he serves.

How often he must have recalled as did St. Augustine, "Our hearts are restless, O, Lord, until they find rest in Thee."

Yes, good Bishop, may God continue to bless and inspire you to continued efforts for greater accomplishments for our Church and people,

for, in the silence of the catacombs, the shepherdless churches of other lands and in the tortured hearts of thousands of hunted and haunted of the new Nero, seek refuge and consolation in the light and efforts that are made in free hearts in free lands beyond the darkness, misery and encircling gloom that fate has allotted to them. In your strength, guidance and accomplishments may we also find the vision, courage and understanding to do more and better: to love more, to work harder and give generously to the undertakings you have begun and must be finished, for many look to what we do here, in this blessed land of freedom and plenty.

In our prayers for your continued efforts we also seek the grace of perseverance, of sacrifice, of watching and praying lest we fall into temptation.

Bless, O Lord, our Metropolitan that we may also be blessed with the zeal and love that fills Thy servant to overflowing; bless, O Lord, our Archbishop that he may continue to direct our hearts and minds and souls to greater sacrifices; bless, O Lord, our Shepherd for many years unto health and salvation for he is our High - Priest who brings our prayers and offerings to Thee in the holy sacrifice of every Divine Liturgy that is said from day to day for Thy glory and our salvation.

"To live in the midst of the world without wishing its pleasures; to be a member of each family, yet belonging to none; to share all sufferings; to penetrate all secrets; to heal all wounds; to go from men to God and offer Him their prayers; to return from God to men to bring pardon and hope; to have a heart of fire for charity and a heart of bronze for chastity; to teach and to pardon, console and bless always, My God, what a life! And it is yours, O Priest of Jesus Christ!"

(Lacordaire)

A manufacturing concern had just developed a new gas heating unit which they desired to be called to the attention of the firm's clients. The girl assigned to send out the letters of announcement happened to be a new employee and, understandably, was a little nervous on the job. Quite by accident she sent out most of the envelopes without the covering letters.

It wasn't until the office was swamped with telephone calls from curious recipients demanding to know what have been in the envelope that the blunder was discovered. As a matter of fact, the mistake created more interest than the letter itself could ever have done. The employer, naturally pleasd at the unusual turn of events, gave the girl a bonus.

Don't worry too much about mistakes, provided you are grounded in truth and are honestly striving to do your best. All of us hit a few "foul balls". Moreover, Our Lord rewards those who make mistakes when their intentions are good. As St. Augustine remarked: "God can write straight with crooked lines.' He can use even our mistakes to promote His aims with regard to all mankind.

"For in many things we all offend." (James 3 : 2)

Napoleon: Ability is of little value, without opportunity.

I'D LIKE TO KNOW...

1) "Are Ukrainian Catholics allowed to dance privately during Lent, Advent or on Fridays, that is, at home to the music of a phonograph or radio? These are not public amusements."

Ukrainian Catholics are forbidden to hold amusements with music at the above mentioned times or days. The Church Law does not make any distinction between private and public dances, hence all are forbidden under pain of sin.

2) "How much of an offering should be given for a Low Mass?"

The stipend for a Mass is determined by the Local Ordinary for the various districts. How much this amounts to may be learned by inquiry from the parish priest or from the Chancery.

3) "Who said that every man will go to hell if he eats meat on Friday?"

No one. The Catholic Church says that it is a mortal sin for a Catholic to eat meat on Friday knowingly and wilfully, without a sufficiently grave and excusing reason. Then that Church says that if a man dies in unrepented mortal sin, he will go to hell.

4) "In a book I read that those who die wearing the Scapular will be saved. Is this absolutely true?"

This statement, though made in connection with the Scapular promises, which have great weight, cannot be made absolutely and without restriction. The salvation of the human soul depends entirely upon its possession of sanctifying grace at the moment of death. The sinner who lies unrepentant cannot be saved by the mere wearing of a sacramental.

Promises like those attached to the Scapular must be understood in this wise: Those who wear the Scapular worthily, i.e., perform the spiritual exercises connected with its use and strive to form their lives after the model given by the Mother of God, have the real assurance of Mary's intercession in their behalf. This intercession will bring down from Her Divine Son the graces that the faithful Scapular devotee needs to die in the state of sanctifying grace. If the individual complies with the special helps thus received he will save his soul.

5) "I know that Baptism is a prerequisite for marriage, but must a Latin Rite Catholic also be confirmed before he can receive the Sacrament fo Matrimony?"

Confirmation is not necessary for the validity of a marriage, as is Baptism. But the Church wishes the contracting parties to have been admitted to Holy Communion and to have been confirmed before they marry. Ukrainian Catholic children are confirmed right after Baptism.

6) "If invisible good and evil spirits try to influence us, how can we distinguish between the suggestions of each."

It is easy to distinguish when the suggestions are clearly good or evil. When it is not clear whether a strong interior prompting is good or bad, the advice of a confessor should be sought.

7) "Are there not Catholic saints?

Non-Catholic Churches commonly believe that it is wrong to venerate Saints, and they have no canonization process. Those whom they speak of as Saints, such as St. John the Evangelist and St. Augustine of Canterbury, are Catholic Saints who lived before the various non-Catholic sects broke away from the Church.

8) "What is a soul?"

This question is not easily answered in a paragraph or two, not even when the reply is given against a background of philosophical studies. We would suggest the book, **"The Image of His Maker,"** by Robert Brennan, O.P. (Bruce: Milwaukee) for a more complete explanation of this topic, and on the popular reading level.

One dictionary tells us: **Soul** — the thinking principle; that by which we feel, know, will, and by which the body is animated. The root of all forms of vital activity.

A bit further down it says: **SOUL** — the substantial form of the body. There are three kinds of soul: vegetative, the root of vital activity in plants; sensitive, the root of vital activity in animals; intellectual, the root of vital activity in man. The last contains the other two virtually; the sensitive contains the vegetative also virtually. The sensitive and vegetative soul are both simple, but incomplete substances; they are incapable of existing apart from matter. They are therefore neither spiritual nor immortal.

In **The Image of His Maker** (to give you a little idea of the manner in which Father Brennan approaches deep philosophy yet remains on the popular level) we read: "the center of all the main issues in psychology ... is the problem of the relationship between body and soul."

The soul "is a spiritual thing that escapes all measurement by scale or rule. Having no mass or bulk, it cannot be expressed in terms of ounces or pounds. Having no extension in space, it cannot be pictured in terms of inches or feet. Still it is just as real as the sky above us and the ground we walk on, and the colors of the sunset, and the greenness of the grass."

"The reality of the immaterial soul is even more real (than matter), not only because it is more perfect than matter, but because it is the sort of reality that makes our thoughts real, our ideals real, our ambitions real, our loves and hatreds real, our highest aspirations real. Indeed, it is the reality that makes everything real to us, in the sense that without the soul we should not be able to know and appreciate ourselves, or the world in which we live, or the Creator who made all the lovely things in the visible universe."

The question, then, is not: is there a soul, but what is the soul? Not: is there a body, but what is the body? For, if we are sure of the existence of the human body, we can be equally sure of the existence of our thoughts and desires, our memories and imaginations, our feelings and emotions, our sensations and vegetative movements, since all these activities proceed from the soul as their root and principle... If we are alive, we must have a source of life: and this is the soul."

"Benedict-to-be-Monomach"

by Father Nick of Montreal

As a result of the humiliating defeat by the vandalous Polovtsi tribes on the river Alta, Prince Iziaslav had to flee Kyiw. However, a few months later (1069 A.D.) he was welcomed back by the denizens of the capital, who intensely disliked the pro-Byzantine policy of his temporary successor on the throne of Wolodymyr-the-Great. Prince Iziaslav, though not a very competent ruler, was a sincere friend of Rome and the Holy See — which tendency was shared by the majority of the people of Ukraina. Unfortunately, he was to go into exile once again in 1073.

The early spring of that year was to have pleasant and romantic memories for young Prince Wolodymyr Monomach of Pereyaslav. By design, the latter was now paying another visit to his uncle Iziaslav. He was rather motivated by his fervid desire to see Princess Ghida, erstwhile of England. Since that never-to-be-forgotten by him night in 1068, on the eve of the battle of Alta, she seemed to haunt his night-and-day dreams. Oh! There had been since then many other princesses he had encountered or heard of. Too, he readily conceded that some were even more winsome than she, and that marriage to any one of them would bring greater political and material advantages to a prince of his stature. But he had always managed to find arguments in favor of Ghida.

His father, Prince Vsevolod of Pereyaslav, had been after him of late to choose a bride. He was to be free in his selection, so said his sire, not wishing no doubt to be accursed with another unhappy marriage in the family such as that of his daughter Praxedes.

Reluctant to betray his own heart, Wolodymyr would resort to pleasantry and reply to his father: "You are indeed most anxious to become a grand-father, aren't you?" His parent would smile and if they happened to be at the table, propose a toast to "Princess X", the future bride of Monomach. But in her intuitive heart, Wolodymyr's mother was sure of her son's choice. Verily, it was not entirely womanly intuition on her part, for had she not heard him many a time calling out Ghida's name in his dreams, his well-modulated voice penetrating from his room into the vast corridors of the fortified palace? Thus, she was not at all surprised that once again her handsome son had succumbed to the 'living blond magnet' in Kyiw and was thereat, ostensibly to visit his uncle. This time Princess Ghida seemed more beautiful than ever before. And so mature in every way. She did not wear her heart on her sleeve, to be sure, but he thought he saw appro-

val in her eyes. However he dared not ask her, even teasingly, if she still remembered that night before Alta, when with girlish exhuberance she had voiced her intent of some day becoming his bride, and he had laughed. Would she now scoff at him in return? Oh! what a refined form of torture the suspense engendered by the uncertainty of her maidenly answer could be! If she should refuse to grant him her hand, or if her mother did just that, he would not care to live on... No, such an idea was most sinful... A body's life was not his own to do with as one pleased... Life was merely loaned by the Creator... Then he would don the monk's habit!... But what of his people? They needed him... His father was already grooming him as his heir and successor on the throne of the Princedom of Pereyaslav... Indeed, what a quandary he was in! Too, his visit had to come to an end soon.

Of a sudden, as he was riding one day by the spreading monastery of Petcherska-Lavra on the outskirts of the capital, he was struck by an association of ideas which brought to mind his dear sister Mother Praxedes, now the Abbess of a women's cloister named for the Holy Trinity. Assuredly, she would help him, advise him and tell him exactly how to proceed in choosing a wife. Perhaps his choice of Ghida was too selfish. There was the question of dowry, and Ghida was without riches of her own... And what of the policy initiated by his grand-father Yaroslav-the Wise, the aim of which was to develop favorable relations with as many Western European kingdoms as possible through marital ties?

Enthralled by this inner turmoil, he abruptly jerked the reins of his prancing Arabian steed. The horse reared slightly. Monomach managed to quiet down the animal with a few pats on the raven mane and some adequately soothing excuses. The mount whinnied its acceptance of the rider's apology. Gently then the Prince steered it towards the tree-lined path which would lead them to his sister's convent.

The bells of the monastic refuge were softly pealing out the Hour of vespers and their notes were wafted over the city and unto the country-side. In a matter of minutes Wolodymyr was at the monastery gates, which never locked — a sybol of the privilege of asylum. He reigned in his fiery Arabian stallion, leaped out of the elaborate leather saddle and pulled the bell-rope hanging over the door to the convent proper. He was humming a tune of merry old England which "Uncle Edwin" had once taught him, when a smiling Prioress admitted him, after having recognized him through the massive door's little grill.

"Oh! Your Highness!", she breathed, bowing him in.

He smiled in return, admiring the radiance of her angelic face and wondering what had promoted such a natural beauty to take the veil.

Just as swiftly, however, he brushed off the thought, reminding himself that the ways of the Lord were not those of mortals, and that each and every one had a calling to follow and thus help to form the pattern of the mystery of life.

The Prioress did not seem at all flustered in the presence of royalty, for this was not the Prince's first visit. Anticipating his wish, she softly queried: "You wish to see Mother Abbess?" To which Wolodymyr replied: "That is if she is not too busy."

"Vespers are just about over," said the Prioress. "Our abode is much blessed today. The very Reverend Father Theodosius gave us a spiritual lecture and consented to celebrate at Vespers for us. A saint in our midst, can you imagine, Your Highness?" She rolled her eyes piously and ecstatically. The Prince readily nodded his agreement, for who in Ukraina had not heard of the saintly Abbott of Petcherska Lavra?

Then: "I shall tell Mother Abbess that you are calling on her, Your Highness," She made a bow and shuffled to the door. As she opened it, the Prince perceived the mellifluous and angelically harmonious voices of the choirs of nuns responding "Amen" to the prayer of dismissal. The Vesper-song was terminated. Praxedes would soon come and to her he would discharge his laden heart. He marched around the waiting room in which the Prioress had left him. Then he stopped to admire the ikon hanging on the window-less wall facing the door. He had not noticed it on entering. This was something new here. It was a beautiful painting of 'Pokrova'. He could not de-cipher the name of the artist. No doubt, some monk whose humility and modesty equalled his great talent. Some day he would purchase an exact copy for his Ghida, that is if she agreed to become his.

Suddenly the door whispered open. He turned around. But it was not Praxedes, but Fr. Theodosius. The venerable Abbott advanced haltingly, leaning heavily on his ivory-topped staff. Anticipating the monk's next move, Monomach said, "No, Father, it is rather I who should kneel before you. I feel that this is no chance meeting. You are sent to me by the Good Lord, in order that you may bless me on the threshold of man's greatest venture in the world. Would you bless my intent to wed?" With which words he knelt on one knee as a knight should.

His deep-set eyes beaming out an unearthly radiance, the saintly Theodosius fervidly gave his blessing to Yaroslav-the-Wise's grandson. Then he bade the Prince to rise. They chatted for a while mostly about Wolodymyr's pious and generous parents.

Taking leave, Theodosius, as though inspired, voiced a parting-shot in the form of a prophesy. Said he in a tremulous tone, "I have a feeling in my Ukrainian heart that the course of our people's history shall change and that some

day you shall rule on the throne of our beautiful and incomparable Kyiw, and you shall walk in the footsteps of your grand-father's wisdom and generosity."

Monomach was stunned as though by a blow. He wished to ask how that would come to pass, but the Abbott was gone as quietly as he had entered.

Mulled Wolodymyr: The man could not be raving mad. He was a living saint. Nor was he addicted to paying idle compliments. Was there to be more bloodshed? Was he to become a ruthless usurper? There was a whisper of a cough behind him. Praxedes was there smiling to him and extending her arms for his brotherly embrace. All of which put an abrupt end to his reverie and brief excursion into the unfathomable future nebulously revealed to him by Theodosius' prophetic words.

"Glory to God and welcome, Wlodie," breathed Sister Praxedes.

"Glory forever and salutations," replied he. "How wonderful you look, dearest sister of mine."

Praxedes smiled sweetly. "I permit myself to accept your flattery, for I've never been happier. This cloistered life is not unlike the Resurrection after the nightmare of Calvary... But what brings you to Kyiw and so soon again? Not that I'm complaining about your visits, mind you."

"Rather a personal problem," answered Wolodymyr unhesitatingly and motioning to two carved chairs. Having made themselves comfortable, he continued, "Father and Mother wish me to take a bride." He blushed most handsomely, as though unable to consider himself a man already, as others did. Sister Praxedes did not chortle, nor did she tease him as she might have. Her eyes had become serious. There was a moment of pregnant silence. Finally, she asked, "Have you made your choice yet?"

"I...I... think so," faltered the prince

"Well based?", prompted his sister.

"What better basis than love could there be?", was the brother's prompt reply.

The Abbess smiled her genuine approval. "Yes," said she, "true love is the only lasting basis of any and every marriage, for a prince as well as a commoner. All else is as nothing. Now there were embryos of tears in her eyes, due no doubt to the sad memories of her own unfortunate marriage to Henry of Germania — a marriage based on political expediency. But the tears did not flow, for the invisible hand of her hand brushed them away, as it were — a will trained by rigid monastic rules to accept all manner of suffering and to sacrifice one's ego for the greater glory of God.

"And who is the lucky princess?", she asked, striving to alleviate the incipient strain of the conversation.

"Ghida," simply replied Monomach. Then: "Do you approve?" This almost pleadingly.

Praxedes' joy knew no bounds.

Yet contain herself she did, for after all she was not only this potential benedict's sister, but an Abbess. She knew Princess Ghida very well. The girl visited her almost every fortnight and had frequently confided in her, striving to veil her love for Prince Wolodymyr, but forever ready to talk about him. As a result, Praxedes had for quite a while now been convinced that Ghida deeply loved Wolodymyr. And now it was his turn to confide, and being a man, he was very direct about it. There was no gainsaying; his mind was made up. She could not keep him in suspense. "Not only do I approve," she said, "but you both have my most fervid blessing. Have you tried to speak to her?"

"I haven't mustered enough courage as yet," he admitted candidly.

"Well, at the first opportunity ask her privately. If she says she does love you, do not delay sending your matchmakers (swaty). Custom must needs be upheld, you know."

"But supposing she say 'yes' not to hurt my feelings, then refuses my proposal and gives the matchmakers the proverbial 'mellons' instead of the traditional embroidered towels?" pessimistically yet gently retorted Wolodymyr.

"Now confidentially," whispered the sister, "I just happen to know that she has always loved you, even when she was a little girl and came to Kyiw with her widowed mother."

"But she might have changed," interrupted Monomach. "She is a grown woman now. Oh! I know she likes being with me and dancing with me, but don't all young ladies love to dance with tall young men?"

"Of course, they do. But is not wishing and liking to be together always a tangible symptom of the inner feeling called true love? People marry precisely because they wish to satisfy that deep-set craving for that very unending togetherness. Besides, her mother has often told me that Ghida thinks only of you. Perhaps you haven't been told, but she has already had a few proposals from certain French and Byzantine princes. Thanks to Prince Iziaslav, who is a very reasonable and romantic man, she was allowed to refuse them her hand in marriage. Now, why would she do such a thing, if she were not waiting for the man of her maiden dreams to make up his mind? Dearest Wlodie, that man is none other than yourself... So do not delay! People should marry young, in order that God may bless them with the sight of their children and their children's children, as it is said in the nuptial ritual."

"But...," weakly objected the young man, "there are other complications."

"You mean the question of a dowry? Riches cannot buy true love. Besides, our father does not believe in them."

"I meant that she officially belongs to the Latin Rite," explained Wolodymyr.

"There should be no difficulty therein," assured the Abbess, "for

she has followed our Rite for years now. She prefers it, too. She is not unlike a native Ukrainian Catholic. But should there arise some obstacle, we can always appeal to Rome — to Pope Alexander himself, if need be! I am no theologian, but I see no difficulty whatsoever in that respect."

"Well, it's certainly a relief to be assured by one like you," sighed Monomach, rising from his seat. "I'll send 'Uncle Edwin' and 'Uucle Edward' as my official 'swaty' to Ghida's mother."

"A capital idea, that!," exclaimed Praxedes. "How could an English-born princess such as our lovely Ghida refuse you her hand when you'll have such staunch English knights to plead your heart's cause? I'm sure that neither she nor her mother will hesitate to reply affirmatively. Once again let me divulge another feminine secret — it is a lady's privilege to pretend to hesitate and beg for time to consider. Let her play the lady. The answer will still be a most heart-felt 'yes' ".

Needless to say that history proved that Sister Praxedes was absolutely right all along the line and that Wolodymyr Monomach's imagined fear turned into bliss.—

A New York hotel manager could hardly believe his eyes. Here was a letter from a woman telling him she wished to make restitution for a towel and spoon she had taken from the hotel six years previously. The manager had been in the hotel business for 25 years and it was the first time he had an offer of this kind.

After some deliberation he decided to give the woman a pat on the back for admitting her dishonesty and offering to make amends. So he replied:

"We do not wish to be repaid for the towel and spoon. But we would like to congratulate you on your sense of honesty. If there were more people like you in every walk of life, this would certainly be a better world."

Many tend to be hard on those who have slipped. This harsh treatment is an effective way of discouraging them from ever trying to be better.

If you did nothing more than go about helping those who have made mistakes, you would be carrying on the work of Christ, Who said: "I come to call sinners, not the just."

"I say to you that ,even so, there will be joy in heaven over one sinner who repents, more than over ninty-nine who have no need of penance." (Luke 15:7)

LATTER DAY LONGINUS

ON SEPTEMBER 25, 1925, two soldiers of the Red Army, upon entering the village of Gaisin Manchuria, passed before a crucifix posted at a crossroad. One blessed himself devoutly, while the other, an atheist, fired a shot at the figure of Christ. Immediately a trickle of blood flowed from the "wound" and continued to bleed for many days. A laboratory test proved that it was human blood.

Your Parish and the Sacraments

Donald J. Corrigan, CSsR.

THE Canon Law of the Church determines that there are certain religious functions that only your pastor, as your spiritual father, should perform for you. They are:

The Baptism of Your Children

No other priests than your parish priests are allowed, without special permission of your pastor, to baptize your children. Of course, in case of sudden danger of death for your child, any priest, even any lay person if no priest is available, can and should baptize.

Every parish has a regular weekly time for baptisms or else allows the parishioners to make arrangements for the time of a baptism if no regular time is appointed. At the appointed time the sponsors and the members of the baptismal group should make it a point of strict religious etiquette to be on time for the administration of the sacrament of baptism. Babies should be brought to the parish church for baptism within a week or two after birth, unless there is a serious reason for deferring the baptism.

No Latin Rite priest is allowed to baptize a Ukrainian Rite child except in a case of necessity.

The First Communion of Your Children

This is one of the most important events in the religious life of your child. The preparation of the children in the parish, likewise, is one of the most sacred and gratifying duties of the pastor.

If your child is in the parochial school, as it should be, this preparation will be timely and thorough. If for some very important reason your child is forced to attend a public school, you have an obligation to cooperate with your pastor in seeing to it that your child attends the instructions that will prepare it for the great event of its first Holy Communion. In large city parishes it is especially important that you report to your pastor when your child, if not in the parochial school, is of age to receive its first Holy Communion — usually about seven years.

Some parents will have a fearful account to make to God because they neglected to provide for the first Holy Communion of their children until they are far advanced beyond the usual age, with the result that they were forced to grow up without the graces that this sacrament could have brought to them, and sometimes with the result that they gradually lost their faith.

Children must receive their first Holy Communion in the Rite of their parents; if their parents belong to different Catholic Rites, — then in the Rite of their father.

Note for Converts

According to custom, converts may be baptized in the church of the priest who has instructed them, regardless of their place of residence. After that, however, converts should make themselves acquainted with their own lawful pastor and begin at once to take an active part in parochial life.

ETERNAL REWARD

No doubt, we should serve God unselfishly. But the Good Lord knows that the remembrance of reward is a powerful incentive for our weak human nature.

Cyrus, king of Persia, (± 525 B. C.), called Great, created a firm Persian empire, conquering Media and all the Near East. On one occasion he assembled his army and ordered the soldiers to take their tools and cut down a large forest. It was a hard job to be done fast and in a scorching sun.

The soldiers well disciplined, did the job. The next day Cyrus gave them a splendid banquet. During the festivities the wise king asked them: "Which day did you enjoy more, today or yesterday?"

With one voice the whole army answered: "Today, of course." "Well," said the king, "if we attack these Medes and conquer them, the fight will be short, but you will enjoy the riches and comforts of the victory for a long time..."

Our Lord and King Christ says to each one of His followers: "Take up thy daily cross and follow Me!" Thy sufferings and labors will be short and passing, but thy everlasting bliss in heaven will have no end."

PHILIP ORLYK

Philip Orlyk (1680-1739) was a great champion of independence of Ukraine. After his studies at the Academy of Kiev he became General Secretary of the Cossacks under Hetman Ivan Mazepa.

When Mazepa was defeated by Tsar Peter I at Poltava, Orlyk left the country and went to Turkey. Soon he became Mazapa's successor. He tried to free Ukraine from the Russians. But his initial success was defeated by the signing of peace between Turkey and Russia.

Hetman Orlyk migrated to Sweden and finally settled in France. Although his noble efforts did not secure independence to Ukraine, Orlyk made the Ukrainian problem known to the Western world.

Paskhalia or the Rule for finding Easter

M. Schudlo, CSsR.

Easter Day, upon which all movable feasts depend, is the first Sunday after the full moon. The date of Easter was determined by the council of Nicaea in 325. It must be celebrated on Sunday. This Sunday must come between March 21 and April 25, after the March equinox which is fixed invariably in the calendar on the 21st of March, although the real Full Moon can happen before the 21st of March.

If the Full Moon comes on a Sunday, Easter Day is the Sunday after. This was done in order to avoid having Easter coincide with the Jewish passover.

Since Easter must be celebrated after the 21st of March, it cannot fall earlier than March 22, or later than April 25.

Sometimes the Full Moon arrives on the 19th or 20th of March; then Easter must be celebrated after the Full Moon of April. This April Full Moon falls at the latest on the 18th of April, or 29 days after the 20th of March. In this case the 18th of April is Sunday, Easter must be celebrated on the following Sunday, or the 25th of April. Hence Easter Sunday cannot come earlier than the 22nd of March or later than the 25th of April.

This ingeniously complicated method was invented by astronomer Lilius. It is entirely independent of astronomical tables, and thus all mistakes arising from the inevitable errors of tables or the uncertainty of observation are avoided and Easter is determined without the possibility of a mistake.

The parishes which follow the Gregorian Calendar celebrate Easter on the same day whether they belong to the Eastern or Western Rite. On the other hand, parishes which keep the Julian Calendar sometimes celebrate Easter together with those that are following the Gregorian Calendar, and sometimes much later. It depends on the Full Moon which may fall on different days for both Calendars. Sometimes it falls on the same date for both Calendars and then the followers of the Gregorin Calendar and the Julian Calendar have Easter on the same day.

Our parishes follow both Calendars, but in recent years more and more parishes are embracing the Gregorian Calendar. The change of the Calendar does not effect any change of our Rite. The church services and our customs can be equally held according to both Calendars.

Now Jesus loved Martha, and her sister and Lazarus.

When he had heard therefore that he was sick, he abode two days still in the same place where he was.

Then after that saith he to his disciples, Let us go into Judaea again.

His disciples say unto Him, Master, the Jews of late sought to stone thee; and goest thou thither again.

Jesus answered, Are there not twelve hours in the day? If any man walk in the day, he stumbleth not because he seeth the light of this world. But if a man walk in the night, he stumbleth, because there is no light in him.

(St. John 11 : 5-10)

THE UNITY AND TRINITY OF GOD

THERE IS ONE GOD. *The Lord is God, and there is no other besides Him.* (Deut. 4, 35). God is the Supreme Ruler of the universe and the all powerful Master of all creatures, to whom they owe their respect, love and obedience. *Great is the Lord, and greatly to be praised, and of all His greatness there is no end.* (Ps. 144, 3).

God revealed to man that in Himself there are three *distinct* (really different) Persons: The Father, the Son, and the Holy Ghost. Each Person is God. They are perfectly equal, because they have the same perfections. Yet they are not three Gods. The three Divine Persons are *one* and *the same* God: *And these three are one* (1 John 5, 7).

The Father is as great, loving and all-powerful as the Son and the Holy Ghost.

The three Divine Persons together are called the BLESSED TRINITY.

We would never know that in God there are three Divine Persons if God Himself did not tell us. This truth is a *mystery* i.e., a truth we cannot fully understand. We will see the Blessed Trinity in heaven.

We should love and honor the Blessed Trinity, because it is the eternal source of everything that is good and beautiful.

We should not be surprised that we cannot understand this mystery. There are many *natural* mysteries such as electricity, magnitism, radio,

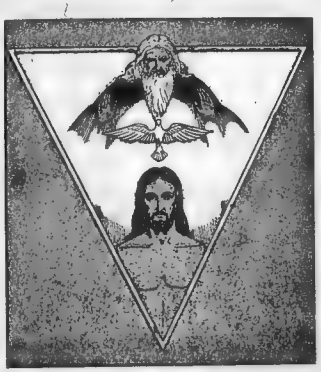

etc. which we acept without fully understanding them.

CATECHISM LESSON

1- Is there only one God?

Yes, there is only one God. God is infinitely perfect, therefore, He cannot have an equal.

2- How many Persons are there in God?

In God there are three Divine Persons: The Father, the Son, and the Holy Ghost.

3- Why are the three Divine Persons one and the same God?

The three Divine Persons are one and the same God, because they have the same divine nature and perfections.

4- What do we call the three Divine Persons in one God?

We call them the Blessed Trinity which means three Persons in one and the same God.

5- Are the three Divine Persons perfectly equal to one another?

The three Divine Persons are perfectly equal to one another, because all three of them are one and the same God and have the same divine nature.

6- How do we honor the Blessed Trinity?

We honor the Blessed Trinity with the following prayers: "Glory be the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost, now, and ever, and unto ages of ages."

7- "Would we know that there are three Persons in God if God did not tell us?

No, we would not know that in God there are three Divine Persons, if God did not tell us, because this truth is a supernatural mystery.

PRACTICAL RESOLUTION: "I will always praise the Blessed Trinity by saying: 'Glory be...' and offering to it all my works, words and thoughts."

J O K E S

It was heard to be said that you can make a lot of money at the race track — Provided you're a horse.

Blessed is he who sitteth on a thumb tack; — for he shall rise again.

It is about as hard for a rich man to enter heaven as it is for a poor man to remain upon earth.

No wonder some sinners are so hard boiled; they are always in hot water.

Lord, suffer me a fish so large that even I,
In talking of it afterwards, shall have no need to lie.

Live in such a manner that you won't be afraid to sell your parrot to the town's worst gossip.

The devil owes most of his success to the fact that he is always on hand.

Teacher — "Quote a Scripture verse."
The Kid — "Judas went out into the garden and hanged himself."
Teacher — "That's fine. Quote another."
The Kid — "Go ye and do likewise."

SEEING DOUBLE: The dual headlights on cars may induce some drivers to give up drinking.

SO MUCH: There is so much good in the worst of us,
And so much bad in the best of us,
That it hardly behooves any of us,
To talk about the rest of us.

"Everybody gets married sooner or later. Don't get excited!"

"Who's excited?" shouted the groom. "Who's nervous? I'm as calm as a cucumber." Then leaning forward he called out, "Where to, driver?"

Junius: The integrity of men is to be measured by their conduct, not by their professions.

TRAILS TO HAPPINESS

Rev. P. Maluga CSsR.

THE PRACTICE OF religion implies acts of homage by which man acknowledges God's dominion over him and seeks His help and friendship. These acts of homage may be expressed by direct acts of worship, such as prayer and sacrifice or by obeying God's Law. Religion teaches that God is to be adored, thanked, reconciled and asked for all that is necessary for the good of the soul and body. Religion also implies upon man the obligation of obeying God.

God has put you on the road to happiness. He created you to know Him, to love Him and to serve Him so that some day you may be eternally happy with Him in heaven. As you travel on life's journey to heaven, you will meet all kinds of people. You will meet people who do not believe in anything. They do not know why they exsist in this world. Others will advise you get off the main highway, that is, give up the Catholic Church, and take another road which may never bring you to heaven. There are some who will want to stop you for the pleasure of sin. They want you to enjoy the pleasures of this earth and thus forget about heaven. To save you the terrible misfortune of missing everlasting happiness, God has marked out the road for you by signposts which you cannot miss. These signposts leading to everlasting happiness are the TEN COMMANDMENTS.

The Commandments are God's Law's. The observance of God's Law's means man's happiness here and hereafter. God made man to be happy and showed him how to become happy by giving him the Commandments. Once upon a time when there were only two people in this world it was a happy world to live in. But they spoiled it. They broke God's golden rule of happiness — that is, they went against His Commandment. It has been an unhappy world eversince, because men have followed the folly of the first couple. They have tried to make a happy world by ignoring God, but the result proved to be a failure. For God's Law is a plan for human living, a way for human happiness. Therefore His Law is worthwhile knowing and keeping.

Unfortunately nowadays, the Ten Commandments are looked upon by many as unfashionable. They may have been appropriate, it is said, for a wandering tribe in a barbaric age; they are too primitive for men living in a highly organized and civilized community as we now have in this modern age. Here is the great mistake that many make. The Commandments are the natural Laws made for all men, for all times, under all circumstances. They are

unchangeable. They are the basis of all civilization and ordered living planned by God Himself.

The Ten Commandments include all the natural duties and rights of man. They are written deeply in the hearts of all men by God. They are the written form of the Natural Law which tells man what is right and what is wrong. The Natural Law is similar to the instructions given by the manufacturing company telling how to operate this particular machine in order to get the best results from it and to preserve it in good condition. A man who purchases a new tractor carefully reads all the instructions the dealer gives him. If the machine is later not well looked after or run by unexperienced people who do not know how to use it properly, it certainly will not give the service intended by the manufacturer. Similarly God made you and put certain directions into your soul which we call *Natural Law*, so that you might know the way to eternal happiness and eventually possess it. As long as you follow the Natural Law or voice of conscience, you are on the right road to heaven; if you decide to go against your conscience, you just won't get there! Of course, your conscience must be rightly formed in order to be your guardian in keeping God's Laws because there are also wrongly formed consciences.

The Ten Commandments are beacons which throw forth light for us pilgrims passing through this dark valley of life. They are a divine code of human conduct. They were originally written on the conscience of man. That they might not become forgotten or obscured by ignorance or passion, they were written by God on two stone tablets. They were first given to Moses for the Jewish people. The Bible relates that the Jews were happy when they kept them, unhappy when they violated them.

HOW DID STALIN AND BERIA DIE?

American "National Review", May 3, 1958, relates the circumstances of Stalin's and Beria's deaths as revealed by an ambassador from a Communist country:

When the public announcement was made that Stalin had suffered a stroke, he was already dead, poisoned by one of the doctors involved in the "doctors' conspiracy" frameup, acting under the direction of Beria with the knowledge of most of the other Politburo members.

Beria's arrest was announced on July 10, 1953. Actually, Beria was shot by Zhukov, who beat him to the draw at the June 26, 1953 Central Committee meeting that Khrushchev had called to "regulate the Beria case", while Zhukov's Red Army units were secretly arresting Beria's key men in the apparatus of the secret Russian police.

EPITAPH:

"Here Lies an Atheist,
All Dressed Up And No Place To Go"

TWO LANGUAGES

(Which language is Old-Slavonic?)

During their long history the Ukrainians, as no other people, have developed two alphabets and two languages. The alphabets are the ancient, known as the *Hlaholitic,* and the modern, known as the *Cyrillic.* The two languages are the Old Ukrainian, sometimes mistakenly referred to as the Old-Slavonic, or Church - Slavonic, which is used in church services and the modern one.

Controversial Subject

The Old Ukrainian (Old - Slavonic) language is still a controversial subject among some scholars. The controversy arises from the difficulty of properly defining it and establishing its origin. Up to now many internationally known scholars and philologists tried to define it, but without success. Their explanations and definitions are based on probabilities and possibilities and end up in frustration — no satisfactory answer.

Blind Men of Hindustan

The attempt to define and to establish the origin of the Old Ukrainian language may be compared to the story of the Blind Men of Hindustan and the elephant. The story goes that a number of blind men were assigned the task of describing the elephant, and so they did. According to one the elephant resembled a huge, round column; according to another, he resembled a pipe; and according to still another, the elephant resembled a rope, etc. All of them were partly right, yet, at the same time, their conclusions were entirely wrong.

Similarly many "reliable" authorities describe the Old Ukrainian language. They are all partly right, yet, mostly, if not entirely wrong. To illustrate this point we quote below three of them as recorded in the book *"Guide to Slavonic Languages"*, by R. G. A. de Bray, London, 1951. Here they are:

1. The first writings in Old Slavonic are now generally considered by philologists to have been in the language of the Slavs of Macedonia. (Therefore, the language is old Macedonian).

2. Franco Miklosic, the Slovene scholar, towards the middle of the nineteenth century advanced the theory that the language was that of the Slavs of Pannonia (modern Hungary) and therefore maintained that the language was Old Slovenian.

3. Some later scholars, such as A. Laskien, a German, came to the conclusion on philological grounds that the language was really old Bulgarian.

The above three statements fully resemble the description of the blind men of Hindustan. Besides these three there are many more similar expert opinions based on wishful thinking. Evidently all the three opinions cannot be right, but all of them can be wrong, and they are.

In order to answer the question: What is the Old Slavonic language?, we must go to the source and ascertain into which language the original liturgical books were translated from the Greek in the ninth century. The most reliable source in this instance is the following account. A fourteen century scholar, Constantine Hramatyk, a Serbian citizen, but Bulgarian by birth, in his work, *A Book about Literature,* in his reference to Constantine, a Greek national who later became a missionary and assumed the name Cyril, maintains that he (Cyril), after his return from Crimea about 863 A.D., undertook the task of translating the liturgical books from Greek into one of the Slav languages. For that purpose he organized a committee of men who knew the Greek and the Slav languages and commissioned them to make the translation. Here a question arose as to which language to use. And it is further reported that "after a long and serious consideration men chose the most pliable and beautiful Ukrainian language". Other Slav languages of the time mentioned by that committee were: Czech, Bulgarian, Croatian, Serb Bosnian and Slovene, which were to be used as auxiliary only. The principal language was to be the Ukrainian.

And that's the answer. That language, therefore, is not old Slavonic, nor Church Slavonic, as there never existed such a people. Neither is it Bulgarian, Slovene, Macedonian or any other but it is the old Ukrainian language.

Original Slavs

There are some writers who maintain that the Old Slavonic language is the one spoken by the original Slavs before their dispersal and migration from their original home. This sounds logical.

Now the question arises, where was the original home of the Slavs?

According to general consensus of opinion the home of the original Slavs was "somewhere in the plains North East of the Carpathians in the Dnister and Dniper basins". This territory for ages past was and still is inhabited by the Ukrainians. Therefore, they are the original Slavs, who gave us the so - called Old Slavonic language. Since these people now do not call themselves "Old Slavs", but Ukrainians, it is nothing but fair that their language should not be called Old Slavonic, but Ukrainian.

A. Zaharychuk

Lady: "My husband died two months ago."
Deaf Pastor: "I am glad to hear that. The change will do him good."

Son: "Mommy, is it true that men came from dust and will return to dust?"
Mother: "Yes, son. That is what the Bible says. But why do you ask?"
Son: "Well, there is a lot of dust under the bed. Somebody must be there, either coming or going."

Teacher: "Julie, you are pretty dirty, aren't you?"
Julie: "Yes, and I am even prettier when I'm clean."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 4.
Рік XXXI, ч. 4.

ЗМІСТ : CONTENTS

Радуйся, Благодатная! ---------
о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Ап. Молитви на квітень 4
Неоцінений Скарб ------ о. Р. Хом'як, ЧНІ. 6
Духовний Змаг ------- о. Ст. Олійник, ЧНІ. 7
Хрещення Дітей ------- о. М. Шудло, ЧНІ. 9
Хотів би ти знати? ---------- 12
Легенда про соняшне сяйво----
Олена Цегельська 14
Християнство в Україні ---------- 17
Євангелія це підвалина людського життя
о. М. Шудло, ЧНІ. 25
Подорож до Св. Землі -- о. М. Шудло, ЧНІ. 29
Annunciation 33
The meaning of Lent .. M. Schudlo, CSSR. 35
Stars in your mental sky...
Fr. Nick of Montreal 39
Craftsmen of minds ..... Theo. Bleech 41
Christ died for me ..... M. Schudlo CSSR. 43
Na Mnohaya Lita, Vladyko!... Th. Bleech 45
I'd like to know 47
Benedict-to-be-Monomach...
Fr. Nick of Montreal 49
Your parish and the Sacraments...
D. J. Corrigan, CSSR. 55
Paschalia or Rule for finding Easter...
M. Schudlo, CSSR. 57
The Unity and Trinity of God 58
Trails of Happiness ... P. Maluga, CSSR. 60
Two languages ..... A. Zaharychuk 62

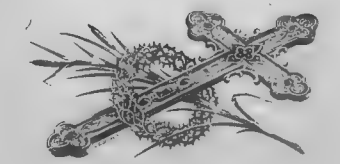

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Революційна Сила Христового Воскресення

ХРИСТОВЕ воскресення наповняє радістю всіх тих, що вірять у Христа, служать Йому та сподіються колись славно разом із Ним воскреснути із мертвих, щоб увійти до вічної слави, де будуть **навіки** щасливі з Богом.

Кожен бажає запевнити собі вічне щастя по смерті, бо тут іде про вічність, а не про часове щастя чи нещастя, які скоро минаються.

Нажаль багато людей не здають собі справи, що вічне щастя в небі треба купувати добрим і **ревним** християнським життям на землі. Ревне ж християнське життя полягає в виповненні щоденних обов'язків супроти Бога, себе самого та ближніх. Хто занедбує ці обов'язки, той не може звати себе **добрим християнином** і сподіватися від Христа вічної нагороди по смерті. Треба духовно обновитися, щоб заслужити на Христове благословення та запевнити собі вічне щастя по смерті, як це виразно заявляє Св. Павло: **Він помер за всіх, щоб ті, які живуть, не жили вже для себе самих, а для Того, хто помер за них і воскрес... Тому й то хто в Христі, той нове сотворіння, бо стародавне минулося!** (2 Кор. 5, 15 і 17).

Як же ж людина відкуплена Христовою Кров'ю стає **новою Божою людиною?** Хто може заявити, що він нова людина вповні подібна до Христа Спасителя, який є взірцем правдивих Божих дітей?

Людина може стати **Божою** людиною тільки тоді, як зреформує своє життя по приписам Христової Євангелії й узгіднить своє поступування з засадами навчання Спасителя, ставляючи Бога та свою душу на вершку всіх змагань і трудів.

Багато людей нажаль подібні до того багача, що хотів купити собі пишні дивани, щоб прикрасити свій дім. Але цей багач не мав досить грошей, тому продав дім. За отримані гроші купив дорогі дивани, але тепер уже не мав хати, щоб ними прикрашувати своє помешкання. Отак поступає неодин розтріпаний християнин, занедбуючи своє вічне спасіння, щоб розкошуватися земськими добрами та приємностями, забувачи, що вони **скоро** минаються та не приносять йому користи в вічності, в якій скоріше чи пізніше опиниться кожна людина, бо Св. Письмо виразно заявляє: **Люди мусять раз померти, а потім суд.** (Євр. 9, 27).

Чому ж помиляються люди заслiплені фальшивими засадами та iдеалами цього свiту, якi iдуть в розрiз iз навчанням Спасителя? Чого бажають люди, яким брак християнського свiтогляду? В чому вони сподiються знайти своє задоволення на цiй долинi сльз?

1) Одні люди бажають **багатства,** тому ганяються за грiшми. В погонi за грiшми занедбують свої християнські обов'язки. Скiльки бизнесменiв не ходять до церкви навiть у недiлю, бо треба працювати на "життя"? Це бiдні люди, що сподiються знайти щастя в грошах. Не дивляться на багачiв цього свiту, що, не зважаючи на свої мiльйони, почуваються нещаснi- та знуженi життям! Чому? Бо не хочуть вiрити словам Спасителя, який виразно заявив: **Блаженні вбогі духом, бо їх є Царство небесне.** (Мт. 5, 3).

Нещаснi багачi це наявний доказ, що ні багатство, ні грошi не чинять людей щасливими.

2) Iншi сподiваються знайти своє щастя в **розкошах.** Оттому по часописях стiльки фальшивої пропаганди про забави та гулянки. Особливо молодь далася зачарувати фальшивому кличевi: "Їж, пий і веселися!" і будеш щасливий!— Чи ж ті, що ганяються за розкошами та забавами почуваються дiйсно щаснi? Ні! — Чому?— Бо не хочуть вiрити словам Спасителя, який каже: **Блаженні засмучені, бо вони будуть потішені!** (Мт. 5, 4).

3) Не брак і тих, що сподiються знайти щастя в **славі і похвалах** людей! Вони трудяться по товариствах, чи в церковних органiзацiях так довго, як довго люди хвалять і прославляють їхню працю. Якщо ж хтось зганить чи скритикує їх, то покидають працю, перестають трудитися, бо "громада не оцiнює їх трудiв і саможертви!" Чому знеохочуються? Бо не розумiють Христових слів: **Навчіться від Мене, бо Я тихий і покірний серцем!** (Мт. 11, 29).

Праця для людської слави і похвали нiколи не задоволить людського серця. Тiльки та праця дає дiйсне задоволення, яку людина виконує з любови до Бога та свого ближнього, споглядаючи на вічну нагороду в небі.

Хто споглядає невпинно на воскреслого Христа, той не буде нерозумно ганятися за земськими багатствами, розкошами та похвалами людей. Йому вистачає благословення Христа та запевнення апостола: **Якщо терпимо з Ним** (Христом) **то й будемо з Ним** навіки **прославлені** в небі! (Рим. 8, 27).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

Пасха Марії

Великої П'ятницi величні Подiї
Збулись на Кальварії та в Серцi Марії.
Тяженькою скелею накрили гріб Сина,
Та тяжча від каменя печаль Материна!
Лиш кріпиться вірою Великої Жертви,
Й живою надiєю: Воскресне Син з мертвих!

Неділя. Ще досвіта, а Мати говіє...
Нараз голос Ангела: "О, радуйсь Маріє!
Й ще раз Тобі кажу я: Радій з Великодня:
Ось зараз побачишся з Воскресшим сьогодня!
Бо Син Твій воскрес уже з тридневного гробу:
Радій вже з вселенною, відкинь геть жалобу!"

Зник Ангел. Остався лиш звук голосу в хаті,
Бренiли ще втіхою слова благодаті.
А враз: нова радісна пісня загомоніла:
"Витай Благодатная, Моя Мамо мила!
Отцеві небесному на Жертву віддала
Ти Сина Єдиного. Тепер Тобі хвала?
Тепер нашій радості кінця вже не буде!
Бо Я вже прославлений! Радійте всі люди!

Такою то піснею, такими словами
Зготовив Воскресший Син Великдень для Мами!

о. Михайло Дороцький.

Св. Іван Золотоустий, учитель Східньої Церкви та найкращий її проповідник (347-407), оповідає, що в його часах християнський нарід міста Антіохії, де він часто проповідав по своїм висвяченні на священика, так сильно любив Св. Письмо, що чоловіки та жінки носили завжди на грудях Святу Євангелію.

Преосвященний
Кир Амбросій Сенишин, ЧСВВ.

1903, 23. II. народився в Старому Самборі, Галичина
1923, 16. VII. вступає до Чину ОО. Василіян в Крехові
1931, 9. VIII. складає монаші торжественні обіти
1931, 23. VIII. Преосв. Коциловський рукополагає його на священика
1933, виїзджає до Чікаґо, Ілл.
1937, І. IX. стає ігуменом
1942, 6. VII. іменований єпископом-помічником філядельфійського екзархату
1942, 22. X. приймає єпископське свячення з рук ВПреосв. Владик: Кир К. Богачевського, Кир В. Такача та Кир. В. В. Ладики
1956, 8. VIII. стає Екзархом ново-створеного екзархату з осідком у Стемфорді
1958, 10. VII. стає Епархом Стемфордської Епархії та суфраганом Філядельфійського Митрополита.

На многі й благі літа Владико!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

Світські мужчини та жінки,
що трудяться над вихованням молоді

(Намірення Ап. Молитви на травень, благословлене Св. Отцем)

о. С. Б., ЧНІ.

Ті, що виховують, мають дуже великий і часто рішальний вплив на молодь. Від учителів і вчительок залежить релігійна й громадянська доля народу. Вони разом з родиною кладуть основи майбутнього життя учнів. Тому вчительський уряд такий важливий і заразом відвічальний. Щоб ми тим ревніше жертвували в цім місяці наші молитви, труди й терпіння Серцю Христовому за світських мужчин і жінок, що трудяться над вихованням молоді, застановімся коротко над тим: 1) **Який повинен бути вчитель?** 2) **Що повинен він знати?** 3) **Чого хотіти?** 4) **Що робити?**— Понижчі стрічки взяті майже дослівно з прегарної промови, що її виголосив Св. Отець, бл. п. Пій XII, до вчителів і вчительок дня 4. листопада 1955.

I. Який повинен бути вчитель? Завдання вчителя є не тільки навчати; він має спрямовувати недосвідчене життя учня до правди й добра, значить зробити з учня досконалу людину, досконалого християнина. Тому йому треба перейнятися батьківським, взглядно материнським духом до учнів. Початкові школи кладуть також основи майбутнього вироблення-будови ума.

Правдиві вчителі повинні бути **досконалі люди, справжні християни,** наслідовники Ісуса Христа. Вони мають навчати правди й добра, тому повинні самі так жити, щоб учні бачили в них приклад того, що навчають. Вчителі повинні визначатися духом живої віри і молитви, радо молитися за учнів. Щоб ту взнеслу ціль улегшити, хай учитель все має перед очима слова Божественного Вчителя, що їх сказав до Своїх слухачів, щоб вони могли ввійти до небесного Царства: "Будьте як діти" (Мат. 18, 3) цебто чисті, прості, покірні і великодушні.

II. Що повинен знати? Вчитель повинен бути в деякім значенні як дитина, однак це не значить, що його знання має бути мале. Вчитель має знати не тільки те, чого має вчити учнів, але також, як їм це знання подати. Тому йому треба добре **знати учнів, пильно** їх обсервувати, користаючи притім з педагогічних вказівок. Дитина це ніжна квітка, що розвивається і цілою своєю істотою хоче жити. Однак жадні педагогічні методи не дадуть тривких овочів, якщо маловажаться християнські цінності і не вживається надприродних середників. Християнство є найвідповіднішим методом виховання, бо людська душа, як каже Св. Августин, є зо своєї природи християннька.

Між учнями є великі різниці. Вчитель мусить добре **пізнати поодиноких учнів, з кожним говорити й поступати відповідно** до їх вдачі. Учні мають велике бажання знання, все ставляють запити. Вчитель повинен старатися виучувати **штуку говорення,** щоб знав, як відповідними словами подавати правду. Тут є для вчителя **дві** вимоги: 1) Щоб умів заховати лад-карність; 2) Щоб умів учити, значить умів подавати учням знання способом відповідним до їх можности понимання.

Діти бажають усе бачити, тож треба вживати всіх середників, що можуть помагати їхній уяві. Тому вчителеві треба більше мудрости, чим знання, більше глибин чим ширини знання, а найголовніша його дбайливість має обіймати майбутнє життя учнів.

III. Чого повинен хотіти? Вчителі мають передати учням знання потрібне до їх життя, тому від учнів мають рішуче вимагати співпраці. Як **католицькі вчителі** вони повинні дбайливо старатися, щоб учні ясно пізнали релігію і то способом органічним, живим так, щоб релігія впливала на їх життя. Релігія має їм розв'язувати всі сумніви й непевності в їх життю, помагати у внутрішніх боротьбах, сьогодні малих, завтра великих; вона має бути захистом серед спокус до злого, світлом, що просвічує і кермує їх діянням, виясняє обов'язки і відношення до зовнішнього світу. Вчитель повинен пам'ятати, що много дітей нічого не чують про релігію в батьківській хаті і що в пізнішім своїм віці не будуть мати нагоди поглибити свого релігійного знання. Тому вчитель буде вважати це за свій дуже важливий обов'язок навчати дітей релігії. Вчитель має бути також **виховником,** тому повинен впроваджувати учнів у практику людських чеснот, як щирість, вірність, мужність, почуття обов'язку, пієтизм—любов родини і батьківщини, вплюючи в їх душі здоровий патріотизм, що не виключає любови до цілого людського роду.

Яко **католицький виховник** учитель буде старатися зробити зо своїх учнів добрих християн. Якщо з причини несприятливих обставин є неможливе, щоб наука релігії була включена в шкільну програму, учитель повинен принаймні співдіяти з християнською родиною і священиками і так подавати предмети, так навчати дітей, щоб християнська наука кермувала і удосконалювала життя молоді. Учень повинен думати, судити й діяти після правого розуму, просвіченого надприродними засадами. І якщо вчитель запримітить між учнями таких, що покликані до вищого ступня святости, повинен їх дбайливо кермувати, вказуючи їм на Божественного Приятеля, взір усіх чеснот, Христа. Ісус бажає сьогодні святих поміж дітьми.

IV. Що має робити? У своїй праці вчитель повинен поступати з учнями **"індивідуально".** Тоді буде більше успіху. Певно, він буде по більшій части виховувати всіх разом зібраних, бо так вимагає шкільний лад і сама психологія учнів: коли бачать других, що так поступають, це їх заохочує. Всетаки остає ще много до зроблення індивідуально, як іде про поодиноких учнів. Не всі діти мають однакову вдачу: одного треба підбадьорити, додати духа, іншого стримати, одного потішити, другого напімнути, або й укарати. Та все мусить бути так зроблене, щоб загальний лад і добро других

не потерпіло.

Тих дітей, що починають пізнавати різницю між добром і злом, учитель повинен спрямовувати до добра, і так впливати, щоб їх **захоронити від блуду й гріха**. Він повинен пам'ятати, що вони є прибраними Божими дітьми, тому матиме для них однакову пошану.

Хай **постепенно** вимагає того, що хоче осягнути. Божественний Учитель бажає, щоб Його квіти розвивалися не нагло, але поволі, постепенно. Тож учитель мусить мати велику терпеливість. Коли хто вимагає від учнів забагато, то часто мало що зискає. Дійсно, великі обов'язки вчителя вимагають від нього багато добрих прикмет.

Вчителі передовсім повинні дбати про те, щоб їх виховна праця в школах лучилася з вихованням, що його дають родичі і Церква. О, як дуже трудна є задача католицьких вчителів і вчительок, передовсім у світських школах, що в своїх програмах зовсім виключають релігію. Всетаки вчителі повинні старатися, щоб їх навчання було просякнене християнським духом.

Як дуже обильних треба ласк, щоб учителі й учительки добре сповняли таку відвічальну перед Богом задачу! Тому ревно благаймо для них ласк в Пресв. Серця Христового через Непорочне Серце Марії.

Місійне намірення: Щоб музулмани через Діву Марію дійшли до повного пізнання Її Божого Сина.

Червень: Намірення: Щоб через почитання Пресв. Серця запанував між людьми мир і християнська любов.

Місійне намірення на червень: Спасіння африканських народів, між якими Церква негодна якслід виповняти свого завдання.

ПРЕСВЯТА ТРОЇЦЯ

Св. Іван виразно згадує про Пресвяту Трійцю, кажучи: "Троє свідчать на небі: Отець, Син і Святий Дух, і ці три є одно". (І. Ів. 5, 7). Св. Матей згадує про появу Пресвятої Трійці в часі хрещення Божого Сина. "І ось небо відчинилося, і Іван побачив Божого Духа, що як голуб спускався на Нього (Ісуса) і голос почувся з неба: "Це мій Син улюблений, в Якім я знайшов Своє уподобання'." (Мт. 3, 16-17). Син Божий цебто Христос прийняв хрещення, Св. Дух під видом голуба зійшов на Нього, а Отець публично визнав Його за Свого Сина. Кращого доказу про існування Пресвятої Трійці не могло б бути. Св. Павло вітає коринтійських християн Пресвятою Трійцею: "Ласка Господа Ісуса Христа, і любов Бога та спільність Святого Духа нехай буде зо всіма вами. Амінь" (2 Кор. 13, 13).

Ісус віддзеркалює в Собі Боже милосердя для упалого людства, як Сам заповів, коли фарисеї та книжники докоряли Йому, що приставав із митниками та грішниками: "Не здорові, а слабі потребують лікаря. Я не прийшов, щоб праведних кликати до покаяння, а грішних" (Лк. 5, 31-32).

НЕБЕСНА МАТИ

По всьому культурному світі народи святкують **день Матері,** щоб виявити пошану та вдячність кожній матері, що з любови до Бога та людства стається матір'ю та приводить на світ маленькі людські істоти, що звуться "дітьми-немовлятами", які згодом стаються дорослими юнаками та дівчатами.

Нажаль бувають деякі католики, що забувають про найкращу Матір, яка колинебудь з'явилася на світі. Наші ж некатолицькі браття зовсім байдужно ставляться до цієї величної Матері, бо не мають для неї ніякої пошани навіть тоді, як згадують про неї.

Хто ж ця Мати, що деякі католики не доцінюють її гідности, а некатолики попросту нехтують нею? Це Марія, Мати Божого Сина, Ісуса Христа та наша духовна Мати, про яку наш поет, Максим Рильський, отак пише:

Єсть ім'я жіноче, м'яке і ясне
В йому і любов, і журба, і надія
Воно як зітхання бренить весняне:
Марія.

Як запах фіялки в осінній імлі,
Як пісня дівоча в снігах і завії,
Зорею сіяє над смутком землі:
Марія.

Нехай я у серці святе погашу,
Нехай упаду в беззмістовній борні я,
Та слово останнє, що я напишу:
Марія!

Пречиста Діва, Діва Марія, заслуговує на пошану та любов, бо вона є Матір'ю Божого Сина, нашого Спасителя, який не жалував пролляти Свою божеську кров і віддати життя на хресті, щоб люди могли помиритися з Богом Отцем і знову стати Його улюбленими дітьми.

Пречиста Діва добровільно дала нам цього Божеського Спасителя, цей найбільший дар неба для землі! Без Ісуса небо було б досіль замкнене для людей, прокляття Боже за непослух Адама досіль тяжіло б на землі, ніхто не був би здібний ніколи зобачити прегарного лиця Небесного Вітця по смерті, бо рай був би досіль зачинений для нещасних Адамових потомків. Марія ж зняла з нас прокляття, вчинила нас Божими дітьми, відчинила нам небо, бо дала нам Ісуса, Спасителя світу. Чи християни не повинні бути їй вдячні за таке превелике добродійство та щиро не-

мов люблячу Матір усім серцем любити та почитати її?

Всі християни повинні бути вдячні Божій Матері та щиро любити її за те, що дала світові Спасителя. Тільки ті люди, які не розуміють безмежної вартости відкуплення на хресті, не відчувають вдячности для Марії, яка дала нам Христа Господа, ставши Його Матір'ю.

Пречиста Діва це не тільки Мати нашого Спасителя, але й водночас наша духовна Мати. Хіба ж Христос не проголосив її Матір'ю всього людства, як умирав на хресті? Чи не вказав на Свого улюбленого учня Івана, який представляв людство в цій трагічній хвилині? Чи Божий Син не промовив із хреста, вказуючи Своїй засмученій Матері улюбленого учня Івана: **Жінко, ось твій син!** — Чи не промовив до Івана, вказуючи на засмучену многостражну Матір: **Сину, це твоя Мати!** (Ів. 19, 26-7).

Небесний Отець повірив Марії Свого однородного Сина, щоб вона дбала про Нього й виховувала Його. Як Марія колись виховувала і плекала маленького Божого Сина, так по Його смерті вона плекає і дбає про всі душі, за які Христос пролляв Свою Кров. Марія чуває над ними та намагається допомогти їм, щоб вони росли духовно та щораз більше вподібнялися до свого небесного первовзору, Христа Спасителя. Св. Павло писав до християн в місті Галатах у Малій Азії: **Діточки, за вас я переношу болі, поки Христос не сформується в вас.** (Гал. 4, 19).

Цей невтомний апостол не жалів ні трудів, ні саможертви, щоб тільки допомогти християнам у місті Галатах пізнати Христа, пройнятися духом Його навчання і злучитися з Ним, відтворюючи Його образ у своїх душах, щоб Христос міг жити в них, а вони в Нім.

Куди ж більше трудиться Божа Мати, щоб Христос зростав у людських душах, за які вона стільки натерпілася під хрестом свого Сина! Вона ж куди більше любить Ісуса та душі, ніж любив їх Св. Павло. Марія завжди готова помагати людям, бо вона їх духовна Мати.

Земська мати дає дитині фізичне тілесне життя. Марія, наша духовна Мати, вділяє нам духовне життя, бо вона подає нам Ісуса, обзнайомлює нас із Ним, вливає в наші серця Його Божого духа й так зроджує Його в наших душах. Душа ж живе тоді, як Христос проживає в ній. Отак Марія, даючи душі Христа, джерело вічного надприродного, Божого життя, є дійсно духовною Матір'ю тих душ, що проживають у стані освятної ласки. Про інші ж душі вона дбає, щоб вони стали її духовними дітьми не тільки з імені, але в дійсності, проживаючи з Христом і в Христі.

Марія не тільки Мати поодиноких душ, вона є Матір'ю родин і народів. Не дармо наш поет Шевченко писав про Марію:

На милосердіє Твоє
Все упованіє моє,
На Тебе, Мати, возлагаю.
Ти Мати Бога на землі!

Це милосердя Божа Мати завжди виявляла українському народові. Останній доказ опіки Пресв. Богородиці над українським народом бачимо в появі Божої Матері дівчинці Ганусі в селі Середнім біля Калуша в горах Карпатах. Там було 20 появ. Божа Мати вперше з'явилася 6 грудня 1954 р. і заявила, що потоп вогню висить над зіпсутим і безбожним світом. Водночас запевнила український нарід через свою вибранницю Ганусю, що будуть захоронені від того атомного вогню ті, що найбільше терплять за святу віру під большевиками.

Отож молімся до цієї могутньої Матері Христа Спасителя, яка є водночас нашою духовною Матір'ю та Царицею України, щоб вона чувала над нами, нашими родинами, нашою переслідуваною Церквою та щоб знищила безбожний комунізм і приспішила ту блаженну хвилину, коли її духовні діти зберуться в золотоверхім Києві та врочисто відспівають пісню подяки всемогучому Божому Синові та Його преласкавій Матері Марії: **Тебе Бога хвалимо...**

СВЯТОКРАДСЬКЕ ПРИЧАСТЯ

Засуджено на пітьму (кару темряви) євангельського чоловіка, бо прийшов на бенкет без весільної одежі. Куди ж сильніше, додає Св. Петро Даміяні, скарають того, хто при Божій трапезі не тільки не являється в відповідній рясі, але ще й до того воняє безстидністю? "Чого ж може сподіватися той, хто стає до Господньої трапези без духовної ряси, але й при тім воняє брудом розпусти?" Горе тому, каже Святий, хто віддаляється від Бога, але куди більше горе тому християнинові, що з забрудженим сумлінням наближається до престола: "Горе тому, хто відступив від Нього. Але ще більше горе тому, хто покритий нечистотою, приступає до Нього!"

Господь отак висловився перед Св. Бригітою про одного священика, що посвятокрадськи приймав Св. Причастя. Входить до його серця як обручник, щоб освятити його, але виходить як суддя, щоб осудити за погорду, з якого приймає Христа в стані смертельного гріха: "Входжу як обручник до серця, а виходжу як суддя, щоб осудити його, бо погордив Мною".

Християнин це Божа посудина. Бог тяжко покарав царя Валтасаря за те, що збещестив посудини забрані з єрусалимської святині. Таксамо, каже Петро Блосій, буде покараний християнин, що негідно приймає Св. Причастя: "Бачимо, як християни зловживають посвячені Богові посуди, але близька вже та рука та жахлива напись: МАНЕ, ТЕКЕЛЬ, ФАРЕС, цебто почислено, зважено та поділено!"

Каже 'почислено', бо одне святокрадство може завершити число Божих ласк. "Зважено' злочин святокрадства годен перехилити вагу Божої справедливости на вічну руїну святокрадського християнина. 'Поділено', бо обурений превеликим злочином святокрадства Бог прожене та навіки відлучить від Себе такого християнина. Отак справдяться слова, пророка Давида: "Нехай їх стіл стане пасткою для них!"

Св. Лаврентій Юстиніяні твердить, що стає закам'янілою та душа, яка приймає Св. Причастя в стані смертельного гріха: "Допускається тяжчого ніж інші гріхи і при цім твердне в злобі, хто негідно приймає Св. Причастя". Це навчання годиться зо словами Апостола Павла: "Хто їсть і п'є негідно, той суд собі їсть і п'є" (I Кор. 11, 29).

АСКОЛЬД І ДИР

В КНЯЗЯ Рюрика були два відважні бояри, сміливі вояки, Аскольд і Дир. Два браття. Мешкали на півночі з князем. Одного дня забажали відвідати Царгород, столицю візантійської імперії, що тоді стояла на вершку свого культурного розквіту.

Князь Рюрик зразу не хотів відпустити їх, бо були його улюбленцями. Хто ж бо хоче тратити сміливих і вірних друзів? Нарешті уступив, і браття вибралися в далеку дорогу. Плили могутнім Дніпром до Чорного Моря, щоб водним шляхом дістатися до Царгороду. Проїжджаючи попри Київ, зобачили маленьке, щойно побудоване містечко-город і спиталися: "Чий це городок?"

Мешканці відказали їм: "Це Київ, містечко трьох братів, Кия, Щека і Хорива. Вони збудували його і були нашими володарями. Недавно померли. Прийшли хозари й зайняли нашу землю, бо не стало мудрого князя. Тепер ми тут животіємо і стогнемо в хозарській неволі, бо нема між нами мудрого вождя. Ще й мусимо платити данину поганцям гейби ми були їх слугами!"

Аскольд і Дир обурилися на пониження наших предків. Не їхали вже до Царгороду, але залищилися в Києві. Зібрали багато людей, покликали неустрашимих варягів і зорганізували доволі численне військо. Хозари довідалися про це і рушили на них походом, але Аскольд і Дир дощенту розбили їх і прогнали в дикі степи.

Отак спокійно панували вони в Києві та в дооколишній країні, аж надійшов хитрий войовничий Олег. Він забажав зайняти Київ для свого синка Ігоря, але місто було вже сильно укріплене Аскольдом і Диром. Аскольд і Дир були християнами, тому за їх володіння християнство вільно ширилося між населенням Києва та довколишньої країни.

Хитрий Олег зобачив, що силою ніколи не здобуде укріпленого города. Був поганином, тому взявся на підступ, який осуджує християнська етика. Сховав озброєних вояків у човнах у недалеких шуварах Дніпра, взяв синка Ігоря та підійшов під місто. Вислав послів до Аскольда та Дира і промовив:

"Ми купці руської землі. Йдемо до Царгороду від князя Олега та його синка Ігоря. Ми ваші браття. Прийміть нас до себе та погостіть!"

Аскольд і Дир не підозрівали поганського підступу. Були самі християнами, тому радо гостили в себе подорожніх. Відчинили браму міста та з нечисленним почотом вийшли вітати "братів".

Тоді Олег дав знак. Вискочили його сховані вояки, оточили невинного Аскольда і Дира, а Олег, піднявши догори синка Ігоря, отак промовив до них: "Ви не князі і не з княжого роду. Я ж походжу з княжого роду. Ось мій син Ігор! Він буде тут панувати!"

Тоді Олегові лицарі неполицарськи кинулися на неозброєних і повбивали їх. І так невинно згинули два перші християнські, українські князі з руки поганина Олега.

Вдячний християнський нарід Києва не забув про них. Їх поховано на горі, що досьогодні зветься "Угорським". На гробі Аскольда поставлено церкву Св. Миколая, бо вважали їх мучениками.

Отак Олег засів княжити в Києві та заявив народові:

"Нехай відтепер Київ буде матір'ю всіх руських городів!"

Тоді Київ повернувся в столицю Русі-України і нею залишився до наших часів.

СКІЛЬКИ СНУ ПОТРЕБУЄ ЛЮДИНА?

Один радієвий оголошувач у Ню Йорку не спав невпинно 8¼ днів і ночей. Лікар Петро Трип невпинно чував над ним і над наслідками безсонности. За ввесь час цей оголошувач не стратив нічого на вазі, тільки вираз його обличчя став замішаний.

По 5 днях його реакція на різні лікарські досвіди змаліла до зера. Лікар дав йому протисонні пігулки і він був дальше нормально свідомий. По шістьох днях зачав мати різні привиди.

В ночі оголошувач відчував найбільше потребу сну. В часі дня—менше. В часі цілого цього досвіду він дальше працював у радіостанції, як оголошувач. Його вимова була легша і хід гадок деколи трохи замішаний.

При кінці досвіду відчув слабенький біль голови і пішов спати. Спав 13 годин і 13 мінут.

Цей досвід проведено 28 січня цього року.

Скільки сну потребує людина, щоб була здорова та могла працювати? Це залежить від кожної людини зокрема. Один потребує 10 годин, другий 9, третій 7 чи 6. Наполеон І і Едисон спали тільки чотири години в ночі і пів години відпочивали пополудні.

Кожен повинен знати себе: цебто повинен випробувати, скільки сну потрібно йому, щоб добре, здорово почуватися та бути здібним до праці. Цей досвід з собою треба повторити декілька разів, бо одноразова проба не вистачає, щоб витворити правило.

Дехто каже, що мусить "відробити" страчений сон. Чи це потрібне? Ні, бо лікарські досвіди виказують, що людина не потребує відробляти страченого сну. Звичайний добрий сон направить страту попередніх снів.

Праця мститься на тих, що не люблять працювати.

Найперша та найбільша Заповідь

"Любитимеш Господа..."
(Мар. 12, 30).

ЛЮБОВ до Бога це щось найкраще, найсвятіше, найліпше, найприємніше Богові та найкорисніше для людини, що сотворена на Божий образ і подобу. Акт любови до Бога, любляче зітхання до Творця посеред радощів або смутку це небесний скарб, що включає в собі Божу ласку, право до неба, запоруку Божого благословення за життя та вічні радощі в небі по смерті.

Он як Святі висловлюються про Божу любов:

Св. Франциск Салесій каже: "Божа любов вміщає в собі всі досконалості всіх чеснот". Хто має правдиву Любов Бога, той має всі чесноти в досконалім ступні.

Св. Августин: "Любов Божа всевладно опановує душі, в які ввійде. Вона перетворює душу та повертає її в досконалий Божий образ. "Отож вона чинить нас святими, бо зодягає нас святістю та шляхетністю самого безконечного Бога, що своїми досконалостями притемнює всяку земську досконалість, красу та багатство. Все, що на землі, це тільки слабенький відблиск чи то Божого багатства, краси чи досконалостей.

Св. Альфонс Лігорій, учитель католицької Церкви та основник ОО. Редемптористів, отак висловлюється про Божу любов: "Ласка Божої любови має в собі всі інші ласки, бо любов до Бога зроджує в душі всі можливі досконалості. Хто дійсно любить Бога, той буде покірний, чистий, послушний, відважний, бо любов Божа подала йому всі чесноти".

Боссюет, славний французький проповідник: "Любов Божа зроджує всі чесноти. Яке це велике щастя бути щасливим щастям самого Бога!... Святий Душе, подай серцям краплинку тих роскошів, якими обпоєні блаженні в небесних поривах любови!" "Блаженні в небі щасливі тому, що вони люблять Бога; проклятті ж у пеклі нещасливі тому, що вони не можуть більше любити Бога, для якого були сотворені, бо мусять ненавидіти Його повік. Ця ж ненависть до Бога становить їхнє пекло. Вона більше мучить проклятих ніж сам пекельний вогонь чи дияволи.

Тереса від Дитяти Ісуса: "Яке це гарне зайняття любити Бога. Треба самого неба, щоб зрозуміти Божу любов. Я зрозуміла, що всі діла, навіть найславніші, стають безвартісні без любови. Отому я вже не маю іншого бажання, як любити Ісуса до безтями".

Св. Іван від Хреста додає: "Це дуже важне справлятися в любові до Бога. Навіть найменший акт чистої любови до Бога має в Божих очах більше вартости, приносить Церкві та душі більше користи ніж усі інші вчинки разом узяті".

Св. апостол Павло: "Коли я роздам всі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, але любови не маю, то пожитку не матиму ніякого" (I Кор. 13, 3).

Св. Петро каже, що: "Вона (любов) чинить нас учасниками Божої природи" цебто робить нас Божими дітьми. (II Петр. 1, 4).

Св. Павло вичисляє користі Божої любови. Вона чинить нас Божими дітьми: "Цей сам Дух свідчить, що ми—Божі діти. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним прославитися!" (Рим. 8, 16-17).

Оттому **Св. Франциск Салесій** закликає нас: "Чинім щоденно тисячі актів любови до Бога при помочі стрілистих молитов!"

Боссюет: "Християни, розбуджуйте в собі любов до Бога, кажучи тисячі разів на день: "Ісусе, я люблю Тебе!"

Св. Григорій Назіязенський, слава нашої Східньої Церкви, додає: "Акти любови до Бога повинні бути в нас такі часті, як саме віддихання".

Наша слава та щастя в небі будуть такі великі, яка була наша любов на землі до Бога. Отож нема нічого кращого та кориснішого в житті ніж любити Бога всім серцем по всі дні нашого життя, поки не зобачимо Його в небі.

Помножуймо щоденно свої акти любови. Чинім усе з любови до Бога!

ГЕТЕ ПРИЗНАВСЯ...

Людина не знайде щастя поза Богом, хоча б не знати як і де пошукувала за ним. Німецький поет, Гете, захоплений успіхами та обманений людськими похвалами, зразу твердив, ціль людського життя—це слава та культ себе самого, головно ж змислові приємності та матеріяльні вигоди. І дійсно цей поет провів життя посеред приємностей і змислових задоволень. Проте правдивого щастя не знайшов, бо в 75-ім році життя заявив: "Ціле життя я почувався немов той щур, що, проковтнувши солодку отруту, бігає по всіх норах, шукає за водою та по дорозі пожирає все, що йому попадеться... При цьому я відчував дивний вогонь у своїй душі цебто спрагу чогось вищого та кращого..."

А перед самою смертю сказав своїм приятелям: "В мойому довгому житті я не зазнав навіть чотирьох тижнів правдивого вдоволення". Чому ж таке розчарування? Бо не знав, пощо живе на світі, тому й не зазнав щастя в житті. Оттому слушно твердить французький філософ Власій Пасхаль (1623-1662): "Інстинкт дає нам відчути, що щастя треба шукати поза собою..." Де ж воно? В Бозі! Тільки в Ньому можна знайти дійсне задоволення в житті та вічне щастя по смерті.

По першій світовій війні (1927 р.) зібрався в Англії собор англиканської Церкви. На соборі порушено питання про існування пекла. Учасники стали дискутувати, чи віра в пекло годиться з прагненням модерних часів. Єпископи Ліверпулю та Йорку заявили, що модерна людина негодна довше приймати цієї догми. Справа пішла під голосування. Вислід був такий, що цю точку усунено з англиканського символу віри, бо більшість заявилася проти пекла, гейби правди віри залежали під голосування людей.

Я не вірю в безсмертну душу і кінець!

"Я перестав вірити в безсмертну душу, як вичитав у Св. Письмі оці слова: 'Доля людей і доля звірят однакова. Так як ці вмірають, так і ті вмірають, і одне в усіх дихання, і людина не перевищає звіряти, бо все марнота!' (Екл. 3, 19). Що ви відповісте мені?"

Матеріялісти, які не вірять у духовий світ, твердять, що людина складається тільки з тіла, яке має силу і спроможність думати. Подібно думають і Свідки Єгови, які не признають душі відрубної від тіла. Своє твердження намагаються оперти на словах Св. Письма: "Бог сотворив чоловіка з земної глини і вдихнув йому в ніздрі живе дихання. І так чоловік став **живою душею**" (Бут. 2, 7).

Католицька Церква навчає, що людина складається з двох частин, які інтимно получені в одну особу: з тіла та душі. **Душа** це духовний складник, при помочі якого чоловік думає, знає, бажає, відчуває, любить. Душа є джерелом і коренем всякої діяльности, що її чоловік виконує. Душа, хоч злучена з тілом за життя людини, є незалежна в своїм існуванні від тіла, тому може існувати по смерті чоловіка. Душа це форма людського тіла, яка має в собі потрійну діяльність: **вегетативну** цебто таку, яку помічаємо в рослинах, **сензитивну,** цебто таку, яку мають звірята, і **розумну,** що відрізняє людину від рослин і звірят.

Рослини мають тільки вегетативну, а звірята тільки сензитивну душу цебто принцип життя. Ці рослини та звіринні душі є матеріяльні. Вони не можуть існувати самі в собі, тому вмирають зо смертю рослини чи звіряти, бо не є духовні та вічні.

Щоправда, Св. Письмо часом вживає слова **душа** і **дух** в тім самім значенні, от хоча б: Христос "розжалобився в дусі" (Ів. 11, 33) або "І мій дух радіє в Бозі, моїм Спасителі" (Лк. 1, 47). Часом у Св. Письмі душа означає нищу цебто **сензитивну** частину нашої природи, а дух—вищу: "Нехай Сам Бог спокою освятить вас, а ваш дух, душа і тіло нехай будуть непорочно збережені на прихід Господа нашого Ісуса Христа!" (І Сол. 5, 23). Св. Павло таксамо уживає тих самих слів у тім самім значенні в листі до євреїв: "Боже слово, гостріше від усякого обосічного меча, проходить аж до поділу душі й духа" (4, 12).

Проте в загальному значенні душа—це духовний принцип людини, який дає їй так вегетативне, як сензитивне та духовне життя. Душа людини є **духовним** принципом, зовсім відмінним від матерії цебто тіла, як це видно зо Св. Письма: "І омліває мій дух" (Пс. 142, 4). Св. Степан кликав у годині смерти: "Господи Ісусе, прийми мого духа" (Дії 7, 59). Св. Павло кличе: "Хто бо з людей знає речі людські крім людського духа, що проживає в нім?" (І Кор. 2, 11). "Молиться мій дух" (І Кор. 14, 14). З повищих цитатів видно, що дух цебто душа людини відмінні від тіла, бо тіло не може ні думати, ні молитися.

Крім цього Св. Письмо виразно зазначує, що людська душа є **безсмертна** цебто дальше живе по смерті людини. Цим людина різниться від звірят, яких душа навіки завмирає, як гине їх тіло. Христос ясно каже, що душа живе по смерті: "Не лякайтеся тих, що вбивають тіло, але не можуть вбити душі! (Мт. 10, 28). "Яка користь людині, що здобуде ввесь світ, а занапастить свою душу?" (Мар. 8, 36). Св. Іван бачив "душі побитих за Боже слово" (Апок. 6, 9), які скаржилися перед Христом і домагалися справедливости: "Владико Святий, доки... не помстишся... за нашу кров?" (Апок. 6, 10).

Хоч Святе Письмо Старого Завіту деколи неясно натякує на життя душі по смерті людини (Екл. 3, 19), бо жиди не були ще належно підготовані для зрозуміння цього життя, проте з повищих текстів ясно видно, що душа людини є безсмертна цебто не вмирає разом із тілом, як це діється зо звірятами.

СВЯТИЙ ОГОНЬ

Оповідають, що один лицар, який брав участь у хрестоносній поході до св. Землі, служачи у війську Готфріда з Буйону, завжди виявляв дуже велику відвагу. Постійно був у перших рядах; перший в атаці на Єрусалим дістався на мури Святого Міста. В нагороду за те отримав привілей під час великої процесії хрестоносців запалити свічку на свічнику Святого Гробу.

Цей лицар постановив той огонь занести до свого рідного міста Флоренції в Італії і ним запалити свічки на вівтарі Матері Божої. Сотні перешкод мав у дорозі; десятки пригод мусів перемогти; але він думав тільки про свій обіт і завжди уважав на світло, яке ніс у своїх руках. Напали на нього грабіжники і обрабували його, але він не спротивився; просив тільки, щоб не погасили його вогню. Сон і змучення докучали йому. Коли на хвилинку засипав, завжди мав коло себе ту запалену свічку і безупинно будився, щоб коли догорить одна свічка, запалити нову до попередньої. Наш паломник не звертав уваги на горяч дня, ані на холод ночі, на усміх левад, ні на мовчазні ліси, що їх переходив. Не боявся кам'янистих доріг, на яких калічив свої ноги, бо завжди тільки думав про свій обіт і уважав, щоб не погас вогонь.

Мимо прерізних перешкод він приніс святий огонь з Єрусалиму додому, до Фльоренції. Він, що з Єрусалиму вибрався в дорогу, хоч віруючий, але гнівний, зухвалий та пристрасний, прийшов до Фльоренції святим. Під час цілої подорожі про ніщо інше не думав, як тільки про світло-огонь, який ніс у руці. При тому він мусів завжди пам'ятати і про інше світло, яке ніс у своїй душі.

Ми повинні бути подібні до цього лицаря. Нам усім треба на гробі воскреслого Господа наново запалити полум'я нашої віри, бо через своє воскресіння Ісус Христос дав доказ Божества своєї особи й увінчав Боже походження своєї науки. Зложім і ми обіт, що свою віру, як дорогоцінний скарб і огонь будемо пильно берегти перед погашенням, ціле своє життя нестимемо ненарушену і принесемо до вічного дому нашого Отця Небесного.

("Наша Мета")

СВЯТА ЕВФРОСИНА

(III) Ігуменя

о. М. Щудло, ЧНІ.

СВЯТА Евфросина зростала в любові до Бога, проживаючи при церкві Божої Премудрости. Росла в любові та божеській мудрості, яка просвічує душу та дає їй зрозуміти, що тільки вічність має дійсне значення, бо всі минулі речі негодні полонити серця тих, що задивлені в вічність і її радощі.

Крім побожних роздумувань і молитов переписувала святі книги, щоб письмом поширювати Божу славу між українським народом. В тих часах не було друкарень, тому треба було переписувати книжки. Переписувані книги несли між нарід знання про Бога та Його закон. Дехто, купуючи ці книжки, полишав Святій грошеві жертви. Вона роздавала ці гроші вбогим, в яких бачила улюблену частку Христового Містичного Тіла. Свята відчувала сильну любов до вбогих, хворих і успосліджених, бо вони завжди пригадували їй вбогого Спасителя.

Отак пройшло декілька літ для самітньої черниці. Одної ночі з'явився їй ангол, взяв за руку та випровадив до місцевости, що звалася **Сілець.**. Запровадив до маленької деревляної церковці і промовив: "Слухай, Евфросино, Бог благословляє тебе за те, що любиш і ревно служиш Йому. Проте Він хоче, щоб ти вчила інших служити Богові та змагати до досконалости".

Подібне видіння повторилося тричі. Свята зрозуміла, що Господь бажає, щоб заложила монастир для побожних дівиць, які прагнули віддатися Богу, тому покірно похилила голову та всім серцем закликала: "Готове серце моє, Боже, готове серце моє!"

Всетаки Свята не довір'яла собі, бо боялась підступу духа темряви та власних пристрастей. Господь розвіяв її побоювання, бо місцевий полоцький єпископ мав подібне видіння. Ангол з'явився йому та промовив: "Введи Божу слугу Евфросину до церковці Спасителя в Сільці та примісти її при ній, бо Господь хоче, щоб там повстав монастир дівиць, які посвятяться Богу та ревно служитимуть Йому".

Єпископ удався до Евфросини та розказав їй про видіння. Вагання та сумніви Святої зникли, як почула слова свого духовного наставника. Оповіла єпископові, що ангол їй теж подав подібний приказ Всевишнього.

Пізнавши Божу волю, так єпископ, як Евфросина спільно подякували Спасителеві за цю велику ласку Божого милосердя.

* * *

Треба було будувати монастир для українських дівиць. Єпископ запросив на нараду Евфросининого батька, князя Юрія, її стрия князя Бориса та деяких бояр. "Панове", промовив старенький святий єпископ, "Господь бажає, щоб слуга Божа Евфросина пересилилася до Сільця, оттому відступаю їй це місце. З Божого об'явлення відомо мені, що там має повстати дівочий монастир! Нехай Божа угодниця Евфросина і всі ті дівиці, що там проживатимуть, повік прославляють Дателя всякого добра, який так щедро вивінував нашу Русь-Україну".

Зібрані князі та бояри сильно зраділи, почувши таке об'явлення. Особливо тішився батько Евфросини, дякуючи Богові, що послав йому таку шляхетну та святу дочку.

На заклик єпископа всі разом у товаристві численного народу відпровадили святу дівицю до Сільця, де вона поселилася при церковці Пресвятого Спаса.

Дооколишній нарід одушевлено прийняв її, бо був певний, що її святе й богоугодне життя з'єднає обильне благословення для їхніх родин і праці.

Будова монастиря скоро поступала вперед, розбуджуючи зацікавлення серед побожних дівчат. Багато їх відвідало Евфросину і захопилося її щастям, спокоєм і святістю. Сам приклад і вигляд богоугодниці розвіювали фальшиве переконання, що побожність і монаше життя позбавлені життєрадости.

Немало бідних і багатих дівчат зголосилося до Евфросини, прохаючи прийняти їх до монастиря та показати їм шлях досконалости.

Нарешті закінчено будову. Маса побожного нарбду з'їхалася зблизька та здалеку на небувале торжество посвячення монастиря. Єпископ оточений численним духовенством доконав чину посвячення. Група молодих дівчат зо Святою Евфросиною зробила на приявних незатерте враження. Неодин тишком утирав сльози дивлячись на багаті та вродливі дівчата, що зріклися родин, багатств і вигід, щоб в покорі, укритті та покуті провадити богоугодне життя. "Це добродійки нашого народу!" промовив єпископ, вказуючи на групу черниць, які стояли перед престолом Всевишнього, приносячи в жертву не вівці чи ягнята, а себе самих, своє дівицтво та серце, яке поза Божою любов'ю не знатиме іншого почування.

"Це добродійки нашої батьківщини!" тягнув старенький прелат, "бо своїм святим і покутничим життям ставляють благословення Боже на нашу славну Русь, її залізні полки, родини та ввесь нарід!"

Нарід вибухнув плачем зворушення, дякуючи Богу за те, що натхнув ці побожні дівиці геройським бажанням вповні посвятитися Йому на службу.

Свята Евфросина стала ігуменею і провідницею численних дівиць, яких єдина мрія була щонайкраще служити Христові та досягнути монашу досконалість. Її розумні, матерні вказівки, скріплені щоденним прикладом, чинили змагання до досконалости легким і приємним.

Черниці проводили життя на молитві, співі богослужб, роз-

важанні та ручній праці, бо Свята настоятелька чергувала молитву з працею. Їхня церковця, прикрашена чудовими українськими вишивками та прегарним іконостасом, підносила серця відвідувачів до Бога та спонукувала до ревного християнського життя.

Молоді черниці, змагаючи до досконалости, впливали на нарід, добрим прикладом заохочували інших до Служби Богу, вчили дівчат співати церковні пісні, подавали корисні поради й так поліпшували обичаї простолюддя, серед якого проживали, бо ніщо сильніше не впливає на других аніж добре християнське життя.

Святі це люди.' Любов до Бога не нищить, але ушляхетнює любов до родини. Евфросина сильно зраділа, як її молодша сестра Грядислава прибула до монастиря та попрохала прийняти її за черницю. Свята пригорнула до серця власну сестру та серед сліз радости промовила: "Господи неба та землі, дякую Тобі, що вирвав зо світу мою улюблену сестру!" Сестри щиро обнялися. Грядислава прирекла, що буде доброю монахинею та всім серцем любитиме всемогучого Бога, в Тройці єдиного, який вибрав її на обручницю Свого Сина Ісуса.

Приклад двох сестер так зворушив їхню стриєчну сестру, княжну Звениславу, що вона покинула родину, прийшла до монастиря, зложила перед Евфросиною дорогу одіж і коштовні дорогоцінності приготовані їй на весілля та в приявності всіх черниць промовила: "Моя дорога сестро та добродійко! Ось маєш всі мої строї, якими я колись так гордилася. Тепер вони не представляють для мене жадної вартости... Віддаю все те церкві Пресв. Спасителя, бо нічого більше не бажаю тільки всім серцем служити Йому. Твій приклад переконав, що "ярмо Його солодке і тягар Його легкий!"

Евфросина радо прийняла в черниці свою стриєчну сестру, звеліла постригти та при облечинах надала їй ім'я "Евфрасії".

Отак три сестри черниці стали суперничати між собою в змаганні до досконалости. Їхній геройський приклад—доброта, ласкавість, ревність і сестролюбність—могутньо та благородно впливали на інші черниці. Монастир у Сільці став школою геройського змагу до святости численних дівиць, що знання Спасителя та пристрасну любов до Нього вчинили ідеалом свого життя.

Ніщо так сильно не зворушує інших, як святе життя тих, що присвятилися службі Творця неба та землі. Скептики та безвірки можуть не вірити та сумніватися про навчання Церкви, але негодні ставляти в сумнів геройського життя Божих угодників і угодниць, благородних дівчат, що свідомо й добровільно знехтували земськими розкошами, щоб молитвами та постом служити Богові, Церкві та рідному народові.

Монастир Св. Евфросини промінював святістю на цілу околицю, стаючись духовним магнетом для українських дівчат. Не дивниця, що ця свята обитель виявилася замалою, бо численні дівчата почали зголошуватися та прохати її прийняти їх до монастиря. Свята ігуменя раділа зростом черничих покликань, але негодна була задовольнити їх. Монастир був замалий. Отак почалася будова нового мурованого монастиря та церкви. Одушевлення між народом було таке велике, що дороку викінчено їх. Історія монастиря записала оцю чудесну подію в часі будови. Саме перед закінченням обителі не стало цегли. Тоді свята ігуменя звернулася до Бога з такою молитвою: "Господи Человіколюбче, Творче неба та землі! Хіба є щось неможливе для Твоєї всемогучости? Чи ж небо і земля не є ділом Твоїх рук? —Ти так багато ласк подав нам ...Зволь, Господи, щоб ми докінчили цю будову на Твою славу та добро нашого народу!"

Господь не завів Своєї обручниці. На другий день нарід зобачив, що одна з цегелень, яка попереднього вечора була порожня, мала повно свіжовипаленої цегли. "Чудо! Чудо!" закликали здивовані робітники. Черниці оглянули свіжу і вже вистуджену цеглу припали навколішки та щиро подякували Богу за чудесну поміч.

Святість Божих угодників і угодниць це вислід палкої любови до Пресвятої Трійці, Христа Спасителя та Богородиці, ласкавої Матері всього відкупленого людства. Свята Евфросина горячо почитала Пресвяту Тройцю, праджерело добра та краси. Христос був її Обручником. Провадила довгі години в люблячій адорації перед Св. Тайнами. Водночас не забувала Божої Матері, без якої ніяка душа не підніметься на верхів'я християнської досконалости.

Отак Свята ігумена рішила спровадити в Україну одну з трьох ікон Божої Матері, які по давньому переказі мав намалювати Святий апостол Лука, що особисто знав Матір Божого Сина і сам був малярем.

Евфросина вислала до Греції посланця та попрохала прислати ікону Пресв. Богородиці, що від початку християнства була почитана в місті Ефесі в Малій Азії. Цар Комнен знав про геройство української черниці та її набожність до Пречистої Діви, тому спровадив чудотворну ікону з Ефезу і переслав її до Полоцька.

Хто змалює радість Евфросини та її черниць на вид чудотворної ікони! Свята ігумена звеліла поставити її в монастирській церкві, прикрасивши золотом і дорогоцінностями посеред надзвичайного здвигу народу, бо набожність до Божої Матері сильно поширилася на українських землях від початку християнства.

Чуда, які діялися перед нею, стягали маси народу до Полоцька. Там ця чудотворна

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

З малої іскри великий вогонь буває.
Орел мух не ловить.
В здоровому тілі здорова душа, але не все.
Веселий сміх це здоров'я.
Гість як невільник, де посадять, там і сидить.
До чужого рота не приставиш ворота.
Впав в біду, як муха в мазь.
Хто видав, щоб медвідь щебетав?
Не поможуть катам-москалям грати—українців не закувати.
Мати одною рукою б'е, а другою гладкає.

ікона перебула аж до 1270 р., поки в часі татарської навали не перенесено його до Белза під опіку Данилового сина Лева.—Звідтіля поляки силоміць забрали її до Ченстохови та вчинили своїм національним скарбом.

Згодом до монастиря зголосилися Киринія й Ольга, дочки князя Вячеслава, брата Евфросини. Свята радісно прийняла їх і промовила: "Тішуся, що бажаєте присвятити своє дівицтво для Божої слави й освячення нашого народу. Оттому радо обручую вас Небесному Женихові".

Молоді сестри припали Святій до ніг і заявили: "Нехай Божа воля діється над нами, а твоя молитва нехай провадить нас дорогою досконалости!"

Батьки дівчат зразу противилися їх покликанню, але згодом, пізнавши Божу волю, погодилися з їх рішенням, ба й пограгулювали дочкам за те, що віддалися Господеві на службу

Полоцький єпископ доконав обряду облечин, надаючи Киринії ім'я "Агафії", а Ользі ім'я "Ефремії".

(Докінчення буде)

МОГУТНІСТЬ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ

Святе Письмо подає, що Вирсавія, мати ізраїльського царя Соломона, прийшла до свого сина прохати в нього одної ласки. "Як же ввійшла Вирсавія до царя, щоб із ним поговорити..., цар піднявся, вклонився їй та сів на своїому престолі (троні). Поставлено престол і для царевої матері, й вона засіла по його правиці."

"І вона каже: Є в мене невеличка просьба. Не відмов мені її. І відказав їй цар: Скажи тільки, о мати, й напевно не відмовлю" (3 Цар. 2, 19-20).

Пресвята Богородиця сама не всилі допомогти людям. Вся її спроможність походить від Божественного Сина, який завжди вислухує благання Своєї Матері, бо вона дорожча Йому ніж цілий всесвіт. Він назавжди залишиться її люблячим Сином, на якого Марія має і повсякчас матиме великий вплив, який одна тільки мати може осягнути над своїм сином. Вона водночас і духовна Мати людей, тому використовує вплив на Ісуса, щоб помагати людям і рятувати їх від вічного нещастя.

Чому ж маємо лякатися смертельного гріха? Погляньмо на страшні наслідки, що кожен смертельний гріх спричиняє душі. Не дивімся на гріх очима змислів засліплених пристрастями чи засадами світу, які ідуть у розріз із навчанням Св. Духа: "Горе тим, що звуть зло добром, а добро злом, темряву світлом і світло темрявою... Горе тим, що в своїх очах мудрі та розумні перед собою... (Іс. 5, 20-21).

Бережімся тих, які затерли в своїй душі різницю між добром і злом, уникаймо людей, які погорджують власною душею, щоб краще догоджувати забаганкам самолюбства. Дивімся на гріх очима святої віри, яка навчає, що тяжкий гріх це найбільше зло і нещастя, яке може трапитися людині.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Треба уникати розпуку

ЛЮДИНА впадає в розпуку тоді, коли перестає надіятися на Боже милосердя, думаючи, що Бог не поможе їй у нещасті або не простить гріхів, коли жалує за них.

В розпуку попав Каїн, коли сказав: **"Моя злоба є завелика, щоб я заслужив на прощення"** (Битія, 4: 3). Цар Савло, коли филистими перемогли його військо, в розпуці власним мечем відобрав собі життя (І. Цар.., глава 31), а зрадник Юда, побачивши, що жиди засудили невинного Ісуса, в розпуці **"пішов та й повісився"** (Мат., 27: 4).

Неодну людину напастують сильні спокуси. Якщо вона піддасться їм, то мучать її докори сумління. З тієї причини вона нераз знеохочується, думаючи собі, що не зможе поправитися зо своїх гріхів та перемогти своїх пристрастей і хиб, попадає в розпуку щодо свого спасіння. Це дуже небезпечний стан душі, якого всіми силами треба стерегтися. Людина завжди повинна боятися Божої справедливости, але коли вона мала нещастя поповнити смертельний гріх, вона повинна жалувати за нього та надіятися на Боже милосердя і прощення усіх своїх провин задля заслуг Ісуса Христа. Бог ласкавіше приймає грішника, який кається, чим більші є його гріхи, бо тим більша слава Божа, чим тяжчі гріхи прощає людині. Св. Августин каже, коли людина сумнівається в Боже милосердя, вона так само зневажає Бога, як коли сумнівається в Його існування! В найбільшім нещасті людині невільно попадати в розпуку, бо саме тоді найближча є Божа поміч. Ісус Христос спав у часі бурі на генезаретському озері, одначе в пору прийшов з поміччю Апостолам. Бог нераз відкладає на пізніший час Свою поміч, одначе чим довше Він велить ждати людині, тим чудесніша й певніша є Його поміч. Так було при успокоєнні бур'ї на морю (Мат., 8: 23-27), при освободженні Св. Петра з в'язниці (Дії, 12: 1-17), при освободженні Відня 1683 р., і при дуже численних інших Божих досвідченнях. Коли потреба є найбільша, тоді Божа поміч є найближча!

Свідома розпука є завжди **смертельним** і дуже небезпечним гріхом тому, що цей гріх: 1) тяжко зневажає Боже милосердя, якого властивістю є милосердитись і прощати; 2) завсіди віддаляє людину від вічного щастя; і 3) завжди є причиною дуже численних гріхів. Св. Павло вчить: **"Котрі з розпуки віддали себе розпусті, на виконування всякої нечистоти з ненаситністю"** (Єфес., 4: 19).

Розпука—це гріх проти Св. Духа, і як такий не може бути прощений. Розпука часто лучиться з ересєю, напр. коли походить з єретичного суду проти віри, от хоча б що: 1) Бог не хоче помогти людині дійти до неба; 2) Бог не хоче простити людині її гріхів, яка жалує за них; і 3) людина не може при

Божій помочі завсіди заховувати Божі заповіді.

Розпука може походити з розпусти, з лінощів або з диявольської спокуси. Людина, яку напастує розпука, повинна пригадати собі про великих грішників, якими були перед своїм наверненням Св. Павло, Св. Августин, Св. Марія Магдалина, Св. Маргарета з Кортони та інші, які не тільки дістали прощення своїх гріхів, але дійшли до високої святости. Вона повинна застановитися над євангельськими притчами про загублену вівцю і блудного сина (Лук., 15: 3-7, 11-32). Людина, яку непокоїть розпука, повинна багато молитись, часто приступати до Св. Тайн і все уповати на поміч Преч. Діви Марії, що є прибіжищем грішників, та Христа Чоловіколюбця. Коли Св. Павла непокоїли спокуси, він, знаючи, що сам не зможе встоятися, віддав себе милосердному Богові: **"Нещасний я чоловік, хто вибавить мене від тіла тієї смерти? Дякую Богові через Ісуса Христа Господа нашого"** (Рим., 7: 24-25). Кожна людина повинна піти слідом цього Апостола, і те саме вчинити в своїх труднощах!

ВТЕЧА ВІД ЛИХИХ НАГОД

Лихі та небезпечні нагоди можуть нам усюди трапитися навіть у виповненні своїх станових обов'язків. Ми негодні обминути всі лихі нагоди, бо йнакше по словам Св. Ап. Павла треба б нам вийти з цього світу. Проте слід уникати всі добровільні нагоди. Св. Филип Нерійський сказав: "В боротьбі проти змислів перемагають тільки боягузи та дезертири". Не слід довіряти власним силам. Хто виставляється непотрібно й добровільно на лихі нагоди, той не довго полишиться Христовим приятелем. Метелик, що крутиться біля вогню, накінець обпалить собі крильця та може загине в полум'ї.

Раз Спаситель входив із учнями до єрусалимської святині. Нарід, ідучи до Божого храму, кидав у скарбону свої пожертви. "І багато заможних кидало багато. І підійшла одна вбога вдова і поклала дві лепті цебто один гріш. І покликав Він Своїх учнів і промовив до них: Направду кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, що клали до скарбони, бо всі клали від надвишки, а вона поклала зо своєї бідноти все, що мала—ввесь свій прожиток" (Мар. 12, 41-44).

Бог не дивиться, що ми робимо, але як і чому це робимо. Малі речі виконані на Божу славу мають більшу вартість ніж перемоги Наполеона І.

МЕТЕР

Метер—це міра, що рівняється 39.37 цаля. 1,000 метрів це кілометер —або 5/8 американської милі. Одна 1,000-чна метра—це міліметер—або 1/25 цаля.

Сьогоднішній світ, за винятком Америки, Канади та Англії, вживає метрів і кілометрів у міряннi віддалі.

1) Я ходжу з хлопцем, що обіцює оженитися зо мною. Вже три роки приятелюємо, а ще не оженився. Ми нерідко допускаємося тяжких гріхів. Що маю робити?

Треба негайно зірвати цю грішну приязнь, покаятися і доброю сповіддю перепросити Бога за ламання 6-ої заповіді. Трилітнє приятелювання, невпинні обіцянки і гріхи це наявний доказ, що хлопець шукає тільки власного задоволення. В нього нема любови до вас, бо правдива любов спирається на пошані.

Бог нагородить вас за зірвання цієї нехристиянської приязни.

2) Недавно на телевізії в питаннях згадувано, що Ісус Христос мав братів і сестер. Чи це правда?

Неправда, як іде про дійсних братів, бо Божа Матір залишилася дівою аж до смерти. Щоправда, Євангелія згадує про братів і сестер Спасителя, але ці брати і сестри були Його братанками та сестрінками. Жиди і семіти взагалі не мають осібного слова на означення братів і братанків. Для них усі—**брати:** "аха" (Буг. 14, 14 і 16; І Пар. 23, 21 і 22). Св. Письмо ніде не згадує інших дітей Марії крім Ісуса. Якщо б Христос був мав братів, то при смерті не був би повірив чужому Іванові Свою дорогу Матір.

3) Коли Церква видала закон, що перед шлюбом треба голосити оповіді? Пощо ціх оповідей?

Цей закон уперше був виданий на четвертім Лятеранськім Соборі в 1215 р. і відновлений для цілої Церкви на Тридентійськім (1545-63). Ціль оповідей—викрити перепони, які вчинили б шлюб неважним або забороненим. Християнський шлюб це тайна, тому Церква хоче, щоб християни гідно цебто в Божій ласці приймали її.

4) Що треба робити з анонімними цебто непідписаними листами, які обчорнюють ближніх?

Треба негайно знищити такі листи і не виявляти нікому їх змісту. Хто б розголошував їх зміст, той грішив би проти заповіді: "Люби ближнього як самого себе!"

5) Я завжди хворую. Священик казав, що можу їсти м'ясо в п'ятницю, бо інші потрави шкодять мені. Всетаки боюся образити Бога.

Хворі і ті, що приходять до здоровля, звільнені від церковних постів. Піст це покута. Церква не зобов'язує хворих до неї, бо сама хвороба це вже добра покута. Спитайтеся лікаря, чи їдження м'яса потрібне вам до здоров'я, і керуйтеся його рішенням. Порада отця пароха також вистачає, щоб успокоїти ваше сумління.

6) Чи священик може дати шлюб католицькому хлопцеві, що жениться з некатолицькою дівчиною, яка не хоче перехрещуватися?

Католицькі хлопці повинні женитися

з католицькими дівчатами. Наші хлопці повинні брати собі українські дівчата за жінки, бо так легше їм буде жити в згоді. Не буде клопоту з приналежністю до церкви, хрещенням дітей, тощо.

Якщо ж католицький хлопець хоче взяти собі за жінку некатолицьку дівчину, то мусить уперед дістати позволення-дизпензу від єпископа. Дівчина мусить підписати, що всі діти будуть охрещені та виховані в катол. вірі. Таке подружжя зветься мішаним. В мішаніх подружжі ніхто нікого не перехрещує. Проте такі подружжя звичайно бувають нещасливі.

7) Скільки є католиків на світі?

В 1959 р. католицька Церква досягнула 500,000,000 членів. За 1958 р. зросла на 12,000,000. Найбільше католиків є в Бразилії, бо 54,000,000. В Америці є около 35,000,000. Республика Андора в Пиринеях стопроцентово католицька. В Гренляндії, Афганістані, Тибеті і Монголії зовсім нема католиків. Американські католики становлять 20% всього населення, а канадійські—44%. Східніх католиків є около 10,000,000, між ними 3,500,000 українців католиків.

Август Іван, англійський маляр, мав приятеля, якого мучили самогубні гадки. Одного дня артист узяв приятеля на прохід автомобілем по горах. Поїздка була шаленна. Автомобіль літав над яругами, попри скелі 80 миль на годину. Бідний самогубник тільки зітхав і йойкав, тримаючись сідла.

По прогульці артист спитався самогубця: "Ну, як? Чи тепер краще чуешся?"

"Так", відказав приятель, "небезпека наглої смерти відогнала від мене спокусу до самогубства!"

Один бизнесмен у Клівленді вже зазначив 20,000 дол., щоб по його смерті, як уже буде комунікація з місяцем, викопали його тіло та тіло його дружини та похоронили їх на місяці.

Пасажир сів біля поважної дами в потязі, витягнув файку та спитався: "Чи ви не маєте нічого проти того, що я собі закурю файку?"

На це пані відказала: "Не матиму нічого проти вашого курення, якщо ви не матимете нічого проти того, що я захворію!"

Кандидат, що програв вибори, так промовив до виборців: "Пані і панове, дякую всім тим, що голосували на мене, а моя жінка хоче подякувати всім тим, що не голосували".

"Обмовник це чоловік чи жінка, що не мають клопоту з язиком".

"Буджет це намагання жити бідніше ніж позволяє заробіток".

Один політикант спитався свого приятеля, хто виграє вибори. На це дістав таку відповідь: "Якщо більше народу знатиме про тебе, то виграє твій суперник. Якщо ж його краще знатимуть аніж тебе, тоді ти виграєш".

ДЕНЬ МАТЕРІ

о. Теофіль Гурко

КОЛИ природа набирає чарівної краси, ввесь культурний світ вшановує найбільш чарівну з людських істот—свою МАТІР. Істоту, що є не тільки джерелом нового життя, але без якої життя не мало б змісту, не мало б цілі.

Мати—велике слово, найкраще у світі слово. Мати і людство—два невід'ємні і нерозлучні поняття. Як би не було терпінь матері, тих безсонних і недоспаних ночей матері—тієї неземської її святої любови, самопосвяти аж до заперечення себе самої—не було би роду людського на світі, як не було би життя на землі без сонця.

Матір це сонце людського роду. Щасливі ті народи, що мають добрих матерей. Їхня доля, їхнє майбутнє забезпечені. — Наш найбільший поет Т. Шевченко, що зумів відчути значення матері, так промовив за ввесь укр. нарід:

"У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитятком малим!...

А другий з ряду найбільший поет України, до того вчений і філософ так очеркує материнську любов:

"Не має друга понад мудрість
І ворога над глупоту,
Так як нема любови в світі
Над матірню любов святу".

Ось яке глибоке розуміння ролі і любови матері обома найбільшими синами України.

В нас День Матері набрав потрійного значення і став наче троїстим святом. З приводу Дня Матері на першому пляні висувається велична постать Божої Матері, покровительки нашої другої Матері—Неньки України, і вкінці нашої рідної матері, якій завдячуємо життя. Наша друга матір — Україна, рідна земля, переходить безмежно важкі хвилини в своєму житті, переживає страшну Голгофту, тому й життя рідної матері болюче й гірке, де вона не находиться. А над Матір'ю-Україною і рідною матір'ю — страдальницею простягає свій величний покров Небесна Цариця, Найсвятіша Богородиця, яка може змінити важке положення обох перших матерів та вивести їх на кращий шлях.

Давна, відвічна правда, що від матері, яка тільки собі догоджає, йде упадок. А також правда, що від жінки, яка живе посвятою для родини, для народу—прийде обнова.

Святкуючи День Матері, український нарід клонить голову перед Тобою, Українська Мамо, а на твоє благородне чоло кладе лавровий вінок, украшений такими дорогоцінними жемчугами, як твоя душа повна посвяти.

Припадім нині до стіп Божої Матері і благаймо в Неї кращої долі для Матері-України, щоб на її вільних землях День Матері стався незабаром Всенародним великим святом.

"На милосердіє твоє,
Все упованіє моє,
На тебе мати, возлагаю.
Ти Матір Бога на землі!"

Т. Шевченко. (Марія).

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ

Сестра Б-на, ЧСВВ.

СВЯТЕ Причастя це прийняття Ісуса Христа в Тайні Евхаристії. Головні наслідки гідного Святого Причастя: (1) стисліша злука й більша любов Господа Бога і ближнього, (2) збільшення освятної ласки, (3) охорона перед смертельним гріхом і прощення повсденевних гріхів, (4) ослаблення лихих схильностей і поміч у виконуванні добрих діл.

Щоби гідно прийняти Святе Причастя, треба бути вільним від смертельного гріха й постити три години. Треба приготовитися, думаючи про Спасителя, якого маємо прийняти. Треба збуджувати акти віри, надії, любови й жалю. По Святім Причасті треба подякувати Спасителеві за те, що прийшов до нашого серця, відновити акти любови й послуху для Нього і просити благословення для себе й других.

Ми обов'язані прийняти Святе Причастя в Великоднім часі і в годині смерти. Добре воно принимати Святе Причастя часто, навіть щоденно. Тісна злука з Ісусом Христом, що є початком всякої святости, Дателем всього добра й всіх ласк, помагає вести святе життя.

Що таке Святе Причастя?

Святе Причастя це прийняття Ісуса Христа в Пресвятій Евхаристії.

Що маємо чинити, щоб гідно прийняти Святе Причастя?

Щоб гідно прийняти Святе Причастя треба бути вільним від тяжкого гріха й постити. Проте воду вільно пити.

Чи той, що свідомо принимає Святе Причастя в смертельнім грісі, принимає Тіло й Кров Христа й одержує всі Його ласки?

Той, хто добровільно принимає Святе Причастя в смертельнім грісі, принимає Тіло й Кров Христа, але не одержує ласки, бо він допускається святокрадства.

Що повинні ми робити, щоб одержати більше ласк у Святім Причасті?

Щоб одержати більше ласк у Святім Причасті, ми повинні старатися бути побожні й вільні від добровільного, повсденевного гріху.

Що значить постити три години?

Постити три години значить нічого не їсти. Воду можна завжди пити, бо вода ніколи не ламає Евхаристійного посту. Такі диспензи в справі Євхаристійного посту щойно недавно уділив св. Апостольський Престіл.

Коли можна прийняти Святе Причастя без посту?

Святе Причастя можна прийняти без посту тоді, як хтось є в небезпеці смерти, або як зайшла потреба хоронити Найсвятіші Тайни перед зневагою.

Чи хворим, що не є в небезпеці смерти, можна принимати Святе Причастя без посту?

Хворі можуть принимати Святе Причастя, хоча б спожили лікарство чи якийсь напиток.

Як повинні ми приготовлятися до прийняття Святого Причастя?

Щоби себе приготовити до Святого Причастя, ми повинні думати про Спасителя, якого

маємо прийняти до свого серця, і збудити акти віри, надії, любови й жалю.

Що повинні ми робити по Святім Причасті?

По Святім Причасті ми повинні робити благодарення, дякувати Ісусові Христові за те, що прийшов до нас, відновити обітницю любови й послуху для Нього, і просити ласк потрібних нам і іншим людям.

Які користі приносить добре Святе Причастя?

Святе Причастя приносить ці користі:

1) стислішу злуку з Господом Богом, більшу любов Бога і нашого ближнього,

2) збільшує освятну ласку,

3) охоронює від тяжкого гріха й прощає повседневні гріхи,

4) послаблює схильність до гріха й помагає виконувати добрі діла.

Коли ми зобов'язані прийняти Святе Причастя?

Ми зобов'язані прийняти Святе Причастя в Великоднім Часі й в небезпеці смерти.

Чому треба часто, ба навіть щоденно приймати Святе Причастя?

Часте, навіть щоденне Святе Причастя, лучить нас тісніше з Ісусом Христом, джерелом святости, Дателем всіх ласк, та помагає вести святе життя.

Як ми повинні показувати вдячність Спасителеві за те, що остається на наших престолах у Пресвятій Евхаристії?

Ми повинні показувати вдячність Спасителеві за те, що остається на наших престолах у Пресвятій Тайні Евхаристії частими посіщеннями, вислуханням Служби Божої в часі тижня, якщо можливо, й участю в церковних богослуженнях.

Де українські, католицькі діти мають принимати Св. Причастя?

Українські католицькі діти мають приймати перше Св. Причастя в своїм власнім обряді та парафіяльній церкві, хібащо там нема її.

Де українці католики мають приймати Великоднє Св. Причастя?

Українці католики мають приймати Великоднє Св. Причастя в своїм власнім обряді та парафіяльній церкві, хібащо це неможливе для них.

Як українці католики приймають Св. Причастя?

Українці католики приймають Св. Причастя під видами хліба та вина, бо так його приймали християни в початках християнства.

Як часто добрі католики повинні приймати Святе Причастя?

Добрі католики повинні якнайчастіше, бодай раз на місяць, приймати Св. Причастя.

Що треба чинити, як приймаєш Св. Причастя?

Як приймаю Єв. Причастя, треба оце чинити:

а) Тримати руки зложені на грудях навхрест.

б) Злегка похилити взад голову, підносячи її догори.

в) Відчинити уста, щоб священик не мусів доторкатися губ, як подає Св. Причастя.

Як треба йти до Св. Причастя?

Як ідемо до Св. Причастя, то треба перехреститися та зробити поклін так, як чиним9, коли входимо чи виходимо з церкви.

Св. Климент Олександрійський (†217) твердить: "Св. Письмо та його премудрі життеві правила це найкоротша дорога до спасіння".

НІЩО НЕ ЗАСТУПИТЬ ДІТЕЙ

М. Щ.

ОДНЕ з найбільших нещасть сьогоднішнього світу це нестійність модерної родини. Знавці родинних справ і "вчені" психологи та психоятри твердили, що поліпшення долі "бідної" жінки вчинить її щасливішою товаришкою життя для мужчини, за якого вона вийшла заміж.

Цивілізація, поступ техніки та еманципація жіноцтва надали жінкам стільки привілеїв, про які їхні бабки навіть не мріяли. Сьогоднішня жінка куди краще вбирається, має назагал більшу освіту та менше праці в хаті ніж її сестри тому сто літ. Різні електричні знаряддя значно зменшують фізичну працю в хаті, тому сьогоднішні господині менше вичерпуються ніж їхні сестри минулого століття. Статистика виказує, що сьогоднішня жінка переживає свого чоловіка на 6½ літ.

Чи полегшення праці та поліпшення долі вчинили модерну жінку кращою подругою? На це відповість оце оповідання...

*

Я звуся Михайло М. Проживав я у Ню Йорку і колись перед своїм каліцтвом був заступником великої компанії, яка вдержувала крамниці мужеського одіння по цілій Америці.

Вибиваючись по драбині успіхів і суперництва до посади заступника, я не мав часу думати про подружжя. Моє серце стало неспокійне, як я досягнув свою мрію та запевнив собі працю, що приносила немало гроша. Мав гарний дім, люксусовий автомобіль і грубеньку банкову книжку.

Бракувало тільки доброї жінки, щоб оживити прегарний дім. Я мав 33 роки, як стрінув Магдалину, молоденьку дівчину, яка виступила в нашій компанії з нагоди збірки на спараліжовані діти.

По представленні я запросив Магдалину на вечерю. Вона завагалася та заявила: "Я мушу вперед попрохати позволення в матері!" Це дуже мені подобалося, бо означало, що Магдалина шанувала свою матір. Дівчина, що шанує і слухає батьків, шануватиме теж власного мужа.

Була чемна, скромна та добре вихована. Вона відразу подобалася мені. Мій дім, гарний автомобіль, ну і грошенята сильно заімпонували матері Магдалини. Либонь під її впливом Магдалина вийшла заміж за мене. Ми побралися в католицькій церкві, хоч я був протестантом. Релігія не грала ролі в моїм житті, тому й не робив трудностей, як священик попрохав мене підписати документ, що всі наші діти будуть католики та що я не перешкоджуватиму жінці зберігати католицьку релігію. "Краще хай жінка та діти будуть релігійні!" —подумав, "бо релігія напевно не пошкодить їм!"

Магдалина не відчувала надзвичайного захоплення, як виходила заміж. Мала 20 літ, а я 33. Не саме подружжя а радше всякі можливі вигоди захоплювали її буйну уяву.

По шлюбі я заявив жінці, що не бажаю дітей. Вона відказала, що гріх таке говорити, але гріх не представляв для мене нічого, бо батьки навчили мене, що я повинен сам знати, як треба поступати. Магдалина зразу протестувала проти надужиття подружжя, але згодом замовкла.

Я одного домагався від подружжя: хотів мати гарну молоду жінку та дбайливу господиню, що потрапила б чемно приймати моїх бізнесових гостей. За те Магдалина могла видавати гроші на все, що тільки забаглося їй, і жити собі попанськи.

До року моя жінка придбала все, чого тільки захотіла: особистий автомобіль, дороге футро, біжутерію та всяке електричне приладдя потрібне для домашнього вжитку.

Ми часто справляли прийняття для клієнтів і агентів компанії. Магдалина чудово вив'язувалася при подібних нагодах і я був дійсно гордий із неї.

Хоч завжди слухала та задовольняла мої бажання, всетаки я часом завважував холод у її поведінці. Не зважав на це, бо думав, що жінка повинна бути вдячна за вигоди, гроші, футра, які постачали їй мої гроші.

Бізнесові справи дуже часто змушували мене бувати поза домом. Магдалина цілими тижнями полишалася сама. Я не здавав собі справи, що безділля та брак дітей можуть зіпсувати навіть найкращу жінку.

Проминуло три роки нашого подружжя. Магдалина ставала щораз більше понура та мовчазна. Я не вивідувався про причину її понурости, бо був надто зайнятий своїм бізнесом.

Клопоти в бізнесі, суперництво з іншими крамницями та невпинні подорожі не давали змоги багато думати про жінку й її особисті почування.

Понурість Магдалини згодом перемінилася в байдужність. Я не бачив у її поведінці ніякого зацікавлення моєю особою та щоденними клопотами. П'ять літ подружого життя вчинили нас чужинцями одне для другого. Наш гарний дім перемінився в холодний готель, в якім мешкали "здібний" бізнесмен Михайло М. і його молода нещаслива жінка Магдалина.

Хоч моя подруга була релігійною особою та любила ходити до церкви, всетаки почуття незадоволення з життя зробило своє. Почуваючись нещаслива, зачала щораз більше занедбувати релігійні обов'язки. Я не звертав багато уваги на це занедбання, бо не Бог, а бізнес був осередком мого власного життя.

Затративши підпору релігії, Магдалина кинулася до пиятики. Я зразу нічого не знав про її лиху звичку, бо старанно таїлася перед мною.

Пияк негоден довго закрити свого пиянства. Скоріше чи пізніше вийде наверх немов шило з мішка.

Декілька разів застав Магда-

лину підпитою. Зразу мовчав. Думав: "От перейде дурійка!" Але не перейшла. Моя Магдалина поважно котилася в пропасть пияцтва. Це вже було забагато для мене. Жінка п'яничка! Та ж це гірше ніж чоловік п'як!

Чому вона кинулася до горілки? Та ж колись так страшно ненавиділа її, що прямо дивитись не хотіла на неї?

Подібні питання мучили мене та впокоряли мою гордість. Як наставник крамниці я вмів напевно поступати зо своїми робітниками. Всі хвалили та подивляли мою мудрість, а тут —скажу на власний сором—не потрапив ущасливити власної жінки! Я відчував, що чимось провинився супроти Магдалини, але не знав, чим, коли, де і як?

Лиха звичка жінки мала один корисний наслідок для мене і моєї душі. В своїм горю я став звертатися до Бога за поміччю. Тільки в праці та молитві знаходив розраду і полегшу. Я сам дивувався, що Бог так ласкаво слухав мене в біді, бо поки я був щасливий, про Бога зовсім не думав і не журився Ним. Оттепер зрозумів притчу про блудного сина. Наша невдячність і забуття про Бога не годні знищити Його батьківської любови до людей.

По кількох місяцях непевности і внутрішніх страждань постановив поставити цілу справу так, щоб моя жінка виявила причину свого невдоволення та розчарування.

Одної суботи по вечері сів на софі та промовив до жінки: "Слухай, Магдалино, завтра підемо до церкви". Моя жінка здивовано поглянула на мене: "Що сталося? Біда притиснула чи що? Та ж я колись благала тебе йти зо мною, але ти й чути не хотів?"

"Це було колись! Люди змінюють погляди, бо досвід учить розуму" — промовив на її питання. "Сідай, кохана подруго, я маю дещо спитатися тебе".

Жінка несміло сіла біля мене. Я взяв її за руку та любляче погладив по голові. "Жіночко", промовив дивлячись їй ввічі. "Скажи, чому наше подружжя нещасливе? Я знаю, що ти незадоволена з мене, бо інакше не шукала б щастя в горілці. Від якогось часу ти зовсім опустилася... Не бачу, щоб ти молилася, ходила до церкви, приступала до Святих Тайн..."

Жінка опустила голову... Я завважив сльози в її очах... Сльози, ці дорогоцінні перли запевнили мене, що мої слова добилися до її серця.

"Магдалинко, моя ясочко", пригорнув до серця і любляче поцілував її лице зрошене сльозами. "Скажи, кохана, що мучить тебе? Чим я провинився проти тебе? Я ж дав тобі гроші, гарне помешкання, сукенки, автомобіль... Що міг би був зробити, а не зробив? Скажи, скажи, Магдалинко, благаю тебе!"

Жінка кинулася мені на груди та стала хлипати немов дитя. Я тільки гладив її по голові та намагався заспокоїти її ридання.

Підняла голову, поглянула на мене і, втираючи сльози, промовила з жалем, але без докору: "Михайле, Михайле!... Ти неодинокий між чоловіками, що так думаєш... Це ж страшна помилка, якої ви чоловіки допускаєтеся, не здаючи собі справи з того, що своєю поведінкою упідлюєте власну жінку, нищите в її серці любов і руйнуєте своє та її щастя!"

Слова йшли з серця, тому не міг сумніватися, що жінка говорила правду, хоч я не розумів, про що думала та за що ганила мене і подібних до мене чоловіків.

"Магдалинко, люба жінко, що ти кажеш? Я не розумію твоїх слів. Про що думаєш? Будь ласка, скажи отверто, що лежить тобі на серці?"

"Що?" відповіла. "Ти думав, що жінка може бути щаслива, бо ти дав їй гарний дім, дорогі меблі, сукенки... Яка фатальна помилка!..."

Її голос кріпшав з кожним словом. "Ти хотів щоб жінка була щаслива в золотій клітці! Ах, Михайле, Михайле!..." Тут Магдалина притулилася до моїх грудей і продовжала: "Мені вже й так було тяжко зберігати католицьку релігію з мужем протестантом, який легковажив собі мою святу віру... Я почувалася сиротою, як у неділю йшла до церкви. Жаль і біль стискали моє серце, як споглядала на товаришок, що зо своїми чоловіками та маленькими діточками весело прямували до Божого дому... А мій Михайло спав собі в ліжку... Я почувалася сиротою... Ти не помагав мені служити Богу... Вдома ж я теж чулася сиротою, бо ти не хотів дати мені діточок... Ах, Михайле, Михайле, чому ти не розумієш, що ніщо в світі, ні дім, ні автомобіль, ні гроші не заступлять жінці дітей?..."

Кожне слово ранило моє серце. Болючі докори сумління пробудилися в душі... Пригадалися сльози та благання Магдалини... Скільки разів благала мене не надуживати подружжя! Як гаряче прохала мене дати їй радість бути матір'ю, але я знехтував її сльози!... Це я зруйнував її щастя, це я сам попхнув її до пияцтва, це я знищив у ній любов до Бога... Я, не хто інший...

Вперше в житті відкрилися мені очі на кривду, що вчинив жінці, яка колись так сильно любила мене! "Ах, Боже!" — закричав, "змилосердися надо мною та поможи направити страшну кривду, що я вчинив власній жінці!" Це була щира молитва, що вирвалася з моєї застидженої та зболілої душі...

Тепер рішився направити лихо. Жінка з болем серця тягнула дальше: "Чоловіки назагал не розуміють, яке важне для замужньої жінки стати матір'ю. Щоправда, я щиро любила тебе, але ця любов не заступила радости, яку відчувають жінки, як приведуть дитинку на світ. Ти ж несвідомо відмовляв мені цього щастя! Я почувалася знеохочена, бо моє життя видавалося пустим і порожнім. Зразу боролася з нудьгою, але потім піддалася спокусі та зачала шукати потіхи і розради в пияцтві... З пияцтвом прийшло занедбання молитви, Св. Тайн і інших християнських обов'язків... Я ненавиділа себе і гидилася власним життям, бо все видавалося марними мріями..."

Жінчині слова немов гострий меч ранили моє серце. Я обняв її та ніжно пригорнув до серця. Ми обидвоє заплакали, прохаючи взаємно пробачення.

З того часу проминуло 10 років. В нас є п'ятеро дітей. Моя жінка гейби не та стала. Весела, безжурна, щаслива, хоч саме тепер мала б поважну рацію чутися нещасливою, бо від двох років я став напів-калікою в наслідок автомобілевого при-

падку. Мої ноги майже зовсім спараліжовані... Проте тепер зо щасливою жінкою та маленькими діточками-анголятами мені куди веселіше жити ніж тоді, як я був зовсім здоровим, але бездітним чоловіком.

Боже Провидіння добре для нас. Наше фінансове положення забезпечене. Минулого року я запізнався з парохом Магдалини та став католиком. Хоч фізично я каліка, проте духово чуюся задоволений, бо маю добру жінку, п'ятеро діточок і Боже благословення.

РЕЦЕНЗІЇ

"ПЕРШИЙ ЛИСТОПАД"

Петро Мірчук у своїй популярній брошурі **"Перший Листопад"** представляє події під кінець першої світової війни, які привели на світову сцену Незалежну Західньо-Українську Державу.

Не зважаючи на спротив наших "рідних" соціялістів і москвофілів, народна стихія винесла на верх проводу молодь, натхнену любов'ю до рідного краю.

"Листопадовий зрив" закінчив в Зах. Україні панування Австрії. Владу перебрали наші військовики. Поляки вмішалися, бажаючи загорнути Галичину для себе. Довга війна тільки закрівила в українцях прагнення волі. Хоч держави не збудовано, всетаки ця короткотривала спроба відродила наш нарід.

Брошура має 62 сторінки. Папір добрий, мова гарна. Ціна—50ц.

Її можна дістати від:

LVU, 140 Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada.

СМІХОВИНКИ

Суддя: "Чи ти бачив, як сусід стріляв качки в літі?"
Свідок: "Не бачив, але чув".
Суддя: "Це замало. Нема доказу. Забирайтеся геть!"
Свідок зійшов з підвищення та, йдучи на своє місце, зачав реготатися.
Суддя розлостився; "Вертайся назад! Як ти смів з мене сміятися?"
Свідок: "А ви бачили, що я сміявся?"
Суддя: "Не бачив, але чув!"
Свідок: "Це замало. Нема доказу!"

"Ганю, чому не вживаєш свого власного телефону, а приходиш до нас?" питається сусідка сусідки.
Ганя: "Бо ваш телефон можна вживати безплатно".

Мати: "Доню, чи твій чоловік уважно їздить автомобілем?"
"Так, мамцю, він мусить бути уважний, бо стратить позволення їздити автом, якщо поліція щераз злапає його, що їде заскоро".

Сьогоднішні люди пнуться все вище і вище, наприклад до вищої платні і заробітків.

Учителька до матері: "Ваш синок дуже здібний, тільки не вміє читати і писати".

"Ну, як чуетеся сьогодні? Добре?" питається лікар.
Пацієнт: Якщо б я добре чувся, то був би не прийшов сюди!"

RESURRECTION OF THE LORD

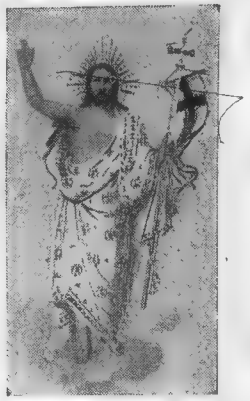

THE RESURRECTION of Christ is a glorious reminder —one may call it a picture—of many of the essential and beautiful truths of the Catholic religion. Besides being the final proof of the divinity of Christ, it represents the transformation that will be effected in everyone who accepts Christ as a Redeemer and follows Him loyally throughout life.

1. It dramatically represents the elevation of human nature through grace. Christ's bruised, suffering and torn body on the cross, and His drained, lifeless, stiffened body in death, represents the unredeemed and sinful soul of man. His glorious risen body, shinning like the sun, represents the soul of a man who has been redeemed. In being redeemed by Christ, a man is not only healed of the wounds of his sins; he is transformed into a new being, a being that participates in the beautiful nature of God, and shares the beauty of the risen Saviour.

2. It represents the important role that the body of man is to play in the sanctification and reward of his soul. The resurrection is the complete answer to all who have maintained that the body of man is in itself so corrupt and evil that it cannot ever share the grace that God gives to the soul. By glorifying His own body, Christ reaffirmed His teaching that the body of every man must both join with the soul in honoring and obeying God, and will be rewarded with it in a resurrection of its own.

3. It forcefully reveals the value of suffering. Human nature is so created that it can suffer cheerfully if

it perceives a worthwhile goal to be attained through suffering. Christ reveals such a worthwhile goal—the only worthwhile goal—through His resurrection, which He offers to all who will share His suffering on the cross in small or great ways. Loneliness, heartache, sickness and death become bearable in the measure in which the sufferer looks forward to a resurrection from the grave like Christ's.

These are throughts to be carried away from Easter Sunday and to be cherished throughout the year. They are thoughts that support the Christian in every trial, even up to the final test of martyrdom.

Christ has risen! So will all those who love Him and keep faithfully the laws of the Gospel by conforming their thoughts, words, actions and daily life to Him.

The whole Christian faith rests on the fact of the Resurrection of Christ. St. Paul made it a test of the Christian religion when he wrote: "If Christ be not risen.... vain is your faith" (Cor. xv, 14). All other miracles God can work through others; only He could raise Himself from the dead.

CHALLENGER OF GOD

An atheist challenged God to prove His own existence, saying: "If there is God, I will go to the church, stand before the altar and shout out: 'O God, if Thou dost exist, strike me dead with Thy lightening. If it happens, I shall know that I am justly punished for my unbelief and pride. But if Thou dost not strike me with a lightening and I walk out of Thy house in perfect health, then I will have proof that Thou, O God, dost not exist". And he did as he said. But God did not take up the challenge and strike him down, although he had greviously offended his Maker.

God has His own ways. Later on this very man entered a Trappist monastery where he spent the rest of his life in penance and prayer. God's ways are not our ways. He does not want the death of the sinner, but his conversion and salvation. His mercy at least caught up with him and made him a Saint.

———— ** ————

CHILDREN FOLLOW THEIR PARENTS

Mike was a little, mischievous boy, who made a lot of noise in school. The teacher tried to correct him but with no lasting avail. Finally she wrote a note to his mother.

The note read: "Your Mike is a bright child, but despite his smartness he is rather disobedient and troublesome. What would you suggest I do with him?"

Two days later the answer came back: "Do as you think fit, but leave me alone, because I have the same troubles with his father, Mike Sr."

A philosopher called children "little monkeys" because they imitate the older people, especially their own parents. Thus parents have one reason for being good themselves if they want their children to be good and honest.

UKRAINE

MARY'S DOWRY

by
M. Schudlo, C.SS.R.

DEVOTION to the Mother of God characterizes the Ukrainian people, both Catholic and Orthodox. Mother of God's picture is to be found in every Ukrainian house. By the way, most of these pictures are the ancient icons of Perpetual Help, traditionally attributed to St. Luke, the apostle and painter who knew personally Christ's Mother from whom he received a detailed account of the Annunciation, Christ's birth and His human childhood.

It is noteworthy, that even our separated brethren, the Orthodox Ukrainians, have always kept the true faith of the first centuries while the Western pseudoreformers adulterated the teaching of the Lord to such a degree that most of them can hardly claim to be Christians. The Blessed Virgin must have watched over our separated brethren and their faith...

Despite the strenuous efforts of the Soviet regime to stifle this devotion, our oppressed people still hold it dear to their hearts. It is found even among those who supposedly made peace with the atheistic communism, for instance among the members of the secret police.

In 1941 when the Germans attacked the Muscovites, the whole regiment of the Red Secret police was wiped out near the city of Stryj in Western Ukraine. When the dead men were searched, many of them had medals or pictures of the Blessed Virgin sewn inside their uniform. These were the Ukrainian men forced by the Russians to serve in their police force.

Devotion to the Blessed Virgin is ancient and strong among our people, for nearly 1000 years Ukraine has been dedicated to Christ's Mother by our great prince Yaroslav the Wise in 1037.

Through the embattled centuries Ukraine has been faithful to the Mother of God in spite of continuous oppression and onslaughts by her covetous and greedy neighbors.

Hundreds of shrines, now desecrated and closed by the Muscovite communists, churches and chapels dedicated to her, Wednesday and May devotions, numerous pictures

in every house, bear witness to a deep-rooted and widely spread devotion and love of Our Lady among the Ukrainian people.

It is not the common people that are excelling in this precious devotion. Ukrainian warriors, the famous Cossacks and fighters for the independence of our country, professed a special devotion to the Mother of the Saviour. They always took her picture when they marched against the Tartars of Turks. She was their trustworthy "Protectress" —P o k r o v a.

When the Russian empress Catherine II destroyed the *Zaporozhka Sich* and forced the Cossacks into exile, these indomitable warriors left their guns behind, but took with them the picture of the Holy Pokrova, to which the church of the Sich was dedicated since the beginning of the Cossack Brotherhood.

Neither oppression, nor hard fighting could desroy the confidence in the powerful protection of Mary among our soldiers. The Ukrainian *Sichovi Striltsi* who fought the Russian invaders of Ukraine, professed a special devotion to the Blessed Virgin, Queen of Ukraine.

On Oct. 14, 1942, the Ukrainian Insurgent Army which was waging a gallent war against both the Red Russians and Nazis proclaimed the Blessed Virgin PATRONESS of the UPA.

This was not a new gesture on the part of the Ukrainian nation. In 1034 the invading hordes of the Pechenigs besieged Kiev, capital of Ukraine, while prince Yaroslav the Wise and his army were away at Novhorod. The city was practically defenceless. The prince was notified of the danger of the capital. Through long forced marches he hurried back to save the city from pillage and destruction. A fierce battle was fought outside the city walls, near the famous "Golden Gates", behind which stood the church dedicated to Our Lady. The fearless soldiers of Yaroslav inflicted a crushing defeat upon the enemy and eliminated its menace because "from that day the Pechenigs completely disappeared from the face of the earth," says our ancient chronicler. A great number of them were slaughtered in the battle, thousands were drowned in the river Dnieper while the rest vanished in the Asiatic steppes.

In thanksgiving the prince built a beautiful church on the battlefield which later became the famous cathedral of St. Sophia. The church was consecrated in 1037. During the solemn ceremony the prince dedicated the city of Kiev, the army and the entire nation to the patronage of the Blessed Virgin, the Sovereign Protectress of the Rus-Ukraine.

It was the first dedication of this kind in the history of the world whereby the Heavenly Queen was solemnly proclaimed "Queen of Ukraine."

Ilarion, the first Ukrainian metropolitan who ruled our Church, recorded the important event in the following words: "He (Yaroslav)

has built this great church and dedicated it to the Holy Mother of God. He has adorned it with silver and gold and religious vessels... You will not find a more beautiful church in the world. He has also dedicated this famous city to the Most Holy Mother, the Helper of all Christians."

The Blessed Virgin did not forget this loving dedication as can be seen from the history of our nation. Every century has witnessed her intervention on behalf of our people.

Here is one manifestation of her power. The Blessed Mother of Christ has chosen the site of Pochaiv for her special shrine from which she would bless our people and protect them against their enemies.

On April 17, 1198, and again on August 15, 1209, she appeared at Pochaiv, in Western Ukraine, both times to the shepherds that watched their flock in that region. Appearing for the second time, Mary left her footprints upon the rock of Pochaiv thereby signifying that she wished to be honored on the hill where the splendid temple, later erected in her honor, stays to these very days in spite of the atheistic communistic persecution of her children.

The name *Pochaiv* comes from the Ukrainian word "Pocha-Diva", or "Here stood the Virgin".

The miraculous icon is greatly loved and called "The Madonna of Pochaiv". Thousands of people came every year to render honor to their Heavenly Queen before the

occupation of the region by the Reds.

The miraculous icon is of Greek origin. The Hoisky family received it from Constantinople. Anna Hoisky had a sick brother. He was blind. Encountered by sister Anne, Philip turned to the Blessed Virgin and asked her for cure. He regained the sight. The family brought the miraculous icon to the church of Pochaiv and placed it there.

The miracles wrought by the powerful Virgin are too numerous to be related. We limit ourselves to one only. In 1675 the Turks and Tartars invaded Ukraine. The atrocious hordes of Mohammad IV pillaged villages and destroyed cities. Khan Nuredin with a strong detachment of the horde attacked Pochaiv, for he wished to destroy the famous monastery and rob its treasures.

The frightened people took refuge behind the walls of the shrine. The Turks occupied the city and besieged the monastery. The siege lasted three days. The walls were made of wood and therefore there was no hope that the poor people could stand off the attacks for long. The defence consisted of a few hundred Cossacks and some armed peasants. If the monastery was occcupied, the people and the monks would be slaughtered or taken into captivity to be sold as slaves. Every one was sure of that.

Since there was no hope that any human force could save them, the poor people turned to their Heavenly Protectress, Mary, who never failed those that trusted her. In the meantime the Turks started a furious attack upon the monastery, for they were ashamed that such a defenceless place could withstand them while fortified strongholds fell into their hands. The attack lasted the whole morning of July 23, 1675. When it grew extremely strong, the monks began the *Akastistos* to the Blessed Virgin: ‚O powerful Leader..."

The Blessed Virgin appeared over the monastery and extended her cincture over it. So the Turks as the besieged people, saw the Mother of God. The Turks took it for a phantom and renewed their attack. But the Blessed Virgin turned their arrows back. A confusion followed among the attackers because their arrows turned against them wounding thousands of Turks.

"A miracle! A miracle!" rang through their tanks. The moslems started to retreat. The defenders pursued them. It was not a retreat. It was a rout. Innumerable Turks were killed by Cossacks while the rest of them returned to Crimea.

Thus the Mother of God proved beyond any doubt that she was the loving Queen of our people. The same love she is showing to them in our sad days.

In 1954, she appeared to a peasant girl Anne at the village of Seredne near Stanislaviv in Western Ukraine. Three springs of very cold water spouted from the earth at the place of the apparition. An unusual brightness like a blazing star was seen from afar, and people

came in mass thinking that there was a fire in the village. The Blessed Virgin wore a white dress with a blue cincture about the waist. She said that the place will be visited by many pilgrims from many lands. She assured her privileged daughter Anne and through her the whole Ukrainian nation that the atheistic communism is nearing its end and that Ukraine will soon become free and independent. She also said that our nation will play an important role in the history of Christ's Church, maybe as a bridge between the Catholic West and the Orthodox East. The first apparition occured on Dec. 20, 1954. Many others followed on the subsequent days. There were some 20 apparitions in all. The water of the springs wrought several cures on those who were considered incurable by the physicians.

HATE SIN — NOT SINNER

It is easy for all of us to shake our heads over the Pharisee and to congratulate the Publican in the story. But are we not often little Pharisees ourselves? We may not pray out loud, noiseily, and sing our own praises to God: "I give thee thanks that I am not like this publican" — but honestly, are we all not playing the Pharisee when we make unfavorable comparisons about our neighbor — when we pass judgement on his sin? In fact isn't it common for us to voice expressions like: 'Well no matter what else I'd do, I certainly wouldn't do that!' Who says we wouldn't? We or God? Sometimes you hear Catholics lambasting celebrities for immoral lives, expressing utmost contempt and disgust for behavior that makes the headlines. It is right and good to be distressed about the sins of such people, but it is by no means right or good to speak evil of the people who committed those sins. We are told to hate sin, not the sinner. How do we know how we would behave under similar circumstances? Perhaps if we had received the beauty and charm of some of the movie stars, and had our pride inflated by seeing our pictures posted all over the world; perhaps if everything we said or did was a matter of eager public interest, we would fall into the same sins as these people or be even worse. We do not know. What we do know is this: if we stay out of such sins, we have God's goodness to thank, not ourselves. Instead of sneering at such people, we should pray for them. Otherwise we may find at the last day that some of these publicized sinners have, like the man in the Gospel story, finally beat their breasts and have gone down to their homes justified, while we have been left standing alongside the Pharisee.

**

"How is your aunt?" asked a family friend of a small boy.
"She had her appendix taken out the other day," the lad replied.
"Did they give her anything for it?"
"No," answered the lad, "it wasn't worth anything."

●

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

OUR MOST heart-felt congratulations to Monsignors Peter Kamenetzky, Basil Filevich and Dr. Papp (Hungarian) for having been recently named 'Domestic Prelates' by His Holiness Pope John XXIII. The three are of the Toronto Diocese. **** How cruel can the Red leaders be? They export and undersell the very commodities and consumers' goods so direly needed by their own populations. **** The custom of having closed retreats for our womanhood in Eastern Canada is thriving, owing to the selfless spirit of some of our priests and a few apostles amongst our ladies and young women. An example not only to be admired, but emulated. **** It is bruited that the annual conference of all our Bishops in the free world will take place in Rome this year. **** The new missal **'My Divine Friend'**, edited by our Redemptorist Fathers is now on sale. Get one from your Pastor. It is both in Ukrainian and English, and really is a dream of a prayer-book. **** We have until the Ascension of our Lord to make our Easter Confession. However, why wait until the last moment, huh? **** Countess Fredro, the mother of the Servant of God Metropolitan Sheptysky whose case for official Beatification is now in process in Rome, wrote a wonderful diary in French depicting her saintly and noble-hearted son's birth, childhood, adolescence, youth and First Mass. We may soon be able to get an English copy. **** There is unfortunately a dire lack of vocations in Western Canada nowadays. Let us pray for at least a minimum required. **** Is it true that one of our American priests is to be Bishop in Germany? Really, His Grace Archbishop Iwan Buchko is wielding a tremendous influence in Rome. May He live to be a hundred! **** Well, have you helped your Pastor in any way in the work of the de-latinization of our Rite? **** No bells should be used indoors in our churches. That is according to the newest rubrics and rules. **** Some pessimists thought that the Ukrainian Revolutionary Army (UPA) was dead. What happened in Carpatho-Ukraine recently proves that it is very much alive. The American leaders should become more aware of the existence of such

patriots in every Red satellite and help them in every way, just as Russia does in every land. Tit for tat. Besides, that would be only acting in self-defence since Russia is the aggressor through subversion.*** * A Soviet Youth magazine has recently asked the people to smile more. But how can anyone smile when there is nothing to smile about, though there is plenty to weep about? A smile is the direct result of a happy and contented heart or soul. And what freedom-loving person can really and genuinely smile amidst poverty, slavery and all manner of regimentation??? **** The more rotten as to morals an actor and actress, the more publicity he or she gets. How diabolically evil can Hollywood get at times? **** Every citizen is obliged to pay income-tax conscienciously. Justice demands that. **** A good Ukrainian Catholic attends May-Devotions regularly. We humans need the motherly protection of the Queen of Heaven. **** Next year we shall celebrate Easter together with the Latins, for our calendars will then coincide. **** A generous vote of thanks to Fr. Schudlo who edited the new missal. The effort he expended was monumental and almost super-human. **** Our best wishes to John Tataryn of Sydney, Nova Scotia, on his coming ordination to the Eternal Priesthood. He is now ending his studies in Washington. **** The hockey-team of St. Vladimir's, Roblin, has brought glory to the Ukrainians by winning the championship. Another 'Ukrainian Line', not unlike that of Boston, is in the making perhaps? **** A good Altar-boy usually makes a good member of UCY or Obnova, the latter makes a good parishioner or church-warden (committee member) and so on up the line. That's only logical. It's the root that counts. **** Wise people are turning from TV to good books and healthier recreation. ****

GOOD MANNERS

Count Bismark went with his emperor to pay a visit to the Pope. As the emperor entered the audience chamber, the proud minister tried to follow him,but the Papal guard stopped him, as there could be no third person at the interview. Bismark became angry and cried out: "I am Count Otto von Bismark". "It is nice, but your name does not excuse your behavior." replied the guard.

After the visit the emperor removed the obstinate minister who had done so much harm to the Catholic Church by starting a bitter fight against it, so called 'Kulturkampf."

STAGES OF DRUNKENNESS: "Dry and decent, delighted and devilish, dizzy and delirious, dazed and dejected, dead drunk and dead."

MOTHERS KNOW...

by
Harry F. Wade, C.SS.R.

IT WAS a cold, dismal, drizzly day. The sky was cobalt grey, lowering and dreary. The sun seemed to have lost its interest and sleepily tucked itself away, indulging in a long nap.

Through the swinging doors of St. Alphonsus Church, a young man in his late twenties stepped out into the chilly weather. He put his hat on and pulled up the collar of his light, blue topcoat around his neck. He held his head high.

His facial expression was in no way in symphathy with the weather. It was wreathed in one big smile. His eyes sparked with new life. Ignoring the rain, he stepped off the concrete porch of the Church to the side-walk, and in top-notch athlete rhythm took off down the street.

If someone were standing close to him, they could have heard him soliloquize:

"Boy, do I feel good!"

He had just been to confession. It was the first time in years. He was single. Had no really serious complications. He had just drifted away from the practise of his faith.

It had all started in the city's High School and with the mixed crowd with whom he associated. He liked them. They were all 'crazy' as teen-agers went. All 'hep' to the latest jive. They loved music especially, "Beat ya' to the Bar, Mama" type, and "Kiss me, Baby, Kiss me!" And to break the monotony of a penniless, dull evening, they were the type of crowd always ready for a thoughtless-of-consequence prank. He fitted right in with them, just like the middle finger of a glove.

There were picnics and outings and not a few week-end parties on the beach across the lake. The gang always told the folks that they had a chaperon. But they could'nt help it if a last minute illness prevented the chaperon from being along. After all, they were not children anymore. They could look after themselves. Yes, it was, really a 'crazy crowd'. Lots of fun. Plenty of laughs.

Eventually, the crowd broke up. One eloped with a girl from school. Another got into a row with his father and enlisted in the service.

He had to lie about his age, but he was signed up. Another became involved in some deal trying to make a quick dollar. One was killed and another crippled for life in a hot-rod, drag race. One other fellow and his girl friend enmeshed themselves in marijuana. Later they even started indulging in the "hotter stuff".

It hadn't been easy to miss that first Sunday Mass. After a while, though, it didn't bother quite so much. Lying to his parents, too, became easier than telling the truth. Then to go to confession, even at Easter time, became a frightening thing. It became easier and easier to lie about this, too. To avoid embarassment, he concocted the excuse that he didn't like the priests at the parish church and went to another church with friends. He didn't like this family church-going business. It was too regimental. He liked to be free....

He was.

**

After finishing high school, he went to work. Now all pretense was dropped. After a frolicking Saturday night, he needed his sleep on Sunday mornings. Church was for the birds! Religion? For women! Men could take care of themselves. In fact, there were a lot of things in which he couldn't agree with the Church. None but a bunch of hypocrites went to Churh anyway, he contended.

But somehow in his twenties, he became aware of a big void in his life. Something was missing. The family had tired of admonishing him to return to Church. He didn't have this to fight anymore. They had decided to leave him alone. For this peace he had hoped and fought.

But it turned out to be an empty victory. When they had stopped nagging him, the so-called peace he had hoped to realize was not as enjoyable as he had expeted. In a way, he missed the arguments, and even more the sardonic remarks which the arguments gave him the opportunity to make.

At home, he began to feel lonely. Charity reigned. But there's something about the silence of charity which makes for uncomfortableness.

His way of life, his justifications for it, slowly created a chasm between himself and his family. The others all lived a normal Catholic way of life as they were taught in their childhood, going to Holy Mass on Sundays and holy day of obligation, receiving the sacraments regularly, and attending the Mother of Perpetual Help weekly Novena services on Tuesday. They needed no justifications.

Because of limited finances for recreational expenditures, the young man found himself obliged to spend more and more evenings at home. He hated it, but there was little he could do about it. If he went out and looked up the crowd with whom he associated, he would surely end up short on bus and lunch money.

Every subject of conversation which he attempted around the home seemed to fall flat. With a queer twist of humor, to arouse some

interesting repartee he even made the effort to expound on his liberal ideas of religion. Eventually these "trys" fell flatter than his other subjects.

Even Saturday evenings began to lose their glow, their former appeal. He would never have believed that it would happen. Not to him. But he found himself going to bed early on Saturday evenings. And on Sunday mornings when the rest of the family attended various Masses he was well rested — but restless.

It was a Tuesday evening. Sunday morning had been restless again. He was getting used to that. Returning home from work, without any premeditated idea, he dropped in at St. Alphonsus Church. One of the Novena services to Our Mother of Perpetual Help had just ended. The Fathers were still in the confessionals.

His mother was leaving the services and she saw him enter. There was a flutter in her heart, and many more prayers on her lips as she hurried home to put the final touches to the family supper.

**

The atmosphere around the supper table was different that evening. Everyone noticed it without being able to put a finger on it. The mother with a look of satisfaction, a happy glow exuding from her every wrinkle, busied herself serving everyone For the first time in years the young man felt that indescribable sensation of "belonging".

He didn't know how to break the news. He couldn't. His mother served him from the side of his chair. Her hand gently rested on his shoulder. Somhow, it seemed to tell him that she knew everything. He looked up inquiringly. His mother just patted his shoulder caressingly and smiled. It was the prettiest smile he had ever seen. His only thought was:

"Now how could she know?"

OCCUPATION: HOUSEWIFE

I was going to North Dakota to preach a mission. The bus was filled to capacity. When the American custom officer asked the people about their occupation, a young lady assumed an apologetic air and replied: "I am only a housewife."

She was not proud of it, although that is the object of all love stories and romantic films — to turn the single girl into a housewife.

Unfortunately many girls, after they achieve their dream, too often are resentful of being "housewives".

A good housewife is the pillar of the house and society. If she does her job well, she is a skilled cook, an efficientcy expert, a psychologist, a judge, a nurse, a pacifier, a liaison officer between her family, school and church, a glamor girl to her husband, and a loving mother to her children... We do not mention that often she is an amateur carpenter, decorator, gardner and plumber... Is there anything in a housewife's occupations she should be ashamed of? Is there?

"CatholicEtte"

FAITH-AND-FASHION

by
John Zubaly

IN SPEAKING of the fashion of today, one thinks of fabrics beautifully designed for man, woman and child. Fashion is a "must" to the person who searches continually for the new look in clothing, hair style and any other means of making the human body lovelier to look at. To the glamour cities of the world the beauty seekers flock to attend fashion shows. It seems, then, this is the proper way to care for the "outside" kind of human beauty.

On the other hand, it would not seem amiss, in this so-called fashionable age, to recall the Big Designer Who gave to the world a "fashion" of Faith in God!

It was on a day called Good Friday that many spectators came to witness the "new-look" in Faith. He gave His Life on the Holy Cross for all mankind. His Holy Countenance was also "the Cross Look" on the Cross.

His kind of fashion of complete Faith in God was not, and still is not, a popular one to many peoples of the world. It is difficult to recognize "the Cross Look" of today. It is the sad or happy look of an individual. It is the ever-present look of life, the common, everyday look that is seen day after day.

His kind of Faith is the True Faith for the believers in God. It is the Faith proven by Him. It is the "old fashioned" way of saving ones' Soul.

When God is abandoned, Faith becomes old fashioned. To forsake God for whatever reason is NOT a "stylish" thing to do!

My Mother

by
Theodore Bleech

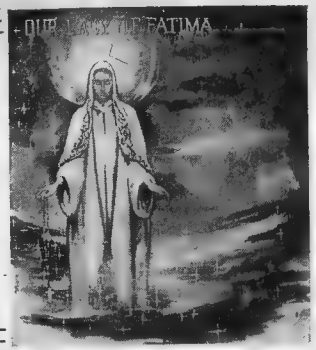

I LOVE MY mother in many ways and for various reasons. I love my mother because we are commanded to love her by the Father of us all. Besides this sweet Commandment, I love her because she is my mother. In the lines of her toil-worn hands and in the wrinkles of her regal brow, I read and contemplate much that has gone into the cultivation of a human soul.

The beautiful, gracious and noble name of mother describes everything that is my mother. My mother is everything to me. She is my holy mentor — through her I received my first love of God and my precious Faith; she is my love — her generous and abundant heart forgives much that is unloveable; she is my life — she it is that begot me in pain and suffering and sacrifice which continues day upon day. Where others are satisfied with "enough", mother toils on and on from early to late to attain the most and to achieve the best, without end, because it is for me, her child, who cannot repay her enough because mother is not payable — she is priceless. Her hourless days are a constant prayer, a rosary of petition of love.

It was mother who soothed our hurts, our pains, our aches when childhood needed so much love; it was mother who confided in and commiserated our strains, tensions and heartbreaks in adolescence when love was needed more; it is mother who steadies us in the daily stress and distress, the longings and sorrows of adulthood when love is needed most.

Near or far, it is love that only mother can give that is summoned with all its strengthening and comforting power in moments of need.

The inexhaustible love that mother gives is a love that thrives on forgiveness and counsel akin to the angels.

And with a greater man than I ever hope to be, I can say in the humblest of gratitude: "All that I am, I owe to my angel mother." Yes, my good Christian mother, she gave me much to love, much to know and much to appreciate for. Eternity.... counsel and nourishment, that bespoke the wisdom of angels. All this I learned to love through the infinite patience of a devoted mother, my Ukrainian, Catholic mother.

God keep you! God bless you! All is well, mother, God is nigh.

O dear Lord, bless all our Ukrainian mothers for their sacrifices on behalf of our children! May they give our Church good members and zealous parishioners.

COURTSHIP QUESTIONS

When my fiance drives me home at night after an occasional outing, we usually remain a few minutes together in the car before he kisses me goodnight. Is there anything wrong in this?

If the facts are exactly as you state them, there is nothing wrong in itself. Moreover, as long as you are reasonably sure that there will be no more than a few minutes' conversation and that the parting kiss will be nothing more than a restrained and reverend, yet sufficiently warm expression of affection, such is lawful between engaged couples, you cannot be said to be in an occasion of sin.

Nevertheless, a final answer to your question must take into consideration many factors. I have hinted above at the possibility of such conversations being prolonged beyond a few minutes. You should make a very definite resolution that they will not be; and if examining the matter in the sight of God, you have to admit that the time in the car is becoming more and more protracted, you should face the fact that a dangerous occasion of sin could be developing. Sitting for a long time in a parked car is for very many couples a dangerous occasion and, even if it were not in an individual case, it should be avoided by all conscientious people, because of the appearance of it and the scandal it gives to those who are weaker.

There is also the matter of the goodnight kiss. This, as I have said can and should be affectionate, but there is a world of difference between that kind and the one that is passionate. There are circumstanses in which the restraint necessary for affection to remain lawful can be easily removed, and then it becomes passion. One such circumstance is that of being alone, and more or less in the dark. That is why it is so necessary that your parting remarks, if any should be brief and that the kiss should not be protracted.

Finally, you should remember somebody else is involved besides yourself. What is not dangerous for you could be dangerous for him. If you have sound reason to think it is, you should discontinue your present practice as an act of charity to him and eventually to yourself. Avoiding every avoidable risk is surely not too high a price to pay for the blessing of a truly happy marriage, abundant in God's blessing because of the restraint and self-denial of your courtship days.

I'D LIKE TO KNOW...

1) "Can a priest say Mass for the dead on Sundays and Holy Days of obligation?"

An ordinary priest who has no pastoral duties may offer Mass on Sundays or Holy Days for a person or persons deceased. The vestments, however, must be white, not black and they must say the Mass which is proper to that Sunday or Holy Day. The intention should be made that the Mass is applied for the dead.

Pastors, however, cannot say Mass for the deceased because they are obliged by Canon Law to celebrate the Divine Liturgy on Sundays and Holy Days of obligation for the members of their parishes.

2) "Why do priests insist that a Christian name must be given to children at their baptism?"

Because such is the law of the Church which wants that children have a heavenly patron or patroness to pray to, and to imitate in their daily life.

This law binds parents in conscience, that is under pain of sin. No priest can baptize a child if it has no Christian name. Thus parents should think of it before they choose a name for their child.

Ukrainian parents should give their children our own beautiful names, such as Volodymyr, Josaphat, Olga or Eufrosina, because these are the names of the Ukrainian Saints.

3) "A doctor told me that I should take "care" to prevent further conception, and he suggested some drugs. How would this affect a Catholic? He also mentioned sterilization? Is it a sin?

It is unethical and sinful to sterilize a woman as a means of avoiding conception. It is also a sin to use drugs for the same purpose. The pleasure attached to the marriage act is not given by God as an end to be enjoyed without any restriction. It is a means to an end, that is conception of children, and reward for the hardships of raising them.

If a good Christian doctor tells that it would be dangerous to have another child, then a woman is justified in taking any legitimate means to avoid pregnancy. Such means are: mutual self-control agreed upon by both marriage partners or the rhythm system.

Many reputable doctors have proven that this fear of the danger of conception is unfounded in most cases.

Pray to the Lord and follow His law concerning marriage and He will take care of you.

4) "Should a girl marry the man who got her into trouble?"

As a rule the Church is in favor of such marriages if it can be done without serious difficulties and inconveniences for both partners. Thus the child would be legitimate.

If, however, serious troubles are forseen which cannot be avoided, then the sinful partners should not get married because of the continuous quarrels and hatred that would follow in the later years.

5) "May a Ukrainian man get married in the Latin Rite without permission of his pastor or in spite of him?"

No, he can't. Permission must be obtained from the Apostolic delegate. It is a shame that some Ukrainian Catholic men do not have enough spine to stand up when their Latin Rite girl-friend insists upon marrying in her church. He should tell her that the law of the Church says that such marriages must take place in the church of the groom and be blessed by his pastor. He should remind her that obedience to the laws of the Church is the best proof that a person is a real practical Catholic.

6) "What does the reading of the Gospel recall to our mind?"

The reading of the Gospel recalls to our mind the preaching during the three years of the Redeemer's public life.

Woman, Where Art Thou?

Woman, where art thou now
When stage and screen and school, alas
Pervert our youth with sex themes, trash
And marriage vows are empty words,
WOMAN where art thou now?

Come forth I pray and stem the tide,
Bring back clean living, far and wide,
Current false standards do not abide.
WOMAN the time is now.

To show the world that we possess
More than mere personality
God gave us souls to raise us up
WOMAN the time is now!

For within thee lies the power
In this course thou wilt but follow:
Boycott those shops, those papers do not buy.
See not the shows, nor read the books
That wantonly flaunt sweet chastity.
WOMAN, this is thine hour!

Author Unknown

WILL YOU BE READY IN 1960?

by
Theodore Bleech

PUT A LITTLE zest into your life. Turn off that television. Try a little reading from the Catholic Press. It's exhilerating.

As I was tip-toeing through the pages, I was startled when suddenly confronted with some interesting and jolting reminders.

My good Catholic cousin, Mary — God bless her — always saves the magnificent Catholic periodicals, The Ligorian, The Way, The Byzantine Catholic World, Tabernacle and Purgatory, The Marian Helpers Bulletin, The Catholic Register, The Friar and so on. When I take them off her hands I have a veritable field day in perusing the interestingly-educational and soul-profiting Catholic liturature with its wealth of information and food for meditation.

ARE YOU AWARE?

"There is a Secret to be opened in 1960. The last secret of Fatima! Sister Lucy, to whom the Secret was given by Our Lady of Fatima over 40 years ago, said: "When the Secret is revealed in 1960 — some will be glad, but many will be sad."

"Will you be glad that you have fulfilled Our Lady's requests? Are you doing what Our Lady of Fatima asked you to do while there is still time? Are you offering up your daily tasks as a sacrifice in reparation? Are you saying the Rosary everyday? Are you wearing the Brown Scapular as a sign of personal consecration and making acts of consecration to the Immaculate Heart of Mary? Are you fulfilling Our Lady's First Saturday Communion request? Are you making at least an hour of Adoration once a week, conforming to Our Lady's requests for penance, sacrifice and reparation; just as the Angel at Fatima instructed the children, prostrating Himself before the Holy Eucharist, to pray for those who do not pray and to adore for those who do not adore!"

REMEMBER OUR LADY OF FATIMA SAID:

1) FASHIONS: "Certain fashions will be introduced that will offend My Son very much!" (Our Lady said this in 1917!)

2) HELL: "More souls go to hell because of sins of the flesh than for any other reason!" (Sins against the 6th Commandment.)

3) BAD MARRIAGES: "Many marriages are not good; they do not please Our Lord and are not of God."

4) PUNISHMENT OF THE WORLD: "The Blessed Mother can no longer restrain the Hand of Her Divine Son from striking the world with just punishment for its many crimes."

5) FIVE WARNINGS: "If my requests are not granted, Russia will scatter her errors throughout the world, provoking wars and persecution of the Church. The good will be martyred, the Holy Father will have much to suffer, and various nations will be destroyed!" (Remember, Our Lady told us this in 1917!)

6) AMEND: "I have come to warn the faithful to amend their lives and ask pardon for their sins. They must not continue to offend Our Lord Who is already deeply offended."

7) ROSARY: "Say the Rosary every day, to obtain peace for the world. Add after each decade the following prayer: 'Oh My Jesus, forgive us our sins, save us from the fires of hell, and lead all souls to heaven, especially those in most need of Thy mercy!'"

8) PRAY: "Pray, pray, a great deal, and make sacrifices for sinners, for many souls go to hell because they have no one to make sacrifices for them."

9) IMMACULATE HEART DEVOTION: "God wishes to establish in the world the devotion to MY IMMACULATE HEART. If people do what I tell you, many souls will be saved and there will be peace."

10) WORLD PEACE: "Tell everybody that God gives graces through the Immaculate Heart of Mary. Tell them to ask graces from her, and that the Heart of Jesus wishes to be venerated together with the Immaculate Heart of Mary, for the Lord has confided the peace of the world to her."

11) WAR: "War is a punishment from God for sins!"

12) FINAL PEACE: "In the end My Immaculate Hand will triumph, Russia will be converted, and there will be peace!"

13) 1st SATURDAY DEVOTION: "I promise to help at the hour of death, with graces needed for salvation, whoever, on the first Saturday of 5 consecutive months, shall confess and receive Holy Communion, recite 5 decades of the Rosary, and keep me company for 15 minutes on the mysteries of the Rosary with the intention of making reparation to My Immaculate Heart."

14) SACRIFICE: Our Lord appeared to Lucy in 1948. He complained bitterly and sorrowfully that there are so few souls fulfilling Our Lady's requests saying: "The sacrifice required of every person is the fulfillment of his duties and the observance of My Laws! This is the penance I now seek and require!"

15) ST. JOSEPH: (The only Saint who appeared at Fatima besides Our Lady. St. Joseph held the Child Jesus in his arms and blessed the 70,000 people three times. It is he of whom it has been said: "The sound of victory will be heard when the faithful recognize the sanctity of St. Joseph.")

Had we, CATHOLICS, the zeal and missionary spirit of the non-Catholic sectarians who are footloose among our people and other Catholics, and with much less to offer, we would be about the business of spreading Christ's and Mary's message. It is later than we realize, and yet, so much that is happening all around us moves us very little, if at all.

Our Lady appeared to a humble

Ukrainian girl in the village of SEREDNYE in UKRAINE. Her MESSAGE also stresses the need for repentance if we are to be saved. Part of the message of Our Lady of Ukraine says:

"The present times resemble the times of Noah. Then the world was scourged by the deluge of water; now the world is going to be scourged by the deluge of fire."

(The Catholic Register)

The television still remaining dormant, in spite of the fact that mother's favorite programs: westerns, were in full bloom at the moment, we continued ferreting in the Catholic Press, Having put aside the Marian Helpers, from which I excerpted the MESSAGE of FATIMA, I picked up "Divine Love" — a magazine of timely truths for all people, regardless of race, color of creed, as the subtitle avers, culling the following morsel:

One day, after having celebrated Holy Mass, Leo XIII was in conference with some of the cardinals. Suddenly he sank to the floor in a deep faint. Physicians who were hastily summoned, feared that he had already expired, for they could find no trace of his pulse. However, a short while later the Holy Father rallied, and regaining consciousness explained with great emotion: *"Oh what a horrible picture I was permitted to see."*

He had been shown in vision the tremendous activities of the evil spirits, and their plots to overthrow the Church. But in the midst of this vision of horror, the Pope was consoled to see St. Michael, the Archangel, appear and cast Satan and his legions back into the abyss of Hell. It was only a short time later that Pope Leo XIII composed the well-known prayer to St. Michael, and commanded that it be said after every Low Mass throughout the world from then on.

The second version: One day, as Leo XIII had finished Mass, attended by a few Cardinals and members of the Vatican staff, he suddenly stopped at the foot of the altar. He stood there for about 10 minutes, as if in a trance, his face ashen white. Then, going immediately from the chapel to his office, he composed the prayer to St. Michael, with instructions it be said after all Low Masses.

When asked what had happened he explained that as he was about to leave the foot of the altar, he suddenly heard voices — two voices, one kind and gentle, the other gutteral and harsh. They seemed to come from near the tabernacle. As he listened, he heard the following conversation:

The gutteral voice, the voice of Satan in his pride, boasting to Our Lord: "I can destroy your Church."

The gentle voice of Our Lord, replied: "You can? Then go ahead and do so."

Satan: "To do so, I need more time and more power."

Our Lord: "How much time? How much power?"

Satan: "Seventy-five years, and a great power over those who will give themselves over to my service."

Our Lord: "You have the time, you have the power. Do what you will."

Leo XIII was given to understand that from that moment Satan was given a time limit to accomplish his purpose, and a greater power to spread evil through those human agents who would dedicate themselves to his cause — though some

of our readers may find it hard to believe any human being would be so foolish to do this. Yet, the results of the past several years, with the great victories accomplished by the forces of evil in corrupting souls gives ample proof the devil has many willing human agents.

Leo XIII was further given to understand that if the devil had not accomplished his purpose at the end of the time limit given, he would suffer the most crushing and humiliating defeat. Furthermore, the forces of good would not be helpless in the face of the onslaught of Satan and his legions. They, too, were given a greater power for good if only they would use it. Through their prayers and sacrifices and good Christian lives, they could offset the power of the devil and his human agents. It was then that he saw the great role St. Michael was to play in this conflict. As, he had hurled Lucifer and the fallen angels out of Heaven after the "first revolt against God," so, too, he would play a great part in the battle to come, and would eventually cast Satan again into Hell.

It was as a result of this vision that Leo XIII then composed the prayer to St. Michael. But most astounding part is this: The devil reportedly asked for 75 years which were granted to him. The vision took place, and the prayer was given in 1884. Add 75 years to 1884 and you come to the year 1959 as the time limit for the the devil to do what he will against the Church.

For those who enjoy mystery and detective stories, movies and programs, I don't think a more thrilling episode has ever been presented to date than the holy mystery of the messages of Fatima and various messages revealed to the world. They are veritable wellsprings of inexhaustible spiritual wealth and strength. Be not mystified but detect the message that has been given for your welfare.

APPRECIATION

A well known reporter was startled out of the doldrums by a telegram — a telegram of acknowledgement.

For many years Al had been writing a column featuring personalities. The routine seldom varied — an interview, an arcticle, and a deadline. He tried to paint a fair picture of each person — even brightening up the canvas when he could.

But his efforts seemed to go unnoticed. People were always delighted at being chosen for the column. But after each article appeared, nothing more was heard from them.

Then the telegram arrived. It was the first acknowledgement he had ever received. It read: "Your article was excellent. Naturally I am delighted."

That's all it said—just those few words. But it was a big lift for Al.

A word of appreciation has great power. It can give others confidence and a desire to do better. And above all, it is Christlike to be appreciative.

"For the hope of the unthankful shall melt away as the winter's ice, and shall run off as unprofitable water." (Wisdom 16:29)

STIGMATISTS — Blessed Angela of Foligno lived twelve years without any food, St. Catherine of Siena — eight years, St. Ludwina of Shiedam — twenty years, Blessed Elizabeth de Rent — about fifteen years.

THE AMBITIOUS PRINCE AND THE HUMBLE BISHOP

by
Fr. Nick of Montreal

OSTENSIBLY, Prince Constantine Ostrozky was in Lublin on an inspection tour of his vast lands and numerous commercial enterprises. People kowtowed and bowed to him whenever he showed himself. The city's aristocrats vied with one another, lavishly wining and dining him—'the uncrowned king of Ukraina', as some sycophants were *wont* to call His Highness. On this day he was especially happy, as he continuously rubbed his pudgy hands with deep satisfaction. His secret plans were shaping up most favorably, even beyond his rosiest and wildest expectations. Oh, what silver and gold could accomplish! He smiled slyly to himself. The anticipation of more power was already making him giddy. His popularity was most enviable. Was he not a patron of the arts, a benefactor to hundreds of churches all over Ukraina? Too, could he not buy anything with his fabulous income of 15 million zlotys a year? Yes, by hook or crook, he would attain the zenith of political power. He could well, and if he played his cards right, would-become king!

There was a loud knock on the door to this his private chamber. The thick oaken portal opened and there was Prince Zaslawsky advancing towards him, his voice booming out the customary greeting. Prince Constantine rose from his mahogany chair. "Ah! My friend Zaslawsky. Welcome, welcome, indeed!", he exclaimed, one hand motioning to a huge divan, and the other grabbing for a flagon of Hungarian wine. He filled two silver cups to the brim, then handed one to his visitor. Zaslawsky took a sip and sighed with contentment. Said he: "I must congatulate you on your stock. Excellent vintage, I must admit."

Prince Ostrozky fondled his silvery beard. "The best money can buy," he boasted. Then: "And now pray tell me to what I owe the honour of this unexpected visit. Mayhap you need a loan? If so, do not hesitate to ask me. Within reason, of course," he hurried to add.

The visitor waved a hand negatively. "I am here on an errand of far greater import."

Prince Constantine's bushy eyebrows shot upwards. "Must be something serious."

"I... I...," hesitated Zaslawsky, "did not come alone. There is..."

Prince Ostrozky interrupted, "Ah! Your charming wife is with you, eh? Ask her to come in."

"No, it is not my spouse," explained Zaslawsky. "Tis someone more important."

"Who could be more important to a man than his beautiful wife?" chorted the host.

Prince Zaslawsky gave a smile. "Will you consent to receive him?", he asked timidly.

"So it's a he, eh?", teased Ostrozky, his eyes a-twinkle, though somewhat mystified.

"It's none other than His Grace the Bishop of Wolodymyr," suddenly ventured Prince Zaslawsky.

Instantly, Ostrozky became livid with anger. "That... that...," he spluttered, "that papist...that traitor is under my roof..?" He rose abruptly, despite his obese form. He flailed his arms, ranting. When the verbal storm had somewhat subsided, Zaslawsky urged, "He begs Your Highness to grant him a few minutes of your precious time. Is that too much to ask? Besides, methinks that Ipaty Potiy is a sincere and saintly man. Nor can you afford to antagonize the whole Ukrainian Episcopate. He is here as their representative. My advice is that you see him."

Somewhat calmer now, Prince Ostrozky retorted, "If it's about their plan of reunion with Rome, then he can return home."

"At the risk of sounding critical," ventured Zaslawsky more bravely now, "may I remind you that you yourself not so long ago made incipient plans for that very move. Have you forgotten your talks with the Papal Delegate Possevine?"

Riposted Ostrozky, "That is so much water under the bridge. Past history. Times have changed."

"The times or you?" asked Zaslawsky, becoming bolder by the second.

Thus cornered, Ostrozky could muster no adequate reply. The truth would betray his secret plans. On the other hand, not wishing to lose a potential ally in the person of Prince Zaslawsky, he could not refuse what the latter considered to be a reasonable request.

He mustered a smile. "I wish you to know that if I consent to see His Grace, it is only because I value your friendship so much," he said flatteringly.

"I am quite honoured," answered Prince Zaslawsky, rising from his seat. "I'll go and tell His Grace to come in. Until we meet again." He turned to take his leave.

"Are you not staying for the talk?" inquired Ostrozky. "I might need a witness, you know." This half-jokingly. Then as an afterthought, "Perhaps a second, too."

His hand on the solid gold handle of the door, Zaslawsky laughingly riposted, "I'm sure that Milord Bishop Potiy will not challenge Your Highness to a duel."

The prince magnate made himself comfortable on the divan just vacated by his friend Zaslawsky, his mind meanwhile churning with arguments, rebuttals and rebukes he intended to heap on Bishop Ipaty Potiy.

The latter gave a respectful knock on the door and entered into the opulent room of the richest man in the Ukraine. He made a slight bow, but the Prince did not rise. The Bishop looked around for a chair, but the magnate did not invite him to sit down. Fingering his pectoral cross, the prelate began without hesitation. "Since Your Highness was gracious enough to deign to receive me, I promise not to take too much of your precious time. As His Highness, our mutual friend, Prince Zaslawsky, has no doubt already told you, I am here to represent the Ukrainian

Episcopate. After mature deliberations we have decided to follow through with your plans of our re-union with the Holy See of St. Peter, as initiated by Your Highness. We have agreed that, as you once said, there must be a return to the pristine discipline. To be once again under Roman jurisdiction would be most beneficial to the souls of our Christian people. Therfore, we beg Your Highness to support us and marshal other princes and civic leaders in favor of this noble cause."

The Prince pretended to consider. Then: "But it is bruited about that you and your colleagues have modified the initial conditions set down by me in a letter I wrote you."

"The modifications we made were inspired by the purity of doctrine, Your Highness," answered the Bishop. "We have not betrayed our native Byzantine-Slavonic Rite, not by one iota."

"But," retorted the Prince, "I was told that you and your confrères are willing to cede many things to the Latins. Our people will certainly not stand for that!"

Bishop Potiy raised a hand in protest, his eyes brimming with tears of sincerity." Your Highness, I give you my word as a man-of-the-cloth and a Ukrainian that we have not contemplated to sell out, or to betray our sacred trust. If you so wish, we shall readily tear up the documents we have hereto prepared for Rome, and you may draw up new ones, so long as they — the conditions, that is — are in conformity with the true Christian dogmas of *yore*. That should be reasonable enough."

Reluctantly and diplomatically Prince Ostrozky agreed to think things over. However, the Bishop pressed for a more concrete and definite answer — something more tangible than a mere vague promise, to report to his episcopal colleagues. "But, Your Highness," he insisted, "what is there to mull over? Are we not meeting you halfway? Was not such an ecclesiastical reunion with the Holy See your own pet dream not so long ago? Your own letters to me bear witness. . . ."

"Sure. . . sure," hedged the magnate, "but the political situation has changed since then."

"But this has little or nothing to do with politics," replied Potiy. "Besides, King Zigmund is favorable to such a move on the part of our Church, despite certain Polish bigots, who have their own axe to grind."

And so the debate went on for more than an hour. The prelate was in tears finally. But the Prince refused to grant his co-operation. All of which he managed rather deftly, in order not to betray his ambitious plans or verbally commit a crime of lèse-majesté against the King of Poland, who at the time ruled over most of Ukraina.

In his pure sincerity Bishop Ipatiy Potiy could not suspect the Prince of entertaining ulterior motives. His goal was the salvation of the immortal souls of his noble Christian people. Of a sudden, while Prince argued most subtly, the Bishop, as though inspired, dropped on his knees and grasped the magnate's sweaty hand in his own. Pale with emotion, he begged the Prince to support the move of reunion with Rome for the sake of millions of souls.

Unfortunately, the Prince remained adamant and unyielding. He absolutely refused to commit himself. Too, he was perversely amused to see a Bishop on his knees before him. He wondered what Potiy would think or say if he knew that he — Ostrozky — had already made

plans to attend the Convention of Polish and Lithuanian Calvinists which was to be held in Torun; that he contemplated the creation of a major political force based on the union between the Orthodox and the Protestants. For him-hell-bent on becoming a ruler — this was the point of no return.

As even Christ stood up after the agony in the Garden of Gethsemani, Bishop Potiy rose to his feet and regaining his composure, bade the Prince farewell. An invisible hand seemed to guide him to the door and went out. With or without such a power as Prince Ostrozky, the Ukrainian Bishops were resolved to go through with what became the Union of Brest, (1596). The Ukrainian Church, separated from Rome through no fault of its own, would once again become an integral part of the true Fold of Christ. He himself would go to Rome to bring about said reunion, if need be.

Back inside, Prince Ostrozky was congratulating himself on his cleverness in not giving himself away. A Catholic Ukraina, in his eyes, was not conducive to his becoming a crowned ruler. But a religious war might just do the trick. So what if blood flowed? The seeds of new kingdoms and empires fed on human blood.

And it came to pass that a great man, owing to his personal ambitions, refused to become even greater — a lay apostle. Both men had dreams. However, only one materialized. The crown the Prince desired eluded him, but the miter of the humble Bishop of Wolodymyr continued to crown a head to which even today Ukrainian Catholics the world over bow with profound respect.

The Easter eggs or "pysanky" are delicately and intricately hand-painted eggs. The origin of the custom dates back to the earliest Easter observance in pagan Ukraine when the painted egg represented the ressurection of nature to a new life at the coming of springtime.

With the advent of Christianity the painted egg became a symbol of man's ressurection which was effected by the ressurection of Our Lord, Jesus Christ.

The pysanky are exchanged throughout the three days of the Easter holiday with the familiar greeting "Christ is risen", to which the recipient replies: "He is risen indeed!"

GO TO MARY

GO TO HER

You who are crushed by material misery, defenceless against the hardships of life and the indifference of men.

GO TO HER

You who are in mourning and assailed by moral trials.

GO TO HER

Beloved invalids and infirm, you who are truly welcomed and honored at Lourdes as the suffering members of Our Lord.

GO TO HER

And receive peace of heart, strength for your daily duty, the joy of sacrifice offered.

You Do It, Mother

WHEN the doctor told us that our little girl was fatally ill, I walked into the nearest Catholic church and promised Our Lady that if she were cured, I would do all in my power to bring her up as a Catholic. At that time, the promise seemed irrational, for I had married out of the Church, and my husband thought all religions were a racket. Our four children were unbaptized, and completely uninstructed. It seemed a hopeless muddle, but I acted like a child who has struggled with a snarled and tangled skein of wool, and then, with complete confidence, hands it over to her mother, and says "You do it, Mother."

Well, our doctor suggested that we might like a second opinion and that week he arranged a consultation with a diagnostician. This man made all the usual tests and then announced that the child was on the road to complete recovery. My husband simply thought the first doctor was wrong, but I was sure that he had been justified in his serious opinion, and the miracle came clear to me. But how, when it came to the point, could I bring one child up as a Catholic and not the others? And how could I do anything for the children while I was outside myself? Viewed in the cold of reason, the picture of Tom putting up with a second marriage in the Church, seemed far-fetched.

But I began to pray. At first, things looked more hopeless than ever, for this was war-time England, and Tom's office was moved to the country, where there was no church near. The children had to go to the village school, and Tom began to grumble at its roughness and uncouthness. Timidly feeling the way, I said, "It is a pity we can't afford a boarding school—perhaps a convent school." "That would be wonderful," he said, much to my surprise; "those Sisters do wonders with girls."

Our nearest town was Bridgewater, Somerset, and I used to go in by bus about twice a week. The Catholic Church was next door to the public library, and I felt as if Our Lady had placed it there on purpose! I used to go in there and just sit and let the grace of God seep into me, if it could do that, with one so long estranged. I wasn't even too sure that it was all true, but I was placing the matter in Our Lady's hands. "Give me Faith, if there is such a thing as Faith," was my attitude. Of course, I didn't tell Tom anything of what was going on in my mind; English people are so impersonal, they can never talk about what they feel deeply. I bought a copy of the **Garden of the Soul**, and started to say the prayers, and I subscribed to a Catholic newspaper, which he rather liked, for the foreign news was well given. Then I started the Thirty Days Prayer, and things really began to hum.

Before the thirty days were up, Tom was transferred to Bournemouth, where there were lots of schools and houses. I was riding on a bus, soon after I got there, and I saw a sign saying: St. Joseph's Catholic Church. This was where I wanted to live—the district was about our income level, and I jumped up and got off the bus at the next stop. Back I went to the church for a few moments prayer, and then I sought out a real estate office. Had they an apartment or house vacant? Sure, they had; the one we took was two minutes walk from the church. Was there a convent school in the district? Sure, first right, second left, "You can't miss it."

So, there we were, near a church, and the children at a convent school. So far, so good, but we were a long way yet from home. But I was in the Jesuit church one day in the center of Bournemouth, and right at the seat where I was kneeling, was a paper-bound "Simple Prayer Book" and it was open at the section dealing with marriage. Right then and there, I took a decision, my mind was firm, but as I got up, I found out that my knees were not. They were wobbling, and my stomach was shaking and quivering, as I went out of the church and rang the bell of the presbytery. I asked to see one of the Fathers, and as I waited, I could feel my heart pounding and beating, so that by the time he arrived, I could hardly speak. Golly, but what an earth-shaking business is this returning to the Church.

The Father listened encouragingly to my tale, but at the same time, I could see that he took a dim view of women who messed up their mixed marriages. He asked my address, and then he told me with calm unconcern that I was in the wrong church—even in the wrong diocese. It was true! Bournemouth is a long straggling coastal town, half in Hampshire, and the diocese of Portsmouth, and half in Dorset, in the diocese of Plymouth. Oh, dear, the whole story to recite over again. And it seemed so much the worse, right close to home, as I would be.

However, my own parish priest was perfectly matter of fact about the business, and advised me to start going to Mass, to pray, and await events. All these things I did, but not yet had I broached the matter to Tom. That pesty English reserve again. But it was all settled for me, for one evening I was dressing for dinner, and I heard a ring at the door, and Tom answered it. Imagine my horror when I felt that I recognized the voice of Father Ryan! Like lightning, I hurried into my clothes, and went out to investigate. Sure enough, there was Tom and the good Father both looking somewhat baffled. I would have been delighted if the earth had opened up and swallowed me whole and entire. However, it was now or never. So I sidled up to Tom, real feminine and coy, and said, "This has been simmering in my mind for a long time—would you mind getting married all over again, in the Church, just so that I could be sure of you forever?" That was a real inspiration, for Tom considered it Romance Plus, that a woman would do such a thing, after fifteen years. Just imagine, after all my worrying, and terror, it was as easy as that.

Then, the two eldest girls suddenly asked if they could become Catholics. Why did they do that? There were plenty of non-Catholic girls at the convent, and I'm not aware that any of the others wanted to do the same thing. Can you wonder that I am grateful to Our Lady for all these favors? The Mother Superior whom I interviewed, arranged special instructions so that their reception into the Church should coincide with the time when our marriage was to be

solemnized. So they made their first Communion at the same time as I made my first after fifteen years. Little Ann who was then three years old, was baptized at the same time as her two sisters.

That Communion morning had its moments of humor, as well as the solemnity and happiness. For the war was then at the early stages, and the military had decided that that cold and chilly dawn was just the right time for an anti-invasion exercise. So as we rounded the corner of our apartment, what should we see, but six Tommies, armed to the teeth, their bayonets glittering in the light of the shrouded street lamp. "Where are your gas masks?" asked the sergeant, determined to ensure that the civilians were well and truly awed. So back we had to trudge to the flat, creeping in, so as not to disturb the sleeping Tom. Then as we entered the church, all thoughts slid from my mind, except thankfulness for all the graces I was receiving.

Of course, all this time, I was still praying for the ultimate conversion of my husband, but I had a feeling that the time was not yet ripe. But there was one more grace which came to our family during those war years; my son, who was fourteen years old at that time, announced that he had decided to become a Catholic. Humanly speaking, he was an unlikely subject, but with Our Lady, nothing is impossible, and so he was instructed, and soon he was serving on the altar, every Sunday.

And the last miracle of all (no, the last but one, for Tom has yet to be gathered in), the last but one is that we are all back here in this wonderful country, where we should have stayed right along, and we are all patiently waiting until our five years are up, and we can get our final papers. And then, I have every confidence that it will be time for Tom to join us.

How would it all have worked out if we had stayed in this country? Well, the grace of God can reach everywhere, but still the fact that you are living under conditions where you may be hurled into eternity at a moment's notice—well, it does make a difference to your point of view.

FOR TODAY, LORD...

Make me strong in mind and heart
To do the things that should be done.
Let me learn — to know myself.....
To take each day one by one;
To do today, and everyday,
The chores that go to make the day.
Let me love, and learn to love
To pray and talk to You above.....
In joy, at work, at play or sorrow;
To start today when to begin
Is always left for tomorrow.
Teach me, Lord; reach me, Lord
Through the moments of each day.

Theodore Bleech

FALSE SCIENCE

Some "scientists" pretend to be agnostic. They affirm that science cannot prove the existence of God. They give all their attention to their own little field of inquiry but they do not bother with a rational explanation of the universe as a whole. Thousands of great scientists have not been agnostic. The great Marconi says: "It is a mistake to think that science and faith cannot exist together. Faith in the Supreme Being whose rule we must obey can alone give us the courage and strength to face the great mystery of life."

-ANGELS-

GOD IS the Creator of heaven and earth because He made all things *from nothing*.

The most excellent of God's creatures are *angels* and *men*. The angels are very numerous. St. John says that he saw *thousands upon thousands* of them, praising God in heaven. (Apoc. 5, 11), because God made them to serve, love and adore Him in heaven.

The angels are pure spirits, and therefore have *no bodies*. They are like our soul: They have *understanding* and *free will*.

God gave them great wisdom, power and holiness.

All angels were put on trial so that they might gain heaven. We do not know through what kind of trial they passed.

Some of the angels disobeyed God and sinned. St. John suggests that one third of the angels rebelled against God: *His tail* (the tail of the dragon) *was dragging along the third part of the stars of heaven*. (Apoc. 12, 4).

The good angels went to heaven, while the rebellious ones were thrown into hell.

These are the *bad* angels, or *devils*. They tempt us to sin. The good angels serve God in heaven and on earth.

God gives to each one of us a *guardian* angel to *pray* for us, to *inspire* us (suggest good acts) and to *help* us to reach heaven. They defend us against the temptations of the devil. God always helps us to resist temptations if we ask His help. *See that you do not despise one of these little ones, for I tell you, their angels in heaven always behold the face of My Father in heaven*. (Mt. 18, 10).

Angels and man created by God and for God, can find their rest, happiness and peace, only in God.

The leader of the good angels is *St. Michael*, the archangel. Lucifer is the leader of the bad angels whom we call devils.

CATECHISM LESSON

1) Which are the most excellent creatures of God?
The most excellent creatures of God are the angels and man.
2) What are angels?
Angels are pure spirits, without

bodies, created to see, adore and love God in heaven.

3) Did all the angels remain faithful to God?

Not all the angels remained faithful to God; some of them sinned and were thrown into hell. They are called bad angels or devils.

4) How did God reward the good angels that remained faithful to Him?

God took the faithful angels to heaven and made them happy forever.

5) How do the good angels serve God?

The good angels love God, praise Him in heaven, and some of them watch over us.

6) What do we call the angel who watches over us?

We call the angel that watches over us our GUARDIAN ANGEL.

7) How does our Guardian Angel watch over us?

Our Guardian Angel protects us, inspires good thoughts in us, defends us and prays for us.

8) How do we honor our Guardian Angel?

We honor our Guardian Angel by loving him, calling on him for help and saying the prayer: "Angel of God..."

PRACTICAL RESOLUTION: "In all my troubles and temptations I will always recommend myself to my Guardian Angel, saying: 'O Good Angel, help me.'"

MOTHER

Sunshine of morning,
Starlight at night,
Serenity of dawning,
Outlook — bright.
This is my mother
Throughout day and night.

Theodore Bleech

MARY'S GUIDANCE

Many people are discouraged in their daily chores. The thought of the Blessed Virgin can wipe out their weariness.

When St. John Vianney, the famous French pastor, was a boy, he had to work in the fields. He felt exausted from the heat or rain. Then he invented a wonderful means which made his labor easy and pleasant. He did it for the Blessed Virgin, his loving Mother.

Before he began work in the morning, he placed the picture of the BVM. not far from his place of work. From time to time he looked at it to draw new strength.

When he reached the place of the picture, he moved it further away and continued his work... And this he did until evening, offering his sweat and tiredness to her.

Thus he got into the habit of working under the eyes of his heavenly Mother offering his toil to God.

NON-CATHOLIC EDUCATION

A Catholic boy, brought up in a non-Catholic school, paid a visit to his pastor. Looking at a Crucifix on the desk of the priest, the young student exclaimed: "Poor fellow, who so cruelly wounded and mistreated him?"

IGNORANCE — A young girl before getting married was asked by the priest: "Were you baptized?" She replied: "I do not exactly know, but I have some marks on my arm."

For Humor's Sake

LAST HOLE

The stranger in town stopped when he saw the funeral procession. As it went by, he noticed a bag of golf clubs on the top of the coffin. "Good gracious," he said to the man standing beside him, "that man must have been a golf maniac."

"How do you mean, 'Must have been'?" was the reply. "He is! He's got a big match on this afternoon. That's his wife's funeral."

He: "Dear, you must be more careful. The bank has just returned the last cheque you wrote.

She: "Darling, that's wonderful! What shall we buy with it this time."

Mother: "Johnny, did you fall down in your good pants?"

Johnny: "Yes, ma'am. I didn't have time to take them off."

He: "I've changed my mind."

She: "Does your new mind work any better than your old one?"

Little Jimmie was asked by his teacher. "And Jimmie, what are you going to give your little brother for Christmas this year?"

"I dunno," said Jimmie, "I gave him the measles last year."

Teacher: "Johnnie, what do zebras have that no other animals have?"

Johnnie: "Little zebras."

The butcher was waiting on a customer when a woman rushed in and said, "Give me a pound of cat food, quick!"

Turning to the other customer, she said "I hope you don't mind my getting waited on before you."

"Not if you're that hungry," the other woman replied.

Dottie: "Mother, you know that vase you said had been handed down from generation to generation,"

Mother: "Yes, dear."

Dottie: "Well, this generation has just dropped it."

Hotel Clerk: "Did you take a bath?"

Mountaineer: "No, is one missing?"

Teacher: "Willie, I'm ashamed of you. When I was no older than you, I could tell all the Presidents off in order."

Willie: "Yeah, but there were only three of four then."

"Did you get the licence number of the car that knocked you down, ma'am?" asked the lawyer.

"No," replied the lady, "but the blonde nitwit who was driving wore a three-piece tweed suit lined with satin, had a green hat trimmed with red berries and had a cocker spaniel in the back with a silver studded collar."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 5.
Рік XXXI, ч. 5.

ЗМІСТ : CONTENTS

Революційна сила Христового Воскресення
о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Пасха Марії ---------- о. М. Дороцький 3
Місячне Намірення Ап. Мол. -- о. С. Б. ЧНІ. 4
Небесна Мати ---------- 7
Аскольд і Дир ---------- 10
Найперша й найбільша доповідь ---------- 12
Я не вірю в безсмертну душу і кінець ----- 14
Свята Евфросина ------ о. М. Щудло, ЧНІ. 16
Неоцінений Скарб ------ о. Р. Хом'як, ЧНІ. 21
Хотів би ти знати? ---------- 23
День Матері ---------- о. Теофіль Гурко 25
Святе Причастя ------ Сестра Б-ниа ЧСВВ. 26
Ніщо не заступить дітей ---------- М. Щ. 28

Resurrection of the Lord 33
Ukraine, Mary's Dowry...
M. Schudlo, CSSR. 35
Stars in your mental sky...
Fr. Nick of Montreal 40
Mothers know ..... H. E. Wade, CSSR. 42
Faith and Fashion ..... John Zubaly 45
My Mother ..... Theo. Bleech 46
I'd like to know 48
Will you be ready in 1960? .... T. Bleech 50
The ambitious Prince and the humble Bishop,
Fr. Nick of Montreal 54
You do it, Mother 58
Angels 61
For Humor's Sake 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Червень
1959
June

REDEEMER'S VOICE

Пресвяте Серце Ісуса—Лік на модерні лиха

о. В. Зінько, ЧСВВ.

НАШУ добу за Св. Писанням можемо назвати мерзотою запустіння. Про неї згадує євангелист Матвій (24, 10-15), а ця доба визначатиметься тим, що прийдуть усякі лжепророки і зведуть многих, будуть і природні катаклізми-нещастя, що спадуть на людство.

Наш час подібний до того, що його описує Христос в Своїм оповіданні про знищення Єрусалиму та кінець світу. Спостерігаємо дуже від'ємні явища головно в порядку думання та поступування людей. Чи сьогодні Церква має ту повагу, що її повинна мати Божа і одиноко тривала Установа? Хто сьогодні з нею числиться? Так є різні заяви, але вони тільки в більшості з вирахування, а не з внутрішньої потреби та зо щирого переконання. Ми були цього свідками в одній сусідній державі: доти Церква була добра, доки йшла за забаганками світського проводу, але коли вона сказала: "Досі можу, а далі мені не вільно", то почалося те, що ще сьогодні не скінчилося.

Подібні познаки знаходимо між нашою громадою: кожен з острахом бачить, що думки нашої спільноти стають щораз більш земські, матеріяльні, поза доброю хатою, радієм, автом, заробітком, вигодою—нічого вищого не бачиться. А що більше навіть щораз то сміліше проповідуєтья байдужість до наших життєвих справ, як от Церкви, обряду рідного та й племінности. Раз-по-раз чуємо навіть від передових, які повинні мати ці справи на увазі, що "те все одно, це речі побічні, минущі, ми в іншому місці, серед інших окремих обставин", а навіть впрост засуджується всякі зусилля в цій ділянці. То не поможе, то вже пропало, тепер такий світ..."

І тому з острахом та огірченням ми є свідками таких явищ, що їх тому кілька років ніхто не був би сподівався та не припускав би, що ми змогли собі на таке позволити і то без ніякого спротиву.

Дуже важка недуга розточує наш громадський організм, і ця недуга це **опортунізм.** Життя відповідно до хвилі, до обста-

вин, чи як пластично висловлює наша стара знаменита приказка: "Скачи, враже, як пан каже". Ми зараз живемо для нині, для себе, а не для вічности, для завтра, для других, тобто Бога—нашого Творця та людей—наших ближніх...

Та в лікуванні кожної недуги найважливішим чинником є **діягноза** чи пак вдале розпізнання недуги. А ми ж усі хочемо поправити цей хоробливий стан нашого громадянства на кращий, на здоровий та життєносний. Отже і нам насамперед треба такої діягнози, розпізнання зла, щоб на те зло винайти відповідний і успішний лік. Попередні наші слова вже вказали частинно на цю недугу, що нас мучить та розточує, а це **опортунізм**. Чи для кращого запам'ятання "сам-собі-пан" і "Пийте люди, бо завтра не буде". Це так мовити б два технічні окреслення нашого невідрадного положення.

Лікар, як розпізнає недугу, то йому не вистачає тільки сказати, яка це недуга, але ще треба знати бакцилі цієї недуги і мати готовий антидот на них. Тому лікарі дуже добре знають, яка є причина та бакцилі рака чи іншої невилікувальної недуги, але покищо вони її тільки випадково та доривочно лікують, а це ради того, що не мають ще відповідного антидоту. А чи на цей сучасний опортунізм є відповідний антидот у духовному порядку? Так, є і зараз ми на нього вкажемо.

На цей шлях нас наводить саме Св. Пйсання у згаданому місці: "Через намножене беззаконня прохолоне любов багатьох" (Мт. 24, 12). Іншими словами, ми є хворі на такзвану анемію, цебто не бушують по нашій істоті якісь руйнуючі баклиці, але властиво нам **брак червоних тілець у крові.**

У християнському організмі з'явилася немічна кров, а кров християнства це любов. Так як колись жиди казали, що душа знаходиться в крові, так зараз ми християни мусимо признати, що душа християнства знаходиться в любові, бо не був би сказав Христос, а по цім пізнають, що ви **Мої учні,** коли матимете любов між собою. Найвищий закон християнства це подвійна заповідь: любити Господа Бога усім серцем, завжди, всюди і то в найвищім ступені! Тому і Божественний Спаситель з'явився Марії Маргареті і сказав: "Ось Серце, що так полюбило людей!"

Оцими словами Христос вказує на брак любови, на анемію нашого християнського організму. Св. Церква, щоб рятувати загрожений організм, пішла назустріч бажанням Пресвятого Серця і тому авторитативно помагає поширенню цього набоженства, наділює його відпустами, серед своїх священиків має горливих апостолів цього Божественного Христа Чоловіколюбця. Церква установила ще й окремий день, так би мовити, передачі людству червоних тілець любови —празник Пресвятого Серця Ісуса.

Отож погляньмо на те Боже Серце, що б'е джерелом найкращої, бо Божої крови, дивімся яке воно життеносне та здорове! Хай воно нам розвіє всякі сумніви щодо невиглядности вилікування нашої християнської спільноти! Як Серце здорове, то й вся кров буде здорова. Та перебігає нам дорогу тепер інший закид чи запитання: яким робом перепровадити здорову Божу Кров до нашого організму.

Це зовсім легко. На це маємо трансфузію Божої Крови в наші душі, а це св. Причастя та інші св. Тайни і молитва.

Лікарі лікують своїх пацієнтів двома способами: такзваною гомеопатією, тобто клин клином вибивають, напр. коли хтось з води дістав недугу, то вони тою таки водою стараються недугу усунути. Таку саму гомеопатію ми маємо в духовнім порядку. Сучасні люди мають любов, але це любов до землі, себе, розкошей та примх. Це світська, зла і грішна любов. Отож цю викривлену любов треба вигнати правдивою любов'ю! Ця ж любов знаходиться в Божім Серці. Черпаймо її для себе та для других. Скільки людей невдоволених та нещасних, які часто кінчають з собою, бо не мають зрозуміння, не мають взаємности, прихильности до себе!... Вкажімо їм на джерело найправдивішої, непідробленої любови, що трискає з Божого Серця. Всіма силами стараймося вигнати злу любов з нашого серця, з нашого середовища, а вщіпляймо Божу, правдиву любов! Любов старих бордюгів заступім новою живою і найкращою любов'ю!

ЛЮБОВ—ЛІК НА ГРІХ

Ніякий грішник не важився б допускатися смертельного гріха та засуджувати себе на прокляття, якщо б часто й поважно призадумувався над любов'ю Спасителя до людських душ і про ціну, якою Божий Син відкупив його від прокляття.

Проклята душа чинить велику кривду собі самій, бо свідомо та добровільно засуджує себе на вічні муки до пекла й так назавжди зриває дитинний зв'язок із Богом. Куди ж більшу кривду чинить вона любові Ісуса Христа, що помер на хресті за її спасіння!

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ ВЛАДИКА КИР НІЛЬ САВАРИН, ЧСВВ.

1905, 19. V. народився в Старім Самбірі.
1922, 28. VIII.—вступив до Чину Св. Василія Великого.
1930, 14. IX.—зложив урочисті обіти.
1931, 23. VIII.—одержав тайну священства, і вкоротці потім, виїхав до Канади.
1943, 3. IV.—назначений на єпископа.
1943, I. VII.—висвячений на єпископа-помічника для ВПреосв. Архиєпископа Кир В. В. Ладики, ЧСВВ., Ординарія українців католиків у Канаді.
1948, 3. III.—Історична подія Укр. Катол. Церкви в Канаді. Св. Отець, Папа Пій XII оснував три Апостольські Екзархати для українців католиків у Канаді. Преосв. Ніль Саварин став Єпископом-Ординарієм Екзархату Західньої Канади, з осідком в Едмонтоні, Алта.
1956, 3. XI.—Кир Ніль стає Ординарієм Едмонтонської Єпархії.

На многі й благі літа, Владико!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

о. С. Б.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ МИР І ЛЮБОВ МІЖ ЛЮДЬМИ ЧЕРЕЗ НАБОЖНІСТЬ ДО ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ

(Місячне намірення Апостольства Молитви на Червень благословлене Св. Отцем)

ВІДКОЛИ спалахнула пожежа першої світової війни, Вселенські Архиереї про ніщо так ревно не старалися, як про мир між народами. Папа Венедикт XV дав ясні норми, що мали на меті привернути й усталити мир. А Пій XII у своїх численних письмах і промовах ядерно представив науку Св. Церкви про війну й мир. Він звернув увагу на те, що властивою причиною всіх війн є віддалення людей від Бога і Його закону. Цей великий Папа подав також засоби, що можуть влегшити нещасну долю терплячих з причини війни і навіть не допустити до війни. З його наук видніє передусім одна правда: основою правдивого миру це справедливість і любов.

МИР це ОВОЧ СПРАВЕДЛИВОСТИ. Мир спирається на спокою (тихомирю) ладу. Тому конечною умовиною миру є захована ладу в відношенні людей до Бога і людей між собою, а до цього необхідне є захована справедливости. Без справедливости нема миру. Мир це діло справедливости. (Ісая: 32, 17).

МИР є ОВОЧЕМ ЛЮБОВИ. Нема нічого, що так ладнало б і устаткувало б життя у відношенні до Бога і Його закону і заразом лучило б нас з Богом і ближнім, як любов.

МИР є передусім ОВОЧЕМ БОЖОЇ ЛЮБОВИ цебто Св. Духа, як це навчає Св. Павло (Гал. 5, 22): "А плодом Духа є: любов, радість, мир..." Того Духа спокою обіцяє нам Христос: "Мир оставляю вам, Мій мир даю вам, не як світ дає, Я даю вам" (Іван 14, 27).

Набожність до Пресвятого СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО ще певна дорога до миру й християнської любови між людьми. Наші церковні книги звуть цю набожність набожністю до "Чоловіколюбця-Христа". Чи може щось більше наповнити наші серця бажанням миру й любови до других людей, наших ближніх як свідомість, що сам Господь, Христос — Чоловіколюбець, безконечною любовю любить людей? Боже Чоловіколюб'я було причиною, що Всевишній перед віками рішив: "Сотворім чоловіка на наш образ і подобу" (Бут. 1, 26), щоб людину зробити колись учасником власного щастя, вічної любови й миру. Коли людина згіршила, тоді Боже Чоловіколюб'я рішило Воплочення Божого Слова й Відкуплення. Чоловіколюбиве Серце склонило Христа, що Він взяв на себе всі страждання і хресну смерть, щоб нас примирити з Небесним Отцем і так здійснити заповіт проголошений анголами при Його Різдві: "На землі мир" (Лука 2, 14). Щоб мир і любов між людьми все царювали, Христос-Чоловіколюбець. лишає Своїй Церкві Св. Духа, Божу Любов, і через того Св. Духа "ми дітьми Божими звемося і ми ними є" (І Іван 3, 1). У Літургії і Кивоті Христос-Чоловіколюбець продовжує Своє життя й жертву з любови до людей, щоб в цій Жертві і в Св. Причасті всіх людей злучити в найтіснішій любові.

Звідси ясно слідує, як дуже набожність до Чоловіколюбивого Серця Христового може причинитися до миру й любови між людьми. Християни, що почитають Пресв. Серце Христове, розважають про Його любов, милосердя для людей і загрівають свої серця до наслідування Христа-Чоловіколюбця. Це наслідування основно відроджує життя християн, переймає сердечною любов'ю ближнього і зусиллями у нашім відношенню до всіх людей показувати ділом правдиву любов, поширюючи кругом себе мир, одним словом по взору Христа бути чоловіколюбцями на землі. З другої сторони, через набожність до Христа-Чоловіколюбця вірні відчиняють собі невичерпане джерело Божих ласк, безконечних скарбів Божої любови й милосердя.

Тому останні Св. Отці раз-у-раз поручали набожність до Христового Серця, як певний лік на всі суспільні недуги сьогоднішніх бурхливих часів, зокрема міжнародної ненависти й людського самолюбства. Папа Пій XII у своїй енцикліці ("Budete черпати води" з р. 1948) пише: "Вкінці, спонукані сильним бажанням, щоб поставити запору безбожним зусиллям ворогів Бога й Церкви, і заразом, щоб знову привести родинну й суспільну спільноту до любови Бога і ближнього, не вагаємося торжественно заявити, що набожність до Пресв. Серця Ісусового є найуспішнішою школою Божої Любови, кажемо, Божої любови, бо на ній повинно основуватися Боже Царство в поодиноких душах, у родиннім спожитті та в народах.

Просім Непорочне Серце Марії, Матері Милосердя й Божої Любови, щоб своїм заступництвом вимолила в Пресв. Серця Христового ласку, щоб ми зрозуміли особлившу потребу набожности до Серця Христового, самі визначалися по взору Христа правдивим чоловіколюб'ем і були апостолами миру й любови до ближніх насамперед у наших родинах і потім серед других людей.

Місійне намірення: Вічне спасіння тих азійських народів, серед яких Церква не може свобідно виповняти свого апостольського завдання.

Липень: Загальне намірення: Щоб усі, спонукані справедливістю й любов'ю, старалися запобігти нещастям, що трапляються по дорогах.

Місійне намірення: Успіх апостольської праці в Сіямі.

ПОМИЛКОВИЙ ПОГЛЯД

Дехто не їсть бараболь, бо каже, що вони занадто ситні. Чи це правда? Ні, неправда, бо лікарські досвіди виказують, що макерони 4 рази ситніші ніш бараболя, рижи—3½ разу, вівсянка (овтміл)—4 рази, чоколядовий кейк —4 рази, обаринок—2 рази, пай—3 рази.

Бараболя дуже поживна, бо поживністю один фунт спечених бараболь рівняється одному фунтові курячого м'яса, 5½ фунта воловини, 1½ квартам молока, 8-ом яйцям, 4 фунтам вареної капусти та 5 фунтам помідорів.

УРЯД ЄПИСКОПА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

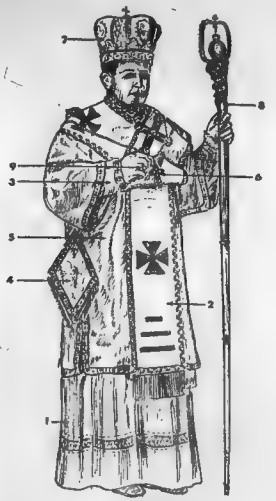

ЛІТНЬОЮ порою відбуваються по наших парафіях канонічні візитації цебто єпископ відвідує різні церкви, стрічається з людьми, говорить із церковними комітетами, тощо.

Яку ціль мають ці канонічні візитації, що кожен єпископ проводить по своїх парафіях? Заки відповімо на це важне питання, треба пояснити, хто такий єпископ і який його уряд у Христовій Церкві.

Хто такий єпископ?

Кожен католицький єпископ є наслідником Апостолів. Христос вибрав 12 апостолів і звелів їм іти по цілім світі та голосити Його Євангелію всім народам: **Ідіть по цілому світі та кожному сотворінню проповідуйте Євангелію, Хто увірує й охреститься, той буде спасений, а хто не увірує, той буде осуджений.** (Мар. 16, 15-6). Отак Спаситель попрощався зо Своїми апостолами, як у дні вознесення відходив до Небесного Вітця.

Бувши наслідником Апостолів, кожен єпископ є **Христовим амбасадором.** Земські королі та президенти мають своїх амбасадорів по різних країнах світу, в яких вони займаються інтересами свого царя чи президента й представляють його перед народом тої країни, в якій вони є амбасадорами. Амбасадор не займається власними справами, але справами свого царя та свого краю.

Таксамо й єпископ, бувши амбасадором і представником Христа, дбає про справи Його Церкви, про поширення та закріплення Христової релігії в світі, особливо поміж вірними власної єпархії.

Бідні ті люди, що не мають правдивих єпископів. Вони блукають у пітьмі непевностей і сумнівів. Ось кілька місяців тому унітарна церква в Америці мала свій міжнародний з'їзд. На з'їзді було 800 делегатів. На цім з'їзді виступали представники християнської, магометанської, індійської, буддийської і жидівської релігії.

Вони підкреслили важність релігії в житті людей і народів

світу, але як? Позасвічували собі свічки, бо це був вечір, і з засвіченими свічками пішли до неосвіченої церкви цебто в темряву!

Представники двадцятьох країв, що брали участь у цьому з'їзді, підкреслили потребу взаємного порозуміння, пошани та активної співпраці між різними релігіями! Представник індуської релігії підкреслив, що всі релігії мають одне спільне ядро, не зважаючи на різні релігійні секти та практики. Він навіть заохочував представників оснувати університет, який порівнював би між собою різні релігії!

От до чого приводить брак належного проводу цебто відсутність Христового Намісника та єпископів! Затрачується поняття та переконання, що тільки одна релігія є правдива, цебто та, що Христос об'явив людям. За те витворюється поняття, що кожна релігія добра, тому кожен може собі вибирати таку релігію, яка йому найкраще підходить до вдачі чи життя, так як це буває з великими крамницями, де повно одягів. Кожен може зайти до крамниці та вибрати собі таке вбрання, яке йому подобається, бо кожне вбрання є більше менше таке саме і однаково служить людині...

Хто так дивиться на християнство, той затратив християнського духа та відрікся Христа, бо Христова правда є і мусить бути тільки **одна.** Хто перемішує її з вигадками Будди чи Магомета, той занечищує Христову правду, понижує Христову Євангелію та затрачує надприродну віру, що єдина може запровадити людей до вічного спасіння. Релігійний лібералізм це те саме, що й практичний атеїзм, бо коли всі релігії однаково добрі, то кожна з них може бути правдива або фальшива, мати добрі та лихі сторінки; таке ж переконання це дорога до скептицизму та погорди всякою релігією.

Католики проживають між некатоликами та безвірками. Щоденна стріча з ними нераз лихо відбивається на їх католицькім світогляді, бо ніхто негоден вповні встерегтися перед добрим чи лихим впливом свого оточення.

Ось тому католицькі єпископи час до часу відвідують своїх вірних, щоб особисто поглянути на їх християнське життя, викрити слабі сторінки, поправити хиби, дати добрі вказівки до кращого та побожнішого життя.

Єпископські відвідини в кожній парафії це велика та важна подія. До цього треба відповідно приготовлятися. Як же ж вірні повинні приготовитися, щоб належно стрінути свого владику?

(а) Треба стрічати єпископа з пошаною, бо він представляє для людей самого Христа Спасителя. Хто шанує єпископа, той шанує самого Христа. Св. Ігнатій Богоносець, що жив у другій половині першого століття по Христі, і помер у 177 р., каже: "Хто шанує єпископа, той шанує самого Бога".

(б) Вірні мають слухати свого єпископа так, як слухали б самого Христа, бо Христос сказав: **Хто слухає вас, той слухає Мене!** (Лк. 10, 16). І не тільки треба слухати, але й слід робити те, що велить єпископ, бо його вказівки та зарядження спрямовані на користь нашої душі.

(в) Вірні повинні посинівськи любити свого єпископа та

молитися за нього та його нелегку працю. Треба любити єпископа, бо він наш духовний батько, який займається нашими душами та провадить нас до вічного спасіння. Згаданий мученик Св. Ігнатій додає: "Де єпископ покажеться, там повинен бути й нарід, як там, де є Христос, там КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА".

В дні канонічної візитації всі парафіяни повинні прийняти Святі тайни, цебто приступити до сповіді та Св. Причастя й щиро помолитися за свого єпископа, який є їх духовним батьком і провідником на шляху до вічного життя.

Смерть Великого Редемпториста

Преосв. Кир Ник. Чарнецький ЧНІ.

Кир Ник. Чарнецький, ЧНІ., апостольський візитатор для українців католиків Волині, Холмщини та Підляшша, помер у Львові 2 квітня 1959. Цю гідність отримав в 1931 р., не зважаючи на спротив уряду, який не бажав укр. катол. владики на цих прадідно українських землях.

В часі довголітньої праці поміж нашими братами православними Кир Николай зазнав багато прикростей від тих, від яких мав повне право сподіватися піддержки в своїй апостольській праці для Христової Церкви.

На цій трудній позиції витривав аж до дня арешту большевиками 11 квітня 1945. Тоді вивезено його до концентраційного табору в Воркуті, де зазнав багато мук і тортур за католицьку віру. В 1957 р. його звільнено і привезено до старечого дому у Львові, де проживав під строгим большевицьким наглядом відокремлений від світу.

4 квітня похоронено його в архиєрейських ризах на кульпарківському цвинтарі у Львові. 500 осіб товаришило його тіло на вічний спочинок.

Отак східня вітка Чину Пресв. Ізбавителя прикрасила Христову Церкву новим мучеником.

Нехай його душа спочиває в мирі!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

Треба уникати надмірну надію

ЛЮДИНА впадає в надмірну надію тоді, коли ожидає від Бога неба й потрібних ласк, щоб його осягнути, але не хоче вживати засобів, що їх Він приказав уживати. Щоб дійти до вічного щастя, треба заховувати Божі заповіді (Матей, 19: 16-26). Неодна людина свідомо переступає їх, і надіючись на Божу доброту, переконує себе, що Бог є надто добрий і милосердний, щоб осудити її на вічне прокляття. Хто так думає, забуває, що Бог є не тільки добрий і милосердний, але також справедливий і святий, і що Він ненавидить беззаконня (Пс. 118, 163). Нерозумний є той, що тільки пам'ятає про Божу доброту й милосердя, а забуває про Божу справедливість і святість. Св. Вернард перестерігає людину, щоб не легковажила Божого милосердя, коли не хоче почути на собі Божої справедливости.

Ісус Христос учить: **"Коли не покаєтесь, то всі так загинете"** (Лука, 13: 3). Хай ніхто не каже: "Я ще висповідаюся і покаюсь перед смертю", бо ніхто не знає ні дня, ні години, коли Бог покличе його до Себе. Ісус Христос упоминає: **"Отож пильнуйтесь, бо не знаєте в яку годину Ваш Господь прийде"** (Матей, 24: 42).

Через гордість людина може також припускати надто велику власну силу, наражатись на різні небезпеки й нагоди до гріха, і забувати, що хто любить небезпеку, згине в ній (Сир., 3: 27). Бог обіцяє людині поміч, але під умовиною, що буде пильнуватись і молитися: **"Чувайте й моліться, щоб не ввійшли в спокусу, бо дух охочий, та тіло немічне"** (Мар., 14: 38).

Ганнібаль, картагінський вождь, що кілька разів розбив римські війська, почав провадити зо своїми вояками вигідне й роскішне життя. Він гадав, що його вже ніхто тепер не переможе. Коли ж римляни, добре приготовившись, виступили проти нього, то він скоро пізнав, що вже не зможе тепер побідити їх, тому сказав: "Коли ж я міг перемогти їх, я не хотів; тепер, коли б я хотів побідити їх, то вже не можу". Нещасна є та людина, яка подібно скаже в хвилині смерти щодо ворогів свого спасіння!

Св. Павло, який співпрацював з Божою ласкою, упоминає всіх: **"Зі страхом і трепетом дбайте про своє спасіння"** (Фил. 2: 12). А наш Спаситель учить: **"І не бійтесь тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть; а радше бійтесь Того, що душу й тіло може погубити в пеклі"** (Матей, 10: 28). Щаслива є та людина, яка пам'ятає на ці слова, заховує Божі заповіді й тим чином дбає про своє вічне щастя!

"І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, що чинить гидоту і неправду, але тільки ті, що записані в книзі життя Ягняти" (Апок. 21, 27).

Подружне життя мусить оснуватися на Божому законі

"Подружжя—це життя або смерть нашого народу"—Кард. Фаульгабер.

ПРО правдивість поставленого мотто не потрібно провадити дискусій, бо всякий свідомий, що сила народу, його здоров'я і буття залежить від сильного і здорового родинного вогнища. Про це й пишуть нераз алярмові статті звичайні щоденники; родиною мають пильніше занимаються законодавці органи держав, навіть там, де християнські засади не мають права голосу. Під спільним знаменником усіх справ, проблем і зацікавлень справою подружнього і родинного життя все і всюди найдемо в тямущих людей твердження, яке відповідатиме змістові висказу Кардинала Фаульгабера. Значить, з принципом згідні всі. Історія, зрештою, чи гіркий досвід деяких народів доказують, що з порушенням основ родини валились і міцні народні будівлі.

Всетаки треба глянути і на відворотну сторону медалі. В буденному житті людина забуває про принципи досить часто. В пресі і літературі плитної думки, а широкої популярности, часто, навіть без сорому, подружжя, родина, родинне вогнище є предметом насміхів, "гумору", полем попису для фальшивих "творців" нових "природних" законів, тощо. Те саме часто у фільмах блискучої продукції і в театрах. Деякі народи повинні паленіти з сорому, що в них на ті теми є окремий рід "літератури", чи "мистецтва".

Які це Божі закони подружнього життя? Про закони "евгеніки", "расові" про різні "методи" родинного життя сьогодні говориться багато. Про закони Творця, що родину створив і Першим дав їй норми життя, нажаль, треба пригадувати.

1. Подружжя, по Божій волі, це одне з великих святощів життя людини. "І сотворив Бог чоловіка на свій образ, на образ Божий сотворив його, чоловіка і жінку сотворив Він їх. І **поблагословив** їх Бог, і сказав їм: Плодітесь і множтесь і наповняйте землю..." (Бут. 1, 27-28). Перше подружжя **поблагословив** сам Бог! Тому то отже цей новий святий зв'язок проломлює навіть такий тісний природний зв'язок, що лучить дитину із батьками. "Тим оставляє чоловік батька свого й матір свою й з'єднується з жінкою своєю й **стають обоє одним тілом".** (Бут. 2, 24). Святий Павло, пишучи про подружжя, уживає висловів і порівнянь повних глибокої пошани до цієї святощі людського життя і ці слова Св. Церква завжди повторяла у своїх навчаннях: зв'язок між чоловіком і жінкою представляє містичний зв'язок між Христом і Церквою. "Бо чоловік—голова жінки, як Христос—Голова Церкви, Сам Спаситель тіла. І як кориться Церква Христові, так і жінки своїм чоловікам у всьому. Чоловіки — любіть своїх жінок, як Христос полюбив Церкву й віддав був за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водяним купелем у слові, щоб поставити її собі славною Церквою, що не має плями ані пороку, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна. Чоловіки повинні любити жінок своїх так, як власні тіла, бо хто любить жінку свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годує та гріє його, як і Христос Церкву, бо ми—члени тіла Його від тіла Його й від костей Його! "Покине тому чоловік батька й матір і пристане до жінки своєї,—і стануть обоє вони одним тілом". Ця таємниця велика,—а я говорю про Христа та про Церкву". (Еф. 5, 23-32). Христос освятив цей зв'язок гідністю Тайни.

Коли подружній зв'язок установлений самим Богом і ним поблагословлений, із волі того ж Бога між християнами заключуване подружжя є Тайною—закони і вимоги Бога і Творця природи мусять бути шановані і всякі людські в тому напрямі "поправки" чи "розумніші зарядження" є карикатурами.

2. Основною ціллю подружжя є потомство та його виховання. Цією саме ціллю подружжя і родина є основою буття не лиш народів, але загалом людства. Для тієї цілі Творець всякого сотворіння у Своїй премудрості дав не тільки предивні закони інтимного життя подругів, але і наділив їх окремими прикметами, щоб їх, зокрема, виховний труд провадив молоду істоту до повного самостійного життя. Розрізнювати треба чітко цю **основну** ціль подружжя від цілей другорядних. Цілями другорядними є: а) подруги живуть разом для взаємної любови й допомоги, доповняючи взаємно свої природні недостачі; б) подружжя по первородному грісі є законним і дозволеним середником для заспокоєння полових пристрастей. Теж і ті цілі є високі, великого значення, однак підпорядковані основній цілі. Ніяким чином не можуть вони стати основною ціллю подружнього життя. Не входячи в подробиці, цей момент належить сильно підкреслити: **ніхто і ніколи** цього Богом поставленого порядку цілей не може і не має права змінити. Тим більше злочинним було б поступування подругів, коли б вони цілковито викреслювали першу й основну ціль з програми свойого життя, будьяким способом. Нажаль, в наших часах не все тими самими почуваннями

і принципами міряється, напр. бактеріологічну війну і явні методи в перешкоджуванні запліднення, штучно сотвореної безплідности та всякого роду убивання плоду. Про цей другий рід жахливих лих, що навістили модерну цивілізацію, пишуться навіть з певним ентузіязмом книжки, існують медичні консультації, твориться в деяких шарах суспільства опінія узаконнення і оправдання того рода вчинків і їх практики. Остане певним і доказаним: з хвилиною, коли в якомусь народі порядок цілей подружнього життя був перевернений, або основна ціль була викреслена, цей нарід засудив себе на скору загибіль. Це ясне. Нарід, що викидає із свого фольклористичнопо дорібку пісні колискові, пісні сімейного життя, а творить "танга" і "пісні моторів", закінчить швидко похоронним маршем...

Про убиття плоду треба окремо згадати. Папська Енцикліка про подружнє життя пише: "Діти—це дар Бога і нагорода для праведників, їх брак—це Божий допуст і кара". Право до життя одержує дитина не від батьків. Те право дістає нова істота від самого Творця і Пана вселенної і лиш Він одиноко те життя по своїм уподобанні може забрати. Всяка інша сила і злочинна рука, присвоюючи собі те Боже право рішати про існування чи не існування дитини, це вбивник і душогуб і на його руці остане злочинна пляма невинної крови дитини на рівні із плямою, що була і є на руках усіх інших жорстоких убивників наших часів по тюрмах і кацетах. Божа заповідь "Не убий" остає незмінною. Куди більш жорстоким є злочин, коли поповнює його істота, що їй уста невинної жертви мали дати найдорожче названня "мама"...

3. В дозволених і законних другорядних ціллях можуть бути зловживання і промахи із шкідливими наслідками. В попередньому місячному наміренні ми приглянулись гідності людини. Цю гідність нераз у невидимий скритий спосіб людина легко зводить до звірячих інстинктів. Коли б душа і її сумління були скляною прозорою посудою і інші в ній бачили б наші вчинки, ми б із сорому загинули. Цей простий уявний приклад треба б примінити і до подружніх актів. Згадана Енцикліка пише: "Коли подружній акт своєю суттю призначений на створення потомства, всі, що штучно і нарочно цієї природної його прикмети позбавляють, ломлять закон Божий і природний і чинять річ гидку і нечесну". Дозволена приємність не сміє затемнити куди вищих вартостей і шляхотних елементів душі людини, а вже ніяк їх цілковито задавити. Каже Папа Пій XII: "Погоня за приємністю, наче повінь заливає світ і загрожує усьому родинному життю у виді бездстидних гадок, пожадань і вчинків, що шкідливо відбиваються на обов'язках подругів і їх духовному житті".

Супружа здержливість із надприродних мотивів умертвлення чи покути, упорядковане і шляхотне подружнє життя у подружих актах буде теж задатковою молитвою і жертвою в цілі випрошення благословення для родин.

4) Подруги взаїмно себе доповнюють і, зв'язані любов'ю та нерозривним зв'язком св. Тайни, живуть для взаємної помочі. Святе Письмо каже: "І стануть обоє вони одним тілом" і св. Амврoз додає: "де в подружжі не має одности, там не панує Божий закон".

Із суті самої речі нерозривність і одність подружнього життя теж всякому повинна бути ясна: Божий авторитет в оснуванні родинного гнізда, святість Тайни у добровільному заключенні і приреченні взаємного поділу ролі супругів, повага та велич цілі і добро потомства, не можуть жодним чином поставити подружне життя на лінію іграшки, чи загалом на позицію буденної калькуляції. Хто ламає нерозривність подружного життя і його святу одність, усуває Божий закон, а себе творить законодавцем. Розривне подружжя не буде вже за словами св. Павла образом тісної злуки Христа з Церквою, а жахливим образом царства, що поділилось і загинуло на манівцях життя. Як цей Божий закон топчеться нераз на наших очах, можна легко побачити.

В скромному вислові "Отченашу" згадуємо "да приідет царствіє твоє". Прихід царства —це прихід і визначення його законів. Коли хочемо, щоб царство Боже і його засади прийшли у світ, зокрема в нашім народі, благаймо, щоб закони того Царства зберігалися у наших родинах. Коли в нас навіть і серед хуртовин життя ці закони поставлені будуть на престолі пошани, то і для нашого народу прийде радісна весна розквіту із буйним плодовитим і могутнім збором овочу життя і творчости в Бозі.

І. М-а

Нещасні ті душі, що дались заслїпити земській мамоні гроша та роскошів і змарнували дорогоцінний час, проводячи негідне життя та погорджуючи тими, куди ревно служили Богові і запевнили собі вічне спасіння: "Це ті, що колись ми висмівали їх... Ми нерозумні вважали їх життя за нерозум... Ось тепер вони зачислені між Божих дітей, і частка їх поміж Святими. Ми ж збдудили з дороги правди, і світло справедливости не засяло нам і сонце розуму не зійшло над нами. Ми втомилися на шляху беззаконня та руїни..., а Господньої дороги не пізнали".

"Яку ж користь принесла нам гордість? Що дала нам хвальба багатствами? Все те минулося немов тінь... Ми не здобулися на чесноту, а померли в злобі" (Прем. 5, 3-13).

Отак плачуть і скаржуться прокляті в пеклі, але марні їхні жалі та каяття. Змарнований час ніколи не вернеться, бо невідклично проминув: "Він ввізвав час проти мене" (Плачі: 1, 15). Страчений час буде мучити негідних людей, які не використали цього дару, щоб запевнити собі вічного щастя в небі. Оттому, Дитино, поматерньому впоминаю тебе: "Збережігай час" і якслід використовуй його! (Сир. 4, 23). "І це тому, що знаєте час, що пора нам уже пробудитися зо сну... Ніч проминула, а день наблизився. Тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімся у зброю світла. Як удень, поступаймо чесно, не в гульні та пиянстві, не в сварці та заздрості, але зодягніться Господом Ісусом Христом і не догоджуйте тілові в пожадливостях" (Рим. 13, 11-14).

Св. Ігнатій Антіохійський (†107) шукав потіхи, поради і сили в Св. Письмі, як сам каже: "Я удаюся так до Євангелії, як до самого Ісуса".

СМЕРТЬ КНЯЗЯ ОЛЕГА
(882-912)

КНЯЗЬ Олег був дуже відважним полководцем і неустрашимим борцем за добробут Русі. Він зайняв Київ у 882 р. і вчинив його "матір'ю всіх руських городів".

Олег, званий "віщим" мав сильний характер і надзвичайну рішучість. Зайнявши Київ і полянську землю довкола Києва, почав об'єднювати дальші руські племена в одну державу, от як сівер'ян, деревлян, уличів, тиверців, радимичів і кривичів. Нераз треба було вести завзяті бої, заки згадані племена піддалися Олегові та признали над собою його панування. Олег не зневірювався, бо вкінці таки приневолив упертих до слухняности.

Такий був початок могутньої руської держави. За Олега вона сягала від Балтийського Моря до середнього Дніпра. Головними містами в Олеговій державі були: Київ, Чернигів, Любеч, Смоленськ, Полоцк, Новгород і Ростов.

Хоч в цій державі переважали північні слов'яни та фіни, всетаки Олег переніс столицю до Киева, бо вже тоді українські племена, хоч чисельно слабші, були вже вибилися на перше місце та перебрали в свої руки керму в Східній Европі.

Олегова держава була централістична. Осередком влади були князь і його двір. Тому спокій і порядок панували в ній. Всі слухали одного і цей один дбав про всіх. По більших містах були намісники князя, що управляли народом в його іменні.

Проте панування Олега визначалося великою свободою для населення. Князь не мішався до внутрішніх справ поодиноких племен, що входили в державу. Племена мали своїх родових старшин "князиків", які полагоджували справи підданих і рядили ними.

Олег намагався збагатити своїх підданих. Українська земля була багата, але треба було обмінюватися багатствами з іншими народами. Треба було зорганізувати та скріпити торгівлю. Заки повстала руська держава, хозари мали торгівлю в своїх руках. Вони визначалися купецьким хистом. Згодом хозари стали ісповідниками Мойсея, ба й зачали почувати себе жидами. Теперішні жиди, розсіяні по світі, це здебільша нащадки несемітських хозарів.

Як Олег розбив хозарів, то він став керувати торгівлею на Сході Европи. Грецькі колоністи на побережжі Чорного Моря не хотіли, щоб руські купці самі їздили торгувати до Царгороду. Почалася суперечка. Царгород станув проти Русі в обороні своїх колоністів. Олег зібрав численне військо і сушею та морем рушив на Царгород. Греки піддалися. Підписано угоду між тодішньою Україною та Царгородом. Угода давала великі торговельні користі нашій батьківщині. Це сталося в 907 р.

На знак перемоги над греками Олег вивісив свій щит на воротах Царгороду. Олег теж був вибрався походом на Каспійське Море та понищив багато музулманських осередків, бо хотів і там запевнити торговельні привілеї руським купцям. Похід скінчився нещасливо. Хозарський "каган" зрадив Олега та напав на його військо.

За відвагу, далекі походи та старання про добро громадян давня Русь-Україна полюбила неустрашимого князя, Олега, та назвала його "Віщим".

Від закаження крови Олег розхорівся та помер. Всі люди плакали за ним, бо був добрим князем, любив свій нарід, дбав про його добробут, прихильно ставився до християнства, хоч особисто не прийняв його, бо вважав, що воно залагідне для його вояцької вдачі.

Поховали Олега з великим плачем і висипали високу могилу на його гробі. Ця могила досьогодні зветься "Олеговою могилою".

Мешканці нещасного Єрусалиму відчули на собі, що гріх не приносить нічого хіба гіркість докорів сумління. "Безбожність твоя буде тобі карою й зрада твоя—докором тобі, щоб ти пізнав і зрозумів, яке це лихо та яка це гірка річ, що ти покинув Господа Бога твого, й що нема в тебе Мого страху" (Єрем. 2, 19). Ісус виразно заявив, що душа своєю вартістю безпорівняльно цінніша ніж цілий світ. "Яка ж користь людині, що здобуде цілий світ, а занапастить свою душу? Або що дасть людина взаміну за свою душу?" (Мт. 16, 26).

АКЦИДЕНТИ

Автомобілі, упадки, вибухи, вогонь, втоплення та затроєння спричиняють щороку около 100,000 смертей в Америці. З цього около 40,000 гине з самих автомобілевих припадків.

МАТЕРІ

Мами не потребують багато книжок про виховання, щоб знати, як треба виховувати дітн. Вони вже з природи відчувають, що треба робити з дітьми, щоб дати їм належне виховання. Надмірна погоня за книжковими вказівками може знищити спонтанність у матері та притупити її материнський інстинкт.

УЖИВАННЯ АСПІРИНИ

Американці щороку споживають понад 90 мільйонів фунтів аспірини. Це вистачає, щоб кожного дня кожній дорослій людині полегшити біль голови впродовж цілого року.

ПРЕСВЯТА ЄВХАРИСТІЯ

ІСУС Христос полюбив нас відвічною любов'ю. Не було ще нас на світі, ба й ще світу не було, а Він уже любив нас та ждав на хвилину, коли ми з'явимося на цій землі: **Вічною любов'ю полюбив я тебе!** (Єрем. 31, 3).

Знав Він, що по упадку Адама в гріх людям прийдеться тяжко проживати в світі посеред спокус і нагод до гріха, бо послаблена первородним гріхом людська природа схильна до гріха та заказаних приємностей.

Він помер за нас на хресті. **Своєю кров'ю відкупив від гріха й поєднав зо Своїм Отцем.** Ми знову стали Божими дітьми та спадкоємцями неба. Проте відкуплення не звільнило від духової слабости та лихих схильностей, що тягнуть людей до гріха. Гріх же це смерть душі. Треба чимось душу підтримувати при житті, якщо вона не хоче померти посеред світових приман. Наше тіло виснажується щоденною працею. Воно потребує поживи, щоб направити зужиті сили. Щоденною боротьбою з пристрастями, спокусами, з труднощами життя вичерпується наша душа, слабне її відпорність на лихо. Чим же маємо підтримувати життедайність, енергійність і силу своєї душі? Яку поживу подамо їй?

Христос подбав про поживу для душі, за яку Він пролляв Свою дорогоцінну кров. Ця пожива це Його власне Тіло, що взяв від Марії, та Його дорогоцінна Кров, що пролляв на хресті.

Як дуже Ісус любить душі, коли віддає Своє Тіло на поживу! Чому ж Він це вчинив? Чи не було кращої поживи для душі? Ні! Кращої поживи й не може бути, бо що ж у всесвіті краще та цінніше за Тіло Божого Сина? Це Пресвяте Тіло це тіло другої Божої Особи, Божого Сина, тому й воно має безконечну вартість.

За Свого земського життя Ісус давав земський хліб вироднілим людям у пустині. По Своїй смерті подає Своє Тіло зголоднілим і вичерпаним душам, щоб відсвіжити їх сили в дорозі до щасливої вічности. **Якщо не будете споживати Тіла Сина Чоловічого й не будете пити Його крови, то не будете мати в собі життя.** (Ів. 6, 53).

Пресвята Євхаристія це найбільший скарб християн, це найдорощий і найцінніший дар, що Христос подав людству, відкупивши його на хресті. Це такий дар, що кожного дня відновляється по всіх престолах світу, де правдивий священик вимовляє слова освячення: **Це — Моє Тіло. — Це моя Кров.** Оцими словами священик змінює хліб у тіло Христа та перетворює вино в Його Пресвяту Кров, щоб душа мала належну поживу та напиток. Через Пресвяту Евхаристію Ісус назавжди полишається зо Своїми відкупленими братьми. Вони можуть свобідно приймати Його навіть щоденно в Св. Причасті, бо й на те взяв вид хліба, щоб зазначити, що Він бажає, щоб Його вірні браття щоденно приймали Його до своїх сердець, як щоденно приймають матеріяльний хліб, щоб підтримати фізичне життя.

Пресвята Евхаирстія це **чудо Божої мудрости.** Мудрість у тому, щоб вибрати найкращу ціль і піднайти до неї найкращий засіб, щоб цю ціль осягнути. Ісус хотів лишитися зо Своїми братьми, хоч мав відійти до Небесного Вітця. Пресвята Евхаристія розв'язала трудність, бо через неї Христос остався повік на землі. Давні погани завидували ізраїльтянам, що Бог проживав посеред них у скинії завіту. Куди ж більше були б заздрощали християнам, якщо б знали, що воплочений Божий Син повік мешкатиме в кивотах під видом хліба та вина! Треба дякувати воплоченому Богові та кликати з вдячністю: **Справді Ти єси утаєний Бог, Спаситель!** (Іс. 45, 15). Ісус невпинно промовляє до тих, що відвідують Його в Пресвятій Евхаристії: **Я з тобою, щоб рятувати тебе** від зневіри на шляху життя; захищати перед нападом душевних ворогів і провадити до вічного щастя в небі. (Єрем. 30, 11), бо **нема осуду тим, що в Ісусі Христі ходять не по тілу, а по духу.** (Рим. 8, 1).

Пресвята Евхаристія це **чудо Божої могутности та любови,** бо тільки один всемогутній Бог може пробувати одночасно на небі та землі. Христос буває присутній у кожнім кивоті, де переховується Пресвята Евхаристія, щоб бути защитою для душ у їхній боротьбі з пристрастями та диявольськими спокусами, бо **Він став причиною вічного спасіння для всіх, що слухають Його.** (Євр. 5, 9). Його ж Пресвяте Тіло та Кров це небесний нектар, який запевняє душам вічне щастя в небі. **О, блажен єси, Ізраїлю! Де такий нарід, як ти, що спас тебе Господь, щит помочі твоєї і меч слави твоєї? Твої вороги боборюватимуть тебе, але ти ступатимеш їм по головах.** (Втор. 33, 29).

Хто ж міг примусити Бога творити невпинно таке велике чудо, про яке не був би подумав найвіть найвищий архангол у небі? Одна любов змусила Божого Сина вчинити таке непонятне чудо та повторювати його тисячі разів денно по всіх престолах світу, де відправляється Божественна Літургія. Якщо не розуміємо безмежної

любови Ісуса до людей, то Пресвята Евхаристія полишиться для нас нерозвязною загадкою. Тільки той, хто сердешно любить, годен зрозуміти Пресвяту Евхаристію, тайну Божої любови до людей.

Христос зумисно вибрав хліб і вино, щоб так статися пожиивою та входити щонайчастіше до людських сердець у Св. Причасті. Кожне гідне Причастя стає для них джерелом численних ласк і Божих благословенств.

НАЗАРЕТА ЛЮБИЙ ЦВІТЕ

Назарета любий Цвіте,
Ти красов небес сіяєш,
Як могучий Ти в сім світі,
Де вид хліба принимаєш!

О Всещедрий Спасе милий,
Чом тут з нами позіставсь,
Чому любов в кожній хвили,
І навіки жертвувавсь?

Ах то Серце Найсвятіше
До любови Тя склонило,
Воно для нас найщиріше,
Нас Воно так полюбило.

Що ж за так любов велику
Твому Серцю принесемо?
Що ж за дари, О Владико,
Ми негідні зготуємо?

Будем всі Тя величати,
В Тройці Бога єдиного,
Твому Серцю честь складати
І славити Спаса свого.

Вставсь за нами Ти, Пречиста,
Ти бо Сина ублагаєш,
Ти з любови, щира чиста,
Нам всі ласки виєднаєш!

ІСУС ЛЮБИТЬ ГРІШНИКІВ

Ісус промовив до Своєї улюбленої слуги, Св. Бригіти, відповідаючи на її питання: "Господи, як міг Ти вмирати посеред таких страшних мук?"

"Я—невичерпна любов",—відказав Ісус. "Походить із любови все, що вчинив від віків, що чиню тепер і вчиню в майбутності. Все воно випливає з безмежної любови до людей".

Свята не могла вийти з дива, як слухала про Ісусову любов до безсмертних душ. На її подив Спаситель додав: "Ця любов до людей і тепер така велика, як і була тоді, коли Я вмирав за них на хресті. Якщо б Я міг іще помогти проклятим душам у пеклі, то радо прийняв би муки та смерть не тільки за всіх проклятих, але поодиноко за кожну пропащу душу!"

Слушно кличе Св. Іван: "По цім ми пізнали Його любов, що Він життя Своє склав за нас" (І Ів. 3, 16).

Дехто дивується, чому Рим часом входить у контакт із безбожними урядами та заключає з ними угоди. Подібні угоди це не одобрення безбожного уряду, але намагання рятувати загрожені душі католиків. Пій XI заявив при заключенні конкордату з фашистівським урядом Мусолінього: "Ми ввійшли б у переговори навіть з самим дияволом, щоб спасати душі наших дітей".

Не вірю в Святих і образи—і кінець!

"Св. Письмо забороняє поклонятися ідолам. Почитання Святих, мощів, статуй і ікон це ідолопоклонство. Ось тому я вважаю це за гріх. Що ви скажете на це?"

* * *

Почитання Святих, статуй і ікон було б ідолопоклонством, якщо б ми почитали їх як "богів" і приписували їм якусь надзвичайну силу, якої вони не мають самі від себе. Тимчасом католицька Церква не так дивиться на цю справу.

Святі це Божі угодники й угодниці, які в житті на землі визначалися геройськими чеснотами, і непомильна Церква офіційно потвердила цю геройськість у беатифікаційнім і канонізаційнім процесі. За їх геройські чесноти, от хоча б любов до Бога, і ближнього, терпеливість, умертвлення і інші чесноти Церква дозволяє своїм вірним почитати їх як Божих приятелів, бо й Сам Бог виявив їх святість, як через їх заступництво вчинив чуда потрібні до канонізації. Між Святими є особи різних станів і фахів, тому кожен може знайти собі взірець до наслідування. Святі відграють важну ролю в житті Церкви, бо молитвами в небі помагають воюючій і страждальній Церкві цебто своїм браттям на землі і душам у чистилищі. Отож Святі не є тільки прикрасою Церкви, але живучими членами Христового, містичного Тіла.

Ніхто не є зобов'язаний молитися до Святих, але навіть ті, що моляться до них, не є звільнені від обов'язку почитати та молитися до Бога. Це тільки побожна практика. Благаємо Святих, щоб вони молилися за нас, бо їхня молитва в небі успішніша ніж наша на землі тому, що вони не є вже бідними грішниками, але святими Божими приятелями.

Христос натякнув у притчі про багача та Лазаря, що Святі можуть помагати душам на землі, бо проклятий богач благав Авраама, щоб перестеріг його братів перед прокляттям: "Благаю тебе, пішли його (Лазаря) у дім мого батька, бо я маю пятьох братів. Хай засвідчить їм, щоб і вони не прийшли на це місце мук". (Лк. 16, 27-28). Сам факт, що проклятий благає помочі, вказує, що Святі в небі можуть помагати тим, що звертаються до них, хоч Авраам не вислухав молитви проклятого багача через те, що багач був уже навіки проклятий, а його браття мусіли бути такі затверділі, що "коли б хтось із мертвих воскрес, то не повірять". (Лк. 16, 30).

Св. Іван згадує про Святих, що "двадцять чотири старші

попадали перед Агнятем, а кожен мав гусла й золоті чаші, повні пахощів, а це були молитви Святих". (Апок. 5, 8.

Юда Макавей, герой жидівського народу, бачив у видінні пророка Єремію, що був помер більше ніж 300 років перед ним, як він молився за своїх братів на землі: "Онія первосвященик . . ., що з дитинства вправлявся в чеснотах, зложивши руки, молився за ввесь жидівський нарід. А потім з'явився ще інший чоловік, подивугідний віком і славою, окружений надзвичайною красою та величчю. Тоді Онія, відповідаючи, сказав: 'Це любитель братів і ізраїльського народу. Він багато молиться за нарід і за ціле святе місто. Це Божий пророк Єремія". (2 Мак. 15, 12-14).

Хоч нема стислого обов'язку молитися до Святих, проте треба шанувати їх, бо вони Божі приятелі. Церква шанує не тільки Святих, але й навіть їх кості та інші реліквії, бо вони належать до них. Ці речі треба вживати не як забобон чи амулет, але як святі речі цебто речі освячені Божими угодниками. Вони мають силу помагати людям через заслуги Святих. Св. Письмо каже, що Св. Павло, Христовий апостол, чинив **"великі чуда,** так що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим, і вони звільнялися від хвороб, і нечисті духи виходили з них" (Дії: 19, 11-12). З цієї самої причини Церква дозволяє на вживання святих ікон і статуй, бо вони нагадують нам Святих.

Ось який порядок треба зберігати в богопочитанні, щоб воно подобалося Богу. Насамперед і найбільше треба почитати, любити та молитися до Пресвятої Трійці, бо вона є джерелом усього добра в всесвіті. Деякі Святі прирівнюють її до сонця, яке оживляє нашу землю світлом, теплом і надає їй життєздатности. Христос наш Спаситель, як Чоловік завжди та всюди намагався шанувати та подобатися Своєму Небесному Отцеві: "Я не зійшов з неба на те, що чинити Свою волю, але волю Того, хто послав Мене" (Ів. 6, 38).

Потім треба любити та почитати Христа Спасителя, бо Він офіційний, Богом зазначений Посередник, між Отцем і людьми: "Один бо є Бог, і один Посередник між Богом і людьми, —Чоловік Ісус Христос" (I Тим. 2, 5).—Хто свідомо погорджує Христом, той негоден дійсно любити Бога: "Хто не шанує Сина, той не шанує Отця, що послав Його" (Ів. 5, 23).

Потім годиться почитати Божу Матір за те, що вона Мати Христа Спасителя та наша духовна Мати. Її молитви до Сина куди сильніші ніж молитви Анголів і Святих, бо вони Божі слуги, а Марія це Божа Мати.

Накінець слід шанувати Святих, бо вони Божі угодники та приятелі. Бог любить їх, тому радо вислухує їх молитви, як благають Його за своїх братів на землі чи в чистилищі.

Як же ж іде про статуї чи ікони, то їх шануємо не ради їх самих, але через те, що пригадують нам Христа, Його Матір або Святих і помагають краще думати та ліпше молитися до них.

Мощі ж шануємо тільки тому, що це останки Святих або речі, якими вони користувалися в часі своєї земської мандрівки до щасливої вічности. Хіба це гріх ідолопоклонства?

М. Щ.

Наш Михась

ВЖЕ проминуло около 37 років, як Христове Серце змилосердилося над моїм сином Михасем. Було це десь у 1923 р. Мій синок мав тоді десять місяців. Був здоровий і сильний, чим чоловік і я сильно тішилися.

Одного дня ми завважили, що його око нагло зробилося червоне. До шпиталю не везли, бо сподівалися, що воно перейде і око стане знову здорове. Отак ми чекали кілька днів.

Око не поправлялося. Навпаки з кожнем днем ставало червоніше і груба заслона підсувалася аж до самого "чоловічка". Це немало затривожило нас. Поїхали до лікаря з малим Михасем. Лікар оглянув око та заявив, що треба негайно їхати до Саскатуну до сцеціяліста, бо як зараз не поїдемо, то хвороба перекинеться на друге око, і буде небезпека, що наш синок стане сліпий на ціле життя.

Подібна новинка сильно настрашила нас, бо які батьки бажають, щоб їх дитина в сліпоті проводила життя? З болем серця та тяжкою журбою в душі вертались додому, поручаючи Богу свого улюбленого синка.

Тут стали розглядатися за добрим сусідом, щоб доглядав обійстя, бо ми мешкали на фармі. Як же ж лишати все без догляду та виїжджати до далекого міста?

Моя старенька мати мала лишитися з іншими дітьми та пильнувати їх, поки не вернемося з Михасем зо Саскатуну.

На дворі стояла гостра зима і страшно курило снігом. Світа Божого не було видно. Зимно тиснулося поза шкуру, бо було 45 ступенів морозу. Як же ж тут вибиратися в таку лють до Саскатуну?

Вернувшись додому, розказали сумну історію старенькій матері. Вона люблячо поглянула на ікону Пресвятого Серця Ісуса, що висіла на почеснім місці в нашій хаті. Мама мала безмежне довір'я до Христового Серця.

Старушка уважно слухала нашу історію та поважно похитувала головою. При цім невпинно споглядала на Христову ікону на стіні.

Не штука їхати до Саскатуну. Ми не мали власного автомобіля. Треба було вибиратися потягом. За один день справа не буде полагоджена. Прийдеться заночувати в Саскатуні, а це потягає неабиякі видатки для бідних фармарів.

Ми мали всього 50 долярів

удома, які зложили на будову церкви. Саме тоді наша парафія рішила вибудувати славний Божий храм, бо не було де відправляти Служби Божої та публично віддавати честь і складати подяку милостивому Богу за Його благословення, що тут у Канаді зсилає на наших людей.

Що робити? Лікар заявив, що треба буде зробити операцію, щоб рятувати дитину від сліпоти. Це ж коштовна річ, не вчисляючи вже видатків подорожі. А позичити нема в кого, бо наші сусіди самі були небагаті.

Ось прикре положення для бідних батьків! І церкви треба, але й дитини не вільно залишати на сліпоту! Виявили свій біль старенькій матері. Вона приклякнула перед іконою Пресвятого Серця і довго-довго мовчки розмовляла зо Спасителем, до якого відчувала незмірне довір'я. Тільки шепіт уст виявляв щирість і сердешність її молитви. Ми приклякнули біля неї і долучилися до її молитов, благаючи Пресвяте Серце подати нам пораду і поміч.

По довгій молитві мати підвелася та промовила до нас: "Діточки мої, прошу вас, заждіть декілька днів і не рухайте грошей. Ви ж зложили їх на церкву. Це вже Божий дар. Бог знає ваше горе. Христос не опустить вас і не допустить, щоб через вашу жертву на Його храм бідний Михась стратив зір! Будемо разом молити ласкавого Спасителя через Його Пресвяте Серце, щоб змилосердився над нами та порятував бідну, хвору дитину! Але дару на церкву таки не рухайте!"

Старушка говорила з таким переконанням гейби її серце вже чуло, що Христос зробить чудо для нашого синка.

Батьки ж всетаки батьками. Загроза для дитини більше тривожить їх ніж власна небезпека.

"Як же ж тут ждати?" відказує мій чоловік, "коли лікар звелів негайно їхати до спеціяліста? Та ж дитина може осліпнути, якщо будемо зволікати!"

На це мама відповіла: "Хіба Христос не є кращим лікарем аніж саскатунський спеціяліст? Невже сумнівається, що Він може краще і скоріше без операції улічити вашого синка? Чи Його сила зміліла в небі?"

Ми піддалися. "Заждемо!" каже чоловік до мене. "Якщо ж хвороба погіршиться, то треба буде десь доконче роздобути гроша та їхати!"

Минала година за годиною. Наші бідні серця дрижали. Я любляче пригортала заплаканого синка до грудей. Я ж його мати. Мій чоловік теж страшно терпів, бо ж це його син, а не чужа дитина! Його батьківське серце дрижало зо страху.

Тимчасом кум довідався про наше горе. Зателефонував до нас: "Чую, що маєте клопіт із сином!"

"Клопіт!" відказав чоловік, "і ще який клопіт! Око Михася почервоніло та вкривається дивною опоною! Грозить сліпота!"

На це кум відказав: "Я маю лікарство на очі. Ручу, що не пошкодить дитині, але може помогти. Чому б не попробувати його?"

Чоловік вибрався до кума та привіз лікарство. Це була якась теч. Ми навіть не знали, як вона звалася.

Чоловік узяв і закропив нею око сина. Дитина скрикнула з болю. Тоді муж узяв хворого синка, приніс перед ікону

Пресв. Серця й отак промовив: "Господи Ісусе, благаю Твоє милосердне Серце, змилосердися над моєю бідною дитиною. Для Тебе нема нічого неможливого. Ти Цар неба та землі. Якщо поможеш і синок вилікується з хвороби, то можеш Собі взяти його! Нехай буде священиком або місіонером! Господи, Ти не погордив благанням євангельського батька, який благав Тебе оздоровити його хворого сина. Я теж бідний батько. Моя люба дитина хвора. Поглянь, ласкавий Спасителю. Нехай Твоє любляче Серце змилосердиться над моїм горем!"

Спаситель вислухав його. Син на наших очах почав приходити до здоров'я. Около стало нормальне, опона зникла.

Михась виріс на кріпкого юнака. Ми ніколи не говорили йому, що батько присвятив його Христовому Серцю. Наші серця боялися, що Христос пригадає Собі наше приречення і забере нашого сина.

Одного дня, як Михась уже кінчав гайскул, прийшов він до нас і заявив, що хоче бути місіонарем, Редемптористом.

Чоловік і я мовчки переглянулися. Наш погляд пригадав нам, що ми добровільно в часі небезпеки присвятили сина Христовому Серцю.

Михась забрався до монастиря. Ми радо відпустили його та щоденно благали Христове Серце, щоб він став добрим священиком і працьовитим місіонарем для Божої слави та добра нашого народу в Канаді та Америці. Наші мрії сповнилися в дні, як наш син, священик-Редемптерист, подав нам обидвом Святе Причастя підчас першої Служби Божої.

ПРИПОВІДКИ

Поспішився, оженився і в біду страшну провалився.
Коли чоловік у коршмі скаче, то жінка вдома плаче.
Де чоловік старий, а жінка молода, там згода рідка.
Москаль на Україну зазіхає, але колись собі голову зламає.
Свого не цурайся, за чуже не хватайся.
Бабцю, мовчіть, а ми будемо потакувати.
Власні ноги найкращі до дороги: захотів і поїхав.
Ниточка веде до клубочка.

"Бог негоден більше вивищити чоловіка ніж учинити його священиком. Як дбайливо заходиться Господь, заки вчинить когось священиком. Найперше мусить вибрати його споміж безчисленних сотворінь, які могли б існувати, але ніколи не будуть сотворені. Потім відділяє його споміж мільйонів поган і еретиків. Накінець вилучує його споміж мірян. Яку ж владу подає так вибраному священикові? Який вдячний повинен би бути священик навіть тоді, якщо б тільки йому единому на світі Бог подав владу спроваджувати на землю Божого Сина? Не одному ж чоловікові, а кожному священикові Бог вділяє цю владу: "Нуждаря Він підносить із пороху..., щоб посадити його з князями, князями свого народу". (Пс. 112, 7-8). Велике число осіб, яким Бог дав цю владу, не зменшує їх гідности та зобов'язань". (Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ.)

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Нераз сусіди заходять до мене в гості і звичайно насміхаються з тих, що часто приступають до Святих Тайн, зо священиків і Сестер. Вони гиваються, якщо зверну їм увагу. Зрештою це й так не помагає нічого. Що маю робити?

Найкраще для вас чемно попрохати їх не починати подібних розмов. Якщо хтось зачне їх, намагайтеся звернути розмову на якусь іншу тему.

Якщо вони дальше обмовляють, заявіть їм: "Прошу не зневажати Бога в моїм домі. Якщо не хочете перестати обмовляти, то прошу забиратися з хати!" Подібна рішучість звичайно вчить розуму тих, що не мають його.

2) Я працюю від 3 год. вночі до 11 врано. Ходжу щонеділі до Св. Причастя, хоч незавжди маю нагоду висповідатися. Чи добре поступаю?

Дуже добре. Якщо не маєте смертельного гріха на душі, то можете сміло ходити щонеділі до Св. Причастя. Радимо вам учинити акт жалю та любови перед прийняттям Св. Причастя, щоб очистити душу з добровільних, простительних гріхів, які трапляються навіть найліпшим християнам.

3) Я дуже тужу за своїм померлим чоловіком. Чи стрінуся з ним по смерті?

Якщо обидвоє будете в тім самім місці, то стрінетеся. Якщо одне з вас буде в небі, а друге в пеклі, то не зобачитеся, хіба в хвилині страшного суду. Ті, що в житті служили Богу і любили Його, будуть і в небі разом Його прославляти. В огляданні та прославлюванні Бога знайдуть своє вічне щастя.

4) Небо це місце вічного щастя, де кожне сотворіння чується вповні щасливе. Мені тяжко зрозуміти, як посеред такого щастя Люципер і його анголи могли збунтуватися проти Бога? Чи таке нещастя не може трапитися Святим у небі?

Треба знати, що анголи не були в небі, як збунтувалися проти Бога. Хто раз зобачить Бога, той негоден відвернутися від Нього. Гріх це ніщо інше ніж бунт і відвернення від Бога.

Небо це нагорода, на яку подібно як люди Люципер і анголи мусіли собі заслужити. Анголи пробували в якомусь незнаному нам місці, де Бог виставив їх на пробу. Більшість анголів належно перейшла пробу та заслужила собі на вічне щастя. Цих добрих анголів Бог забрав до неба. Інші анголи не перейшли проби, збунтувалися проти Бога й Він скинув їх до пекла.

Скільки анголів збунтувалося проти Бога? Не знаємо. Святі Отці твердять, що третина анголів пішла за прикладом Люципера, а буде їх мільйони.

Анголи подібно до людей були наділені розумом і свобідною волею. Могли чинити добро та зло, таксамо як роблять люди. Ті, що надужили свобідної

волі та збунтувалися проти Бога, стали дияволами.

5) Маємо звичай спільно відмовляти вервицю сливе кожного вечора. Ціла родина клякає перед іконою Матері Божої Неустанної Помочі. Заходить одна трудність: чи ми всі маємо тримати в руці вервицю чи тільки одне з нас, щоб зискати відпусти?

Вистачає, коли одне з вас тримає вервицю в руці. Всі зискують відпусти, якщо вони знаходяться в стані освятної ласки.

Спільна вервиця це дуже гарна практика та мила Божій Матері, за яку вона благословляє такі родини. Українці повинні запровадити цю побожну практику по своїх родинах, бо родина, що разом молиться, проживає в мирі та згоді.

6) Моя протестантська приятелька побирає інструкції про католицьку віру, бо хоче бути католичкою. Чи вона може приступити до сповіді та Св. Причастя перед своїм хрещенням?

Нехрещені особи не можуть приступати до сповіді та Св. Причастя, бо хрещення це двері до Церкви. Хто не ввійшов до Церкви, той не має права користати з її скарбів, особливо зо святих тайн.

Хоча б нехрещена особа приступила до Св. Причастя, всетаки не дістала б освятної ласки, яку ця тайна вділяє охрещеним душам, що в стані ласки приймають Тіло та Кров Спасителя.

Якщо така нехрещена особа не знає, що їй не вільно причащатися, приступає до Св. Причастя, то вона не грішить. Якщо знає, а всетаки приймає цю Тайну, то допускається смертельного гріха.

7) До кого треба звертатися, щоб дістати "санацію ін радіче?"

"Одна Апостольська Столиця може дати санацію ін радіче, хібащо Папа дасть якомусь єпископові цю власть" (Кан. 130).

"Патріярх має власть дати санацію ін радіче, якщо воно неважне через брак форми або коли зайшла перепона, від якої він може диспензувати" (Кан. 130)

ЖІНКИ НЕ ЛЮБЛЯТЬ ДОМАШНЬОЇ ПРАЦІ

Анкета виказала, що жінки не люблять домашньої праці, от хоча б варити, прати, замітати дім, тощо, але вони це роблять, як вийдуть заміж. Роблять це тому, щоб подобатися своїм чоловікам і дбати про діти. Якщо ж діти та чоловіки оцінюють їх працю та виявляють жінкам цю оцінку, тоді жінки працюють іще з більшим ентузіязмом.

Деякі зорі мають свої імена. Ці імена мають: 54% арабських, 4% перських, 21% грецьких, 11% латинських, 7% незнаних, 3% модерних прізвищ.

"Великим спокоєм радуються ті, що люблять Твій закон, і нема для них спотикання" (Пс. 118, 165). "А безбожним нема спокою, говорить Господь" (Іс. 48, 22).

Душа може різними добрими вчинками сплачувати Божій справедливості довги за свої провини. Покутуй за свої гріхи милостинями і за беззакония свої ділами милосердя для бідних" (Дан. 4, 24). Проте часта й добра сповідь прощає найбільше дочасних кар, що грішник мусить спокутувати в цьому житті або по смерті в чистилищі.

о. М. Щудло, ЧНІ.

Подоорж до Святої Землі

(Продовження)

Єрихон знаходиться яких 25 амер. миль на схід від Єрусалиму і яких 5 миль на північ від Мертвого Моря. Недалеко від міста, трохи на північ, знаходяться руїни старинного, біблійного Єрихону. Ми цікаво стали оглядати могутні руїни. Американська Експедиція відкопує їх. Це руїни старинного хананейського та ізраїльського Єрихону.

Св. Письмо оповідає про здобуття міста військами Ісуса Навина, який по смерті Мойсея перебрав провід між ізраїльтянами. Сім днів ізраїльтяни проходили попри мури міста. На сьомий день сім раз обійшли місто та на знак Ісуса Навина закликали сильним голосом. Тоді мури міста завалилися. **Тоді люди закричали і священики затрубіли в труби... І мури міста впали руїною. Народ же ринув у місто звідтам, де стояв. Отак опановано місто.** (Ісус. Нав. 6, 20). Як це сталося? Розкопи виказують, що наглий землетрус повалив грубезні мури та вможливив зайняття міста ізраїльтянами. Відкопані мури вказують, що місто було дуже сильно укріплене. Без особливішої Божої помочі ізраїльтяни правдоподібно були б ніколи не здобули його, бо були номадами без військових машин потрібних до здобуття подібних твердинь.

Ці грубезні мури, побудовані з вапнових брил, доволі добре зберігаються до наших часів, хоч від їх зруйнування проминуло около 3,250 літ. Під цими мурами відкрито ще інші мури збудовані з бедроку цебто з солідної скелі, яка знаходиться в глибині землі. Ці останні мури були побудовані тому яких 7,000 чи 8,000 років.

З Єрихону ми удалися до місця над Йорданом, де мав проповідати Іван Хреститель і де Спаситель прийняв хрещення з руки свого предтечі. Це місце віддалене на яку милю від устя річки Йордану в Мертве Море. Саме тоді, як ми оглядали це місце, води Йордану були каламутні. Сам Йордан це невеличка ріка. Вона може широка на 5-6 м. в тому місці, де Спаситель мав зійти в воду, щоб охреститися.

З того, що Спаситель тут охрестився, виходило б, що Він десь недалеко Єрихону постив і був спокушуваний дияволом. **Диявол сорок днів спокушував Його, і за тих днів Він не їв нічого, а коли закінчилися вони, то вкінці зголоднів.** (Лк. 4, 2).

Безлюдних місць і пустині було доволі довкруги Єрихону в Моавських горах, тому не дивниця, що Спаситель міг там легко пробути сорок днів, щоб ніхто не знав, де Він проживав.

Оглядаючи Єрихон, пригадав собі декілька подій зо Св. Письма, от хоча б оздоровлення сліпця Вартима, який осягнув помилування своїм настирливим благанням: **Ісусе, сину Давидів, змилуйся надо мною!** (Мар. 10, 46), і гостинність, якою митник Закхей привітав Спасителя в своїм домі, за що й осягнув спасіння: **Сьогодні прийшло спасіння на цей дім.** (Лк. 19, 9). Закхей хотів тільки побачити Месію. Бог нагородив його бажання. Не тільки зобачив Христа, але й отримав ласку гостити Його в власнім домі, повірити в Його месіянство, зреформувати власне життя та станути на шлях спасіння визначений Божим Сином.

Ізраїль

В минулому столітті жидівські Сіоністи по всьому світі стали мріяти й трудитися, щоб відбудувати в Палестині жидівську державу. Вони всюди шукали помочі та протекції, в турецького султана, в Англії, в німецького цісаря та в Америці.

Думали собі, що попертя котроїсь із великодержав запевнить їм спокійне життя в Палестині. В часі першої світової війни Англія потребувала грошей. Жиди мали гроші, бо були найбільшими банкірами в світі. Англійський преміер Ллойд Джордж звернувся до сіоніста Др. Візмана за грошевою поміччю. Візман згодився дати Англії гроші, але під умовиною, що анґлійці допоможуть жидам вернутися до Палестини. Наслідок переговорів між Англією та сіоністами—це Белфор Деклярація з 2 листопада 1917 р. Ще цього самого року а саме 9 листопада англійський генерал Алленбі врочисто на білім коні в'їхав до Єрусалиму та зайняв країну без одного вистрілу. За ним ішла англійська армія, що мала прогнати турків із Палестини, які відбили Палестину від арабів.

В березні 1918 р. вперше затріпотів старинний жидівський прапор в Єрусалимі. Жиди заплакали з радости та зворушення, бо сіоністичні мрії про відбудову жидівської держави почали здійснюватися.

Ґенерал Алленбі заявив, що Палестина це свобідна жидівська держава, і займенував Герберта Самуїла першим ґубернатором. З того часу жиди почали напливати до Палестини з цілого світу, викуплюючи землю від арабів, які там поселилися протягом довгих століть. Але вже від кінця 19-го століття жиди явно та тайно прибували до Палестини, підготовляючись стати її панами, як тільки трапиться нагода.

Теперішній преміер Ізраїля, польський жид, Бенґуріон, уже в 1906 р. виемігрував до Палестини, де зорганізував жидівську боївку, щоб охороняти перед арабськими наскоками маменьку жидівську громаду, в якій замешкав, хоч Палестина була ще тоді частиною турецької імперії. Організовані ним боївки перетворилися в армію-**військо, знане як Гаганаг.**

Бенґуріон зорганізував теж робітничу партію, що стала

хребтом його політичного впливу та сили. Бенґуріон студіював право в Царгороді. З вибухом першої світової війни виїхав до Америки, де зорганізував сіоністичний рух, бо нічого доброго не сподівався від Туреччини, що станула по стороні Центральних Держав. За те надіявся, що англосакси поможуть жидам відбудувати в Палестині жидівську державу, в чому не завівся.

Декларація **Болфор** закликала жидів цілого світу вертатися до Палестини, хоч тоді було там усього 7% жидів, 17% християн і 73% музулманів арабів.

Поділ Палестини на дві частині, арабську та жидівську, був виконаний самовільно та кривдячо для арабів, які дістали найгіршу частину, тимчасом жиди забрали найкращу приморську смугу. В часі поділу Палестини в 1948 р. було в ній 600,000 жидів, імігрантів із різних країв, і 1,200,000 християн та музулманів. Жиди займали всього 7% території, а всетаки Об'єднані Нації призначили їм 55% країни, віддаючи жидам найкращу частину включно з новим Єрусалимом.

Сусіди Йорданії так зареагували на цей несправедливий поділ, що заатакували жидів. Але жидівська армія краще вишколена розгромила об'єднані війська єгиптян, Сирії, Йорданії та Ливану, бо була краще озброєна. В лютім 1949 р. Об'єднані Нації наложили воюючим сторонам штучне перемир'я, яке триває до сьогодні, бо мир між жидами й арабами сливе неможливий.

Ізраїль має 1,900,000 жидів і 100,000 арабів, що залишилися в країні по зайнятті її жидами. В часі війни жиди поширили свої території, займаючи 70% країни.

Перед заложенням жидівської держави в Палестині, ані сіоністи цебто запеклі жидівські націоналісти, ані англійці, які творили цю штучну державку як притулок для гонених по світі жидів, не числилися з арабами. Араби не мали для них ніякого значення. Жиди почувалися певні себе, як великодержави признали їм шматок землі в Палестині. Справді в 1948 р. жиди розбили незорганізовані арабські армії, ба й навіть розгромили армії гордого та зарозумілого єгипетського диктатора Нассера й були б легко зайняли Суезький канал, якщо б американці не були затримали похід ізраїльської армії в сторону Єгипту; всетаки жиди не здобули ані миру, ані дійсної перемоги. Зайняті в 1956 р. єгипетські території, включаючи півострів Синай і пасмугу Гази, треба було звернути на приказ Америки, хоч Бенґуріон декілька разів заявляв, що ці території навіки стануть частиною Ізраїля.

Напад жидів на Єгипет у 1956 р. був наслідком невпинного страху, в якім проживають жиди та їхні провідники. Наглим наскоком на Єгипет Бенґуріон і взагалі жидівські провідники бажали повалити Нассера та усунути його вплив на сусідні арабські держави. Жидівські провідники свідомі того, що перемога арабського націоналізму на Близькому Сході та поновне зайняття Палестини арабськими військами не принесуть жидам у Палестині нічого доброго. Вони легко можуть сподіватися такого самого трактування від арабів, як дістали в Німеччині чи в зайнятих нацистами країнах від Гітлера та його посіпак. Жиди це знають, тому намагаються забезпечитися перед маревом фізичного та поголовного винищення.

Напад Ізраїля не розв'язав проблеми. Усе залишилося подавньому, ба куди гірше для Ізраїля, який стягнув собі докір напасника поміж сусідніми арабами.

Чи не було б краще, якщо б сіоністи були наблизилися до арабів замість уповати на попертя зо сторони великодержав, які настільки помагають Ізраїлеві, наскільки цього вимагає політика або національні інтереси згаданої держави, а не більше? Чи не було б краще для жидів, коли б вони були станули разом із арабами, бо ж араби це таксамо семіти, і створили нову семітську культуру на Близькому Сході? Так не сталося, бо жиди погорджували й дальше погорджують арабами, як лінюхами, незнайками, тощо.

Крім цього жиди, бодай деякі з них, обманюють себе тим, що пригадують арабам те, що сталось з фараоновим військом у Червоному Морі, де єгипетські вояки затопилися в розгуканих филях моря. Проте забувають, що тоді жиди були вибраним Божим народом, що під проводом Мойсея виходив із Єгипту. Тепер же жиди—це відкинений Богом нарід, бо не прийняв Божого Сина, ба й розпняв Його на хресті!

Один жид писав, пригадуючи чуда, якими Бог захищав жидів у Палестині перед ворогами: "Історія повториться" супроти арабів. Але й може бути таке, що повториться 71-ий рік, в якім римляни окружили Єрусалим...

Для жидів у Палестині було б куди краще дійти до порозуміння з арабами, бо існування жидівської державки серед музулманського арабського моря —це штучно підтримуваний новотвір, який сам не має сили існувати. Сусіди невпинно бойкотують її. Єгипет замкнув канал Суез для жидівських кораблів, небезпека конфлікту з арабами змушує жидів бути завжди на поготівлі та тримати велику, сильну армію... На все те потрібно фондів, які мусять приходити зза границі, здебільша від американських жидів. Покищо фонди надходять, бо запал між світовим жидівством ще не погас. Але чи завжди заграничні жиди будуть фінансово підпирати жидівську державу на цім незначнім клаптику Палестини?

ІНДІЯ

Сьогодні Індія має 400,000,000 населення, що живе на просторі, який менший ніж половина Америки. Не дивниця, що там вічний голод. Малий простір, часто недобра земля, брак індустріялізації не дозволяє цим людям жити полюдськи.

Бідна жінка цілу ніч марне благала чоловіка, щоб не хропів. На другий день чоловік пожалував її: "Бідна жіночко, жаль мені тебе, бо ти цілу ніч говорила крізь сон".

Буйність і Легкодушність

СВ. Євангелист Лука оповідає, як у часі земського життя Христа, принесли до Нього чоловіка, що був спараліжований, цебто не міг ходити, працювати та давати собі ради в житті. Христос змилосердився над нещасним калікою, який прийшов благати в Нього помочі та рятунку в недузі, з якої сам був негоден вилічитися.

Спаситель споглянув на нього, зобачив його віру та промовив: **Чоловіче, прощаються тобі твої гріхи!** (Лк. 5, 20). Цей паралітик став калікою, бо своїми гріхами був віддалився від Бога. Його каліцтво це кара за гріхи та переступлення Божих законів. Але він покаявся та прийшов до Спасителя благати прощення. Христос не тільки пробачив йому, але й заразом усунув кару за гріхи цебто відняв від нього параліж і улічив його, бо в приявності численного народу промовив до нього: **Вставай, бери своє ліжко та йди додому!** (Лк. 5, 24). Нарід зобачив це чудо та став прославляти Бога, говорячи: **Ми сьогодні бачили дивні речі!** (Лк. 5, 26).

Сьогоднішній світ подібний до цього бідного евангельського паралітика, який негоден був дати собі ради в житті. Живемо в світі, що не годен розв'язати своїх проблем, дати мир народам і усунути непорозуміння, які ділять держави та викликують загрозу нової всесвітньої війни, що може змінити наш цивілізований світ у пустиню, на якій через радіяцію атомних і водневих бомб не тільки люди, але навіть рослини та звір'ята не зможуть жити.

Скільки з'їздів відбулося від закінчення другої світової війни в 1945 р.! Скільки конференцій! Скільки нарад, скільки договорів підписано, а миру, як не було, так і нема, ба й навіть не видно, щоб він наближався!

Яка причина сьогоднішнього лиха та замішання? Віддалення від Бога, нехтування Його законами, бунт проти Христової Церкви, забуття про душу та притуплення сумління. Люди віддалилися від Бога, в Якім єдинім людське серце може знайти справжнє задоволення та щастя.

Не мавши щастя в Бозі, якого своїми гріхами народи покинули, люди шукають щастя деінде, бо без щастя людина негодна жити на світі! Коли ж хтось відвернеться від Бога, джерела правдивого щастя, то він природно звертається до землі, джерела фальшивого та сповидного щастя, і в землі, її багатствах і розкошах старається задовольнити бажання щастя, до якого рветься кожне людське серце.

Я мав нагоду відвідати одного журналіста. Говорячи про щастя, він отак промовив до мене: "Дві третіх мого заробітку йде на родину. Ми мусимо добре їсти, добре забавитися, мати всякі вигоди, автомобіль, телевізійний апарат, гроші в кишені, бо як людина може чутися щаслива в житті, коли їй бракує подібних речей?" Говорячи так про щастя, він з гордістю споглянув на

своїх ніврок грубеньких синків і товстеньку жінку, що поралася біля кухні.

Розглядаючи хаос і замішання, що панують у світі, кожен подає свою думку, що треба б учинити, щоб настав правдивий спокій і щоб люди могли спокійно проживати собі кожен у своїй батьківщині та в своїй хаті.

Проте правдивого спокою не буде в світі, поки людство не вернеться до Бога та не позбудеться духовних недуг, які нищать мир і спокій.

Буйність і легкодушність це перша причина, що так багато модерних людей, не зважаючи на прерізні вигоди, які запевнює їм модерна техніка, от хоча б автомобілі, телевізійні апарати, радія, машини до прання, всякі холодільники, всетаки не мають правдивого щастя в серці.

Чому? Бо матеріяльні речі, відорвані від Бога, не всилі дати нам щастя. Матеріяльні добра тільки тоді дають людям задоволення, коли на них спочиває Боже благословення. Коли ж цього благословення нема, то й цілий світ з усіма своїми скарбами не задоволить людини та не вчинить її щасливою.

Світ складається з поодиноких людей. Світ це велика громада, яка мешкає на землі. Якщо в громаді кожний чоловік добрий, чесний, працьовитий, любить свого ближнього, шанує чуже добро, помагає другим у потребах, тоді ця громада почувається щаслива, все йде добре і порядок пануе в ній. Цей порядок викликає в людях, що живуть у такій громаді, почуття щастя та задоволення.

Нещастя сьогоднішнього світу в тому, шо в ньому є замало добрих людей, особливо поміж провідниками та лідерами! Ці провідники надають тон світові. Не мавши Бога в серці, бо гріхами прогнали Його, або в шаленній зухвалості навіть воюють із Ним, як це роблять комуністи, що оголосили Богові війну! Як же ж комуністичні провідники, або подібні до них лідери зможуть дати світові мир і запевнити щастя своїм народам? Це неможливе. Треба звернутися до Христа, покаятися за гріхи, вернутися на дорогу Божого Закону, щоб могли позбутися духовного параліжу, на який хворує світ. Кожен із нас повинен поглянути на себе самого та почати від себе цю спасенну реформу. Треба відновитися духовно. Треба вище цінити Бога ніж себе самих, більше дорожити власною душею ніж тілом, більше любити свого ближнього аніж власні пристрасті та забаганки!

Якщо б кожний чоловік і кожна жінка духовно обновилися по всіх країнах світу, то ціле людство відновилося б... Настало б Боже Царство на землі і мир запанував би між народами... Св. Апостол Павло вказує нам, як треба обновлятися духом, щоб стати справжньою Божою дитиною, кандидатом чи кандидаткою для Божого Царства: **Умертвляйте своє тіло,** пише до християн у Колоссах, **нечистоту, пристрасть, пожадливість, зажерливість, бо Божий гнів приходить за такі речі на непокірних синів... Відкиньте все те, гнів, лють, злобу, безсоромні слова... Не кажіть неправди один на одного... Зодягніться як Божі вибранці, святі й улюблені, в серце милосердне, добротливість, покору,**

лагідність і терпеливість... (Кол. 3, 5-12).

Якщо б люди послухали цієї мудрої поради, то самі уліччилися б із духовних хвороб і помогли б своїм ближнім стати морально та релігійно здоровими, наближили б світ до Христа, в якім ціле людство знайшло б правдивий мир, спокій і щастя!

ТЮТЮН

Тепер вчені твердять, що тютюн це отруя та головна причина рака. Колись вживали тютюну як лікарства на всякі висипки на шкурі, попарення та навіть на перестуду.

Марія не мала земських дібр і не дбала про них. За те була пребагата в небесні скарби ласки. "Радуйся, Благодатная, Господь з тобою. Благословенна ти між жінками" (Лк. 1, 28). Освятна ласка постійно зростала в її блаженній душі. Кожне її діло, слово чи гадка були заслужливі перед Богом, бо звертала їх на Божу славу. Кожне ж добре діло збільшує в душі святну ласку.

СМІХОВИНКИ

Дочка: "Татку, що таке ніс?"
Татко: "Ніс це така річ, що захоронить тебе від клопоту, якщо не пхатимеш його там, де не треба."

Злочинна дитина це хлопець чи дівчина, яким батьки дозволяють робити те, чого не вільно робити.

Людоїд до свого ватажка: "Розбився якийсь корабель і ми зловили двох кухарів. Будемо їх разом варити?"
Ватажок: "Ні, бо забагато кухарів зіпсують зупу!"

Капраль: "Чому не хочеш їсти цієї риби?"
Рекрут: "Бо вона вже дуже давно була в воді".

Перша бабця: "Чуєте, наш сусід ТРОХИ побив автомобіль".
Друга бабця: "Знаєте, сусід СТРАШНО побив автомобіль".
Третя бабаця: "Чи ви чули, що сусід побив автомобіль і СТРАШНО покалічився?"
Четверта бабця: "Ого, лікар казав, що не знати, чи сусід буде ЖИТИ".
П'ята бабця: "Чи ви чули, що сусід ПОМЕР?".
Шоста бабця: "Знаєте, що сусіда вже ПОХОВАЛИ?"
Сьома бабця: "Не так шкода його, як бідної жінки і діточок! Нехай з Богом СПОЧИВАЄ!"
А тимчасом сусід ні не покалічився, ні не забився, тільки трохи пошкодив автомобіля.

A Missionary Sister?

★

Yes You! Why Not?

It's not as impossible as you think. Other girls, like you, have done it and found true happiness in dedicating their young lives to God as Missionary Sisters of Christian Charity.

Is Christ calling *YOU?* Is He asking you to help save souls? Can you refuse?

Is He waiting for you to bring little children unto Him? Will you keep Him waiting?

Jesus is depending on generous, young girls to do His apostolic work for Him as Missionary Sisters. Will you answer His plea for help?

Я! — СЕСТРА МІСІОНАРКА? *ТАК, ТИ—ЧОМУ Ж БИ НІ?*

Не є воно таким неможливим, як собі це уявляєш. Інші дівчата—подібні до тебе—стали Сестрами Християнської Любови і зазнали там правдивого задоволення і щастя.

Чи Ісус кличе тебе? Він просить твоєї помочі спасати душі? Чи відмовиш Його проханню?

Христос чекає, щоб ти стала Сестрою Місіонаркою і привела до Нього малі діточки! Чи залишиш Христа?

Ісус потребує добрих-щирих серцем-дівчат до апостольської праці. Не відмов Його проханню і поможи Йому!

WHO ARE THESE SISTERS
THAT LEAD LITTLE ONES TO CHRIST?

The Missionary Sisters of Christian Charity are a new Community of Sisters in the Ukrainian Catholic Church. Having been founded as late as 1946 in Canada by the late Rev. M. Romanovich, OSBM, our work and methods are adapted to modern times.

Our aim is to strive for the greater glory of God and the sanctification of our own souls and to save souls of others through Christian Charity and mercy toward men.

You say you don't know much about the life of a Missionary Sisters. Well, come on, take a look at some of the things a Missionary Sister does.

One of our main duties is teaching children Catechism. Little hearts cannot love and serve God unless they know.

"Learn By Doing" is our motto

A Cathechism lesson on the Sacrament of Baptism is dramatized by the pupils.

На ілюстрації діти практично вчаться про Св. Тайну Хрещення.
Одним з головних наших обовязків є вчити дітей Божих Правд. Маленькі серця не могли б любити Бога й служити Йому, якщо б в першу чергу Його не знали.

. . . . let's try that once more before curtain time

To maintain our beautiful Ukrainian Rite and language, a Missionary Sister teaches children to read, write and sing in Ukrainian.

Хто такі Сестри Місіонарки, що провадять діточок до Ісуса?

Сестри Місіонарки Християнської Любови — це нове жіноче Згромадження Української Католицької Церкви, засноване в 1946 в Канаді бл. п. Отцем М. Романовичем, ЧСВВ. Методи праці і саме життя Згромадження є пристосоване до нинішнього модерного часу.

Нашою головною метою є стриміти, через християнську любов і милосердя, до збільшення Божої слави на землі, власного освячення і спасіння безсмертних душ других людей.

Кажеш, що ти не знаєш багато про життя Сестри Місіонарки? Ось переглянь наступні сторінки й побачиш, що Сестра Місіонарка робить . . .

A loving

TRIBUTE

to our

HEAVENLY

QUEEN

ПОКЛІН

НЕБЕСНІЙ

ЦАРИЦІ

Sodalities in the parishes foster love for Mary in the hearts of children.

Sewing vestments is a labour of love, for we know that a priest will wear them at the Holy Sacrifice of the Mass.

Шиття церковних риз є працею любови, бо ми знаємо, що священик в цих ризах буде приносити безкровну жертву Божественної Літургії.

"Learning can be fun"

We learn so we can teach others. The painting of Pysanky (Ukrainian Easter Eggs) is a beautiful Ukrainian art which the Sisters treasure and teach to others.

"Наука може принести задоволення." Ми вчимося щоб вчити других. Писання писанок є справжнім українським мистецтвом. Сестри користуються ним самі та вчать других.

JESUS LIKES TO BE TOLD THAT HE IS LOVED

A Missionary Sister loves to tell Him — often — in the solitude of the chapel.

Ісус любить як Йому висловлюємо нашу любов. Сестра Місіонарка любить часто на самоті в каплиці казати Христові, що вона Його любить повним серцем і душею.

Through Charity in the fields of
Religion, Health, Education, Social Service
the Missionary Sisters seek their own perfection and
bring souls to God and God to souls.

ALL IS NOT WORK!

. . . relaxing with a smile and a song.

Сестри також відпочивають і бавляться. Вони знаходять відпочинок в пісні, грі й забаві.

ЧЕРЕЗ ХРИСТИЯНСЬКУ ЛЮБОВ НА ПОЛІ

Релігії, Науки, Здоров'я, Суспільної Помочі

Сестри Місіонарки

не тільки шукають і знаходять власне удосконалення, але також приводять людські душі до Бога, а Бога до душ!

FOR MORE INFORMATION WRITE:

Reverend Mother Superior,
Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 909,
Grimsby, Ontario.

DEVOTION TO THE SACRED HEART OF JESUS

by
M. Schudlo, C.SS.R.

Devotion to the Sacred Heart of Christ is nothing new in the Catholic Church. The Holy Fathers of the Eastern and Western Church have always paid special attention to the loving Heart of the Son of God made Man. In explaining the immense love of Christ for men they have pointed out at the Heart of Christ which they called the seat and the source of His love for mankind.

St. Cyprian (190-258), an African bishop and martyr, says that the Heart of Jesus was generally known to the early Christians because Christ "shed all His blood which was in His Heart to strengthen us."

Origen (185-253), a celebrated writer of the Eastern Church who suffered much for his faith, in explaining the text of the Gospel which relates the last supper, says: "This shows that John has rested on the very Heart of Jesus."

John Chrysostom (347-407), Doctor of the Eastern Church and the greatest preacher, in praising the zeal of St. Paul, says: "The heart of Paul was the Heart of Christ."

Devotion to the Heart of Jesus grew with the time until it received its crowning from the apparitions made to St. Mary Margaret Alacoque. In the second great apparition the Saint saw "this Divine Heart on a throne of flames, more dazzling than the sun and transparent as crystal, with that adorable wound in His breast, and surrounded with a crown of thorns signifying the pricks caused to It by our sins. And above it

there was a cross which meant that from the first moment of His Incarnation, that is, as soon as this Sacred Heart was formed, the cross was planted in It, and that It was filled at once with all the bitterness which humiliations and poverty, pains and scorn, would cause to It, and which His Sacred Humanity was to suffer throughout all His lifetime and in His Sacred Passion," the Saint relates.

"And He showed me," Margaret goes on with her story, "that it was His great desire to be loved by men and to withdraw them from the path of ruin into which Satan hurls such crowds of them, that made Him form the design of manifesting His Heart to men, with all the treasures of love, of mercy, of grace, of sanctification and salvation which it contains, in order that those who desire to render Him and procure for Him all the honor and love possible, might themselves be abundantly enriched with those divine treasures of which this Heart is the source. He should be honored under the figure of this Heart of flesh, and its image should be exposed. He wished me to wear this image on my heart that He might impress in it His love and fill it with all the gifts with which His Heart is replete, and destroy in it all inordinate affections.

"He promised that whenever this image should be exposed with a view to showing It special honor, He would pour forth His blessings and graces.

"This devotion was the last effort of His love that He would grant to men in these latter ages, in order to withdraw them from the empire of Satan which He desired to destroy, and thus introduce them into the sweet liberty of the rule of His love, which He wished to restore in the hearts of all those who should embrace this devotion."

Thus the Lord spoke to His favored servant Mary Margaret Alacoque on the first Friday of the month, in 1674. The Saint was praying before the Blessed Sacrament when Christ appeared to her, His five wounds shining like five suns, especially that on His breast.

The revelations of the Saint gave a powerful spur to the "new" devotion wherewith Jesus is being honored today by all those who love Him and understand His passion and death for their salvation.

Paul was a careless, unpractical Catholic. For several years, during his youthful "crisis" he did not go to the Sacraments. Once his pious aunt Martha invited Paul to dinner with the family. She gave him a seat at the table directly opposite a crucifix which hung on the wall. Beneath the crucifix were two simple lines:

"I did this for you!"
"What are you doing for Me?"

The words struck his Christian conscience. The youth blushed when he looked at his crucified Saviour. He could hardly control his tears. He said nothing to his aunt, but all the way home and especially during the sleepless night he seemed to hear the same question: "What are you doing for Me?"

In the morning Paul went to church and made a thorough confession of all his "youthful" sins, received the Holy Eucharist and ever since became an ardent adorer of the Sacred Heart of Jesus which had done so much for his soul and his salvation.

ARE YOU TOO POLITE?

● WHEN I was first married, we lived in a dump. It was on the wrong side of the tracks — in fact, too close to them. We had our own good and sufficient reasons for living there and were perfectly happy until along came a polite old friend.

"What a nice little place you have here," he said kindly.

Then I fully realized what I'd often vaguely felt — that politeness can be insulting. Clearly implied was his belief that we knew no better than to think, or at least hope, the place was nice. The fact that he obviously considered us reduced to needing such a comment from him, plus the fact that he made us, his friends, outsiders to his true thoughts by his insincerity, wounded us deeply.

By all odds, the most insulting thing I know is the insincere compliment. But it isn't only in the form of insincerity that politeness is often a scourge. Have you ever spent a week end where your hostess insisted on putting you in her bed while she bunked on the five-foot divan? Besides being miserable over her inconvenience, you couldn't help feeling resentful that she thought you selfish enough to enjoy a visit under those conditions.

I once spent the night with a friend who cheerfully announced, "I'm afraid we're not fixed very well for company, dear. Would you rather I made up the bathtub for you, or the bearskin rug?" I choose the rug and was far more comfortable, in the larger sense, than I could have been on her inner-spring mattress. I don't claim that a rug is preferable to a guest room, but anybody on the southern side of sixty will agree that the most uncomfortable spot in any home is the hostess's bed.

Don't ask me how people get started doing and saying so many things which have the opposite of their intended effect — which presumably is to make others happier and more at ease. But almost everywhere you look on the social scene, you see empty, and hence ungracious, gestures. The worst case is the one where, just to be polite, your hostess urges you to stay, and you, lacking an adaquate excuse for leaving, remain, and both of you are thoroughly unhappy about the whole thing.

So, remember, be polite — but not too polite. Know when to be frank.

—Married

—Single

—Dedicated to God

WHICH ONE IS YOURS?
Three "Bohorodytse Divo" daily will help you find out.

Your Place In Life

VAIN EXCUSES

by
M. Schudlo, C.SS.R.

The Holy Church of Christ calls young men and women to become priests, missionaries and Sisters. Unfortunately her call often falls on deaf ears. Young people are not too eager to listen to Christ's invitation and to follow Him. Why? Just why? Are they that bad as to reject Christ's call? No, they are not bad. They are even good, at least most of them.

If Our Lord came down to this church and passed by these young men and ladies, looked at them and pointing at some of them said: "You, John, you, Mike, you Steve... I want you to be my missionaries. I need you to save thousands of souls which walk in darkness of error, unbelief and corruption. Will you help Me save them from eternal ruin? —Do you think that John, Mike and Steve would refuse to follow Our Lord and become missionaries, priests or religious?

Or if He turned to the young ladies and singled out some of them: "You Mary, you Anne, you Sophie, I need you to teach little children in parish schools, to nurse the sick, or to pray and spend your life in contemplation in a cloister because I need penance in order to calm My Father's anger against the world and its inhabitants... Come, follow Me!"

Do you think that any of these boys or girls would refuse and say to Jesus: "Sorry, my Lord, I am already engaged... Sorry, Jesus, I wish to be a lawyer..." I am sure they wouldn't. They would gladly accept the invitation and become priests, missionaries or Sisters.

Our Lord Jesus, however, is a gentleman, perfect gentleman. He does not want to force anyone to serve Him or to become His helper in the great work of salvation of souls. He does not even force anyone to go to heaven although He died a bitter death upon the cross that all men might be there some day.

Besides, Our Lord would not want to hurt any of the boys or girls in questions. If He pointed at some of you, let's say John, Mike and Steve, or Mary, Anne and Sophie, and said: "I want you to be my helpers. I will give you all

the graces you need to fulfil your tasks in this life and after you pass away I will place you among heavenly Cherubim upon special thrones of glory..." —What would other young men and ladies say, how would they feel about it? Wouldn't they protest and say: "How about me, O Lord? How about me? Don't you love me as much as you love John, Steve, Mike, Mary, Anne and Sophie? Are they Your specials?"

They would feel hurt by Our Lord's behavior, wouldn't they? Our Lord does not appear in a visible way to anyone, or almost anyone, to tell him that John should be a priest and Mary should become a Sister. No, Christ does not come around in person to point out to you as He did with His apostles.

Christ whispers quietly to man's or girl's heart and tries to let them know what He wants from them in this life. He does not want to force them. He will not draft His workers as they do in the army, whether they want or not. He wants volunteers. He invites gently because He does not like violence...

He prepares boys and girls by giving them all the necessary qualifications for the job they would do as His priests, missionaries or Sisters. He gives them health, good character, brains, maybe not too much of the last, but enough to carry on His mission of salvation in the world. Then He waits to see how many of these boys and girls are big-hearted enough to say: "O dear Lord, I love you with my whole heart. I want to help you about the salvation of these poor souls which You love so much. You died for my salvation, why shouldn't I help You save somebody else. Yes, O Good Lord, I'm willing and eager to try my best to show that I love You.

Unfortunately, we have the sad privilege to turn Christ down and reject His call... Why so few boys and girls are generous enough to follow Our Lord more closely as priests, missionaries or Sisters?

There are many reasons why they turn Christ down following the example of the rich evangelical youth rather than that of St. Peter, St. John and other apostles who left their families, their profession and went after Jesus... I call reasons, but are they really reasons for refusing Christ's invitation? I guess Our Lord would correct me and call them "pretexts or excuses."

And which are these "reasons" or excuses for which so many young men and women turn Christ down?

(1) "Father, I have no vocation. I'd like to be a missionary, I'd like to be a priest. I'd like to be a Sister. It's such a wonderful thing, but not for me, because I have no vocation..."

This is the ordinary "reason" why so many boys and girls turn Christ down by refusing His invitation to become priests, missionaries, lay-brothers or Sisters. They say that they have "no vocation".

"Helen, why don't you become a Sister?" I asked a girl. Helen was surprised. "How can I, Father? I have no call!"

What she meant by "call" was some special inspiration or revelation or an extraordinary illumination of the mind and incitement of the will by special lights and graces. They wish to feel it in their hearts. They would like to experience some "interior push" or like St. Paul, you remember, to be thrown off the horse before they can be sure that God really wants them and needs them. They would follow Christ if He sent them a "special delivery" or made a phone call.

THE PARISH

MOST Catholics would find it impossible to be good Catholics if it were not for that smallest unit in the organization of the Catholic Church — the parish. What kind of Catholics would we be today if it were not for the baptismal font in the parish church where we were baptized, the parochial school, the parish hall and playground, the altar and tabernacle, the confessional, the parish priests who led us along the way of Catholic life as the shepherds of our souls?

How many happy memories are bound up with the parish in which we were raised: our first confession, first Holy Communion, Sunday Mass, Lenten Way of the Cross, marriage perhaps, and the burial of our dear ones! In every truly Catholic life it is the parish that keeps the light of faith and the fire of charity aflame in the mind and heart.

The parish is vital to our religious lives because God has created us as social beings. This means that for our spiritual as well as for our material prosperity we are dependent upon one another. Very seldom could one person erect a church; but a group united as a parish always can. Very seldom are parents able by their own efforts to give a proper Christian training to their children; but with the aid of priests and nuns and fellow parishioners supporting a parochial school they can.

In times of temptation, perplexity and sorrow, we all need the help of others, and we find it in the form of direction and comfort given principally by our pastor and the priests of our parish.

Indeed, the Church, as the Savior founded it, is a social organization, known most truly as the Mystical Body of Christ. The parish is the unit in the Mystical Body of Christ which is closest to the individual Catholic, and through the parish we retain sound and healthy membership in Him Who is our Head.

It is important for each Ukrainian Catholic to know that he must belong to his own Ukrainian Catholic parish. The pastor is your spiritual shepherd, answerable to God for your and your family's eternal salvation.

The good Catholic does not want to make himself an exception to the universal laws of the Church by seeking membership in a parish other than the one to which he must belong. If his own parish is small and struggling, he recognizes his duty to help it grow, and does not abandon it in order to attend a more successful or more fashionable parish of the Latin Rite.

There are various kinds of Ukrainian parishes, which may roughly be classified as the rural, the small-town, and the large city parishes. While each type may have its own characteristics and difficulties, in the main they are all conducted in the same way and are confronted with the same problems.

MOTHER OF JOHN

"And many women were there beholding afar off, which followed Jesus from Galilee, ministering unto him: Among which was... the mother of Zebedee's children."

—Matthew XXVII:55-56

Bible scholars agree that the name of the Beloved Diciple's mother was probably Salome.

They base this belief on the fact that the passage in Mark XV:40, parallel to that quoted above, refers to her by that name.

It is furthur conjectured on reliable grounds that she was probably the sister of Mary, the mother of Jesus.

From the scanty account given of her in the Gospel narrative, it is evident that she, like her sons John and James, was present at the Crucifixion and assisted at His entombment.

Matthew, in his Gospel (XX:20) relates that on one occasion she came to Jesus with her two sons, "desiring a certain thing of him".

"And he said unto her, What wilt thou? She saith unto him, Grant that these my two sons may sit, the one on thy right hand, and the other on the left, in thy kingdom.

But Jesus told her: "Ye know not what ye ask. Are ye able to drink of the cup that I shall drink of, and to be baptized with the baptism that I am baptized with?"

Both John and James, says Matthew, assured Jesus that they were able to drink of His bitter cup. And Jesus agreed that "ye shall drink indeed of my cup, and be baptized with the baptism that I am baptized with: but to sit on my right hand and on my left, is not mine to give, but it shall be given to them for whom it is prepared of my Father."

Gossip: Letting the chat out of the bag.

The Eucharist

by
Thomas H. Moore, S.J.

HOLY MASS is the sacrifice of the Living Dead.

Sacred Scripture does not record the time nor the circumstances of the first post-resurrection Mass. There was so much about the Last Supper which, at the time, the Apostles did not understand. When it was over, Our Lord had won their hearts. There was no mistaking the outpouring of his love. But He had not won their minds. When the Holy Spirit was to come, one of the things He had to do was to recall to the Apostles everything which Our Lord had told them.

To which one of them did He explain the full meaning of the words: "Do this for a commemoration of Me"? No one knows. So we must clothe the tremendous fact of the first Mass with whatever circumstances befit the particular mood of our meditation; keeping in mind what is of faith and what is not, lest we force upon others that which is meant only as a help to our prayer.

I like to think that Peter said the first Mass in the upper chamber of that house in Jerusalem where Our Lord had begun the passion. Its owner had given over the spacious guest room to the Saviour so that He might eat the pascal meal there with his disciples. That means he was a friend. He would be one of the Risen Dead. His house would be at the disposal of Mary and the Galilean followers of her Son as long as they chose to stay in the Holy City.

There were memories to draw them within the shelter of this hallowed hall. It was still furnished and prepared as when Our Lord had sent the two disciples to follow the water carrier who would lead them to it. There was the table at which they had all reclined; the couch which Jesus had occupied and from which He had spoken, pushed against the table, as He had left it. His place no one would take, nor the place of Judas.

Here in this room the Risen Dead could best rally round the memory of Christ. The room was full of Him. In the few short hours it had been his, He saturated it with his personality. This place bore the mark of the Redeemer at work,

and those who were to carry on the work of redemption belonged within its walls. They felt at home.

But in the human love of their hearts they wished that the Master were with them again. The risen can be missed as well as the dead.

It was the night of Pentecost. That morning the Holy Spirit had descended upon the Apostles and they had rushed into the streets of Jerusalem to preach their gospel. They had spoken in divers tongues. The Jewish world had wakened to the thunder of the Christian era. But the day had exhausted the new Christians.

A tired Peter sat with his head in his hands, living the day over again, thinking of the Master whose words were all coming true.

A stir went through the quiet room. Mary, the Mother of the Redeemer, stood in the doorway, drawing all eyes in that direction. At Bethlehem, she had given Christ to the world. At the foot of the Cross, when Joseph and Nicodemus put his dead head in her lap, she had given his Body to the Church. But she was not a priest. She who put Jesus in the manger and into the tomb could not put Him upon the altar. But she could remember. "His Mother kept in her heart the memory of all this." Now she stepped into the room and placed in the hands of Peter the chalice from which they had first drunk the Blood of her Son.

Then did it come to Peter what he must do in memory of his Master. "Do this in memory of Me." He was to give Christ again to the world in the Sacrifice of the new era.

So, I like to think that Peter said the first Mass, without benefit of liturgy or vestments. They would come later. He said the words which Christ had said over the bread and over the wine, and by virtue of the Apostle's priesthood the risen Christ was offered to his Heavenly Father for the sins of the world. Then Peter gave Our Lady and the others Holy Communion, and the first Mass was over.

The Eucharist awakened in St. Peter thoughts of the passion of Our Lord. The same chalice which Christ used Peter now held; the Holy Grail, for which men, centuries later, were to search the world. He was in the room where the passion had begun. There at his side was John who one day would write down the words which Christ had spoken there before they went into the Garden where Judas the traitor kissed Him and where the other Apostles fled from Him, fearing for their lives.

The Eucharist would recall to them how He had suffered. Two months were hardly enough to dim the memory of the high priest's palace and the courtyard, judge and accuser, where Caiphas had convicted Him of blasphemy and where Peter had denied knowing Him. One by one, each vivid detail would pass before them: Pilate, who loved justice but bargained with iniquity, for the friendship of Caesar; Herod, who tried to make a fool of Christ, and out of the black tragedy of the passion a bit of comedy to lighten a dull morning; the Jewish leaders filled with satanic hatred; the barbarians, soldiers of Rome, with their leaded whips, stolid brutes knowing not what they did. Finally, the procession through the streets; Calvary, and the Mother of God suffering her torment through to a finish beneath the Cross.

The Eucharist would recall all this to Peter and John. But the pictures would be wiped clean, like a crucifix newly cut from the wood. They would be wiped clean by the resurrection. Under the appearance

of bread and wine, the Christ who had suffered and died in the bloody sacrifice of Golgotha now comes to them again, and they offer Him anew. But their oblation is a clean one. The Victim, once bent and bloody, is now glorified.

Years later, the Jewish Christians, living in the shadow of the Temple, breathing the dead atmosphere of Jewish tradition, yearned for the splendor and pageantry of the Temple service and the vivid sacrifice of living victims. The simple Christian Mass bred nostalgia in the breasts of the baptized sons of Abraham, Isaac and Jacob.

For them St. Paul wrote the Epistle to the Hebrews. Did the Holy Spirit inspire him to speak of the cathedrals that would rise, not only in Jerusalem, but in all the great cities of the world? Many of them would live to see the utter destruction of the Temple. Titus and Vespasian would raze it to the ground, as the Master had foretold. Did Paul recall the prophecy? Did he speak of the beauty and splender of a Pontifical High Mass, a papal procession, in the basilica of St. Peter, or beneath the vaulted dome of Sancta Sophia?

The Apostle said nothing of these things. Instead, he quietly secularized the priests of Aaron, removing their vestments one by one, taking from them their right to offer sacrifices which never did wash away the guilt of sin, and which now had been supplanted by one sacrifice which, once for all, redeemed the world. The old worship was a dead symbol. The new sacrifice was a living instrument, filling the souls of the Living Dead with the grace won for them by the great High Priest who now sits at the right hand side of the Father in heaven, interceding for men always.

The soul of the penitent Peter, offering his first Mass, receiving his second Holy Communion, accepted its fill of new life. John and James Andrew and Nathaniel and Matthew and all the others drank deep. And if the flow of grace in this august Sacrament is measured only by one's spiritual capacity, what angel could count the graces which came to Mary (and through her to the world) when she took into her mother's bosom the Body and Blood of her own Divine Son?

There was one more thing which no Apostle could forget that night, his lips still wet with the Blood of the Saviour. He would remember that a promise had been made—and fulfilled.

Not the least strange of all the strange reactions of the Jewish people to Our Lord was their response to his promise of the Eucharist. The day before, when they had followed Him by the thousands to the far side of the lake, He had shown them his power over bread. He had multiplied the loaves. The night before, He demonstrated to the Apostles power over his own body. He had walked over the water as if He were a ghost. Because He had done these things, the multitude would make Him king. When He returned to Capharnaum they imprisoned Him in the ruthless, privacy-destroying spotlight of popularity. But when, at this most opportune time, He promised them the Bread of his body to stave off the hunger of their everlasting souls, they balked. Because they did not know *how* He could do it, they would not believe it possible, even in the light of the miracles they had just seen. They would not wait for the Last Supper. They turned away and left Him.

All but the Apostles. Jesus said to them: "Would you, too, go away?" Simon Peter spoke the answer for them all. "Lord, to

whom should we go? Thy words are the words of eternal life. We have learned to believe, and are assured, that Thou art the Christ, the Son of God."

Peter did not know *how* Our Lord would give them his flesh to eat and his blood to drink. But he believed that Christ knew. At Capharnaum, the Saviour had told them what He would do. At the Last Supper, He told them how He would do it. It was so simple for one who believed. He would give them his flesh and blood under the form of bread and wine.

And now, on the night of the Paraclete's coming, He had done it again at the hands of Peter. He would do it tomorrow and down through all the tomorrows of their lives, until. . .

Peter shook himself to break the thread of the musings. The words, which of a sudden struck against all the walls of his mind, he had heard before. Would he ever forget the solemn tones in which his Master had said them not more than six months ago in his own city by the sea the morning after the great storm? Had he not just been thinking of them? But they strike now from a new angle.

"Believe Me when I tell you this. You can have no life in yourself, unless you eat the flesh of the Son of Man, and drink his Blood. The man who eats my flesh and drinks my Blood enjoys eternal life, and I will raise him up on the last day. My flesh is real food, my Blood is real drink. He who eats my flesh and drinks my Blood lives continually in Me, and I in him. As I live because of the Father, the living Father who has sent Me, so he who eats Me will live, in his turn, because of Me. Such is the bread which has come down from heaven. It is not as it was with your fathers, who até manna and died none the less. The man who eats this bread will live eternally." Christ's words were a promise; the Eucharist was a promise fulfilled. The new thought in them which staggered the Apostle was this: the promise fulfilled was also a promise. It was the sacramental sign that eternal life for them had already begun. It was not something they would get after they died. It was a form of life which they already had and which death could never take from them. The Blessed Sacrament was the pledge of the worth of the Living Dead. They were immortal with the life of God. Grace was the seed; life, in the glory of God Himself, would be the flower. Death was not the withering but the bursting of the bud.

Not, dear Lord, that their troubles were over. Each one still had his temptations to conquer, his own passion to suffer. In their day, even as in ours, the world tried to sift a coat of dust over the altars and through the sanctuaries.

Twenty-four years later, St. Paul wrote to the Corinthians, holding them to account for the scandal given by some of them at the *agapé*, the love-feast which had grown to be a part of the ritual of the early Church throughout Greece and Asia Minor. Listen to the Apostle.

"And when you assemble together, there is no opportunity to eat a supper of the Lord; each comer hastens to eat the supper he has brought for himself, so that one man goes hungry, while another has drunk deep. Have you no homes to eat and drink in, that you should show contempt to God's church, and shame the poor? Praise you? There is no room for praise here. The tradition which I received from the Lord, and handed on to you, is that the Lord Jesus, on the night

when He was being betrayed, took bread, and gave thanks, and broke it, and said, 'Take, eat; this is my Body, which is to be given up for you. Do this for a commemoration of Me.' And so with the cup, when supper was ended. 'This cup,' He said, 'is the new testament, in my Blood. Do this, whenever you drink it, for a commemoration of Me.' So it is the Lord's death that you are heralding, whenever you eat this bread and drink this cup, until He comes; and therefore, if anyone eats this bread or drinks this cup of the Lord unworthily, he will be held to account for the Lord's Body and Blood. A man must examine himself first, and then eat of that bread and drink of that cup; he is eating and drinking damnation to himself if he eats and drinks unworthily, not recognizing the Lord's Body for what it is. That is why many of your number want strength and health, and not a few have gone to their rest. If we recognized our own fault, we should not incur these judgements; as it is, the Lord judges us and chastises us, so that we may not incur, as this world incurs, damnation. So, brethren, when you assemble to eat together, wait for one another; those who are hungry had best eat at home, for fear that your meeting should bring you condemnation. The other questions I will settle when I come."

(*Sacred Heart Messenger*)

ASTUTE SALESMAN

A retailer was dissatisfied with the way a new brand of nylons in his store was going. There they lay, 79 cents a pair, for several months.

He decided on what he thought would be a clever device to get rid of them quickly and practically double his profit at the same time.

To put a large sign over the counter: SPECIAL OFFER! TODAY ONLY! $1.50 per pair; 3 pairs for $3.49. At the end of the day the entire lot was gone.

As people are caught off guard in little things, so can they be in big things. And the people who are out to wreck the world know it. They are never more effective than when using the 'big lie.' Under the pretense of doing good to all mankind, they make glowing promises which they have no intention of fulfilling. It has been said that Hitler's whole success was built on this.

If the "children of light" were willing to work as hard to spread love of God as the "children of darkness" do to spread hatred for the enslavement of mankind, we would be well on the road to peace.

"For the children of this world are in relation to their own generation more prudent than are the children of the light." (Luke 16:8).

———— ** ————

● **THE earth's atmosphere holds more than 28,600,000 tons of suspended dust of cosmic origin below the 60 mile level. The dust is extremely fine meteoric particles which continuosly sift slowly earthbound.**

Little by little it penetrates our atmosphere and falls down upon the earth with rain, snow, etc.

———— ■ ————

How often a single good word of congratulation or even a smile could have turned many men into your friends, but you neither said that word nor gave them your smile.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

THE MONTH OF June is dedicated to Christ the Lover of Mankind (Sacred Heart to Latinity). The 3rd Sunday is 'Father's Day'. **** The rules to be followed in ridding our Byzantine Rite of all latinisms (customs and things borrowed from the Latin Rite) are to be found in a booklet edited and published by the Holy See in 1944. It is called 'Ordo Celebrationis'. **** According to Church Law, Ukrainian Catholic children should make their first Holy Communion in our Rite and none other. **** The new missal (first of its kind) is selling as expected. Indeed, you can't beat the best. **** The time to do one's Easter duties (Confession and Holy Communion) lasts until Ascension Day. Time enough even for those who suffer from a slight case of sloth (spiritual laziness). **** On Whitsunday ('Zeleniy Swiata') make a point of going to your local Catholic cemetery to pray for your dead relatives and friends. It is our own All Souls Day. **** Peiping now admits that there are from time to time revolts in Red China. They cannot destroy the spirit of freedom and never will. **** Some of our dioceses in Canada are in dire need of priestly vocations (diocesan priests). Of the many factors contributing to such a dirth the most paramount is the unwillingness of some to face eternal verities and decide accordingly. **** Our youth in Montreal have formed a Conference (sort of Super-committee) embracing all the parishes, the better to co-ordinate the activities of our young Ukrainian Catholics. Such an example should be imitated by other big cities. **** Instead of trying to 'convert' or 'save' (???) us Catholics, the sect of Jehovah's Witnesses would do better to bring Christ to those pagans who have not yet received the Gospel. **** Elizabeth Taylor was brought up as a Christian Scientist, then got married in a Catholic ceremony and now she has become a Jew. Quite unsettled, isn't she though? **** During this year Ukrainians the world over will commemorate the epic historical feats of Hetman Iwan Mazepa. We Ukrainians know that his life was more heroic and less romantic than some believe. **** The Montreal Youth from all our parishes had a day of

recollection at St. Joseph's Oratory (miracle Shrine on Mount Royal). It was quite edifying to see them pray in unison. ** ** Touring Eastern Canada, two Redemptorists and twelve students of St. Vladimir's College, Roblin Manitoba, ragalled us with their stay in Montreal. Those lads can really sing and are a credit to Fr. Yaroslaw Dybka, their choir-director. ** ** Once again Gary Cooper said 'Yup' but this time it was to Catholicism which he embraced in April. **** The fate of Tibet is that of a nation on a gibbet. Red China is the assassin. ** ** Nationalists who ally themselves with Commies are but opportunists. Sooner or later they are booted out of power by the diabolically clever Reds. **** Young men wishing to become priests have a fine choice. They can become diocesan priests (secular clergy) and work amongst the people, or join the Basilian or Redemptorist Fathers and teach or preach, or they can become Studites if they are of the contemplative sort. **** Fr. Platon Kornyliak, the Chancellor of His Grace Metropolitan Bohachewsky, has been named Bishop to our people in Germany. Once again credit is due to the Archbishop Iwan Buchko in Rome. **** Outings during summer week-ends often lead to missing Mass. Take care, eh? ** ** Besides the pectoral cross, our Bishops are allowed to wear a medallion also on a chain. That is an Eastern Rite custom. ** ** During the first half of the 18th Century there were over ten million Ukrainian Catholics and over 1700 parishes. Then came the Russians with their brand of 'Orthodoxy'. That's how the majority of our people were literally forced to abandon Catholicism. Such a fact should be made known to our own dissident brethren. **** Having read an issue of 'The Redeemer's Voice', why not pass it on to your friends??? ****

SELF-CONTROL

There is no Christian life without mortification. The spirit of the world is in opposition to that of Christ. Mortification, however, does not impair our physical and intellectual forces, but makes them efficient. We mortify ourselves, when we do not follow the demands of the body. Mortification helps us to form character, making the will rule over all the other faculties. It is wrong to put our happiness in the possession of earthly goods. A moral training is necessary to be a man and to be happy.

Carlyle: The Bible is one of the greatest things written with pen.

Longfellow: Nothing with God is accidental.

The - Good - Sower

by
John Zubaly

WITH the coming of springtime, one's thoughts turn to love, the love of planting a garden, that is...! Perhaps it will be a flower or a vegetable garden. Regardless of the type, it will require much planning and labor to make it more productive than in the year past.

The soil is the basis of the garden. As everyone knows, without soil there can be no garden. Thus, it is Mother Nature's earth that gives life with an assist from the gardener and the rain and sunshine in order that the planted seed may grow.

But — there is another garden to be remembered, the garden of Gethsemane where Our Lord prayed for all mankind.

Yes, Our Lord had His garden too. However, He raised neither flowers nor vegetables, nor was the garden a beauty spot. He labored for the inward type of beauty never found in any garden since...!

His years on earth enriched the life of all who believed and still believe in God. It was He Who planted the seeds of True Faith. Every year is a most critical growing-year for the true believer.

Thus, the gardener of today strives to enrich the soil by whatever means are best suited to make his garden thrive. The Soul can often be enriched spiritually by erecting a small shrine in your garden with a statue of Our Lord. Thus, one can pray in one's garden as He did so many years ago!

Now, the time is ripe to sow for God on this earth. One reaps from his garden what he sows. In Heaven the good sowers will enjoy a bountiful harvest of Grace from Him Who prayed for all mankind in His garden... so long ago!

I'D LIKE TO KNOW...

1) "Our little boy is a constant trouble to his teachers. The psychiatrist did not help him much. My mother told me that our little boy needs God. How can we develop this God-consciousness my mother says he should have?"

You can do it by doing certain things, by saying certain things and by being something in relation to your son.

First of all you must be conscious of God yourself, otherwise anything you say about Him will sound pretty empty and meaningless to the child.

If you are living by your faith yourself, your actions, words and behavior will talk louder than whatever you may say to him. Christian parents bring up Christian children, as an apple tree grows apples. Growing apples is its nature.

A child spontaneously develops the habits and outlooks of his parents. He will follow where they may lead him.

Some parents complain that children do not listen when they mention God. Why? Because they probably see that their parents are using God to stop them from being unruly. Children are not fooled by their parents who are trying to turn God into a super-policeman. They will not stop being bad if you present God as wielding a big club. But they will, if through their parents they understand that God is a living Father and that it is their own interest which requires them to be good, otherwise God cannot bless them.

2) "Many young people from our parish do not come to our church. They attend Mass in the Latin Rite church because they say that it is the same. Are they right?"

No, they are not. If it is the same, why don't they do it in their own church? They are wrong because Canon Law says that Eastern Rite Catholics should attend Mass in their own church especially on Sundays and Holy Days of obligation.

The Church law also says that Ukrainian Catholics must support their own churches and keep all the prescriptions of their Rite. How can they support their own church if their Sunday contributions regularly go to the church of another Rite?

Our young people should be taught by their parents that it is their sacred duty to serve God in their own Rite.

3) "Our daughter is 21. She wants to marry a nice boy, but we would like her to stay with us for a few more years. We love her because she is our only child. Are we wrong in opposing her marriage?"

If the boy is a good Catholic, you should not put obstacles in the way of her marriage. Marriage is a vocation, given by God. God's ways should not be tampered with. She may lose her chance in getting a good husband. Why should she complain about you in later years?

4) "Is it a sin to miss Mass because somebody has to clean up the house and prepare dinner for the family?"

It's a sin to miss Mass on Sundays and Holy Days of obligation without serious reason. Cleaning house and preparing meals hardly seem like a serious reason for staying away from church on Sundays.

House should be cleaned during the week in order that the proper worship may be given to God on Sundays and Holy Days of obligation.

5) "Is it wrong to read another person's mail?"

It is wrong to do so without the permission of the sender or the receiver, or without the right to do so. Civil authorities may open and read private mail if it is necessary for the common good. Parents may read the letters of children who are still under parental authority. Superiors of Religious Institutes may read the mail of their subjects in so far as this right is granted to them by the Constitution of the Order. Husbands may read the letters of their wives because they are the heads of the family. Private individuals may read the letters of another person in order to avert grave damage to the common welfare, a neighbor or himself. Whoever legitimately reads another's letters is obliged not to communicate their contents to those unauthorized to know them. If matters of grave importance are involved, it is a mortal sin to violate the natural secrecy of private mail.

6) "I would like to perform the corporal works of mercy—to feed the hungry, give drink to the thirsty, clothe the naked, etc. I find, however, that few opportunities are offered me to do these acts of charity. How can I fulfill the Lord's command in this matter?"

The Savior's exhortation to perform corporal works of mercy is not restricted to personal efforts in this regard. It is true that one who spends his own time and effort assisting the less fortunate is worthy of great reward; but it is equally true that those who assist organizations devoted to charitable works are fulfilling the spirit of Jesus' mandate.

Anyone, then, who contributes, even financially, to welfare organizations, or who does what he can to correct the economic abuses that breed poverty, is accomplishing a corporal work of mercy. Even taxes paid, in the spirit of charity, for welfare projects merit a supernatural reward.

7) "When was the Holy Eucharist instituted?"

Christ instituted the Holy Eucharist at the Last Supper. He instituted it in this way: Our Lord took bread, blessed, broke and, giving it to His Apostles, said: "Take and eat; this is My Body" (Matt. xvi, 26). Then He took a cup of wine, blessed it, and giving it to them, said: "All of you drink of this; for this is My Blood of the new covenant which is being shed for many unto the forgiveness of sins" (Matt. xvi, 28). Finally, He gave His Apostles this commission: "Do this in remembrance of Me" (Luke xxii, 19).

When Our Lord said, "This is My Body," the entire substance of the bread was changed into His Body. When He said, "This is My Blood," the entire substance of the wine was changed into His Blood.

8) "What is the significance of the Great Entrance?"

The Great Entrance signifies the entrance of Christ into Jerusalem before His passion.

My Father

by
Theodore Bleech

THE gratitude of children can never fully repay the great sacrifice and heritage of parental bequeathal to them. It is a debt that can never be requitted in this world. It is a sacred calling that will receive its crowning reward in the Eternal Kingdom of the Father when they will be wreathed in glory and honor for endless days.

To father, I am thankful for those many worries, anxieties, long days of sweat and toil which have gone into the making of a mature Christian. It was father who complemented the task of motherhood by his watchful eye over us. It was he who marked the limits of our insatiable and overly-eager appetites for more. Amidst the pitfalls and dangers that lurked unseen in a child's world, father was ever near to chide and place his protecting hand in ours. It was father who romped and played with us, even though his very bones ached from the long hours at work.

It was father who worked many hours to buy a car so that we could drive to "Our" church, as we were wont to call it, beause it was some distance away, in another town. Because father and mother loved their Church, we children love it no matter how far, we will go O, Lord, because"... our hearts are restless, O, Lord, until they find rest in Thee..." Father loved much and it was inevitable that we should love his Faith, his heredity, his love of friends, animals, the birds and the beauty of nature. Father was always happiest amidst his flowers, vegetables and animals. After work, and on Sunday after the Divine Liturgy, it was the invigorating drive through the lovely farm and countryside to rejoice with the gladness of spring and the abundance of fall.

It was father who taught us to work from love of toil, to make life worth living with a wisdom to accept the things that cannot be changed and to work for a change in the things that can and should be changed. The age-old wisdom and love of a Catholic, Ukrainian father: "Hark unto God, keeping thy hand to the plough."

Indeed, I am thankful to my good father for these and much more but I am thankful, most, that my father gave me such a good mother.

God bless you, father.

WHAT ALCOHOL DOES TO YOU...

PEOPLE usually think that alcohol is a stimulant. Actually, it is a depressant. It affects the highest levels of the brain and then works down through the central nervous system until, if you drink enough of it, it will deaden your most basic reflexes that your body will ultimately "forget" to breathe.

In moderate amounts, alcohol seems to increase your strength for a short time because a "shot" of liquor heightens one's general sense of well-being, and therefore people may labor with more enthusiasm.

A drink can also increase the appetite and, briefly, your ability to think creatively. Generally, alcohol disorganizes man's thinking, although at the time he does not feel so.

It's not true that alcohol is really a "warming" drink and an antidote for fatigue. It causes the skin's vessels to dilate which makes people feel warm and makes their face look flushed. But it gives no permanent warming to the body because people feel colder than before if suddenly after drinking, they face cold weather.

Alcohol does not really overcome your fatigue. Fatigue results from the accumulation of acids and toxins, and these are neutralized by sleep, proper nutrition and relaxation. Alcohol can give you a false, quick "shot" of relief, since the body assimilates it so rapidly.

Alcohol has a remarkable property: it acts fast on man's organism whether it is taken in the form of whiskey, gin, wine, ale or whatever else. It passess directly, without ordinary digestion, through the walls of the stomach and intestine into the bloodstream, between 60-120 seconds. It covers the whole organism. Blood drawn from any part of the body will show the presence of alcohol. The bloodstream carries it to the heart and from there it is distributed throughout the body.

It affects most powerfully the

brain and central nervous system. If a man overdrinks, his feet may stumble, his hands become unsteady and his speech slurred. But it is not his feet, hands, or tongue that have gotten drunk. It is his brains with its delicate mechanisms that has been temporarily thrown out of balance because it received a disproportionately large blood circulation for its size.

If people drank ½ ounce of whiskey every half-hour, they could go on drinking for 24 consecutive hours without getting intoxicated because such an amount would be oxidized by the liver. This oxidation rids man of his alcoholic burden, but the liver works slowly, oxidizing at the rate of about ¾ of an ounce of 86 or 90 proof whiskey an hour.

Unfortunately people don't drink like that. They gulp down three or four good-sized drinks in an hour.

If a man takes a 1½ ounce shot of 100 proof whiskey, it will be approximately 9 hours before a blood test would show him alcohol-free. That does not mean that he will be intoxicated or "under influence" for all that period.

Alcohol taken as a highball is absorbed more quickly than if the whiskey were taken straight. It seems that some people have more physical resistance to alcohol than others.

CHRIST SEEKS LOST HUMANS

Zacchaeus — the little man of Jericho who climbed a tree to see Jesus.

The story is an excellent example of the seeking power of Christ.

Something had been lost in Jericho — a human being. A Seeker came— Jesus of Nazareth. He looked with compassion on the man who was despised by his neighbors; went to his home and claimed another lost soul for God.

The seeker from Nazareth comes down the path of life seeking for those who are under the blight of selfishness, oppression, pain, suffering and fear. He comes disregarding the traps and thorns which human beings place in His way.

Mankind is like Bunyan's 'Pilgrim' who stumbled and at last found rest at the foot of the cross.

The seeker of Souls comes down our path too. He is willing to be sacrificed for us so that we will not be lost, but will become God's redeemed and saved.

MEMO BEFORE MARRIAGE

ISN'T it better to break off an engagement now than to break up a marriage later? Some day you will see that fellow again, after years and years, and you will look after him as he passes down the other side of the street, and you will take a deep breath and say, "Mother of God, there goes a mistake I almost made!"

The Fall Of

Our First Parents

MAN is a creature composed of *body* and *soul* (a spirit). The first *man* and *woman* created by God were Adam and Eve. They are the first parents of the whole human race, because all men come from them.

All races are equal, because they come from the same source, Adam and Eve. There is no such thing as a superior race.

Our first parents had a perfect body, free from *sickness* and *death*. They had a soul adorned with *sanctifying* grace, which gave them the right to heaven. They were free from *suffering*. They had perfect *self-control* of all their natural powers of body and mind (passions and lower instincts).

Sanctifying grace was the best of all the gifts. Through it Adam and Eve shared in God's own divine life. Sanctifying grace (holy-making grace) made them *children* of God.

God commanded Adam and Eve not to eat of the fruit of a certain tree: *Of every tree of Paradise you shall eat; but of the tree of knowledge of good and evil, you shall not eat.* (Gen.2, 16-17).

If our first parents obeyed this

commandment they and all their *descendants* (all men) would have remained in paradise, enjoying perfect happiness, freedom from pains, suffering, death, passions and all other miseries.

Unfortunately Adam and Eve disobeyed: *She* (Eve) *took the fruit thereof, and ate, and gave to her husband who ate.* (Gen.3, 6).

God punished them for their disobedience. He cast them out of paradise, and took away all their special gifts of grace, happiness, knowledge, self-control, and freedom from suffering and death.

All Adam's descendants come into this world without those *special gifts* which he once had. This is why we are so strongly inclined to sin, and why we must die.

Worst of all, because of Adam's fall our souls come into life empty of sanctifying grace. That is what *original sin* means. *I was conceived in iniquities, and in sins did my mother conceive me,* says prophet David (Ps. 50, 7).

The Blessed Virgin Mary was the only human being preserved from *original sin* because of her Divine Motherhood. Her soul was always filled with sanctifying grace. This privilege is called *Immaculate* (without stain) *Conception.*

CATECHISM LESSON

1) What is man?

Man is a creature composed of body and soul, and made to the image and likeness of God.

2) What great gifts did God give to our first parents?

God gave our first parents the following gifts: happiness, control of our passions by reason, freedom from suffering and death and sanctifying grace, which made them children of God and gave them the right to heaven.

3) Did God intend these wonderful gifts only for Adam and Eve?

God intended these gifts also for all of Adam's descendants.

4) Why don't we enjoy these gifts?

We don't enjoy these gifts because Adam and Eve disobeyed God and ate of the fruit from the forbidden tree.

5) How do we call Adam's disobedience to God?

We call it original sin.

6) Did Adam's sin harm him alone or us also?

Original sin harmed both Adam and all men. Through it Adam lost sanctifying grace for himself and all his descendants; he also lost the right to heaven, freedom from suffering, passions and death, and he was driven out of paradise.

7) What has happened to us on account of Adam's sin?

On account of Adam's sin, we, his descendants, come into the world deprived of sanctifying grace; our intellect is darkened, our will is weakened and inclined to evil; we are also subject to temptations, suffering and death.

8) Why is Adam's sin called original?

Adam's sin is called original because it comes down to us through our origin, or descent, from Adam, the father of the human race.

9) Is God unjust in punishing man for Adam's sin?

God is not unjust, because original sin does not take away from us anything to which we have a strict right as human beings. It takes away only the free gifts which God in His goodness would have bestowed upon man if this first parent, Adam, had not sinned.

10) Was any human person preserved from original sin?

The Blessed Virgin Mary was preserved from original sin in view of her divine Motherhood, and this privilege is called Immaculate Conception.

PRACTICAL RESOLUTION: "I will avoid both mortal and venial sins, because they displease God and bring His punishments upon me."

THE TEN COMMANDMENTS

by
M. Schudlo, C.SS.R.

A NON-Catholic lawyer asked his Catholic friend to suggest some religious book that would appeal to his searching mind. The poor lawyer felt lost in life because he did not know what and why certain things were considered good and some wrong.

The Catholic urged him to read the Bible which is the best book ever written, as Carlyle said: "The Bible is one of the greatest things written with pen."

"Why should I read the Bible?" the lawyer asked in surprise.

"Because the Bible is a window in this prison world, through which we can look into eternity," replied his friend.

"Where shall I begin?" the lawyer asked again.

"Begin at the beginning and read it through till you finish it," urged the Catholic.

And so they parted. The lawyer complied with the wise advice of his Catholic friend. One day the Catholic went to see his lawyer friend. He was in a very serious mood.

"What's on your mind, Mike? Any trouble?" his friend asked. "Then why are you so worried?" continued his Catholic friend.

"You see, Bill," replied the lawyer, "in reading the Bible, I found the Ten Commandments which God gave to Moses while the people of Israel were on their way from Egypt to the promised Land." (Ex. 20, 1-17)

"Well, what about it?" asked his visitor.

"What about it?" replied the lawyer. "These Commandments are the principle support and guarantee of virtue, good life, civil liberty, brotherly love and good citizenship! I have tried to see whether I could add anything to it, but I can't. It takes in everything. Then I was trying to see whether there is anything that could be left out, to improve it. But nothing can be added or left out. It's just *perfect.*"

Yes, they are perfect laws to guide men toward a happy eternity.

They are perfect because they are adopted to men's needs while they live on this earth which is but their temporary exile-place. Men would not need the Commandments if their reason and their will were always, as in our forefathers, Adam and Eve, clear, perfect, unruffled by passions, unclouded by prejudice, unimpaired by concupiscence... Yes, then a good life would be easy and pleasant task.

(1) *Importance of the Ten Commandments*

The Ten Commandments are the Ten laws which sum up the wish and will of God in our regard. They are the Ten main rules of right and wrong for man's guidance in his moral conduct. God Himself engraved these Commandments on tablets of stone to show Moses and the people of Isreal how important and sacred they are and should be in the sight of men.

Man knew God's laws from the very moment when God created him because the Almighty Creator imprinted upon the human soul the natural or unwritten law. St. Paul says: *When the heathen who have no law do by nature what the Law prescribes, these having no law are a law unto themselves. They show the work of the Law written in their hearts. Their conscience bears witness to them, even when conflicting thoughts accuse or defend them.* (Rom. 2, 14-15).

It is due to this natural law that every normal man can always tell the difference between right and wrong, good and evil. Even heathens knew that such things as theft, adultery, lying and murder were wrong, and therefore forbidden by their legislators.

With the exception of the third Commandment, the Ten Commandments are merely expressions of the natural law. What they prescribe could and was know by the light of natural reason.

Unfortunately original sin darkened the minds of men and hardened their hearts. No longer did they see or wanted to see what was right and what was wrong.

Since God loves men He wanted them to be good and blessed by Him and wished to stress the importance of His Commandments in order that men might be guided more surely in their knowledge of right and wrong. Some men did not recognize clearly the practical application of these laws known by their natural reason.

God chose the Jewish nation for his beloved people. Moses became their leader. It was to Moses that God declared His law again and in unmistakable words that he might teach them to His chosen people.

In spite of numerous miracles through which God led them out of Egyptian slavery, the Jews were ungrateful to their Divine Benefactor. They complained about Him, they refused to obey Moses, they regretted leaving Egypt, for there was neither garlick nor onions in the desert.

Thus God decided to proclaim His Commandments again. But He did it in a way that stroke terror in their hearts. When the Jews reached the heart of the Arabrian desert, God assembled them at the foot of Mount Sinai. He bade them to keep three solemn days of preparation which consisted of praying, fasting and purifying themselves from all uncleaness

Moses, the leader of the chosen people went into the mountain which was known as the sacred dwelling-place of God. The day was bright and clear. The rising sun lit the summit of the holy Mountain, but suddenly the whole scene changed. A black cloud covered the mountain, terrifying peals of thunder shook the crowd at the foot of the mountain and blinding flashes of lightening greatly impressed the people of Israel. The people stood afar from the mountain for the Lord forbade it under pain of death: *Every one who touches the mountain dying he shall die.*(Ex. 19, 12).

Surrounded by fire, the Lord descended upon the summit of the mount and gave Moses two tablets with the Ten Commandments.

The Ten Commandments of God are of great importance to man's temporal and eternal well-being. Why? Because as we cannot travel about the country without sign-posts which show us the right roads to follow, so we cannot make our journey through life and reach our ultimate destination without some laws to tell us the right direction to follow.

When Britain was in danger of invasion from the victorious German armies after the defeat of France in 1941, the English government issued an order to its people that all sign-posts and direction indicators in the countryside were to be destroyed in order to confuse enemy paratroopers, should they land on English soil. In 1944, as soon as the danger of invasion had passed, the sign-posts were immediately restored on all roads, since they were really vital to the successful life of the English people, as they are necessary for any other civilized people.

Man's life on earth is a journey to eternity. The Ten Commandments show us the right way to follow in order to reach the eternal goal for which God made us and placed for a short time here on earth for trial that we might show Him that we are worthy of the heavenly bliss because we are willing to keep His laws. A disordered life is a journey that has no destination. Man gets lost without God and His law.

Fortunately, God has given us clear signs as to how we should spend our life on earth. These signs are the natural law, the Ten Commandments, and especially the golden maxims of the Gospel. Therefore, no one can complain that he does not know what should be done in order to please God and secure His blessing. *Son,* says the Lord, *keep My Commandments and thou shalt live.* (Prov. 7, 2).

It is impossible to please God without faithfully keeping His Commandments. Saul, king of Israel, disobeyed the commandment of God by offering a holocaust. Prophet Samuel reproached him saying: *Thou hast done foolishly, and hast not kept the Commandments of the Lord, thy God, which He commanded thee. And if thou hadst not done thus, the Lord would now have established His kingdom over Israel forever. But thy kingdom shall not continue. The Lord has sought Him a man according to His own heart, and him has the Lord commanded to be prince over His people, because thou hast not observed that which the Lord commanded.* (1 K. 13-14).

So was it said, and so it was done. Unfaithful Saul lost his kingdom, was killed in a battle with the Philistines, and David, his successor took over the throne of Israel.

After the proclamation of the Ten Commandments and other laws which we find in the Gospel, the road became clear to all men. We have only to follow it faithfully keeping what God, Christ and His Church tells us to do, for the Son of God in becoming man declared: *I am the Way, and the Truth, and the Life. No man comes to the Father, but by Me.* (John: 14, 6).

No man can please God and save his soul unless he keeps the laws proclaimed by Him because no one can reach heaven without doing the

will of his Creator and Lord. The Commandments show us what God wants man to do in order to please Him and secure His fatherly blessing.

A young man listening to the description of heavenly bliss by Our Lord fell upon his knees before Him and exclaimed with enthusiasm: *Good Master, what shall I do to gain life everlasting?* To which Jesus replied: *If thou wilt enter into life, keep the Commandments!* (Mat. 19, 17-18).

The Good Lord made it plain for the young man that the Commandments of God are the only route that leads souls to heaven and eternal happiness. Thus living in this world has an alternative: faithfulness to the Commandments of God and eternal happiness after death, or unfaithfulness to the Commandments and eternal damnation in hell.

DELIVER US

From the booklet, The Mass for Everyman, by Father James Anderson; comes the following pertinent extension of the phrase which closes the Lord's prayer:

"Deliver us from all evil, but especially deliver us from the evil of greed created by high pressure advertising.

Deliver us from greed for money.

Deliver us from fancy clothes.

Deliver us from greed for shiny new automobiles.

Deliver us from greed for unnecessary appliances.

Deliver us from greed for bigger and better TVs.

And at the same time we shall be delivered from debt!"

ARTIFICIAL DEAF

The elderly woman had the upper hand. Her husband listened patiently, but it was obvious he was only waiting to present his side of the argument.

Just when he thought he had an opening, the little old lady took a deep breath, smiled graciously at him, and turned off her hearing aid.

There is a strong temptation for all of us to avoid the real issue—to find excuses for dodging our responsibilities and avoiding reality.

It is far better for ourselves and everyone else to face the facts. It is God's will that we do. He didn't say it would be easy. As a matter of fact, He promised that it would entail hard work and suffering for anyone who would play any part in bringing Christ's peace to the world.

"Enter by the narrow gate. For wide is the gate and broad is the way that leads to destruction, and many there are who enter that way. How narrow the gate and close the way that leads to life! And few there are who find it." (Matthew 7:13-14)

An earthquake threatened a small village. One anxious family sent its small son a hundred miles away to an aunt's home. Two days later they received the following telegram: "Returning your boy. Send earthquake."

ON LISTENING TO IMPURE TALK

WHAT should we do when others in our group begin to talk about unclean and impure subjects or to tell shady stories in our presence? Are we bound to leave their company? Or to tell them outright that we don't want to listen to such talk? Or is it all right to listen to them without trying to show much interest and without taking any direct part in the impure conversation?

CIRCUMSTANCES will generally have to determine what kind of action a person is bound to take when his (or her) companions begin to engage in impure conversation, and this holds not only for teen-agers, but for people of any age or state in life. The following principles can be set down.

1) A person is bound to give up the friendship and companionship of another when it is found out that this person habitually and incorrigibly indulges in sexy and unclean conversation. All Catholics have an obligation to shun bad companions, and a companion is bad if his mind and his tongue are constantly turning to impure stories and sexy discussions.

2) If a certain friend, who is not habitually addicted to evil talk, begins on occasion to indulge in it, or tells a dirty story, it is a duty of the friend who hears this to tell the other, in as charitable a way as possible, that such talk is wrong, and to urge that it be not permitted to mar their friendship. One of the primary purposes of friendship is to help two people avoid sin, and each person in a friendship has the duty of helping the other in this regard.

3) If a person cannot get away from others who are indulging in impure conversation e.g., when holding down a job in an office or with a group of people, and knows that to object to such talk would do no good or even make it worse, then the best thing to do is to try to show no interest in it, and, above all, not join in it in any way. One should also try to forget it as quickly as possible, and never repeat any of it to others.

4) In very many circumstances it is possible to awaken a sense of shame in persons who are talking impurely by a show of obvious disinterest or disgust in what they are saying, and by using the first available opportunity to change the topic of the conversation. Too often human respect, combined with an evil curiosity, prevent good Catholics from doing their part to lesson the all too frequent unclean conversations that are carried on today.

Don't spend your money on drugs. Don't torture yourself with heavy gimnastics. Cut down your food by half, and you won't have to diet.

At The Hour of The Solace of

by
St. Alphonsus

GREAT IS the bitterness that we have to suffer at the moment of death. Only Jesus Christ can give us the constancy to suffer with patience and merit. Seeing that our end is near, the temptations of hell grow fiercer in their efforts to carry us off. Rinaldus tells how St. Eleazar endured terrible attacks in his last moments after leading a most holy life. He said, "Hell's efforts at this moment are dreadful. But Jesus Christ, by the merits of His Passion, destroys all their power." St. Francis asked to have the Passion read to him in his dying moments. And St. Charles Borromeo, toward the end, asked to be carried to where he might look at the pictures of the Passion and death of the Saviour.

St. Paul writes that Jesus chose to suffer death that through death he might destroy him who had the power of death and might deliver those who, through fear of death, lived lives of slavery. And he adds, "Wherefore it was right that he should in all things be made like unto his brethren that he might become a merciful and faithful high priest before God to expiate the sins of the people. For in that he himself has suffered and been tempted, he is able to help those who are tempted." He chose to take to himself all human circumstances and passions,—except sin, ignorance and concupiscence. Why? That he might be merciful. That he might be more compassionate. For none know misery so well as those who have experienced it.

Death There Is No Comfort Like The Passion and Death of Christ.

None can be so sympathetic to those who are tempted as those who themselves have known temptations. Christ is thus, even as man, in the best possible position to compassionate us in the trials of life and especially in the fierce trial with which life comes to a close.

St. Augustine's observation is pertinent here. "If you are disturbed at the time of death, do not think yourself lost. Do not despair, for Christ Himself was disturbed in a similar way at the thought of His own death."

At the time of our death, Hell will set all sins of our past life before our eyes. But the memory of Christ's Passion and death will give us courage to trust in His merits and not to fear death. St. Paul said, "Christ, by death took away the fear of death."

"When a man reflects that the Son of God chose to die, he does not fear death." With the death of Christ, the whole attitude of men toward death changed. The Gentiles had a horror of it. They were sure that it meant the end of every blessing. But the death of Christ gave emphasis to an eternal life. It left us with a firm hope that by dying in union with Christ, we would pass through death to eternal life.

Thus when the Devil frightens us in life by representing to us the sins of our youth, let us answer him with St. Bernard, "What is wanting to me of myself, I take to myself from the Lord." St. Paul writes, "Who shall condemn? Is it Jesus Christ who died, yes and rose again, He who is at the right hand of God, who also intercedes for us?" These words of the Apostle are a great comfort to us sinners. Who will condemn us as guilty? Will Jesus Christ who died for us and gave Himself for our sins that He might redeem us?

We must never separate Jesus from Mary; we can go to Him only through her.

I maintain that the more we love the Holy Eucharist, the more we must love Mary. We love all that our friend loves. Now, was ever a mother more tenderly cherished by her Son, than was Mary by Jesus?

Our Lord would be much pained if we, the servants of Our Lord in the Holy Eucharist, did not pay great honor to Mary.

NAIL POLISH

Nail polish, if reasonably used, improves the appearance of your hands and makes them look more beautiful. That is why women use it. Do not try to look your best, but endeavor to be your best.

Many things in our daily life are similar to nail polish. They are not absolutely necessary, yet they seem necessary to make us feel and be better. They also take time and effort. Do not mind this. They improve your character and personality.

Profit by all little things of your daily life to improve yourself. Avoid anything that would make you less perfect and likeable. Working for years on your character will make you perfect. You can become a fine and loving personality even if your face is ugly. Just work on yourself.

THINKING WITH THE CHURCH

LAYING aside all private judgement, we ought to keep our minds prepared and ready to obey in all things the true Spouse of Christ Our Lord, which is our Holy Mother, the Church.

To attain the truth in all things, we ought always to hold that we believe what seems to us white to be black, if the Hierarchial Church so defines it; believing that between Christ Our Lord, the Bridegroom, and the Church, his Bride, there is one and the same Spirit, which governs and directs us to the salvation of our souls; for our Holy Mother the Church is guided and ruled by the same Spirit and Lord that gave the Ten Commandments.

SPARKS FOR THOUGHT

The great trouble with the school of experience is that the course is so long that the graduates are too old to go to work. —Henry Ford.

All men are born equal, but it is what they are equal to that counts. —"Grit".

When we can't make light of our troubles, we can try to keep them dark.

Getting on is largely a matter of getting up each time you are knocked down.

Progress begins with a clear view of the obstacles.

Even if you are on the right track, you will be run over if you just sit there.

The right angle from which to approach any problem is the try angle.

To really know a man observe his behaviour with a woman, a flat tire, and a child.

You can do a great deal of good in the world, provided you don't mind who gets the credit for it.

Criticism is something you can avoid by saying nothing, doing nothing, and being nothing.

SPARKS OF HUMOR

"Your husband says he leads a dog's life," said one woman.

"Yes, it's very similar," answered the other. "He comes in with muddy feet, makes himself comfortable by the fire, and waits to be fed."

Mistress: "When I hired you, you told me one reason you were such a good maid was that you never got tired. This is the third afternoon I've come into the kitchen and found you asleep."
Maid: "Yes'm. That's how I never get tired."

Lawyer: "Now, if you want my honest opinion —"
Client: I don't. I want your professional advice."

Jim: "Can you tell me why there are fewer railroad accidents than automobile accidents?"

Joe: "Well, it might be because the engineer isn't always huggin' the fireman."

In a cemetery in Vermont is a stone, erected by a widow to her loving husband, bearing the words: "REST IN PEACE — Until we meet again."

Considerate Teacher, to the pupil: "It gives me great pleasure to put 90 on your report card; you have done well."
Inconsiderate Pupil, to teacher: "That's swell; why not put 100 on it and get a real thrill?"

An Irishman who was rather fond of strong drink was asked by the parish priest: "My son, how do you expect to get into heaven?"

The Irishman replied: "Shure and that's aisy. When I get to the gates of heaven I'll open the door and shut the door, and open and shut the door, an' keep on doing that till St. Peter gits impatient an' says, 'For goodness sake, Mike, either come in or stay out'."

A man appeared in a newspaper office to place an ad offering $100 for the return of his wife's pet cat.

"That's an awful high price for a cat," the clerk suggested.

"Not this one," said the man, "I drowned it."

An old lady rushed up to the captain of a river steamer crying, "Why has the boat stopped?"

"Because there's a bad fog," he answered.

"But I can see the stars overhead," she protested.

"Maybe so," replied the captain, "but unless the boiler bursts, we ain't going that way."

Professor: "What books have helped you most?"
Student: "Mother's cook book and Father's cheque book!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 6.
Рік XXXI, ч. 6.

ЗМІСТ : CONTENTS

Пресв. Серце Ісуса—лік на модерні лиха — о. В. Зінько — 1
Місячне Намірення Ап. Молитви — о. С. Б. — 4
Уряд Єпископа — о. М. Щудло, ЧНІ. — 6
Неоцінений Скарб — о. Роман Хом'як, ЧНІ. — 9
Подружне життя мусить оснуватись на Божому законі — 10
Смерть Князя Олега — 14
Пресвята Євхаристія — 16
Не вірю в Святих і Образи—і кінець! — 19
Наш Михась — М. Щ. — 21
Хотів би ти знати? — 24
Подорож до Св. Землі — о. М. Щудло, ЧНІ. — 26
Буйність і легкодушність — 30

Pictorial Section — 33
Devotion to the Sacred Heart of Jesus — M. Schudlo, CSSR. — 41
Your place in life — M. Schudlo, CSSR. — 44
The Parish — 46
The Eucharist — Thomas H. Moore, S.J. — 48
Stars in your mental sky... — Fr. Nick of Montreal — 53
CatholicEtte — John Zubaly — 55
I'd like to know — 56
My Father — Theodore Bleech — 58
What alcohol does to you — 59
The fall of our first parents — 61
The Ten Commandments... — M. Schudlo, CSSR. — 63
On listening to impure talk — 67
At the hour of death — St. Alphonsus — 68
Sparks for Thought — 70
Sparks of Humor — 71

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Липень-Серпень
1959
July-August

REDEEMER'S VOICE

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР НИКОЛАЙ ЧАРНЕЦЬКИЙ

†

Преосв. Кир Николай Чарнецький

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДНЯ 2 квітня 1959 р., після операції на пістряка, помер у Львові Кир Николай Чарнецький, Апостольський Візитатор північно-західніх земель України.

Покійний Владика народився 14 грудня 1884 р. в селянській сім'ї, в селі Семаківці городенського повіту. Середню школу закінчив у Станиславові, а богословські студії в Римі здобуттям докторату богослов'я. Преосв. Кир Григорій Хомишин рукоположив його на священика 2 жовтня 1909 р. Після цього він став професором філософії і духовником у Духовній Семінарії в Станиславові.

В серпні 1919 р. о. Николай вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Збоїсках, і 16 вересня 1920 р. зложив там перші монаші обіти. В 1922 р. Отці Редемптористи відкрили Малу Семінарію в Збоїсках, і о. Н. Чарнецький став професором у ній.

Від 1926 р. він почав стало працювати між нашими православними братами на Волині. Дня 16 січня 1931 р. Папа Пій XI іменував о. Н. Чарнецького єпископом. Його єпископське свячення відбулося 8 лютого 1931 р. в Римі в церкві св. Альфонса. З приводу того свячення Галицький Митрополит Кир Андрій написав 13 квітня 1931 р. пастирське послання, де про особу нового Владики сказав таке:

"Преосв. Николай є монахом, всеціло відданим справі Унії, чоловіком, що віддавна працює поза границями нашої Церковної Провінції, який по-Божому розуміє потреби і труднощі уніоністичної праці серед українського та білоруського народу і без сумніву зуміє достойно сповнити поручений собі уряд Візитатора... Однак назначення Візитатором чоловіка, який перед вступленням у монаший стан належав до духовенства нашої Церковної Провінції, є подією дуже відрадною для нас усіх, але

й подією, що змушує нас до провірення умовин, під якими ми зможемо колись причинитись до повороту до церковної єдности відлучених наших братів на Волині, Підляшу, Поліссю та Білорусі. Преосв. Николай належав усе до тих священиків, що вміють якслід оцінювати традиції Унії і працю довгих поколінь нашого духовенства в цій справі. Він ясно розумів, які цінні і важні є традиції Унії, що свято зберігають всі наші обрядові, церковні і національні звичаї, спадщину перших століть християнства в нашому народі. Преосв. Николай був усе обрядовцем найліпшого зразка, прив'язаним до всіх традицій, оцінював їх значення, але розумів їх зглядну вагу чи вартість у душпастирській праці. Коли вже як монах був з монашого послуху призначений до праці на Волині, відразу, разом із всіми братами Конгр. Св. Ізбавителя, вмів у всіх обрядах пристосовуватися до потреб народу, для якого мав працювати. Зрозумів, що деякі наші новіші галицькі звичаї є того роду, що в цій праці могли б пошкодити".

Преосв. Кир Николай Чарнецький, не зважаючи на важкі перепони, що їх зазнав зо сторони польського уряду, своєю особистою культурою, добротою серця, молитвою, працею і вірністю церковним східнім традиціям здобув собі загальну пошану, теж у православних.

Прийшли роки воєнного лихоліття і праця перервалася. Манастирі знищено, а духовенство вивезено. Преосв. Кир Николай був арештований 11 квітня 1945 р. разом з іншими Владиками. Їх поставлено під суд за "зраду народу" і заслано в каторжні табори. Після 10 років Кир Николай вернувся з Воркути до Львова. Його здоров'я було знищене.

Учасник похорону пише таке: "...З кінцем січня ц.р. Єпископ Кир Николай почав чутися зле. Біль жолудка, і що з'їв, то вертав. Положили в шпиталі, де працює багато наших Сестер, і там Кир Николай рішився на операцію. Операція перейшла удачно (був рак), навіть вже знято шви, але відтак наступило погіршення і Кир Николай помер 2 квітня ц.р. в четвер о год. 9-ій вечером. Того вечера тіло забрано до помешкання, де Єпископ проживав. В п'ятницю 3-го квітня я пішов відвідати Покійного і помолитись. Кир Николай лежав на катафальку, вбраний в габіт, паралєн, фіолетову мантію, вишиваний епітрахиль, омофор та в мітрі. В руках мав хрест і чотки. Катафальк був обставлений живими квітами у вазонках. Люди приходили прощатись—цілували ноги або ризи померлого Владики. Всі плакали.

Похорон відбувся в суботу 4 квітня, о год. 3.30 пополудні зачався, а скінчився 6.30. Ми відправили все, а опісля прийшов латинський священик з лат. катедри, Ястшембський, який провадив похорон. Домовину ми несли на зміну аж на кульпарківське кладовище (бо Єпископ жив в тій дільниці). По дорозі співали заупок. "Святий Боже". На цвинтарі відкрили домовину на "послідное цілованіе" та співали приписані стихири, а потім панахиду. Відтак лат. священик заінтонував: "Сальве Регіна", а опісля ми заспівали "Вічная память". Домовина була чорна, в гріб вложили пачку, а в пачку домовину.

Перешкод в похороні не було жодних, все відбулося нормально при великім здвизі людей. Люди плакали і дуже жалували за покійним Владикою. Думаю, що Кир Николай буде канонізований, бо це великий праведник".

Преосв. Кир Николай взяв на себе Господній хрест і пожертвував його за своїх братів, для яких працював. Ми віримо, що його терпіння і муки, разом з терпіннями й муками тисячів інших наших святих ісповідників і мучеників, причиняться до визволення нашого народу та повалення комуністичного уряду в Україні! В. Й. П.

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ДО ЧУДОТВОРНОЇ ДІВИ З ТЕРНОПОЛЯ

Линем до Тебе, Божая Мати
Зза океанів, в туги ярмі;
Кожного ранку серцем вітаєм
На Тернопільській святій Горі.

В серці Поділля — Твій Трон могучий
Теремок слави в снїжній красі:
Про княжу велич шумлять тополі
На Тернопільській Святій Горі.

Де предки наші Тобі служили,
Де на Успення море голів,
Там тепер смуток серця могилок
На Тернопільській Святій Горі.

Сурми заграли янтарним дзвоном,
В білому діти і олтарі.
Казкою світла повідь іскриться
На Тернопільській Святій Горі.

Як сила щастям Поділля діти
Райдуга втіхи — очі усі.
Здавалось, з нами—Людська княжна
На Тернопільській Святій Горі.

А зараз тихо, поникли села
Московські зайди хулять Тобі.
В тужнім кіоті, Христе, сумуєш,
На Тернопільській Святій Горі.

Де цвіла воля, храмів руїни,
Усміх дитячий в кожній сім'ї,
Там тепер ворог і сліз потоки
На Тернопільській Святій Горі.

Ясная Зірко, Вельможна Панно,
Мадонно пишна житних лавів,
Так тужно Образ ще Твій побачить
На Тернопільській Святій Горі.

Ласкою Сина верни надію
Для України, в нашій землі;
В віки Царицею для нас останеш
На Тернопільській Святій Горі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

БЕЗПЕКА ЇЗДИ ПО ДОРОГАХ

Намірення Апостольства Молитви на Липень благословлене Св. Отцем.

о. С. Б., ЧНІ.

З ПОСТУПОМ новішої техніки росте скорість комунікації і з нею число нещасних випадків з причини їзди по дорогах. Товариство "Світова Організація Здоровля" подає застрашаючу статистику. З цих статистичних даних видно, як багато гине людей, зокрема старших, з причини нещасних случаїв їзди. Від 1950-1955 число піших у віці 65 років, що згинули в таких нещасних випадках, зросло на 100%. Число вбитих мужчин більше ніж женщин.

Найбільше автомобілів має Америка, де 1 самохід припадає на 3 особи, а на один мільйон автомобілів було вбитих піших 129. В Канаді 1 автомобіль на 4 особи, а число вбитих піших на мільйон самоходів 291. В тім числі нема поданих тих, що їхали в автомобілі й згинули. В 1942 було в Америці всіх убитих у нещасних автомобілевих випадках 28,200, цілковито навсе нездатних (калік): 80,000, на час цілком нездатних: 900,000, а видатки получені з цими нещасними випадками: 800,000,000 долярів. Число випадків все росте; в 1956 було в Америці убитих в автомобілевих випадках 38,426, тяжко ранених з каліцтвом на ціле життя: 121,000, ранених і переминаючими ужкодженнями: 1,-300,000.

Ці короткі статистичні дані доказують ясно, що тут іде про дуже важливу справу. Число вбитих у самоходових випадках не тільки доходить до числа смертей наслідком якоїсь тяжкої пошесної недуги, але в своїх послідовностях і всіх наслідках так економічних і суспільних, як також психічних дорівнює тяжким і загальним нещастям, що доторкують цілу людську родину. Тому Св. Отець завзиває всіх, щоб у цім місяці молилися: **Щоб усі в ім'я справедливости й любови старалися причинитися до збереження безпеки їзди на дорогах.**

Св. Отець виразно вказує на два обов'язки, що змушують до усильних старань про безпеку й захорону людського життя, іменно: обов'язок справедливости і любови. Тому приписи нормуючі їзду по дорогах не є тільки чисто карними законами, але з огляду на таке велике і все зростаюче число нещасних випадків ясно слідує, що найбільша часть законів регулюючих їзду по дорогах обов'язує в сумлінні. Такими законами, що зобов'язують у сумлінні, є приміром: кермувати автомобілем, коли хтось випив більше алькоголічних напитків; (на кожних п'ять автомобілевих нещасть один припадає на їздця (драйвера) або пішого, що п'е); подібно в сумлінні обов'язує не кермувати автомобілем тому, хто є в стані великого змучення або слабости так, що це утруднює скуплену увагу; їхати так скоро, що коли б зайшла непредвиджена перешкода, не можна було б стримати самохід або оминути перепону; провадити автомобіль мимо невистарчаючого знання або досвіду, як треба їхати; не зважати на приписи управильнюючі їзду і рух на дорогах, особливо в небезпечних місцях, де легко може притрапитися випадок і дійсно випадки трапляються. Ці й подібні їм приписи легко становлять предмет **тяжкого** гріху.

Св. Отець вимагає, щоб в уникненні небезпек нещасних випадків люди руководилися почуттям справедливости й любови. Не вистачить заховувати ті приписи щодо руху осіб і автомобілів зо страху перед карою, приміром утрати позволення (лайсенсу), або заплатою більшої грошевої кари; понукою повинна бути належна пошана свого й чужого життя й здоровля. Дійсно треба дивуватися деяким людям, навіть женщинам і дівчатам, що зрештою здригаються перед усім, що могло б виставити на небезпеку життя других, що коли вони провадять автомобіль, то неначе відкидають всяку відвічальність і легкодушно з пустоти або бажання скорої їзди, гейби п'яні занедбують всякий розсудок і всякий згляд на безпеку життя свого і других.

На приписи, як заховуватися на дорогах, повинні уважати не тільки ті, що їдуть, але також піші. Статистика виказує, що в тих околицях, де діти й молодь дістають у своїм часі вказівки приписів, обов'язуючих на дорогах, число вбитих дітей і молоді меншає. Це певна річ, що сьогодні йти вулицями не є так приємно, як колись. Треба більше уважати, більше мати карности, терпеливости. Це все є данина, що мусимо платити за поступ техніки.

Просім Пресвяте Серце Христове, щоб ми і всі інші зрозуміли дуже важливий обов'язок заховати карність щодо їзди й руху по дорогах і переймилися почуттям справедливости і любови; це причиниться до зменшення нещасних випадків по дорогах і заховає життя та здоровля многих людей.

Місійне намірення на Липень: "Успіх апостольської праці в Сіямі".

СЕРПЕНЬ: Загальне намірення: "Поширення соціяльного навчання Церкви в цілім світі".

Місійне: "Жертвенність для збільшення покликань для місійних країв".

Колишні жертви ізраїльтян були тільки праобразами Евхаристійної Жертви, яку сьогодні Христові священики приносять Творцеві. Зчасом ці жертви затратили вартість у Божих очах, як появилася новозавітня Жертва з Тіла та Крови Спасителя. "Жертви і приносу Ти не схотів, але Тіло приготовив Мені. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав... і не вподобав Собі" (Євр. 10, 5-8). Праобраз тратить значення, як появиться те, що він представляє. Оттому Господь заявив устами Свого пророка: "Не милі Мені приноси з ваших рук, бо від сходу до заходу сонця буде величатися Моє ім'я поміж народами, й усюди приноситимуть Моїому ймennю кадило й жертву чисту, й велике буде Моє ім'я поміж народами, говорить Господь Саваот" (Мал. 1, 10-11).

"Любов до Бога це союз досконалости" (Кол. 3, 14).

Христос і Його Предтеча Іван

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Зло ширяться в світі тому, що добрі та побожні люди не дбають чи не мають належної відваги, щоб виступити проти нього та публично осудити й скартати тих, що спричиняють згіршення, підривають засади віри та заохочують розмовами, писаннями та життям своїх ближніх до бунту проти Бога та наданого Ним закону.

Одні люди не протестують і не борються проти зла і зіпсуття тому, що не відчувають у собі ніякого обовязку цікавитися долею своїх ближніх. "Моя хата скраю," кажуть вони. "Це не моя справа, як інші поступають, аби я сам був добрий, спас свою душу та дістався до неба."

Інші не поборюють зла, бо лякаються зразити собі тих, що ширять зло та зіпсуття в цьому світі. Треті мовчать на зло, бо попросту не мають відваги публично виступити проти сіячів зіпсуття та неморальности.

Не такий був Іван Христитель, Предтеча Христа Спасителя. В часі його публичного життя, як він проповідав покуту, поміркованість в уживанні земських дібр і приємностей і так підготовив нарід до прийняття Месії та Його божеського навчання, Ірод, цар Галилеї і Переї, украв жінку свого братанка Пилипа й публично проживав із нею не-

мов із законною жінкою. Це був явний перелюб, зламання подружжя та потоптання Божого закону. Вчинок царя Ірода викликав страшне згіршення між простим народом, який любив Божий закон і ненавидів гріх, особливо гріх провідників, бо їхній злий приклад ставав для інших спонукою до зневажання Бога та ламання Його закону.

Фарисеї, які нераз оскаржували Христа за порушення закону, як Він учинив чудо в суботу, не відважилися запротестувати перед Іродом і зганити його гріх. Вони занадто боялися за власну шкуру, тому "второпно" мовчали на згіршення Ірода. Св. Іван Христитель не належав до тих "осторожних" боягузів, які більше люблять свої вигоди, багатства чи шкуру ніж Бога та Його закон.

Як офіційні провідники і оборонці Мойсеевого Закону цебто Фарисеї мовчали, Іван відважно удався до царської палати та безцеремонно промовив до Ірода: **Не вільно тобі мати жінку свого брата!** (Мр. 6, 18). Іван здобувся на відвагу, бо вірив у правду, з якою нікому не вільно критися, як Божі вороги зневажають її словами чи ділами. Ірод проживав у перелюбі. Іван особисто напімнув його та зажадав, щоб вигнав із палати Іродіяду й так усунув згіршення, хоч **Іродіяда розлютилася на нього та бажала заподіяти йому смерть.** (Мр. 6, 19).

Хреститель наразився на смерть за Божу правду та закон, бо вони були йому дорожчі ніж життя. Ревність за Божу славу змусила його публично промовляти в обороні правди, хоч тоді було б багато второпніше та безпечніше мовчати і дозволити Іродові спокійно проживати в гріху.

Іван не належав до тих слабодухів, що ховаються з правдою та витягають її тільки тоді, як ця правда приносить їм користь чи славу. Іван був переконаний, що правда вимагає, щоб її розголошувати тим і там, де це потрібне цебто де цього вимагає Божа слава або спасіння ближнього. Іван не був боягузом. Він був людиною духа, духа Божого, наповнений любовю до Божої правди. Він вірив, що не промовчування правди, але її розповсюдження вирятує нарід із неволі та зіпсуття.

Люди, які борються за Боже Царство на землі, не сміють іти на компроміси зо злом і з тими, що його ширять на погубу людства. Всі бажають спокійно та мирно проживати в світі. Мир це найбільше добро, за яким тужать сьогоднішні народи, але нікому не вільно думати, що Божий мир це безтурботний спокій, який дозволяє християнам спокійно бавитися, спати та безжурно проживати, як Христові вороги безпощадно трудяться над тим, щоб відвернути світ від Христа, знищити Христову Церкву, викоренити релігію з людських сердець і завести на землі царство Сатани.

Христовий спокій це не безжурність. хто потягне за собою народи світу, Христос чи Люцифер. Христовий спокій це мир душі, який дає людям відвагу безстрашно повстати проти зла та зіпсуття, через яке Сатана поширює та закріплює своє царство в людських душах.

Саме такий спокій мав у душі Св. Іван Христитель, як зявився перед легкодушним і грішним царем Іродом і відважно заявив йому: "Тобі не вільно її мати!" Христові визнавці е теж людьми, які відчувають природний страх перед насиллям і пімстою Христових ворогів, але всетаки вони боряться за Божу правду, бо знають, що мовчанка на зло та трусливість принесуть багато більше зла їм самим і світові ніж відважна та явна боротьба з ширителями зіпсуття. Вони знають, що компроміс із Христовими ворогами принесе руїну їм і цілому народові. Оттому вони не входять в дискусію з тими, що поширюють ненависть до Церкви та борються з християнською релігією. Христові мученики, а їх е мільйони, не лякалися страждати та вмирати за Христа та Його науку, тому перемогли гонителів і поставили хрест, знамя Божого Царства там, де панували поганство, неволя, переслідування вбогих і морди невинних.

Наша Україна це модерний приклад нещастя, яке спадає на нарід, який іде на компроміси з ворогами Христа та релігії. Якщо б цілий наш нарід і все наше військо було повстало одною

лавою проти московських червоних посіпак, які в 1919 р. зачали насувати на нашу батьківщину, то сьогодні Україна була б вільною, великою та могутньою державою на Сході Европи. Нажаль наше вояцтво та провідники сподівалися врятувати себе та державу компромісами із безбожними московськими комуністами. Що ж сталося? Большевики вирізали наших легковірних провідників, поневолили нарід, завели на Україні страшну тиранію, якої світ досіль не бачив! Отак відплатилися большевики нашим провідникам за те, що пішли з ними на компроміс, замість відважно повстати та прогнати червоних зайдів із наших земель.

Нехай це буде для нас грізною наукою ніколи не йти на компроміс із ворогами Христа та не сподіватися нічого доброго від тих, що ненавидять Христа і Його святу Церкву. Тільки відважна боротьба зі злом і з тими, що ширять його, зможе врятувати світ від руїни, яку зготовляють йому Христові вороги.

МОДЕРНІ ВАРАВИ

Розтріпані люди сподіються щось скористати з того, що своїми гріхами та порушуванням Божого Закону посилають Христа на смерть. Може й у хвилинах грішного оп'яніння тішаться, але опісля напевно в часі протверезіння мусять відчуватися гіркий докір за негідне поступування.

Чи не подібні вони до розбійника, бунтівника Варави? Варава напевно тішився, що Христос пішов на смерть за нього. Може навіть вважав це звільнення від повішення за щастя. Всетаки бодай час до часу мусіла насуватися йому прикра думка, що через нього невинна Людина (Христос) пішла на смерть. Чи розумів вартість свого життя та звільнення від шибениці?

Можемо бодай частинно зрозуміти прикрість, яку мусів відчувати Варава, як пригадаємо собі, що через нас хтось був колись невинно покараний чи знеславлений. Варава ж куди більше мучився, бо смерть Ісуса була більшим злочином аніж кривда вчинена ближньому.

Дивлячись на Вараву, мусимо сказати: "Це чоловік, за якого Божий Син помер на хресті!" Але при тім здається, що чуємо у власнім серці слова, які пророк Натан звернув до грішного Давида царя: "Чоловік той це ти сам!" (2 Ц. 12, 7). Так, наші гріхи стояли з жидівською товпою у притворі Пилата в Страсну П'ятницю та кликали: "Розіпни, розіпни Його!" Треба часто пригадувати собі, що це через Христову смерть ми стали вільні від вічної смерти і прокляття.

ПЕРЕОБРАЖЕННЯ

Переображення Спасителя на горі Таворі незбито доказує, що душі живуть по смерті, а не сплять у несвідомому сні чи взагалі не існують. Як Христос переобразився, то при Ньому станули два великі Святі Старого Завіту: Мойсей, який був помер яких 1,300 літ перед народженням Христа, і пророк Ілля, що був помер тому яких 850 літ перед приходом Спасителя. Ці душі жили в аді праведників, де старозавітні Божі угодники й угодниці ждали на прихід Месії, що по смерті на Голгофі забрав їх до вічного щастя в небі. (Лк. 9, 30).

Неодин засліплений грішник говорить: "Я згрішив, і що лихого сталося мені?" (Сир. 5, 4).

ХЛОПЧЕ, КУДИ ІДЕШ?

ОДНОГО ранку інфірмерка Ірена йшла до поблизького шпиталю, в якім працювала. Була зима. На хіднику лежало багато снігу. Крім цього віяв сильний зимний вітер. Тяжко було йти снігом, якого ще не зметено з хідника. Ірена була злосна, що така погана погода на дворі. Не знала, чому в світі не так діється, як їй видавалося, що було б найліпше для людей. Вона була атеїсткою. Не вірила в Бога, не молилася, не ходила до церкви.

Проходила біля церкви. Напроти неї надійшов семилітній хлопчик. "Хлопче, куди йдеш так рано?" спиталася його. "До церкви на Службу Божу!" відказав покритий снігом хлопець.

"Чи ти мусиш іти до церкви в такий зимний день? Чи не бачиш, як курить снігом?"—тягнула Ірена, дивлячись на змерзлого хлочину. "О, так", відказав. "Зимно не звільняє мене від вислухання Служби Божої. Це був би смертельний гріх, якщо б через сніг опустив Службу Божу. Я не хочу ображати Бога. Якщо не боюся бавитися в снігу, то чого б мав боятися снігом іти до церкви?" відповів хлопець.

Ірена сумно усміхнулася й пішла до шпиталю, але згадка про хлопчину не покидала її. "Там мусить щось бути в цій католицькій Церкві, коли навіть малі діти так сильно придержуються її законів!" думала посеред праці. Вертаючись додому, Ірена вступила до церкви. Спокій, який там панував, декілька розмолених чоловіків і жінок, що клячали перед Найсвятішими Тайнами, зробили на неї ще більше враження.

Ірена ще кілька разів стрінула свого малого приятеля. Від нього отримала катехизм католицької віри. Стала студіювати навчання католицької Церкви. Раз, виходячи з церкви, стрінула отця Михаїла. Він ласкаво спитався про її ім'я. Відтоді Ірена стала поважно завчати християнську віру. Священик вияснив те, чого сама негодна була зрозуміти.

Сьогодні Ірена є ревною католичкою. Ходить до нашої церкви в місті М. Вийшла заміж. Має маленького синка, який колись таксамо буде снігами ходити на Службу Божу. Ірена вдячна своєму малому приятелеві. Вона нераз відвідує матір хлопчика та не боїться признати: "Пані К., ваш синок відчинив мені очі на Божу правду і допоміг позбутися безвірства. Гратулюю, що ви так гарно та релігійно виховали свого синка!"

Світ опинився в пітьмі зіпсуття, поганства та безвірства. Скільки людей живуть у сумнівах, непевності та практичнім безвірстві. За ними не треба далеко шукати. Вони є нашими сусідами, знайомими, може й навіть працюють із нами в тім самім уряді, фабриці чи на фармі.

Цікаво, скільки християн-католиків відчувають у собі обов'язок просвічувати цих бідних ближніх і вести їх до світла Христової Євангелії? Ще більше цікаво б знати, скільки католиків намагаються використовувати своє сусідство чи знайомство, щоб вести до католицької Церкви тих, з якими живуть, працюють чи сусідують. Це ж обов'язок наложений на них Самим Спасителем, який зобов'язав усіх визнавців Євангелії трудитися над поширенням Його науки в світі: **"Ви—світло для світу"** —сказав Він. **Нехай ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли вашого Отця, що на небі!** (Мт. 5, 14 і 16).

Нажаль загал сьогоднішніх християн скидають на священиків обов'язок просвічувати своїх ближніх і вести їх до Бога. Дивні сьогоднішні католики! Якщо б їх ближній був хворий, упав у яму, то вони стидалися б себе і людей, коли б не помогли йому та не витягнули з пропасти. Коли ж іде про духовну нужду наших ближніх, то багато католиків не мають найменшого скрупулу полишати їх у пітьмі безвір'я, релігійної байдужности та недбалости в справах спасіння душі та служби Богу.

Час пробудитися з погубного сну. Христос кличе всіх визнавців Св. Євангелії до праці над християнізацією світу. Комуністи та всякі інші вороги Христової Церкви невпинно трудяться, видають великі суми гроша, щоб ширити в світі безвірство, перекручувати навчання Євангелії, поширювати замішання, поборювати Христову Церкву, а вірні сини Церкви та приятелі Христа спокійно сплять собі і дозволяють злим робити роботу диявола на погубу безчисленних душ, за які Божий Син пролляв Кров і помер на хресті!

Світ опинився над берегом безодні зіпсуття та смертоносних воєн тільки тому, що забагато християн стали подібні до Каїна, Адамового сина. Коли Бог спитався його: **Де твій брат** (Авель) —то Каїн спокійно відказав: **Не знаю. Хіба я сторож мого брата?** (Бут. 4, 9).

Сьогоднішні часи потребують не модерних Каїнів, але ревних Святих Павлів, який не боявся страждань, труду, утяжливих подорожей по суші і по морю, щоб тільки привести до Христа якнайбільше людей! В своїй безмірній ревности він був готовий витерпіти навіть найбільші муки, аби тільки душі пізнали та полюбили Христа. В листі до римських християн отак він пише: **Я сам бажав би бути відлучений від Христа, аби тільки привести до Нього моїх братів по тілу.** (Рим. 9, 3).

Страшні часи, в яких живемо, вимагають від усіх християн, щоб пробудилися з погубного сну, обтряслися з байдужности та розбудили в собі ревність не тільки за власне спасіння, але й за спасіння своїх братів і сестер, які не знають Христа, Його Церкви та її навчання, і тому ходять у темряві пересудів, релігійного незнання та байдужности в справах вічного спасіння.

Якже ж Христові визнавці можуть помогти своїм бідним ближнім знайти Христа та Його Церкву? Ось декілька засобів:

1) Треба давати ближнім добрий приклад любови Бога та ближнього. Добрий приклад найкраще впливає на наших ближніх. Хто направду живе та поступає по-християнськи, той притягає до Христа тих, що не знають Його.

2) Не слід стидатися говорити

про Христа та Його Церкву. Вороги Христа не стидаються поборювати Христа та Його Церкву, то чому приятелі Спасителя мали б стидатися виступити в Його оборону? Які ж це християни, що стидаються обстати за Христом, коли вороги атакують Його?

3) Використовувати всякі обставини, щоб вести ближніх до Христа та Його Церкви, при нагоді сказати добре слово, заохотити читати добру книжку чи часопис, попрохати на відправи, що відбуваються в церкві, виясннти якийсь закид проти Христової Церкви. Нагоди є завжди, щоб чинити добро та ширити в світі Христове Царство. Це брак доброї волі та відваги в християнах, який змушує їх мовчати на неправду та обчернення проти Христа та Його Церкви.

4) Молитва — це найуспішніший засіб, щоб виєднювати своїм ближнім ласку пізнати правду та прийняти її. Хто ж із нас може сказати, що негоден молитися за тих, що не знають або відреклися Христа?

Отож пробудімся з погубного сну недбалости й релігійної оспалости! Христос кличе нас до праці над обновою людства на основах Св. Євангелії. Не будьмо лінюхами! Не закопуймо скарбу правдивої віри! Ширім її між своїми ближніми та знайомими, бо свята віра—це найбільше добро, що можемо подати своїм ближнім. Якщо Христос обіцяв небесне Царство тим, що подадуть свому ближньому шклянку холодної води, то куди більшу нагороду подасть тим, що завели свого ближнього до небесного щастя? Не забуваймо слів Св. Августина: "Якщо спасеш хоча б одну душу, то запевниш своє власне спасіння!" Отож до праці! Вперед, бо Христос і Його Церква потребують нашої помочі, щоб опам'ятати світ і врятувати людство від загибелі!

ХІБА Є ЧИСТИЛИЩЕ?

Святий Павло не молився б за померлого приятеля Онисифора, якщо б не вірив у чистилище, в якому він міг знаходитися, заки дістався до вічного щастя в небі. Ось як Апостол молиться за нього: "Хай Господь дасть йому знайти милосердя від Господа в цей день" (2 Тим. 1, 18).

Наші православні браття та деякі протестанти моляться за своїх померлих, хоч заперечують існування чистилища. Своєю поведінкою доказують, що вірять у чистилище, бо йнакше не молилися б за померлих друзів чи приятелів, бо якщо ці душі в небі, то за них не треба молитися. Вони вповні щасливі, тому й не потребують помочі від людей на землі. Якщо ж вони прокляті в пеклі, то за них не треба молитися, бо ніяка молитва не поможе їм і не врятує від вічних мук.

Добро і зло, життя та смерть, вбогість і багатства походять від Бога. (Сир. 11, 14). Як добрий Творець і ласкавий Батько, Бог чинить усе для власної слави та добра сотворінь. "Господь справедливий на кожній Своїй дорозі, і святий у всіх Своїх ділах" (Іс. 144, 17).

ЦЕРКОВНА ЄРАРХІЯ

ЯКБИ Ісус Христос був не оснував Церкви, людський рід не знав би ні про ціль Його приходу на цю землю, ні про Його науку і чуда, ні про смерть, яку переніс з любови до нас грішних. Все, що знаємо про Ісуса і про засоби, які лишив для нашого освячення, знаємо тільки завдяки святій Церкві. Віра в цю Божу установу—Церкву чинить нас свідомими християнами. Христос поручив Церкві продовження Своєї праці, цебто виховання людей для неба. Коли люди піддаються проводові, науці Церкви—тимсамим виховують себе на свідомих християн. У Христовій Церкві гуртуються всі ті християни, що визнають ту саму віру, яку проповідував Ісус Христос, приймають ті самі тайни, які встановив Божий Син, і признають Папу Римського своїм видимим головою. Без цього товариства—Церкви ми не мали б способів пізнати вічні правди. Бо—хоч Бог міг вибрати інший спосіб, щоб привести людей до спасіння, то вдійності вибрав тільки Церкву. Над цею Божою установою поставив проводирів, які мали голосити Його науку всім народам до кінця віків.

Як довго буде існувати світ, так довго треба голосити людям ту саму спасительну науку, яку голосив Ісус. Ісус не мав навсе видимо зіставати між людьми, тому приготовив тих, які мали працювати по Його вознесенні в тім самім напрямі. Для того вибрав апостолів і учнів, і через три роки вчив їх Своєї божественної науки, а ще більше вчив

їх Своїм власним приміром. Вони були свідками, як Ісус потверджував Свою науку численними чудами; мали доглядати того зерна, яке засіяв Ісус; мали перебрати на себе те все, що Ісус приготовив Своїми трудами. До них сказав Спаситель: **Дана мені всяка власть на небі й на землі. Ідіть, отже, навчайте всі народи, хрестячи... навчаючи їх заховувати все, що Я заповідав вам"** (Мт. 28: 19, 20).

Коли Ісус основав Церкву до навчання людей, постарався й про це, щоб у цій Божій школі був певний порядок-устрій. Кожна школа має свойого управителя, певне число вчителів і значне число слухачів. Ісус зазначив на Управителя Своєї Божої школи, на свого намісника—Петра. Як перед тим апостоли й учні слухали Ісуса і виповняли Його розпорядки, так по Його вознесенні мали бути піддані верховному апостолові Петрові. Ісус остався між людьми й надальше, але невидимо та в особі Св. Петра. Він кермував і кермує долею Своєї Церкви і спомагає апостолам і ученикам.

Від самого початку Ісус робив ріжницю між апостолами й учнями. До апостолів сказав: **"Як Мене послав Отець, і Я посилаю вас"** (Ів. 20: 21), а до учеників каже лише: **"Ідіть, це Я посилаю вас"** (Лк. 10: 3). Апостоли йшли до всіх народів, учні лише до поодиноких місцевостей. Крім апостолів і учнів треба було ще людей до помочі в заряді церковним майном, до опіки над вдовами і сиротами та роздавання милостині. До цього були покликані диякони. Так у Христовій Церкві був потрійний уряд і власть: апостолів, учнів і дияконів.

Цей порядок-устрій в католицькій Церкві називаємо **церковною ієрархією.** Місце апостолів займають єпископи, роботу учнів виконують цілі ряди ревних священиків, а до помочі єпископам і священикам стають диякони. Той сам лад, який установив Ісус, не змінився; лишилися й по-нині ті самі уряди й та сама власть. Уряд апостолів має тривати аж до кінця світу, і хоч апостоли повмирали, то лишилися їх наслідники, яких вони вибрали ще за свого життя, бо так Ісус заповів: **Це Я з вами по всі дні, до кінця віків** (Мт. 28: 20).

Коли збільшилося число християнських громад, які раз-пораз повставали по ріжних краях, апостоли самі не могли управляти всіми громадами. Длятого через рукоположення передавали свою апостольську власть спосібним і довіреним мужам. Деякі з них отримали ту саму повноту влади, яку мали апостоли, й вони звалися єпископами. Ті, що дістали нижчу гідність і меншу власть і були підчинені єпископам, звалися священиками. Ще іншим уділили ще менші власті, й вони були призначені до дияконського уряду. Як робили апостоли, так робили і їх наслідники, єпископи.

Христова Церква—це тіло: а в тілі голова управляє всіми членами. Споміж апостолів сам Ісус вибрав Петра і йому передав ключі. Тимсамим настановив його господарем-головою Церкви. **Дам тобі ключі царства небесного, і що зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небесах** (Мт. 16: 19). До нього сказав Спаситель: **Паси ягнята Мої... Паси вівці Мої** (Ів. 21: 15, 16). Цими словами Ісус передав догляд і нагляд не тільки над вірними, але й над іншими апостолами й учениками.

Христова Церква збудована на сильній підвалині, на скелі. І всі пекельні сили не переможуть її. Все, що Ісус поручив і передав Своїй Церкві, триватиме до кінця віків. Папа Римський перебрав на себе той порядок, що його встановив Ісус Христос, перебрав на себе й великий і тяжкий обов'язок ширити Божу науку незмінно всім народам усіх часів.

Починаючи від Св. Петра, в Христовій Церкві існує безперервний ланцюг Христових намісників, що засідають на тім самім Римськім престолі, на якім осів перший Папа, Св. Петро. З Риму кермував Христовою Церквою через 25 літ. Св. Петро передав свою власть свому наслідникові, римському єпископові, а нині на його місці засідає 262-ий його наслідник, керманич св. соборної Церкви, Святіший Отець, Папа Іван XXIII. Йому завдячуємо управу і лад в Церкві, бо Сам

Ісус хотів, щоб у Божих справах рішав Його намісник і щоб пас ягнята і вівці.

Шануймо, поважаймо і любім своїх духовних настоятелів. Вони є посередниками між Богом і нами. Їх життя тісно зв'язане з нашим життям. Сам Спаситель молився за Своїх апостолів і учеників. Молімся й ми за своїх духовних наставників, шануймо їх високий, святий уряд, любім їх за їх тяжку працю, і так справимо велику приємність самому Ісусові, бо Він сказав: **Хто вас слухає, Мене слухає** (Лк. 10: 16).

Якщо цінимо й любимо Церкву, бо це Божа установа, то не забуваймо й за св. Вітця, за єпископів і священиків, бо вони помазанники Христа і строїтелі св. Тайн. Не вдаваймося в товариство, де зневажають духовну владу. Уникаймо тих, що безчестять духовенство. Пам'ятаймо на слова Ісуса Христа: **Хто вами погорджує, Мною погорджує** (Лк. 10: 16). Стараймося боронити Божу справу і тих, що працюють для тої самої цілі, для якої працював Ісус зо Своїми апостолами й учнями. Завжди пам'ятаймо слова Св. Павла, записані в листі до Солунян: **А просимо вас, брати, щоб ви знали тих, що працюють між вами і старшують над вами в Господі і напоминають вас, щоб ви їх більш любили за їх працю** (: 12, 13), і тоді **ласка Господа нашого Ісуса Христа буде з вами** (5: 28).

УКРАЇНСЬКИЙ ВОЯК

Христова Церква дорожить Біблією та заохочує людей читати її, бо побожне та розважливе читання Св. Письма це найкраща зброя проти воюючого атеїзму та підступного секуляризму, який немов той погубний гас затроює в душах Боже життя та нищить охоту служити Богові і змагати до християнської досконалости.

В часі другої світової війни большевицька армія зайняла Львів, столицю Західньої України. Між червоними вояками був один юнак з Харківщини. Одного дня цей "червоний" українець зайшов до родини панства К. Господар думав, що має до діла з р'яним безбожником, бо цей старшина був вихованцем большевицьких шкіл. Всі члени родини приємно розчарувалися. Капітан почав зо сльозами в очах говорити про Ісуса Христа. "Мої учителі змалювали Христа, як ворога робучої кляси та покровителя капіталістів, визискувачів бідних робітників. Я сліпо вірив їх брехні", говорив вояк, "поки не відвідав своєї старенької бабки на селі. Там я подибав оцю книжечку. Це була Свята Євангелія. Розчитуючись у ній, я зобачив їхню неправду. Мені дуже жаль, що я колись несвідомо ненавидів Христа. Тепер усім серцем люблю Його. Ця маленька книжечка показала мені правду та збила дощенту всю комуністичну брехню".

Не дивниця, що вороги, які задумали прогнати Христа з опанованого ними краю, в першу чергу намагаються знищити Св. Письмо, щоб люди не могли обзнайомлюватися з Христом і Його навчанням.

"Проповідуйте та говоріть, що наблизилося Царство Небесне. Вздоровляйте недужих, воскрешайте померлих, очищайте прокаженних, виганяйте демонів!" (Мт. 10, 8). Апостоли користувалися цією владою творити чуда, бо вернувшись утішно сповістили Учителя: "Господи, навіть демони коряться нам" (Лк. 10, 17). Христос дав апостолам право робити чуда. Чому б не міг дати права прощати гріхи?

Українці католики і їхній обряд

Сестра Б-на ЧСВВ.

З ВОЛІ Христа Католицька Церква є одна для всіх народів, рас і країв. Проте є різні обряди в Католицькій Церкві.

Обряд це зовнішня форма чи спосіб, яким почитаємо та служимо Богові. Обряди діляться на східні та західні. Західній Обряд обнимає латинський, амвросіянський і мозарабський обряд.

Східній обряд ділиться на оці головні обряди: олександрійський, коптійський, сирійський, етіопський, маронітський, малябарський, вірменський, італо-грецький, візантійський, до якого належить українсько-католицький обряд.

Українсько-католицький обряд це первісний візантійський обряд, що був трохи змодифікований українськими звичаями після впровадження християнства в Україну в 988 році.

Всі католики є рівні в очах Христа та Його Намісників. Нема другорядних католицьких обрядів, бо всі вони мають те, що потрібне, щоб бути католицькими. Жаден католик не сміє погорджувати другим католиком через те, що він належить до іншого католицького обряду.

Треба виповнити три умовини, щоб бути католиком: вірити і визнавати ту саму віру; приймати сім Святих Тайн і признавати Папу за видимого Голову Христової Церкви на землі.

Католики різних обрядів мають триматися того обряду, в якім вони народилися. Це гріх самовільно зміняти свій рідний обряд і переходити на інший, бо це заборонено Католицькою Церквою. Якщо якийсь католик самовільно змінив свій обряд, так він негайно має вернутися до нього.

Якщо якийсь християнин (не-з'єднений чи еретик) східнього обряду бажає навернутися до католицької Церкви, то він може це вчинити в якімсь східнім обряді. Східні ж католики, що відпали від католицької Церкви, мусять вернутися до неї в своїм первіснім східнім обряді, як навертаються до католицької віри.

Святий Володимир Великий, внук Св. Ольги, запровадив християнство в Україні в 988 р. Він запровадив його в східнім обряді. Тоді Греція була ще католицька, тому й Україна була охрещена як католицька, бо в тому часі т. зв. православна Церква ще не існувала. Започаткував її царгородський патріярх, Михайло Керулярій, аж в 1054 році.

Папи бажають, щоб українці зберігали свій східній обряд, бо вони мають особливішу місію в Католицькій Церкві. Папа Урбан VIII отак окреслив цю місію: **Мої українці, я сподіюся навернути Схід при вашій помочі.**

Українці повинні бути горді з цієї почесної місії та приготовлятися виповнити її. Вони будуть здібні виповнити її, якщо: 1) будуть добрими католиками, 2) триматися своєї Церкви та обряду, 3) любити нез'єднених братів, 4) підготовляти працівників до цього великого діла. Українці є католиками східнього обряду. Отак вони стануть здібним засобом у руках Божого Провидіння, щоб з'єднати Схід і Захід під одним Пастирем, Римським Папою.

1. Що таке обряд?

Обряд це зовнішній вияв чи форма, яким почитаємо та служимо Богові.

2. Як зветься твій обряд?

Мій обряд зветься візантійсько-слов'янський або українсько-католицький, як подекуди звуть його.

3. Чому він зветься візантійський або українсько-католицький?

Він зветься візантійський, бо він прийшов з Візантії чи Царгороду в Україну. Він зветься теж українсько-католицький, бо в Україні він частинно змінився та збагатився українськими звичаями та переданням.

4. Чим твій візантійський обряд різниться від інших обрядів у католицькій Церкві?

Цей візантійський обряд різниться від інших обрядів католицької Церкви своїми особливими звичаями, переданням, формами богопочитання, церковним законодавством і дисципліною.

5. Чому українсько-католицький обряд є таксамо католицький, як інші обряди?

Українсько-візантійський обряд є таксамо католицький як інші обряди, бо він має три умовини потрібні, щоб бути католицьким.

6. Які є три умовини, щоб хтось був правдивим католиком?

Ці три умовини це:

1) Треба вірити і визнавати ту саму віру, що навчав наш Спаситель, Ісус Христос.

2) Треба уживати тих самих сімох Тайн, що їх установив Ісус Христос.

3) Треба признавати Римського Єпископа, Папу, за видимого Голову Церкви на землі.

7) Чи українцям дозволено зміняти свій обряд на інший?

Українцям заборонено зміняти свій обряд на інший, бо Апостольська Столиця **під карою тяжкого гріха** забороняє католикам зміняти свій обряд.

8. Якщо Східній Православний або єретик навертається до католицької віри, то в якім обряді має він навертатися до католицької Церкви?

Східній Православний або єретик, навертаючись до католицької віри, має навертатися до католицької Церкви в своїм рідним обряді.

9. Хто і коли запровадив християнство в Україні?

Святий Володимир Великий, князь України, запровадив християнство в Україні в 988 році, звелівши народові охреститися в Києві.

10. Чи ця християнська віра, що запровадив Св. Володимир, була католицька чи православна?

Та віра, що запровадив Св. Володимир, була католицька, бо тоді православна Церква, як така, ще не існувала. Царгородський патріярх, Михайло Керулярій, започаткував її в 1054 році.

11. Яке завдання має українська-католицька Церква в католицькій Церкві?

Особливіше завдання української, католицької Церкви—це помагати Римським Папам привести до Католицької Церкви наших нез'єднених Східніх братів.

Святі Отці Церкви подають, що в перших віках християнства дві речі переховувалися по кивотах: Пресвята Евхаристія і Св. Письмо. Церква звеліла християнам складати присягу, поклавши руку на Біблію, бо вважає, що пам'ять про цю Божу книгу віджене від її дітей спокусу говорити неправду.

1) Моя своячка взяла шлюб в католицькій Церкві. Подружжя не було щасливе через те, що чоловік пив і бив її. По кількох літах покинула його, взяла розвід і знову вийшла заміж. Чи таке можна робити?

Співчуваємо вашій своячці. Треба вперед добре розглядатися, заки людина вийде заміж чи оженеться, бо християнський шлюб нерозривний. Христос виразно заявив: **Що Бог злучив, то чоловік нехай не розлучує!** (Мт. 19, 6).

Правдивий християнин ніколи не зробить так, як учинила ваша своячка навіть, якщо б треба було розійтися з чоловіком чи жінкою. Бувають випадки, що Церква з дуже важних причин позволяє подругам розійтися, але вони дальше залишаються подругами і не мають права знову женитися чи віддаватися.

Зламання подружжя та намагання брати "другий шлюб" це тяжкий гріх і зневага Бога. Якщо ваша своячка не покається та помре в своїм гріху, то занапастить свою душу. Християнин же повинен бути готовий радше все стратити аніж іти на вічне прокляття. Подружжя не конечне людині. Конечне одне: щоб людина служила Богу та спасла свою безсмертну душу.

2) Мій сусід сказав мені, що некатолики мають священників. Чи це правда?

Католицька та дійсно православна Церква має правдивих священників. Всі протестантські секти не мають дійсних священиків, хоч деякі з них звуть своїх міністрів священиками. Тільки правдиві єпископи можуть висвятити правдивого священика. Хоч деякі протестантські секти звуть своїх наставників єпископами, проте ці єпископи не є правдивими єпископами, тому висвячені ними міністри не є священиками, і через те не мають влади прощати гріхів та перетворювати хліб і вино в часі Служби Божої в Тіло та Кров Спасителя. Деякі секти мають так звані Св. Причастя, але це тільки хліб і вино, а не Тіло і Кров Господа Ісуса.

Отож не слід звати протестантських міністрів священиками, бо вони не є ними. Вони не мають правдивого священства, яке може вділити тільки правдивий єпископ.

3) Чи українці католики, що не мають своєї власної парафіяльної школи, зобов'язані посилати діти до латинської, якщо в цій школі Сестри зобов'язують наших дітей ходити на Службу Божу до латинської Церкви в неділю? В нас був такий випадок, тому я забрав свого сина з цієї школи.

Латинські Сестри не мають ніякого права зобов'язувати наших дітей ходити в неділю до латинської церкви на Службу Божу. Наші діти мають ходити на Службу Божу до власної церкви.

В подібних до вашого випадку треба пояснити Сестрам цю справу. Якщо

не поможе, то треба попрохати свого пароха, щоб зайнявся цією справою. Ми певні, що отець парох зможе полагодити цю справу з Сестрами або принаймні з латинським пароxом, що має нагляд над згаданою школою.

Латинські школи не мають ніякого права латинізувати наших дітей, бо така практика заборонена церковним законом.

4) Чому різні християнські віровизнання сваряться між собою? Думаю, що треба наставати на любов до Бога, ближнього, добре християнське життя, полишаючи в спокою спірні точки віри. Нехай кожний думає, що хоче про чистилище та вічність пекла, аби тільки вірив в Бога та любив свого ближнього. Чи не так повинно бути між християнами?

Це правда, що кожен повинен любити Бога та свого ближнього, але водночас треба приймати всю християнську віру, бо хто свідомо та добровільно відкидає бодай одну об'явлену правду, той не може звати себе дійсним християнином. **Хто згрішить в одному, той провиняється проти цілого закону** (Яків: 2, 10).

5) Свідки Єгови не вірять у Пресвяту Тройцю. Чи їх хрещення важне?

Свідки Єгови не тільки не вірять у Пресвяту Тройцю, але взагалі відкидають усі святі Тайни, бо для них тайни це вигадки католицької Церкви або й навіть самого диявола.

Свідки Єгови не вірять у первородний гріх, тому не признають хрещення.

6) Святе Письмо називає Сампсона "Назореєм". Хіба він варта цього імення? Хіба він визволив ізраїльтян з неволі филистимців?

Назарейці були жиди, які на час чи на все життя посвячувалися на Божу службу. Тоді вони не пили алькогольних напитків—вино було символом м'якого життя, якого вони відреклися, —не стрегли волосся—бо довге волосся було ознакою, що покладаються на інших... Іван Хреститель був досмертним назореем, а Св. Павло склав часовий обіт назорейця в подорожі до Єрусалиму. (Дії: 21, 20, 26).

Як скінчився час обіту, тоді назорей вертався до нормального життя. Сампсон був назорейцем, але це не робило його безгрішним. Якщо б був залишився вірний Богові та стерігся лихих нагод, то були б сповнилися на нім обіцянки зроблені анголом (Див. Кн. Суддів). Нажаль він не послухав Бога, тому й Бог відкликав Свої обіцянки супроти Сампсона, а діло визволення жидівського народу повірив кому іншому.

Христос звався "назорейцем" не тільки тому, що був присвячений Богові, але й тому, що довгий час був мешканцем містечка Назарету.

7) Св. Іван згадує в Апокаліпсі про нове небо і нову землю. Що воно значить? (21, 1).

Нове небо та нова земля це символи месіянського Царства, в якім пануватиме спокій, мир і щастя для Божих вибранців. Це месіянське Царство на землі це символ небесного Царства, яке спасені душі отримають за добре життя по смерті. Воно вже зачинається в душах на землі, а завершиться в вічній славі в небі.

Не слід надто буквально толкувати пророцтв Апокаліпси, бо там є багато символічних висловів, які змальовують вічне щастя в небі. Деякі необзнайомлені з пророцтвами толкувателі застосовують їх до землі, тому дуже помиляються і нерідко знеохочуються, як не бачать того, чого сподіваються в цьому світі.

8) Де ж той мир, що Христос приніс на землю? Він приніс мир, а не меч. Що це значить?

Христос приніс світові засади, що могли б запевнити справедливий мир народам, але народи мусять жити після цих засад. Бог нікого не силує приймати Його дари, бо хоче, щоб люди свобідно служили Йому та спасали свої душі.

Хоч мира в світі нема, проте поодинокі душі можуть добрим життям запевнити собі душевний мир, якщо проживатимуть так, як учить Христос і Його Церква. Це мир не від терпінь і страждань, але мир і спокій посеред страждань, як це бачимо в житті Святих, які проживали в мирі посеред щоденних трудів і невигід.

ПРЕДТЕЧА БІБЛІЇНИКІВ

Тома Джеферсон (1743-1826), теоретик американської демократії, був здібною людиною, яку світ подивляє досьогодні за уложення деклярації незалежности Америки. Як же ж іде про його християнство, то трудно сказати, що був він великий в Божих очах. Атеїзм і секуляризм так сильно були засліпили його, що не брав поважно навчання Св. Письма, бо воно не погоджувалося з його слабеньким людським розумом.

По смерті Джеферсона знайдено в його кімнаті Святу Євангелію, на якій він мав оперти приписи про демократію. Джеферсон повикреслював з Євангелії все те, що доказувало, що Христос був чимось більше ніж звичайним собі пророком і учителем братньої любови. Він був чоловіком і Богом. Це не подобалося Джеферсонові, тому він вимазав зо своєї Євангелії опис про чудесне народження Спасителя, про Його численні чуда та про воскресення, яке недвозначно доказувало, що Він був Сином Божим і Спасителем світу.

Хто так дивиться на Біблію, той нічого не скористає з неї. Подібне читання Біблії ще більше осліпить його. Так дивляться на Біблію модерні безвірки, тому не бачать Божого світла, яке пробивається з цієї Святої Книги.

"НЕ БАЧИВ ПОЛІЦАЯ"!

Великий рух у місті, бо це ранішня пора. Кожен спішиться до праці. Дороги завалені безчисленими автомобілями. Якийсь чоловічина в поспіху не став на червоне світло. Саме посередині дороги наїхав на нього другий автомобіль. Сталася катастрофа. Обидва шофери були тяжко поранені. Невинний шофер, що їхав з противної сторони, помер в наслідок акциденту.

Як тільки два автомобілі ударилися, на сцені з'явився поліцай. Бачив, хто був винний, тому гнівно закликав: "Гей, чоловіче! Чому ти не став на червоне світло? Чи ти не бачив його?"—На це застиджений шофер відказав: "Так, я бачив світло, але не бачив, що ти стояв на розі!"

Скільки людей невинно гине на шляхах через неувагу шоферів, які забувають, що поліція слідить за ними! Згаданий шофер не був би їхав на червоне світло, якщо б був бачив поліцая, який стояв на розі вулиці.

Неодин хлопець чи дівчина потрапили б здавити власні пристрасті та проживати похристиянськи, якщо б усвідомлювали собі в хвилинах спокуси, що Бог дивиться на них і чуває над їх гадками, баженнями та поступками. Не було б стільки зіпсуття, якщо б молодь пам'ятала, що за кожне зламання Божого закону треба буде здати строгий рахунок у годині смерти. Святе ж Письмо плекає в людях цю свідомість, пригадуючи їм, що "Син Людський прийде у славі Свойого Вітця з анголами Своїми і тоді віддасть кожному згідно з його ділами" (Мт. 16, 27). Пророк Давид кличе: "Прокляті ті, що вхиляються від Твоїх заповідей!" (Пс. 118, 24).

"Одне Тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одно хрещення, один Бог і Отець всіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх" (Еф. 4, 4-6).

Подорож до Святої Землі

о. М. Щудло, ЧНІ.

Мертве Море

ОГЛЯНУВШИ місто Єрихон, його прегарні городи, що окружають хати, ми удалися над Мертве Море, щоб подивитися та скупатися в ньому, бо купіль у цьому морю дуже здорова.

Я мав дивне поняття про це дивне море, бо думав, що воно трійливе та шкідливе для людського здоров'я. Приїхавши до нього, я зобачив кабіни і людей. Люди сиділи над берегом і вигрівадися на сонці. Інші купалися чи плавали в морю.

Вода моря густа через домішку різних мінералів. Як зайде в очі, то сильно пече, але не шкодить. Навпаки, вона здорова для очей. Очі, хоч червоніють, всетаки очищуються.

Дехто думав, що Мертве Море стоїть на місці колишньої Содоми та Гомори, великих і людних міст, що Бог знищив за зіпсуття, лінивість і протиприродні гріхи. (Бут. 19, 4-5).

Господь порішив знищити ці міста. Авраам заступився за нещасними мешканцями. **Чи хочеш погубити й невинних із винуватими? Може там знайдеться п'ятьдесят невинних у місті. Чи схочеш погубити й їх, і не помилуєш усього міста ради п'ятидесятьох, що будуть там?** Богові подобалася любов до ближнього, що Авраам виказав супроти нецесних содомлян. Відповідь Божа виявляє безконечне милосердя та могутність заступництва людей за людей. **Коли буде в Содомі п'ятьдесять праведників,**—відповів Бог Авраамові, — **то ради їх помилую ввесь город.** (Бут. 18, 24-26).

Авраам не був певний себе, бо сумнівався, чи в цьому великому місті потрапить знайти 50 праведних душ, що люблять і служать Богу. Оттому зачав торгуватися з Богом, питаючись, чи пощадить місто, якщо в ньому буде тільки 45, потім 40, потім 30, потім 20, а накінець: **Якщо ж тільки десять знайдеться там?**— Бог був готовий пощадити ціле місто ради десятьох добрих, бо заявив Авраамові: **Не погублю і десятьох ради!** (Бут. 18, 32).

Нажаль посеред стільки народу не було навіть десять добрих душ! Був тільки Лот, його жінка та дві дочки. Чотири особи на все місто, яке начисляло десятки тисяч населення. Навіть два Лотові зяті були лихими, тому й не повірили, що Бог знищить місто: **Та здавалося їм, що він (Лот) жартує перед своїми зятями.** (Бут. 19, 14).

Анголи вивели з нещасного міста Лота, його жінку та дві дочки. Бог послав кару та вигубив усе зіпсуте населення. **Господь кинув сіркою та вогнем із неба на Содому та Гомору. І знищив ці міста і всю околицю і всіх їхніх мешканців і все, що росло на землі.** (Бут. 19, 24-25).

Околиця, де стояли міста Содома та Гомора, багата на сірку й асфальт. Бог послав землетрус, а може й громовицю. Землетрус відчинив нутро землі. Звідтіля вибухнули гази. Громи підпалили їх. Трійливий дим видусив населення, а вогонь спалив міста. Від землетрусу правдоподібно порушилося поблизьке озеро (Мертве Море), поширилося в сторону знищених міст і залляло їхні руїни. Мертве Море плитке в цім місці, бо доходить ледве до трьох чи чотирьох метрів, тимчасом із північного боку воно має около 400 метрів.

Мертве Море дуже багате в сіль, бром, хлор, сірку і поташ. Над берегами Моря ростуть трави та дерева. По морю плавають човна та малі кораблі. Море це чисте та здорове над ним повітря. Є помаранчеві дерева і пальми.

Від Мертвого Моря добре видно Єрихон. Це було перше місто, що ізраїльтяни здобули, як під проводом Ісуса Навина прибули до Палестини. За царя Константина Вел. в жидівськім Єрихоні був християнський єпископ Януарій. Він брав участь у вселенськім соборі в Нікеї в 325 р. Сьогодні там є тільки одна католицька церква.

Крім річки Йордану ще є декілька маленьких річок, що вливаються до Мертвого Моря й так підтримують кількість його вод, бо вода тут скоро випаровує через високу літню температуру, яка нерідко доходить до 120 ступенів Фаренгайта цебто 50 ступенів Цельзія. Мертве Море має около 50 миль довжини та 11 миль ширини. Для безводної Палестини це скарб, бо його воду можна б використати для наводнення неплідної країни.

Три четвертих побережжя Мертвого Моря належать до королівства Йорданії. Одна четверта є власністю Ізраїля. Жиди плянують злучити Мертве Море з Середземним, щоб збільшити кількість його вод. Цей плян можна б виконати, бо Мертве Море около 400 метрів нижче від позему Середземного Моря. Проте не легко провести цей плян у життя через спротив Йорданії.

З берега Мертвого Моря добре видно гору **Небо,** звідкіля Бог дозволив Мойсеєві побачити Обіцяну Землю, до якої не вступив за те, що став сумніватися про Божу обітницю. Мойсей вийшов на гору Небо. Мав він тоді 120 літ. Бог показав йому Обіцяну Землю і промовив: **Це та земля, яку Я обіцяв Авраамові, Ісаакові й Яковові словами: Наділю її твому насінню. Дав Я тобі побачити її, але не ввійдеш до неї.** (Втор. 34, 4).

Помер Мойсей і ангол так сховав його тіло, що **по цей день ніхто не знає, де його гріб.** (Втор. 34, 5). Ангол скрив тіло Мойсея, щоб часом жиди не стали почитати його немов ідола, наслідуючи поганські народи, які замешкували обіцяну землю.

Недалеко Мертвого Моря видніються руїни твердині, яку збудував Ірод Великий, щоб зберігати в ній свої скарби. В цій твердині Ірод Антипа тримав арештованого Івана Хрестителя, який скартав його за те, що він украв Іродіяду від свого брата Пилипа та незаконне проживав із нею: **Не годиться тобі мати жінку свого брата!** (Мр. 6, 18). В цій в'язниці відважний предтеча закінчив мучеництвом своє трудяще життя, бо Іродіяда підмовила свою дочку Саломію, щоб прохала голови Івана Хрестителя в нагороду за те, що гарно танцювала перед Іродом і його старшиною в дні ім'янин тетрарха.

Кара не минула ні Ірода, ні Іродіяди, ні її зіпсутої дочки, бо Саломія погибла в замерзлій ріці. Крига відтяла їй голову. Ірод і Іродіяда були прогнані на вигнання до Галії.

Мертве Море окружене рослинністю і деревами. Буйна єрихонська долина це сильний і смутний контраст до околиці, що простягається від Єрусалиму до Єрихону. Ідучи з Єрусалиму до Єрихону, турист не бачить нічо-

го, що звеселило б його око. Всюди самі піскуваті або камінні горби чи горбовини. Подекуди видно бідних бедуїнів, що з отарами овець вештаються по спалених сонцем горбовинах, шукаючи для череди сухої трави чи будяків. Між бедуїнами нема християн. Усі вони музулмани.

Аж дивно робиться глядачеві, бо тяжко уявити собі, як така бідна та неврожайна країна могла зватися "країною, що пливе медом і молоком"? Невже цей край так сильно змінився в протягу 3,000 літ, повертаючись прямо в неплідну пустиню, де годі знайти зелений клаптик землі чи дерево? Така сама й бідна природа та земля від Єрусалиму до столиці Йорданії Аману.

Дехто здогадується, що колись Палестина мала гарні та врожайні полоси, де росли буйні кипариси, помаранчеві дерева та всяке збіжжя. Але згодом понищено каналізацію, повирубувано ліси, і сонце та піски повернули в понуру пустиню 2/3 колись буйної та врожайної країни. Може й воно правда, бо жиди в своїй маленькій державці Ізраїлі, спираючись на натяках Св. Письма, де що росло в давніх часах, перетворюють у квітучі сади розлогі простори безплідних пустарів.

"Котра душа згрішить, та й помре" (Єзек. 18, 4). Помре вона для неба та вічного щастя, яке Бог зготовив для всіх тих, що люблять і вірно служать Йому. Христовий Апостол перестерігає християн перед цим фатальним самообманом: "Хіба не знаєте, що неправедні не наслідять Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідолопоклонники, ні перелюбники, ні злодії, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки—Царство Божого не наслідять!" (І Кор. 6, 9-10).

Що ж станеться з тими нещасними душами, що не хотіли трудитися над власним спасінням, служити Богові, вправлятися в чеснотах, виконувати добрі діла, гамувати пристрасті та вузькою дорогою змагати до вічного щастя по смерті? Сам Господь об'являє їх долю: "Переможець наслідить усе, і Я буду йому Богом, і він буде Мені за сина. А боягузам і безвіркам, і мерзким і душогубцям, і розпусникам і чарівникам, і ідолопоклонникам і всім неправдомовцям,—їхня частина в озері, що горить вогнем і сіркою, а це—друга смерть" (Апок. 21, 7-8).

Приязні можуть бути домашні чи зовнішні, з особами того самого, чи іншого полу. Всякі партикулярні приязні шкодять християнському духові. Такі приятелі надто поділяються всім, що їм трапляється. Життя ж повне клопотів і труднощів. Такі приятелі, розповідаючи один другому свої клопоти та розчарування, зачинають нарікати, скаржитися, критикувати... Два сліпці вони, що один другого провадить на загибель...

Моя жінка Софія

М. Щ.

Я ПРОЖИВАВ з батьками на фармі біля невеличкого містечка. Моя родина була небагата, але добра та побожна. Мати осолоджувала мені життя, бо батько був людиною без серця так для матері, як для мене.

Коли ж він помер забитий трактором, то мати зітхнула та спокійно промовила: "Нехай з Богом спочиває!" Потім додала: "Чоловік повинен шанувати жінку. Ніякі багатства не заступлять пошани та любови. Жінка є таксамо Божим сотворінням, як і чоловік. Якщо муж не шанує жінки та не числиться з її почуваннями, то скоро знищить любов у її серці! Жінка не є безрозумною істотою сотвореною для приємностей чоловіка!"

Батько любив пити, хоч рідко впивався. Нерідко вертався з міста сильно підпитий і починав сваритися з матірю. Ці сварки нераз протягалися до пізньої ночі.

По смерті батька мати перебрала фарму. Я був іще замалий до роботи, тому найняла собі робітника. Тепер мати звернула на мене всю свою любов. Була горда, що я добре вчився в школі, а ще більше з того, що страшно любив фармерку. Часто по школі бігав по фармі, дихав свіжим повітрям і хвалив Бога за те, що колись оратиму ту святу землицю, яка годує людей. Мати задоволено споглядала на мене та любляче жартувала: "Пилипе, Пилипе, тебе тягне на фарму немов вовка до ліса!"

Я не відчував втрати батька, бо він не цікавився мною. Чи любив мене?—Не знаю, але я не відчував цієї любови. Знав, що він мій батько і тому молився за його покійну душу. За те любов матері немов ясне весняне сонечко сповняла щастям і радістю моє молоде життя.

Покінчив гайскул і став фармерувати. Квітки на полі, пташки в повітрі, хмарки на небі, вся Божа природа пригадувала мені Бога, Творця тієї землі, на якій працював. Мати гордо споглядала на мене та нераз говорила: "Щаслива та дівчина, що стане твоєю жінкою! Я певна, що будеш для неї добрим чоловіком!"

Нераз гласкала по буйнім волоссю та любляче навчала: "Пилипку, мій синочку, як будеш женитися, то вибирай собі **добру** дівчину. Сама краса не має великої вартости, якщо при тім нема доброти. Шануй свою жінку і пануй над собою!"

Вже при кінці гайскулу подибав Софійку, яка видавалася ме-

ні образом того всього, чого мати бажала в майбутній невістці. Була тиха, стидлива і побожна. Віком Софійка була три роки молодша від мене. Ми тільки раз стрінулися на довший час. Був це танець по закінченні гайскулу. Позатим рідко стрічав її. Якщо ж стрінув, то наша розмова зводилася до: **"Добридень** або **Як маєшся?**

Згодом ми почали частіше стрічатися, бо нераз я, бувши в місті, брав її до свого автомобіля і відвозив додому. Софійка була вже інфірмеркою і працювала в міськім шпиталі. Неодин молодий мужчина подивляв Софійку та її буйне чорне волосся, що спадало на плечі та покривало їх, але вона не звертала уваги на їх компліменти, бо вважала їх підлесними.

Я подивляв її і шанував, бо вона шанувала себе саму, ненавидячи всяку легкодушність. Ждав, поки не стану добрим господарем. На таку жінку як Софійка варто й було ждати.

Одної неділі нещастя навістило нашу спокійну околицю. Люди зібралися в церковці на відправу. Софійки не було, бо саме тоді мала чергу в шпиталі. Я лишився вдома, бо вранці заслабла наша найліпша корова. Треба було їхати по ветеренаря. Мати сама поїхала до церкви.

В часі відправи сталося страшне нещастя. Мотор у літаку зіпсувався і літак упав на церкву. Багато людей врятувалося від несподіваної смерти, але й немало було вбитих, між ними моя незабутня мати і вся родина Софійки.

Я довго клячав перед мертвим тілом дорогої матері, цілуючи крізь сльози ласкаві руки, що нераз пестили мене. Покійна мати навчила мене довіряти Божому Провидінню, тому нарешті здобувся на болюче: **Господи, нехай діється Твоя свята воля!**

Смерть Софійчиного батька, матері та маленького братчика таксамо боліла мене як страта рідної матері.

В шпиталі стрінув Софійку. Її білий інфірмерський уніформ був покритий кров'ю ранених. Неспокійно поглянула на мене. Цей погляд був її питанням: **А де мої? Їх тут нема!**

Не думаючи, я відказав: "Нема і не буде!"—"Всі?" вирвалось їй з грудей. —"Всі", додав, каючись, що без ніякої підготовки так сухо, подав вістку про таку жахливу родинну трагедію. Обличчя інфірмерки стало біле немов сніг. Сльози блиснули з очей. В тій хвилині почувся голос лікаря: "Софіє, ходіть сюди! Хворі потребують вас".

Інфірмерка поглянула на мене: "А що сталося з твоєю матірю?"— "Вона таксамо померла в катастрофі".

Софійка сказала: "Мені прикро, що так сталося. Прощай, Пилипе, мушу йти. Ранені потребують мене. Бувай здоровий!" Стиснула руку, намагаючись потішити мене хоч її хрест був куди тяжчий аніж мій. Її чемність зворушила мене. "Мусить мати дуже добре серце, коли забуває про власне горе, щоб потішати інших!"—думав я, подивляючи цю незвичайну дівчину.

Масовий похорон убитих викликав багато сліз і зітхань. Але що робити? Сталося! Мертвим не привернеш життя. Помаленьку всі почали забувати катастрофи. Життя попливало давнім руслом.

Софійка сама мешкала вдома. Я лякався, щоб якесь нещастя не навістило її. Мала 18 літ. Я вважав, що була замолода, що б виходити заміж, але й годі було

самітній проживати. Відчував, що прийшов час на розмову з Софійкою. Вона потребувала моєї опіки й охорони.

Шість місяців по похороні відвідав Софійку. Зраділа як зобачила мене: "Тішуся, що зайшов сюди. Тяжко жити самітній дівчині".

Її привіт додав мені відваги. "Софійко", промовив, "я хочу оженитися з тобою. Не маю спокою, як думаю, що ти сама живеш у цій хаті. Це небезпечне життя. Може це трохи зарано, але ніхто не буде дивуватися, що ми побралися".

Здивування малювалося на її обличчі. "Дякую", промовила, "але ти не повинен робити таку велику жертву для мене. І я сама не хотіла б виходити заміж за чоловіка, що тільки співчуває, а не любить мене. Бог хоче, щоб любов лучила тих, що побираються". Закрила очі руками і стала хлипати. Немов мала дитина. Я приступив до неї. Взяв за руки і промовив: "Тут нема ніякої саможертви. Вже віддавна бажаю взяти тебе за жінку. Я довго молився, благаючи Бога, щоб просвітив мене і керував моїм вибором, бо знаю, що подружжя це свята річ".

Софійка так раптом перестала плакати, як була зачала. Радість з'явилася на її обличчі: "То я годжуся стати твоєю дружиною", промовила і притулилася до моїх грудей.

Через місяць ми побралися перед Службою Божою. Разом прийняли Св. Причастя і заки вийшли з церкви, приклякнули перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі та прирекли, що ніколи не будемо сваритися, хоча б не знати що сталося. Таку пораду дав нам отець парох і пізніший досвід виказав, що вона дуже мудра та корисна для щасливого подружжя.

Хоч нерадо, але всетаки Софійка покинула працю в шпиталі, бо я так собі бажав: "Хочу, щоб моя жінка була вдома. В хаті є завжди досить праці для роботящої жінки. Гроші ще нікого не вчинили щасливим".

Намагався вчинити Софійку щасливою. Вона це завважила, бо раз промовила: "Покійний батько і мати дуже щасливо жили в подружжі, але я не бачила, щоб батько відчиняв двері, як мати входила до хати. Він теж не варив кави для неї".

Я думав, що Софійка була така сама щаслива як і я, але помилився. Я вчинив їй дві прикрості, хоч ні одна, ні друга не була добровільна. Я попросту не розумів вдачі жінки.

Був молодий, сильний і здоровий, тому не вважав на себе. Нераз до нитки перемок на фармі, але й не думав зміняти сорочки: "Нехай сохне на хребті!"

Кілька днів чувся дуже погано. Всетаки не піддавався. Нарешті горячка змусила мене покластися до ліжка. Тепер Софійка проявила всю свою мудрість і любов. Доглядала немов малу дитину. Приносила снідання, обід і вечерю до ліжка, поставила квіти на столику, тощо. Була весела і щаслива, що могла доглядати хворого чоловіка. Нажаль я не розумів, що в саможертві для мене знаходила своє щастя. Хвороба дала їй нагоду показати, що вона корисна та потрібна мені. Коли я зажартував, що це для неї забава, то Софійка з удаваною злістю відповіла: "Забава? Вже три роки, як ми побралися, але аж тепер чую, що потребуєш мене!"

Кілька днів пізніше мені було вже не до жартів. Софійка покликала лікаря. Лікар ствердив, що я мав запалення печінки. Це

довга, тяжка та вичерпуюча хвороба. Повний відпочинок це єдиний лік на цю хворобу. На приказ лікаря мав залишитися в ліжку цілий місяць. Я налякався: "Що ж станеться з фармою, як лежатиму в ліжку?" Лікар усміхнувся: "Те саме, що сталося б тоді, як би ти помер".

Не було іншої ради. Треба було слухати лікаря. Я міг лежати вдома або в шпиталі, сказав лікар. Софійка промовила: "Він спочиватиме вдома. Подбаю, щоб скоро видужав. Знаю, що треба робити".

Лікар звелів не рухатися з ліжка. Софійка мала ходити біля мене немов коло паралітика. Це було забагато. Я вважав, що жаден чоловік не повинен вимагати подібних послуг від власної жінки, хоча б вона була задоволеною інфірмеркою. Оттому я вибрав шпиталь. Це сильно обурило Софійку: "Пилипе, що ж робила я в шпиталі? Ти мій чоловік! Чому хтось інший має ходити біля тебе в часі хвороби?"

Сльози станули в її очах, але я не розумів їх значення, бо не знав, що любляча жінка знаходить щастя, як послуговує своєму чоловікові.

Я був надто вичерпаний, щоб сперечатися з Софійкою. Лікар бачив, що я бажав іти до шпиталя. Ще того самого дня амбулянс забрав мене з дому. Пролежав вісім довгих тижнів у шпиталю. Не чувся сильний, навіть як вернувся додому, бо ця хвороба страшно вичерпує організм, чинячи людину напів інвалідом на довгі місяці.

Накінець виздоровів, але моя Софійка не почувалася щаслива, хоч я ходив біля неї немов біля ляльочки. Мала гарні вбрання, автомобіль, капелюшки, але не була спокійна.

Я не знав, чого бракувало їй. Нарешті мені вже було забагато. Одного вечора, як Софійка була трохи спокійніша ніж звичайно, я сів біля неї і спитався, чому почувається така неспокійна та поденервована. Моя жінка либонь ждала на подібне питання, бо вибухнула плачем: "Я чуюся нещаслива. Ти трактуєш мене немов ляльку. Відчуваю, що не потребуєш мене. Навіть як був хворий ти, Пилипе, не потребував мене, бо волів, щоб хтось другий послуговував тобі".

Я не вірив власним ушам, бо був фальшиво переконаний, що той кращий муж, хто менше саможертви вимагає від жінки. А тут жахливо помилився. Що більше жінка посвячується для добра лужа, то щасливішою почувається.

"Крім цього, Пилипе, вже п'ять літ, як ми побралися. А де наші діти? Що варта жінка, яка не має дітей, яка не годна вчинити свого мужа гордим батьком, даруючи йому купу діточок? Життя видається мені порожнім і безцільним, бо в нас нема діточок. Ніщо в світі не заступить замужній жінці", тягнула Софійка.

Я запротестував: "Але ж ми цьому невинні!" "Невинні?" — перебила Софійка. "Скажи мені, чи ти колись молився, щоб Господь післав нам бодай декілька діточок?"

Я змішався, бо дійсно ніколи не молився за це. Софійчин докір відчинив мені очі. Зрозумів, що діточки це Божий дар і найкраще благословення.

Ще того самого вечора ми спільно відмовили вервицю, благаючи Божу Матір Неустанної Помочі, щоб поблагословила діточками нашу подружу любов. Небесна Мати ласкаво споглянула на нас. До року Софійка стала матір'ю і гордо поклала мені на руки маленького Івасика. Тоді я відчув, що бути матір'ю це найбільше щастя доброї та люблячої жінки.

Ти любиш усе, що існує, і не маєш ненависти до нічого з того, що Ти сотворив, бо Ти не сотворив нічого з ненависти. Бо як могло б щось бути, якщо б Ти не хотів, або існувати, якщо б Ти не наказав. Ти щадиш всі речі, бо вони Твої, о Господи, що любиш душі. (Прем. 11, 25-27).

НАСЛІДКИ НЕЧИСТОТИ

ЦЕЙ гріх засліплює душу та спричиняє забуття про Бога і вічне спасіння. Св. Августин твердить, що чистота помагає людям бачити Бога: **Чистота, очищуючи розум людей, показує Бога.** І навпаки, засліплення розуму це перший наслідок нечистоти, як навчає Св. Тома, що отак окреслив наслідки цього гріха: **Засліплення розуму, ненависть до Бога, любов до теперішнього та страх перед майбутнім віком.** Св. Августин твердив, що нечистота відганяє від нас згадку про вічність: **Розпуста не дозволяє думати про майбутність.** Крюк найперше видзьобує очі, як подибає трупа, а неповздержливість — зрозуміння для Божих речей. Кальвин, зразу пастир душ, потім відступник через цей гріх, переконався про це з власного досвіду. Те саме сталося з Генрихом VIII, що зразу був оборонцем Церкви, а потім її гонителем. Подібне нещастя трапилося Соломонові, що зразу був святим, а потім ідолопоклонником. Те саме щоденно трапляється розв'язлим християнам: **Мов сліпі ходили, бо згрішили перед Господом,** каже пророк Софонія (Соф. 1, 17). Нужденні залишаються сліпі гейби не вірили ні в смерть, що жде на них, ні в майбутній суд, ані в пекло, на яке заслуговують собі. **І ходитимеш в полудне напомацки немов сліпий посеред темряви.** (Втор. 28, 29). Коротко кажучи, вонюче багно, в яке вони погрузилися, так засліпило їх, що, полишивши Бога, Який так сильно полюбив їх, що й не думають вертатися до Його стіп і благати прощення. **Не думатимуть вертатися до свого Бога, бо дух розпусти посеред них,** каже пророк Осія (Ос. 5, 4). Цей гріх так осліпив їх, що нінащо здадуться упімнення, поради добрих приятелів, страх перед карами, чи небезпека покритися соромом. Св. Іван Золотоустий кличе: **Ні пересторога, ради, ні ніщо інше не зможе спасти погрузлу в розв'язліть душу.**

Чому ж дивуватися, що не бачать? **Упав вогонь і не бачили сонця,** каже Псальмопівець (Пс. 57, 9). Св. Тома виясняє: **Це вогонь непоздержливости!** А потім додає: **Тілесні поблажливості знищать розум, бо розпуста потягає цілу душу до розкошів.**

Своїми звірячими розкошами цей блуд так відбирає розум, що людина стає гіршою ніж звіря, як це виходить зо слів Св. Єроніма: **Розпуста чинить людину гіршою за звірину.** І станеться так, що засліплений нечистотою чоловік не зважатиме на зневаги, які святокрадствами завдає Богові, ані на згіршення ближніх, ба навіть поважиться в стані гріха приймати Св. Тайни. Не дивниця! Легко допускається всякого зла, хто затратив світло розуму.

Пророк Давид кличе: **Приступіть до Нього і просвітіться!** (Пс. 33, 6). Хто бажає світла, той мусить наблизитися до Бога. Святий Тома каже, що розв'язлість дуже сильно віддаляє людей від Бога: **Здається, що розпуста найбільше віддаляє людину від Бога,** тому й нечистий стає гейби взірятем, яке вже не розуміє духовних речей: **Тілесна людина не розуміє речей, що від Божого Духа**, каже Св. Павло (І Кор. 2, 14). Не зворушує його ні пекло, ні вічність, бо **не розуміє.** А може й навіть зачинає сумніватися про віру, бо каже Св. Амвросій: **Відхиляється від правдивої віри, хто віддається розв'язлості.** Ах, скільки бідолахів затратили навіть віру через цей гріх! Святий Йов кличе: **Його кості сповняться гріхами юности—і заснуть з ними в поросі** (Йов: 20, 11). Світло негодне ввійти до посудини, де повно землі. Таксамо й Боже світло не сяє в призвичаєній до тілесних гріхів душі. І так її гріхи пробуватимуть у ній аж до смерти.

Як така нещасна через свою погань душа забуває про Бога, так і Бог забуде про неї і допустить, щоб залишалася в пітьмі. **Забула і відкинула Мене позад себе,** кличе Господь, **тому хай двигає свій злочин і розпусту!** (Єзих. 23. 35). . Петро Блосій поясняє цей вислів: "Відкидає Бога позаду себе, хто піддається повабам похотей". Отець Катаній оповідає, що якийсь грішник затягнув лиху практику нечистоти. Приятель заохочував його позбутися її, бо буде проклятий. На це отримав таку відповідь: "Приятелю, за неї я готовий і до пекла піти!" Він напевно й туди пішов, бо несподівано вбито його.

Чоловік злапав у своїй хаті свого сусіда, який був прийшов спокушувати його жінку. За кару змусив його випити отруту. Цей нещасний вернувся додому та виявив свому приятелеві своє нещастя. Приятель бачив, що смерть надходить, тому заохочував негайно висповідатися, але він відказав: "Ні, не можу сповідатися. Проте благаю тебе: Скажи пані Н., що вмираю з любови до неї!" Хіба могло б бути більше засліплення?

Християни повинні поступати в житті так, як колись Апостол Павло радив християнам у Коринті: "А це, браття, кажу, бо час позосталий короткий... Хто плаче, як ті, що не плачуть, а хто тішиться, як ті, що не тішаться... А хто користується цим світом, як би не користувався, бо проминає стан цього світу" (І Кор. 7, 29-31).

ПРОБАЧЕННЯ

НЕМОЖЛИВО людям на світі жити, щоб бодай інколи не роззлоститися або когось не роззлостити. Найлучче було б лишити загнівану людину в спокою, бо з нею трудно, ба й неможливо до чогось путнього договоритися. Так поступив Спаситель з розгніваними мешканцями міста Гадарину, які обурилися на Нього за те, що уличивши двох біснуватих, дозволив дияволам увійти в стадо їх свиней. Свині збісили та в шалі потопилися в морю.

Мешканці загнівалися на Христа за таку втрату і прохали Його, щоб забрався від них. Христос, **сівши до човна, переплив і прибув до Свого міста** (Мт. 9, 1).

Хто не відповідає на гнівливу зневагу, той замикає уста загніваному чоловікові, бо ніхто не буде сваритися сам з собою.

Якась жінка прийшла скаржитися до Святого Франциска на свого сварливого чоловіка. Святий дав їй пляшку води та звелів набрати до уст, як чоловік починатиме сваритися. По якімсь часі жінка прийшла дякувати Святому за чудотворну воду, що прогнала сварку з її дому. Святий усміхнувся: "Жінко, це була звичайна вода. Не вода усмирила чоловіка, але твоя мовчанка".

Коли ж хтось зневажив нас у гніві, то треба пробачити. Христос навчив нас оттакої молитви: "Прости нам наші провини, як і прощаємо тим, що провинилися супроти нас".

Якщо б хтось мав рацію злоститися, то це був би Христос прибитий до хреста. Він не злостився, але благав Небесного Вітця пробачити Своїм ворогам, навчаючи нас усіх, як слід поступати з тими, що неслушно злостяться на нас, бо **вони не знають, що роблять.** Дійсно не знає, що робить чи говорить той, хто говорить у гніві, бо гнів притемнює розум і не дозволяє бачити правди. Оттому Христос пробачив Своїм ворогам і нам наказав прощати тим, що в гніві чинять нам прикрість. Вони таксамо не знають, що роблять. Якщо б жиди були знали, що робили, як розпинали Спасителя, тоді не було б місця для прощення, як і збунтовані анголи не дістали прощення. Анголи знали, що робили, як бунтувалися проти Бога, а люди не розуміють наслідків свого поступування та гніву, тому заслуговують на милосердя та прощення.

Св. Петро, почувши, що треба прощати ближньому, дивувався, скільки разів годиться пробачувати: **Господи, скільки разів мій брат може провинитися супроти мене, а я маю простити йому? Чи до семи разів?—Ісус відповідає йому: Не кажу тобі до семи раз, але аж до семидесяти разів по семи** (Мт. 18, 21-22).

Треба негайно пробачити ближньому, бо каже Св. Августин: "Гнів повертається в ненависть, якщо негайно не усунемо його". А Сальвіян додає: "Щось людське воно гніватися, але християнське не піддаватися гнівові", бо Св. Єроним твердить: "Гнівливість це брама до всіляких блудів".

Христос звелів нам пробачувати своєму ближньому, коли тільки зайде потреба пробачення. Притча про двох довжників наявно виказує, що Бог не прощає тим, хто не хоче простити своєму ближньому. Один із довжників не хотів простити своєму слузі маленького довжку. За те пан,

який був подарував йому величезний довг, звелів вкинути до в'язниці та продати все його майно,що б стягнути з нього те, що був йому винен. Спаситель кінчає отак цю притчу: **Так само Мій Небесний Отець зробить із вами, якщо кожен із вас не простить від серця свого свому братові** (Мт. 18, 35). Немилосердний довжник затратив право до помилування, бо відказався помилувати свого слугу, хоч декілька хвилин передтим пан був помилував його.

Християнська терпеливість завжди потрібна в житті для тих, що пристають із людьми, бо каже Св. Вернард: "Є багато лагідних людей, поки все йде так, як вони хочуть. Якщо ж хтось спротивиться їм, тоді покажеться, які далекі вони від дійсної лагідности".

В гніві не слід відзиватися, бо гнів—це пристрасть, яка відбирає здоровий розсудок і не дозволяє бачити речей так, як вони є. Оттому побожний Беда отак пояснює гнів: "Така вже природа гніву: відложений слабне та загибає; якщо ж дамо унестися гнівові, то він потужніє".

Якщо ми образили когось у гніві, то слід щонайскоріше перепросити зневажену особу та помиритися з нею. Якщо за життя ми будемо прощати та забувати своїм ближнім їхні провини супроти нас, то Бог теж забуде на Суді наші провини. Якщо пробачимо ближнім тому, що вони не знають, що роблять, то Бог простить нам, бо Він не пригадуватиме Собі того, що ми зробили за життя.

Отож воно легко доступити прощення власних провин від всевидючого Бога. Простім ближньому та помирімся з ним, і Бог пробачить і помириться з нами.

Всі люди схильні до гніву й нераз вибухають у злості, хоч потім звичайно каються, що не здусили в собі почуття обурення, якого згодом, як охолонуть, стидаються та намагаються виправдати свій поступок: "Пробачте, я розгнівався, але я не думав того, що зробив чи сказав". З досвіду знаємо, що воно було б куди краще опанувати гнів аніж по гніві направити кривду чи затерти лихе враження, яке викликав наш гнів.

Любов довго терпить, любов милосердна, не заздрить, любов не величається, не надувається, не поводиться нечемно, не шукає свого, не рветься до гніву, не думає злого, не радіє з неправди, але тішиться правдою. Все зносить, вірить у все, всього сподівається, все терпить. (І Кор. 13, 4-7).

Нещастя сьогоднішнього світу в тому, що люди перестали любити одні одних правдивою Божою любовю, заступаючи її штучною та бездушною етикетою й філянтропією, які не в силі здавити людського самолюбства, щоб полюбити ближнього немов себе самих. Тільки християнська братолюбність, яку Син Божий учинив підвалиною людських взаємин, потрапить улічити людство з духового заломлення та хаосу, в якім пробуває сьогоднішній світ.

Не вірю, що душі зараз по смерті людей ідуть до неба чи до пекла, і кінець!

"Чому священики страшать бідних людей, що ніби то добрі люди зараз по смерті ідуть до неба, а лихі до пекла? Це неправда. Св. Письмо каже, що при смерті душі засипляють. Що ви на це скажете?"

* * *

ДУШІ не є матеріяльні, тому не можуть спати. Тільки істоти, які складаються з духа та матерії або з самої матерії, можуть спати, бо спання це припинення спостерігальних здатностей, от як зору чи слуху або й заразом розумових спосібностей, як це буває в людині. Такого припинення нема в чисто духових істотах, тому й вони не сплять.

Св. Письмо Старого Завіту виразно згадує що душа померлого пророка Самуїла з'явилася цареві Савлові та розмовляла з ним, скартала за непослух і заповіла кару. Бог "відніме від тебе царство і віддасть його твому ближньому Давидові" (І Ц. 27, 17).

Деякі секти заперечують, що зараз по смерті відбувається суд над людськими душами і що зараз по суді вони йдуть до неба чи до пекла. Своє ж твердження спирають на висловах Св. Письма, де смерть зветься **сном.** На їх думку душі завмирають і аж у дні Страшного Суду пробудяться або краще Бог воскресить їх і тоді добрі отримають нагороду, а лихі—кару. До дня суду душі померлих людей пробувають у своєрідному сні десь на другім світі.

Католицька наука збиває це мильне навчання, доказуючи зо Св. Письма, що душі зараз по смерті людей стають на суд і там отримують нагороду чи кару, небо, чистилище, або пекло.

Христос ясно зазначив у притчі про розбавленого багача та бідного Лазаря, що добрі люди ідуть до неба, а лихі до пекла, бо добрий Лазар опинився на лоні Авраама цебто в царстві блаженства, а лихий багач у царстві страждань цебто в пеклі. На прохання багача про полегшу Авраам відповідає: "Згадай, сину, що ти вже отримав за свого життя своє добро, а Лазар—зло. Тепер він тут радується, а ти мучишся!" (Лк. 16, 25). Спаситель обіцяв забрати зараз по смерті розкаяного розбійника до неба. "Поправді кажу тобі, ще сьогодні будеш зо мною в раю!" (Лк. 23, 43) цебто в царстві блаженних добрих душ, які в хвилині Христового вознесення увійшли до небесного Царства.

Св. Павло виразно зазначує, що нагорода дістається зараз по смерті, бо каже про себе самого: "Бажаю померти і бути з Христом, бо це значно ліпше!" (Фил. 1, 23). Марно бажав би він умирати, якщо б було треба ждати аж до Страшного Суду, щоб зобачити Спасителя в небі!

Св. Іван бачив у небі численних святих: "Це ті, що прийшли від великого горя, й випрали та вибілили свою одіж у Крові Ягняти" (Апок. 7, 14).

З цих текстів ясно, що кожен зараз по смерті дістає заслужену собі нагороду або кару, бо Христос—Суддя живих і мертвих віддає кожному по його вчинкам, які виконав в часі свого земського життя. Отож добрі зараз по смерті ідуть до неба, хібащо якийсь час мають покутувати кари в чистилищі, а лихі —до пекла.

НЕБУВАЛЕ СВЯТО В БЕНКЕНД, САСК.

День 14 червня 1959 р. залишиться назавжди світлим днем для українців католиків у Бенкенд, Саск., бо Преосв. Кир А. Роборецький посвятив їхню прегарну церкву Вознесення Г.Н.І.Х.

1) Історія

Ціла околиця Бенкенд має около 70 родин, з чого 30 українців католиків. Парафія в Бенкенд почалася в 1944 р. Тоді було там заледве 13 наших родин. Всі вони відразу стали її членами. До 1944 р. одні з них належали до нашої церкви в Модельфарм, інші до Вішарт.

В 1944 р. закуплено площу під будову церкви. При кінці того року парафіяни Св. Михаїла в Вішарт подарували бенкенддям свою стареньку церковцю, яку розібрано і її матеріял використано для будови нової церкви в місті Бенкенд.

В 1945 р. зорганізовано перший церковний комітет, у який увійшли Мих. Каракочук, Петро Бень і Мих. Петрас. Зразу відправи відбувалися в школі. В 1946 р. зачато будову церкви, яку закінчено в 1955. В 1952 р. запроваджено до церкви електрику. Павло Заболотний подекорував церкву в 1952-3 рр.

При будові найбільше трудилися Петро Бень, який не жалував ні гроша, ні праці, ні часу, Мих. Каракочук, Мих. Бздель, Петро Земляк, Мих. Петрас, і інші парафіяни.

В 1957 р. закуплено обширний цвинтар.

Відправи відбуваються регулярно раз на місяць, часом два, інколи буває й три Служби Божі на місяць, принаймні одна з них пополудні.

Преп. Отці, що доїжджали до цієї парафії, це Григ. Шавель, ініціятор, С. Іваночко, Ст. Масло, Ст. Гарванко, і від 1956 р. о. Мих. Щудло. Від 1956 р. було в дії церкві вже три чотиродніївки. Катехизація дітей відбувається щороку.

В 1957 р. збудовано цементований хідник, а в 1959 гарну дзвінницю і паркан.

В 1959 р. парафія має 29 членів, що відбувають свій великодній обов'язок, ходять на відправи і платять церковну дань.

2) Посвячення церкви

Преп. о. Мих. Кучмяк, ЧНІ., проповідав чотиродніївку, щоб підготовити нарід до посвячення церкви. Він теж займався викінченням всього потрібного до посвячення. Тут помагав йому енергійний церк. комітет, А. Лазорко, П. Земляк і І. Хруник. Всі парафіяни дуже гарно співпрацювали з церк. комітетом. Пан Береза викінчував усе, що потрібне було в майстерці.

Пані під проводом жін. комітету (К. Земляк, А. Каракочук і Н. Хруник) підготовили для їх Енселенції та гостей смачний обід.

На 14. VI. була чудова погода. Маса довколишніх людей з'їхалося до Бенкенд. Петро Земляк приготовив особливший віз (фловт), яким привіз до церкви Владику і пароха, о. Мих. Щудла, ЧНІ.

В часі Літургії було три проповіді. о. Михайло Щудло виголосив укр. і англ. проповідь по Євангелії, а їх Ексцеленція при кінці Сл. Божої. На закінчення учасники свята отримали від пароха образці.

По посвяченні був спільний обід у громадській залі. Було повно гостей.

Щира подяка всім Гостям, церк. комітетові, жіночому комітетові та парафіянам, що якнебудь причинилися до цієї незабутньої події.

STs. PETER & PAUL — Chief Apostles

(June 29 — July 12)

SAINT PETER, prince of the Apostles and Vicar of Christ on earth, is the rock upon which the Lord has founded His Church: *"Thou art a rock* (Peter in Greek means rock), *and upon this rock I shall build My Church* (not "My churches"), *and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give thee the keys of the kingdom of heaven; and whatever thou shalt bind on earth* (whatever thou shalt decide) *shall be bound in heaven, and whatever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven."* (Matth. 16, 18-19).

Christ thus promised to Peter the authority to rule over His whole Church as His Vicar and representative. After His glorious resurrection Christ fulfilled His promise by conferring upon Peter the supreme authority of jurisdiction over all His followers: *"Feed My lambs! Feed My sheep!"* (John 21,-17).

Saint Peter at first dwelt in Palestine, then he moved to Antioch and finally he reached Rome where he remained for some twenty five years ruling from there all the Christian communities until he was crucified head downwards on the Vatican Hill at Rome about the year 67 or 68 during the persecution of Nero, the Roman Emperor.

Peter was the first Pope. It is, therefore, that the Vicars of Christ reside at Rome where Saint Peter was Bishop. All those who are separated from the See of Saint Peter cannot claim to be the true followers of Christ, for they stay away from that one Church which has been founded upon Peter and his successors, the Popes of Rome.

The holy relics of St. Peter rest at Rome in the basilica bearing his name.

2) SAINT PAUL was at first a great enemy of Christ and His followers. Upon his conversion he became the greatest preacher of the Gospel. An ancient tradition relates that St. Peter and Paul died on the same day. That is why their feast is kept on the same day. St. Paul being a Roman citizen, was beheaded, for it was forbidden to crucify a Roman. Paul's body rests at Rome in the splendid basilica named after him.

This is a great feast in the Eastern Church. It is preceded by the "Petrivka", a feast of various duration depending upon the date of Easter.

This feast spread to the whole Church during the reign of the emperor Anastasius in the sixth century, although it had been observed in some parts immediately after their glorious death for Christ.

THE MORNING OFFERING

O JESUS, through the Immaculate Heart of Mary, I offer Thee my prayers, works, joys and sufferings of this day for all the intentions of thy Sacred Heart, in union with the Holy Sacrifice of the Mass throughout the world, in reparation for my sins, and in particular for my Brothers and Sisters in the persecuted Ukraine.

YOUR SALVATION IS UNCERTAIN

UNCERTAIN is everything that has any relation to the future. But most uncertain in particular is our eternal salvation. It will remain uncertain till it becomes an accomplished fact, that is, till we hear the sentence from Our Judge Jesus: *"Son, daugther, you are saved!"*

In this terrifying uncertainty we have one certitude, that is: GOD WILLS TO SAVE ALL MEN. St. Paul says: *God wishes all men to be saved and to come to the knowledge of the truth.* (Tim.2,4).

No one needs to go to hell. It can't be otherwise because God is our loving Father. He wants His children to be happy forever. It is true that Christ said: *Many are called, but few are chosen.* (Mt.20 16) That means that many human beings are lost and condemned to hell. But it is due to their failure to co-operate with the grace of God, for to all He gives sufficient grace for salvation.

Jesus gave us a touching manifestation of His desire to save all men on the occasion when, preaching in the temple of Jerusalem, He cried out: *Jerusalem, Jerusalem, how often would I have gathered thy children together, as a hen gathers her young under her wing, but thou wouldst not.* (Mt. 23, 37).

We should be careful for the Scripture tells us: *No man knows whether he be worthy of love or hatred.* (Ecc. 9, 1).

We know that God will give us the graces needed for our salvation, even when we may continue to harden our hearts. But we do not know whether we will rightly use these graces. Judas, unfaithful apostle of Christ, had plenty of graces, but he refused to use them for his salvation. He wrought miracles, healed the sick and drove out devils, and notwithstanding all that, he got lost.

We cannot be sure of our salvation because we do not know whether our sins are forgiven. We do know that God is willing to forgive man's sins, but unfortunately we do not know whether we were truly sorry for them. And there is no forgiveness without real and supernatural sorrow.

The sacred history mentions some persons who gave exterior signs of repentance and yet got lost.

Saul, the unfortunate king of Israel, repented for his disobedience to God and superstition, and yet he was lost. He died in despair, ordering his servant to kill him.

Antiochus, persecutor of the Jewish people, king of Syrians grieved over his sins, evil deeds perpetrated in Jerusalem, and yet his sorrow was rejected by God because it was not sincere.

Unfortunate Judas, the faithless apostle and traitor of Our Lord, acknowledged his crime, confessed it to the high priests, and yet he got lost. He committed suicide.

Of course, God is not responsible for their damnation. They had enough grace to save themselves, but they did not use it as they should. God does not write anyone off because He is infinitely patient with men.

Our Lord Jesus tried to save everyone whom He approached. His preaching was meant for good as well as for bad people. Christ saved Peter from despair although he denied Him. Jesus did not write off Judas. *Judas wrote off himself.*

Jesus profited by even a germ of good that He found in people to save them from damnation. The salvation of the thief is a splendid example that God wants to save all men. Even in His agony, among unspeakable tortures, Jesus saw a little good will in a common criminal, a thief and murderer, that could grow into redeeming repentance, and Christ saved his soul. *"Amen, amen, I say to thee, this day thou shalt be with me in paradise.* (Lk. 23, 43).

However great the obstacles that stand in the way of our eternal salvation, however grave the temptations that molest us, we will always receive from God the necessary graces we need to overcome them and eventually obtain the crown of eternal life, prepared for those who love and serve God the best they can.

IT'S YOUR CHOICE

God does not force a good life or eternal happiness on anyone. God does not take away and drag him along the road to heaven and compel him to enter and to be happy forever, if that particular person prefers to do something else.

God gives the opportunity of salvation; He gives all the help we need; He gives us the freedom of taking it or leaving it. God respects the free will He gives us, and it is we alone who push open the doors of heaven or unlock the gates of hell.

You, like many others, do a lot of wishing and willing. Wishing you had done many of the things you intended to do; wishing you had not done many of the things you did.

Is there any time better than right now for some minutes of sensible, serious, prayerful thought about the only important affair in your whole life — the matter of saving your soul, of living and dying in God's friendship?

After all, nothing else really matters. Nothing else is so important.

"If anyone wishes to come after Me, let him deny himself, take up his cross daily and follow Me."

"The harvest indeed is abundant, but the laborers are few. Pray, therefore, the Lord of the harvest to send forth laborers into His harvest."

Penance
Penance
Penance

(Conference given at the Mother House of the Missionary Sisters of the Sacred Heart and of Our Lady of Guadalupe by Rev. Father Augustin Fuentes, Roman Postulator for the Causes of Beatification of the Seers of Fatima, Francisco and Jacinta Marto, May 22, 1958.) Given in Mexico City.

I HAVE had the opportunity to speak to Sister Lucy of Jesus, the only living witness of the apparitions of Fatima. I was given the opportunity because of the fact that I had been given charge of the causes of Beatification and Canonization of Jacinta and Francisco, cousins of Sister Lucy of Jesus.

Sister Lucy has been a Discalced Carmelite for the past nine years. She resides in the Convent of St. Therese in Coimbra, Portugal. Anterior to this she was a member of the Institute of Spanish Teaching Sisters. She herself was directed by the Bishop of Fatima who passed away last year, December 4th. Sister Lucy changed to the Carmelite Order under the guidance of the Holy Father, Pope Pius XII. The following are some of the words of a letter she wrote to him: "Most Holy Father, I would like to live a life of greater austerity. I would like to be less known. I wish people would not surround me with such an environment of veneration which fills me with confusion." The Holy Father answered her by not only allowing her to change to another religious order but he himself chose the Order she was to enter.

When I visited Sister Lucy, she received me full of sadness. She is 51 years old but appears to be only about 24.

The first thing she said to me was: "Father, the Blessed Virgin is very sad because no one heeds her message; neither the good nor the bad. The good continue on with their life of virtue and apostolate but they do not unite their lives to the message of Fatima. Sinners keep following the road of evil because they do not see the terrible chastisement about to befall them. Believe me, Father, God is going to punish the world and very soon. The chastisement of heaven is **imminent**; in less than two years 1960 will be here and the chastisement of heaven will come and it will be very great. Tell souls to fear not only the material punishment that will befall us if we do not pray and do penance but most of all fear for the souls who will go to hell; many times she repeated to me: "Many nations will

disappear from the face of the earth and Russia will be the instrument of chastisement unless all of us by prayer and sacrifice, obtain the conversion of that poor nation. Father, tell souls that the devil is carrying on a decisive battle with the Virgin Mary."

But there is still time! We can still avoid the chastisement of heaven, The two weapons Our Lady has given us, said Sister Lucy, are prayer and sacrifice. She explained them to me in her own way. "Prayer", she said, "is a conversation with God, Our Heavenly Father. But it is not necessary to be in Church or before a holy picture to converse with Him. We can pray everywhere — in the street at the school, in the office, the workshop — everywhere. The devil, who suffers the immense sadness of never seeing God, will do everything in his power to keep us away from prayer and sacrifice.

All of us, regardless of our state in life, must suffer. We must suffer because of original sin and also as true followers of Christ. Everyone has some kind of affliction, contrariety, illness or problems to bear. Our Lord offers His Cross to all: we should love it then and embrace it. But we should not only accept the sufferings He sends us — we should also have the generosity to make many sacrifices. Every Christian is 'another Christ' and as such we should be willing to pray and suffer for souls. Now as never before we should put selfishness to one side. We have to save our souls or lose them along with many other souls. Many souls depend upon our correspondence to grace. If we lose our souls we will likewise lose other souls.

Let us think, of these two powerful weapons we have at our disposal. Let us keep in mind that heaven is preparing to chastise but that we can still keep back that tremendous punishment. I give you this message. It is a sign of divine predestination on the part of Our Lord Who has permitted that it reach you. How many souls would like to know this message; it depends on you to make it fructify. You can spread it to other souls. You can open heaven to many souls, likewise shut hell to many others. Remember that the devil is struggling against consecrated souls. He sees that time is getting short and he is making every effort to fill hell with souls. He wants to get hold of consecrated souls.

Sister Lucy said to tell souls that the two things which sanctified the souls was sadness and the sight of the vision of hell. Our Lady never smiled during the apparitions. She always showed her hands extended in the form of the miraculous medal and luminous rays came forth from her hands. Once when Our Lady crossed her hands over her heart, the earth was opened and the three children saw the vision of hell. "What a terrible thing hell is Father! How many souls fall into it and are tormented by the devils. Oh, how many souls go to hell!" Sister Lucy said that Our Lady's sadness and the vision of hell sanctified Jacinta and Francisco so rapidly that she has never seen souls run so generously along the road to prayer and sacrifice for sinners as these two children, and she has seen more than one soul die in the odor of sanctity since.

Lucy said that Our Lady did not tell her openly that we are living in the last epoch of the world but she did give her to understand it in three ways: **First**, because she said we are going through a decisive battle, a battle at the end of which we will be either of God or of the evil one. There will be no middle way. **Second**, because Our Lady said to Lucy: "The last means that God will give to the world for its salvation are the Holy Rosary and My

Immaculate Heart." The words "last means" indicate that there will be no others. Third, because whenever Our Lord, in the plans of His Divine Providence, determines to chastise the world, He first uses every means to save us and then when He sees we have not made use of them He gives us the last anchor of salvation, His Mother.

Sister Lucy emphasized the fact that all this is not for the purpose of filling souls with terror but to make souls realize the reality of the circumstances in which we are living.

Now that you have heard my message, a grave responsibility rests on you. It is personal responsibility. Sister Lucy of Jesus said to me, Father, let us not expect the Holy Father to make a general summons to do penance. Nor let us expect a general summons from our Bishops and Superiors. Let each one begin himself to reform. It is a personal responsibility towards God. With prayer and penance we will not only save ourselves but others. Let us remember that we must enter heaven with many souls and that if we lose our souls, we shall also hear others souls say to us: "Through your fault, I am in hell!"

Let us realize that this struggle is against each one of us but also that Our Lady has given us a powerful weapon, the Holy Rosary. Sister Lucy said to me: "Father, with the new efficacy Our Lady has given to the Rosary, there is no problem in the life of anyone which cannot be solved by fervently praying the Rosary." For this reason the devil will make every effort to keep us from saying the Rosary. He will suggest a thousand excuses for neglecting it, fatigue, duties, distractions but we must pay no heed to him. Our means of salvation which is offered us is most brief and easy. The Holy Rosary! With the Rosary we will keep the Commandments, make use of the Sacraments, carry out our duties of state and do all that God requires of each of us.

BRINGING CHRIST TO THE MARKETPLACE

One day, while waiting for a steetcar, a man picked up a hairpin. He played with it thoughtfully, wondering if he could give the wire a new twist that would add to its usefulness. He bent it around his finger and made the first paper clip. This invention, which took only a few minutes, netted him $250,000.

A poor mill worker found himself $100,000 richer after suggesting that erasers be put on lead pencils.

Most of the inventions, great or small, owe their beginnings to "little" people who had the courage to think in a "big" way. Whether or not they received great material reward, they did have the satisfaction of knowing they were using talents God gave them to reach out of their own small surroundings to the big world around them.

How much greater the thrill for those who seek new ways of bringing Christ into the marketplace. And as for the reward—it will last for eternity!

Not only will they have an enormous and lasting reward in heaven, but they will also have here below the deep consolation of knowing that they are instruments, however small, in bringing Christ's love to all mankind.

If you have faith like a mustard seed, you will say to this mountain, "Remove from here; and it will remove. And nothing will be impossible to you." (Matthew 1):19-20)

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

**** Those Canadians who preach pacifism or neutralism should ask our erstwhile DP's what Communism in action really means. **** We cannot believe that the ex-Governor of New York State was allowed to see everything in the USSR. **** The Montreal Youth lost Fr. Ted to Port Arthur. **** The only worthwhile result of the Geneva Meeting was the fact that Gromyko's canary chose freedom. Red Russia is also like a monstrous cage. **** Most sincere people ask why our Rite is not being de-latinized in every parish. That's a real moot question. **** Summer week-enders should avoid missing Mass. **** Fr. Nestor of St. Vlad's College in Roblin was promoted to Rector. **** The Western Catholic mentality tends to expose, whereas the Eastern to conceal sacred and holy things. Both attain the same result, i.e. the awakening of piety. **** One of the reasons why crowns are used for weddings in our Rite is that marriage is a sort of martyrdom, for it is not very easy to be true Christian spouses and parents. **** We often hear of anti-semitism, yet so little about anti-gentilism. How come? **** We can expect to have our own Bishops in England and France. So who says ours is a lost cause, huh? ****Now is the time for our Obnovan leadership to prepare for an adequately active season throughout North America. **** Rome did not order the purification of our Rite merely to satisfy some old scholars, as some claim in order to white-wash their motives for sinning against our Rite's pristine purity. **** The tabernacles in our churches should be like small temples or tombs, not huge replicas of the churches themselves. **** The ringing of bells is forbidden inside our churches. **** The putting-on of rings belongs to a couple's engagement, not to matrimony proper. The essence of the Sacrament of Holy Matrimony consists of the vows pronounced while holding the right hands on the Book of Gospels. **** Foxy Red Nikita is certainly pushing his sons-in-law right to the top of the

shelters here: one for You, and one for Moses, and one for Elias." He was overcome with awe, and so did not know what he should say, or what he was saying.

"He did not know what he was saying;" just some confused words; and we should not put ourselves to special efforts in order to find some very pointed meaning in them.

THIS much, however, we do know. The Jews had a celebration called the Feast of Tabernacles, or Feast of Tents, when every householder built a tent, or a shelter, out of boughs of trees, and lived in it with his family for seven days. This was one of the very greatest of Jewish feasts, and a time of universal rejoicing.

It is possible, then, that Peter, awakening to the brilliance of the Transfiguration, was reminded of the gay Jewish Feast of Tents; and seeing Moses and Elias also present, was led to think that they had come on earth to join the Messias in a great military campaign. Hence the suggestion to build the shelters; something connected with the Feast of Tents, and also a kind of field headquarters for the conquering Messias and His staff.

"It is a good thing that we are here." Scholars argue as to whether this is the correct interpretation, or the more familiar one: "It is good for us to be here." Peter's generous nature would seem to be better reflected in the one: "It is a good thing that we are here;" although it must be admitted that in this case, his wakefulness had not quite been keeping pace with his generosity.

BUT the scene changes. Moses and Elias are not going to remain and plan battle strategy with Christ; instead, they begin to fade away in a cloud. This is how the Evangelists describe Scene III:

Peter had hardly finished speaking when there came a cloud full of light, enveloping them. They saw them disappear in the cloud, and were terrified. And then a voice came sounding out of the clouds "This is My Beloved Son, My Chosen One in Whom I am well pleased; listen to Him!" Hearing this, the disciples fell flat on their faces in terror.

The cloud frightened the apostles; and the voice from the cloud still more. But they need not have been frightened. Both cloud and voice were friendly; both testified to their Master; both came from God.

The cloud was nothing but a renewal of the cloud that had come down upon the ark of the covenant, when Moses had finished its construction, as can be read in the Book of Exodus, chapter 40:

When all things were perfected, the cloud covered the tabernacle of the testimony, and the glory of the Lord filled it. Neither could Moses go into the tabernacle of the covenant; the cloud covering all things, and the majesty of the Lord shining, for the cloud had covered all.

So too, when King Solomon completed the building of the temple in Jerusalem, the 3rd Book of Kings, chapter 8, relates:

Now it came to pass, when the priests were come out of the sanctuary, that a cloud filled the house of the Lord. And the priests could not stand to minister, for the glory of the Lord had filled the house of the Lord.

This cloud, a symbol of God's special presence and favor, had a special name in Jewish tradition. It was, and still is, called the *Shekinah*.

APPEARING as it did over Christ at the Transfiguration, it was God's testimony that here was the Chosen One of the New Testament, just as the Jewish people had been the chosen race of the Old Law, and had been signified as such by this very *Shekinah*.

The apostles, however, were terrified by its appearance. Poor Peter, James, and John! First they sleep whilst Christ is transfigured, and awaken only to be vague and confused: then they are terrified by the Shekinah! Still, their very ineptitude bears witness to the truth of the story. If they had manufactured the account of the Transfiguration themselves surely they would never have cast themselves in such hopelessly humiliating roles.

And when the thundering voice is heard from the Shekinah, their terror reaches its peak. "They fell flat on their faces."

But let us pause a moment on that voice; safe and far away, it need not terrify us like the apostles. Rather, it is an inspiration. For it reveals several facts that are completely divine. One is the fact that Christ Himself is perfectly divine. The next is the fact that there are three Persons in God; another is that the Father loves His Son with infinite tenderness, to which is added a kind of terrible corollary that He hates sin even more than He loves Christ, as will be explained below.

The divinity of Christ is plain enough:

This is My Beloved Son!

THE fact of the Three Persons in the Divine Trinity is also quite clear, once our attention has been called to it: The Father is speaking; the Son is the One spoken of; and the Holy Ghost is the divine good pleasure, or joy, or love, that subsists between the Father and the Son.

The fact of the infinite love of the Father for Jesus Christ calls for a little further comment.

The voice that came from the cloud sounded "tenderly in accents of thunder." It frightened the apostles out of their wits; but it was a

voice of tenderness nevertheless.

For pause and consider. This thing of being "well-pleased," just what did it mean? It meant, it could only mean, the attitude of infinite love and admiration and solicitude that God the Father had for His only Son. Only it was more than an "attitude." It was a living thing; an infinitely vital holy sigh of rapture, proceeding from the Father for the Son and from the Son for the Father.

EARTHLY lovers are said to be two minds with a single thought, two hearts with a single beat, two loves with a single sigh.

But all earthly love is only a feeble spark from the infinite original flame, subsisting in the Holy Trinity. God the Father is *life*: the fulness of infinite vitality. God the Son is *light*: the brilliant blaze of knowledge by which the Father knows perfectly His infinite reality. God the Holy Ghost is *love*: proceeding from the Father and the Son as one single infinite living holy sigh (or *Holy Spirit*) of love, He is the subsisting boundless love, or complacency, or "good pleasure" of the Father in the Son and the Son in the Father.

Thus when the Father's voice was heard on Thabor:

This is My beloved Son,
in Whom I am well pleased,

He was describing not merely some formal external stamp of approval for Jesus Christ and His work. He was uttering, or breathing forth from the depths of the Godhead, the infinitely tender sigh of rapturous love which is the Holy Spirit or the Holy Ghost.

"Tenderly in accents of thunder," then, does well describe the manifestation of such infinite complacency; and the apostles did all that was humanly possible when in its presence they "fell flat on their faces."

NO earthly mother ever felt for her infant child the way the heavenly Father felt on Thabor for Jesus Christ. All mothers of history together, with all their fondest admiration for their little children, all their tenderness, all their solicitude, absorption, high hopes and plans, are a shadow, a finite reflection, of the absolutely infinite tenderness and solicitude of God the Father for God the Son.

And that leads to the "terrible corollary" about mortal sin.

On Thabor, Christ saw His Father bend over Him with infinite tenderness. On Calvary, when He looked to heaven out of His agony for that same tenderly loving Father, heaven was blank.

My God, my God,
Why hast Thou forsaken Me?

The distance, the difference, between Thabor and Calvary is infinite. And the name of that distance is mortal sin. God loved His Son with infinite love. But when He saw Him laden with mortal sin,

even though not His own, He turned His back upon Him and let Him die alone in the dark.

On Thabor, however, the hour for that divine testimony to the malice of mortal sin had not yet come. On Thabor the Father could give free reign to the infinite tenderness of His heart:

This is My beloved Son,
in Whom I am well pleased.

But then He went on to add something new; something for all the world to hear:

Listen to Him!

It was like the voice of doom. In fact, it actually was a warning for Judgement Day. On that day, the whole world will find itself divided into the two great final classes of society: those who listened to Jesus Christ, and those who did not.

THIS was the high point of the entire drama of the Transfiguration. As if with this tremendous command its purpose had been accomplished, there succeeded upon the echoes of the thunderous voice a complete peace and quiet.

Then Jesus came and touched them. "Get up," He said; "do not be afraid." They looked up, and saw no one, but only Jesus.

It is Scene Four. Everything is as it was before the Transfiguration began. The night of glory and terror is past; the day is dawning in the east. "Do not be afraid," said Jesus, as on other occasions when kindness had to temper the fearfulness of divine manifestations. "They looked up, they saw no one, but only Jesus." The moment of His allowing nature to take its course was over; divine nature was once more concealed beneath the trappings of humanity. Never again on this earth was that glory to be seen in His human form, not even after His resurrection: not until the day when "He will come again to judge the living and the dead."

QUIETLY then, as the new day breaks, Jesus comes down the mountain with Peter, James and John. This is the Epilogue, the aftermath of the glory. But it too has its own intriguing mystery.

Whilst they were coming down the mountain Jesus gave them strict orders: "Do not tell anyone what you have seen, until the Son of Man is risen from the dead."

It was a new puzzle for the already over-puzzled apostles. "Do not tell:" but *why not?* The grandest thing they ever saw, the moment of Messianic glory for which they had been waiting all their lives, and their nation had been waiting all through history; and now: "Do not tell!" And then that still stranger thing: "Do not tell until the Son of Man is *risen from the dead.*"

voice of tenderness nevertheless.

For pause and consider. This thing of being "well-pleased," just what did it mean? It meant, it could only mean, the attitude of infinite love and admiration and solicitude that God the Father had for His only Son. Only it was more than an "attitude." It was a living thing; an infinitely vital holy sigh of rapture, proceeding from the Father for the Son and from the Son for the Father.

EARTHLY lovers are said to be two minds with a single thought, two hearts with a single beat, two loves with a single sigh.

But all earthly love is only a feeble spark from the infinite original flame, subsisting in the Holy Trinity. God the Father is *life*: the fulness of infinite vitality. God the Son is *light*: the brilliant blaze of knowledge by which the Father knows perfectly His infinite reality. God the Holy Ghost is *love*: proceeding from the Father and the Son as one single infinite living holy sigh (or *Holy Spirit*) of love, He is the subsisting boundless love, or complacency, or "good pleasure" of the Father in the Son and the Son in the Father.

Thus when the Father's voice was heard on Thabor:

This is My beloved Son,
in Whom I am well pleased,

He was describing not merely some formal external stamp of approval for Jesus Christ and His work. He was uttering, or breathing forth from the depths of the Godhead, the infinitely tender sigh of rapturous love which is the Holy Spirit or the Holy Ghost.

"Tenderly in accents of thunder," then, does well describe the manifestation of such infinite complacency; and the apostles did all that was humanly possible when in its presence they "fell flat on their faces."

NO earthly mother ever felt for her infant child the way the heavenly Father felt on Thabor for Jesus Christ. All mothers of history together, with all their fondest admiration for their little children, all their tenderness, all their solicitude, absorption, high hopes and plans, are a shadow, a finite reflection, of the absolutely infinite tenderness and solicitude of God the Father for God the Son.

And that leads to the "terrible corollary" about mortal sin.

On Thabor, Christ saw His Father bend over Him with infinite tenderness. On Calvary, when He looked to heaven out of His agony for that same tenderly loving Father, heaven was blank.

My God, my God,
Why hast Thou forsaken Me?

The distance, the difference, between Thabor and Calvary is infinite. And the name of that distance is mortal sin. God loved His Son with infinite love. But when He saw Him laden with mortal sin,

even though not His own, He turned His back upon Him and let Him die alone in the dark.

On Thabor, however, the hour for that divine testimony to the malice of mortal sin had not yet come. On Thabor the Father could give free reign to the infinite tenderness of His heart:

This is My beloved Son,
in Whom I am well pleased.

But then He went on to add something new; something for all the world to hear:

Listen to Him!

It was like the voice of doom. In fact, it actually was a warning for Judgement Day. On that day, the whole world will find itself divided into the two great final classes of society: those who listened to Jesus Christ, and those who did not.

THIS was the high point of the entire drama of the Transfiguration. As if with this tremendous command its purpose had been accomplished, there succeeded upon the echoes of the thunderous voice a complete peace and quiet.

Then Jesus came and touched them. "Get up," He said; "do not be afraid." They looked up, and saw no one, but only Jesus.

It is Scene Four. Everything is as it was before the Transfiguration began. The night of glory and terror is past; the day is dawning in the east. "Do not be afraid," said Jesus, as on other occasions when kindness had to temper the fearfulness of divine manifestations. "They looked up, they saw no one, but only Jesus." The moment of His allowing nature to take its course was over; divine nature was once more concealed beneath the trappings of humanity. Never again on this earth was that glory to be seen in His human form, not even after His resurrection; not until the day when "He will come again to judge the living and the dead."

QUIETLY then, as the new day breaks, Jesus comes down the mountain with Peter, James and John. This is the Epilogue, the aftermath of the glory. But it too has its own intriguing mystery.

Whilst they were coming down the mountain Jesus gave them strict orders: "Do not tell anyone what you have seen, until the Son of Man is risen from the dead."

It was a new puzzle for the already over-puzzled apostles. "Do not tell:" but *why not?* The grandest thing they ever saw, the moment of Messianic glory for which they had been waiting all their lives, and their nation had been waiting all through history; and now: "Do not tell!" And then that still stranger thing: "Do not tell until the Son of Man is *risen from the dead.*"

Why from *the dead*? Why die, or talk of dying, after the glory of the Transfiguration?

Mystery, or at least challenge, is there also for others than the apostles. Why *did* Our Lord forbid them to tell the world about the Transfiguration?

Because He loved His cross. For the same reason that prompted His action after the multiplication of the loaves, when the crowd would have come to take Him by force and make Him King, and "He fled to the mountain Himself alone." For the same reason that He told Peter in the Garden of Olives: "Put your sword back in its scabbard. The chalice which My Father has given Me, shall I not drink it?" The Transfiguration had been a promise, not the real thing. The real thing, the eternal Kingdom and Kingship, was to come not by the easy way of violence or show, but by the hard way of the cross.

ONE final interesting or challenging note: "Until the Son of Man is risen from the dead." The term "Son of Man" is a Hebrew idiom equivalent to our phrase "Human Being." But is it not strange that Christ should be speaking of "The Human Being" doing this divine thing of "rising from the dead?" And it is not the only time, either. On other occasions He spoke of the Human Being having "power on earth to forgive sins;" or the Human Being "seated at the right hand of power of God, and coming in the clouds of heaven."

It is one of the paradoxical freedoms of Jesus Christ, to talk in this way. And in any case, it is a true way of talking: He is the same divine Person, whether acting in His divine or His human nature.

(The Liguorian)

Christ led a life of sacrifice, and died a sacrificial death on the Cross, that men might be saved. This was always the great intention in the mind of Christ, the salvation of souls.

He is now in heaven with the Father, continuously interceding for us, still working for us, still working in our behalf that the fruit of his life and death may have its rightful effect in the world.

But this work of Christ can fail. It can fail, not because there was a flaw in it, but because it was a work of love. Had the redemption been a work of power, then we would have been redeemed in spite of ourselves. We would have to go to heaven whether we liked it or not, a situation impossible from the very nature of heaven as the home of love. Love must be the work of two; therein lies its warmth and fertility. A man may love a woman with all his heart and soul; but if she does not return that love, the soul of the man is barren and futile. This is true of all love, even God's. God so loved us that He gave his only-begotten Son for us, that we might be with Him forever. But if we refuse the divine advance, then love has failed, even the love of the Crucified.

Because of this universal fact, men must find in themselves a response to the divine feeling.

NOTHING COMES AUTOMATICALLY

by
Theodore Bleech

THE more we avoid in our lives, the more discouraging becomes our ability to cope with reality. Everything seems to become more boring and disconcerting. Our jobs and occupations bore us; people bore us; virtually everything is beclouded with this devastating blight to diligence. Especially enervating is the tendency to be slovenly and careless at work.

To illustrate the point, the following incident will illustrate the importance of being conscientious in everything we do.

A certain merchant sold two customers some articles from a recent shipment of goods. Both parties returned the merchandise as allegedly inferior quality and damaged. The merchant accepted these in good grace and reimbursed the dissatisfied customers.

The incident was dismissed until some time later an unthinking child of one of these customers blurted out in the presence of other customers: "You should have seen the rotten stuff my mother bought here." The proprietor was embarassed. The irresponsible remarks reflected on his reputation. Upon further inquiry, it was discovered that an employee of the manufacturer was careless. Little did this indifferent employee realize the far-reaching effects of his slovenly and careless work.

All our insignificant acts beat upon the rock of life which is gradually diminished by the repeated little buffs and pressures of action and reaction. Some smooth and refine the substance or else corrode it, depending on the type of action. Likewise, the many little acts of our lives either help to perfect us or to corrode our character and personality. Each little deed rubs off on our character in

some manner. None of our acts goes unnoticed — somewhere, sometime their impact is felt or noticed. They affect something or someone somehow; they are never lost.

When we get bored and slovenly with the occupations and vocations of our lives, let us reflect on this reminder from the author of "YOU CAN CHANGE THE WORLD":

When Babe Didrickson Zaharias, often called the "athletic phenomenon of all time", won the British woman's golf championship, people said of her what they had said many times before: "Oh, she's an automatic champion, a natural athlete." But the facts tell a different story.

"When Babe started golfing in earnest thirteen years ago," a recent article started. "she hit as many as 1,000 balls in one afternoon, playing until her hands were so sore they had to be taped."

Work — hard work — is the lot that God intended for all of us in this life. It is only through unremitting effort and sacrifice that most people achieve success in this life or the next. In a particular way, one who works for the common good of all must, as a great poet said, "scorn delights, and live laborious days." Yet, parodoxically enough, one who does that experiences the real joy of living.

"The kingdom of heaven suffers violence, and the violent bear it away." (Matthew: 11:12)

SOCRATES ON EDUCATION

Here are some great words which Socrates uttered centuries ago on the subject of education. In the day when we are talking and thinking so much about education they have in them a quality of wisdom which we may well ponder.

"Whom then, do I call educated?" asks Socrates.

"First, those who control circumstances instead of being mastered by them; those who meet all occasions manfully and act in accordance with intelligent thinking; those who are honorable in all dealings, who treat good-naturedly persons and things that those who keep their pleasures under control and not overcome by misfortune. Finally, those who are not spoiled by success."

One marvels at times over the wisdom that came ont of antiquity. This man Socrates had very little in the way of background. To be sure, he lived in an age characterized by the emergence of great thinkers, but neither he nor his comrades had the vast background of information which you and I enjoy. Yet he, and many who were associated with him, had the capacity to pierce into the very center of truth and to reveal it to others.

We have no books today, no committee reports, which discuss education so wisely or plumb the depths of the truth more deeply.

Man is the perfection of the universe, his mind is the perfection of man; love is the perfection of the mind; and charity is the perfection of love. The love of God is therefore the end, the perfection, and the excellence of the universe.— St. Francis de Sales (1517-1622).

Catholic Education

by
M. Schudlo, C.SS.R.

SOPHIE Littre's father was a famous philologist and philosopher. He composed the greatest dictionary of the French language. Every student knew him. He was a learned man, but unfortunately he was not a Christian. With another philosopher August Comte they promoted and preached Positivism as a substitute for Christian philosophy.

Positivism is a philosophical system which affirms that man cannot know God nor His existence because He cannot be seen with senses. Denying God he worshiped humanity.

Sophie's mother instead was a pious Catholic. At the birth of their daughter, Emile Littre said to his wife: "Bring her up in your religion until she is 15. Then I will explain my ideas to her, and she will make her own choice."

"Agreed," his wife replied. "I accept the task." They both held to the agreement. When Sophie arrived at her 15-th birthday, Mr. Littre admitted to his wife: "You have made our child so good, so affectionate, right-minded, so intelligent and so happy, that I shall not let my ideas cast a shadow on her happiness and purity."

The mother and the daughter made a team. They worked and they prayed together for the conversion of Emile Littre. In the end they obtained the favor they had so earnestly begged of God. Mr. Littre admitted the errors of his past life, was baptized and died in the arms of the Catholic Church.

His daughter never changed. She entered the convent and died at th age of 88. The good Catholic education which she received in childhood from her pious mother made her a good Christian for life. She has never turned her back upon the good principles which her mother implanted in her childish heart.

The example of Sophie Littre is a proof that we can and we must raise our children as good Catholics. It can be done, it must be done.

What do the Russian Communists do to retain the dominion over their slave populations? They are trying to give the young people an education which would mold them into the pliant images which the Red rulers have chosen for them. The first commissar of Education, A.V. Lunacharsky, once said: "We can mold a child of 5 or 6 years into anything we wish. At the age of 8-9 we have to bend him. At the age of 16-17 we must break him. And thereafter, one may say, only the grave can correct a hunchback."

Good education makes people good. Bad education makes people

bad. No wonder that the enemies of Christ are trying by all possible means to grab education into their own hands, or to control it, at least.

The Church of Christ regards children as the greatest gift God can give to the married people. These young little human beings are neither good nor bad when they come into this world. We would say, they are indifferent toward good and evil, right and wrong. They are like water which has no taste.

When St. John the Baptist was born, people asked in their heart; *What then will this child be?* (Lk. 1,66). The same question may be asked at the birth of every child: "What will this boy or this girl be?" The answer to this important question lies with the education and training which the child will get from his parents, at home, and from the teachers in school. The education will decide whether he is going to be honor or shame to his parents, help or burden to the society, virtuous man or a criminal, candidate for heaven or victim for hell.

● **WHAT IT MEANS TO BE AN ALTAR BOY**
by Michael Marcy, Cathedral Altar Boy, Philadelpia, Pa.

My first thought of being an altar boy is to serve my God in the best way that I possibly can. Many thoughts go through my mind as I try to put feeling inside of me to do the right thing at the right time. Silence and a few short prayers help to put one in this mood.

Being so close to another Christ and to respond as the angels did is one of the few privileges of an altar boy. It's a wonderful feeling also to know that you are taking the place of the people.

The sacred things you have to do like lighting candles, ringing bells, and to see that everything is in its place is an altar boy's reverent duty.

Putting one's thoughts in order on the inside also helps to put one's thoughts on the outside too. Shoes shined, hands clean, hair combed help morale of all around.

Serving so close to God when we are so young is like a guiding light to a future in a religious vocation. There are so many to set us an example, if by the grace of God we could follow.

— The Way

● **ST. ALPHONSUS DE LIGUORI** was a man of great faith. No matter what happened to him he always saw God's finger in it.

During the saddest days of his life, when by permission of God, the Pope expelled Alphonsus from his own Congregation after a false accusation that he had corrupted the Rules approved by Benedict XIV, our saint had this to say: "The will of the Pope is the will of God."

In this thought and conviction Alphonsus found the necessary strength to accept the heavy cross of misunderstanding and to follow in the footsteps of his divine models, Jesus and Mary.

"CatholicEtte"

- Grace -

by

John Zubaly

OFTEN in order to stimulate business, a store will offer bargain days to the buying public. The customer, once in the store is assured that the management is eager to be of whatever service possible. If the customer fails to see what she or he desires to purchase, all that needs to be done is to ask one of the clerks, who will be most pleased to answer questions.

There is, however, something entirely different that a person should ask for in his everyday living and that is — Grace. Quite naturally, one will not find it for sale in any store. Nowhere is it carried in stock and yet there is an unlimited supply for all who ask for it. And more information on the subject of Grace can be had by visiting the pastor of one's church... And best of all, Grace is not bought, it is FREE — free for the asking!

There is only one way that leads to Heaven and that is by following the path of the True Faith. One must pray and back up his prayers with deeds. For all of this doing, and wanting to do, for one's fellow men, Grace is required which comes from God alone.

God made all human beings equal. But, the word equal will give many persons a cause for argument!... The *equal* in this case meaning: God made all human beings equal in that He gave to all a *Soul!*

Whatever the human being is or whatever he has, or lacks, the Soul is of the same nature in everyone. And everyone can save his or her Soul. It is something the individual must do on earth alone... and with the Grace of God!

To all those who seek and receive Grace, everyday is a bargain day, free bargains that are good for *life* in the world to come!

Another Triumph for Mary

THIS is the story of an Anglican clergyman who had been brought to the threshold of the Church after finding a Miraculous Medal.

On the Vigil of Pentecost, he was received into the Church at the Jesuit Fathers' famous Farm Street Church and was confirmed next day in Westminister Cathedral by Cardinal Griffin.

He is Canon Edward Charles Rich, world-famous among Anglicans for his writings, as a lecturer and for the prominent posts he has held.

His book, "Spiritual Authority in the Church of England," published in 1953, is already accepted as a standard work in Anglican colleges.

That same book has already played a part in two conversions—his own and that of his son-in-law, Lord Craigmyle, who was received into the Church at Brompton Oratory just one week after Mr. Rich himself. Lord Craigmyle was brought to the Church by reading the book; Mr. Rich was started on the way by writing it.

For, whilst he was doing the necessary researches into the whole question of authority in his own Church he came to recognize the validity of the claims of the Church of Rome.

Then the finding of the Miraculous Medal, after an appeal to Our Lady to give him some outward sign, brought him a huge step nearer.

"I made this prayer: Oh Mary conceived without sin, pray for us who have recourse to thee," he told me after his reception, "my only prayer from that day until the Blessed Mother brought me home."

That is the declaration of a man of simple faith. In other words, his religion is of the heart as well as of the head.

Writing his book, "Spiritual Authority in the Church of England," had the same effect upon him that writing "The Development of Christian Doctrine" had upon John Henry Newman. It convinced him intellectually that there could be only one true church. Our Lady did the rest.

Sixty years old, he has served in some of the best known of Anglican churches; he has been a Canon of St. Paul's Cathedral and Peterborough Cathedral; Professor of Theology at Queen's College, London, and editor of the "Church Teaching Quarterly." He has been a member of important Anglican commissions and is the author of four widely read books.

He told journalists of the secular Press that "recent events, including the disagreement over the principle of limited intercommunion between the Church of England and the Church of South India, have made me feel aware that the Church of England is defective in its authority. I was led to the conviction that the Papacy is vital in the matter of religion."

When I talked to him recently Mr. Rich told me how, at the end of the Confirmation ceremony the Cardinal asked that they should all say one Hail Mary together.

"For me," he said, "it was a real prayer from the heart to our Blessed Mother in thanksgiving for having brought me home."

THE SIN OF PRIDE

All the natural gifts we have, really come from God. To be proud of them, to act as though we were responsible for those gifts, is as silly as it would be for a tiger to be proud of its stripes or an elephant to be proud of its size. We receive these gifts from God, and to act as if we alone were responsible for them is to rob God of the praise that is due Him. But bad as that kind of pride is, the pride of the Pharisee is a million times worse. He attributes to himself the greatest of gifts: HOLINESS. The Pharisee Our Lord describes was apparently a model fellow in the community. He supported the Church, he prayed frequently to God. But he has been a model fellow so long, he got to thinking that he was responsible for his own virtue. That is to rob God not merely of the honor due Him for gifts of nature, but to rob him of the glory due for gifts of grace. The fellow who stood at the back of the church and would not so much as raise his eyes, was a realist. He lived in no world of daydreams. He knew he had sinned much; and he knew he alone was responsible for his sins. He probably looked up at the model fellow in the front of the church and wished he were like him. But Christ tells us plainly who was the worse sinner. He tells us who went down to his house justified — that is sanctified, pleasing in God's sight.

FUEL FOR THE FIRE

True love of God burns best on the embers of self. The decision must be made: God or self. You cannot claim to love God perfectly if you share or divide this love with self-love. God is so great and lovable that even the completely dedicated heart cannot love Him sufficiently. Much less can a heart that divides its love.

Fransican Message

CAN MARRIAGE BE VALID WITHOUT BELIEF IN INDISSOLUBILITY?

by

Donald F. Miller, C.SS.R.

PROBLEM: As a convert to Catholicism, I accept the laws of the Church on marriage. I understand that a valid marriage is indissoluble in Catholic eyes, and that Protestant marriages, entered into before accredited authorities, are also valid. Now I ask: Does not the fact that most Protestants do not consider their marriages as indissoluble make them invalid before God and the Catholic Church? Most Protestants admit the possibility of divorce and of the remarriage of divorced persons. Does not the fact make the marriages of such persons invalid since they do not consider themselves bound by the principle that they can have only one living, valid spouse? Cannot the Catholic Church allow converts who were previously married with this viewpoint to plead that their Protestant marriages were invalid because of a lack of belief in the indissolubility of marriage? Could they thus be declared free to marry validly and indissolubly? My personal situation leads me to ask these questions. After my divorce suit was in the courts, I became a Catholic, knowing that under present interpretations my Protestant marriage would be considered valid. Now I am asking whether the above considerations do not make possible for me a declaration of the nullity of my Protestant marriage.

SOLUTION: This very important problem is not new or strange to the thinking of authorities in the Catholic Church. It is covered by the following principles:

1. Any marriage can and must be declared invalid by the Catholic Church if it can be proved from objective evidence and through non-interested witnesses that one or both of the partners to the marriage did not intend to bind themselves indissolubly to that particular marriage contract. There must be evidence and proof of this fact, dating back to, before or the very time of the wedding. If evidence and proof were not required, quarrelling husbands and wives would come to the Church in droves simply declaring that their marriage was invalid because they had not intended to bind themselves for life, and on that ground demanding their freedom.

But if reliable witnesses can be brought to testify under oath that before a certain marriage one or both partners seriously affirmed that they had no intention of binding themselves for life, or that they would readily seek a divorce and try to marry somebody else if they did not get along, then there would indeed be grounds for a declaration of the nullity of that marriage.

2. There is a distinction to be made between accepting divorce in a general sort of way, and accepting it as a modifying clause of the specific marriage contract into which one is entering. Thus many non-Catholics may think, at the very time they are entering marriage, that divorce and remarriage are all right for others; but they may still intend their own particular marriage contract to be for life. The Church, therefore, presumes that this was the intention of the two partners unless they gave manifest evidence to the contrary. That the presumption is well-grounded is evident from the fact that even the loosely marrying and freely divorcing Hollywood stars usually tell reporters at the time of each of their new attempts at marriage, that "this is the real thing. This is for keeps. This is for life." It is the instinct of lovers the world over, no matter what they think theoretically of divorce and remarriage, to tell each other the same thing before and at the time of their marriage.

It must be admitted, however, that, with the deepening and widening corruption of human consciences, especially in regard to sex and marriage, instances will more frequently occur in which marriage will be invalid because the partners had no intention of binding themselves to each other for life. The Catholic Church will consider each case individually, on the basis of the facts and the evidence presented to her.

(*The Liguorian*)

ACT OF PERSONAL CONSECRATION TO JESUS CHRIST

O Jesus, Saviour of mankind, Thou hast mercifully revealed to us the wonderful riches of Thy Heart; in thanksgiving for Thy benefits, especially for the institution of the Holy Eucharist, in reparation for the offences against the Blessed Sacrament, in union with Thy mediation in heaven for us, poor sinners, I consecrate myself entirely to Thee, for the glory of God and the salvation of souls. I promise to help in spreading the worship and promoting the interest of Thy Sacred Heart.

I choose, moreover, the Blessed Virgin Mary, my sweet Mother of Perpetual Help for my Queen, Advocate and Mother, and I am resolved to imitate her virtues, in particular her love for sinners, and to foster and promote devotion to her. I humbly beseech Thee to accept this promise. Thou hast inspired me to make it; grant me the grace to fulfill it every day of my life. Amen.

O loving Jesus, my sweet Redeemer, be my love!

O most holy Mother of Perpetual Help, save me!

FAITH — MOST PRECIOUS

A FRENCH peasant lost his eyesight in consequence of an accident. He was poor. An offer of a trip to Paris to consult a celebrated oculist who might cure him, was made, but on one condition. It was that he should withdraw his daughter from the Catholic school and send her to the public school. Without hesitation he replied:

"I will remain blind, and my child shall keep the light of faith."

How many of our Ukrainian Catholic parents in this country of freedom refuse to act in this way, even when it is merely a question of a small inconvenience to themselves or to their children! Every Catholic child has the right to a Catholic education. Where are our Ukrainian Catholic Seperate Schools? Every community should provide for one in their parish. A Catholic School is more important than the church building itself or decorating of same.

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький
ІНФОРМАЦИЙНИЙ
ВІННІПЕГ, МАНІТОБА
ЦЕНТЕР
418 Абердін Ave.
Канада

Капелян:
о. И. Деницук, ЧНІ.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Голова: Дмитро Войдикевич
Секретар: Петро Іваюк
ЛИЦАРІ КОЛЮМБА

СВ. ЙОСАФАТА
ВІДДІЛ Л-К
SAINT JOSAPHAT'S COUNCIL
4138

Ukrainian Catholic
INFORMATION CENTRE
418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG, MANITOBA
Canada

Chaplain:
Fr. J. Denischuk, CSSR.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Chairman: Dmytro Bodykevich
Secretary: Peter Iwanuck
KNIGHTS OF COLUMBUS

51. Що я маю робити коли "Свідки Єгови" приходять до моєї хати?
(І.Б. Арборг, Ман.)

Василь І. Шнел, який сам був "Свідком Єгови" продовж 30 років і займав найвищі посади в товаристві Вартової Башти, написав книжку: **"Тридцять літ невільником Вартової Башти."** Останніми словами цеї книжки він відповідає на ваше питання.

"Коли 'Свідки Єгови," ідучи хата в хату, приходять до ваших дверей, то сейчас зверніть кілька солідних правд св. Письма проти них і вони зваляться перед вами. Як ви того не можете вчинити, тоді втікайте від них і не купуйте їхньої першої книжки. Памятайте, не приймайте жадної книжки, і нічого, що слідує: ані їх повороту, ані студій книжок, ані окружних студій, ані студій, Вартової Башти, ані видавничих і послуговуючих зборів, ані хрещення Вартової Башти! Як ви пуститеся на ту дорогу, хотяй як невинну, то ви можете скінчити в невільництві. Нехай моє життя невільництва буде вашою пересторогою! Я аж по тридцятьох роках добився свободи!"

Ми щиро поручаємо вам ту цінну книжку. Пишіть до видавництва:

Baker Book House,
Grand Rapids 6, Michigan, U.S.A.

52. Я одержав цього листа від мого приятеля. Чи Католицька Церква потверджує такі девятниці?
(В.Ш. Амстердам, Саск.)

Лист: "Ми відбуваємо девятницю до Фатімської Матері Божої. Ця девятниця не є тяжка. Відмовте один "Отче Наш" і одно "Богородице Діво" через девять днів. Цю девятницю почали Сестри св. Франца. Просимо не перервіть її, яка зачинає свій четвертий рік довкола світу. Випишіть 9 копій цеї девятниці та вишліть їх до своїх приятелів до 5 днів від хвилі коли ви одержали свою. Цей лист мені прислала пані ... Не забувайте про цю девятницю. Не переривайте її, а одержите ласку від Пр. Діви Марії 4-го дня девятниці. Не забувайте про особу, котра вам цей лист переслала."

Цей лист, який ви отримали, в дійсності є "ланцюговим листом," а девятниця, про яку він згадує не є правдивою девятницею. Цілий лист виглядає такий щирий і невинний, а все ж таки він мильний, забобонний та осуджений Католицькою Церквою. **Чому?**

1. Бо ми не сміємо привязувати таких чарів та умовлень до молитви, яких сам Бог не дає молитві. Напр. "не переривайте", "четвертий рік довкола світу," "зробіть 9 копій," "до 5 днів," "четвертого дня... отримаєте ласку," і.т.д.

2. Бо такі листи і такі девятниці наповняють душу людини страхом та журбою. Правдива молитва ніколи не тривожить, але приносить мир і спокій душі.

3. Бо офіціяльна молитва Католицької Церкви все буде мати потвердження єпископа чи церковної влади. Згадка в листі, що цю девятницю почали "Сестри св. Франца" є тільки обманом і неправдою.

51. What should I do when the "Jehovah Witness' comes to my door?
(J.B. Arborg, Man.)

Wm. J. Schnell was a Jehovah Witness himself for 30 years and held the highest positions in the Watch Tower Society. He wrote a book: **Thirty years A Watch Tower Slave.** In the final words of this book he answers your question:— "When the Jehovah Witness comes walking from house to house and arrives at your door, throw the solid truths of the Bible at him. They will crumble before you. If you cannot do that, then avoid them by refusing to buy the first book from them. Remember, no book purchase, no chain reaction of: back call, book study, Watch Tower study, publishing and service meeting, and Watch Tower baptism! If you start out on this path, however innocent, you may wind up in slavery. Let my life of slavery be your warning! It took me thirty years to get free!"

We sincerely recommend this valuable book to you. Write to the publishers:

Baker Book House,
Grand Rapids 6, Michigan, U.S.A.

52. I have received this letter from a friend. Does the Catholic Church approve of such novenas?
(W.S. Amsterdam, Sask.)

Letter: "We are making a novena to Our Lady of Fatima. It is not a difficult one. Say one "Our Father" and one "Hail Mary" for nine days. This novena which was started by the nuns of St. Francis. Please do not break this novena which is starting its fourth year around the world. Make 9 copies of this novena and send it to your friends within 5 days after receiving yours. This was sent to me by Mrs.... Do not forget this novena. Do not let it be broken and you will receive a favor from the Blessed Virgin Mary of Fatima the 4th day of the Novena. Do not forget the person who sent it to you."

The letter you received is actually a chain-letter and the Novena it mentions is not a true Novena. The whole letter seems to be so sincere and prayerful, yet, it is misleading, superstitious and condemned by the Catholic Church. **Why?**

1. Because it is against the first Commandment of God. We may not attach charms and conditions to prayer that God Himself does not give to prayer, e.g. "Do not break," "fourth year around the world," "make nine copies," "within five days," "receive a favor," "on the fourth day," etc.

2. Because such letters and such Novenas drive fear and anxiety into our souls. True prayer never disturbs us. It brings quiet and peace to our souls.

3. Because an official prayer of the Catholic Church will always have an approval of the bishop or the Chuch authorities. The claim in this letter that the Novena "was started by the Sisters of St. Francis is only a bluff and a false statement.

53. Просимо подати нам кілька сугестій як зміцнити клюб Українських Католицьких Мужів у парафії?
(І.Г. Сидні, Нова Шкоція.)

Дванадцять сугестій:

1. Щоб натискати не так на скількість як на якість членів.

2. Щоб номінаційний комітет разом з о. парохом старанно вибирали заряд організації та предсідників поодиноких комітетів.

3. Щоб особливо президент організації був дуже розважною людиною, який був би в сталім контакті з о. парохом, та наглядав над цілою організацією. Його обовязком є: провадити, виясняти, заохочувати, злагоджувати, напоминати і давати признання.

4. Щоб розподілити організацію на ріжні комітети, та дати кожному членові якусь відповідальність.

5. Щоб кожний комітет працював над своїм пляном акції та звітував все на загальних зборах організації. Заряд також повинен мати свої сходини заки скличе всіх членів.

53. Could you please give us a few suggestions how to strengthen a Ukrainian Catholic Men's Club in our Parish?
(J.H. Sydney, Nova Scotia.)

Twelve Suggestions:

1. That the stress not be laid so much on the quantity as on the quality of members.

2. That the executive of the club and chairmen of committees be carefully chosen by a nominating committee in co-operation with the parish priest.

3. That the president especially be a very considerate man who would work closely with the parish priest and see to it that the whole club be operating well. His duty is to direct, explain, encourage, soothe, reprove and recognize.

4. That the club be divided into different committees and each member be given a responsibility.

5. That each committee work on their own plan of activity and report to general meetings. Executive meetings also to be held prior to meeting of all members.

6. Щоб організаційний комітет постійно працював над здобуттям добрих нових членів.

7. Щоб духовний комітет зміцняв кожного члена, заохочуючи всіх брати участь у спільних св. Причастях, (сніданнях), реколекціях, та релігійних дискусіях.

8. Щоб товариський комітет дбав про те, щоб організація була цікава, та весела в різні рекреаційні діяльності.

9. Щоб харитативний комітет не забував про потребуючих та терплячих членів.

10. Щоб мати на увазі, що повідомлення членів **листом** про працю відділу є дуже важне, одначе, телефонічний контакт дає найкращі висліди.

11. Щоб як організація Українських Католицьких Мужів у парафії всі зрозуміли свою підрядну позицію щодо церковного заряду та о. пароха, який відповідає за цілу парафію.

12. Щоб Український Католицький Клюб у парафії вступив в ряди "Братства Українців Католиків," яке не тільки є парафіяльного чи епархіяльного значення, але все-канадійською організацією.

54. Я народився з Українських Православних родичів. Я бажаю стати Українцем Католиком. Прошу порадьте мені як це маю зробити.

(О.Н. Мус Джа, Саск.)

1. Треба щиро молитися про ласку навернення, памятаючи, що ласка навернення походить від Бога. Вивчіть найважніші молитви на память.

2. Прийдіть до Українського Католицького священика (його адреса є: 621-5th Ave., S.W., Moose Jaw), та попросіть його, щоб дав вам інструкції. Священик поможе вам пізнати правди св. віри, Український Обряд, св. тайни, тощо.

3. Під час ваших інструкцій читайте найкращі католицькі книжки і літературу, щоб ви могли добре пізнати правди св. віри. В цім напрямі ми вам післали деякі книжки.

4. З хвилею, коли ви зачали свої інструкції, постановіть приходити на Сл. Божу кожної неділі і свята, щоб ви могли цей важний обовязок продовжати через ціле Ваше життя.

5. Відважно зробіть останній рішаючий крок, не зважаючи на жадні перепони, які могли б повстати.

6. That the orgainizational committee be always on the go in recruiting good new members.

7. That the spiritual committee strengthen the members by encouraging them to take part in joint communion (breakfasts), retreats, and religious discussions.

8. That the social committee see to it that the club be interesting and enjoyable in various recreaional discussions.

9. That the charitable committee may not forget about the needy and suffering members.

10. That writing to members and and notifying them about events is very important. Telephoning them, however, gives best results.

11. That as an organization of Catholic men in the parish they realize their subordinate position in respect to the Church executive and the parish priest who is responsible for the whole parish.

12. That the Ukrainian Catholic Men's Club join the ranks of the Ukrainian Catholic Brotherhood, which is not only a parish and diocesan organization, but a national organization in Canada.

54. I was born of Ukrainian Orthodox parents. I wish to become a Ukrainian Catholic. Please advise me what steps I must follow.

(O.N. Moose Jaw, Sask.)

1. Pray sincerely for the grace of conversion, remembering that a true conversion comes from God. Learn the most important prayers by heart.

2. Come to a Ukrainian Catholic priest(his address is: 621-5th Avenue, S.W., Moose Jaw, Sask.), and ask for instructions. The priest will help you understand the truths of the Catholic religion, the Ukrainian Rite, the sacraments, etc.

3. While taking instructions read Catholic books, and Catholic literature that you may be convinced of the truths of the Catholic Faith. We have sent you some books in this respect.

4. During your instructions make it a point to be present at Holy Mass every Sunday and Holy Day of obligation, that this important duty to God may become a habit with you all your life.

5. Courageously, take the final decisive step, disregarding whatever opposition you may find in your way.

Fortitude is not a physical quality, but is the constancy of soul that enables us to conquer with righteousness, to bear all adversity with patience, and to avoid pride in prosperity.— St. Bruno (1030-1101).

HOW EASTER DATE IS FIGURED ACCORDING TO THE JULIAN AND GREGORIAN CALENDARS

(We recommend this article to our readers. It was compiled by Fr. Joseph Denischuk and Bro. Vincent Tomasikewicz B.C.E. graduate of Rensselaer Polytechnic Institute. Both are from St. Joseph's Monastery, Winnipeg, Man. — Editor.)

1. The Rules for Determining Easter Date According to the Julian Calendar.

The Julian Calendar was introduced in the ancient Roman Empire by the famous Julius Caesar 46 B.C. The Roman Empire then comprised of Southern Europe, Northern Africa, Asia Minor, Palestine and other countries. The first Christians being citizens of the Roman Empire adopted this calendar for their own use.

The following rules for determining the Easter date according to the Julian calendar were fixed between the year 325 (Council of Nicaea) and the year 526 (Dionysian Cycle).

RULE ONE: EASTER DAY TO BE CELEBRATED ALWAYS ON A SUNDAY

Reason: because Jesus Christ rose on a Sunday (Matt. 28, 1; Mk. 16, 1; Lk. 24, 1; Jn. 20, 1.)

RULE TWO: EASTER TO BE CELEBRATED ON THE FIRST SUNDAY AFTER THE PASCAL FULL MOON

Explanation: The word **Pascal** pertains to the Jewish Passover or Pasch. It is a feast instituted to commemorate the sparing of the Hebrews in Egypt, when God smiting the first born of the Egyptians passed over the houses of the Israelites which were marked with the blood of the lamb. (Exod. 12, 1-51) Jesus Christ died on this greatest feast of the Jews as a Lamb of God Who offered Himself for the Redemption of mankind (Jn. 1, 29). This took place on the 14th day of Nisan (the first month of the Jewish calendar) and the day of the full moon. Hence it is called Paschal full moon. (Matt. 26, 17; Mk. 14, 12; Lk. 22, 7, 15; Jn. 13, 1) Jesus rose the Sunday immediately following His passion and death. Hence, Easter is the following Sunday.

RULE THREE: THIS PASCHAL FULL MOON TO BE THE FIRST FULL MOON ON OR AFTER THE SPRING EQUINOX

Explanation: According to the Holy Scriptures the Jews began celebrating their Passover week in spring on the 14th day of Nisan after the corn had ripened. (Lev. 23, 5; Deut. 16, 1 etc). But, since this harvest time would vary from year to year, depending on the weather conditions, the Spring equinox was later chosen to set the precise time after which the Jewish Passover was celebrated. Spring equinox is the time in spring when night and day are equal.

The Jewish calendar, however, being a lunar calendar created difficulties in reference to the solar year. It consisted of 12 lunar months (29 & 30 days) or a total of 354 days. A 13th month had to be inserted from time to time to make up the difference. For this reason the month of Nisan would be deferred and the 14th day of Nisan could occur either on the first full moon or second full moon after the Spring equinox.

Due to the difficulties of accomodating such a Jewish lunar calendar with the Julian solar calendar, and also, due to the fact that the Christians resolved from the time of the Council of Nicaea (325) to be independent of the Jewish calculations of the Paschal full moon, it was agreed upon that the first full moon on or after the spring equinox was to be the Paschal full moon.

RULE FOUR: THE FIRST FULL MOON TO BE THE CALENDAR MOON, AND THE SPRING EQUINOX TO BE THE CALENDAR EQUINOX INVARIABLY FIXED FOR THE 21st DAY OF MARCH

Explanation: a) The full moon mentioned here is not the true astronomical full moon, but a full moon mathe

matically calculated for practical purposes according to the system adopted in the Julian Calendar.

b) The Spring Equinox was invariably fixed for the 21st day of March of the Julian calendar in order to avoid confusion which would arise if the astronomical spring equinox were used as the basis for this calculation.

RULE FIVE: IF THE PASCHAL FULL MOON SHOULD FALL ON A SUNDAY, EASTER DAY TO BE CELEBRATED **THE FOLLOWING SUNDAY**

Explanation: This rule is a consequence of rule Two; that is: Easter to be celebrated on the first Sunday after (not on) the Paschal full moon. It is added only as a precaution that Easter day may not be celebrated on the same day as the Jewish Passover. This rule holds even though the Jews do not celebrate their Passover on that day according to their computation. In other words it was intended that Easter and Passover should not coincide.

RULE SIX: EASTER DATES TO FOLLOW THE 532 YEAR DIONYSIAN CYCLE OR THE GREAT PASCHAL PERIOD (INDYKTION)

Explanation: The Dionysian Cycle or the Great Paschal Period is a table astronomically and mathematically determined whereby Easter dates are predicted for each year for a period of 532 years, after which the table may be reused in exactly the same order for the next 532 years... The Dionysian Cycle was figured by Victorius of Aquitaine in 457 and perfected by Dionysius Exiguus in 526. Eventually it was accepted by the whole Christian Church, — East and West. It depends on the **moon cycle** and **sun cycle.**

a) The Moon Cycle or Cycle of Golden Numbers: To fix Easter dates we must know the dates of the full moons. Therefore, it was necessary to find a system of determining the dates of the full moons for any year. The only practical means of finding the full foons was by the use of the **moon cycle.** The moon cycle is a period of years, after the lapse of which the full moons return to the same days of the months throughout the whole year; e.g., if the full moon falls on April 1st, it would again fall on April 1st when the cycle repeats itself. Various moon cycles were tried; e.g., 8, 16, 19, and 84 year cycles. Finally, the 19 year moon cycle discovered by the Greek astronomer Meton 431 B.C. proved to be most accurate and was generally accepted. A calendar table was therefore prepared with periods of 19 years. Each year was numbered 1, 2, 3,... to 19, the cycle repeating itself. All years indicated by the same number (Golden number 1-19) would have the full moon occuring on the same days of the month throughout the year. Thus a system of moon cycles was divised in the calendar by which the full moons could be determined in any given future year.

b) The Sun Cycle: Likewise, to fix Easter dates, we must know the dates of the Sundays of the year. Therefore, it was necessary to find a system of determining the dates of the Sundays for any year. This is possible by means of the **sun cycle.** The sun cycle is a period of years after the lapse of which the Sundays return to their former place in the calendar. Such a sun cycle gives all the possible combinations of Sundays with reference to the days of any year in the cycle. The Julian calendar year is composed of 365 days and one extra day every four years. In other words, the common year is composed of 52 weeks and one day, and the leap year is composed of 52 weeks and two days. From this we see that two succesive years cannot begin with the same day of the week. If the common year begins with a Sunday the following year will begin with a Monday, and if the leap year begins with a Sunday the following year will begin with a Tuesday. Now, if we consider that leap year occurs once in four years and that the first day of the year could fall on seven different days of the week, the product ($4 \times 7 = 28$) twenty eight years is, therefore, a period wich includes all the possible combinations of the days of the week and Sundays with the first day of the year.

A system of Dominical Letters and Introductory Letters adopted by the Church also proves that the sun cycle is of a 28 year duration, and determines the dates of Sundays and week days for any year in the cycle. In the **Western Church** a system of **Dominical Letters** was accepted. The

days of the week were denoted by the first seven letters of the alphabet A, B, C, D, E, F, G and placed in the calendar beside the days of the whole year. The letters which denote a Sunday were called Dominical Letters or Sunday letters. In this system the first day of January is denoted with the same letter "A" every year and **the Sunday letters vary for each year in a reversal order, e.g., G, F. E.** In the **Eastern Church** a similar system of **introductory letters of the year** was adopted with emphasis on the letters of the first day of the year which according to the Church Calendar is the first day of March. In this system **the introductory letters vary for the first of March every year,** while the Sunday letters follow the natural order, e.g., A, B, C,...

c) The Dionysian Cycle: As we have seen, the moon cycle gives all the possible combinations of dates of full moons occuring in a regular cycle of 19 years. The sun cycle gives all the possible combinations of dates of Sundays occurring in a regular cycle of 28 years. Combining the two cycles ($19 \times 28 = 532$) gives us five hundred and thirty two years, the length of a cycle which includes all the possible variations in respect of the full moons and Sundays. By using this **Dionysian Cycle** Easter dates could be figured for each successive year in the 532 years according to the rules that Easter be the first Sunday after the first full moon on or after the spring equinox. Hence this cycle is also called the Great Paschal Period or Paschal Indyktion.

II. The Earliest and Latest Dates of Easter according to the above Rules Determining Easter Dates

If the **full moon** would fall on the 21st day of March and next day be a Sunday then Easter day would fall on the 22nd day of March. Hence, the **earliest** date for Easter is March 22nd. If the full moon would fall before the 21st day of March then Easter would be celebrated after the full moon in April. This April full moon could fall at the latest on the 18th day of April or in other words 29 days after the 20th day of March. If this 19th day of April be a Sunday then Easter would be celebrated on the following Sunday or April 25th. Hence, April 25th is the **latest** date for Easter, and Easter could be celebrated on 35 different Sundays in the 532 year cycle.

III. The Reforms That Were Made in the Julian Calendar When the New Gregorian Calendar was Introduced in 1582

A great deal of astronomical observation and calculation had been performed for centuries in devising the Julian Calendar, the sun-cycle, the moon cycle and the Dionysian Easter cycle, which proved to be quite accurate for some time. However, after the lapse of many centuries with the aid of improved astronomical instruments **two errors** were found in the Julian calendar itself which had serious consequences:

1) The Julian calendar assumed that the **solar year** consisted of exactly 365 days and 6 hours, ($365\frac{1}{4}$ days) whereas, the solar year consists of 365 days, 5 hours, 46 minutes and 48 seconds and is 11 minutes and 14 seconds shorter than the Julian calendar year. This small difference accumulated to one day in 128 years and 10 days by the year 1582. Thus, the true spring equinox receded 10 days from the calendar equinox of the 21st day of March.

2) The Julian calendar further **assumed** that the **moon cycle** of 19 years was **exact** i.e., the full moon returned to the identical day and hour in the calendar after the lapse of 19 years. Though remarkably close it was off in 19 years **by one hour and 29 minutes.** This difference accumulated to one day in 308 years, and over **4 days** from the Council of Nicaea (325) to 1582. What therefore was accounted the full moon or the 14th day of the moon in 1582, was actually the 13th day of the moon.

Two Corrections were made with the Gregorian reform:

1) As to the **calendar year,** in 1582 **ten days were dropped from the Julian calendar** to restore the spring equinox to March 21st where it was at the time of the Council of Nicaea. Thus in 1582 October 5th became October 15th. To prevent the recurrence of similar discrepancies a rule was made that **3 days be omitted** from the Julian calendar **every 400 years** ($400 \div 3 = 133$ years average correction). All the leap years of the Julian calendar were kept except those falling on the even centuries that could not be divided by 400 e.g. 1600, 2000, 2400 — leap years; 1700, 1800, 1900, 2100 — not leap years. Such a correction would keep the Gregorian calendar in agreement with the solar year for about 3300 year before there would

be a discrepancy of one day.

2) As to the rectification of the moon cycle it was agreed that the calendar full moon should be drawn back to its proper astronomical position. To avoid further divergencies it was also decreed that the calendar full moon should be carried back one day eight times in 25 centuries beginning from the year 1800. One day every 300 years seven times and once the remaining 400 years (7 × 300 = 2100 + 400 = 2500).

With these two corrections the Julian Calendar was reformed and brought very closely to the true astronomical solar year and moon cycle. The new calendar received its name "Gregorian Calendar" from Pope Gregory XIII who reformed the calendar with the help of astronomers in 1582. All the Christian nations of the world have accepted this calendar with the exeption of some Eastern countries which still keep the Old Julian calendar only with reference to their liturgical feasts, lents etc. In civil matters they follow the Gregorian calendar.

IV. The Changes that Took Place in the Fixing of the Easter Date with the Gregorian Reform

The first five rules in determining Easter dates did not change. They are exactly the same as was stated in the beginning.

As to the sixth rule the Gregorian reform replaced the Dionysian cycle of 532 years with the Epact System. Epact means the excess of the solar year over the lunar year, or in other words the age of the moon on the 1st of January. E.g. if the last new moon of the year would occur on December 20 then the lunar year would end on December 20. The solar year ends on December 31. Therefore the excess of the solar over the lunar year or epact is 31 - 20 = 11 days The Epact system is a table used to figure the precise dates of new moons and full moons in any year. It still makes use of the 19 year moon cycle, but makes corrections adopted by Gregorian reform. It also makes corrections as to the calendar year and 28 year sun cycle in its divergence from the true astronomical year. It is not a continuous unvarying cycle as the Dionysian cycle but changes throughout the centuries as Gregorian corrections are made. This Epact system like the Dionysian cycle is used to determine future Easter dates in accordance with the first five rules mentioned above, but with greater astronomical accuracy.

The Julian Calendar in the mean time did not accept those Gregorian corrections and continued to follow the Dionysian cycle of 532 year without any change. At present therefore, the Julian calendar is 13 days late as to the solar year and 5 days late as to the moon cycle.

V. The Differences That Took Place in the Easter Dates Between the Gregorian and Julian Calendars.

Applying the rules for determining Easter dates according to the Gregorian and Julian calendars we find that Ester Day may occur on the same day in both calendars or may be as many as one, four or five weeks apart.

Examples given:

1959 — Easter dates five weeks apart.

Gregorian Calendar:
Spring equinox — March 21
First Full moon — March 24
Easter Sunday — March 29

Julian Calendar:
Spring equinox — March 21 (Greg: March 21 + 13 days = April 3
First Full moon — April 10 + 5 days = April 15
Greg: April 23 + 5 days = April 28)
Easter Sunday — April 20 (Greg: May 3)

1960 — Easter Dates coincide

Gregorian Calendar:
Spring equinox — March 21
First Full moon — April 11
Easter Sunday — April 17

Julian Calendar:
Spring equinox — March 21 (Greg: — April 3)
First Full moon — March 29 + 5 = April 3 (Greg: April 11 + 5 = April 16)
Easter Sunday — April 4 (Greg: — April 17)

1961 — Easter Dates One Week apart

Gregorian Calendar
Spring equinox — March 21
First Full moon — March 31
Easter Sunday — April 2

Julian Calendar
Spring equinox — March 21 (Greg: April 3
First Full moon — March 18 + 5 = March 23 (Greg: March 31 + 5 = April 5)
Easter Sunday — March 27 (Greg: April 9)

1970—Easter Dates four weeks apart

Gregorian Calendar

Spring equinox — March 21
First Full moon — Sunday March 22
Easter Sunday — March 29

Julian Calendar

Spring equinox — March 21 (Greg: April 3
First Full moon — April 7 + 5 = April 12 (Greg: April 20 + 5 = April 25)
Easter Sunday — April 18 (Greg: April 26)

Finally, as to the earliest and latest dates of Easter in both calendars they still are the 22nd day of March and the 25th day of April. But, since the Julian calendar is 13 days late, then the earliest and latest dates of Easter are 13 days later in the Julian calendar.

BIBLIOGRAPHY:

The Catholic Encyclopedia, 1956 vol. III pp. 158 - 169; vol V pp. 109 - 110; 228 - 230; 480 - 484.
Dictionnaire de Theologie Catholique, 1932 vol XI pp. 1948 - 1970.
Encyclopedia Britannica 1958, vol IV pp. 568 - 572, 580; vol. VII pp. 860.
Encyclopedia of Religion and Ethics 1955, vol III pp. 84 - 91.
Encyclopedia Americana, 1950 vol V, pp. 191 - 193; vol IX, pp. 596 - 508; vol X p 410.
Catholic Biblical Encyclopedia, 1956 pp. 362 - 363, 484, 1083.
A Catholic Commentary on Holy Scriptures 1951, pp. 142, 898, 928, 965.
о. М. Соловій ЧСВВ. "Чому Так Пізно Великдень?"
СВІТЛО, червень 1956 ст. 12 - 16.
ЛІТУРГІКОН — Служебник після Львіського Синоду 1905 р.
"Ізясненіе о Пасхаліі" ст. 699. . .
о. Йосиф Мільницький, "О Устройстві і реформі Калєндара греко-рускої Церкви" 1903 ст. 40.
Robert H. Baker, "An Introductory to Astronomy" 1938

SPARKS OF HUMOR

Boss: "Then everything is in order. After you had gone for the afternoon yesterday to bury your grandfather, he came in here to see you."

"George, will you love me when my hair has turned to gray?"
"Why not? I've loved you through four colors already."

Judge: "Can't this case be settled out of court?"
Pat: 'That is what we wuz tryin' to do, yer Honor, when the police interfered."

"Have you ever laughed until you cried?"
"Yes, just last night I did."
"How?"
"Dad stepped on a tack, I laughed — he heard me — and then I cried."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ

Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, Nos. 7 & 8
Рік XXXI, чч. 7 і 8

ЗМІСТ : CONTENTS

Преосв. Кир Николай Чарнецький
о. Р. Хом'як, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Апостольства Молитви 4
Христос і Його Предтеча Іван
о. М. Щудло, ЧНІ. 6
Хлопче куди ідеш? 9
Церковна Єрархія 12
Українці католики і їхній обряд
Сестра Б-нна ЧСВВ. 15
Хотів би ти знати? 17
Подорож до Святої Землі
о. М. Щудло, ЧНІ. 20
Моя жінка Софія М.Щ. 23
Наслідки нечистоти 27
Пробачення 29
Не вірю, що душі по смерті ідуть до пекла 31

Ss. Peter and Paul—Chief Apostles 33
Your Salvation is uncertain 34
Penance 36
Stars in your mental sky
Fr. Nick of Montreal 39
The Transfiguration ... R. J. Miller CSSR. 41
Nothing comes automatically
Theodore Bleech 47
Catholic Education .... M. Schudlo, CSSR. 49
Catholicette ..... John Zubaly 51
Another triumph for Mary 52
Can marriage be invalid?
D. F. Miller, CSSR. 54
Information Centre 56
How Easter date is figured 59

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Вересень
1959
September

R
E
D
E
E
M
E
R
'S

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ІСИДОР БОРЕЦЬКИЙ

VOICE

ЧЕСНИЙ ХРЕСТ

о. М. Щудло, ЧНІ.

Хто хоче бути учасником вислуженої людям Христом слави в небі, той мусить уперед участвувати в чащі Спасителя в часі свого земського життя на землі. Хто відказується від чаші на землі, той не матиме частки Христової слави по смерті. Св. Павло свідчить про цю велику правду християнського жит. тя: **А коли терпимо** (з Христом) **то будемо разом** (із христом) **царювати. А коли відцураємося** від чаші, **то й Він відцурається нас.** (2 Тим. 2, 12).

Божественний Спаситель таємними натхненнями та спонуками заохочує всіх християн ступати Його слідами та не лякатися чаші страждань, бо підчинення Божій волі перетворить земські гіркощі в небесні солодощі.

Христос виявляє та показує людям Своє любляче Серце сповнене жовчю терпінь як символ і пригадку всього того, що вчинив для людей за земського життя з любови до Небесного Вітця та земських Братів. "Ось те Серце, що так сильно полюбило людей!" — кличе з хреста, заохочуючи усіх участвувати в Його стражданнях, бо як страждання доконали нашого спасіння, так страждання мають перетворити земських людей в улюблених Божих дітей.

Хрест Спасителя виявляє жахливий контраст між людиною, що вийшла в раю з Божих рук, і між людиною по упадку в первородний гріх. Перша людина в особі Адама була прикрашена мудрістю, невинністю, здібна до всяких добрих діл,

Св. Єлена.

вільна від спокус і лихих порухів пристрастей. По упадку ж у гріх і прогнанні з раю людина затратила свій первісний шляхетний стан і викривила в собі Божий образ, на який була сотворена. Незнання, забобонність, схильність до зла, нечутливість на Божі поклики, неохота до добра, лінивість у праці над власним удосконаленням, жадоба земських дібр і минущих приємностей, нерозумна гордість і заздрість на чуже добро стали часткою життя упалої людини. Цей стан тривае до сьогодні в безчисленних душах, хоч Христос відкупив людство на хресті.

Людство подобає на хворого, який навіть несвідомий і не хоче слухати про небезпеку своїх хвороб, бо воліє радше ходити в темряві модерного поганства аніж проживати в світлі Спасителевої Євангелії, яка **просвічує кожного чоловіка, що приходить у світ.** (Ів. 1, 9).

Хто хоче йти до неба та стати правдивою людиною по Божому Серцю, той мусить духовно обновитися та **скинути з себе старого роловіка, що тліє в звабливих пожалливостях...** і **зодягнутися в нового чоловіка, що сотворений у справедливості та святості правди.** (Єф. 4, 22 і 24)

Ця ж надприродна переміна в Божу людину не може доконатися, поки Христос не засяде в людському серці немов на троні, щоб стати всевладним Царем людської душі. Апостол закликає всіх визнавців Євангелії: **Зодягніться Господом Ісусом Христом!** (Рим. 13, 14).

Щоправда Христос як Бог є і завжди був і буде всюди, бо Він усюди-присутний. Як Бог Він був у світі, заки стався людиною в лоні Преблагословенної Діви Марії. Заки народився в Вефлеємській печері, Христос як Божа Особа не був чужинцем у світі, бо Він сотворив світ. Він був уже в світі.

Якщо Христос був у світі, то тому каже Він Сам про Себе: **Отець, що послав Він Мене?** (Ів. 5, 37). Чому ж додає, вияснюючи Своє посланництво: **Бог не послав Свого Сина в світ, щоб Він осудив, але щоб через Нього світ спасся.** (Ів. 3, 17).

Тут Ісус не говорить про Своє відвічне пробування в світі, але про **новий спосіб появи,** про воплочення цебто про появу в світі під видом людини, нашого брата по тілі. Він зявився у світі як Чоловік, щоб зачати на землі Боже Царство та привернути мир між небом і землею.

Хто хоче ввійти до цього Божого Царства, той мусить упереД дозволити Христові запанувати в своїй душі, серці та умі, інакше приналежність до Божого Царства буде тільки зовнішня та майже безкорисна. Ця ж діяльна й надприродна приналежність до Христового Царства може доконатися в душах тільки через Христовий хрест цебто через чашу.

Плекай і закріпляй свою віру. Що сильніша буде твоя віра, то краще та досконаліше буде твоє життя. Чому моє життя було таке святе? Бо моя віра була жива. Пам'ятай про слова Св. Письма: "Праведник живе з віри" (Рим. 1, 17). Так як селянин проживає зо своєї ріллі, фахівець зо свого фаху, так християнин живе з віри, бо воно підтримує його християнське життя.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

о. С. Б., ЧНІ.

ПЛЕКАННЯ АПОСТОЛЬСЬКОГО ДУХА В РОДИНАХ
(Намірення Ап. Молитви на вересень благословлене Св. Отцем)

Людина не живе на землі одинцем, але в злуці з другими; тому кожна людина в певній мірі відповідає за других, бо всі творять одну велику родину, а батьком її Бог-Творець. Ще тісніша злука існує між християнами, що як члени одного таїнственного Тіла Христового повинні взаїмно співдіяти в будові Цього Тіла цебто в поширенні Христового Царства на землі. Це взаїмне співдіяння звемо апостольством і до нього всі покликані. Вправді не всі живуть у тих самих умовинах і не всі мають ті самі дарування духа, щоб могли сповняти різні роди апостоляту; не всім дано проповідати, катехизувати, однак, як каже папа Пій XII: "Всі можуть виконувати два роди апостоляту, а саме апостолят доброго прикладу і апостолят молитви. Ці два роди не вимагають ані часу, ані особливших сил." (промова з дня 27. IX, 1950).

Бог покликав кожного християнина до апостольства через тайну хрещення й миропомазання. Деяких покликує особлившим способом через священство й місію Церкви. До кожного апостоляту треба мати апостольського духа, це є таке розположення душі, що через неї людина, відповідно до своїх сил і здатности, чується спонуканою, чи то молитвою й жертвою, чи словом і ділом трудитися для спасення душ і поширення Божого Царства. Хоча таке розположення душі є даром Божої ласки, однак наші старання в тім згляді можуть його в нас і в других розбуджувати й вспомагати.

Є різні середники, що можуть поширювати апостольського духа. Цьогомісячне намірення вказує на один з них, іменно: ХРИСТИЯНСЬКА РОДИНА.

Вплив родини на формування людини, а зокрема на її моральне й релігійне виховання є рішальне. І у виробленні апостольського духа значення родини є дуже важливе.

Щоб родина цю задачу якслід сповнила, треба звернути увагу на слідуючі точки:

1. ПРИКЛАД БАТЬКІВ. Якщо родичі виконують апостольство, помагають апостольським ділом то й діти спонтанно також будуть цінити й любити апостолят та бажати його виконувати.

2. ДУХ ЖЕРТВИ И МОЛИТВИ. В родинах, де плекають цього духа, діти вчаться приймати на себе жертви з любови до Христа й спасення душ та добра Церкви, а також будуть в тих намірennях молитися. Тут найліпше помагає "жити з Церквою" цебто жити в дусі літургічного року Церкви, що відповідно до часу заохочує своїх вірних то до радости, то до покути й часто дає нагоду молитися в апостольськім дусі.

3. Много причиняється до того це, щоб добре й основно повчати молодь про правдивий змисл життя й ціль християнського життя. Так молодь приготовляється добре сповняти в

майбутності різні обов'язки свого звання.

4. Щоб сповнити цю послідню точку, конечним є, щоб родина була перенята рілігійним духом, а заразом духом взаїмної любови й довіря. В родинах, де брак християнських чеснот, хіба чудом може зацвисти апостольський дух. Бо якщо батьки занедбують свій апостольський обовязок, що вимагає від них релігійно й морально виховувати діти, то як діти зможуть пізнати, що вони повинні молитвою й жертвою причинятися до спасення ближніх?

5. Накінець і це важливе: ВИСОКЕ ЦІНЕННЯ Й ПОШАНА СВЯЩЕНИЧОГО І МОНАШОГО ЖИТТЯ. Священики й монаші особи передусім покликані до апостоляту і то силою свойого звання. Тому, хто бажає брати участь в апостоляті, якщо він добре розуміє свій обовязок і своє покликання, буде бачити в священиках і монаших особах, що себе цілком посвятили на службу Богові, свій примір і ідеал, хоч він сам не був би покликаний до священичого чи монашого стану. Тому побожні родичі будуть плекати в душах своїх дітей пошану й високе цінення священиків і монаших осіб, а це поможе до того, щоб їх діти у старшому віці співділяли зо своїм душпастирами в апостоляті.

В нашім народі і в Канаді й у З.Д. Америки застрашаючий брак покликань до священичого й монашого стану. Однак з найважніших причин цього дуже сумного явища є це, що многі зле висловлюються про духовні особи, а навіть нераз батьки-критикують священиків і монаші особи в присутності своїх дітей. Такі батьки не думають про те, як страшно кривдять своїх власних дітей, яких серця наповняють недовірям, а то і погордою до духовних осіб, а вслід за тим постепенно відчужують від Церкви, релігії й Бога; вони спричиняють велику шкоду народові, бо своїми бесідами нищять зародки покликань до священичого чи монашого стану. Вони забувають, що хто виступає проти клеру, той виступає проти Христа-Господа. ("Бо хто дотикається вас, дитикається зіниці Мого ока," Зах. 2, 8). Нарід без духовного проводу згине.

О, коби ці слова перестороги дійшли до сердець тих, що в тім провинялися і щоб з Божою поміччю від тепер ніколи не говорили проти духовних осіб, але противно все в своїх бесідах і поведенні виявляти глибоку пошану до клиру.

Родина це перша спільнота, де може й повинен пробуджуватися та зростати апостольський дух. В цій важливім ділі родину мають вспомагати інші інституції, а зокрема церковні товариства, як Апостольство Молитви, Евхаристійна Круціята, Марійські Конґрегації і другі. Там так молодь як і старші сповняють діла апостоляту в різних формах і мають нагоду під проводом Церкви вправлятися в цім апостоляті.

Просім Пресвяте Серце Христове через Непорочну Діву Марію, щоб Всевишній розбудив у наших родинах апостольського духа, а родинні доми були виховниками молоді перенятої апостольським духом і так причинялися до поширення Христового Царства на землі.

Місійне намірення: Християнське співжиття між білою та чорною расою в Полудневій Африці.

ЖОВТЕНЬ: Загальне наміренння: Частіші й успішніші місії між народами.

Місійне намірення: Щоб усі иристияни свідомо й успішно сповняли свої обовязки супроти Місій.

ДУША—БОЖИЙ АРХИТВІР

Святий Альберт Великий був великим святим Божим угодником і надзвичайно вченим чоловіком. Люди звали його "ходячою енциклопедією". Цей Святий збудував такого манекина, що ходив і говорив до людей. Одного дня надійшов колишній студент Святого. Альберт хотів заскочити його несподіванкою, випускаючи проти нього свого "живого" манекина.

Студент дуже здивувався, як зобачив ходячого манекина. Вхопив це "диво", шпурнув ним об землю та в одній хвилині розбив його на кавалки. Отак пропав архитвір штуки та мудрости, над яким Святий Альберт стільки натрудився. Студент запізно дізнався про свою помилку, якою знищив архитвір, що Святий тридцять літ трудився над ним.

Бог від віків думав про душу людини. Христос відкупив її Своєю дорогоцінною кров'ю і наділив небесними скарбами, що перевищають скарби всього видимого світу. Духовне відчищення нашої душі це 33-літня праця Спасителя... Всетаки неодин чоловік смертельним гріхом, якого можна допуститися в одній секунді, нераз нищить у собі цей Божий архитвір.

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ ВЛАДИКА КИР ІСИДОР БОРЕЦЬКИЙ

1911, І. X.,—народився в Острівці, повіт Теребовля

1932-1936—богословські студії в Академії ві Львові

1936-1938—богословські студії в Мюнхені

1938, 27. VII—одержує тайну священства

1938, І. XII—приїзджає до Канади, щоб працювати для добра св. Церкви та українського народу. Через невтомну свою працю збудував прекрасні церкви в Гримсбі та Ст. Кетеринс.

1948, 3. III—стає Єпископом-Номінатом

1948, 27. V—висвячений на єпископа для Східнього Екзархату

1956, 3. XI—Кир Ісидор стає Єпархом Торонтонської Єпархії.

На многі й благі літа, Владико!

КАТОЛИЦЬКЕ ВИХОВАННЯ

Діоген був дивним філософом. Проживав в Атенар у Греції в четвертім столітті перед Христом. Хоч поганин, всетаки природно був дуже чесною людиною. Кажуть, що раз у білий день узяв засвічену лямпку та став бігати по ринку міста, кличучи: "Де чоловік? Шукаю за чоловіком," цебто за людиною, що прикрашена чеснотами!.

Колись, як Адам і Єва проживали в раю, їм легко було бути добрими. Ні Адам, ні Єва не відчували в собі ніяких пристрастей, тіло не бунтувалося проти духа, спокуси не тягнули їх до злого. Не дивниця, що їм легко приходилося бути добрими.

По упадку ж Адама в первородний гріх страшна революція зайшла в людській душі та тілі. Розум притемнився так сильно, що нераз негоден розрізнити між добром і злом, ба й деколи зве добром те, що є злом, а злом те, що добре, от хоча б умертвлення, гамування пристрастей, тощо. Воля ж упадком людини так послабла, що нерідко тяжко їй іти за тим, що добре, хоч розум показує, що воно було б куди краще для неї уникати зло й чинити добро. Навіть Св. Павло, найбільший апостол Христової Церкви, скаржився на анархію, яка панує в упалій, прогнаній із земського раю людині. Ось його слова: **Я знаю, що нема добра в мені цебто в моїм тілі, я маю бажання чинити добро, але не маю сили, щоб виконати його. Не роблю того добра, що хочу, але зло, якого не хочу... Нещасний я чоловік! Хто визволить мене від цього смертельного тіла?** (Рим. 7, 18, 19, 24).

Не дивниця, що навіть такі чесні погани, як філософ і оратор Ціцерон (106-43), що для римлян непросвічених вірою був взірцем людських чеснот, не вагався твердити: "Людина сама для сее є найгіршим ворогом" Ціцерон не знав, звідкіля походить зіпсуття в людині бо не мав віри в правдивого Бога. Без обильної Божої ласки тяжко було йому жити по людськи.

По приході Христа Спасителя на світ і по відкупленні людства на хресті Бог відчинив людям скарби Божих ласк, які вможливлюють християнам не тільки жити полюдськи, але й по-божому, наслідуючи в своїх гадках, ділах і поведінці Божого Сина, що для всіх нас стався взірцем, як повинні проживати люди, сотворені на Божий образ і подобу.

Хоч Христос відкупив людей на хресті, відпокутував їх гріхи та помирив світ із Богом, всетаки пристрасті дальше залишилися в людськім тілі. Треба боротися з власними пристрастями, лихим світом і диявольськими спокусами, щоб могти проживати так, як велить Христос.

Кожна людина подібна до брили каменя чи мармуру, з якої треба зробити гарну статую. Хто ж має працювати над тим, щоб дитина, ця несформована маса, яка складається з душі та тіла, сталася дійсною Божою дитиною, подібною до Христа? Три чинники мусять співпрацювати, щоб людська дитина стала правдивою Божою дитиною. Ці чинники це **родина, школа та Церква.** Всі три чинники мусять гармонійно співпрацювати, щоб з дитини, хлопчика чи дівчини, виріс християнський юнак чи християнська дівиця.

Оттому католицька Церква так сильно настає на католицьке виховання дітвори. Оттому католицькі парафії по Америці та Канаді намагаються вдержувати власні католицькі школи, хоч було б куди танше та вигідніше для батьків посилати діти до публичних шкіл.

Чому ж католицькі батьки та парафії роблять такі великі фінансові жертви, щоб збудувати та вдержати католицькі школи? Бо бажають дати своїм дітям добре християнське виховання. Християнське виховання це найбільший скарб, який батьки можуть полишити своїм діточкам. Яка користь із того, що батьки лишать дітям гроші, фарми та гарні доми, коли не навчать їх жити похристиянськи, боятися Бога, любити свого ближнього, шанувати чуже добро та сумлінно зберігати Божі і державні закони?

Оттому Церква зобовязує всіх католицьких батьків посилати діти до католицької школи. Цей закон зобовязує в сумлінні всіх католицьких батьків. Хто без дуже важної причини не посилає своїх дітей до католицької школи, той грішить.

Ціль католицьких шкіл це добре християнське виховання молоді. Ціль українських католицьких шкіл це добре **українське католицьке** виховання. В наших рідних школах молодь і дітвора повинні навчатися не тільки знати Бога та Його закон, але водночас обзнайомитися з українською історією, нашим прегарним обрядом і мовою. Це ж ціль українських шкіл. Оттому саме батьки посилають діти до власних українських шкіл, бо хочуть, щоб їх діти дістали там українське виховання.

Проте не слід обманювати себе. Деякі батьки хотіли б, щоб Сестри чи Браття заступили їх самих. Це неможливо. Добре виховання вимагає співпраці батьків і учителів. Яка ж бо користь із того, що Браття чи Сестри будуть учити діти говорити правду; любити ближнього, ходити до церкви, молитися, якщо батьки таки в приявності власних дітей обмовляють і критикують ближніх, висміюють духовенство, не ходять до церкви, не приступають до Святих тайн, бойкотують церковні закони, тощо? . . . Такою поведінкою та лихим прикладом батьки не тільки не виповняють свого головного обовязку супроти власних дітей цебто не дають їм доброго вихованне, але й навіть нищать те добре зерно, що Браття чи Сестри в школі засівають у серцях своїх вихованків чи вихованниць. Що гірше! Опісля такі нехристиянські батьки ще й дивуються, чому їх син, закінчивши католицьку школу, пішов на манівці, не ходить до церкви, або чому їх дочка, скін-

чивши академію, віддалася поза церквою та живе **на-віру?** Батьки не співпрацювали з учителями, тому й їх бідні діти не дістали глибокою релігійною та морального виховання. Без цього виховання вони заломалися, бо не мали сили встоятися посеред бурей життя.

Українські батьки, посилайте свої діточки до власної католицької школи, але при тім виховуйте їх удома, давайте добрий приклад християнського життя, тоді з вашого сина чи дочки, вийде зо школи правдивий християнин чи християнка, з яких будете горді в цьому та в другому світі!

—— ● ——

МОЛИТВА ЛЮБИТЬ СПОКІЙ

Як то гарно і любо молитись, коли людина має чисту душу і серце та спокійне місце для щоденної молитви! Та нажаль не кожний може цим щастям втішатися... Коли приглянутися до людей та на їх відмовлювання домашньої щоденної молитви, то часто бачимо, як вони через всякі домашні перешкоди не можуть вповні відмовити ранішньої чи вечірньої молитви, через що наша молитва часто стає перфрваною і недокінченою. А все через те, що не маємо вдома відповідного спокійного місця для молитви.

Коли приглянемося колишній чи теперішній мешкальній будові, то бачимо, як людина старанно приготовила собі всі домашні мешканеві урядження і вигоди... І здавалося б, що та людина в тому мешканні мусить бути дуже щаслива, бо нічого їй тут не бракує, та коли приглянемося ближче, то бачимо, що тій людині в тім домі якраз бракує того, чого їй найбільше потрібно для життя і спасення душі, а саме спокійного місця на щоденну молитву, та нажаль цим ніхто не турбується, і нікому це і на думку не приходить.

І як би то було гарно, коли б то хотяй ті, що мають більші доми чи мешкання мали отакі гарно прибрані кімнати для спільної родинної щоденної молитви. І тільки тоді ваша молитва була би цілою відмовлена, а Господь Бог поблагословив би вас. Тому, дорогі браття і сестри в Христі не забувайте про те, що свята молитва любить спокій...

Т. Миськів, Австрія, 1959.

Святе Письмо подає, що Вирсавія, мати ізраїльського царя Соломона, прийшла до свого сина прохати в нього одної ласки. "Як же ввійшла Вирсавія до царя, щоб із ним поговорити..., цар піднявся, вклонився їй та сів на своїому престолі (троні). Поставлено престол і для царевої матері, й вона засіла по його правиці.

"І вона каже: Є в мене невелічка просьба. Не відмов мені її. І відказав їй цар. Скажи тільки, о мати, й напевно не відмовлю" (3 Цар. 2, 19-20).

Пресвята Богородиця сама не всилі допомогти людям. Вся її спроможність походить від Божественного Сина, який завжди вислухує благання Своєї Матері, бо вона дорожча Йому ніж цілий всесвіт. Він назавжди залишиться її любячим Сином, на якого Марія має і повсячас матиме великий вплив, який одна тільки мати може осягнути над своїм сином. Вона водночас і духовна Мати людей, тому використовує вплив на Ісуса, щоб помагати людям і рятувати їх від вічного нещастя.

ХІБА ЛЮДЯМ ПОТРІБНА РЕЛІГІЯ?

Є люди, що живуть собі щасливо без релігії, до церкви не ходять, не моляться, в Бога не вірять, а всетаки їм добре поводитьсі на світі. Отож людям не треба релігії, і кінець!

— — —

РЕЛІГІЯ це моральна зв'язь чоловіка з Богом. Ніколи не було в історії народу, який не вірив би в якусь релігію цебто не визнавав би над собою якоїсь вищої Істоти, що рядить людьми та світом. Відчуття, що Бог існує, так глибоко закорінене в людських серцях, що ніяка сила не потрапить знищити його. Гонення християн по різних краях і в різних часах історії тільки закріпили в гонених людях віру в Бога.

Геройство, з яким народи боронили свою віру в Бога, наявно доказує, що релігія це не приватна справа, яку можна легко трактувати. Релігія це найважнаша справа в житті людини, бо тільки релігія відповідає на такі важливі питання, як: "Хто сотворив мене? Пощо живу на світі? Як маю поводитися на землі? Що буде зо мною по смерті?" Ці ж питання не є маловажні, бо від них залежить ціле життя людини на землі та по смерті.

В минулім столітті люди думали, що потраплять обійтися без релігії, а всетаки бути щасливими. Гіркий досвід виказав, що народи не можуть обійтися без релігії. Чому?

Релігія це **світло** для людського розуму. Вона вказує, що добре та що лихе, що слід людям чинити, а що треба за всяку ціну уникати. Де нема релігії, там панує темрява, бо вважають добро за зло, а зло за добро. Люди без релігії **пробувають у темряві та тіні смерти.** (Лк. 1, 79). Совітський Союз і нацистівська Німеччина це два недавні, ба й сьогоднішні приклади, як глибоко людина падає без релігії. Жорстоке гонення Церкви, морди невинних людей, позбавлення всякої свободи, затрата навіть елементарних прав—ось декілька сумних наслідків безрелігійности.

Релігія це **сила** людини, бо дає їй спроможність виконувати діла та робити жертви, яких безрелігійна людина негодна виконати. Тільки свідомість, що Бог усе бачить, за добро нагороджує і карає, за зло, може здавити в людськім серці нездорові пориви та здусити пожадання пристрастей, які нагально домагаються грішного задоволення.

Релігія це **потіха** людини в житті та при смерті, бо лагіднить горя та чинить терпіння менше болючими. Віруюча людина знає, що Бог усе бачить і ніколи не опускає тих, що покладаються на Його Провидіння. Свідомість, що ми не самі на цій долині сліз, ободрює духа та додає відваги спокійно нести хрест, за

який дістанемо обильну нагороду від Небесного Вітця.

Якийсь радикал безбожник хвалився, що відобрав релігію своїй жінці. Товариші гратулювали йому за успіх. Одного вечора цей п'яниця вертався додому. Перед хатою зібралося повно людей. Що сталося? Жінка втроїла себе та своїх трьох діточок. На столі лежала записка: "Як довго я мала релігію, так довго година була приймати терпіння з любови до Бога. Коли ж мій кат (чоловік) відобрав мені віру, я негодна дальше терпіти. Оттому відбираю собі життя та своїм дітям, щоб вони не були такими нещасливими, як я." Без релігії людина тратить відвагу серед горя та заломлюється в терпіннях, бо бракує їй відваги, яку дає одна тільки віра.

Релігія дає людині **задоволення.** Безрелігійний чоловік подібний до риби, яку витягнено з води. Як риба без води гине, так людина без релігії нидіє та в'яне. Земські добра не заступлять Бога. Німецький поет Гете, якого життя було наповнене почестями та вільне від нещасть, признав, що за 75 літ не небагато щасливих днів. Французький філософ Олександер Гумбольд каже: "Сама наука не дає людині ні спокою, ні задоволення".

Святий Юстин мученик був великим філософом. Шукав всюди правди, перестудіював різні філософії та релігії старинного поганського світу, але щастя не знайшов, поки не пізнав Христа та не прийняв Його Євангелії, бо аж християнська релігія дала йому спокій і щастя.

Потреба релігії відчувається особливо посеред небезпек і горя, яких ніхто негоден сам належно перебороти чи знести. В часі страшної бурі на морю одна перестрашена жінка закликала до капітана корабля: "Пане, чи нам грозить велика небезпека від бурі?" На це капітан відказав: "Не журіться, пані, хіба не знаєте, що ми в Божих руках? Без Бога ніщо не станеться нам!"

Свідомість, що з нами Бог, додає відваги та смілости посеред трудноців і горя, бо людина помагає їй виконувати діла чи нести хрести, що Сам наложив на неї.

Релігія це найбільший скарб людства. Треба дорожити релігією як найціннішим добром. Отож є злочинцями та повинні бути покарані всі ті, що відбирають людям релігію або ослаблюють її в людських душах, бо вони нищать найбільше добро, що людина може посідати на землі.

Поки живеш на землі, потребуєш живої віри, бо "віра це підстава того, чого сподіваємося, доказ того, чого не бачимо" (Євр. 11, 1). Вона подає тобі Боже об'явлення, про яке можеш бути абсолютно певна, бо Бог не пмиляється, ані людей не може ввести в блуд, бо Він—споконвічна Правда. Вірою мій Син "просвічує кожну людину, що приходить на світ" (Ів. 1, 9). Віра проясніює твій розум, учить тебе, що добре та що лихе, що треба чинити та що вминати, щоб подобатися Богові. Всі добрі християни повинні невпинно кликати з пророком Варухом: "Ми щасливі..., бо знаємо те, що подобається Богові!" (Вар. 4, 4). Це ж слід завдячувати вірі, бо "без віри неможливо подобатися Богові" (Євр. 11, 6).

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

Чеснота любови

ЛЮБОВ—це прагнення душі здобути якесь добро. Любов завжди припускає знання, але вона не завжди відповідає тому знанню.

Коли добро, до здобуття якого людина прямує, є змислове, наша любов буде змислова; коли добро є морально добре і признане нашим розумом як гідне пошани, наша любов буде розумна; коли добро є надприродне і пізнане вірою, то наша любов буде надприродна.

Християнська любов—це богословська чеснота, що приказує людині любити Бога понад усі речі задля Нього Самого, і в спосіб, в який Він Сам Себе любить, а свого ближнього любити ради Бога. Ця чеснота має подвійний предмет: **Бога** та ближнього. Всетаки ці два предмети становлять тільки щось одне, бо людина повинна любити ближнього, каже Св. Тома Аквінський, тому що Бог є в нім, або принаймні, щоб Бог міг бути в нім. З цієї причини є тільки одна й та сама чеснота любови.

Найпершим предметом чесноти любови—це Сам Бог, що є повнотою буття, краси та доброти, і тому Він є безмежно любязний. Це Сам Бог, розгляненний в усій безмежній дійсності Своїх досконалостей, а не в деякій окремій Своїй прикметі. Проте розважання поодиноких Божих прикмет напр. його милосердя, легко провадить до всіх інших Божих досконалостей, але це не є конечне, щоб знати їх в усіх подробицях. Простенькі душі люблять доброго Бога так, як віра дає їм це пізнати, не аналізуючи його прикмет.

Заповідь любови Божої, що є найпершою і найбільшою з усіх Божих заповідей, проголосив Сам Бог у Старому Завіті. Ісус Христос відновив її цими словами: **"Люби Господа Бога твого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всіми мислями своїми, а ближнього твого, як самого себе"** (Лука, 10.2 7). Це значить, що людина повинна любити Бога понад усі речі й всіми силами своєї душі.

Заповідь любови Божої є дуже широка. В собі самій вона не має границь, бо мірою любови Бога, є любити Його без міри. З цієї причини вона зобов'язує людину безнастанно прямувати до здобуття тієї досконалої любови, і через те любов людини до Бога повинна постійно зростати до смерти. Досконалість любови Божої, каже Св. Тома Аквінський, є приказана як ціль до здобуття, і тому людина повинна хотіти здобути її в своєму житті. Одначе саме тому, каже кардинал Каєтан, що це є ціль, вистачить, щоб не провинитись проти тієї заповіді, бути в стані, щоб одного дня осягнути ту досконалість, навіть хоча б це було в самій вічності. Хтонебудь має любов Божу, навіть у найменшім ступні, і в цей спосіб прямує до неба, є на дорозі до здобуття тієї досконалої любови й тому заховує заповідь любови Божої, що є конечна до спасіння кожної людини. Всетаки добрий християнин не вдоволяється цим першим ступнем любови Божої, але завжди поступає вперед, намагаючись всіми силами своєї душі любити Бога понад усі речі.

ВДЯЧНІСТЬ БОГУ

о. М. Щудло, ЧНІ.

ОДНА бідна мати страшно плакала та скаржилася на свої діточки. Я відвідав її та намагався потішити, але це була дуже трудна справа. Старенька вдова не давала потішитися. З уст і серця вирівалася в неї одна і та сама скарга: "Ах, ці невдячні діти! Я привела їх на світ. Виховала, вивела в люди, а вони порозходилися по Канаді й навіть не згадають про мене. Навіть карточки не пришлють на Різдво!"

Невдячність сильно болить людське серце, тому люди найбільше скаржаться на невдячних. "Ох", кажуть вони, "я йому стільки добра зробив, я помагав йому немов братові, я з біди витягнув його, а він так відплатився мені за моє добро!"

Здається, що Бог навмисно створив людське серце таким чутливим на невдячність, бо знав, що люди будуть невдячні супроти Нього!

Хто скаржиться на невдячність своїх ближніх, той має обов'язок спитати себе: "Чи я сам вдячний Богу за ті безконечні добра, безчисленні ласки та добродійства, якими Він наділив і по всяк час наділює мене? Якщо мене болить невдячність ближніх, то куди більше мусить боліти Бога моя невдячність? Ми ж ніколи не вчинили та негодні вчинити ближньому стільки добра, скільки Бог чинить нам".

Подібний іспит сумління викличе в нас почуття сорому за стільки невдячности, якою ми відплачувалися Богу за Його невпинні ласки та дари.

Дехто не почувається до обов'язку вдячности супроти Бога, бо несвідомий того, що Бог вчинив і чинить для нього!

Що Бог зробив для нас? За що повинні люди бути Богові вдячні?

Одного горячого дня подорожували в Італії два ченці-монахи. Сонце немилосердно пекло, вітру не було, околиця була безлюдна... Бідачиська сильно змучилися та попріли, а тут хоча б напитися води... Та де там? Гори, гори та й гори...

Вже було сполудня, як нарешті подибали при дорозі маленьке джерело холодної води. Зраділи обидва... Бодай води тепер нап'ються... Ці ченці-монахи це Св. Франциск Азиський і його товариш, брат Егідний...

Посідали наші монахи біля джерельця, витягнули з торби кавалок сухого хліба та квасного, таксамо твердого сира, і зачинають обідати. Святий Франциск розмочив сухаря в воді і смачно споживає Божий дар... Пообідавши, клякнув на землі та посеред сліз отак промовив до Бога: "Мій Небесний Отче, дякую Тобі за Твою батьківську доброту! Який Ти добрий для мене! За те я дякую Тобі і любитиму Тебе в цьому житті на землі та навіки в небі!" Замовк Святий...

Але тепер відозвався його товариш Егідий: "За що ж тут дякувати Богу? За цей сухий хліб і квасний сир?"

"Ой, братчику," перебив йому Святий Франциск, "не зневажай Бога. Подумай тільки, що Бог знав від віків, що ми обидва будемо проходити цією дорогою серед безлюдних гір. Знав, що будемо змучені та спрагнені...

Оттому вже від віків Він подбав про це маленьке джерельце, що ми стрінули коло дороги, бо Він хотів, щоб ми напилися холодної води... Хіба ж це не добродійство, за яке треба подякувати Йому?"

Люди забувають, що кожна добра річ на світі це Боже діло. Бог сотворив світ і все, що на світі—сонце, квіти, повітря, овочі, збіжжя, воду, птахи, звірята —для добра людей, щоб люди користувалися цими сотвореними речами і пригадували собі Небесного Вітця, який так дбайливо піклується ними.

За що ж практично треба щодня дякувати Богу? Ось деякі із безчисленних добродійств, за які люди невпинно повинні дукувати свому Небесному Вітцеві:

1) Бог сотворив нас... Ніхто себе не сотворив... В інших справах люди годні обманювати себе, як неодин і робить, кажучи: "Як я маю багатство, науку, чи якусь іншу добру прикмету, то я сам це зробив. Ніхто мені не дав цього!" Як же ж іде про сотворення, то ніхто не може заявити: "Я сам сотворив себе!" А сотворення, каже Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ., це найбільше добродійство, що Бог учинив нам. Бог міг був не сотворити нас, і ніхто був би на цім нічого не стратив... Світ був би дальше крутився і ніхто не був би навіть відчував, що нас нема на світі...

2) Дальше Бог дав нам ласку святої віри, бо так зробив, що ми вже змалку стали членами Христової Церкви... Це друге добродійство, яке іде зараз по добродійству сотворення... Ми не відчуваємо, що таке бути християнином, бо ми звикли до цього... Хто має очі, той не відчуває, що воно значить бути сліпим... Один протестант заявив мені: "Щасливі ви католики, бо вас ізмалку навчили любити Бога та проживати так, щоб вам було тут і там добре!"

3) Збереження здоровля, благословення в праці, успіхи в житті це Божі ласки...

4) Сонечко, яке освічує і веселить нас, повітря, яким дихаємо, це Божі ласки...

Ось тому треба невпинно дякувати Богу та сердешно з'являти Йому: "Мій Небесний Отче, дякую Тобі за те, що Ти сотворив мене; дякую Ісусові, що помер за мене і Своєю Кров'ю відкупив мене; дякую Стятому Духові, що Своєю ласкою освятив мене... Дякую Божій Матері, що краще за рідну матір чуває надо мною...

"Боже, дякую Тобі за те, що я християнин (християнка), дякую за те, що наділяєш мене здоров'ям, дякую за те сонечко, що світить і гріє мене; дякую за повітря, яким дихаю... Дякую за пречудне небо, яке Ти приготовив мені по смерті... Дякую, дякую, дякую..."

Дякуймо і не переставаймо дякувати Богу за Його добродійства, бо хто дякує за них, той дістане ще більше Божих ласк, а хто не дякує, той замикає собі джерело Божих ласк і добродійств...

Іван у гостях. Подають печену гуску. Тимчасом господиня сідає до фортеп'яну. Грає Вагнера, Шуберта, Шопена і т.д.

—Котрий кавалок вам найкраще подобається, пане Іване?

—Якщо маю бути щирий, то кавалок печеної гуски.

---

1) Чи можна молитися за спасіння грішників?

Не тільки можна, але й треба молитися за ці бідні сотворіння, бо вони заслiплені своїми пристрастями, тому не бачать, що ідуть на вічне прокляття.

Молитви за грішників виєднують їм ласку Божу. Ця ласка просвічує розум і зворушує волю, щоб людина могла зрозуміти небезпеку, в якій проживає, покаятися і навернутися до Бога.

Всі християни творять одну велику Божу родину, тому Бог радо вислухує добрих людей, що моляться за своїх ближніх. Бог обильно благословляє тих, що моляться за навернення грішників.

2) Яка є різниця між католицьким і міським, публічним цвинтарем?

Католицькі цвинтарі є посвячені, публічні, міські—ні. Це дуже велика різниця. Якщо з конечности ховають католика на публічнім, міськім цвинтарі, то священик благословляє місце, в якім спочиватимуть тлінні останки небіжчика. Католицька Церква бажає, щоб померших католиків ховано тільки на католицьких цвинтарях, якщо це можливе.

3) Які відпусти можна жертвувати душам у чистилищі?

Кожен відпуст можна жертвувати за душі в чистилищі, хібащо канонічне право інакше каже. (Кан. 930). Хто приступає до Св. Причастя, той повинен відмовити молитовку: **Ось я, добрий і пресолодкий Ісусе...** За відмовлення цієї молитви можна зискати повний відпуст і пожертвувати його за душі в чистилищі. Католики повинні молитися за померших. Визволені з чистилища душі будуть завжди молитися за них.

4) Чому католики будують такі виставні церкви? Чи не було б ліпше роздати вбогим ці гроші?

Бог заслуговує, щоб люди збудували Йому гарний храм. За часів Соломона було в Ізраїлі напевно немало вбогих. Всетаки Бог Саме дав плян під будову єрусалимської святині, яка була одним із чуд світу. Христос перебуває в церквах. Він—Цар людей. Годиться, щоб Його храм був гарний. Хто дає на церкву, той не жалує бідним милостині. Закиди проти церков роблять ті, що не дають ні вбогим, ні на церкву.

5) Я розлостився на сусіда і назвав його дурнем. Чи це тяжкий гріх?

Слово "дурень" сьогодні має трохи інше значення ніж мало в часах Спасителя. Христос сказав, що за таке слово людина буде проклята (Мт. 5, 22). В тих часах "дурень" означав **безбожника**, бунтаря проти Бога або того, хто заперечував існування Бога.

Така зневага-ближнього, свідомо зроблена, була б смертельним гріхом. Сьогодні ж "дурень, дурак" не мають такого значення, тому тут нема **тяжкого** гріха, хіба хтось назве дурнем особу високопоставлену: батька, матір, або священика. Як батько чи мати назвуть дитину дурнем, то це тільки вияв нетерпеливости. Це твердження часто є правдиве, тому тут нема гріха.

6) Чи можна правити Службу Божу за відступника від католицької Церкви?

Можна правити Службу Божу за навернення відступників. За померлих відступників не вільно правити **публично** Служби Божої цебто не вільно заголошувати, за кого правиться вона. Церква ніколи не каже, хто проклятий. У годині смерти кожен може покаятися і навернутися до Бога. Оттому церковний закон каже, що за душі відступників можна **приватно** молитися і навіть відправляти Службу Божу, не заголошуючи його імення. (Кан. 809 x 2262).

СКІЛЬКИ СНУ ПОТРЕБУЄ ЛЮДИНА?

Один радієвий оголошувач у Ню Йорку не спав невпинно 8 і пів днів і ночей. Лікар Петро Трип невпинно чував над ним і над наслідками безсонности. За ввесь час цей оголошувач не стратив нічого на вазі, тільки вираз його обличчя став замішаний.

По 5 днях його реакція на різні лікарські досвіди змаліла до зера. Лікар дав йому протисонні пігулки і він був дальше нормально свідомий. По шістьох днях зачав мати різні привиди.

В ночі оголошувач відчував найбільше потребу сну. В часі дня—менше. В часі цілого цього досвіду він дальше працював у радіостанції, як оголошувач. Його вимова була легка і хід гадок деколи трохи замішаний.

При кінці досвіду відчув слабенький біль голови і пішов спати. Спав 13 годин і 13 мінут.

Цей досвід проведено 28 січня 1959 року.

Скільки сну потребує людина, щоб була здорова та могла працювати? Це залежить від кожної людини зокрема. Один потребує 10 годин, другий 9, третій 7 чи 6. Наполеон I і Едисон спали тільки чотири години в ночі і пів годинки відпочивали пополудні.

Кожен повинен знати себе: цебто повинен випробувати, скільки сну потрібно йому, щоб добре, здорово почуватися та бути здібним до праці. Цей досвід з собою треба повторити декілька разів, бо одноразова проба не вистачає, щоб витворити правило.

Дехто каже, що мусить "відробити" страчений сон. Чи це потрібне? Ні, бо лікарські досвіди виказують, що людина не потребує відробляти страченого сну. Звичайний добрий сон направить страту попередніх снів.

Св. Тереся від Дитяти Ісуса каже про скарби Св. Письма: "Нічого більше не знаходжу по книжках, чого не було б у Євангелії. Ця книжка вповні вистачає мені. Розкошуюся Христовими словами, які кажуть мені все, що маю чинити. Часом читаю побожні книжки, які обговорюють монашу досконалість і представляють тисячі труднощів на дорозі до святости. Тоді мій бідний дух томиться, голова зачинає боліти, серце стає холодне... Що ж роблю я тоді? Беру до рук Св. Письмо і мені знову все стає ясне. Одніське слово зо Св. Письма успокоює мене і досконалість знову видається легкою".

Рідна школа рятує наші діти

М. Щ.

РОМАН і я побралися в церкві, бо ми обидвоє походимо з релігійних родин, хоч мені здавалося, що Роман мов дивні погляди про релігію та релігійні практики. Може був це наслідок строгого виховання та домашньої карности. Його батьки ніколи не вияснювали йому, чому так, а не інакше треба поступати. "Так треба! Так велить батько або мати, і кінець! Нема дискусій!" Таке гасло панувало в родині мого чоловіка. Життєвий досвід у часі нашого подружжя наявно виказав, що подібне релігійне виховання негодне вчинити людину переконаним християнином.

* * *

Роман мав 25 літ, а я 19, як ми побралися. Я була поважна, а він жартівливий і рухливий. Всі любили його за веселу вдачу. Боже благословення товаришило нам, або принаймні так здавалося мені. Ми були пересічними християнами, ходили до церкви і молилися.

Муж і я радісно привітали прихід першої донечки на світ. Ми назвали її Ольгою в честь української Святої, княгині Ольги. Ольга мала сині очі і кучер'яве, русяве волосся. Сусіди добродушно натягали нас, кажучи про Олю: "Справжня українка!" Ми були з цього горді, бо почувалися українцями та не закривали перед англійцями свого походження.

В часі фінансової кризи 1932-3 рр. Роман був кілька разів стратив працю, але врешті знайшов роботу в одній великій фабриці. Бог не залишив нас без шматка щоденного хліба. Праця була поплатна. Роман потрапив не тільки подбати про родину, але заощадив трохи гроша. З вибухом війни в 1939 р. ми вже мали навіть власний дім.

Все було б гаразд, якщо б мій муж не був так страшно заздрісний. Я не могла ніде піти, на нікого поглянути, ні з ким заговорити, не викликуючи в ньому підозріння. Він дивився кривим оком на мене навіть тоді, як я вписалася до церковного хору та раз на тиждень ходила на пробу. Ця заздрість неодну сльозу витиснула мені з очей. На плач муж каявся, перепрошував, що стане розумніший, і я пробачувала йому, бо легко воно простити тим, яких сердешно любимо.

Оля росла і здавалася доброю дитиною. Чоловік занадто пестив її. Це не подобалося мені. Я звертала йому увагу, що пересадне пещення дочки викривить її характер, але муж нехтував моїми заввагами, пригортав Олю до

серця та, сміючись, заявляв: "Мамця заздрісна!"

Роман надмірно захоплювався власною дочкою та сам псував її нерозсудними виявами любови. Оля була його царівною. Нічого не відмовляв їй, задовольняв усі діточі примхи та витворював у ній переконання, що вона володарка світу. Як Оля стала бавитися з сусідськими дітьми то почула від них якесь лихе слово і повторяла його в хаті, то я ганила її, а муж добродушно усміхався та звав її "бистроумною". Подібні похвали робили її щораз більше зухвалою в розмовах.

Роман не дуже дбав, щоб змалку давати Олі духовне та релігійне виховання. "Пізніше", казав він, "як підросте, то матиме досить часу проникнутися релігійним духом. Тепер Оля ще замала, щоб розуміти вічні правди".

Все було добре для мужа, хоча не знати що робила його маленька царівна. Коли я упоминала її: "Олю, це зле, це не добре. Не роби цього! Не вільно!" —то Роман картав мене: "Слухай, Катерино, не говори так до дитини, бо викривиш її душу!"

Оля зовсім не дбала про порядок. Я мусіла збирати за нею порозкидані ляльки, сукенки та черевики. Роман задовольняв кожну її примху в їді та питті, бо боявся, щоб відмова не викликала в Олі почуття розчарування.

Нераз я упоминала мужа, ба й сварилася з ним за нерозумне пещення дитини. Тоді Оля хитро тулилася до Романа та говорила: "Татко добрий, а мамця зла!"

Як муж був на роботі, то я часто картала Олю, ба й нерідко била її. Як вертався додому, вона кидалася йому в обійми та скаржилася на мене. Оля завжди мала рацію. Я все помилялася...

Замість помогти приборкати буйну вдачу дочки, мій муж іще більше псував її нерозумними виявами батьківської любови. За те Оля слухала його, а мною отверто нехтувала. Отак повставала щораз більша холоднеча між мною та дочкою.

* * *

Оля мала п'ять років, як народився наш синок, Святослав. Хоч муж тішився сином, всетаки Оля залишилася його улюбленицею. Вивищування дочки та нехтування сином боліло мене. Я звернула Романові увагу. Він розлютився та зачав клясти. Подібні сцени почали щораз частіше повторятися, раз через Олю, то знову через Святослава. Тоді Роман звернувся до пиятики. Хоч ходив зо мною до церкви, релігія не мала на нього рішального впливу, бо його релігійне виховання не ввійшло в душу. Було занадто поверховне.

Я намагалася опам'ятати його. Марні зусилля! Щораз пізніше вертався п'яний додому. Хитра Оля все бачила та витягала потрібні їй висновки.

В сьомому році життя Оля почала ходити до школи. Наша українська парафія не мала власної школи. До латинської школи Роман не хотів посилати її, бо діти його брата, покінчивши згадану школу, водночас покінчили з нашою Церквою й українськи обрядом. Латинські Сестри навчили їх що "ми всі католики", тому вони "свобідно" можуть ходити і належати до місцевої латинської церкви. "Це ж зрештою американська Церква", говорили учительки, "а не европейська!"

Пиятика Романа ще гірше зіпсувала Олю. Я мусіла вести дім, прати, шити, варити, доглядати діти. Нераз чулася крайньо ви-

черпана працею, а він, вернувшись у напів-п'яному стані додому, ще й публично перед дітьми сварився зо мною, "чому діточі сорочки брудні, чому те чи це не зроблене?".

Не тільки дітей псувала поведінка Романова, але й нервово вичерпувала мене. Я поскаржилася свому отцеві парохові. Він відвідав нас, але Роман почав уникати священиків, відколи надобре розпиячився. Розмова з отцем Йосафатом не опам'ятала мужа.

Він цілими тижнями ходив надутий. Малощо говорив, а як говорив, то це був гнів, прокльони і сварка. У такій нездоровій, домашній атмосфері мусіли зростати наші бідні діти.

Згодом Роман чомусь почав ненавидіти власного сина. Чому? Може тому, що Святослав любив мене, бо відчув, що батько всю любов віддав розпещеній сестричці Олі. Діти інстинктовно відчувають брак любови в родині. Любов це духовне сонце. Як квітка не розвинеться без сонячного світла і тепла, так і дитина негодна нормально розвиватися без любови батька та матері. Занедбання зо сторони батьків викликує в молодих серцях різні психічні конфлікти, що згодом стають зародками злочинности між молоддю.

* * *

Дивлячись на сварки та недовір'я, які характеризували наше подруже життя, Оля стратила довір'я до нас і не вагалася говорити неправду, якщо брехня виходила їй на користь. Роман ніколи не відмовляв їй грошей на солодощі, бо чому б "його дочка мала б мати таке тяжке життя, яке він мав у дитинстві?" Як мужа не було вдома, то Оля крала від мене гроші, бо не вміла, ні не хотіла контролювати діточих забаганок.

Тепер бачу, що й я теж винна. В моїй родині не було надзвичайного тепла. Батько не виявляв публично любови до матері, ані до нас. Ну й ми були стримані з почуваннями між собою.

Може б Оля була полюбила й мене, але я не вміла з'єднати собі її любови та довір'я. Навіть моя любов до мужа почала заникати. Інколи здивовано питала себе: "Чи я ще люблю Романа?"

Маленький Святослав теж став нашою проблемою, як тільки зачав ходити. Лихий приклад сестрички Олі, п'янство Романа й моє невпинне поденервування викривили синка. Кидав забавками, дряпався з сестричкою, дер ляльки, не давав мені нічого робити. В хаті не було нічого чути хіба одне: "Синку, це недобре! Святославе, не роби цього!"

Саме тоді Бог післав нам ще одну дитинку. Часом я полишала Ремана з сином, бо треба було йти до міста на закуп. Святослав так денервував мужа, що він тратив терпеливість. Попавши в лють, страшно карав його, але биття зовсім не опам'ятувало Святослава.

Я негодна була дати собі ради зо Святославом, бо, ждучи на прихід третьої дитинки, почувалася крайньо змучена та вичерпана. Я попросту безрадно опускала руки та дозволяла йому на все, молячись Богу, щоб чував над синком, над яким не мала жадної контролі.

Маруся прийшла на світ в осені. Це був дійсний анголик. Ми всі полюбили її. Бодай вона одна не їла мого серця.

Оля мала 13 літ, як почала поважно приятелювати зо шкільними товаришками. Я бажала, щоб вона запрошувала їх до себе, але Роман не любив галасу. Оля тікала з дому, муж карав її, але це не помагало. Оля рідко ходила до церкви, бо звичайно в неділю "була слаба". Духовний неспокій викликав у її серці бунт проти Бога та ненависть до релігії. Приклад батька пияка витворював у ній фальшиве переконання, що релігія безкорисна, а ходження до церкви не робить нікого добрим, бо її батько, хоч ходив на богослужби, був пияком, кляв, сварився зо мною та безмилосердно карав її за найменшу провину. Я вже більше не знала, коли Оля говорила правду й коли неправду.

Отак і я почала підозрівати власну дочку. Хто шукає за злом, тому воно всюди привиджується. Зо Святославом я мала стільки клопоту, що сама не знала, від чого зачинати, щоб поправити його. Я безрадно опустила руки і не робила нічого.

Святослав почав ходити до школи. Я сподівалася, що школа зреформує його. Де там! Він став ще гірший. Учителі негодні були дати собі з ним ради. Бився з дітьми, не слухав учителів, не хотів учитися. Директор кілька разів кликав мене та скаржився на сина. Я безрадно розводила руками та плакала: "Я ніколи негодна була собі дати з ним ради! Робіть, що можете!"

* * *

Саме тоді народився наш Василько. З вигляду був дуже поганий. Я ще ніколи не бачила такої шкарадної дитини. В мою душу закрався сумнів: "Чи потраплю любити його?" Стидалася сама себе, бо ж я—його мати! Принаймні був він здоровою дитиною й я дякувала Богу за це. Маруся, хоч ще маленька, була дуже заздрісна, коли я держала на руках Василька. Оттому я намагалася показати їй, що в моїм серці було доволі місця для них обидвох. Я гласкала її по русявій головці і вона щиро любила мене.

Роман, не зважаючи на гнівливу вдачу та п'янство, любив помагати своїм ближнім. Був чутливий на людські похвали й опінії. Я задумала використати його самолюбство для добра нашої родини.

"Романе", промовила одного вечора, "покину тебе, якщо не перестанеш пити і не будеш панувати над своєю гнівливістю!" Моя загроза зробила своє. Муж почав перепрошувати мене за вчинені кривди й обіцяв поправитися. Дотримав слова. Я бачила, що старався поправитися. Гнів і ненависть це страшні тягарі для людського серця. Помирившись з мужем, я чулася куди краще.

Водночас я почала частіше та ревніше молитися за себе, мужа та діти. Бачила, що сама не дам собі ради, тому з повним довір'ям звернулася до Дателя всякого добра. Тоді зрозуміла, що не Бог, а люди самі відповідають за власні нещастя. Люди роблять пляни і виконують їх. Бог помагає Своїм сотворінням, але не виконує їх праці. Люди можуть жити в згоді або в ненависті. Це привілей їх свобідної волі. Отак я зрозуміла значення святої віри в щоденнім житті людини. Страх, ненависть, гнів і підзорливість це негативні почування, які не запевняють нікому щастя. Вони тільки нищать людей і чинять їх нужденними.

За те любов, довір'я до ближніх, вирозумілість на їх хиби і готовість помагати іншим наповняють серце ідеалом і чинять життя вартісним.

Я стала розчитуватися в книжках про виховання дітей. Мені

стало ясно, що кожна людина має власну особовість, відмінну від інших. Моя помилка була в тім, що я намагалася змусити Олю так поступати, як я, хоч її вдача була зовсім відміння. Я була дуже поважна та мовчалива, а моя дочка весела та забавна.

Дотіль я ніколи не хвалила дітей, бо лякалася, що зіпсую їх, хоч нераз вони намагалися бути добрі та вповні заслугували на мамину похвалу.

Я змінила тактику з дітьми. За найменше добре діло хвалю їх і заохочую, щоб були ліпші. При цьому вияснюю, чому так, а не інакше треба поступати. Говорю їм про відповідальність за кожне слово і вчинок. Оповідаю біблійні приклади, в яких бачимо Божу любов до тих, що намагалися бути добрі та зберігали Божі Заповіді, от хоча б Авраам, Яків, Іван Хреститель, тощо. Аж сама дивуюся, як цей підхід і виклад релігії благородно впливає на діти.

* * *

Проте я сама не була б поправила лиха, що ми заподіяли дітям. Ласкавий Бог допоміг нам. В нашій парафії почали будувати рідну, українську католицьку школу. Владика прислав нашому парохові молодого, енергійного помічника-сотрудника.

Він зорганізував будівельний комітет. На моє здивування Роман вписався до нього. Що більше? Став членом товариства Пресвятого Імени Ісуса. Для молодих дівчат зорганізовано Марійську Дружину. Поширено братство вівтарної Дружини Хлопців.

У парафії закипіло нове життя і розбудилося одушевлення. Оля стала Марійською дружинницею, а Святослав вівтарним хлопцем. Кампанія на школу пішла скорим темпом. Парафіяни зрозуміли, що тільки рідна школа є запорукою життя та розвою нашої Церкви. По двох роках наша парафія здвигнула чудову школу. Тепер наші діти ходять до неї. Сестри вчительки вишколюють дітвору на добрих українців католиків. Діти знають, що вони українці, бо крім обряду в школі відбувається навчання історії України.

Аж приємно бачити, як малі діти вчаться писати і читати по-українськи. Священик пояснив батькам, що знання української мови не тільки помагає їх дітям краще розуміти наші богослужби, але й заразом підносить їх престиж в очах Америки, яка потребує людей, що знають різні мови.

Власна школа гейби розбудила нашу парафію. Багато вже тут роджених хлопців, дівчат і молодих подругів, які передтим без скрупулятно ходили до латинської церкви, поверталися до власної парафії та стали її членами. Отець сотрудник відвідав їх, пояснив церковні закони про обов'язок українців належати до рідної Церкви, роздав їм англомовні памфлети з поясненнями про наш обряд, збив фальшиве "переконання", що українці, бувши католиками, можуть ходити до будь-якої католицької церкви, бо це ніби "все одно".

Тепер у нашій парафії існують для молоді курси про наш обряд. Неодин хлопець і дівчина зрозуміли, що Церква бажає і приказує українцям служити Богу в українськім обряді.

Тепер так дітвора, як і молодь розуміють наш чудовий обряд і гордяться ним. Парафіяльне життя скріпляється, а все те завдяки рідній школі, невтомній праці Отця Пароха і Сотрудника, жертвенності Сестер Учительок і

поглибленому знанню нашого обряду між дітворою та молоддю.

Тепер всі, навіть колишні противники парафіяльної школи, розуміють, що без власної школи нема життя в парафії, нема будучности, бо тільки українська католицька школа годна виховувати наші діти на добрих українців католиків, вірних синів і дочок власного народу та Церкви.

* * *

Як же ж іде про нас, то наша родина вперше по довгих роках домашнього холоду, сварок і незгоди зазнала правдивого спокою та щастя. Ми щомісяця—всі до одного в родині—приступаємо до сповіді та Св. Причастя. Діти люблятся між собою. Не маємо з ними жадного поважного клопоту.

Роман і я почуваємося вповні щасливі, бо нам просвічує новий ідеал: дати нашій Церкві добрих парафіян. Наше життя це не мізерне існування з дня на день. Ми віднайшли самих себе, з поміччю та порадою отця пароха розв'язали домашні труднощі та спрямували власні діточки на дору дорогу, яка вчинить їх корисними громадянами людської спільноти.

* * *

Наша Оля вийшла заміж за одного з наших хлопців і тепер уже має троє діточок. Вона краще розуміє їх ніж я розуміла її, як вона була маленькою.

Найбільше ж тішить нас незугарний Влодко. Хоч його обличчя не визначається красою, за те прегарна в нього душа. Наш наймолодший син тепер кінчає гайскул і нераз звірюється мені, що хоче бути місіонером, щоб ціле життя трудитися для рідної Церкви та народу.

ПРИСТАВАННЯ З ЛЮДЬМИ

Проживаємо в світі. Стрічаємося з людьми, маємо знайомих, тощо. Тут іще нема нічого злого. В приставанні з людьми слід уважати, щоб наші розмови з ними були корисні, християнські та будуючі. Добрі християни, що є правдивими Христовими учнями, не дозволять, щоб у їх домі чи присутності велися нескромні розмови чи жарти. Слід пам'ятати, що Бог є всюди, все бачить і все знає, і що за кожну розмову з ближнім треба буде колись здати строгий рахунок.

Віра це підвалина твого духовного відродження та надприродного життя. Як могла б ти, моя Дитино, знати, служити та всім серцем любити Бога, якщо б не вірила в Нього, не подивляла Його безграничної доброти, мудрости та любови, не захоплювалася Його безконечними досконалостями? "Хто приходить до Бога, той мусить вірити, що Він існує та нагороджує тих, що шукають Його" (Євр. 11, 6). Як дерево не може рости та розвиватися без кореня, так душа не може проживати по-християнськи та спастися без святої віри: "Ми спасені ласкою через віру, це не від нас, то Божий дар" (Єф. 2, 8).

ЧИ ВАРТА БУТИ ДОБРИМ?

ПРОЖИВАЄМО в часах, в яких усе міряється дочасним успіхом, гріхами та земським щастям. Хто має більше грошей, кому краще йде бизнес, хто здоровіший, того люди вважають щасливим. За те дивляться з презирством, ба й нерідко погорджують тими, що бідні, хворі або не вміють дати собі раду в житті.

Дивлячись на позірні успіхи безбожників, безвірків і модерних поган, неодин добрий чоловік чи жінка відчувають спокусу в своїм серці, яка докучає їм: "Чому я маю бути добрий, ходити до церкви, молитися, приступати до Святих Тайн, коли лихим людям, безбожникам і безвіркам краще поводиться ніж меніш що люблю та служу Богові?"

Або може інакше спокуса пхати людину до зла та недбалости, от хоча б під оцим притекстом: "Я так довго був добрий, щодня відмовляв вервицю, помагав бідним, давав на добрі цілі, і що я з того всього скористав? Як Бог заплатив мені за це? За все те моє добро Бог дозволив, що я мав страшний акцидент, в якім малощо не стратив життя!"

Взагалі люди слабої віри, проживаючи посеред безвірків і практичних атеїстів, нерідко бувають спокушувані питати себе: "Чи взагалі варто бути добрим у цьому світі?"

Оттаким способом диявол тягне на вічне прокляття безчисленні душі, що не вміють розпізнати диявольського підступу та заломлюються в добрім християнськім житті.

Оповідають, що раз Сатана збанкротував. Сатана це провідник усіх дияволів. Збанкротувавши, виставив на продаж усе, що мав, цебто всі знаряддя, якими тягнув людей до гріха та пекла. Між знаряддями була гордість, змисловість, безбожність, розпуста, крадіж і всі інші гріхи, бо гріх це знаряддя Сатани, яким губить людські душі.

Посходилися дияволи купувати від Сатани ці знаряддя. Кожен відразу пізнав безбожність, розпусту та злодійство. Але в кутику лежав собі маленький непоказний інструмент. Дияволи стали приглядатися до нього. Жоден із них негоден був відгадати, на що б міг він придатися. Оттоді спиталися Сатани: "Що це таке та на що воно придається?"

Сатана усміхнувся та весело промовив: **"Це знеохота.** Це найкращий інструмент, щоб тягнути людей до пекла. Цим інструментом я відчинив дуже багато сердець, до яких не міг дістатися іншими гріхами!"

Добре християнське життя має свої трудності. Христос виразно заявив: **Хто хоче** (бути Моїм учнем) **йти вслід за Мною, нехай зречеться себе самого, і нехай щоденно бере свій хрест і за мною іде!** (Лк. 9, 23). Якщо б християнське життя було легке, то всі люди були б християнами; тимчасом знаємо з досвіду, що християн у світі є релятивно мало, а добрих християн взагалі небагато.

Люди, які дивляться тільки на земську нагороду за добрі діла, можуть і дуже часто зневірюються, якщо ця нагорода не надходить. За те, хто піднесе свої очі до неба, той не зневіриться, бо

знає, що правдива нагорода дістанеться йому аж по смерті, бо таку нагороду Спаситель обіцяв тим, що повірять у Нього та проживатимуть по засадам Його Святої Євангелії.

Правдиві християни ніколи не зневіряться, хоча б опинилися в неймовірних труднощах і клопотах, бо вони знають, що вони ніколи не є самі. Бог є завжди з тими, що довіряють Його Провидінню та покладаються на Нього. Вони наслідують пророка Давида, який кликав посеред небезпек, що грозили йому від численних ворогів: **Хоча б я ходив по долині смертньої тіни, то не боюся жодного зла, бо Ти є зо мною.** (Пс. 22, 3).

Правдивий християнин завжди піднімає очі до неба, особливо в часі горя та нещасть і кличе: "Мій Боже, щастя, що Ти обіцяв мені по смерті в небі, таке велике, що варто за нього мучитися та страждати тут на землі, бо земські страждання скоро минаються, а вічна слава в небі триватиме навіки".

Свята Євангелія нераз пригадує нам, що Христос обіцяв страждання Своїм вірним. Хіба Він не заявив декілька разів, що багатства не є нагородою за добре життя? Хіба ж не кликав до багачів цього світу: **Горе вам багатим! Горе вам, що радуєтеся, бо ваша радість повернеться в смуток?!**

З цього видно, що добре життя не доконче запевняє християнам багатства, здоров'я та життєві успіхи в бизнесах. З другої сторони Він запевнив визнавців Св. Євангелії, що наші страждання ніколи не перевищатимуть наших сил, бо Божа ласка завжди скріпляє тих, що покладаються на Бога та признають Божий палець посеред страждань і життєвих нещасть.

Воно справді деколи так буває, що лихим людям і безбожникам краще в світі ведеться ніж добрим. Але це їх земська нагорода за деякі добрі діла, що вони виконують. Бог знає, що не зможе нагородити їх по смерті, бо вони будуть прокляті, тому вже тут на землі нагороджує їх земським щастям, бо вічного щастя вони ніколи не зобачуть. Бог вже тут на землі платить їм за ту крихітку добра, що вони вчинили, але за те строго покарає в другім за лихе нехристиянське життя. Отож безбожникам не слід завидувати, але треба радше молитися за них і співчувати їм, бо це люди засуджені на вічні муки по смерті.

Християнин не повинен ніколи зневірюватися, бо Бог годен допомогти йому навіть у найбільших нещастях, якщо буде довіряти Йому та молитися до Нього. Для правдивих християн нема в світі безвихідних положень, бо в Бога нема нічого неможливого.

В часі першої світової війни аліянти цебто Франція, Англія і Америка, опинилися в страшнім положенні на фронті. Німецька армія прорвала оборонні лінії та почала наступ на Париж, столицю Франції. Маршал Фош, побожний католик, був головним командантом аліянтських військ. Повний розгром загрожував аліянтам. Всі старшини і військо стратили надію, що вдасться стримати удалу німецьку офензиву. Саме тоді маршал Фош дав приказ, який здивував усіх. Ось текст його наказу до протиофензиви:

"Мій центер подався назад, моє праве крило проломане, а ліве захитане. Це знаменита ситуація для офензити. І саме тепер ми заатакуємо ворога!"

Зневірені вояки пішли в проти-

наступ, який відкинув наступаючі німецькі лави. Перемога була повна. Розгромлено німців і так закінчено довголітню війну.

Так повинні поступати християни посеред життєвих невдач. Не слід ніколи знеохочуватися, бо з нами Бог. Хіба ж Спаситель не запевняє нас усіх: **Хто витримає аж до кінця, той буде спасений?** (Мт. 24, 13).

Не наслідуймо зневіреного французького короля, Людвика XIV (1643-1715), який бажав завоювати цілу Європу, але це йому не вдалося, хоч довгі літа вів успішні війни та загортав чужі краї. Програвши останній вирішній бій, що розгромив його пляни завойовання світу, він в розпуці закликав: "Чи Бог забув, що я зробив для Нього?"—Радше наслідуй Христа, Божого Сина, що кликав перед страстями: "Отче, не Моя, але нехай Твоя буде воля!"

ПОМИЛКОВИЙ ПОГЛЯД

Дехто не їсть бараболь, бо каже, що вони занадто ситні. Чи це правда?. Ні, неправда, бо лікарські досвіди виказують, що макерони 4 рази ситніші ніж бараболя, риж—3½ рази, вівсянка (овтміл)—4 рази, чоколядовий кейк—4 рази, обаринок—2 рази, пай—3 рази.

Бараболя дуже поживна, бо поживністю один фунд спечених бараболь рівняється одному фунтові курячого м'яса, 5½ фунтам воловини, 1¼ квартам молока, 8-ом яйцям, 4 фунтам вареної капусти та 5 фунтам помідорів.

ЖАРТИ

Товариші.—В'язничний дозорець до арештанта.
—Чому вас ніхто не відвідує?
—Та хто буде відвідувати, коли всі мої товариші також сидять.

Якась осляча голова замінила мені капелюх, а залишила свій старий.
—Це міг зробити тільки хтось, що має таку саму голову, як ви.

Лікар: Пане Сенаторе, мусите стриматися цілий рік від всякої умовної праці, якщо хочете уздоровити нерви.
Сенатор. А як з сенатом?
Лікар. Е, в сенаті можете.

—Цим разом ми придержали вас, на жаль, два тижні довше у в'язниці, каже директор в'язниці до постійного гостя Копитка.
—Дурниця, пане директор, відпишете мені їх при найближчій нагоді.

—Кажете, що ваша приятелька порадила вам у мене харчуватися?
—Так, доктор поручив мені, щоби я старалася менше важити, я це сказала моїй приятельці, а вона порадила мені у вас харчуватися.

Учитель: Що це є порожнеча?
Ученик, захоплено: Я маю це в голові, однак я не годен цего виразити.

ДОРОГА ДО МИРУ

БОГ сотворив людей, щоб проживали не самітньо, але в родинах, громадах і державах. Христос проголосив світові, що всі люди є Божими дітьми, і тому оснував для них одну спільну Церкву, до якої мають належати всі народи світу без різниці, до якої раси чи культури вони належать: **І буде одна отара і один Пастир.** (Ів. 10, 16).

В Новім Завіті всі народи це члени одної всесвітньої Божої Родини, які мають руководитися гаслом Христа Спасителя: **Що хочете, щоб люди чинили вам, те саме чиніть і ви їм!** (Мт. 7, 12) Цей Христовий закон братньої любови це незрушний гранітний фундамент, на якім народи можуть побудувати справжній тривалий мир, що запевнить матеріяльний і духовний добробут всім мешканцям землі. Бог так сотворив світ, що хто помагає другим, той збагачує свою власну душу. Братня любов між усіма народами та расами світу це есенція-суть Божого Царства, яке Христос прийшов будувати в світі. Це одна з цих гранітних підвалин, на яких Бог хоче, щоб люди будували своє родинне, національне та міжнародне життя.

Все те, що робимо, так добро, як зло, деяк відбивається та впливає на наших ближніх, тому одиниці відповідають за групу, а група за одиниці, одні залежать від других. Життя це гра, в якій кожен є грачем. Якщо один грач лихо грає, на цім терпить ціла група. Якщо хтось не дбає про відпадки та кидає їх на вулицю, то ціле місто може через його небалість стати жертвою хвороби і пошести. Ніхто не сміє жити для себе самого. Життя не є грою, що в анг. мові зветься **солітер** (гра самітника). Ми належимо до всесвітнього організму, тому кожен чоловік є сторожем свого брата та деяк відповідає за його долю чи недолю на цьому та другому світі.

Хаос теперішнього світу це занедбання чи нехтування Христовим навчанням, що кожен чоловік є братом для свого брижнього. Занедбання обов'язків супроти ближнього викликає незгоду, ненависть, скарги, недовіря та війни, якщо іде про народи. З цього саме занедбання братньої любови між модерними державами походить нинішній хаос, ненависть між народами і загроза нової світової війни. Нема порядку та миру в світі, бо народи знехтували Божими законами та потоптали закон братньої любови.

В матеріяльнім всесвіті нема замішання, бо зорі та планети заховують надані їм Богом зако-

ни та правила. Якщо б зорі вийшли поза надані їм закони та стали блукати іншими дорогами, ніж Бог зазначив їм, то матеріяльний всесвіт опинився б у хаосі та сам себе знищив би.

Люди, що не мають світла християнської віри, попадають у песимізм і зневіру, як дивляться на теперішній хаос. Неодин безвірок питається з глумом і огірченням: "Де ж Бог? Якщо б Бог рядив світом, то чому б мав Він дозволити большевикам знущатися над підбитими народами, переслідувати святу Церкву, проливати кров наших братів і сестер в Україні? Чому Бог не пішле громів із неба та не знищить большевизму і не звільнить поневолених народів, які мучаться в большевицькій неволі?"

Зло завжди було на світі. Христос заповів, що в світі буде завжди зло, як сказав притчу про пшеницю та кукіль, що ростуть на цім самім полі. Проте в нинішніх часах цього зла забагато. Воно переходить межі Божої терпеливости та грозить світові загладою, бо стягає на людей Божі кари.

Людям тяжко погодити існування зла в світі з Божою добротою та мудрістю. Погани, які вірили в різних божків, вияснили зло так, що твердили, що в світі існують добрі та злі боги. Від добрих "богів" походить добро, а від злих зло і нещастя.

Християнська віра навчає нас, що є тільки один Бог, творець неба і землі, любитель добра і чесноти. Звідкіля ж тоді береться зло в світі? Зо **свобідної** людської волі! Не Бог, а свобідні люди чинять зло в світі, бо людина може бути добра або зла. Якщо б людина не мала свобідної волі, то в світі не було б ні добра, ні зла. Бувши свобідною, людина може змінити земський рай у земське пекло, повне замішання, гнету, страху та воєн. Не Бог, а люди відповідають за те, що теперішній світ стався ареною жаху, воєнних перегонів і шаленного зброєння, яке готовить людству загладу. Що люди сіють, те будуть збирати. Ніхто не збирає малин, як посіє на полі пшеницю. Народи, що сіють атомні бомби, не збиратимуть миру, але нові війни та жахливі знищення, що спадуть саме на тих, що найбільше продумують про зброю та приготовляються до війни.

Замість любови, згоди, довір'я та миру, керманичі держав сіють у світі ненависть, підозріння, жадобу, перегони в зброєнні, мрії про панування над другими народами, несправедливість, використування слабших, а потім дивуються, чому в світі нема миру та спокою. Мир в світі настане тільки тоді, як народи повірять Христові, який твердив, що всі люди, не зважаючи на державну приналежність, культуру та расу, є одною великою Божою родиною, тому люди людям, а народи народам є братами. Мир прийде тоді, як кожен чоловік бачитиме **ближнього** в кожнім чоловіці.

Божественний Спаситель притчею про милосердного Самарянина пригадав людству цю важливу правду про любов до ближнього, що єдина є гранітним фундаментом, на якому можна побудувати тривалий мир, довір'я та згоду між народами світу.

Жиди і самаряни були національними ворогами. Проте самарянин не дивився на зараженого чоловіка, що попався розбійникам, як на жида, ворога самарійського народу, але як на Божу дитину. Тому взяв його на свого осла, завіз до гостинниці та подбав про те, щоб він видужав.

(Лк. 10, 30-36).

В сьогоднішнім світі затратилося поняття про ближнього. Маємо приятелів, маємо співпрацівників по клюбах, комітетах, маємо знайомих, маємо людей, що живуть близько нас, але не маємо **ближніх.** Спитайтеся своїх дітей хто їх ближній, то вони відповідять вам: "Наші сусіди!"

Християни знають, що їхні ближні це всі люди, які живуть на світі, чи вони мешкають близько чи далеко, належать до того самого чи другого народу. Живемо в однім світі та на одній землі. І ми **мусимо** на ній жити. Як бажаємо миру, то мусимо бажати його всім народам світу. Якщо бажаємо, щоб хліб, який щоденно їмо, смакував нам, то треба дбати, щоб його теж мали голодні наші браття в Україні, Азії та Африці, бо йнакше їхня погоня за хлібом і поживою вирве нам той хліб, що маємо в руках. Світ це колосальний корабель. Ціле людство, цебто всі народи мусять разом плисти, або всі затопляться в потопі крови, що попливе по всьому світі в разі вибуху нової світової війни.

Ті, що мають засоби, мусять нагодувати голодних, приодіти голих, лікувати хворих, просвічувати уми тих, що не знають правди, перетворювати людські душі, творити новий християнський світ спертий на засадах братньої любови, бо йнакше світ залишиться ареною замішання, страждань і невпинних війн.

Дехо може відповісти: "Чому я маю журитися, чи китайці або москалі є християнами?" Чому маєте журитися? Тому, що це не тільки ваш священний обов'язок, але власний інтерес. Якщо б китайці та москалі були справжніми християнами, то ми не мусіли б боятися, що вони нагло та несподівано скинуть на нас атомні бомби та без ніякого попередження вишлють мільйони людей на "лоно Авраама".

Тільки братня любов, основана на Христовій Євангелії, переборе в світі ненависть і заведе мир між народами. Іншого ліку нема.

В часі французької революції провідники бунту проти царя та Бога безнастанно змінялися. Всі вони однаково ненавиділи Бога. Один із цих жорстоких тиранів тяжко захворів, але заборонив слугам допускати до себе священника. Навіть грозив, що священик, який поважиться зайти до його кімнати, живим ізвідтам не вийде.

Священик почув про його смертельну хворобу. Хоч знав про погрози, всетаки удався до його помешкання, щоб рятувати цю нещасну засліплену гріхами душу. Як безбожник зобачив Божого слугу, немов зрнанений звір заревів на цілий дім: "Що? тут священик! Дайте мені револьвер!"

Священик ласкаво поглянув на безбожника та спокійно промовив: "Брате, пощо тобі револьвер? Я воюю з тобою сильнішою зброєю ніж револьвер. Моя зброя це християнська любов до ближнього, хоча б він і ненавидів мене".

Ніхто не подав розлюченому безбожникові револьвера. Тоді повний шалу закликав: "Як ти поважився прийти до мене? Цією **моєю** рукою я замордував дванадцять таких як ти!"

"Брате, ти помиляєшся. Не дванадцять, а тільки одинадцять, бо дванадцятий не помер. Бог зберіг йому життя, щоб спас тебе від пекла. Цим дванадцятим священиком був я!"

Вимовляючи ці слова, священик розщепнув ковнір сутанни та

показав безбожникові близни на шиї та грудях, які отримав від нього: "Дивися на рани, що ти завдав мені!"

Геройськість священика зламала завзяття та перемогла ненависть безбожника. Він покаявся, заплакав над своїми численними злочинами та помер як розкаяний розбійник. Братня любов, натхнена Христовим духом, перемогла тирана та помирила його з Богом і людством, яке він ненавидів.

Тільки братня любов, сперта на засадах Христової Євангелії, зможе помирити народи світу та витворити між ними почуття, що вони собі браття, бо належать до всесвітньої Божої Родини. Бог їх Батько, Христос їх Спаситель, а Марія—їхня духовна Мати й опікунка.

Святий Теодор і його син Іван

ХОЧ Свята Ольга старалася виховати Володимира по-християнськи, Володимир у початках свого панування не визнавав публично своєї віри, бо хоч знав дещо про християнство, дійсним християнином не був.

В тих саме часах проживав у Києві купець Теодор зо своїм малолітнім синком, Іваном. Теодор був купцем, чому й зчаста їздив до Царгороду, де запізнався із християнством.

Христова релігія полонила його душу, захопила його серце, бо це релігія любови Бога та людей. Християнський Бог це Бог любови та милосердя, батько людей, що їх сотворив для неба і вічного щастя.

Отак Теодор прийняв святе хрещення та став ревним християнином і в цій релігії виховав свого одинака. Обидва ходили на християнські богослужения, слухали вияснення Євангелії, так що внедовзі й син прийняв святе хрещення, діставши ім'я Івана.

По одному поході київські погани порішили принести руському божкові в жертву живу людину, щоб подякувати за перемогу над Ятвягами. Жереб мав рішити, кого треба було живцем спалити в честь жорстокого божка. На кого впаде жереб, той мусить померти як жертва у стіп Перуна.

Жереб упав на молодого Івана, гарного тілом і душею хлопця. Легко було метати жереб, але тяжко було виконати фатальну жертву, бо Теодор рішуче запротестував, що в божків він не вірить і не дозволить убити свого одинака в честь бездушного божка. "Я вірю в одного Бога, що сотворив небо та землю, і в Його Сина Ісуса, що прийшов на світ і помер за наше спасіння. Поки живу, так не дозволю доторкнутися вам до мого одинака, що теж вірить у живого, вічного Бога!"

Сміливість християнського батька розлютила докраю поганського старшину, що прийшов був по Теодорового сина. "Як то, Теодоре, ти сміеш противитися Перунові та нашому князеві?"—закликав старшина.

"Я люблю та слухаю нашого князя! спокійно відповів Теодор, але князь не має права противитися Богові, що є паном неба та землі та рішати, яку жертву треба приносити бездушному, деревляному божкові! Коли йде про віру, так треба радіше слухати Бога ніж князя. Я рішений тут згинути зо своїм сином, але не віддам його на жертву Перунові!"

По цих словах відважний батько вернувся з сином до хати та замкнув двері за собою. Розлючені дружинники кинулися до хати, підложили вогонь. Спалахнув дім, в якому батько та син згинули мученичою смертю за Христа та святу віру.

Наша українська, католицька Церква святкує 12-го липня пам'ять тих християнських героїв, що сміливо склали життя за Христа та Його Євангелію.

Святий Теодор це чудовий взірець для всіх українських батьків, як треба виховувати діти та гинути за Христа, коли свята віра зажадає цього. Коли б наші батьки отак защеплювали любов до Христа в юнацькі серця своїх діток, так не було б поміж нами зрадників святої віри, не було б відступників, не було б перекинчиків, що полишають святу Церкву й обряд і переходять до інших церков чи обрядів проти волі Божої та проти виразного заказу Святішої Столиці, що бажає та при всякій нагоді настає, щоб українці католики служили Богові в своїм українськім католицькім обряді.

ЦІКАВА КНИЖКА

Видавництво "Добра Книжка" видала працю митр. В. Липківського про заснування, долю, розвій і самоліквідацію УАПЦ в Україні. Манускрипт цієї важної праці дістався на волю в часі німецько-большевицької війни. Сестра митр. Липківського заховала його від знищення перед большевиками.

Митр. Василь Липківський, який по самоліквідації УАПЦ проживав зо своєю сестрою, написав історію цієї Церкви, як вона повстала, як відорвалася від московської Церкви, як організувалася, як намагалася здобути для себе канонічне висвячення єпископів, як москалі-епископи в Україні поставилися до неї, як власна її ерархія та священство на послугах большевицької поліції ліквідували цю Церкву, тощо.

Книжка виявляє всі слабі сторінки цієї церковної організації, що назвала себе Укр. Автокефальною Православною Церквою. Большевики використали ці слабі сторінки молодої організації та зовсім знищили її в 1930 р. таки при помочі самої ерархії цієї ж Церкви.

Прикро воно вражає, що між стількома єпископами в Україні, по розвалі царського самодержав'я в Україні, не знайшовся ні один єпископ, щоб уділити свячень митр. Липківському та його епископам, хоч грузинська Церква, відділившись від московського патріярхату в тім самім часі, що й українська, потягнула за собою всіх єпископів, священиків і грузинський нарід.

Сам митр. Липківський у цій книжці подає імена численних зрадників поміж укр. автокефальною православною ерархією та зве їх "христопродавцями".

Книжка тим цінніша, що о. Др. М. Соловій, ЧСВВ., долучив до неї свій додаток, в якім на основі писань митр. Липківського з'ясовує та доповнює історію долі цієї Церкви. Він слушно зазначує на 226 стор., що зародки розкладу цієї Церкви були вже в самих початках її організації в 1921, бо вона не була поставлена на сильних основах вже тоді, як почато організувати її. Це саме признає й митр. Липківський, який каже, що на духівництво ця Церква брала кого попало. Зрештою ідеологія та засади цієї Церкви були такі, що й без большевицького гнету вона не була б перейшла проби життя, як це аж надто явно видно в житті Українських Православних Автокефальних Церков у вільнім світі... Нема в них одного найвищого авторитету, тому ці Церкви опинилися в хаосі та замішанні, з якого негодні вийти...

Цю книжку можна замовити в:

ALEXANDER MOCH
6 Churchill Ave., Toronto 3, Ont.

Преподобний Отче Редакторе.

Переглядаючи книжки одного з моїх приятелів найшов я в польському місячнику "Культура", що друкується в Парижі, "Фрагменти зо споминів Шембека". Це останній польський віцеміністер Закордонних Справ перед 1939 р. З цих споминів два уступи відносяться до справ Унії і нашої Церкви — розмови Шембака з нунцієм Апостольської Столиці—о. Кортезі та з проф. економії в університеті у Львові, проф. Стан. Грабським. Вважаючи, що ці розмови можуть—з огляду на їх джерело

і розмовців—зацікавити наших дослідників і знаючи, що Ви займаєтеся цими справами, рішився я переложити ці розмови на українську мову і переслати Вам до Вашого вжитку. Переклад зроблено дослівно, так що він є дійсно копією надрукованого. До того позволю собі додати ще свої особисті завваги. Вони слідуючі:

1) Вражає гострий тон Нунція, якщо зважити, що говорить дипломатичний представник з представником уряду.

2) Для Шембака не існують загалом т. зв. меншини в тодішній Польщі, коли він твердить, що з проєктом Ватикану —"ніхто в Польщі не погодиться".

3) В 1938 р. тоталітарний польський уряд не потребував "переборювати" якихнебудь труднощів в своїх потягненнях, бо він видавав тільки приказ, а Сойм і Сенат були декорацією без ніякого реального значення.

4) Наші ліберали часто замикають очі, а може ізза браку відповідної підготовки не здають собі справи з того, чим була Унія для Зах. України і чим вона могла була бути для цілої України. Наші вороги—поляки устами Шембека вважають її **нещастям** для Польщі.

5) Про особу проф. Грабського, котрий мабуть був одним з найбільш ворожо наставлених поляків до українців, треба згадати слідуюче:

Він закладав з пок. Й. Пілсудським ППС — польську соціялістичну партію.

Від 1919-1929 рр. був провідником Народних Демократів, популярно званих всеполяками або ендеками. В тому часі гостро поборює Пілсудського між іншими за його вороже наставлення до Росії та колишнього союзу з Петлюрою. В тридцятих роках стає поклонником організації пілсудчиків Озон —Обуз зєдноченя народового. Від 1939-1944 він прихильник ген. Сікорського і його політики. А від 1945 агент голови комуністичного уряду в Польщі Беруті.

В 1921 р. на посвяченні пам'ятника "Оборонцуф Львова" Грабський підкреслює, що до 25 років не буде "ані єднего русіна в Малопольсце Сходней". Його пророцтво сповнюється. В 1946 р. по "русинах" і слід загинув, остались тільки українці і той самий Грабський вже в новому характері—голова репатріяційної комісії—на польському вічу у Львові і взиває поляків виїздити зо Львова до—**Польщі!**—Добре то в старині казали: Божий млин меле поволі, але певно!

ІСТОРИЧНИЙ ДОКУМЕНТ

Фрагменти зі споминів польського віце-міністра Закорд. Справ ШЕМБЕКА —оголошені друком в польському паризькому журналі "Культура" ч. 6/ з 1952 р. на ст. 49-73.

На ст. 64 і 65 і занотовані дві розмови, що творять важний причинок до тодішнього наставлення польського уряду до українців загалом, зокрема до української католицької Церкви. Подаємо дослівний переклад тих розмов.

Розмова з нунцієм Кортезі дня 27 жовтня 1938 р.

Я вручив йому записку (з мапою) відносно поділу львівської архидієцезії (лат. обряду) і створення дієцезії з осідком в Станиславові. Він прийняв записку без спеціяльних завваг.

Я заявив відтак, що бажаю нав'язатися до нашої останньої, приватної розмови в справі створення дієцезії візантійсько-слав'янського обряду в Ковлі.—Вже з тодішньої моєї реакції на його дотичну пропозицію він міг заключити, що моє відношення до того проєкту негативне. Нунцій притакнув кивком голови. Я бажав однак провірити мої власні погляди і хочу сказати йому сьогодні—зовсім приватно—що слідує: Я набрав переконання, що створення такої дієцезії є неможливим, що з цим ніхто в Польщі не погодиться та що ніякий польський уряд не зуміє перебороти цих труднощів. Крім цього висунення цієї справи не причиниться до покращання відносин між польським урядом і Ватиканом. Нунцій, що був виразно дуже невдоволений тою відповіддю, зазначив, що подібні аргументи він чув вже від Дра Борковського (тодішній начальник Виділу Віроісповідань в Мін. Освіти). Мимо того мусить ствердити, що ті відносини, які існують під релігійним оглядом на східніх окраїнах—є неможливі і длятого конечним є унормувати ту справу. Бо там існує **стан релігійного переслідування.** Влада робить все тільки для західнього обряду і для православної Церкви, а переслідує візантійсько-слав'янський обряд. Нунцій навів мені факти, що трапилися в Грубешові в каплиці, що нею опікуються Сестри візантійсько-слав'янського обряду. Відповідно до заяви нунція старосство примінило надзвичайно гострі репресії супроти Сестер. Так само стосується систем найбільших шикан у відношення до монаха-капуцина, голяндця по національності, що доїзджає до Пинська викладати в духовній семінарії. Нунцій підчеркнув, що міг би навести більше таких фактів. Я відповів, що з поодиноких фактів не можна робити загальних заключень. На пограниччі стосуються деякі спеціяльні зарядження і длятого не можна вимагати, щоби в тому напрямі робити якінебудь виїмки для Церкви. На це нунцій відповів, що на згаданих теренах існує систем систематичного переслідування—поборювання візантійсько-слав'янського обряду та що він є дуже добро поінформований про ситуацію на тому терені. В розмовах з урядом нунцій говорить тільки на основі документів. Коли я ствердив, що візантійсько-слав'янського обряду **не можна вважати за позитивне явище,** нунцій висказав своє зачудування того рода становищем у відношенні до обряду, що є інтегральною частиною католицької Церкви. Я заявив, що якщо наша розмова є приватною, то можу тільки ствердити, що особисто **вважаю Унію за велике нещастя для Польщі.**

Розмова з проф. Грабськими того самого дня.

Спочатку ми говорилип ро останні політичні події. Він зазначив, що на його гадку полагодження справи Заользя було знаменито переведене. Має одначе великі застереження щодо нашої пропаганди. Крім цього, мешкаючи в Сх. Малопольщі, глядить на цілу проблему з точки видження реакції, яку викликує засада самовизначення на український рух. Та реакція є дуже сильна і це є причиною, що у Львові не має такого одушевлення, як у решті Польщі. Бо в дійсності засада самовизначення є дуже небезпечним прецедентом з уваги на українську проблему. В дальший розмові проф. Г. подав мені до відома дуже радикальний програм відносно українського питання в Польщі. Розказував, що у Львові зорганізовано бригаду праці посеред польської молоді і літом та організація працювала на терені цілої Сх. Малопольщі. Її завдання—це освідомлювати польський елемент, що під національним оглядом пасивно заховується. Гр. зазначив, що найважчою є ситуація самого Львова, окруженого перстенем українських повітів. На тім терені треба перевести інтензивну польонізаційну акцію. Передовсім треба протидіяти українізаційній діяльності руських священиків. Відтак ми говорили про церковні справи. Гр. виступав дуже нагально проти слав'янсько-візантійського обряду. Він показався горячим прихильником поділу львівської архидієцезії і створення нової латинської—що на його гадку—повинна мати свій осідок в Тернополі.

Др. Я. Левицький.

ЛИСТ З АНГЛІЇ

Лондон, 11. 6. 1959

ВПреп. Отче Протоігумене,

Користаю з нагоди сьогоднішнього Свята Вознесення, щоб написати дещо Вам про життя нашої Церкви в Англії.

У першу неділю березня відбулося урочисте благословення нової укр. катол. церкви в Бедфорді, де парохом є Всч. о. Іван Гасяк. День був дуже гарний. Люди з різних околиць, навіть один автобус з Лондону, прибули на це торжество. Чин благословення Церкви відбувся перед Службою Божою. Покровителем нової церкви є Св. Священч. Йосафат.

Першу Сл. Божу в новій церкві відправив о. Ген. Вікарій в асисті Всч. оо. Ів. Гасяка й ів. Шевціва, який зараз виїхав до Австралії на душпастирську працю. Після Євангелії о. Ген. Вікарій виголосив проповідь про приємети і завдання Христової Церкви на землі. Вечером відбулась святочна зустріч Бедфордської громади з о. Ген. Вікарієм. Бедфордська громада дуже задоволена зо свойого о. пароха Всч. о. Ів. Гасяка, який протягом одного року часу потрапив купити цю церкву за 1,900 фунтів і що неділі править в ній богослуження.

Великодні Свята відбулися дуже гарно в Лондоні цього року. У Страсному Тижні відправлено всі Страсні Богослуження. Воскресну Утреню відправлено в Велику Суботу ввечорі. Після Утрені відбулось урочисте посвячення пасок.

Хотяй на наш Великдень падав дощ, всетаки прибуло понад 350 людей на Службу Божу. Пополудні я мав другу Великодню відправу в год. 4. для наших вірних у Іпсвич, що є приблизно 80 миль на північному сході від Лондону. З собою беру все, що потрібне до Служби Божої, навіть власного дяка й старшого брата.

У днях 16-18 травня ми мали честь гостити у себе делегатів і гостей з Франції, Німеччини, Бельгії та Італії, які прибули сюди на Конґрес Українського Христ. Руху.

Конґрес відбувся в місті Ноттінґгам. Стояв на високому рівні. На початку була Соборна Сл. Божа, яку відправив о. Ген. Вікарій в асисті Впр. оо. Левенця, Ів. Гринюха та А. Михальського. У неділю була урочиста Сл. Божа з дияконом. Сл. Божу співав місцевий мужеський хор під проводом п. диригента О. Пицка., Всі сесії відбулись в приміщенні одної католицької залі.

На Конґресі були відчитані привіти 4. укр. Владик, і згадка про 40 інших пись-

менних привітів, які надіслано на руки Президента УХР з тої нагоди. Було також 10 устних привітів від місцевих церковних і громадських Установ.

Під час Конгресу виголошено 5 доповідей. Першу доповідь мав Др. Маркіян Заяць (Мюнхен) на тему: До релігійної постанови українця (аналіза минулого й сучасного) наші завдання з погляду. Тема другої доповіді Проф. др-а Олек. Юрченка (Мюнхен) була: Сучасне політичне положення України. Дуже гарну доповідь мав о. Др. Ів. Гриньох на тему: Українська Церква в обличчі нових завдань на европейському Сході. З черги 4-та доповідь п. Мґ-ра Цимбалістого (Лондон) була на тему: Культурна Акція за кордоном— найкращим засобом інформації про Україну. Остання доповідь була п. Проф. Вол. Янева (Сарсель), Президента УХР, на тему: До питання Української Визвольної Концепції і завдання УХР-ху з цього погляду.

Кожна доповідь тривала не менше 1 годину, а деякі по 2 і 2 і пів. Як Конгрес то Конгрес! Нехай кожний має нагоду виговоритись і дещо цікавого почути!

В неділю 24 травня українська громада в Лондоні мала честь вітати свойого Екзарха, Його Еміненцію Кардинала Годфрея до своєї церкви на Саффрен Гіл.

Погода була чудова! З усіх сторін міста та околиць прибули вірні ранень-ко до Церкви, щоб привітати свойого Достойного Гостя.

В годині 10-ій рано Його Еміненція, враз з Своєю асистою, прибув автом до нашої церкви. На зустріч вийшов о. Генеральний Вікарій.

В середині церкви чекала асиста українських священиків і вівтарна дружина. Малі діти з суботньої школи стояли по обидвох боках в гарних українських строях. При вході церкви п. інж. Гаврилів привітав Еміненцію по стародавньому українському звичаєві хлібом і сіллю, а о. Ген. Вікарій передав церковні ключі, підкреслюючи їхнє символічне значення.

В годині 10.30 рано почалась урочиста Літургія, яку відправив о. Ген. Вікарій в асисті Всч. оо. А. Маркевича та П. Когута. Дияконував Всч. о. Ів. Гасяк. В часі Літургії співав мужеський хор з Ковентрі під умілою управою диригента п. Костюка.

Після Євангелії о. Ген. Вікарій привітав Його Еміненцію в українській та англійській мові, підкреслив значення цього радісного дня для українців у Лондоні, і згадав про долю укр. Церкви в Україні й на еміграції.

Після заамвонної молитви Його Еміненція виголосив коротку проповідь, в якій виявив захоплення східнім обрядом і свою батьківську любов до нашого народу. При кінці проповіді дав усім приявним ап. благословення.

Після Літургії відспівано многоліття в честь Святішого Вітця, Його Ем. Кардинала, всіх українських єпископів, священиків, всіх приявних гостей і укр. народу.

В год. 1.15 попол. відбувся бенкет у честь Його Еміненції в одному з кращих готелів коло Вестмінстеру. У цьому бенкеті брали участь тільки визначні та запрошені гості.

В год. 4.00 попол. відбувся концерт в честь Його Еміненції в катедральній залі Вестмінстеру. В цьому концерті виступав той самий хор з Ковентрі, що співав Сл. Божу в церкві рано та укр. балет "Лиман" з Лондону.

Програма концерту складалася з вибраних українських пісень і народних танців. Концерт тривав всього півтора години. Його Еміненція прибув доперва на другу частину програми й остався до кінця. Ціла програма дня пішла дуже гладко й напевно останеться солодкий спомин цього радісного дня в пам'яті всіх учасників.

У середу 10 червня відбувся Соборчик наших Священиків у Лондоні. Ранія сесія відбулась у нашому церковному Домі на Актоні, а пополуднева сесія відбулась в палаті Архиепископа Вестмінстеру, в якій взяв участь наш Ап. Екзарх.

У місяці серпні вибирається звідсіля українське паломництво до Люрду. Ті, що не будуть могти поїхати до Люрду, зможуть поїхати до Голі-Вел у північній Валії, або до Волсінгґаму в східній Англії. Це два славні відпустові місця на цьому терені. Іншими словами буде три паломництва: перше до Люрду від 31 липня до 6-го серпня; друге до Голі-Вел у неділю 9-го серпня, а третє до Волсінгґаму у неділю 30-го серпня.

Цього тижня я мав нагоду стрінутись з Всесв. о. Прелатом В. Кушніром, який прибув з Вінніпегу до Лондону на З'їзд НАТО. Всіх делегатів з цілого світу було понад 650.

Думаю що на цьому треба мені кінчати цей лист. Дуже перепрошую, що скоріше не відписував Вам.

Тимчасом щиро здоровлю всю братію і поручають Вашим ласкавим молитвам.

Остаюсь Вам все відданий в ІМЙА.

о. Павло Малюга, ЧНІ.,
Генеральний Вікарій.

Seat of Wisdom

by
John P. Schaefer, C.SS.R.

WHAT kind of a woman was Mary? Was she beautiful? Was she shy and retiring? Was she an intellectual genius? About these and a thousand other questions men have thought, and they have dreamed. Millions of words they have written in an effort to answer them and they have put their answers into varied forms — poetry and prose, sculpture and painting and oratory.

Perhaps one of the most challenging questions about Mary is that which deals with her knowledge. How much did Our Lady know? What kind of a mind did she possess? Did God merely equip her physically and spiritually for her sublime role as Mother of God? Or did He also grant her intellectual gifts beyond compare?

Theologians and scholars have thought long and prayerfully over these questions. They have been handicapped by a lack of information — for little is written of Mary in the Scriptures and in the writings of contemporaries. For this reason they have felt their way carefully, prudently, reasonably — basing their conclusions upon the solid theological principle about Mary: 'What privileges God has bestowed upon Mary, He has given her to fit her, in herself and because of Her Son, for her office as Mother of God.' The following is a summary of their conclusions. Undoubtedly, future theologians will advance farther. For it is an equally sound theological principle, that "never can enough be said about her."

1. *Beatific Vision*

When theologians speak of the knowledge possessed by Mary, their concept of 'knowledge' has a far wider meaning than does ours. For theology is the science of God and of divine things. And, therefore, the greatest, the most sublime knowledge is that which God possesses of Himself and that which His creatures can possess of Him.

The vision, or knowledge, of God by the angels and the blessed in heaven is known as the 'beatific vision'. It is something which so far exceeds the natural capability of the human intellect that God must grant it a special spiritual help, called the 'light of glory.' With the aid of this 'light of glory' the human and angelic mind is made capable of knowing or seeing God as He is in Himself.

Did Mary possess the beatific vision? Did God allow her to know, to see Him as He is in Himself? Sacred Scripture tells us absolutely nothing of this. But theologians prudently reason that God did not grant this privilage to Mary as a permanent gift throughout her life. For Our Lady was constantly advancing in grace — a thing which she could not do had she possessed the permanent vision of God, the *fulness* of all grace. Moreover, Mary possessed and practiced the virtue of faith, which would be completely incompatible and entirely unnecessary in one who already *saw* God.

There is a strong possibility, however, that at times during her life

God did grant Mary the vision of Himself. Sacred Scriptures does reveal that God granted this privilege to the prophet Moses, and to St. Paul. Surely, therefore, it is not a wild stretch of one's imagination, rather we would reasonably conclude, that God would accord the same privilege, and much more often, to one who was infinitely closer and dearer to Himself than were Moses and Paul.

This probably is based, as are all of Mary's God-given privileges, upon her divine Maternity. Because she was Mother of God she was accorded a peculiar and beautiful relationship with the three divine Persons. Surely, it would be becoming that, at least during the more solemn and important moments of her life (for instance, at her Immaculate Conception, the Annunciation, the birth of Christ, on Calvary, at her own death) Mary be allowed to see clearly the God with whom she was so intimately associated.

2. *Infused Knowledge*

Because of God's mysterious and marvelous ways of dealing with men, theologians deduce that God must have granted to Mary still another wonderful kind of knowledge. This they term 'infused knowledge.' Such knowledge is that which is acquired not by one's own efforts, but is produced by God Himself in the intellect.

A little thought will reveal that God has so acted throughout history. For instance, He must have given such knowledge to Adam, for He created our first parents in an adult stage. And to His prophets also He must have granted such knowledge, for how else can their knowledge of distant and future things be explained? History also attests that He has dealth in like manner with many of His saints.

So also, theologians deduce, did God also deal with Mary — infusing into her mind the knowledge of many things which naturally she could not know or which, according to normal processes, would require a long period of time for her to acquire by her own efforts. Such knowledge God must have granted her because, from the very instant of her conception, she advanced in grace, a thing impossible without the use of reason and the possession of knowledge.

Such a fulness of knowledge did God thus grant to Mary that it was more perfect than that which He granted even to Adam. For her worthy and intelligent fulfillment of her office as Mother of God and Co-Redeemer of the human race, she possessed a full knowledge of such natural things as are required for an understanding of Sacred Sriptures— for instance, history, geography, astronomy, etc. Especially must God have granted to her a knowledge of supernatural matters befitting her state and dignity. She therefore new all theological truths more perfectly and completely than did all men and all angels.

A knowledge of future things, too, God must have confided to His Mother. For as the Son, the Redeemer, knew all that would occur until the end of the world in His plan of redemption, so it was becoming that the Mother, the Co-Redemptrix, should know proportionately the future of her redemptive merits. Probably, therefore, God granted to Mary full knowledge of the sanctification and salvation of each and every one of the faithful.

3. *Natural Knowledge*

Reasonably, and this is an understatement, can it be said that Mary's natural knowledge was more perfect than that of any other man. For hers was a most acute intellect and most perfect body. Her internal and external senses were endowed with the greatest perfections. All of this

because Mary was not subject to the effects of original sin. And, therefore, no distraction, no disturbance and clear conception of her mind.

Mary had a bit of an advantage, too, in her sources of knowledge. In the first place, God had infused such a great fund of knowledge into her mind which she could draw. Her own readings of the Sacred Scriptures and her meditations upon them undoubtedly contributed much, also, to her store of knowledge. But, most if all, probably, did she profit from her conversations with the angels and especially from her long association with the most perfect mind of all, that of her God-Man Son, Jesus.

Correctly, then, could Cardinal Leperier note that the "Blessed Virgin could learn nothing from men, such was her bodily and intellectual perfection."

It is a natural conclusion from this perfection of Mary's mind that she was free from all error and ignorance. For error is a judgement of one's mind, accepting as true something which is false. As such, error is a result of original sin. And since Mary was free from original sin she could make no such an error.

Nor, in the proper sense of the term, could Mary be said to be *ignorant* of anything. For ignorance denotes an imperfection, a lack of knowledge which one should possess. And, because of her dignity and her freedom from original sin not even the slightest inperfection can be attributed to her. It is true that there were many things which Mary did not know — but she can not be said to have been ignorant of things which she should have known.

This is but a brief summary of the teachings of theologians concerning the extent and perfection of Mary's knowledge. It is one more of the countless perfections, conferred by God upon His beloved one. Not only because she is Mother of God is she hailed as the SEAT OF WISDOM — but also because of herself.

—— ● ——

EARTHQUAKES

THE MESSINA earthquake of December 28, 1908 in Cicily, Italy, ranks among the worst earthquakes of the 20th century and was one of the most disastrous in world history. It covered many square miles outside the city. Between 60,000 and 85,000 persons lost their lives in Messina alone. The whole loss in human lives amounted to some 200,000.

There are several cases of earthquakes, such as landslides, explosions, volcanic activity and any abrupt movement by a mass of rocks.

Most destructive earthquakes are caused by rocks within the earth that under stress break or shift to a position where they are under less strain.

The earthquake belt lies along the coast of the Pacific Ocean, through China, India and Asia Minor, following the general direction of the Himalayan Mountains, the Caucasus, and the Alps to Gibraltar. Volcanoes are found in the same general regions.

Generally speaking, every year there appears to be one great earthquake, 10 major quakes, 100 destructive quakes, 1,000 that are damaging, 10,000 shocks and 100,000 shocks which are felt over a fairly wide area.

YOU CAN MOVE MOUNTAINS

by
Theodore Bleech

THE following headline appeared in a recent column of a newspaper, "Crooks Take Over Labor Unions, If Rank and File Shun Meetings." The author bewails the lamentable fact that the public too often forgets and lets men fight alone in their struggle to rid organizations of corrupt officials and hirelings. The rank-and-file of scores of locals forget an old truth that an injury to one is an injury to all.

The indifference of good people is underscored in the following report from a northeastern state which demonstrates the monumental negligence of most people towards ameliorating and removing evil practices and conditions. In that state the legislature passed a law requiring all unions to file annual financial reports. Some six hundred unions reported. It was presumed that the rank-and-file would be interested in what happened to their money. It was discovered that of the tens of thousands of workers, only one man came to inquire.

AFL-CIO president George Meany said the following at a union convention. "... In finding the answer from our trade-union point of view we must look at the problem and say: 'How did these things happen?'

"I tell you why they happened. They happened because the unions got away from the members or the members got away from the unions. It can't happen if union membership meetings are fully attended and if reports are made periodically to those meetings...

"... We've got to find some way to bring about an attendance of the workers at the meetings of their unions ... there is something fundamentally wrong in the approach to the trade union movement by some of the people who have come into it in recent years.

...If the concept is that the union is some sort of business entity and you pay your dues to it and then look to results, then ... people who are dishonest and have motives of their own ... will come in and take over..."

One of the causes of the deteriorated state of certain organizations can be gleaned from this comment of a remorseful father who lost a son in Korea. "When so many voters fail to vote or see to it that only the best qualified, high-caliber men are chosen and delegated to do our work as we want it done, there are always plenty of misfits, cheap politicians and gangsters ready to slip in and adroitly take over."

Where are you voters? Where are you good people? Where are you abstainers? Where are all the many Monday-morning quarterbacks? You are wrong, very wrong, if you are absent. An old French saying has it, "The absent are always wrong."

We are either for something; or we are against it — we either want good education, good labor-relations, good government — or we can just do nothing about it.

We either want the peace of Christ to win the world or we can be satisfied to let things take their course and let the godless take over.

While on duty in the Far East, the British High Commissioner was appalled at the placidity and indifference of people who were on the verge of losing their freedom. While communist agitators and guerillas were busy undermining and making trouble those who had everything to protect and save went about their selfish and unconcerned ways. Shocked by this callous unconcern he declared: "We like to blame much of the trouble in the world on the communists when much of it can be laid at our own doorsteps because of our indifference, indolence and plain laziness. The communists seldom go to races, give dinner parties or play golf. They work. How many people on our side do the same things?"

Where are you Ukrainian Catholics who hesitate to defend your persecuted brethren and Church behind the Iron Curtain by your word, your prayers, your letters? Pray for the courage to defend the suffering. If the communists disappeared we would still have great problems because not everybody is doing enough of that which he ought. Too many of us defend the persecuted, the maligned, the underdog in the comfort of our easy chair while watching television or reading the newspaper where all the performances for good or bad are being enacted. We take our bold stands and make our defenses because the comfort and conveniences are a cushion against imposing obligations and commitments.

We must speak up and act where the hideous and sordid facts of actuality confront us in the waterfronts of our neighborhoods, in the destitution of broken homes or lax Catholics, in the meetings of the worker's unions, in the Parents-Teachers Associations meetings, in the city council meetings, with the generosity, kindness and intelligence of our hearts, minds and industry.

Think of the many individuals who have gone before us and those of the present who have done so much for us and still continue to do so, then, our purported "too-busy" and "no-time" justifications will pale from absurdity. Think of how much Christ underwent in torture, in malice, derision and scorn to save us so that we could be happy eternally. Recall the scoffing, deprivation and hardship that Christopher Columbus underwent before he discovered America for which millions who were to come after him now enjoy the fruits of his great sacrifice. Go back to the days of George Washington at Valley Forge where he and the tattered, frozen, hungry and tired soldiers fought heroically for a great cause. Think of the millions of slaves who were sent to Siberia rather than compromise their principles — these martyrs who keep the hope of all that is sacred in all the greatness of the heroes of all ages.

Those that have lost their precious freedoms have to begin the struggle from scratch, all over again. We, in the blessed and free lands of North America, are asked merely to be on guard by watching, praying and doing, because the godless are seeking the ruin of many who are not aware of their insidious and destructive mission.

A little effort, a word, a prayer or letter, may result in saving many a person from abuse of their faith or rights. The fate and salvation of many may depend on your courageous stand. "It is not possible for everyone to have a great intellect; but it is possible to have a great heart."

Whenever you feel sorry for yourself think of all the handicapped people in the world like blind, deaf and mute Helen Keller, the iron-lung paralytic Fred Snite, Jr., the crippled president of the United States of America, Franklin Delano Roosevelt, and countless others who rose above their great physical distress to become the admiration and example of the entire world. A blind deaf and crippled 31-year-old kept up the good fight. She attained a Bachelor of Arts degree from the University of Minnesota, accepting her degree at graduation exercises on a stretcher.

These are examples of what can be accomplished if we put our minds to it. You can make your world a happier place to live in if you cooperate with Christ by taking up your cross daily.

HOW TO KEEP YOUR YOUTHFULNESS

● **EVERYONE wants to remain strong and young as long as they can. Many people unnecessarily age before they are old.**

Here are some rules of a "do-it-yourself" program for keeping young and healthy:

(1.) Keep a balanced diet, including plenty of protein, vitamins and fluids and less fats and calories: boiled meat, potatoes, good bread, eggs, milk and fresh fruits.

(2.) Get plenty of rest for both mind and body. Avoid strain of any kind because it hurts your nerves without solving the problems.

(3.) Cultivate joyful disposition. It's the best antidote for tension. If you are staying on good terms with your Heavenly Father, you have no reason to be sad or to worry.

(4.) Have interesting recreational hobbies. People need relaxation to rebuild their used energies. Tired people are ineffetive and unhappy.

(5.) Get rid of anxieties and worries as soon as they hit you. Habitual anxieties are able to poison your blood, cause serious sickness and rush you to the grave long before the Lord would see you dead.

(6.) Work with zest whatever your job or profession may be. A happy worker is a candidate for a long happy life.

(7.) Love people and people will love you. Friendships are a good medicine for monotony and unhappiness.

(8.) Expand your knowledge. You're never too old to learn things and make your life more pleasant.

(9.) Exercise your muscles and continue to work. Physical work keeps your physical capabilities in order. Appropriate exercise relieves anxiety, boredom and fatique. Persons active in sports have a greater than average vital capability.

The Secret of Fatima

(Is it a message of Hope or Doom?)

WILL the "Secret of Fatima" foretell the end of the world? Are we in for another World War? Is a frightening invasion to take place from another planet? Is 1960 the deadline of world history?

Rumors and more rumors pretend to predict that Sister Lucy's sealed secret will shock the world when its message is revealed, according to yet another rumor, on May 13, 1960 — forty-third anniversary of the Blessed Virgin Mary's apparition at Fatima.

To set at rest devout minds disturbed by such rumors, the Catholic Courier Journal presents this specially written factual report.

Here, for the first time in print, is the record of an interview Father Joseph Citrincione of St. Francis of Assisi parish, Rochester, and well known for his nightly Rosary for Peace radio broadcast, had in 1950 with two Portugal Bishops who are closest to knowing the "Secret of Fatima."

Both Bishops have held in their hands the sealed envelope with the message. Both know Lucy personally.

Both state emphatically that no one but Lucy knows the secret.

Neither of them has any inkling that the secret is a threat of doom. . .They are confident that an all-merciful God and the prayers of the loving Mother of the Saviour spell blessings rather than calamities for the world.

The two prelates point to the motto chosen by Sister Lucy herself when she changed, in 1948, from the convent of the Sisters of St. Dorothy to the more secluded life of a Carmelite nun, "I love the Immaculate Heart of Mary and I trust in her protection."

This, the Bishops state, reveals peace, not terror; joy, not fright; confidence, not despair.

The two prelates, though not relatives, both have the same last name — de Silva — a very common surname in Portugal.

Dom Manoel Maria Ferreira da Silva, an archbishop, heads his country's Propagation of the Faith Society. He has known Lucy, now 52 and sole survivor of the three child-

ren who saw our Lady of Fatima, since 1921.

Dom Jose Alves Correia da Silva, who died in 1957, was named Bishop of Leiria — in whose territory is the village of Fatima — in 1920, three years after the apparitions took place. Dom Jose was a seminary professor and taught the young Dom Manoel and the two remained close friends over the following years.

Dom Manoel arranged for Father Cirrincoine to meet the Bishop of Leiria- Fatima during the 1950 visit to Portugal.

On that occasion, Sept. 17, 1950, at Bishop Jose da Silva's summer home, Father Cirrincoine asked him these specific questions:

1. *Is it true Pope Pius XII was given the secret message and did he faint when he read it?*

This Bishop answered, "Absolutely no. The sealed letter has remained in my chancery office safe since Lucy wrote it."

2. *Has Bishop Dom Jose da Silva read the message?*

"No. The letter has never been opened."

3. *When would the letter be opened?*

"Sister Lucy said it would be opened in 1960 if I wished to open it. I'm not sure if I will or not."

(Bishop Jose da Silva died in 1957. His successor, Bishop John Venancio, in a press statement in April, 1959, refused to reveal whether he intends to open the letter next year or not).

4. *Did Bishop Dom Jose da Silva think our Lady's requests for devotion to the Rosary and better Christian living were being fulfilled?*

"Yes. There are many signs to indicate this. It is true not everybody in the world has complied but certainly many more Rosaries are being said now than perhaps ever before in Church history. And there are so many frequent Communions, at least here in Portugal."

(Since this interview, the 1953 relaxation of the ancient Eucharistic fast law and permission for evening Masses has, in many areas, doubled the number receiving Holy Communion.)

5. *Was Bishop Dom Jose da Silva curious about the secret?*

"No. So much talk about it comes from people with idle curiosity or who seek to use the secret as a whip to drive people into church.

"Sister Lucy has never intended people should consider her a prophetess. She turned the secret over to me in 1942 simply because I asked her to. She had no intention of stirring up excitement about it. Her great desire was to be forgotten by the world and to lead an ordinary nun's life in obscurity and silence."

Confirming these statements of the Leiria-Fatima Bishop was a reply Lucia made this month when Church officials asked her about a widely circulated story of Father Augustin Fuentes who alleged that she predicted the world was about to be severely punished.

Lucy replied, "I know nothing and could therefore say nothing about such punishments as has been falsely attributed to me."

—The Catholic Courier Journal
Rochester

—— ● ——

THE LOWEST TEMPERATURE

A TEMPERATURE of 135.4 degrees below zero Fahrenheit was recorded 13 miles high in the air above the South Pole on July 16, 1958. It was the lowest temperature ever recorded in the world.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Is charity or obedience the greatest virtue?

Charity is the supreme and most perfect virtue. While Our Lord saved us through his obedience, it was his perfect love of God and his perfect love of all men which motivated his obedience.

2.) I am 17 years old and recently I met a nice boy 22 years old. He asked me to go out a few times and every time my parents refused to give me permission. Now the boy has quit coming to see me and I would do anything to have him back. What can I do to change my parents' minds?

You must first consider the possibility that your parents are wisely concerned with your own welfare in forbidding you to enter into steady company-keeping with this boy. Because you like a boy very much is no guarantee in itself that he would make a good husband for you. Tell the priest in confession about the case, answer his questions, and accept his decision.

3.) What does the elevation of the chalice and paten with the consecrated gifts recall?

The elevation of the chalice and paten after the consecration of the Holy Gifts reminds us that Jesus Christ offered Himself upon the cross for the salvation of all men.

4.) When is the soul created, at conception or at the quickening?

The soul is created by God at the moment it is infused into the new being. This new being comes into existence at the time of conception. The soul at the moment of its infusion also gives life to the new being. For this being, the parents, in cooperation with God, prepare the body; God creates and infuses the soul.

5.) I don't blame Catholics for voluntarily abstaining from meat on Fridays, but to do so because ordered to do is making a virtue of necessity.

This is not true. No Catholic is physically compelled to abstain from meat on Fridays. It is moral obligation, adding the virtue of obedience to that of Christian mortification. In your method of reasoning you should say that a man should voluntarily abstain from stealing, and that it is wrong to do so because God has said, "Thou shalt not steal." And do the laws of the land destroy the virtue of citizens because there is a moral obligation to observe them?

6.) Is there any written historical record existing of the Popes who lived in the first three centuries?

There are several extant lists of Bishops, some written by writers of great antiquity who enumerate the Roman Pontiffs from St. Peter, the first Pope, up to their own times. The very fact of the enumerations indicates the importance that ancient writers placed on the Primatial See and its occupant.

The first such testimony seems to be that of Hegesippus, probably a Palestinian Jew, who wrote about the year 180. Hegasippus traveled to Rome from Israel in the reign of Pope Anicetus (154-7), and remained in the Eternal City until the time of Pope Eleutherus (174-6).

"When I was in Rome," Hegasippus writes, "I made a succession (of the Bishops) up to Anicetus, whose deacon was Eleutherus. And Soter succeeds Anicetus, after whom came Eleutherus. And in each succession and in each city all is according to the ordinances of the law and the Prophets and the Lord" (Eusebius, Ecclesiastical History, iv, 22).

St. Irenaeus, another Church writer

who made up a list of Popes up to his time, wrote about the year 180. Irenaeus, in his 'Answer to Heresies,' said that the scope of that volume did not warrant the enumeration of the successions of all the churches. By listing the successions of Bishops, down to our time, of the greatest and oldest Church (at Rome), "a Church known to all," Irenaeus continued, we confound "all those who, for whatever reason — pride, vainglory, or blindness and bad faith — make these listings beyond what is necessary." For, the writer pointed out, "with this Church, because of its greater eminence, all Churches must agree, that is, all the faithful everywhere, for in this Church the tradition of the Apostles was always preserved by those who rule the Churches."

With that prefatory, Irenaeus showed how Peter, who founded the Church at Rome, and Paul, who aided in its instruction, handed down to Linus (mentioned in Paul's Epistles to Timothy) the Episcopacy of that Church. Linus was succeeded by Anacletus, and the latter, by Clement.

St. Hilary, writing between 360 and 370 A.D., in a poem lists the Bishops of Rome from Peter to Anicetus. So also does St. Epiphanius, writing about the year 375.

THE RUSSIAN COMMUNIST party invited a Ukrainian physiologist, a member of the Communist party since 1942, to lecture on the incompatibility of science and religion. The outstanding scientist refused. When pressed by his party chiefs, he told them frankly: "Don't force me to tell the people things which I myself do not believe. I cannot carry on scientific propaganda against God, for I am a believer myself."

It is surprising to hear such things from a young scientist raised in the Communist schools. The younger generation of Ukraine is disillusioned in Communism. Numerous boys and girls are publicly frequenting the church services. The myth of sinless and virtuous proletariat has been severely refuted by every day life and innumerous crimes among the youngsters. The Ukrainian youth which despises cheap pleasures is turning to God and religion.

The young Ukrainian generation sees clearly that Communism and no religion is the "Opium of the people". Opium stifles clear thinking and destroys man's mind. This exactly is what the Muscovite commies were trying to do with the Ukrainians, stifling in the national consclouness that they are not Ukrainians, but Russians.

They have discovered Moscow's trick and turning away from her communist doctrines, cheap slogans and ready-made formulas about the incoming paradise. In God alone they see the future liberation of Ukraine from the Muscovite domination, which costs Ukraine millions of victims destroyed by artificial famine in 1933 in which 5,000,000 Ukrainians died from starvation while the Ukrainian grain had been shoffed to feed the Muscovites. Who can forget this tragedy and stay with the Muscovite murderers of Ukraine?

THE MORNING OFFERING

O JESUS, through the Immaculate Heart of Mary, I offer Thee my prayers, works, joys and sufferings of this day for all the intentions of thy Sacred Heart, in union with the Holy Sacrifice of the Mass throughout the world, in reparation for my sins, and the sins of the world.

"CatholicEtte"

by
John Zubaly

The Home Taught Way

ONE cannot stress too much the great importance of home life as it affects the growing boy and girl. Quite frequently the spotlight of newspaper publicity falls on the numerous problems of the youth of today. To a great extent the youngsters' crimes and difficulties can be traced back to the home, where love and respect could have saved the delinquent boy or girl from much unhappiness. Thus, the statement is all too true that "there is no substitute for thoughtful parents."

The adolescent years of the youngster are spent in the home. These are the years when knowing God and His Commandmnts are all-important. Without knowing and serving God, the growing boy and girl's home-life is being deprived of a divine right and possibly of a good and useful life on earth!

Again and again a child is heard to say with pride: "My mother taught me!" or "My father taught me!" It goes without saying that a child definitely needs a teacher. Nothing should be left to mere chance when the future of the child is at stake... And, since the child has a Soul, someone in the household should see that he will learn the path to follow for his Soul's salvation.

The great responsibility of being the keepers of the True Faith rests with the parents in every home. This task is theirs until children reach maturity and become useful members of society.

The home-taught way of loving and serving God has and always will help to keep America and Canada strong!

HUMILITY NECESSARY FOR SPIRITUALITY

HUMILITY is absolutely necessary if we are to grow in spirituality. Humility is the virtue which teaches us to live in a world of reality and not a world of daydreams. It knocks down all our silly pretences. It shows us that we are worth by ourselves—exactly zero. Humility acts like a bulldozer in clearing away the rubbish of our self-conceit, and allows God to build our spiritual house on the firm foundations of complete reliance on Him.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

WHEN, oh when will some of our industrialists and business moguls understand that all Soviet Russia really wants — is our machinery and our technological know-how? Why? To produce goods the Reds would dump on the world and thus cause unemployment and the downfall of our economic system. They simply don't want what we produce, but the means by which we produce in order to sell to others and create prosperity in our free lands. It would be another matter altogether if the Reds used our technology to better the standard of living of their own enslaved peoples. But that would be renouncing the Communistic dream of world domination and is too much to expect from the heirs of traditional Russian imperialists. **** As in the past Muscovy brazenly stole the history of Ukraine, so nowadays the Red Muscovites have usurped the very terminology and vocabulary of the free world. They use the same words as we do, but have given them different, even contrary meanings. Peace is a state of affairs wherein all sides accept Communism. **** People are only those who favor Marxism. A thing is illegal if it is not in conformity with dialectic materialism. Aggression is interference with Communist activity or expansion. Democracy is Communist Party tyranny pushed down the throats of the masses. Education is instruction in dialectic materialism, or from its point of view and no other. Patriotism is local nationalism geared against the Free World until Communism takes over, then allegiance to the 'world Communist camp' etc. *** Anybody who is aware of the Red peril, which is in the process of engendering the Yellow, will agree with our missionaries that no recognition should be granted to Red China because those people who have become slaves to the Communist system want their government to fail so that they — the people — would be freed. All of which goes double for Ukraine. **** Nowadays it seems that the Kremlin is pushing its diabolical line more through certain naive, blackmailed or what have you educators, business-men, and correspondents than through local Communist Parties. **** Ukrainian Catholics of today are like the Hebrews of B.C. times. The latter's mission in exile was to propagate the notion of a unique and personal God, and the former's duty is to make known to the world that Catholicism and Latinity are not absolutely identical. **** Latinization of Eastern Catholics and Christians is certainly not according to the designs of Divine Providence. To change from the Byzantine to the Latin Rite, as some are doing, is not unlike betraying a divine trust. **** His Excellency Bishop Platon Kornyliak, the Ukrainian Catholic Ordinary for Germany, was consecrated in Philadelphia on the feast of St. John the Baptist. He is a young and very endowed churchman. *** Three young priests (our own) have been named Monsignors in Europe thanks to the efforts of Archbishop Iwan Buchko. **** According to the very Reverend Fr. Coussa, an important wheel in the Sacred Congregation of the Oriental Church, it is a pity that all Ukrainians are not Catholics. He holds that the Ukrainian soul is fundamentally Catholic. Needless to add that we agree with him 100%. **** Fr. Myroslaw Dzurman, of St. Vlad's College in Roblin, is doing excellent work travelling and speaking on vocations. Our Youth would do well to heed his appeal. **** A lot of people fear the coming of 1960. A true Catholic is always ready to die and has no fear of the worst that might happen. **** Congratulations to the three new Basilian Fathers recently arrived from Rome to join the ranks of our clergy in Canada. They are experts in the pure form of the Byzantine Rite. They also told me that His Eminence Eugene Tisserant is the greatest booster barring the Pope of course, for the Ukrainians. A more generous benefactor we've never had amongst the Latins. **** During his recent visit to the USA, Khruschev's henchman Kozlov, insincerely said that Red Russia would be on the side of the Pope if the latter were for peace. That the Pope is for genuine peace is a patent fact, but the Kremlin cannot really be for peace, for it wishes to become master of the whole world. There are all kinds of wars. The latter need not always be bloody and hot. It can be anything that disrupts order and tranquility, undermines other governments. The Reds say they are for peace, yet they try to cause trouble in lands not yet dominated by them. **** Red Russia, contrary to the belief of some, has no fixed policy. It has one aim i.e. that of conquering the whole world. To that aim they adapt their policy as they go along, sowing confusion and keeping us guessing. **** We cannot agree with some of our pseudo-liberals that the Red governments of the world are here to stay. They are as strong as their peoples are discontented. They have been bluffing all along. Ask those who have recently sought asylum in the West. **** How come Red Russia has become so strong in so short a time, when had it not been for our help, Hitler would have conquered it in no time??? How many secrets did it steal from us? How many things did it copy and ape that we spent so much money on? Their technical achievements are copies or embellishments of our own. All of which was proven at the Red Exhibition recently held in New York. A common Russian visiting the exhibition would have been much astonished to find out how conveniently he is supposed to live at home. **** It's not hard to agree with ex-president Harry Truman that most of the Americans visiting Red Russia are being 'taken in', duped, fooled and banboozled. Millions of visitors from the free world will not change the ultimate goal of the Communist aristocrats in the Kremlin, i.e. the domination over the universe. **** If the Red Dictator looks so important it's mostly because our press makes him seem so. Most free correspondents, pressed as they are for catchy head-lines by their editors, over-stress every word that self-styled 'Red oracle' mouths. **** Here is another lulu from fellow-traveller Cyrus Eaton. According to this prattling old capitalist, hell-bent on making more millions or saving those he already has, Kruschev is the most powerful man in the world today. One can imagine what most of the Red slaves would say to that! **** A Russian speaking to a non-Russian visitor: "Today we're talking about Capitalism and Communism. In a few years, we'll both be talking about Red China." Yes, even the Russians are aware of the rising Yellow Peril. **** The Kremlin gremlins were livid and rabid over "The Enslaved Peoples' Week" in the USA. Our kudos go to President Eisenhower for proclaiming it at long last. **** Did Nixon go to Russia mostly to boost his presidential chances in 1960? Too, one wonders who is really behind all

those American pilgrimages to Soviet Russia. Why stick one's head into the lion's mouth? **** President Eisenhower was bitterly criticized in some quarters for inviting Nikita the Red Fox to the USA. One American Senator even compared Khruschev to Dillinger the gangster. Come to think of it — Nikita killed off so many Ukrainians that Dillinger's record is practically lily-white in comparison with the former's bloody crimes. **** Why is it that Ukrainians are so prone to assimilation by others? In Russia we had and have russianization. In Poland we had and have polonization. And in North America we anglicize ourselves constantly. **** Even some Commies are ashamed of Khruschev. Those who viewed him on TV debating with Nixon saw why. His conduct was so uncouth as to border on vulgarity. **** One must agree with Chiag-Kai-Shek's pearl of wisdom: "Peace is not merely the absence of war, for it is also the reign of justice." **** Diabolical is the selfishness of those who wish co-existence with Communism. They willingly and cruelly write off and bury in oblivion the millions of human beings and once free nations enslaved by that unmitigated gall to propound the dignity of man. But is the latter only the apanage of those who happen to be free at this very moment? **** Thanks be to Allah! The Moslem world is finally awakening to the Red Peril. Both Nasser and Kassem are at long last seeing right through the Reds. **** It is bruited that Queen Elizabeth of Britain will give birth to a third child. It's a fine example for all those selfish young couples who care for only one or two. The procreation of offspring is the natural and primary end of marriage. **** Certain labor-union leaders act like dictators. They think they have to show their people every once in a while that they can do something big. So we have a strike, even when the workers are satisfied with things as they are. But do all of those leaders stop their own salaries? **** 'Obnova' members are their brothers' keepers in matters of the Faith. A little more apostolic zeal could save the souls of many of our future intellectuals. Now is the time to act as apostles! **** The French say that music 'sweetens' one's life. So can one really call 'Rock-and-Roll' true music? Real music is lasting and pleases everyone. Rock-and-roll must die. **** Metropolitan Sheptycky, who is to become a Saint someday soon, wanted to be a priest since childhood. His father was dead-set against his calling, but gave his consent because such was God's will. Some Ukrainian parents, who are against their sons' becoming priests just because they cannot marry, should ponder over Count Sheptycky's submission to the Lord's wishes. Too, sex is not everything in life. A lofty ideal is more gratifying. **** Going steady is a very serious matter and should not be undertaken when one is only in high-school. Why act older than we really are, indeed? **** Most of our kids would be like so many little Saints if they read less comic-books and more about the heroes of the Church. What are fictitious modern knights like Superman and Canyon when compared to St. Peter and St. Paul, or the Curé of Ars and Don Bosco? **** Did you get that new missal edited and published by the Redemptorist Fathers of Yorkton for our young people? You have no money? Well, just compute what you spend weekly on 'good-times.' **** Ukrainian parents are morally obliged to send their children to Ukrainian classes, be it only once or twice a week. We must have been made Ukrainians for some reason. *** This is the time when all our Bishops appeal to young zealous men to join the ranks of future priests. Let's pray that many will answer the call. **** Cardinal Tisserant is of the opinion that the coming Universal Council will not re-unite the Christian Churches under the jurisdiction of the Successor of St. Peter, the Vicar of Christ on earth. However, let us hope against hope. Humility, true knowledge, good-will and mutual understanding are sorely needed if such a re-union is to be brought about. The dissidents did not knock on Rome's door, yet John XXIII has opened it for them. All they have to do is come into the Fold of Christ, who Himself foresaw dissension and prayed for unity. ****

*** READ, THINK AND DO

ONE OF THE CHIEF TROUBLES of our time is that men are always in a hurry, but God isn't. We try to speed up the maturing of our children saying to our little boys: "Why don't you behave like a big boy?" We should know the answer; he isn't a big boy, that's why he does not behave like adults. When we insist that our children conduct themselves like adults it's not because it's good for them, but because it is convenient for us; not because it is right but because we are impatient.

Our impatience prevents the cultivation of great minds and big souls. Assimilation of the good is a slow process. When God wants to make an oak tree, He takes a hundred years. When He wants to make a squash, He requires only two months.

Men read too much and think too little. They cram their minds with information and soon they become like trash-littered attics—much disappears in the clutter.

It would be much better for us to become like a good art museum which clear away the clutter of mediocrity and save only the very best, so that it can be completed at length and properly appreciated. Selection and study of the best requires discretion and patience which is an unhurried attitude of mind.

The sun takes its time in rising and setting. No one can hurry it. The ice on the lake will melt when the air temperature is right. Even inventions, over which man apparently exercises total control, come in their own good time, when the culture is ready for them. Leonard de Vinci made plans for airplanes, but they had to wait until the slow sure progress of civilization provided an engine that would be able to sustian these flying machines.

Let's begin early and take our time—or God's time—in getting things done. A young girl said to her mother after a white-haired lady visitor had left her home: "If I could be as nice an old lady as she is—so lovely and so sweet —I wouldn't mind growing old."

"Well," her mother replied, "if you really want to become that kind of an old lady, you'd better begin right now. She didn't become a lady in a hurry... it took her a long time...."

Indeed, the best things in life cannot be hurried..!

FEVER

PEOPLE are afraid of fever. It is not a desease, but a symptom. Its presence is often helpful to doctors. When it comes down, there in an indication to the doctor that his treatment of the patient is effective.

MISTER BEADS AND THE PICTURE

by
John Zubaly

ONE hour out of the town of Gold Rock, Sam Beads' grey alert eyes espied the ramshackle schoolhouse beside the deserted road. With a slight yawn, the lean, bewhiskered oldster clucked to the black mules. They slowly pulled the heavily laden covered wagon as if to say, "We'll go this fast, and no faster." In a few seconds he again urged them on, then paused midway in a yawn as a feminine voice filled the early morning air of Texas.

"Peddler! Peddler!"

Slowly Sam pulled back the reins. "Whoa thar, mules! Whoa!" he yelled, and looked down at two little girls standing beside a well groomed grey haired woman. She had called to him from the steps of the schoolhouse. A few minutes later the covered wagon with the printed words on its side: *Mister Beads, Trader. 1880*, rolled with a jerking halt in front of the wooden steps.

Sam alighted and brushed the dirt from his colorless jeans. "Howdy, Ma'am," he greeted. "I'm a-sellin' pots, pans, coffee . . ."

The woman looked confused. "Oh, I am truly sorry, Mister Beads," she apologized. "I thought you would have pictures. I want to purchase a picture for the class room. I am Miss Potter. I teach here."

"A schoolma'am, heh?" Sam said grinning broadly; then he sighed sadly. Inwardly he knew he was not going to make much of a profit dealing with a school teacher. "I'm plumb sorry too, Schoolma'am . . ." he paused as one of the little girls interrupted him to speak to Miss Potter.

"So this is our schoolhouse!" she said. "I am glad I will have you for my teacher, Miss Potter."

Miss Potter smiled down at the child, brown eyed, dressed prettily. "Thank you, my dear. What is your name?"

"I am Sally. I am seven years old, like my friend Polly." She nodded toward the other little girl who was more shy. "We walked from town. You see, we just moved here last week, and we want to go to school. Don't we, Polly?"

Polly, blue-eyed, dark-haired, nodded quickly.

"Splendid!" Miss Potter said holding out a welcoming hand to each child. "I have been so busy getting things in order for the opening of school tomorrow that I . . ." She stopped talking as the girls whispered among themselves.

"Waal, good day again to yuh, Schoolma'am," Sam said for the second time. Then once more he remained and listened as the freckled faced Sally asked the teacher, "Will we learn about the Blessed Mother here?" came the poser.

Miss Potter looked surprised, then said, "No; you see this is a schoolhouse; not a church, dear."

"But my Pa," began Sally's companion, "told me to go to school and learn what I want to know. I want to know more about Our Blessed Mother!"

As he listened Sam Beads' gnarled hand went into his pocket, and

brought out his Rosary beads.

"If you want to learn more about Our Blessed Mother," Miss Potter went on kindly, "ask your father to tell you."

"I did ask my Pa," the little girl replied, "but he said he doesn't know everything about Her. That's why he told me to ask you."

"Oh!" Miss Potter sighed, somewhat impatiently. "This is not a subject for discussion in school. It is ridiculous. Not everyone believes such . . ."

Sam Beads bristled slightly and interrupted her emphatically. "I believe in Her!" He fingerd his Rosary lovingly. "I have a picture of Her too!"

The little girls looked at each other. Their eyes were wide in sheer amazement. "A . . . a picture of Our Blessed Mother!" they chorused. Slowly they drew closer to Sam. Then suddenly they giggled. "A man playing with beads!" Sally said, laughing aloud.

Sam quickly explained about the Rosary beads.

The girls looked at Miss Potter for confirmation.

The teacher nodded agreement; Sam thought reluctantly.

"First time I heard of Rosary beads," Polly said.

"Do you have a picture of Our Blssed Mother?" Sally wanted to know, reminding, "Miss Potter wanted a picture?"

Miss Potter started to protest that it was not that kind of a picture she wanted, but Sam answered, "Yep," and without another word he walked to the wagon. He climbed to the driver's seat and with one hand, removed the small framed picture of Mary, Mother of Jesus from inside the wagon. Getting off the wagon, he followed the teacher into the schoolhouse.

"You said you did not sell pictures," Miss Potter reminded as she sat down behind the wooden desk.

Sam waited until the girls entered. They also sat down on the nearby bench. "Yep, that's what I said," he answered. He held the picture in one hand while the Rosary beads dangled from the other. "I do not sell pictures, but this one, waal, I've had it for a long time, and I see that it will do more good in this classroom than in my wagon. Many children and grownups have yet to learn about Her."

"A picture of Our Blessed Mother Mary!" Polly exclaimed.

Sally got up and reverently touched the picture. "I reckon my Pa was right after all in saying to go to school and learn things."

In silence Miss Potter watched as the little girls excitedly took turns in holding the picture. Soon she rose slowly from her seat and closely examined the picture. Sam looked at her, and she quickly sat down.

"May I have the picture?" Sally asked, holding out her tiny hand.

"No! Mr. Beads, give it to me!" the other girl pleaded.

"Waal now, I got a problem," he said and rubbed his whiskered face. "Suppose we jest hang the picture on the classroom wall where everyone can see it. That way we won't be selfish. The Blessed Mother would like it that way."

The little girls clapped their hands gleefully. "That's right!" they said. "We will be here tomorrow for school, "and with a final look at Her, they ran home happily.

"With your permission, Schoolma'am," Sam said as he hung the picture on the nail directly above her silvery head. Then he added, "I want no payment for that picture."

Miss Potter said nothing. She watched as he slowly walked around the small classroom, stopping occasionally to look at the picture. "Yep, Schoolma'am," he said, "no matter whar the young'uns sit, they'll see

it."

Soon Miss Potter rose to her feet. "I don't know what to say," she faltered. "I guess there is no harm in having the picture in the classroom, and . . ."

"Thank yuh, Schoolma'am. I thank yuh!" he said beaming and, somehow, he managed to shake her hand.

Back on the driver's seat of the old swaying covered wagon, Sam Beads still fingered his Rosary. The wagon rolled onward, carrying the old man who never failed to put to good use any opportunity to tell others of Our Blessed Mother, the One of the Rosary. "I didn't need the picture anyway," he told himself. "I have Her always in my heart."

— ● —

ST. JOSAPHAT CONVERTS THE WIFE OF THE GOVERNOR

JACOB SUSHA, bishop of Kholm, author of the first life of St. Josaphat Kuntsevych and contemporary of his martyrdom, relates the conversion of a great dame, wife of the Polotsk governor Chrystopher Zenovych. Theodora, the governor's wife, was a fanatical opponent of the Union of our Church with the Holy See of Rome.

St. Josaphat was a friend of the governor and wished to convert his wife to the true faith. He paid the governor's house a few visits during which the religious matters had been discussed. The Saint showed that the Catholic Church was the only true Church because it was founded on Peter whom Christ called the rock.

The obstinate woman was unable to deny the truth, but as it is the habit of all heretics, she persisted in the heresy and would not even think of accepting the Catholic faith. The persuasions of St. Josaphat irritated her so much that she ordered several dogs to be let loose in her courtyard to make sure that Josaphat would be barred to enter her house again.

When Josaphat approached the house, the vicious dogs not only did not attack him, but they sided up to him and rubbed themselves against his legs. This was too much for poor Theodora. She was ashamed that the dogs showed Josaphat more respect than she. Contrite in her heart, she came to the Saint, begged pardon for her roughness, accepted the Catholic faith and became one of the most zealous members of our Eastern Rite Catholic Church.

EXERCISE

The effect of exercise on muscles and physical health is undisputed. Well-developed muscles are sometimes associated with a satisfied feeling. The amount of exercises taken is also important. Slight exercise such as walking has little effect on digestion. A vigorous activity stimulates stomach contractions. Exhausting exercise, on the other hand, depresses stomach activity. If done after a heavy meal, nausea and vomiting may result.

Exercise helps the muscles of the legs in propelling the blood back to the heart. Deep breathing during exercise causes the lungs to expand, which may improve gaseous exchange.

Thus moderate physical activity is the best aid to health.

THE KEY LANGUAGE

by
A. Zaharychuk

SINCE in recent years in Canada and in the United States, first the universities and later the high schools, have introduced the teaching of the Ukrainian language, it would be timely to acquaint the readers of the meaning, importance and value of the new subject.

The Ukrainian language is the oldest and the original language of the Slavic people before their dispersal from their original home, which is the territory northeast of the Carpathian Mountains in the basins of the Dnister and the Dniper rivers. It is the key, or the root language of the Slavic groups of peoples as the Latin is of the Romance group. Actually the Ukrainians have two languages — the old classical language, sometimes erroneously called Old Slavonic, which is now used only in church services, and the Modern one.

Historical Background

Historically the Old Ukrainian language can be traced only to the 9th century. Prior to that, no doubt, the language existed but it was only in the ninth century that a new alphabet was developed and that marks the beginning of the literary works of the Ukrainian people.

Politically speaking, in the early centuries, Rome and Greece (Byzantium), separately aspired to supremacy to dominate Western Europe, and jointly to control the Eastern Slavic world, the stronghold of which was the powerful Kievan State. To accomplish this control Greece decided to use force. As a result during a period of two hundred years history records seven major wars between those two countries, during which the Ukrainians, on two separate occasions reached Constantinople and concluded peace treaties. When force failed the Greeks resorted to another method, namely to the spread of the new religion — Christianity.

The Mission

According to historical records the Greeks undertook upon themselves a great mission to convert and thus dominate the East. Thereupon the Greek Emperor Michael III, about 859 or 860, dispatched a mission to the distant Crimea, headed by one Constantine, presumably to convert the Khozars. In the Crimea Constantine spent at least three years, yet history makes no mention of his success or failure with the conversion of the Khozars, but it mentions something else. It is recorded in the "Pannonian Lives," which contains the biography of Constantine, and in other sources that, while in Crimea Constantine met a Ukrainian, with whom he conversed and who gave him two books — *the Gospels and the Psaltyr* — written in the Ukrainian language and in the newly developed alphabet.

From the above short account and subsequent happenings it is clear that the primary purpose of Constantine's mission in the Crimea was not the conversion of the Khozars, but to obtain a new weapon, the language and the newly developed alphabet, and thus gain confidence and later control over the peoples of the East.

Committee of Translators

It is further recorded that in 863 Constantine returned to Greece and undertook the task of translating liturgical books into the language of the people of the Kievan State. For that purpose he organized a committee of learned men, who knew the Greek and Slav languages and asked them to decide which language to use as a basis for the translation. After a long and serious consideration the committee decided to use the Ukrainian language, because *"it is the most melodious and pliable language."* The other Slav languages, as listed by the committee — Bulgarian, Czech, Serb, Slovene, Bosnian and Croat were to be used as auxiliary only. That was the decision of the international royal commission of 863 A.D. Such a decision was to be expected because of the fact that Constantine already had two books which he brought from the Crimea and these were used as samples for further copies and additional translations. It must also be remembered that the first books in the Ukrainian language and using the newly developed alphabet were written in 836, 24 years prior to the organized efforts of the committee on translations.

The Old Ukrainian Language

To substantiate our claim as to the importance and intrinsic value of the Ukrainian language, we quote here a passage by an independent scholar, Mr. R.G.A. DeBray, Lecturer in Comparative Slavonic Philology at the School of Slavonic and East European Studies, University of London. In his book *Guide to the Slavonic Languages,* London, 1951, Mr. DeBray says:

"The necessity of knowing Old Slavonic (*Old Ukrainian*) for acquiring a knowledge of the Slavonic group of languages is comparable to the need of knowing Latin for learning the Romance group. The Old Slavonic is now dead and purely ecclesiastical language, but its knowledge gives one an immense insight into, and understanding of, the reasons for the differences between the Slavonic languages. Hence it is very much worth while getting familiar with it, if one wishes to learn more than one language of the Slavonic group, or to study any of these languages at all seriously in its historical aspect, or again to study the group as a whole — a by no means impossible, even if exacting task."

Further Recognition

In evaluating the modern Ukrainian language, another independent source, the *Slavonic Encyclopedia,* New York, 1949, says:

"The Ukrainian language has advantages which insure it a high place among the Slavic languages. The great wealth of vowels, the full tone, the softness and flexibility, the transition of many vowels to the "i" sound, the absense of massing of several consonants in one syllable, make the Ukrainian language the *most melodious* Slavic language. Most important, however, the great richness of the Ukrainian language is all the more noteworthy in that it did not come about through centuries of development through literature and science. The common people themselves have collected and preserved the treasure of the language. Its purity is remarkable; barely any words have been introduced through contact with neighboring peoples. The wealth of the colloquial language is in striking names for surface forms, natural phenomena, plants and animals. The construction in Ukrainian terminology in the natural sciences, geography and most other branches of human knowledge is very easy."

Historically, Ukrainian is the oldest Slavic language and at present it is spoken by approximately 50, 000,000 people, of whom 42, 000, 000 lie in Ukraine, the second largest Slavic nation in Europe. Morphologically it has many similarities with the Russian language; in the formation of its sounds it is close to the Serbian and Croatian; in the formation of its vocabulary it bears resemblance to the Polish langauge. Because of these characteristics the Ukrainian language is understood by practically all Slavic groups and for that reason is frequently used as a common medium of communication among them.

WOULD YOU LIKE TO GO TO THE MOON?

THE MOON is our closest neighbor, just some 238,857 miles away from the earth. Some stars lie so far away from us that it takes hundreds of millions of years to reach the earth. And remember that a beam of light travels at about 186,300 miles per second.

Some "scientists" and politicians claim that whoever reaches the moon will dominate the world. Nonsense! How can they control the earth from the moon if they cannot control it from the earth itself?

Whoever reaches the moon, he'll find the temperature a little funny—boiling water by day, dry ice by night. He will find there an acute lack of air, water and all other usable energy necessary for his work.

Who will dream of shooting a load of explosive weapons plus all auxiliary equipment 240,000 miles to the moon, and then 240,000 miles back to the earth to hit and destroy a target (city, bridge, etc.) only 5,000 miles away?

Suppose, he shoots a rocket from the moon. It will take just five days to hit the target, if he can figure correctly which side of the earth will be up by then...

Thus you should not worry about the strategic value of the moon.

● **WHAT IS A WOMAN???**

An American high-school paper made chemical analysis of women. It reads as follows:

Symbol: WO.

Accepted atomic weight: 120.

Physical properties: Boils at nothing and freezes at any minute. Melts when properly treated. Very bitter if not well used.

Occurence: She is found wherever man exists.

Chemical properties: Possess great affinity for gold, silver and precious stones. Violent reaction if left alone. Able to absorb a great deal of food matter. Turns green when placed beside a better-looking specimen.

Uses: Highly ornamental and useful in equalizing the distribution of wealth... Probably the most effective income-reducing agent known.

Caution: Highly explosive in inexperienced hands.

Mrs. M. Shuhman from Montreal

HOW MUCH SHOULD YOU GIVE IN THE SUNDAY COLLECTION

Donald F. Miller, C.Ss.R .

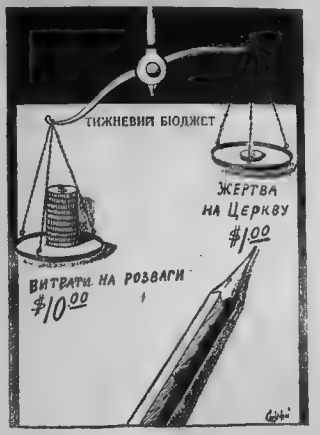

THE question in the above title has to be answered in the innermost conscience of every individual wage-earning Catholic. There are many who answer it with faith and generosity and a spirit of cheerful sacrifice. There are some whose consciences prove to be uninformed or misinformed by the answer they give, and who need to ponder some of the thoughts presented here. There are some whose consciences are lax, because they answer the question with a shrug or "don't care" smile, and act as if there were very little or no obligation whatsoever.

It is not our intention in this article to scold or berate any persons for what they are doing or not doing about the Sunday collection. We merely want to offer some reasonable considerations to all Catholics on the basis of which they may judge themselves and decide on their own plan of conduct. We shall present our thoughts under three heads:

1. *Why You Should Give.*

Many pages could be written on this subject, but all the reasons underlying your obligation to give to your parish church may be reduced to three.

A. *Scriptural reasons.* All through history God has wanted temples to be built in which His people might honor and offer sacrifice to Him, and has chosen priests to serve those temples and to be supported by the people.

In the Old Testament God designated the kind of temple He wanted built, set up a lineage of priests to represent the people in offering sacrifice, and even directed that one-tenth of the material income of all His subjects be set aside for the worship of God in the temple.

In the New Testament, Christ established a religion that would require priests to represent Him, churches in which the Mass and the sacraments might be fittingly enacted, schools in which His command, "Teach all nations," might be fulfilled. Obviously He intended that the support of priests, churches and schools should come from the people who believed in Him and the religion He had founded for them. St. Paul speaks clearly of the necessary collections that must be taken up among the faithful, and of the support due to priests who serve the altar.

B. *Reasons of obedience to the authority of Christ's Church.* The Church clearly commands all loyal Catholics to contribute to the support of their pastors, which means support not only of the priest himself, but of the church, rectory, school and convent that are under the jurisdiction of the pastor.

It is hardly possible for anyone to call himself a good Catholic if, having any income whatsoever, he completely flouts this definite law of the Catholic Church whereby he is commanded to contribute to the support of his parish. One can also make himself undeserving of the title of good Catholic by the smallness of his contributions in proportion to his means.

C. *Reasons of common sense.* To the understanding Catholic, the parish is his link with the whole Mystical Body of Christ; it is a home for his soul, because there His soul is born into grace, healed of the disease of sin, educated and fortified for his battle with the world, fed, daily if he wishes, on the Body and Blood of Christ Himself. It is the place where he gives the kind of adoration to God that God has asked for through the sacrifice of the Mass.

Therefore, just as he loves the home in which he lives with his family, so he loves the home where he and his family find immediate access to God. If he loves God and seeks God's glory, he wants God to be loved and honored not only by his words, but by the very appearance of the parish plant — the church, school, rectory, convent — that are dedicated to God. With his fellow parishioners he calls these buildings "ours", in the sense that they are the people's gift to God. He calls his priests by the name "father," because they have no family in the strict sense other than their people.

He grieves, therefore, if his parish is in debt. He grieves if some of its buildings are inadequate and run down. He knows that he is not responsible alone for paying the debts and putting up the needed buildings. He knows he is one of many who share that responsibility He knows that none of the sharers need go without plenty of food, or any other of the necessities of life, to do their share. But he does want to do his share. Since it is for God, he knows that he cannot possibly lose by doing his share.

2. *How You Should Give*

There is only one right answer to this question: You should give according to the method officially established in your parish for receiving support from its people.

In most parishes in America today, the official method of accepting church support is through the Sunday envelope system. At the beginning of the year every wage-earner in the parish is given 52 envelopes, one for each Sunday of the year, and sometimes a few extras for the holy-days that fall in the week. In most places these are dropped into the collection baskets when the usher makes his rounds during Mass. In some places there is a receptacle near each door of the church into which a parishioner may drop his envelope as he enters or leaves the church.

Wherever this is the official system it should be used by every wage-earning Catholic in the parish, because it is blessed by obedience and keeps the parishioner on the active rolls of the parish. Moreover it is orderly and equitable for all.

However, two things must be noted about this system. First, there is scarcely a parish in the land, surely not a single one, in which all wage-earning parishioners use the designated envelopes for their contributions to the parish. The number of failures ranges from 40% in some cases to 20%, and in rare cases to ten. Thus 40 or 20 or 10 wage-earning parishioners out of 100 refuse to go along with the authorities in their parish

and the majority of their fellow parishioners.

The second thing to be noted is the kind of argument that is used by those who refuse to use the envelopes, either in their own hearts, or sometimes in open self-defense before others. They say: "I prefer to make my offerings secretly, in an open collection of loose money, not in an envelope with my name on it. I don't want the pastor to know what I'm giving to the parish. I don't want the bother of putting my offering in an envelope every Sunday." Surely it is most difficult not to assume that these persons want to hide, not their generous offerings, but the ungenerousness of their usual offering.

Some people take an outspoken stand against Sunday envelope collections on the ground that in their parish an annual report is published in which each wage-earning parishioner's name is published with the amount that he gave in his envelopes during the year.

There are, indeed, arguments against this practice. The chief one is that, even if everyone in the parish were doing his share, according to his means, in supporting the parish, the lists would reveal the secret of the comparative incomes of people, a secret that Americans like to hide from their neighbors. But it cannot be said that all parishioners in every parish do their share. Some cannot give very much, and some refuse to give what they can and should. It is these latter who prefer to have their names appear in the parish annual report with nothing in the way of contribution recorded, rather than with the piddling sum they actually would have given if they had used the envelopes.

The same human respect that a few individuals fall back on as a reason for not using Sunday envelopes, might better be channelled into the cause of inspiring a more loyal fulfillment of their duty to their parish. God never forbade us to permit natural motives to bolster up our spiritual motives. If I know, for example, that my name will be published with what I give to my parish in a year, I may be influenced by the thought of not wanting to appear to be a free-rider, or a non-giver, or a cheapskate before my fellow parishioners. But I can always smother that natural motive with a direct will act and intention whereby I make my offering to God, not merely to gain stature before my fellow men.

A parish is like a family, and it is good that all the members of a family know what each is doing for the good of the family. That is basically the reason for the publication of annual reports in parishes. And we feel sure that there is more pity than anger for the persons whose names appear year after year in the reports with $.00 after them as their contribution for the year.

Whatever your feelings about all these matters, whatever your personal ideas about Sunday envelope collections, and the good or bad of detailed annual reports, don't be a rebel against authority, an outsider in the midst of your own parish family, a man who, if he cannot call the signals, refuses to play at all. Use the envelopes every Sunday of the year.

3. *How Much You Should Give*

This is the hardest question to answer. No one can approach giving an answer to it without knowing that he is going to offend someone. Yet we can think reasonably about it, and perhaps consider angles that have never struck many people at all.

First of all, let's look frankly at some of the responses that people give to the above question, either in words or through the actual decisions they make when they contribute to

their parish.

Some say: *"This is my own business. I give what I please to give, and no one has a right to check me on what I choose to give."*

But it is not quite that simple. There is more than the element of pure charity in the obligation of giving to one's parish, and something more than the complete freedom argued for here. There is a bond of justice and equity between a man and his parish and also his fellow parishioners. To probe that bond, he has to ask himself questions like these: "What does my parish need? What do I owe to my parish for the spiritual opportunities it gives me? What standard or example should I give to my fellow parishioners, so that taken together all our contributions would provide for the needs of our parish?"

Some say: *"For 25 years I have been giving 50c or $1.00 a Sunday to my parish. There are many who have done less. I see no need of changing the amount of my contributions now."*

This is an exceedingly unrealistic attitude to take. Everybody knows that everything that can be bought costs twice as much today as it did 25 years ago. A family has to budget more for food, for clothing, for insurance, for recreation, for taxes — for everything, than it did 25 years ago. Should not this fact be taken into consideration in contributing to one's parish? Especially since incomes have generally gone up even more than the cost of living?

Some say: *"I give just as much as many of my fellow parishioners give."*

The trouble with this standard is that anyone, in any parish, can pick out a number of fellow parishioners who give the least and make that his standard. A man with an income of $25,000 a year can say that he need give no more than the $4000 a year factory workers in his parish. A man with no children to support on $5000 a year can say he need give no more than the wife with eight children to support on $5000 a year.

Some say: *"I'm disgusted with all the talk about money in my parish and my reaction is to give less than I probably could."*

This means letting one's feelings, even one's baser feelings, rule one. The feeing of resentment should be a temptation, not a cause for action. If a pastor is guilty of imprudence in the manner and frequency with which he talks about the parochial need for support, a parishioner certainly does not please God or help the cause in any way by adding to the pastor's imprudence his own neglect of duty. If he is doing his duty, he should pray for those who are not, and who are causing the worried pastor to seem over-concerned about money.

All these are incorrect or wrong ways of facing up to the question of how much should be given in the Sunday collection. It is equally incorrect to take the position that, as long as one does not have a high enough income to provide all that he would like to provide for his family, he need give very little to his parish. The right attitude is that giving to parish support should be an essential part of every Catholic budget, even when the budget is small.

What percentage of a Catholic's weekly income should be given to the support of his parish? Let's put it in terms of minimums and maximums.

The basic minimum should be two percent of a weekly income. Thus even a graduate from high school, starting out in a new job at $50 a week, should not consider giving anything less than a dollar a Sunday to his parish. Thus a father of a family, making $100 a week, but

with many pressing obligations, should not even consider that he can spiritually afford to give less than $2.00 a week to his parish collection. This minimum should be part of his budget for his family, just as food, clothing, insurance and recreation are provided for in his budget.

We have before us several parish financial reports. In every one of them it is clear that many wage-earning parishioners are not giving this minimum of 2% of their income. Fifty dollars and less are a too frequent total of a year's contributions from many persons who earn much more than fifty dollars a week.

What is the maximum? What is the ideal? Certainly we can do no better than to take a clue from the Bible itself, in which God demanded at times 10% of their material income from all His chosen people. There are Protestant sects that will accept no less than this Biblical standard from their members, and who get it not only from the rich, but also from low income groups. It seems rather shameful that in Catholic circles this Biblical idea, still followed by some whom Catholics believe to possess only the partial truth about Christ, can hardly be brought up without the risk of scorn from those listening.

While youthful wage earners on low salaries and fathers of families working for average factory salaries of $80 to $90 a week may be said to be doing their share by giving the minimum of 2%, there are innumerable Catholics who could and should establish their level of giving at closer to 5% than two. Tax laws favor such a standard, so that a man earning $10,000 a year should find it no great hardship and consider it part duty and part privilege to give $10 a Sunday to the support of his parish. His 5% a week would add up to about $500 a year, a figure not very often seen after the names of even well-to-do Catholics on parish rolls.

If something near these standards could be approached in all Catholic parishes, then the presently overwhelming problem of providing new parishes and new schools for an expanding population would turn out to be no problem at all. Money would scarcely even be mentioned from pulpits, and Catholics would find themselves growing rapidly in spiritual stature as a result of the graces their generosity to God would earn.

— ● —

WE ARE BEGGARS

HOW does humility make us grow in grace? When we are humble, we see that we can do nothing ourselves, we begin to pray earnestly and regularly. When we are humble, we take no chances on occasions of sin: we stay away from this novel, or that person, or that show which is dangerous for us, because we realize our own weakness. When we become truly humble, we constantly thank God for forgiving us past sins and beg Him to preserve us from sins. When we are humble, we go to the Sacraments regularly. We realize that we need a methodical check-up on our spiritual car. We let God overhaul the motor of our spiritual life regularly in Confession to prevent minor knocks from developing into something serious. We keep our spiritual fuel tanks constantly filled by the grace poured out in Holy Communion. In all things, we constantly stand pleading before God the cause of our weakness. We are beggers, and we know it. But we beg with confidence, remembering the words inspired by the Holy Ghost: "A contrite and humble heart, O God, Thou will not despise."

Salvation of the Soul is the Most Important Affair

by
M. Schudlo, C.SS.R.

DO you ever think that sixty million people die each year? Life is a constant "come and go." Each of us plays his little part in the great dream of the world on the stage of life. Each of us has many affairs in life he must take care of, because they constitute his responsibility.

It matters but little which role we are playing in life, be it a leading part or insignificant. What is important is our soul and its salvation. In playing their part on the stage of life many people lose themselves in the drama to such an extent that they forget their most important affair, that is, their own soul.

Many people are like the capricious grandma Kathy. During the second world war when German airplanes were dropping powerful bombs over London, Elsie, a seventeen year old girl, had to take care of her grandmother during the raids.

Grandma was a fussy old lady who refused to go right away to the air-raid shelters even when the sirens were screaming at everyone to get there at once.

During one terrific raid Elsie took her grandmother and rushed to the shelter while the airplanes were approaching the area. While Elsie and her grandmother were about to enter the shelter a tremendous explosion shook the city. The powerful bomb exploded just a few hundred yards away from the shelter.

"Grandma, hurry, hurry up for heaven's sake! They are going to kill us!" shouted Elsie. But the fussy grandma started turning back to the house.

"Where are you going, grandma?" asked Elsie.

"I have got to go back to the house. I have forgotten something!" grandma replied stubbornly.

"And what did you forget at this time of the night?" asked Elsie.

"I have forgotten my false teeth!" was grandma's reply.

"O grandma," shouted Elsie, "be reasonable, what do you need your false teeth for? What do you think they are dropping? Sandwiches or something, that you need your false teeth?"

Grandma is not the only one who neglects the most important affair while caring for nonsenses and futilities. They defend themselves that they have no time to think much of their own soul because they have many affairs to take care of. There is their daily work, their family, their job and all the worries that go with them. Little or no time is left for the most important affair which is the salvation of one's soul.

The serious and urgent warning of Our Blessed Lord, *What does it profit a man, if he gains the whole world but loses his soul?* (Mt. 16, 26), often falls on deaf ears of so many people engulfed in the affairs of this passing world.

They forget or rather refuse to realize that the most important affair to which all other affairs must be subordinated and which must re-

gulate all our works and toils is the *salvation* of our immortal soul. The salvation must come before everything else. Everything else must be directed to this work, if they wish to make it a success.

Why is the salvation of the soul the most important affair of our life on earth? Because we have but one soul and but one chance to save or to lose it. If we save it, it will be saved for the whole eternity. If we lose it, it will be lost forever. We won't have another soul to save.

Pope Benedict XI was a pious and wise Pontiff. Some king asked him for a favor which the Pope could not grant without endangering the salvation of his own soul. The royal ambassador insisted on the favor. The Pope tried to explain that such a favor was not in power of the Pope to grant. But the envoy could not be persuaded. Then the Vicar of Christ declared: "Tell your king: 'If I had two souls, I would lose one to please him, and keep another for myself. But since I have but one, I'm not going to lose it in order to please your lord.'"

It's the same with everyone of us. If we lose one eye, we have one more eye with which we can see the world and admire its beauties. Medicine can help us by transplanting somebody's eye and thus restore our perfect sight. If we lose one arm , we still have another. If we lose one leg, we still can have another leg to go about our business.

But if we lose our soul, we will never have another soul to save. Once lost, it's lost forever. We won't have another chance to repair its loss. Did not Our Blessed Lord mean exactly that when He said that it is better for us to go to heaven with one hand, one leg and one eye than to be cast into hell body and soul? (Mt. 5, 30).

ARE YOU SUFFERING FROM DIABETES ?

DIABETES is a desease which cannot be cured for the time being, but fortunately it can be controlled. Still some 15,000 persons are dying annually from diabetes.

Diabetes is a disease in which the body's ability to derive energy from starches and sugars is impaired.

Little is known about its cause. The gland that secretes bodily insulin is damaged or has its efficacy counteracted by overactivty of other glands.

The disease is not inherited, but a predisposition to it my well be.

The insulin is the most powerful remedy against diabetes. No significant affiliation has been scientifically demonstrated between the quantity of sugar intake and the frequency of the disease.

ROYAL JELLY

ROYAL Jelly which became one of the most widely spread American and Canadian desserts is of no benifit to man. Amercan Federal Commission declared that the jelly has no nutritional value at all. But it also seems to do no harm except to the pocketbook.

Jelly is used as a food, a drug, or as a cosmetic. In all cases it has no value whatever. There is nothing beneficial in it.

Should Jealous In-Laws be Avoided?

by
Donald F. Miller

MY husband's family has never accepted me with even the most common signs of courtesy or charity. Whenever I have gone to family gatherings at which his mother and father were present, they have gone out of their way to say mean and insulting things to me. I know that they say the same kind of things about me to my husband when he visits them alone. This is a source of great friction between my husband and me. I contend not only that I do not have to visit his parents and accept their insults, but also that he should stay away from them. Is it not true that he owes his first love to his wife? Am I not right in thinking that he loves his parents more than me if he is willing to listen to their jealous and wicked talk against me? In all other matters my husband and I get along very well. But on this point he insists on his right to visit his parents once in a while, and that makes me furious. Am I right?

THIS delicate and difficult situation is not too uncommon; in fact it has been presented to us in much the same words twice in a recent week. It can be solved only by straight Christian thinking.

We agree that a wife whe receives only insults and unkind talk from the family of her husband on every occasion when she is with them, is under no obligation to continue to subject herself to such treatment. No one is bound to walk head-on into insults.

We do wonder a bit whether the facts are as certain as they are presented. Some sensitive wives see insults where none are intended. They react to these imaginary insults with obvious bitterness and perhaps biting words of their own. This of course is bound to intensify any dislike her in-laws may feel toward her, and the situation becomes so strained as to be impossible. Therefore a few efforts at forgiveness of seeming unkindness and at enduring sweetness of manner should be made before it is decided that one is always going to be insulted by others. Once the objective fact is established that in-laws are so prejudiced that they will never speak kindly to a wife, the wife may stay away from them to avoid the inevitable unpleasantness. A good Christian wife will not take the fact as established too quickly, nor without examining her own prejudices carefully.

It is an entirely different question to ask whether or not a husband should completely avoid his parents and his family because of their prejudices against his wife. It is not necessarily a sign that he loves his parents more than he loves his wife if he goes to see them once in a while. It is true that some husbands overdo this, and spend so much time with their parents, and permit themselves to be so dominated by them, that they are obviously failing in the primary duty of love they owe to their wives.

But that is not the case we have here. The wife admits that in all other things her husband is a good husband. She holds only this against him, that he will not entirely renounce his parents because they dislike her. She is wrongly maintaining that, because he looks in on his parents once in a while, he is approving of their dislike of her. A man can love his wife first and foremost as he

should; he can recognize a prejudice of his parents against her; but he can still maintain the reasonable contact with them that filial love requires.

At the same time the husband has certain obligations. He must forcefully put a stop to criticism and derogatory remarks about his wife on the part of his parents. He must do everything in his power to uproot their prejudices. And if despite his efforts they contiune in their unreasoning expressions of dislike against his wife, he should make his visits few and far between, to let them and his wife know that she comes first in his love.

ST. JOSAPHAT AND HIS WAYS

ST JOSAPHAT Kuntsevych, who shed his blood for the allegianec of the Ukrainian nation to the Apostolic See of Rome, tried to bring all men he met to the Catholic Church. Whenever he saw that a man feared him, he sent another priest or a Catholic layman to explain to him the teachings of the Catholic Church and the meaning of the Church Union which but too often was misrepresented by its opponents as a trick to make Ukrainians Latin and Poles.

If he found it impossible to convert the whole family, he tried to win at least one of its members and through him bring the whole family to the unity of faith. He respected his adversaries, welcomed them when they came to visit him, visited their homes, etc.

★ SPARKS FOR THOUGHT

Curiosity is looking over other people's affairs and overlooking our own. — Herman L. Wayland.

———— □ ————

Brigands demand your money or your life; women require both. — Samuel Butler

———— □ ————

There are no detour signs along the straight and narrow path.

———— □ ————

Success is not attained by lying awake at night, but by staying awake in the daytime.

———— □ ————

If you want your weight to whittle
Try a diet — maybe it'll

———— □ ————

Thinking is a lonesome job; it's every man for himself.

———— □ ————

The hardest tumble a man can take is to fall over his own bluff.

———— □ ————

If you lose your temper, it is a sign that you have wrong on your side. — Chinese Proverb

SPARKS OF HUMOR

A young lawyer was presenting his first case in court. It was a simple damage suit of a farmer against a railroad company whose train had killed twenty-four of his hogs, but the young man was trying to dramatize it.

"Just think of it, gentlemen, twenty-four hogs," he stated impressively, "twenty-four! That's twice the number there are on the jury!"

* * *

Cop: "And just how did this accident happen?"

Motorist: "My wife fell asleep in the back seat."

* * *

A truck driver had a collision. In filling out the required form, he stated that the accident was unavoidable. Under remarks, he wrote, "The woman in front of me signalled a left turn and made a left turn."

* * *

"Is Jim a confirmed bachlor?"

"He is now. He sent his picture to a lonely hearts club and they sent it back with a note saying, 'We're not that lonely.'

* * *

A preacher was asked if the man who learned to play a cornet on Sunday would go to heaven. The preacher said: "I don't see why he should not, but I doubt whether the man next door will."

* * *

—The tired mother ran for the nursery to answer a sudden scream. She found the baby pulling her small boy's hair.

"Never mind, darling," she said, "Baby just doesn't understand that it hurts you."

She had hardly resumed her work when more shrieks brought her to the nursery again. This time it was the baby who was crying.

"Why Junior," she cried, "what is the matter with the baby?"

"Nothing much," replied Junior calmly, "Only now he knows."

* * *

—A patron wearing a hearing aid entered a cab and the driver remarked, "that thing any good?"

The patron replied, "I would be lost without it."

"Must be tough to be hard of hearing," sympathized the cabbie. "Oh, well," added the cabbie, "nearly all of us have something the matter one way or another. Take me, for instance. I can hardly see."

* * *

By the time father gets the vacation bill paid it will be time to think about the Christmas presents.

* * *

The professor grimly eyed the class as he prepared to return a batch of examination papers: "You will remain seated while they are passed out," he commanded. "If you were to stand, it is conceivable that you might accidently form a circle—which would make me liable for arrest."

"Why," chorused several voices nibbling at the bait.

"For maintaining a dope ring."

* * *

Teacher: "Now, Willie, if James gave you a dog, and David gave you a dog, how many would you have?"

Willie: "Four."

Teacher: "Now, Willie, think hard. Would you have four dogs if James gave you one and David gave you one?"

Wilie: "Yep. You see, I already got two dogs."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 9.
Рік XXXI, ч. 9.

ЗМІСТ : CONTENTS

Чесний Хрест ——— о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Ап. Молитви на Вересень 3
Католицьке Виховання 6
Хіба людям потрібна релігія? 9
Неоцінений Скарб ——— о. Р. Хом'як, ЧНІ. 11
Вдячність Богу 12
Хотів би ти знати? 14
Рідна школа рятує наші діти ——— М. Щ. 16
Чи варта бути добрим? 22
Дорога до миру 25
Святий Теодор і його син Іван 28
Рецензії 29

Seat of Wisdom ..... J. P. Schaefer, CSSR. 33
You can move mountains ..... Theo. Bleech 36
The Secret of Fatima 39
I'd like to know 41
The home taught way ..... John Zubaly 43
Stars in your mental sky
Father Nick of Montreal 44
Mister Beads and the Picture
John Zubaly 48
The key language ..... A. Zaharychuk 51
Hou much should you give in the Sunday
Collection? 54
Salvation of the Soul is the most important
affair ..... M. Schudlo, CSSR. 59
Should jealous in-laws be avoided?
Donald F. Miller, CSSR. 61
Sparks for thought 62
Sparks of Humor 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Жовтень
1959
October

REDEEMER'S VOICE

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ

ХРИСТОС ЦАР

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ВЕДЕНА та бережена від помилок і просвічувана Святим Духом Христова Церква установила багато свят для кожної пори року, щоб скріпляти духовне життя християн, поглиблювати інтимність із Ісусом Христом і поширяти Христове Царство в світі. Проповідник тільки раз викладає якусь правду в проповіді. За те свято самим своїм існуванням невпинно, бо щороку пригадує вірним якусь важну правду Святої Євангелії, бо кожне свято помагає людям щораз більше засвоювати собі ту правду, на якій воно спирається.

Яку правду закріплює в християнах **свято Христа Царя?** Яку ціль бажав осягнути Папа Пій XI, як енциклікою "Quas primas", проголошеною всьому католицькому світові 11 грудня 1925 р. установив свято Христа Царя?

Хоч перша світова війна була вже закінчилася, всетаки неспокій панував у світі. Безробіття, невдоволення між народніми масами, розрухи між робітництвом, погорда до законної влади по родинах і державах перетворювали людство в хаотичну масу, яка подобала на розбитий корабель, якому грозить затоплення посеред бурхливого океану.

Христовий Намісник бачив, що причина всього лиха була в погубнім **секуляризмі** цебто в "практичнім виключенні Бога з людського думання, життя та праці". Розчароване та незадоволене людство, розбурхане масонерією, радикалізмом, матеріялізмом і комунізмом подобало на жидівську чернь, яка зухвало кликала до Пилата в Страсну П'ятницю, як цей римський скептик питався жидів: **Чи хочете, щоб я відпустив вам Царя Юдейського** чи розбійника і горлоріза Вараву? Тоді підбунтовані заїлими провідниками, ворогами Спасителя, жиди зняли страшний крик на весь Єрусалим: **Не Його, а Вараву!** (Ів. 18, 39-40).

Як засліплені жиди думали, що зможуть обійтися без Христа та Його науки, так і модерне людство обманювало себе, що потрапить дати собі раду в житті без засад Святої Євангелії, бо фальшиво вважало, що Христос не є важним чинником у житті поодиноких душ, родин, держав і світу.

Хоч І-а війна (1914-18) велася під гарним кличем: "Ціль цієї війни це закінчення всіх війн на-майбутнє!", всетаки Христовий Намісник Пій XI ясно бачив, що бунт проти Бога та Його Церкви не заведе людей до щастя та не запевнить народам правдивого

миру та свободи, бо бунт проти Бога не веде нікого до добра. Це ж ясно з історії анголів. Вони бажали обійтися без Бога та наперекір Його волі заложити власне небо, де щастя вічне було б постійним гостем. Але що сталося? Опинилися в нетрях пекельної безодні, де нема нічого хіба вічна недоля та скрегіт зубів. Таке саме сталося з нашими прабатьками, Адамом і Євою, в земському раю. Поки були вірні Богові та слухали Його законів, поти щастя панувало в їх серцях. Коли збунтувалися проти свого Творця, то щастя негайно забралося від них і всяка нужда стала їхньою спадщиною аж до смерті!

Пій XI ясно бачив, що причина безвірства та матеріялізму, які ширилися в світі по першій світовій війні лежала в бунті проти всякої цивільної, родинної, державної та церковної влади. В кожній людині є схильність до бунту, бо кожний хотів би бути зовсім свобідний і від нікого незалежний. Змагання до повної свободи думати та діяти, як кому подобається, подибуємо так у старшому, як і в молодшому поколінні. Смішно виглядає, але в родині М. трапився такий комічний випадок: "Батько звелів своїй семилітній дівчинці іти спати, бо вже було пізно. Дитина опиралася. Батько не уступив. Дочка муселa відійти від телевізійного апарату. Але заки відійшла, запротестувала, що батько несправедливо мішався до її життя".

Провідники народів і партій намагалися поліпшити долю робітників і соціяльних класів, ширячи ненависть до Бога та Церкви та витворюючи нову "релігію" сперту на недовірі, ненависті, антагонізмі та зухвалім бунті проти Бога і Його законних представників на землі. Обманені маси почали висміювати Христа та Його Євангелію, наслідуючи римських вояків, які, кепкуючи, приклякали перед ув'язненим Христом, били Його по лиці та кликали: **Радуйся, Царю Юдейський!** (Ів. 19, 3).

Христовий Намісник бачив, що корінь усього лиха та джерело світового хаосу у тому, що людство відреклося Христа й погордило Його Божеським авторитетом в політиці, економії та науці. Ось тому Пій XI установив **свято Христа Царя,** щоб пригадати світові, що Божий Син є володарем людей і всього того, що вони мають. Без Нього неможливе людське життя на землі.

Кілька літ тому багата молода жінка в Чікаґу покінчила своє життя самогубством. Для тих, хто зблизька не знав її, трагічна смерть цієї багатої жінки видавалася нерозв'язною загадкою. Вона мала все, що тільки світ міг би дати своїм улюбленцям: вигоди, запевнений матеріяльний добробут, гроші та приємності. Хто ж знав її, той відав, що ця жінка чулася нещаслива та часто скаржилася на самоту й огірчення. Життя видавалося їй "жахливою плутаниною", з якої вийшла самогубством. Чому ж життя видавалося "плутаниною", хоч по-людськи говорячи, мала все, щоб почуватися щасливою? Ця жінка чулася нещаслива посеред матеріяльних вигід, бо не мала Бога в своїм серці. Вона була безвірком. Людського ж серця не задовольнить цілий світ, коли в цім серці нема Христа, бо **не самим хлібом буде жити людина, але кожним словом, яке походить із Божих уст** (Мт. 4, 4). Без Бога ввесь світ не задовольнить людського серця, бо воно сотворене безконечним Богом рветься до

Того, Хто сотворив його, бо тільки в Творцеві розумні сотворіння можуть знайти правдиве та тривале щастя в цьому та в тому житті.

Так як всяке тіло тяжить до осередка землі, так кожне серце свідомо чи несвідомо тяжить і тужить за Богом. Якщо б якесь тіло вирвалося поза притягання землі, то воно загинуло б у всесвіті. Так і нидіє людська душа, коли вона безвірством чи лихим життям відорветься від свого Творця. Хто хоче почуватися задоволений і бодай частинно щасливий на землі—бо повне щастя в земському житті це недосяжна утопія—той мусить наповнитися Богом і Його ідеалами в гадках, словах, діянні та житті, бо йнакше життя буде пусте та порожне, а порожнява не чинить нікого щасливим. Нещасливі ж люди бувають здібні до всяких злочинів, бунтів і мордів.

Встановлення свята Христа Царя це шляхетне намагання Батька правдивого християнства зарадити лихові, опам'ятати людство, привернути пошану для влади та запевнити матеріяльний і духовний добробут всім відкупленим душам, про які Спаситель сказав Петрові та його законним наслідникам: **Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 16).

Ось що Пій XI пише в своїй енцикліці з нагоди встановлення цього свята: "Бунт людей і народів проти авторитету Христа спричинив сумні та жалюгідні наслідки: далекосяглу **незгоду, ворожнечу та суперництво** між народами, які перепиняють мир, ненаситну **жадобу** дібр, хоч вона зчаста прикрита плащиком публичного добра та патріотизму, сліпе та непомірковане самолюбство, через яке люди пошукують тільки власних вигід і користей і все міряють самими собою, **замішання** по родинах, бо люди забули свої обов'язки чи занедбали їх, через що одність і непорушність родини сильно захиталися та потряслися підвалини громадянства. Коротко кажучи, світ захитався в своїх підвалинах і станув на шляху до загибелі".

Отож свято Христа Царя повинно допомогти людству краще запізнатися зо Спасителем, Його навчаням і рішитися до праці, щоб завести Христовий порядок у душах, родинах, громадянстві, державах і світі, **бо ніхто не може покласти іншого фундаменту,** щоб будувати власне щастя та запевнити добробут собі чи світові **крім положеного Богом, а він це Христос** (I Кор. 3, 11).

Марне світ пошукуватиме за щастям і миром у різних **ізмах,** бо вони завели людство на беріг загибелі. Тільки Христос і Його Євангелія можуть улічити модерне людство та запевнити йому тривалий спокій.

Сьогоднішній світ подобає на євангельського біснуватого. Св. Марко оповідає оцей далекозначучий факт, як виглядає людина без Бога. Один біснуватий цебто людина, в яку ввійшов диявол, стрінув Спасителя. Цей нещасливець проживав здалека від людей у печерах. **Мешкав він у гробах, і ніхто навіть ланцюгами не міг зв'язати його, бо часто ланцюгами й кайданами в'язали його, але він рвав ланцюги і торощив кайдани, і ніхто не міг угамувати його. І він повсякчас пробував день і ніч у гробах та в горах, і кричав і бився об камінь** (Мар. 6, 3-5).

Цей нещасний чоловік мав у собі диявола, який виправляв із ним, що хотів. Тільки наближення до Ісуса визволило його від нечистого духа, який сидів у нім. Біснуватий був нещасливий, бо трапилося йому потрійне не-

щастя: він чувся нещасливий, бо відчував постійний конфлікт у собі, якого сам не міг позбутися. В розпуці кидався, **кричав і бився об каміння** (Мар. 5, 5). Але ця боротьба та шал не полегшували його горя.

Був він теж відділений від товариства людей, до яких рветься людське серце, бо людина це соціяльна істота, яка бажає жити з другими. Бог виразно заявив: **Не добре чоловікові бути самому** (Бут. 2, 18). Нещаслива ж людина уникає товариство, бо думає, що люди є її ворогами або бажає закрити перед ними своє горе. Оттому біснуватий **пробував у печерах і горах** цебто на самоті, яка зовсім не зменшувала в ньому почуття нещасливости (Мр. 5, 5). Безбожник теж уникає товариство добрих, бо мешкає в країні духовної смерти.

Був він теж віддалений від Бога, свого Творця, бо прийшов до Ісуса та **закричав сильним голосом: Ісусе, Сину Бога Найвищого, що Тобі до мене?** (Мар. 5, 7). Воно знане, що грішники ненавидять добрих і намагаються втекти від Бога. Братовбийця Каїн сказав до Бога, який докоряв йому за вбивство Авеля: **Я буду ховатися від Твого обличчя і буду волоцюгою та втікачем на землі** (Бут. 4, 14).

Біснуватий був би пропав, якщо б не був наблизився до Христа. Таксамо модерне людство не знайде щастя та спокою, поки замкнеться в собі та оплакуватиме своє горе. Треба наблизитися до Христа Царя, Спасителя світу. Христос учинив потрійне чудо для біснуватого: прогнав з нього диявола, причину його горя, зробив із нього нормальну людину: **був убраний і сидів при умі** (Мар. 5, 15) і завернув його до людської спільноти, від якої тікав. **І пішов він... і зачав проповідати, які великі речі Ісус учинив для нього. І всі дивувалися** (Мар. 5, 20).

Христос Цар готов учинити подібні чуда для кожної нещасливої та грішної душі, бо Він невпинно кличе: **Прийдіть до Мене струджені та перетяжені, і Я успокою вас... І знайдете спокій для своїх душ...** (Мат. 11, 28-29). Хіба ж є в світі більший тягар аніж гріх і почуття, що гріхом душа віддалилася від свого Творця та зірвала з Ним "дипломатичні стосунки" і через це перепинила приплив ласк, без яких життя на землі стає нудним і безвартісним?

Душа, яка зірвала з Богом і віддалилася від Нього через своє безбожництво та безвір'я, не може почуватися щаслива. Почуття нещасливости викликає незадоволення та гризоту, яка підриває не тільки здоров'я, але й нищить здоровий розум, світло душі.

Віра, правдива та сильна віра в Бога й застосування щоденного життя до засад Св. Євангелії це запорука щастя в цьому та в другому житті. Др. Йонґ, відомий психоятр, отак пише про релігію та її вплив на життя та здоров'я людей:

"За останіх 30 літ люди з різних країв засягали в мене поради. Я займався сотками пацієнтів, між якими було найбільше протестантів, менше жидів, а може всього 5 чи 6 віруючих католиків. Між тими пацієнтами не було ні одного, якого проблема не зводилася б до релігійного погляду на життя. Можу сміло твердити, що вони захворіли ментально, бо затратили живучу релігію... І ніхто з них не відзискав здоров'я, поки не відзискав релігійного світогляду".

Пій XI установив свято Христа Царя, щоб улегшити людям поворот до Бога та подати їм лік на всі модерні лиха, які спали на людство, **бо нема в нікім іншім спасіння** (Дії: 4, 12).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

СВЯТО ХРИСТА ЦАРЯ, яке установив Папа Пій XI, має обновити людство так, що люди признають Христа за свого Царя, застосовують Його навчання до свого щоденного життя та стануть новими людьми, в яких Небесний Отець знайде Своє уподобання, бо вони пригадуватимуть Йому Його улюбленого Сина Ісуса.

Пій XI сказав: "В дні цього свята треба щороку відновити посвяту себе самого чи родини Пресвятому Серцю Ісуса, щоб отримати обильні Божі ласки, наблизити всіх людей до Бога і виблагати мир для світу!"

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ ВЛАДИКА КИР АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ

1910, 12. XII—народився в Мостах Великих, Україна.

1913—приїхав зо своїми батьками до Канади.

1934, 18. VII—по скінченні богословських студій в Торонті, одержує тайну священства.

Відтак був парохом в окрузі Давфин, Ман., а від 1940 до 1948 року був парохом церкви Св. Йосафата в Торонті. В Давфині побудував прегарну церкву, а парафіяльну церкву Св. Йосафата в Торонті (теперішню катедру) так украсив, що вона стала одною з кращих церков у Торонті.

1948, 3. III—стає Єпископом-Номінатом.

1948, 27. V.—висвячений на Єпископа-помічника для ВПреосв. Кир Василія Ладики, Екзарха Центральної Канади.

1951, 7. IV.—Екзархат Центральної Канади поділено на два окремі Екзархати. Преосв. Кир Андрей стає Екзархом-Ординаріем нового Екзархату в Саскачевані, з осідком в Саскатуні.

1956, 3. XI—Кир Андрей стає Єпархом Саскатунської Єпархії.

На многі й благі літа, Владико!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

ЧАСТІШІ И УСПІШНІШІ МІСІЇ МЕЖ НАРОДОМ

Намірення Апостольства Молитви на жовтень благословлене Св. Отцем

МІСІЇ для народу все були й є надзвичайним і найуспішнішим засобом спасення душ. Тому Церква приписує, щоб у кожній парафії принаймні щодесять літ відбувалася місія.

Важливість місій пізнаємо з їх цілей і успішности.

Ціль місії—це спасіння душ, які через незнання, забуття чи недбальства жиють у небезпеці прокляття. Сьогодні є багато таких душ. Навіть у християнських краях суспільство стає щораз більше нехристиянське; світський, нехристиянський дух опановує широкі верстви суспільства. Протирелігійна й безбожницька пропаганда спричинює релігійну байдужність і втрату віри. Звичайне душпастирювання, хоч ревне, не всилі само цьому зарадити. Треба надзвичайного середника, що потряс би народом. Це робить місія. Вона розмірно малими силами могутньо впливає на широкі народні маси, щоб вірних скріпити у вірі, відпавших привести до Церкви і всіх відновити в Христі.

У великих містах ціль місії куди ширша: вона **має:** 1. Розбудити релігійного духа в усіх. 2) Відновити контакт з осередками, що впливають на маси; ті осередки наблизити до Христа й так протидіяти погубному духові дехристиянізації суспільства. 3. Оживити і координувати активність католицьких мужів. 4. Навернути серця до Бога через поворот до віри.

Чому місії такі успішні?

1. В часі місії діє **надзвичайна внутрішня ласка.** В парафії много говориться про місію, буває багато молитов за успіх місії, зокрема молитов невинних дітей; многі жертвують різні жертви, вмертвлення, щоб Бог благословив місію. Так витворюється певного роду "місійна атмосфера", що спасенно впливає на всіх, навіть віддалених від Бога. Боже милосердя має легший доступ до сердець грішників.

2. Сама місія є **великою зовнішньою ласкою.** Ряд місійних проповідей і наук викликує в душах поважну застанову над своїм життям, щоб уладнати своє життя не після земських пожадань, але згідно з Божими правдами. Божий закон являється в повній величі.

3. Проповідь місіонерів легше трапляє до душ слухачів: много людей, часто самі мужчини або самі женщини; плян проповідей уложений відповідно до психології людини. Те все зроджує у душах відповідні чувства й постанови. Місіонері, особи чужі і незнані. Це побуджує зацікавлення. Сила живого слова й сьогодні могуча, особливо, коли те слово походить з глибокого переконання, повне живої віри й запалу.

4. У місії все розположує до **добрих сповідей,** часто загальних, а вони є початком нового правдиво християнського життя.

Чого треба, щоб місії були успішні?

Добре приготовання. У великих парафіях, містах, добре є установити спеціяльний секретаріят місії. Його задачею є організувати, вишукувати відпавших від Церкви, наперед пошукати місіонерів, їх поінформувати про місцеві обставини. Місцевий клер бере живу участь у цім приготуванні. Всіма способами треба оголошувати місію і знайти потрібний гріш на всі видатки місії. Віднайти активних католиків. Добре обучити світських апостолів і через них увійти в контакт з озяблими християнами і з відпавшими від Церкви. Зорганізувати правдивий молитовний хрестоносний похід: всі і в церкві і вдома, старші, молодь, діти моляться витривало надовго перед місією, з молитвою лучать Причастя, жертви, вмертвлення, і т.д. Це все витворює місійний настрій. Передмісійне приготовання, зокрема в великих містах, вимагає великого зусилля. Для ілюстрації примір: в Медіоляні місцевий клер відвідав у 115 парафіях 400,000 родин за два місяці, благословлячи їх хати й даючи письменне запрошення Архиепископа на місію, що мала відбутися в рік опісля. Однак це ще не витворило в Медіоляні загальної місійної атмосфери, бо ледве половина християн там замешкалих знала про місію, що мала зачатися. Дехристиянізація великих міст така велика, що цей дух можна прогнати тільки "молитвою і постом", значить молитовною круціятою, жертвою й надзвичайними приготовавчими зусиллями. Де в місті є більше парафій, найкраще мати місію рівночасно для всіх парафій і то для поодиноких станів по одному тижневі.

Багато шкодить всенародним місіям звичай у парафіях уряджувати кожного року так-звані "Місії", що є поправді тільки духовними вправами (реколекціями). Такі реколекції є для парафії пожиточні, але їх не можна звати місіями і мішати з місіями. Дійсні місії можуть бути не скорше, як по трьох або п'ятьох роках, число місіонерів повинно бути принаймні двох. Тоді місія є дійсно таким всенародним порушенням цілого міста. Інакше з місії не скористають ті, що для них найбільше місія потрібна.

2. По місії заховати овочі місії. Треба розглянути, якими середниками найкраще вдержати овочі місії. В цій цілі добре буде в часі місії заложити або відновити такі товариства, як Марійська Дружина, Апостольство Молитви, Брацтво Матері Божої Неустанної Помочі, Католицька Акція. В справі захования овочів місії сам місіонер з досвіду подасть практичні ради.

Дуже поручається в пів року чи один рік по місії уладити віднову місії. Дуже важливе, щоб по місії місія продовжалася, значить ціле життя парафії поступало після того, чого навчила місія.

Так приготовити й проводити місію з успіхом це трудна справа. Тут конечна обильна Божа ласка. Просім Пресвяте Серце Христове, через Непорочне Серце Марії, щоб місії часто відбувалися й були успішні.

Місійне намірення: Свідоме й успішне виповнення обов'язків супроти місій поміж християнами.

Листопад: Загальне намірення: Щоб унівець обернулася акція комунізму, що зміряє до перевороту й знищення публічного ладу в світі.

Місійне: Християнізація приватного й публічного життя на острові Мадагаскарі.

Княжий Київ під Покровом Божої Матері

В. Лев

КОРИСНО воно час до часу застановитися над ласками й добродійствами, які зсилає всьому людству все скора на поміч Божа Мати, Опікунка всіх, що під Її покров прибігають з глибокою вірою та з чистим серцем. Знають це всі християнські народи, скоро тільки стали членами великої християнської сім'ї. Знає це й український нарід, перед якого вже далеко перед офіційним прийняттям Христової віри були християни. Існують саме сліди почитання Богоматері та Ісуса Христа на українських землях в заранні середньовіччя. В III-VIII ст. в т. зв. Причорномор'ї (нинішні українські землі) деякі люди мали емблеми Матері Божої та Ісуса на медаликах, хрестиках настільних та образках, що їх приносили з Візантії, Св. землі, а згодом із християнського Заходу. Це спорадичні докази існування християн на давніх українських землях. Могли це бути або сталі жителі цієї країни або подорожники, купці та місіонері. Коли ж сформувалася українська нація і стала жити культурними взаєминами з іншими культурними народами, українські подорожники й купці, що мандрували в Візантію та до західно-европейських країн, зустрічалися в тих країнах з культом і почитанням Божої Матері. Вони ж так як і українські вояки бачили чудесне врятування Візантії від облоги руського війська з допомогою чудотворної ікони Матері Божої Влахернської. Тоді багато русичів (українців)

прийняло Христову віру і стало ширити її на рідних землях, а рівночасно й культ Богоматері.

Вже в IX та X століттях були на українських землях речі церковного вжитку з емблемами Христа й Матері Божої. В Херсонезі на Криму були відомі такі іконографічні типи Пречистої Діви: 1. Мати Божа "Оранта" (молитовна) в оточенні 4 евангелистів, 2. "Оранта", перед якою стоїть Христос-Дитина, 3. Мати Божа "Знамення" з архистратигом Гавриїлом та Михайлом, 4. Божа Мати на троні, що тримає перед собою Христа-Дитину. Як бачимо, культ Пресвятої був знаний в Україні ще перед прийняттям християнства. Тому скоро після офіційного впровадження Христової віри в Україні культ Богородиці поширявся серед усіх суспільних шарів. Вірні стали почитувати Богоматір в особливий спосіб, віддаючи Їй честь молитвами й богослужбами, а також піддаючи під Її покров церкви, в яких приміщували ікони Пречистої; з них неодна вславилася чудами.

Коли в XI і XII ст. розрослося в Україні християнство, Київ став центром християнської культури в східній Европі. Тут перехрещувалися купецькі шляхи, туди приїздили місіонері й подорожники з півдня, сходу та заходу. Тоді начисляв Київ біля чотириста церков. Це не фіктивне число, а близьке до правди, коли зважити, що не тільки князі та бояри фундували церкви, але й багатші люди мали свої домашні церковці-каплиці, де кожного дня молилися Богу, а зокрема почитали Матір Божу в іконах, що їх приміщали в цих святинях.

Звернім увагу на те, що грецька цісарівна Ганна, яка стала дружиною кн. Володимира Великого, привезла з собою з Візантії ікону Матері Божої, що за переказами мала бути копією ікони, намальованої св. Лукою. Ця ікона стала святощами українського народу.

Два роки після прийняття християнства кн. Володимир побудував т. зв. Десятинну церкву та піддав її під опіку Богоматері. Там примістив він ікону Пречистої, що незадовго славилася чудами та дістала назву "Десятинна". Для тієї церкви склав князь молитву-обіт: "...як помолиться хто в цій церкві, вислухай, Господи, молитву його і відпусти всі гріхи задля молитов Пресвятої Богородиці".

А князь Ярослав Мудрий теж збудував кілька церков та деякі піддав під опіку Богоматері. І так збудував над головною в'їздовою брамою церкву під патронатом Благовіщення Пресвятої Богородиці. Від одної бані, покритої позолочуваною бляхою ця брала дістала назву Золоті Ворота. Піддавши в 1037 році під опіку Божої Матері український нарід і державу, князь збудував найкращу в Києві церкву св. Софії (на зразок царгородської Софії), в якій на стіні за головним вівтарем виконано найкращою мозаїковою технікою ікону Матері Божої Оранти, що в одязі цариці символізує Церкву Христову. Піднісши руки, Мати Божа молиться за щастя людей та за родину фундатора храму, Ярослава Мудрого. Такий вияв пошани до Божої Матері став наявним доказом вдячності народу за ласки й опіку над ним. Від XI ст. до сьогодні нищили вороги цю величаву святиню, та стіна з пречудовою іконою збереглася незнищена дотепер і тому отримала назву "Ненарушимої стіни". В тій же катедрі св. Софії є в бічній наві між фресковими мальовилами образ, який представляє Благовіщення Пресвятої Діви, що стоїть коло криниці. І цей прегарний образ Пречистої є доказом великого піетизму князя й народу до Богоматері.

Також і головна церква Печерської Лаври є під ім'ям Успення Пресвятої Богородиці. В цій церкві ікона, звана "Свінська", принесена за преподобних Антонія і Теодосія Печерських грецькими майстрами, вславилася чудами ще далеко перед відірванням Київської Митрополії під напором Візантії від Риму.

Був теж у Києві чудотворний образ т. зв. Ігоревської Матері Божої в стилі Одігітрії. На Поділі в церкві св. Спаса була ікона Пресвятої Богородиці Пирогощої, до якої, як знаємо з лицарської поеми XII ст. "Слово о полку Ігореві", кн. Ігор Святославич поспішив, щоб подякува-

ти Божій Матері за чудесний рятунок з полону.

Як князі Володимир і Ярослав, Ярополк Петро, Володимир Мономах, так і нарід величали Пресвяту Діву Марію як царицю України і віддавали Їй пошану враз із духовенством у богослужбах і молитвах, дякуючи за опіку й щедрі ласки. У своїй пригарно під реторичним оглядом збудованій проповіді "Слово о законі і благодати" митрополит Іларіон говорить, що князь Ярослав збудував Божий дім великий на освячення Києва та всіх людей і город поручив Всеславній, все скорій на поміч християнам Пресвятій Богородиці. Так Мати Божа стала опікункою українського народу, а Ненарушима стіна є символом опіки Її над народом та запорукою державного відродження.

(Ковчег).

ДИВИСЯ ДОГОРИ

Капітан одного корабля взяв свого сина, як вибирався в подорож по морю. На широкому морю спитався його, чи вміє лазити по деревах. Синок усміхнувся і промовив: "Ще й як! Та ж я виріс із мамцею в горах між деревами." Батько задоволено погласкав сина по плечах і промовив: "Ану вилізь на щоглу корабля!"

Не минуло дві хвилині, як хлопчина сидів на вершку щогли та тріюмфально кликав до батька: "Я бачиш, татку, що я муровий хлопець!" Наразподув легкий вітер. Потім сильніший, а згодом зірвалася буря. Щогла стала хитатися. Син почав дрижати, але батько не дозволяв йому злізти, бо хотів учинити з нього відважного моряка. Хлопчина ніколи в житті не зазнав такого страху, бо вдома дерева так сильно ніколи не гнулися, як щогла на морю.

Бували хвилини, що голова йому сильно крутилася, як споглядав на землю. Батькові стало жаль застрашеного сина. Тоді промовив до нього: "Сину, не дивися вдолину. Дивися догори і твоя голова перестане крутитися!" Хлопець послухав. Звернув очі догори. Зникло запаморочення, як страх забрався від нього. Він забув, що під ним поклад корабля..

Хто надто часто дивиться на землю, нещастя і лиха, той годен зневіритися, чи воно варто бути добрим, коли в світі стільки зла... Погляд на небо привертає відвагу жити похристиянськи, хоча б цілий світ котився в пропасть. Наша Літургія заохочує нас до цього: "Піднімім свої серця дороги!" Земські страждання і труди затрачують гіркість, коли хтось часто думає про вічні радощі неба.

МАЙБУТНІСТЬ ЛЕТУНІВ

Американські вчені предсказують: "(1) Правдоподібно люди дістануться на місяць в 1965, на Марс і Венеру в 1968 р. (2) За сорок літ люди літатимуть так скоро, як скоро йде світло. (3) За десять літ між Европою і Америкою буде курсувати пошта при помочі ракет, ото ж за кілька годин можна буде вислати листа до Києва і з відтам отримати бажану відповідь.

Закам'янілість волі—наслідок нечистоти

НЕЧИСТИЙ гріх спричиняє закам'янілість волі. Св. Єронім твердить: **Нелегко вирветься, хто попаде в цю диявольську сітку.** Св. Тома писав, що ніякий гріх не спричиняє дияволові більше радости ніж нечистота, бо тіло сильно схиляється до цього гріха, тому трудно буде двигнутися тому, хто попав у нього: "Диявол найбільше тішиться гріхом нечистоти, бо він сильно притягає до себе, тому людині тяжко приходиться вирватися з нього". Длятого Св. Климент Олександрійський прозвав нечистоту, "Невилічимою хворобою", а Тертуліян— "Невилічимим гріхом".

Св. Кипріян назвав нечистоту матір'ю нерозкаяности: "Нечистота це мати нерозкаяности". Неможливо, щоб переміг тілесні спокуси, хто дав себе опанувати тілові. Оттому Петро Блосій слушно твердить: "Майже неможливо опанувати тіло, коли воно затріюмфало над нами".

Отець Бідерман оповідає про одного юнака рецидиста. Цей юнак висповідався перед смертю, тому й була надія, що спасеться. Наступного дня сповідник відправляв за його душу заупокійну Службу Божу. Хтось нагло шарпнув його за фелон. Обернувся та зобачив чорну хмаринку, що іскрилася вогнем. Згодом відчув, що це була душа покійного юнака. Юнак був проклятий. Хоч висповідався з гріхів, але перед самою смертю піддався спокусі, згодився на лиху думку і так погиб навіки.

Ось руїна нечистих. Нещасні опиняться на елизькій дорозі по-

серед темряви. Дияволи та лихі звички пхають їх у пропасть, яку майже неможливо обминути. Св. Августин твердить, що скоро затягне звичку, хто піддасться цьому гріхові. Звичка незабаром стане гейби конечністю: "Звичка повстає з того, що служать змисловості. Ця звичка стає конечністю, якщо не опираються їй".

Шуліка радше дає себе вбити ніж мав би покинути стерво, яким зачав живитися. Отаке буває з людиною, що привикла до змисловости, бо мало хто дійсно кається за цей гріх, тому сливе всі загибають.

Цей клятий гріх провадить чоловіка до вічної загибелі. Бездитидність грішника повернеться в смолу, яка підсичуватиме пекельний вогонь. "Прийде, прийде день, ба й ніч, коли твоя похітливість обернеться в смолу, якою вічний вогонь непотушно палатиме в твоїй утробі", каже Св. Петро Дам'яні.

Ох, як страшно Бог карає нечистих! Скільки то людей провалюються до пекла через цей гріх! Св. Петро Дам'яні каже:

"Якщо засуджено на пітьму євангельського чоловіка за те, що прийшов на весілля в непристойній одежі, то чого може сподіватися той, хто не тільки не має відповідної одежі при небесній трапезі, але ще й до того смердить брудом розпусти?" Бароній оповідає, що мірянин, який мав нечисту звичку опинився на ложі смерти. Тоді зобачив масу диявольв, що прийшли по нього. Бідняга звернувся до приявного чернця та попрохав молитися за нього. Згодом промовив, що вже станув на Божий суд. Хвилинку пізніше закликав: "Перестань молитися, бо я осуджений і тому безкорисні твої молитви".

Своїми згіршеннями нечисті християни зневажають Церкву, тому й слушно Господь карає їх. Бог саме так висловлюється в пророка Малахії, говорячи: "Ви звернули з дороги та згіршили багатьох у Законі... Тому Я вчинив вас погорджеными та підлими між народами" (Малах. 2. 8).

Засоби повздержливости

Духовні вчителі подають багато засобів проти нечистоти, але головні та найуспішніші це **втеча** від нагід і **молитва.**

Святий Пилип Нерійський казав, що тільки боягузи бувають тут переможцями, цебто ті, що уникають нагоди. Людина загине, хоча б уживала всіх можливих засобів, якщо не хоче уникати нагід. Св. Дух каже: "Хто любить небезпеку, той помре в ній" (Єкл. 3, 27). Якщо йде про другий засіб цебто про молитву, то треба знати, що самі від себе не маємо сили опертися тілесним спокусам. Бог мусить уділити нам цієї сили. Бог же не подає її, якщо душа не молиться та не благає Його. Молитва це єдина оборона проти подібних спокус, каже Св. Григорій Нісейський: "Молитва це забороло чистоти." А вже передтим Мудрець сказав: "Як я пізнав, що инакше негоден бути повздержливий, то удався до Господа та благав Його" (Прем. 8, 12).

БОЖА МАТИ РЯТУЄ КОЗАКІВ

В 1585 р. козаки вибралися в похід на турків на Чорне Море. Ворог довідався про козацьку виправу. Величезна турецька флота окружила козацькі човна і почала затискати залізний перстень довкола них. Загибель козацтва була неминуча. Турки без милосердя били гарматами на козацькі човна, щоб затопити їх.

Це було свято Пресв. Покрови. Козаки звернулися до Божої Матері і підняли вгору ікону Покрови.

Сталося чудо. Хоч був ясний день, нагло небо покрилося хмарами. На море зійшов такий густий туман-мряка, що геть засліпив турків. Бісурмени скаженіли від люті та ще сильніше стріляли з гармат. Козаки щасливо та без шкоди вирвалися туркам з рук. Мряка заслонила їх від ворожих гармат. Турки, думаючи, що нищать козаків, довго стріляли на себе самих, затоплюючи власні кораблі.

Вбогі рільники страждають, мучаться й потяться, як засівають, орють поле та жнуть засіяне зерно, але радість, що випливає з добрих жнив, вповні нагороджує всі їх труди. "Ходили і, плачучи, сіяли, але вертались з радістю, несучи свої снопи".

Як повстав наш Київ?

ПОЧАТКИ заснування золотоверхого Києва губляться в мряці праісторії. Побожний переказ подає, що сам Христовий Апостол мав поблагословити землю, на якій стоїть пишна столиця України, жемчуг світу, золотоверхий Київ. Одна туристка-американка недавно відвідала декілька столиць европейських держав і прилюдно заявила, що Київ це найкраще місто в Европі.

Переказ каже, що три браття, Кий (від нього наша столиця стала зватися Києвом), Щек і Хорив і їх сестра, прегарна Либідь, були основниками золотоверхого Києва.

Кожен з них проживав на однім із численних горбків, на яких стоїть столиця України. Браття побудували містечко в честь найстаршого Кия і назвали його **Києвом.** Кий став першим князем новозбудованого города. Панував над племенем, що звалося **полянами**. Земля була багата, покрита буйними лісами, що кишіли від дикого звір'я.

Через Київ ішов важний торговельний шлях на північ. Купецькі каравани безнастанно переправляли Дніпром через місто. Мешканці скоро стали багатими і наш Київ сильно розрісся, стаючись осередком і серцем всього слов'янського світу.

В 1169 предтеча білих і червоних московських царів, гейби на сміх названий Андрієм **Боголюбським,** повний заздрости напав на культурний Київ і сильно знищив його, не щадячи навіть церков, хоч він іронічно звав себе "боголюбським", бо **помосковськи** любив Бога. Його солдатня три дні руйнували та грабували нашу столицю. Зависний предтеча Петра І. забрав з міста всі скарби та дорогоцінності і погнав у неволю тисячі наших братів і сестер.

Всетаки Київ піднявся з руїни, до якої привів його ніби наш "старший брат".

Татарська навала в 13-ім столітті далася в знаки нашій столиці. В 1240 р. дикі татарські орди під проводом Батия вдерлися до Києва і так сплюндрували його, що в ньому залишилося

всього 400 будинків, хоч за часів Ярослава Мудрого було там 400 самих церков.

Пізніше немало шкоди завдали Києву москалі, як підступно зайняли Україну. Політики білих царів звели Київ до звичайного провінціонального міста білої московської імперії, щоб українці забули колишню велич своєї славної столиці.

В часі першої світової війни московські імперіялістичні солдати Денікіна не пощадили Києва і його культурних скарбів.

По приході большевиків, які ніби створили "самостійну Україну", Київ надальше залишився провінціональним містом, бо московські большевики не дозволили своїм українським співбраттям проголосити Київ столицею соціялістичної України. Боялися, щоб українці не пригадали собі свого славного минулого та не прогнали московських зайдів зо своєї святої землі.

Всетаки під натиском українців Москва мусіла уступити. Київ знову став столицею України.

Відступаючі в 1941 р. большевицькі ватаги поварварськи знищили Київ. Те саме вчинили опанцировані гітлерівські ватаги.

Але Київ піднявся з руїни. Українці прекрасно відбудували свою золотоверху столицю. Київ надалі перевищає холодну та понуру Москву і викликує її заздрість. Київ і всі українці ждуть на недалекий гомін дзвонів Св. Софії, що сповістять засмученим дітям України прогнання московських зайдів і справжню незалежність їх славної Батьківщини.

Переказ подає, що ікона Божої Матері "Одигітрія", десь схована в Києві, появиться тоді, як повставатиме вільна, незалежна Україна, бо Пресв. Богородиця стала Царицею нашого краю в 1037 р. за Ярослава Мудрого.

ГІПОХОНДРІЯ

Гіпохондрик іце чоловік, що хворобливо журиться своїм здоров'ям. Др. Альварес каже, що всі люди до певної міри є гіпохондрики. Але нащастя більшість людей не журиться незначними болями, не лякається звичайного змучення, не турбується маленькими болями, бо на все те дивиться як на частину земського життя.

За те гіпохондрики турбуються найменшим проявом можливої хвороби. Для нього навіть найменша нудьга це вже "апендецит" або навіть рак. Гіпохондрик не знає, що "не вільно невпинно шпигувати свого тіла та підозрівати його в різних хворобах, бо йнакше воно не буде належно функціонувати", каже др. Альварес.

На всякий прояв болю гіпохондрик біжить до лікаря, і то не до звичайного, а до спеціяліста. Він любить, щоб його невпинно екзамінували. Якщо вислід негативний цебто спеціяліст заявить, що нема ніякої хвороби, то гіпохондрик звичайно чується ображений. Інколи навіть напише листа та зганить лікаря, бо "нічого не зробив для нього!"

Одні лікарі твердять, що гіпохондрія це "почуття меншевартости", а другі—що це нездібність реально дивитися на світ.

Тяжко вилічити гіпохондрика, бо всякі запевнення спеціялістів або говорення до його розуму не дають сливе ніяких наслідків. Єдиний лік на цю хворобу це психоаналіза та розмови з лікарем.

Гіпохондрія не обмежується до невчених людей. Дарвин вічно потерпав, що помре на удар серця, Тома Карлайл і Ришард Вагнер сливе все життя хворували на уявні болі шлунка...

Чи можна замовляти Службу Божу за кілька осіб разом?

Службу Божу можна відправляти за одну або більше душ, навіть не згадуючи їх поіменно, як це буває, коли Служба Божа правиться за цілу родину. Бог розділяє користі Служби Божої поміж ті душі, за які вона пожертвована.

2) Я гніваюся з сусідом, бо він кинув на мене страшну клевету та наслав поліцію, яка перешукала всю хату за оковидкою (горілкою). Чи можу в такім стані приступати до Св. Тайн?

Якщо ви ненавидите свого сусіда і бажаєте йому зла, то ваш гнів є гріхом. В такім стані не вільно приступати до Св. Тайн. Якщо ж цей гнів це тільки жаль, що він учинив вам таку кривду, і при тім ви поздоровляєте цього сусіда і говорите з ним, як стрінетеся, то це не є ненависть, і ви можете приймати Св. Тайни. Але навіть таке почуття неохоти та відрази треба здавлювати в серці, бо Христос наказав нам прощати своїм ворогам і молитися за тих, що скривдили нас.

3) В нас у церкві в часі передшлюбної проби молодята, дружби і дружки голосно говорять і сміються. Чи вільно так поступати?

Не вільно, бо в церкві треба побожно заховуватися. Це ж Божий дім, дім молитви, а не сміху і жартів. Якщо треба розмовляти чи ставляти питання в часі цієї проби, то слід чинити це коротко і поважно. Розуміється, в церкві ніколи не вільно жувати ґуми чи їсти цукерки.

4) Я молилася за одну важну справу, але Бог не вислухав мене. Що мені дальше робити?

Бог вислухує кожну добру молитву, хоч не завжди так, як ми собі бажали б. Бог краще знає, що корисне і що шкідливе Його земським дітям. Оттому замість бажаної ласки подає якусь іншу, що корисніша нашій душі. Хіба добрий батько дасть дитині бритву, якою вона хоче бавитися?

Отож треба молитися до Бога і при тім підчинятися Його святій волі. Він—наш добрий Батько, який краще любить нас ніж наш земський батько, тому треба завжди довіряти Йому і покладатися на Його Провидіння.

5) Якщо хтось має різні титули на повний відпуст у годині смерти, то скільки відпустів він зискує?

Чи хтось має один чи більше титулів, він отримує тільки одне повне прощення кар за гріхи ще невідпокутувані, як душа розлучається з тілом. Такий відпуст годен простити всі кари, що душа мусіла б відбувати в чистилищі. Але треба збудити акт досконалого жалю і любови і при тім вповні погодитися з Божою волею, приймаючи смерть як покуту за гріхи, а це не дуже легка справа для бідних людей.

6) Христос зве Себе Царем мира. Чому ж Він виразно заявив, що не приніс спокою, але меч? Що це значить?

"Меч" це наука Ісуса про покору, любов до ворогів, умертвлення пристрастей і взагалі всі християнські чесноти. Одні люди приймають, другі відкидають це навчання і через те між людьми, навіть по родинах, повстають сварки і незгоди. Отак через людську слабість і злобу Христова Євангелія сталася притекстом до незгод і непорозумінь для людей.

7) Я не хотіла йти заміж за свого теперішнього чоловіка, але батьки примусили мене. Я пішла справді до шлюбу до церкви, але коли священик питався, чи я годжуся бути жінкою цього нелюба, я сказала, що годжуся, хоч у серці я не годилася на це. Згодом я зжилася з ним, полюбила і не хотіла б розлучатися. Коли мій шлюб неважний, так що мені робити?

Цей шлюб неважний через брак згоди на подружжя. Коли нема згоди на подружжя, нема подружжя, бо нема контракту. Коли нема контракту, то й тайни подружжя нема. Треба щоскоріше відновити згоду на подружжя, бо инакше згадана нещасна особа житиме в гріху.

Як відновляти згоду? Он деякі приписи церковного права: "Неважне подружжя через брак згоди на нього стає важне, коли партнер, що був не згодився на подружжя, відновить свою згоду, аби тільки друга сторона, що вже згодимася, не відкликала своєї згоди."

"Якщо брак згоди був тільки внутрішній, вистачить, щоб партнер, що непогодився, відновив внутрішньо свою згоду". Отож коли дівчина не згодилася при шлюбі, так має відновити в своїм серці згоду, і шлюб буде важний...

"Якщо брак згоди був зовнішній, треба й зовнішньо відновити його в приписаній правом формі, коли брак згоди був публичний, або приватно та потайки, коли він був тайний".

ЗАЛІЗНА ЗАСЛОНА

Дивно, як Кремль годен дурити добродушних европейців і американців... Настала доба обмін і відвідин між тюрмою народів і вільним демократичним світом... Туристи, місії, виставки... Дехто думає, що Кремль усуне залізну Занавісу. Марна і дитинна мрія... Відслонення Заслони, повна та свобідна комунікація між мешканцями Совітського Союзу і вільного Світу, обмін часописями, свобідне слухання радіопередач це все те було б початком кінця комунізму... Кремлівські вожаки це дуже добре знають... Люди стали б порівнювати обидві системи, досяги демократії і комунізму, багатства вільного світу і нужду комуністичних держав... Вислід цих порівнянь був би такий, що при найближчій нагоді, от хоча б яри дійсно вільних виборах комуністична система пішла б на смітник, а кремлівські вожаки станули б "под стенку"... І не розстрілювали б їх "буржуазні вампіри", але таки самі щасливі мешканці Совітського Союзу... От чому Кремль ніколи не усуне Залізної Заслони.

КАРДИНАЛ НЮМАН каже: "Це наш обов'язок проживати між книжками, особливо ми повинні жити так, як вони кажуть, передовсім так, як велить найстарша книга світу, цебто БІБЛІЯ"...

Апостол Яків каже: "Нехай знає, що той, хто наверне грішника з лихої дороги, той спасає його душу та покриває багато гріхів".

Мій безвідповідальний чоловік

М. Щ.

ПОДРУЖЖЯ це свята і гарна річ, але скільки страждань нераз спричиняє тим, що побираються! Нажаль молоді хлопці та дівчата дуже часто обманюють себе і кажуть: "Якщо ми дійсно любимося, то любов розв'яже всі труднощі!"

Ще більше помиляються ті католицькі хлопці та дівчата, що входять у подружі зв'язки з некатоликами, особливо протестантами, які заперечують багато правд віри, що їх навчає католицька Церква. Я одна з тих безчисленних дівчат, що страшно попеклася на мішанім подружжі.

Звуся Меланя П. Народилася в маленькім містечку коло Саскатуну в Канаді. Мої родичі українці і я українка. Замолоду ходила до української католицької Церкви і доволі добре знала католицьку віру. Покінчила гайскул і виїхала зразу до Торонто, а потім до Сан Франциско шукати роботи.

В тім часі не було там нашої церкви, тому ходила до латинської, хоч не знаходила того душевного задоволення, яке завжди виносила з наших богослужб.

Ще в гайскулі взяла секретарський курс, тому працювала секретаркою в одній автомобілевій компанії, а мешкала з двома дівчатами в однім апартаменті. Платня була добра, товаришки любили мене і управитель компанії був задоволений з праці. Моє життя було спокійне, поки Джек, новий заступник управителя, не ввійшов у нього та не спричинив перевороту.

Джек (по-нашому Яків) був рослим і здоровим мужчиною. Гарний з виду, приємний у розмові, ввічливий до всіх Джек звернув на себе увагу секретарок. Я не зважала на нього і саме моя неувага притягала його до мене.

Одного вечора по праці пішла на вечерю до поблизької реставрації, бо хоч ми всі три разом проживали, всетаки деколи котрась із нас йшла на вечерю до реставрації. Джек мусів слідити за мною, бо внедовзі там з'явився, сів біля мене і без ніякого питання замовив дві великі вечері, одну для себе, другу для мене. По вечері взяв мене до гарного сальону на танець. Всі всміхалися до нього, бо видно добре знали його. Через те й на мене звертали увагу. Це схлібляло мойому самолюбству.

Джек був джентельменом для мене. Цього вечора я довідалася, що він протестант і ще й до того непрактикуючий. Я сказала йому, що я українка католичка.

Отак почалося наше знайомство, що згодом перетворилося в приязнь. Приязнь викликала

прив'язання, а прив'язання зродило любов, яка зовсім засліпила мене. До цього не було б дійшло, якщо б я не була стрічалася з Джеком. Але що ж робити самітній канадійській дівчині в великому американському місті? Самітність і брак справжніх приятелів попхнули мене до Джека. Не зважаючи на протестантизм, Джек викликав у мене захоплення. Я часто думала про нього, пригадувала собі його усміх, жарти і популярність.

Отак проминув цілий рік. Про релігію мало говорили, бо ця тема не цікавила його. Для нього всі релігії були однаково добрі. Не був ворогом жадної з них, але не був теж їх приятелем. До Бога звертався тільки тоді, як було скруто біля нього.

Сама тепер дивуюся, як я могла стати приятелькою і згодом нареченою чоловіка, що так сильно різнився від мене релігійними поглядами! Ніщо, тільки пристрасть засліпила мене. Бачила, що ця приязнь покінчиться мішаним подружжям. Сумління пригадувало, що Церква забороняє католикам дружитися з некатоликами, але я втихомирювала себе тим, що дістану диспензу, а по шлюбі зовсім перероблю Джека та допоможу йому знайти правдиву Церкву. Що за обман, яка наївність! Думаю, що всі католицькі дівчата, які задумують вийти заміж за некатоликів, мають подібні ілюзії.

Отак ми приятелювали, поки не вибухла корейська війна в 1951 р. Джека покликали до війська. По короткім вишколі мав виїхати до Кореї. Моє серце завмерло від побоювання. В часі вишколу рідко бачилися. Замість забути, я стала ще більше думати і тужити за ним. Як часом з'явився в місті, то ми разом проводили вечорі. Звичайно йшли до кіна чи на танець. Неодне в ньому не подобалося мені, от хоча б його пристрасть до танців, вибухи сміху, тощо, але я мовчала, бо лякалася, що покине мене. Вдавала, що люблю все те, що він любив.

Джек дістав повідомлення, що за місяць його регімент від'їде до Кореї. Не боявся війни, а подорож до Кореї вважав за приємну авантуру.

Одної суботи я промовила: "Джек, ти від'їжджаєш до Кореї. Я бажала б мати твою фотографію, щоб пам'ятати про тебе".

"Меланю", промовив Джек, взявши мене за руку, "не тільки мою фотографію, але матимеш мене! Я таксамо хочу забрати з собою фотографію, але це має бути фотографія моєї жінки Мелані".

Я не вірила своїм ушам, тому спиталася: "Що це значить, Джек?" Він пригорнув мене до серця і промовив: "Ах, яка ти простодушна! Зовсім так як дитина! Хочу оженитися з тобою, заки виїду за океан!"

Перед хвилиною я сміялася, а тепер плакала з радости. Ніколи не сподівалася, що так скоро поберемося. Ще цього самого вечора удалися до отця пароха. Джек не цікавився католицькою релігією. Не мав часу брати інструкцій, тільки підписав приписані умовини для мішаного подружжя. Я й за це дякувала Богу. Через тиждень ми побралися. За винятком кількох знайомих нікого не було в церкві. З церкви удалися до фотографа, потім до готелю на обід, й нарешті виїхали на тридневну медову прогульку. Родина Розбергів відпровадила нас на залізничу станцію.

Все те так скоро сталося, що я навіть не повідомила батьків про шлюб. Ми не мали часу обговорити, як і де будемо проживати по війні.

Я так чудово почувалася. Потяг ніс нас до Лос Анджелес. Ми жартували, поки Джек не виговорився: "Знаєш, Меланю, які ці Розберги дурні! Недавно побралися, а вже мають п'ятеро дітей! Ми не будемо такі! Вперед треба нажитися, використати життя, заки дітиська пришпилять нас!"

"Дітиська! Пришпилять нас!" —я задеревіла, почувши такі подружі пляни. Як кожна нормальна дівчина, так і я бажала щоскоріше голубити і пригортати до серця своє власне дитя.

Джек завважив мою реакцію і спитався: "Що сталося?" Я відповіла: "Джек, ти мій муж і я твоя жінка. Люблю тебе всім серцем, але не думай, що я буду зневажати Бога, щоб подобатися тобі!"

Мій муж скипів гнівом: "Я маю рішати, коли будемо мати діти. Це я працюватиму на дітиська! Ясно чи ні?"

Мені відкрилися очі на щойно вчинену помилку, але вже було запізно. Я була законною жінкою Джека. Три дні медової прогульки не були для мене зовсім "медові", бо Джек, не зважаючи на мій плач і протести, зневажав святу тайну подружжя. "Я не дбаю, що там каже твоя Церква", говорив, "бо діти це моя справа. Будемо мати їх тоді, коли я схочу!"

Я відчула на власній шкурі, як тяжко католицькій жінці проживати з чоловіком протестантом. Аж тепер зрозуміла, чому Церква, навчена віковим досвідом, забороняє своїм дітям дружитися з протестантами.

Поза надужиттям подружжя Джек був дуже добрий для мене. Ми оглядали різні місця, бавилися, танцювали. Три дні проминули немов сон. Муж від'їхав на війну. Я лишилася сама з приємними і прикрими споминами.

Його листи були радше формальні і холодні. Такі були й мої. Писав про дивний, далекий край, війну і нових товаришів зброї.

Я зразу нудилася, тому часто заходила до Розбергів. Вони добре знали Джека і мені було приємно розмовляти про нього.

Джек від'їхав на весні. В літку я почала відчувати завороти голови і своєрідну нудоту. Думала, що це горяч літа. Коли ж цей стан продовжався, пішла до лікаря. При кінці відвідин він заявив мені: "Гратулюю. Будете мати синка або донечку!"

Я поблідла від жаху: "Що ж скаже Джек? Він навіть не хотів чути про діти!" Був дуже уваж-

Павло Тичина

МАДОННО МОЯ

Мадонно моя, Пренепорочна Маріє,
прославлена в віках!
На наших самотніх вівтарях
лиш вітер віє...

Пройди над нами з бмофором,
заридай над селом.
Уже ми Тобі ні пісень, ні псалом
не воспоєм диким хором.

Схились, Мадонно, на причілок
останньої хати в селі.
Усміхнись—і пійди собі геть по ріллі,
одганяючись од куль, як од пчілок.

(Отак наш поет описав нищення церков большевиками в Україні, як тамтуди вдерлися московські ватаги та стали заводити новий комуністично-московський лад, відбираючи не тільки свободу України, але й водночас намагаючись знищити в народі віру в Бога та любов до Пресв. Богородиці).

мов шаленний.

Сльози бухнули мені з очей. "Джеку, Джеку, опам'ятайся!!!... кликала, але він не дав мені докінчити.

"Відречися цього байстрюка, нехай іде між людей! Нехай пропаде пам'ять про нього! Якщо так не зробиш, то забудь про мене! Вибирай!"

Передо мною станув страшний вибір: син чи чоловік? Моє серце відчуло страшну боротьбу, але ця боротьба тривала тільки хвилинку. Гнів спалахнув у душі. "Підлий чоловіче", закликала до Джека, "коли в тебе нема любови до власної дитини, то й не маєш її для мене. Вся твоя балаканина про любов це тільки димова заслона, за якою криється низька пристрасть. Ти навіть не знаєш, що значить любити!"

Притулила Михася до серця. Він застрашено пригорнувся до моїх грудей, як Джек кричав до мене. Бідна дитина! Вона потребувала мене й моєї любови. Я стала гойдати його, щоб заспокоїти: "Не бійся, дитинко, ніхто не скривдить тебе, поки я жива!"

З цими словами звернулася до Джека: "Прощай, Джеку, нехай Бог простить тобі кривду, що чиниш власному синові та мені!"

Відвернулася і вибігла зо шпиталю. "Може вже більше не зобачу його!" думала по дорозі. В обуренні навіть не жалувала за ним. Тільки жалувала, що через нерозумну любов або краще через засліплення вийшла заміж. Була злосна на нього, а ще більше на свій нерозум. Ось кара за непослух законам святої Церкви!

Батьки дивувалися, що я так скоро вернулася додому. Було стидно признатися, що Джек прогнав мене від себе. "Він буде довгий час у шпиталі. Я не мала де мешкати. Як виздоровіє, то побачимось", пояснила батькам. Люблячі батьки прийняли моє вияснення й більше не допитувалися.

Втома опанувала моє тіло та духа. Бачила помилку, але негодна було направити її. Одна молитва залишилася мені. В ній знаходила потіху та силу двигати нелегкий хрест, що наложила на себе. Зразу молилася за сина і за себе. Згодом почала молитися і за Джека. Дивно, як жінка може простити стільки кривд свому чоловікові.

Проминуло п'ять довгих місяців. Не знала, що діялося з моїм чоловіком. Одного дня американський автомобіль заїхав на наше подвір'я. Я виглянула крізь вікно. "Боже, це Джек!" Кульгаючи, прийшов до хати. Я сама була вдома, бо батьки були поїхали до Саскатуну.

Заки він почав розмову, я промовила: "Джек, тішуся, що ти прийшов сюди. Мушу сказати, що безжурне та гуляще життя ніколи не подобалося мені, але не мала відваги сказати тобі цього, як ми стрінулися. Ніщо не дало мені стільки щастя і задоволення, як наша люба дитина. Те, чого ти пошукуєш, пусте та безвартісне".

Отак закінчилося моє намагання за всяку ціну подобатися Джекові. Я була готова помиритися з ним і бути його дружиною, але тільки тоді, як він стане таксамо числитися з моїми поглядами, прагненнями та католицькою вірою, якої не зрадила б за ніщо в світі.

Джек стояв при дверях і мовчки слухав. "Меланю, прости, я хотів побачитися і поговорити з тобою..."

Я перебила йому: "Можеш говорити, але не змушуй мене вибирати між тобою і моїм сином. Ти ніколи не хотів його. Михась потребує мене, потребує моєї любови, щоб вирости на мужчину, який поважно дивитиметься на життя. Не хочу, щоб мій син був дорослим дітваком".

Джек здивовано слухав моїх слів, з яких вичув, що я не жартувала. По хвилині покірно промовив: "Меланю, прости мені. Я знав, що Михась наш син. Я був злосний і заскочений від несподіванки. Кожний батько хоче знати про свою дитину: коли вона народилася, скільки важила, тощо"...

Сльози станули мені в очах: "Та ж ти завжди говорив, що..." Він перебив мені: "Забудь про це. Я сказав і зробив багато дурниць. Довга хвороба в шпиталі дала мені нагоду передумати все життя. Я зобачив, що в неодному помилився. Мені прикро, що я так страшно скривдив тебе і сина!"

На ці слова я забула про все і кинулася йому в обійми. Він пригорнув мене. "Джек, прости мені, що не повідомила... Відтепер ніколи нічого не скриватиму перед тобою!"—промовила серед сліз. Солодкий поцілунок потвердив наше взаємне прощення.

Ми віднайшли одне другого: "Джек, люблю тебе всім серцем" —шепотіли мої тремтячі уста. "І я всім серцем люблю тебе, Меланю, і нашого Михася!"—відповів муж.

"Де ж наш син?" нарешті спитався муж. Я завела його до кімнати. Михась спав у колисці. Сльози блистіли в Джекових очах, як брав сина і ніжно цілував його. Моє ж серце билося від радости, а душа розпливалася в подяці: "Боже, дякую Тобі, що вислухав мою молитву і привернув мені мужа, а Михасеві батька".

Сьогодні Михась вже має сім років. Бог послав нам ще троє діточок. Джек є добрим батьком для них. Всі вони хрещені в нашій Церкві. Джек часто подивляє Михася, як він щовечора молиться за свого батька перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі. Раз навіть признався мені, що католицька релігія імпонує йому і що колись зачне завчати її... Але коли?...

ЛИСТ З КРАЮ

З одної місцевості в Галичині ми дістали наступного листа. З відомих причин пропускаємо тут місцевість і прізвище людини, яка написала його.

—Редакція.

14 серпня 1959

Н.Н.

Вибачте, що осмілююся писати до Вас. Але моє серце не витримає, коли цього не зроблю. Багато в нас змінилося за той час, як Ви виїхали до Америки. Та найбільше змінився таки я сам. Я став таким, яким був Ваш батько та мати. Колись, Ви може й не дуже пригадуєте собі, я в своїй неопанованій злобі й фанатизмі хотів зарізати Вашого батька, коли він став в обороні нашої святої релігії. Тому за це я зараз хочу його сильно перепросити. Чого не могли зробити ті, що нас любили і хотіли нам добра, це вчинили наші найзапекліші вороги. Коли б вони не були прийшли до нас, то певне я ніколи не був би пішов на дорогу правди, що її визнавали Ваші Батьки! А таких як я, Савлів, зараз є дуже багато. Хоч нашої Церкви назверх нема, то люди зараз більше й гарячіше моляться і частіше Божий хліб їдять. Агентами в ризах і без риз остались тільки ті, що колись своїм гіршачим життям плодили таких "товаришів", як я. Перекажіть, прошу ласкаво, мої слова всім! А за мене помоліться, щоб я витривав...

Ваш у Христі, Іван...

ВІДОЗВА ПОСТУЛЯЦІЇ

В справі беатифікації Слуги Божого Андрея

"Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг. Зрештою заховано для мене вінець справедливости, що його подасть мені Господь того дня, Суддя справедливости, та не тільки мені, але й усім, що полюблять Його прихід" (II Тим. 4, 7).

Дня 1-го листопада цього року вся українська католицька спільнота буде святкувати важливу річницю. Того дня, 15 років тому, перейшов до вічности, щоб одержати від Справедливого Судді належний вінок нагороди, великий, може найбільший Митрополит Галицький, Слуга Божий, Андрей Шептицький.

Існують письменні докази, що Слуга Божий Андрей принаймні три рази звертався до різних Римських Архиєреїв за позволенням пожертвувати себе і своє життя на мученичу смерть, в заміну за терпіння свого стада та за справу поєднання Церков. У цих проханнях він покірно зазначує, що йому як Пастиреві належалося б право терпіти і жертвуватись за своє стадо. Один такий документ датується з 1916 з місця його ув'язнення московською владою в Суздалі. У цьому листі, адресованім до тодішнього Папи Венедикта XV, Митрополит покірно просить, щоб Святіший Отець, як Христовий Намісник, його призначив і поблагословив на мученичу смерть. Одначе бажаного позволення Митрополит не одержав. Мусів вдоволитися природною смертю. За те Провидіння подбало про те, що він ціле своє життя мусів переносити незвичайні фізичні й моральні терпіння. Ті, що близько нього жили, знають, скільки він фізично терпів з причини недуги, яка була його прикувала до крісла на довгі роки. Крім того немало натерпівся від рани на носі, яку мав майже ціле життя. Про моральні терпіння тяжко говорити, бо щоб їх зрозуміти, треба б увійти в його велику й святу душу та мати такі ніжні відчуття і відрухи душі і серця, якими він був Богом обдарований.

І коли він просив дозволу віддати своє життя на мученичу смерть, то це не була спроба втекти від страждань. Навпаки, то був геройський акт любови до свого народу, бажання ще більше за нього терпіти та віддати за його добро і спасення найцінніщу річ, що її людина має, тобто власне життя. "Більшої любови ніхто не має, як хто душу свою положить за друзів своїх" (Ів. 15, 13).

У цій готовості, в цьому геройському акті містяться заслуги мучеництва, бо перед Богом найважнішою річчю є щирий намір і шляхетна інтенція.

Цього року споминаємо важливий день смерти Великого Опікуна українського народу й незломного Провідника нашої Церкви, Митрополита Андрея Шептицького. І хоч він переступив поріг вічности, всежтаки його вічий дух далі між нами живе. І видається, що він тепер ближчий до свого стада як за свого туземного життя.

Свята Церква хоче, наскільки така буде воля Божа виражена через надзвичайні діла-чуда, щоб Митрополит Андрей був ще більше знаний і прославлений. Тому найвища церковна влада позволила на офіційне відкриття беатифікаційного процесу нашого Митрополита з тим наміром, щоб він був прославлений і на цьому світі та вивищений як приклад до наслідування всьому людству, якщо Господь цього схоче.

Щ а с л и в е перепровадження будьякого беатифікаційного процесу вимагає багато витривалої праці і щирих зусиль. Свідки мусять складати зізнання, треба збирати матеріяли й письма, переписувати їх, перекладати й видавати. Треба друкувати й розповсюднювати біографії-життєписи, брошурки, летючки, фотографії, щоб загал був обзнайомлений і зацікавлений справою. Такі технічні речі вимагають праці і фондів.

Але важніша від цеї матеріяльної праці є духовна піддержка і поміч. Бо прославлення якогось Праведника, це передовсім духовне діло—і його треба собі в Бога здобути відповідними засобами, тобто—молитвою, жертвою, умертвленнями, терпіннями та всякими іншими душевними зусиллями. Цьогосвітне прославлення Церквою будьякого Праведника—це надзвичайна Божа благодать. У небі є мільйони різних Святих, які ніколи не були й не будуть канонізовані. Цю ласку земного прославлення Божих Угодників, так як кожну іншу небесну благодать, можна собі в Бога випросити покірною та витривалою молитвою і жертвою. Це правда віри, що Господь таку молитву вислухує.

Тому й ми також, ввесь український загал, мусимо старатись це надзвичайне прославлення для Великого нашого Митрополита, неустанною молитвою у Бога випросити. Треба собі на це заслужити. Покажімся, що ми варті такого благословення. Тому

воно конче потрібне, щоб беатифікаційна справа Митрополита Андрея була піддержана належним молитовним походом—таким молитовним походом, в якому повинні взяти участь всі віруючі Українці, що обзнайомлені з особою Митрополита Андрея і хоч трохи розуміють, скільки він зробив для свого народу.

Прекрасною нагодою для виявлення такого духовного зрозуміння для цеї преважної справи буде саме 15-ліття смерти Митрополита Андрея. Тому постуляція його справи звертається з щирою відозвою до всеї нашої спільноти, щоб вона поставилась до цієї справи з належним розумінням і всіма силами її піддержувала. Ця піддержка має бути передовсім духовна. Кожний може до цього причинитись. Сердечно прохаємо, щоб у день 15-річниці смерти Божого Слуги Андрея всі віруючі українці були на Службі Божій і приступили до Святих Тайн—сповіді та Святого Причастя, в наміренні його прославлення. Це тим легше, бо день 1-го листопада припадає цього року в неділю. Від цього ніхто не повинен відмовитись.

З нагоди цеї річниці по різних місцевостях будуть влаштовані академії і концерти. Такі академії насвітлюють велич особи Митрополита і популяризують його. Але на самім тільки вшануванні не сміємо триматись. Такі концерти можуть вистачити для звеличання великих наших національних чи воєнних героїв. А Митрополит був не лиш великим нашим національним Провідником, але був також правдивим мужем Божим і духовним Велетнем. Тому обмежити свою пошану для нього до концертів чи академій було б рішучо замало. Це показало б, що ми не потрапили зрозуміти його правдивої духової величі і не добачували б властивого значення його духовних осягів та спасенного впливу на нашу Церкву і на нарід. Духовну його велич треба вшанувати духовними засобами. Наскільки така воля Бога, Божий Слуга Андрей буде колись прославлений Церквою і в цьому світі. Тому обов'язком кожного віруючого українця є—цю справу духовно піддержувати: молитвою, жертвою, покутою.

І ці наші мольби не повинні обмежуватись тільки до таких днів як річниця його смерти, але треба зробити намір прославлення Митрополита Андрея частиною наших щоденних молитов, бо тільки постійна і витривала молитва випросить в Бога цю благодать. Заохочуймо й інших, також не-українців, щоб і вони в цьому наміренні заносили гарячі моління до Бога.

Остаточне прославлення Божого Слуги Андрея Шептицького залежить від Бога, але ми маємо в своїх руках найважніший засіб, що до цього прославлення може допровадити, цебто молитву. Уживаймо його.

о. Михайло Гринчишин, ЧНІ.

Святий Ігнатій Лойоля, як згадано, був колись висловився, що був би залишився на землі, щоб помагати душам, хоча б, умираючи, був би запевнив собі спасіння. Хтось відозвався до нього: "Але ж, отче, воно невторопно наражати власне спасіння, щоб спасти інших!" Святий відказав на це: "Невже Бог тиран? Чи пішле Він мене до пекла, як зобачить, що наражаю власне спасіння, щоб здобувати душі для Нього?"

ПРИВІТ КАТОВІ УКРАЇНИ

НАЙБІЛЬША сензація, в яку тому рік ніхто з розумних людей був би не повірив, це безперечно відвідини совєтського диктатора, Нікіти Хрущова, в Америці. Сателітні держави, які знайшлися під "опікою" молота та серпа, сильно "тішаться", що Нікіта "уосіблення" комунізму нового стилю таки дістався до капіталістичної Америки і там дав добру "лекцію" легковірним американцям, які не хотіли постояти за свободу народів тоді, коли московські імперіялісти, перемальовані на червоно, загарбували одну країну за другою.

Багато американців щиро вітало Нікіту Хрущова. Дехто із "почервонілих" канадійців, от хоча б один великий провідник опозиційної партії, публично заплакав, чому то Нікіта погордив запросинами премієра Діфенбейкера та відмовився відвідати Канаду, хоч усі тут "страшно" ждали на нього.

Ну, й нам годиться привітати Нікіту, але наш привіт трошки відмінний від привітів, що гідний наслідник московських білих царів чував підчас своїх подорожей по вільнім світі. Ось наш привіт: "Вітай, Нікіто, на вільній землі Вашинґтона! Ці відвідини ні тобі самому, ні світові нічого не поможуть. Вітаємо тебе, Нікіто, а до простодушних людей, які деінде вітали тебе, кличемо: 'Бережіться! Нікіта це хитрий малорос! Він вам нічого не попустить. Не дуріть себе його хитрими заявами про братерство і мир' "...

Чому ж годі чого доброго сподіватися з відвідин Хрущова?

Ось декілька рацій:

Нікіта Хрущов це наслідник, і то гідний наслідник, московських імперіялістів. Хоч дехто вважає його "малоросом", бо він мав прийти на світ в ніби українськім селі, Калинівці, для самого Хрущова "українство" не має ніякого значення. Він виразно заявив на пресовій конференції в Вашинґтоні 16 вересня 1959 р.: "Національна проблема не існує в нашім краю... Ми дуже горді, що національна проблема не існує в нашім краю і що всі народи, які замешкують Совітський Союз, спільно машерують до одної спільної мети!"

Яка ж ця спільна мета? Не добробут кожної країни завойованої білими царями або червоними большевиками, які стидаються публично признатися, що вони вірно продовжають загарбницькі змагання колишніх московських царів.

Погляньмо до історії, щоб переконатися, що Москва завжди така сама, чи вона біла, чорна чи червона. Її імперіялізм не змінюється. В 1514 р. московське князівство не було більше ніж сьогоднішня Мадярщина. Як же ж створилася величезна московська імперія? Загарбницькими війнами! Москва займала одну вільну країну за другою та насильно влучувала її в свою імперію, намагаючись московщити підбиті народи, особливо Україну, що через угоду Хмельницького і розбори Польщі сливе вся, за винятком Закарпаття та Галичини, опинилася під "покровом" батюшки-царя. Хіба речник московського імперіялізму не кинув клич, що вірно відзеркалює і ви-

являє політику царів супроти підбитих народів? Хіба царський міністер, Валуєв, не заявив публично: "України не було, нема і не може бути!" Таке саме твердить російський духовник, Н. Николаєв, у своїй книжці виданій у Парижі в 1950 р. Ця книжка зветься "Восточний Обряд".

Хрущов продовжає царську політику винародовлення і русифікації України. Туристи, що були в Україні, виразно стверджують це. В українському місті, Харкові, трудно почути українську мову, хоч це одне з найголовніших міст ніби незалежної України! Сам Хрущов видав закон, що в українській незалежній республиці діти не мають обов'язку вчитися української мови! Але за те всі мусять завчати російську мову!

Білі царі зайняли Сибір, в 16-ім і 17-ім ст. В 17-ім і 18-ім ст. вони зайняли Україну та частину Польщі. В 1809 р. зайняли Фінляндію.

Большевики ввесь час продовжали підбої зачаті царями. В 1940 р. большевія зайняла та знищила Литву, Латвію й Естонію. По 2-ій світовій війні червоні москалі зайняли Польщу, Східню Німеччину, Мадярщину, Румунію та Болгарію...

Коли інші народи, от хоча б Англія чи Франція, дають волю своїм колоніяльним народам, то не було випадку, щоб Москва дозволила якомусь підбитому народові стати вільним і вирватися з її кліщів. Мадяри в 1956 р. пробували визволитися з Хрущівських кліщів, але хитрий Нікіта затопив у крові їх мрію про незалежність. Коли ж в Америці згадали йому про це, то він ще й роззлостився...

Бідні ті люди, що вірять Хрущову та його совратникам. Хрущов не є меншим московським патріотом і русифікатором аніж колишній царський міністер Валуєв.

Reader's Digest писав про віроломність москалів. Від 1945 р. кремлівські вожаки підписали з вільним світом 50 договорів, але з них дотримали тільки два цебто вицофали війська з Австрії та напали на Японію, щоб загарбати колишні японські посілості в Азії.

Большевикам не можна вірити, бо вони поперекручували навіть значення слів. Для них **демократія** це диктатура, і то найжорстокіша диктатура в світі. **Свобода** для большевиків це свобода ширити в вільних країнах засади комунізму і викликувати комуністичні революції. **Свобода народів** це спочатку союз із Москвою, а згодом повне поневолення москалями. **Співіснування,** на яке Хрущов так сильно настає, це намагання москалів приспати вільний світ, поки Москва не приготовиться, щоб завдати смертельний удар вільним народам! Хіба Хрущов виразно не заявив демократам вільного світу: "Ми погребаємо вас!"

Московські комуністи вміють гребати! За 40 останніх літ вони погребали около 15,000,000 українців, що не хотіли бути прислужниками Москви.

Американський журнал "Common Sense" твердить, що від 1917 р. московські большевики мали замордувати около 120,000,000 людей. Вони готові ще стільки вимордувати, щоб у світі запанував молот і серп, знам'я і символ московського модерного імперіялізму.

Отож вільний світ, який хоче бути вільним, повинен берегтися підступів Хрущова. Треба ж сильно берегтися його, бо його колишні совратники, Берія, Маленков, Каганович і Жуков, теж береглися, але **замало**...

Тільки тоді Москва перестане мріяти про завойовання світу, як вільні народи не тільки перестануть вірити в співіснування з кремлівськими прислужниками Люципера, але й допоможуть поневоленим народам вирватися

з московської неволі, в яку загнали їх колишні білі царі, а держать їх тепер московські, на червоно перемальовані імперіялісти!

Отак треба вітати Н. Хрущова, де б він не появився: "Слава Україні! Слава всім тим, що поборюють московський імперіялізм!" Якщо б так вітали його, то ні сам Хрущов, ні його кремлівські совратники не важилися б виїжджати поза межі злощасного совєтського Союзу!

ЩО ТАКЕ КАТЕДРАТИК?

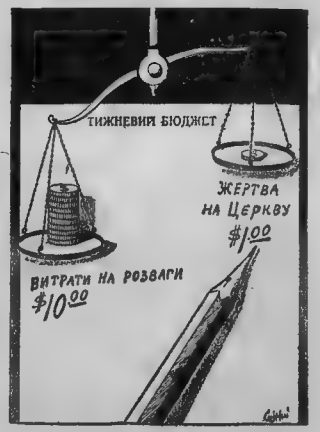

ОСОБИСТИЙ Катедратик— це назва жертви, яку складають вірні на потреби свого Владики —Єпископа. **Особистий** називається тому, що його повинна скласти **кожна особа,** яка є приналежна до духовного зв'язку з вселенською Церквою через місцевого Єрарха—Єпископа. Натомість означення **Катедратик** пригадує всім, що Єпископський Осідок—**Єпископська Катедра** є ділом церковного установлення для місцевих потреб вірних у єпархії.

Коли згадаємо, які великі і різнородні є місцеві потреби українських вірних, тоді зрозуміємо як дуже потрібний є нам вищий Церковний Провід в Особі Єпископа і як ми повинні цінити і піддержувати його.

Як чекали на свого Єпископа українці в Канаді і Америці та як наче батька вітали його, хай покаже нам спомин о. І. Бали, ЧНІ. про Преосвященного Владику Кир Никиту (Будку): "Єпископ відвідував парафію Гудів, Саск. Поїзд прибув на стацію вже вночі. Ми виходимо з вагону, а тут нарід тиснеться... Всі хочуть побачити Владику... Нема як зійти по східцях. Так стоїмо хвилину, трьох нас, вдягнені в кожухи—ніхто не знає, хто тут Єпископ, але всі певні, що Єпископ є, що приїхав до них. Настала хвилина глибокої тиші, немов сам хід часу спинився, а відтак в натовпі хтось закликав: "Слава". Немов довго гамовані води, свідомі нараз своєї непереможної сили, проривають греблю, так напружені чувства сердець вибухають нараз у пісні "Слава во вишних Богу і на землі мир... Хвалим Тя, благодарим Тя, кланяємся, славословим Тя, Господи, Царю Небесний..." Вся та велична пісня Славослов'я наповняє темну зимову ніч на чужині, несеться аж до трону Всевишнього".

Тепер ми звикли до того, що маємо Єпископа, що Він поміж нами, що Він як наш Батько опікується нами і перед урядом і перед всіма чужинцями репрезентує нас. Ми звикли, що Єпископ думає про те, щоб всюди, де є лише українці, були богослуження і українська проповідь. Ми знаємо, що Єпископ поручає священикам опікуватись Рідними Школами, піддержувати українське культурне життя, бути заборолом перед денаціоналізацією менше свідомих одиниць, яких опанував комплекс меншевартости. Ми свідомі того, що наш Єпископ всіма силами старається про рідну школу, в якій український обряд, звичаї і традиції були б трактовані. Ми тішимося, коли державні мужі, як премієри, міністри, сенатори і посли відвідують Владику, віддають йому честь, питаються про його думку, просять його піддержки, бо в його особі вони бачать всіх нас, бачать нашу силу, організованість і красу.

Нераз, однак, забуваємо, що розвиток деяких єпархіяльних діл, якими поблагословив нас Господь, був довершений лише найбільшим зусиллям, яке вимагало забути про багато щоденних потреб, а всі матеріяльні засоби скерувати на добро і користь загалу.

В матеріяльних засобах Єпископа нема ані сотика помочі від держави, ані від жодних неукраїнських установ. Вся праця в Єпархії залежить від жертви вірних. Єпископ має ні більше, ні менше, лиш стільки, скільки зложать йому його вірні.

Всі повинні знати, якими засобами Єпископ розпоряджає і скільки ми особисто, своєю жертвою, причинились до успішности його праці.

Які видатки має Владика? Подумаймо про податок за резиденцію, опал, електрику і щоденні життєві конечні потреби. Подумаймо про конечні репрезентативні поїздки не раз аж на Схід Канади і до ЗДА, про потребу купити щось до бібліотеки, тощо.

Бувають випадки, що про різні церковні справи говорять люди, які зовсім Церкві не помагають, про утримання Єпархії зовсім не думають. Єпископська Канцелярія одержує нераз листи з різними проханнями, а то й вимаганнями від таких осіб, яких імен не може знайти на жодних, вже навіть через 5 і 10 років сумлінно збираних списках жертводавців.

Чи так повинно бути між українцями, які люблять мати своїх власних єпископів, хоч крім французів і латинників узагалі ніяка народність у Канаді не має власної єрархії? Ми повинні бути горді своєю єрархією і підтримувати її.

Хто злучений із Христом, той намагається других привести до Нього. "Христос у вас, надія слави. Ми проповідуємо Його, нагадуючи кожній людині і навчаючи кожну людину всякої мудрости, щоб учинити кожну людину досконалою в Христі. У тому й я працюю, воюючи Його міццю, що сильно діє в мені" (Кол. 1, 27-29).

Силкується привести всіх до Христа, бо "в Ньому всі скарби премудрости й пізнання сховані" (Кол. 2, 3). Хто знайшов Христа, той подибав невичерпний скарб Божих ласк для життя та вічности. "І будете в радощах черпати воду з джерел спасення" (Іс. 12, 3).

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Неоцінений Скарб

Чому треба любити Бога?

Людина повинна любити Бога тому, що Він є безмежною досконалістю і безмежно любить її. Бог—це найкраще Єство. Коли земські речі є такі гарні, то який гарний мусить бути сам Бог, що сотворив їх (Прем. 13, 3). Бог приваблює Своєю безконечною красою і безмежною добротою уми й серця людей. Він виявив Свою безмежну любов тим, що післав Свого єдинородного Сина, щоб спасти всіх людей: **"Так бо Бог полюбив світ, що й Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, що вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне"** (Іван 3, 16). А післав Бог Свого Сина, щоб перебував на землі не як земський цар, але як раб, і щоб жив серед трудів і переслідувань та помер на хресті.

Батьки звичайно люблять своїх дітей тим більше, чим менше мають їх, а найбільше люблять свого одинака. Як же Бог любить свого єдинородного Сина, якого віддав за спасення всіх людей. Припустім, що якийсь пан проходжується над морем із своїм сином і слугою. Раптом слуга падає в море. Тоді пан посилає свого найдорожчого сина з ураженням життя, щоб рятував слугу. Чи ж це не був би найкращий доказ, що той пан дійсно любить свого слугу? І чи той слуга не любив би такого доброго пана? Подібно діється з нашим спасенням. Тому Св. Августин кличе: Щоб спасти слугу, Ти, Боже, віддав Свого Сина! А Св. апостол Іван каже: **"Ми любимо (Бога), бо Він перший полюбив нас"** (І Іван, 4, 19).

Бог постійно чинить людині добро. Він дає їй життя, здоров'я, щоденний харч, одіж, мешкання і все інше. Чим людина є, і все, що має, все те дає Бог їй. **"Кожний добрий даток,** каже апостол Яків, **і кожний звершений дар є з висоти, що сходить від Вітця світла"** (Яків 1, 17). **"Що ж маєш,** кличе Св. Павло, **чого ти не прийняв?"** (І Кор. 4, 7). Людина постійно дістає всі добра від Бога, тому часто не знає належно оцінити їх. Приглянемося тим, яким не є все дане, напр. сліпим, глухим, німим і хворим, і пізнаємо, якими щасливими є ми в порівнянні з ними. Припустім, що людина тратить зір і слух, владу в руках і ногах, і саме тоді являється якийсь лікар, що виліковує її з усіх тих слабостей. Чи ж вона не любила б його через ціле життя? А Бог без порівняння більше робить добра для людей. Тому любім Господа Бога всіми силами своєї душі!

Лікар (запитує): Мігрена, болі горла, биття серця... А скільки маєте, пані, літ?

Стара панна: Двадцять чотири.

Лікар: О!... (пише) і втрата пам'яти.

—Чому ти казав утяти хвіст своєму псові?

— Бо він завжди кивав радісно хвостом, як приходила до нас моя теща.

CHRIST'S EARTHLY KINGDOM

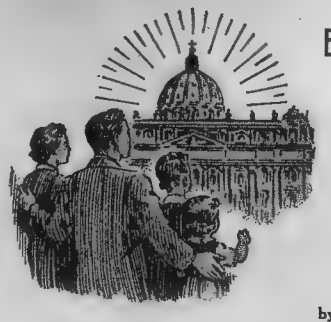

by

M. Schudlo, C.SS.R.

LOOKING through the books of the Old Testament we find several promises made by God to send a Savior into the world which were fulfilled on the Annunciation day when the humble Virgin of Nazareth accepted the proposal of the Blessed Trinity to become mother of God's Son made man: **I'm the handmaid of the Lord. Be it done unto me according to thy word!** (Luke 1, 38.)

To achieve the redemption of mankind, it was necessary that Christ should suffer and die upon the cross, as He did, crucified for our sins on Mount Golgotha.

One sigh of his loving Heart, one tear from His divine eyes, one drop of His precious blood would have sufficed to redeem us from sin and to pay the penalties of all crimes ever committed by men not only in this world of ours, but also in millions of other worlds should any human creatures exist there and need redemption.

Jesus Christ consented to become a victim for our sins, because He loved us to such an extent that St. Augustine did not hesitate to exclaim: "O Jesus, when I look at You nailed to the cross I am tempted to believe that You love me more than Yourself."

Jesus wished to win our poor love in return, and this ardent desire made the greatest sufferings and pains acceptable to Him. By so dying He captured the affections of countless millions of men and women throughout the centuries to whom His infinite love, through the Christian Church, has been made known.

The death of Jesus did not end His benefits, for He rose again from the dead and instructed His disciples how they were to carry on His redeeming work in the world after His visible presence should be thereafter ended.

Jesus came into this world to establish the spiritual king-

dom of His Father in which the Son of God must become the Ruler over the hearts of men. Many people forget that Jesus is a King destined to rule forever the universe, remembering Him only as a great Teacher, a moralist or a great philosopher.

Our democracy can never survive the attacks of tyranny without the Lord as its builder, or without Christ as its King.

The Church which constitutes His kingdom is a worldwide and eternal kingdom, i.e., it will exist as long as human beings live on earth, for this Kingdom does not share in the modern decline of kingly status. "Today's Kings are mostly has-beens," while Jesus' Kingdom is indestructable: **Behold, I am with you** (and your lawful successors) **all days even to the consummation of the world.** (Mat. 28, 20). **Thou art Peter, and upon this rock I shall build My Church, and the gates of hell shall not prevail against it.** (Mat. 18, 19).

It's true that Christ made up for our sins and reopened heaven for us, but it is also true that He entrusted all His creatures of redemption to His Church, i.e. to her supreme Leader that represents Jesus Himself: **I will give thee the keys of the Kingdom of heaven, and whatever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven and whatever thou shalt bind on earth shall be bound in heaven.** (Mat. 18, 19).

The graces of the redemption are usually distributed to the souls by the means of the Sacraments which constitute the spiritual channels through which grace flows into and sanctifies our souls.

The Church of Christ like any earthly organization must have a strong and visible leadership, because it is composed of men that need such guidance.

Christ constituted His chosen Apostles to be the first Bishops of His Church and built His Church upon them, so that, to this very day, the lawful successors of the twelve original Apostles continue the very work which Christ taught and empowered His Apostles to do. **These are the Catholic Bishops** through whom the elect share in the teaching and graces which Our Lord brought us.

Each of these bishops is a veritable vicar of Christ in his own diocese, being a viceroy of God.

No one knew human nature better than Christ did.

He knew the weakness of His chosen apostles that remained men even after the descension of the Holy Ghost. They were prone to disputes which might have split the unity of His spiritual Kingdom, and thus produced chaos and confusion among His followers. To prevent it, Christ oppointed Peter over all the Apostles and endowed him with a supreme jurisdiction making him His Vicar on earth binding thereby all believers, both hierarchy and laity, to obey his command: **Feed My Lambs! Feed My sheep!** (John: 21, 16-17).

The Kingdom of Jesus, i.e., the Church, must remain one: **I shall build My Church** (Mat: 18, 19). **There shall be one fold and one Shepherd.** (John 10, 16).

The unity of Christ's Church consists in the unity of faith and morals which the devil will strive to break up in order to

destroy the Church. **Simon, Simon, behold, Satan has desired to have you, that he may sift you as wheat. But I have prayed for thee that thy faith may not fail. Strenghten thy brethren!** (Luke 22, 31-32)

Thus Peter, one of His Twelve original Apostles, was chosen by Christ to be the Ruler over all the others, as **His Viceroy** to whom all Christians owe allegiance. Peter's successor is every lawfully elected Pope. It's true that the name "Pope" is not mentioned in the books of the New Testament, but the office of the supreme Leader is, because the texts in which this primacy is clearly manifested are innumerable.

The name "Pope" has come from the Greek "Popas", which means "Father". The objection that it is not mentioned in the Gospel cannot refute the supreme office of Peter and His lawful successors. After all, neither such names as "patriarch" or "metropolitan" or archbishop are mentioned in the Gospel, and nobody opposes nor condemns them.

In the above quotations Peter alone appears as the "Confirmer" of all his brethren, and as **a Supreme Shepherd and Ruler of the entire Flock of Christ, from the least to the very greatest!** It is Peter's privilege to loose and to bind in Christ's Church, i.e., to make laws and to dispense from them, and to have them ratified by Our Lord Himself Who is gloriously reigning in heaven and leading the souls to salvation through His visible Vicars on earth, the Popes of Rome.

Why should the Popes of Rome be Visible Vicars of Christ? Because they, and they only, are the lawful successors of St. Peter! Because Peter himself has chosen the city of Rome for his apostolic see. Ever since Rome with its Vicars of Christ became the centre of true Christianity.

From the words of Our Fathers of the Eastern and Westurn Church it is clear that any "church" that does not rest **upon the foundation stone of Peter** is not the church of Christ but a false rival and enemy of it.

It may be Luther's church or Calvin's church. It may call itself Protestant church or autocephalous church, but it is no **Church of Christ,** and **no part of it,** because Christ neither started it nor authorized Martin Luther, Calvin or others to do so. **As for those My enemies,** says Our Lord, **who will not have Me reign over them, bring them hither and kill them before Me!** (Luke 19, 27).

The enemies of Christ are those who bring confusion and divisions into His Bride which is the Church. St. Paul calls them rapacious wolves: **Take heed to the whole flock in which the Holy Spirit has placed you as bishops, to rule the Church of God, which He has purchased with His own blood. I know that after my departure fierce wolves will get in among you, and will not spare the flock. And from among your own selves men will rise speaking perverse things, to draw away the disciples after them.** (Acts: 21, 29-30).

St. Peter & Papacy

There are "Christians" who venerate St. Peter, but reject the primacy of his successors,

the Popes of Rome. Why should the Popes be Peter's successors? Because Peter spent some years in Rome where he founded the Roman Church and from where he ruled the whole Church of Christ, as may be seen from his own letter: **The Church which is at Babylon... greets you.** (1 Pet. 5, 13).

The early Christians called Rome Babylon because of its pagan corruption through which she resembled the old Babylon.

The Greek historian Eusebius who wrote his history in the fourth century and referred to the testimony of Papias and Clement of Alexandria, both of whom lived in the second century, says:

"Under the reign of Claudius, by the benign and gracious providence of God, **Peter**, that powerful and great Apostle, who by his courage took the lead of all the rest, came to Rome... He, as a noble general, appointed by God, armed with heavenly weapons, brought the precious merchandise of intellectual light from the East to the dwellers in the West, announcing the Light itself, and the salutary doctrine of the soul, and the proclamation of the **Kingdom of God.** The divine word having been thus established **among the Romans,** the power of Simon (Magician) was soon extinguished and destroyed, together with the man." (Apud Eusebium, II, 14-15, pp. 52-3; Ed. 1851).

St. Dionysius of Corinth, the illustrious Greek bishop, a little after 170 speaks of "the flourishing seed that had been planted by **Peter** and Paul **at Rome** and Corinth."

St. Ephrem the Syrian writes: "Kephas was the **Prince** of the Apostles, having received the **keys,** and being accounted the **Shepherd of the Flock...** We hail thee, Peter, the tongue of the disciples, the voice of the heralds, the eyes of the Apostles, the **first-born** of those (the Popes) who bear the keys." (En SS. Ap., p. 464).

St. John Chrysostom says: "Great, great was God's consideration towards Antioch, inasmuch as he (Peter) was set over the whole habitable globe; he in whose hands He placed the keys of Heaven... It was befitting that Antioch did not retain St. Peter, but surrendered to regal Rome. Furthermore he says: "See how Paul speaks after Peter, and no one restrains. See how game waits, and starts not up. For he (Peter) it was to whom had been entrusted the sovereignity." (Hom. XXXIII, in Act. AP).

Pope St. Leo. the Great sums up the testimonies of antiquity: "Whosoever thinks that Peter's primacy is to be denied, can in no way lessen the dignity of Peter; but he himself, puffed up with the spirit of his own pride, **sinks down to hell.** (Ep. X ad Epix. per prov. Vien., p. 635)

Some find contradiction in terms in the title "Roman Catholic Church." The Church of Christ is **Roman** in its **centre,** but Catholic in its circumference.

*** WIVES DO NOT LIKE HOUSEWORK**

Most married women do not have natural liking for household work, but they adjust to it after marriage, in which they feel useful and important to their husbands and children.

THE MEANING OF THE ROSARY

by Bishop Sheen

YOU have sometimes heard a radio program in which a voice spoke, while at the same time music was playing in the background. When we say the Rosary, something like that occurs. Our lips say the **Our Father, Hail Mary** and **Glory Be** to the Father, but our mind, thinking about the life of our Lord, creates a soundless background symphony of thoughts.

Rosary is psychologically one of the greatest of prayers because it draws all our scattered human energies, mind, lips, and fingertips, into a single unifying purpose. To those who find prayer difficult, the rhytmic movement of the fingers induces spiritual thoughts. To those who are used to mental prayer, the spiritual gains a new dimension when it spills over into the body and comes on the tips of the fingers.

Ours is not an age in which the heavenly therapy of prayer-beads is generally used. One of the reasons why people today are so frequently worried and fearful is that they keep their minds too busy and their fingers too idle, or else tap a jerking syncopation to the noises of a nervous world. The Rosary, by contrast, gathers together our dispersed forces and fixes our minds on holy, simple thoughts, while the fingers, too, are drawn into the magnetic field of worship. Because it focuses the whole man towards a single, uplifting purpose, the Rosary can be the greatest of all therapies for troubled modern men.

A faint suspicion of this fact has begun to penetrate into some hospitals. Nervous and combat-fatigued patients are taught to knit or weave, to relax their nervous tensions. The disadvantages of this treatment is that it is only partial; the patient's mind is not involved. But in the Rosary, all faculties, mind, will, imagination, memory, desires, hopes and muscles, are directed to the Divine.

There is seemingly much repetition in the Rosary; but actually this is no more wearying or monotonous than a man's telling a woman "I love you" for the 20th time. Since there is a new moment in time to be redeemed by love, his words may be the same, but the meaning of each avowal is slightly

different. So, in the Rosary, we say over and over to God, "I love You. I love You and I love You".

The beads carry the burden of the prayers, while the decades record the 15 scenes played out in the great drama of our Redemption. Bead by bead, decade by decade, the soul climbs from one Mystery to the next, to that "Love we fall short of in all love, that Beauty that leaves all other beauty pain".

We need these Mysteries to engage our thoughts. We are not sufficiently spiritual to apprehend God as He is Himself. Our natures are too weak to stand the shock of such sublimity. The sun is so rich in varied brightness that it must be shot through a prism before our weak eyes can see the glory of its seven colors. So, too, the life of our divine Savior abounds in beauties that our frail human hearts cannot see unless filtered through the prism of a prayer such as the Rosary, which breaks them up into the 15 separate Mysteries. The Mysteries fall into three groups, which are also the three divisions of every ideal Christian life: JOY, SUFFERING and GLORY.

INDULGENCES

a) The faithful, whenever they recite a third part of the Rosary with devotion, may gain:

An indulgence of 5 years (S.P. Ap., March 18, 1932).

b) If they recite a third part of the Rosary in company with others, whether in public or in private, they may gain:

An indulgence of 10 years, once a day;

A plenary indulgence on the last Sunday of each month, with the addition of confession, Communion, and a visit to a church or public oratory, if they perform such a recitation at least three times in any of the preceding weeks.

If however, they recite this together in a family group, besides the partial indulgence of 10 years, they are granted:

A plenary indulgence twice a month, if they perform this recitation daily for a month, go to confession, receive Holy Communion, and visit some church or public oratory (S.P. Ap., March 18, 1932, and July 26, 1946).

c) Those who piously recite a third part of the Rosary in the presence of the Blessed Sacrament publicly exposed or even reserved in the tabernacle, as often as they do this, may gain:

A plenary indulgence on condition of confession and Communion (Apostolic Brief, Sept. 4, 1927).

NOTE:
1.) The decades may be separated, if the entire chaplet is completed on the same day (S.C. Ind., July 8, 1908).
2.) If, as is the custom during recitation of the Rosary, the faithful make use of a chaplet, they may gain other indulgences in addition to the Order of Preachers or another priest having special faculties (S.C. Ind., April 13, 1726, January 22, 1958, and August 29, 1899).

INDULGENCE FOR CARRYING THE ROSARY

The faithful who carry about their person a rosary of the Blessed Virgin Mary that has been properly blessed may gain an indulgence of 100 days, once a day, if they kiss the rosary and at the same time devoutly recite these words of the Angelic Salutation: Hail Mary, full of grace; the Lord is with thee; blessed art thou among women, and blessed is the fruit of thy womb, Jesus (Pius XII, Audience, March 12, 1953).

RACCOLTA, No. 395

ONE BY ONE

THE CEDARS FALL

by
Theodore Bleech

THE cedars of ancient Ukraine, our heroic bishops, fall not because their faith fails them, rather, that men's hearts are evil. They must fall because men of perversity cannot destroy their faith and so must snuff out the light of life in order that evil may temporarily show its ugly head of power. And as they fall their awful toppling is reverberated throughout the earth in a crash of love uprooted before it is fully spent. Thus the martyrs build the bridges of salvation that span the waters of grace that are flowing throughout the land of martyrdom so that countless others might cross into the land of hope and saving grace. As needs be, through the mystery of suffering and death, is life born again in reverend grace and salvation.

In the awe-inspiring land of the Great and Good Andrew Sheptytsky who blessed and lead from the glorious Mount of St. George where the Black Angel is hovering in the nooks and shades of sorrow and suffering, it is promised that new glory shall return in all its splendor to the holy land of our ancestors — the Great Ruin, where the white knight in resplendent regalia astride his white charger shall herald the new spring for Church and nation.

In the silver land of glorious hills and babbling brooks and noble folk the foe has thrust its ugly hand into the very souls of men. In Carpathian Ukraine the diabolic hand of communism has snuffed out the light of another hero-son and martyr, the bishop so soon returned from frigid and despicable Siberia—the noble Alexander Chyra, shepherd, patriot and hero of the repressed and persecuted.

"I saw the Son of God go by
Crowned with the crown of thorn.
'Was it not finished, Lord? I said,
'And all the anguish borne?'
He turned on me His awful eyes:
'Hast thou not understood?
Lo! Every soul is Calvary
And every sin a rood.' "

(Sheen)

Brave men of faith fall while tracing the steps of the Master on His way to Calvary. The Veronicas bring their comfort and the Cyreneans share the burden in the journey to Golgotha.

How many more journeys and

pilgrimages to Calvary must be made by the brave few, always the few, before men come to know Him, love Him and serve Him in order to be happy in this world and the next? How many more lights must fade before we light our candles in the encircling gloom and darkness?

As Christians, pray we must, for our cause is just, our task is drafted in terms that are clear for every man to know in his own heart and in his own need that he may taste the slave and balm of peace and salvation that comes from prayer and work before the night cometh.

"Fight on, my men, says Sir Andrew Barton,
I am hurt, but I am not slaine;
I'll lie me down and bleed a-while,
And then I'll rise and fight againe."
(Barrie)

To the soul of thy servant Alexander, departed this life, do thou thyself, O Lord, rest in a place of light, in a place of green pasture, in a place of refreshing, whence pain and sorrow and mourning are fled away.

(Ukrainian Parastasis)

RUSSIA'S ELECTRONIC IRON CURTAIN

Communist Russia is afraid to let her slaves know what is going on abroad. This is the main reason why she does not let her citizens go abroad and see by themselves how the capitalists live...

At present Russia has over 2,500 separate jamming stations scattered throughout the Soviet Union. It is a very expensive enterprise. When Gomulka took over, he abolished the Polish jamming stations and informed the world that for every dollar spent by the Voice of America to produce the Polish-language programs, the Polish government spent over $100 in a vain attempt to jam their reception in Poland. Despite these high costs Russia is continuing her largely futile enterprise of jamming the foreign broadcasts.

The total of the Communist jamming effort is estimated at over $100,000,000. Dozens of jammers may be required to effectively silence a single radio station in a few populated areas, leaving relatively good reception of the unwanted station in sparsely settled areas. The usual jamming consists of a buzz-saw-like noise. Jamming equipment has sometimes the power level up to one million watts.

*** METER**

A meter is equivalent to 39.37 inches. When multiplied by 1,000 the meter becomes the 39,370 inch kilometer, or about 5/8ths of a mile. Divided by 1,000 it is the milimeter, about 1/25th of an inch.

Today, the only major countries that are not using the metric system are America and England. All other countries are using meters and kilometers.

I'D LIKE TO KNOW...

1) "Why does the priest, while celebrating Mass, uplift his hands during "Otche Nash" (Our Father)?"

The uplifting of the hands of the priest during "Otche Nash" (Our Father) indicates the fervor with which he prays to God.

2) "Is it wrong for a girl to go with several different boys?"

I wonder if you mean "going steady" with different boys? In that case my answer would be that such action speaks of insincerity and so would be wrong. But if we leave the question of "going steady" out of consideration, a girl as well as a boy should seek occasions to meet different boys and girls. Only after marriage is intended and can be entered into within reasonable time, should the boy or girl decide on the individual with whom steady dating may be engaged. This association between different boys and girls should be gained in group social affairs and not in cars or lanes.

3) "Why were the Jews called the 'Chosen People?"

Because when false notions of God were almost a universal abomination, God chose Abraham to be the father of a people who would worship God according to truth and in the hope of the promised Saviour, who would be born from a descendant of Abraham. God said to them through Moses: "The Lord thy God hath chosen thee to be his peculiar people of all peoples that are upon the earth" (Deuteronomy: 6).

4) "To which of the nine choirs do the Guardian Angels belong?"

It is generally thought that they belong to the lowest orders. One opinion is that Principalities from the seventh chior are guardians of nations; archangels are guardians of cities; and angels from the lowest choir are guardians of individuals.

5 "Ought not Catholics to abstain from intoxicating drink on Friday?"

There is no law obliging them to do so. Of course, there is always the law of conscience forbidding drinking to excess on any day. Yet, although there is no law forbidding drink in moderation on Fridays, it would be a very good and meritorious action if a man did abstain voluntarily from alcoholic drink on that day in a spirit of mortification and self-denial. But that would not dispense him from the obligation to abstain from meat. Let a man fulfill the law, and then do more if he wishes. Obedience is better than sacrifices prompted by one's own opinions.

6) "When does the Pope speak infallibly?"

The Pope is infallible when, speaking as the head of the Church in virtue of his supreme power, he defines a doctrine of faith or morals to be held by the whole Church.

7) "Is the Baptism of an adult different from the Baptism of an infant?"

No, the Baptism—the pouring of the water and the words which are the form of the Sacrament, namely: "I baptize thee, etc."—is the same for all. The ceremonies are also the same.

8) "Is the Most Holy Trinity present in the Holy Eucharist, or only God the Son?"

The Holy Eucharist contains the Body of Our Divine Lord united to his Soul and Divinity. Only the Second Person is united hypostatically to the human Nature; but it is also true that the Second Person of the Most Holy Trinity is most intimately united in one Divine Nature with the other two Persons, and therefore all

three Persons are present, but only one as united to the human nature of the Son of God.

When we receive Holy Communion, we receive the Body and Blood of Our Divine Lord; but it is the Holy Trinity which takes up its abode in the soul, and the measure of the Divine life within us is increased.

LESSON IN PHILOSOPHY

by John Robert Quinn

My mother, who boasted of
no degree,
Was tutored in philosophy
Five butter beans within a
pod
Were generosity from God.

A broom could sweep the
shadows out;
Churning put many a fear to
rout.
A young pear tree in bridal
veil
Was beauty's triumph over
the gale.
And every star that blinked
on high
Was proof that, body and
breath put by,
No darkness was so vast, so
deep,
But that the Shepherd
would find His sheep.

TOO MUCH MARY?

SOME non-Catholics complain that we make too much of Mary. Certainly we make much of her glories, her divine Motherhood, her Immaculate Conception, her bodily Assumption into heaven, her part in the redemption of mankind and her exalted role as Queen of the universe...

What other woman on earth has been more loved, venerated and invoked in history? To what other woman have been dedicated so many churches, chapels and shrines? —Innumerable cities, mountains, institutions and associations bear her name... Literature of the world, poetry, oratory, sculpture, painting and music have glorified her as the Mother of God... No other queen or empress has ever conquered so many hearts...

What does all this mean? Nothing else but the fulfillment of the prophecy uttered two thousand years ago by a young, then unknown Jewish maid: "All generations shall call me blessed."

A Catholic that falls away from his faith thinks that he would soon forget about Mary. But this does not happen. Despite his rebellion against the Church, his confusion of mind, his human failings, he continues to cling to Mary and hope in her. He is convinced in the inner of his heart that she will somehow save him from eternal ruin. When sorrow strikes and he sheds bitter tears over his apostasy, it is at the feet of Mary's picture that he goes to weep over his misfortune.

And the experience shows that Mary does not despise those who confidently seek her advise and help... No wonder, she is the Mother of Perpetual Help.

A teacher is not a teacher if he teaches his subject and not his pupils.

A doctor is not a good doctor if he sets out to heal diseases instead of healing the sick people.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

****MORE power to the Latins, who are stealing our thunder, as it were, as regards so-called 'Dialogue Masses'. Our native Byzantine Rite was always conducive to the participation of the faithful, yet in some parishes our services are as quiet as a graveyard. Arise, Ukrainians! Wake up! There's spiritual gold in our Divine Liturgy. ****The third World War could well be a psycho-chemical affair i.e. waged with chemicals which do not kill the body but the will to resist. ****Ultra-nationalism amongst certain Ukrainians in North America is a liability to Catholicism. Because of it true parochial life is almost impossible. Too, Catholic Action suffers mostly. **** One can only agree with a certain K.T. Mortimer writing in 'The Catholic World' that "a real understanding and sympathy for the East (i.e. Orientals—both Catholic & Orthodox) is at present limited to the popes and to a very few specialists." Therefore, so long as Catholics continue to think of the reunion of the Christian Churches in terms of latinization, there will be no return to pristine unity. Anyone who is aquainted with Eastern Christian mentality and history can readily see that. **** The Basilian Fathers in Toronto have concrete plans for a college for boys. There will be an all-Canadian campaign to raise the necessary funds for the building. Every Ukrainian should donate. **** Blessed indeed is the parish that has a youth studying for priesthood. Twice blessed is his family. And thrice blessed is the mother who bore him! **** Anyone wishing to donate something to the cause of the Beatification of Metropolitan Sheptycky can do so by communicating with the Reverend Fr. Michael Hrynchyshyn, C.Ss.R., St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ontario, Canada. **** Premier Maurice Duplessis, who died last month, was a staunch Catholic and French-Canadian. If he could do it, why can't we? We should all be good Catholics and faithful Canadians of Ukrainian descent. **** Congratulations to Mr. Basil Danchyshyn on his being elected president of the Montreal Branch of the Ukrainian Canadian Committee. **** One of Bishop Sheen's secretaries is a good Ukrainian girl. **** A conference between Catholic and Orthodox theologians will be held in Venice in 1960. It should engender more mutual understanding. Said Cardinal Tisserant: "The members of the Orthodox Church think that the Catholic Church would like them to capitulate or practically disappear. Nothing is further from the truth. The Catholic Church wants the Oriental Church to preserve its ancient privileges and customs insofar as they are not in contrast with

the dogma of the Church." **** Khruschev's Russian interpreter did some fancy misinterpreting by softening certain expressions used by his Red master during the latter's interview with the American Press Club in Washington. He did the same thing during Mikoyan's visit. Only now the Americans got wise to him. **** The No. 1 gremlin of the Kremlin, while enumerating the diverse nationalities in the USSR, did not fail to mention the Ukrainians, which is something to be recorded and used against those Ruskies who in the past, in the present or in the future tried, try or might try to propagate the non-existence of such a people and nationality. Like it or not, the Ukrainians are in this world to stay until the end of time! **** One good thing about Nikita's visit to the USA was the publicity the Ukrainian Cause got in the newspapers. **** Mr. Bohlen is no friend of the Ukrainian people, since in Soviet Russia he sees only the menace of Communism but not the real danger which is Russian traditional imperialism (now so successful because is uses Marxism as a means.) ****The Ukrainian Catholic bishops of the free world are now meeting in Rome to discuss major problems. The future of our Church is in their hands, so they do need our support in every respect. **** If there are no Ukrainian courses in your parish, then organize some, for the knowledge of Ukrainian, which is but a modified form of so-called Old Slavonic (our liturgical language) is an absolute 'must' if our rite is to remain a living thing, i.e. conducive to the active participation of the faithful. **** It is easy to agree with publisher Lord Beaverbrook that the Germans have the secret of the rocket and that they have helped both the Soviets and the Americans to produce what they now have in the realm of rocketry. **** An additional chapter in Catholic catechisms about the Eastern rites would in time help to create an atmosphere of better understanding between diverse Catholics and rid some of the latter of the tendency to latinize others. ****

** KHRUSCHEW ILLUSION

ON HIS VISIT to America N. Khruschew boastfully declared more than once that as feudalism was replaced by capitalism, so capitalism will be replaced by communism.

Feudalism was abolished because the common man, peasant and artisan found it impossible to live in dignity under feudalism which introduced serfdom and treated people like slaves. The feudal aristocracy forgot its responsibilities and thus forfeited much of its usefulness, although it continued to cling to its privileges.

Khruschew thinks that today's capitalism is the same as that of Marx's time when capitalism meant enslavement to wealth and power. That's where Khruschew is mistaken. Unfortunately he rufuses to open his eyes and see the changes in the capitalistic systems, because he is afraid that in such a case he would be forced to reform his communistic ideas which, of course, he does not want to do because of his fanaticism.

"CatholicEtte"

- The Laughter of Sin -

by

John Zubaly

THE art of being amusing is in its rightful place when the performance takes place before an audience, on a stage, or in front of a movie camera. Being professionally comical is a well-paying job. It is nice work if one can get it, and the fabulous money that sometimes comes with the work, is "very nice too." This form of entertainment is one means of bringing laughter to the people.

Being comical, however, is not limited to the professional comedian of woman. One does not have to be an actor or actress in order to be amusing. Anyone with a certain amount of talent can do it regardless of time or place. Neither stage nor camera is needed, merely a little bit of drollery or thoughtlessness on the part of a person in his or her daily dealings with someone else.

To make so-called fun of another person in a desire to impress others, is of course, not comical to the person who is the butt of the joke. To laugh at someone because of ridicule or an off-color joke is not comical. When laughter is caused by lowering the dignity of a man, woman or child, it definitely is not a laughing matter.

For it must not be forgotten that man was created in the image of God. To make fun of one created by God, is not a logical basis for amusement.

Each of us should "take stock of one's laughter." To make someone a laughing stock is truly a type of unwanted laughter — truly the laughter of Sin!

You Cannot Serve God And Mammon

"Seek first the kingdom of God and His righteousness and all these things shall be added to you."

(Matt. 6: 33).

I SUPPOSE it must have happened occasionally to you, as it has happened to so many Christians before you, to ask yourselves as you read the Gospels: "Is this lofty doctrine reconcilable with the exigencies of modern life? Is it possible for a man to be a genuine follower of Christ our Lord, and at the same time an ordinary member of modern society? In particular, is Christianity compatible with big business and high finance? Nay, to bring the matter even closer to our own doors, must the earnest Christian, the practicing Catholic, give up all effort to improve his worldly position and be satisfied with the bare necessaries of life? Some of you, all of you perhaps, may have found a practical working solution of the problem. You are satisfied to do as you see others doing. Yet, it is well from time to time to look closely at our lives and see how they square with our profession of Christianity, with the actual teaching of Him who is Christianity — Jesus our Lord.

** True Christian attitude towards worldly goods **

In the Gospel is one of those passages in which our Divine Lord tells us most clearly what is to be the Christian's attitude towards the goods of this world. Let us make a serious effort to understand His words and to realize their exact bearing on our own lives.

Our Lord begins with the uncompromising assertion that a man cannot serve two masters (Matt. 6, 34). He will either hate the one and love the other, or else he will submit to the one and despise the other. And the two masters that He has in mind in this particular discourse are **God and Mammon** — that is, wealth or rather avarice. Let us understand this clearly, for it is easy to take it up wrongly. It is surely possible for a man to give good service to two different masters alternately or even at the same time, if the two services are not incompatible in any way. That is not Our Lord's meaning. In the first place, "serve" has the meaning it had for the men of those days: it means giving that complete and absolute service which the slave gave to his master. A man cannot be a slave to two different men. For sooner or later their claims or their orders will clash, and he will be forced to choose between them. But Our Lord further tells us plainly that the two services are incompatible when the masters are God and avarice. In other words, it is impossible to give oneself up wholly to the pursuit of wealth and at the same time give that service to God which is due. For God claims the entire, unconditional wholehearted allegiance of the creatures that He has made.

** We must subordinate worldly pursuits to God's service **

It would look then as though Our Lord would condemn all seeking of wealth, all endeavors to make money. No, it is not so. He condemns only that attitude towards money-making which may be described as servitude, as slavery to wealth — that frame of mind which puts money-making first and regards everything else as secondary and subordinate. A man's heart may be so set on the acquiring of wealth that everything else, including his religion, becomes of quite minor importance. Is not that the frame of thousands of those we see around us today? They are simply given over to the service of Mammon. They sustain, as the Gospel puts it, Mammon and equivalently despise God. For to subordinate religion to money-making is to make little of God and to make light of the teaching of Christ. But it is possible so to aim at the acquisition of money and worldly goods as not to subordinate God's service to the getting of them. It is possible to keep the heart from any bondage to avarice. As the Psalmist had said long since, "if riches abound set not your heart upon them." (Ps. 61: 11).

Such then is the general principle laid down by Christ: God's service is supreme; He is the sole Master of our lives and of our deeds; we owe allegiance to no other power on earth or in heaven. Now, how is this principle to be applied to our daily lives? That is what Our Lord tells us next.

In practice then, He tells us, if we are not to be led into that slavery which He had just condemned, we must put from us solicitude about temporal goods, even those which seem to us most necessary to our very existence, our food and clothing. Now, here again it is necessary to consider with reverent attention the words of the Master and endeavor to grasp their true meaning. We must not whittle them down nor explain them away. Neither must we put into them a meaning which they do not bear.

** Reasonable concern about temporal needs is permitted **

Now note in the first place that in saying, "Be not solicitous," Our Lord does not say: "Be not provident, be not thrifty, do not work for your living." There is nothing in the general tenor of the passage to tell us that that is His meaning, and His words have never been understood in that sense by Christians, not even by the most selfless and mortified Saints. The kind of solicitude which Our Lord condemns becomes plain as we read on and as we take into account His teachings as a whole. In the first place, He condemns that kind of anxiety about the future and about our worldly prospects which leaves out of count and ignores God's loving providence.

Be not anxious, He goes on, for your body what you shall put on. It is God who gave us our lives and our bodies. He who gave us the greater gifts will not fail to give us the lesser. The more necessary these things are — and what can be more necessary than food and clothing? — the less reason we have for overanxiousness. For surely He who gave us our lives will not refuse us the means of preserving them as long as He wills that this mortal life should last.

Therefore, we ought not to entertain that anxiety which would destroy our trust in Providence. And then our Divine Lord passes on to another reason for trust in Providence. He bids His hearers look around them at the things of nature — God's creatures all of them. He has but to wave His hand as He speaks. He was standing with the people on a hill-side above the lake of Galilee. It was springtime and the fields sloping down to the lake-side were bright with tulips and anemones, scarlet and purple and gold. From the thickets besides the water-courses came the song of birds. Perhaps a twittering flock of sparrows was passing overhead. So, all His hearers grasped at once His meaning when He said: "Consider the birds of the air that they sow not: they neither reap nor gather into barns, yet your Heavenly Father feedeth them... Observe the flowers of the field how they grow; they toil not; neither do they spin; yet I say to you: Not even Solomon in all his glory was arrayed like one of them."

CANCER AND SMOKING...

It is a well known fact that Lung Cancer is almost non-existent in life long members of various Protestant denominations which forbid their members to smoke.

There is, however, a significant amount of lung cancer among those who have joined these churches in their later years. Some of them have been smoking before joining. Dr. Wynder says there is no doubt that smoking is responsible for lung cancer. He believes that smoking contributes more than 80% of lung cancer because of the tar content.

So You Have a Temper!

by
Francis M. Lee, C.SS.R.

MAKE it fifteen, sixteen hundred years ago. The barbarian tribes of northern Europe have stood up, shaken out of their manes and cut a swath toward Rome. So Rome, the magnificent, the beautiful, was torn apart and burned and sacked. It would happen again and again. But Rome was something more than magnificent and beautiful. Rome was the heart of Christianity, and Christianity did not give an inch to the wild hordes. For the Master had put a strange new weapon in the Christians' hands, and with it they quietly turned the yelling, plundering barbarian tribes into the glorious Christian Europe of the middle ages.

The weapon was meekness.

We are in further search for happiness in this life, and again we go to our Lord's beatitudes, His platform for earthly peace and contentment. It is stated briefly in the second beatitude.

Blessed are the meek, for they shall possess the land.

We can clear a little ground at once by admitting amongst ourselves that our Lord does not mean that the meek lad will find himself on top of the real estate business. Rather, it is the story of Alexander the Great, who killed his best friend in a fit of temper. Blessed are the meek for they shall possess the land of their own hearts, and the hearts of those they love, or even those they are tempted to despise. Alexander's friend would have preferred an Alex the Meek to an Alex the Great.

Meekness, whatever else it is, is not weakness. There was not much room for weaklings on the sands of the Roman arena when young men and women were pouring out their blood for Christ in the days of the persecutions. It was the same quiet weapon the Master had put into their hands. Meekness. Pagan Rome is gone. St. Peter's is there now, and the martyred young men and women grace its altars in stone and marble.

This is a beatitude easier to talk around than to meet head-on. Aesop quietly hinted at it in his *Fable of the Wind and the Sun*. It seems that a certain gentleman, wearing an overcoat and minding his own earthly business, was walking down the street one fine day. Whereupon the Wind challenged the Sun, wagering that it could get the man's coat off quicker than could the Sun. The Sun covered the bet. The rest, of course, is history. The Wind blew and the man buttoned up his coat; the Wind blew and it blustered, so the man locked his arms across his chest, and the Wind just simply blew itself out. And then serenely said the Sun, "Now just you watch." And ever so gently Brother Sun began to zero in on the beleaguered gentleman. In a few moments he was carrying his coat. So, in a sense, the meek Sun possessed the land, or at least, got its man, which is much the same thing for our present beatitude.

And I guess that most of us have met the wind-type person who tries to possess our mind and our being by blustering and insisting and flying off at us. Children of a fallen race that we are, we seem to become all the more obstinate as the windy one bears down on us with angry, though flawless, logic. Is anybody happy, because of this or was our Lord right?

Tonight, across our fair land, how many wives at their stoves, how many children at their play, will shift uneasily, unconscientiously, at the sound of the quickly-angered father's foot-fall on the porch steps? Does he possess their hearts? Does he possess this, his own land? Is anybody happy, or was our Lord right?

Or, to turn the coin, how many wives will have their own way tomorrow, right or wrong, because the sword of their angry tongue wins every battle with a single stab? Whose heart, whose love does she possess? Who knows happiness in that house?

What miserable parent really thinks his child's stubborness is a sign of firmness of character?

However, let us make it a point here to remember that we have not been speaking in these lines about deep-seated hatred, a desire for revenge and so forth. Our Lord will smite those monsters, hip and thigh, before these beatitudes are over with this day on the mountainside. Rather, in this present beatitude, we mean the individual about whom it is said, "Well, he is always flying off the handle, but when it's over, it's over. He forgets it just like that."

That's just fine! He is absolved and gets a three-hundred-days-indulgence from his cronies all because he forgets his animal lashings-out "just like that." But how about the sensitive person who has been hurt beyond healing "just like that?" Or what if the one at whom he raged does not forget "just like that," and wants no part of our angry friend in business or social life from here on in? No employer has to or is about to put up with such ravings. How many of these *angry ones* walk the streets today because they can never hold down a job! Now, who is happy? Oh, the wisdom of Christ! Happy are the meek!

Of course now, for you good mothers who have the day-in day-out task of raising young Henry up to God, space must be made here for a very important concession. When you find that little Hank keeps feeding the goldfish to the cat no matter how long and well you read the game laws at him (and herein we really mean all your problems with the disobedience of the small fry), it is time to remember that anger can at times be justified. Our Lord wasted no time in getting a whip and driving from the temple the sellers who had turned the house of God into a market place. And He did not smile. If a mother then, not just for the sake of blowing off her own steam, but out of a responsibility tempered with love, shows anger and backs up that anger with chastisement of a child, she has gained, not lost, favor with God.

But to get back to the problem of meekness. Truly, far from weakness, it takes the very strength of God to be meek. St. Francis de Sales was known as the gentleman-saint because of his meekness. He clears up any doubts we may have about the method of his arriving at the title. For endless year on year, he tells us, his temper was so bad that he had to run to his room and actually clutch his heart in his two hands.

To get back to the problem of meekness, and it is a miserable problem for one in whom original sin breaks out in the angry fester of temper, what can be done about it? Well, for one thing, try to understand that there is more thoughtlessness than malice abroad in the world. The folks are not out to offend you, not deliberately, not maliciously. But all of us are thoughtless at times, and do not readily realize that our words and actions are going to hurt you. That is why a lot of people do not even know what you are raving about.

Again, why not pick out one person or situation that can make you go angry at the drop of a hat? Work on that alone. No matter what, don't let yourself get out of control around that one person, or in that one situation. After all, you have to start somewhere. So be merciless on yourself: if you fail, confess the fault mercilessly. You will gradually pick up the pace, and best of all, you will find that sense of control spreading throughout your day, within your family life, among your associates.

But don't forget! That one person, that one situation is your anchor. Never give in to it. You simply have to get this anger-thing out of your subconscious mind where it lies in wait to spring on anyone or anything that gets in your way. Plan ahead how you are going to handle that anchor-person, that anchor-situation. Control it ahead of time. And say a prayer to St. Francis de Sales. He understands.

For they shall possess the land. As in no other beatitude, our Lord is here speaking of happiness on this earth, not in heaven. And He was so right. How many of us have seen old friends break apart over some little matter and cut from their hearts for years the joys of their friendship. Meekness would break the ice. Better still, meekness on either side would never have let the ice form. Or that stringent moment when someone is making up a party list — "Oh, don't invite him. We want to enjoy ourselves, not argue and fight and nurse bruised feelings all evening." The angry man has become a social outcast. Our Lord was so right.

But there can come a moment when there is no clever way out. Someone frankly, deliberately insults us; the lie is told about us. We are hurt clean through, and there is no use denying it. And at this point, far from being at the end of its rope, the beatitude takes over in its full meaning.

It was for this moment that the Master had commanded us. "Learn of Me because I am meek!" Not because of the perfect example I gave you for fortitude and chastity and temperance and every other virtue, but learn of Me because I am meek. Well do I know that all of you will need this virtue one day!

YES, we find ourselves suddenly shorn of every sham, our pride humbled, our faults paraded before the world. And we have no answer for the world that looks upon our mistakes and our shame, or that even laughs and sniggers at our faith and our medieval loyalties. We know now what He meant when

He said that we would have to be in the world and not of it, and that if we wanted to follow Him we could expect insults and expect to be crossed in the basic meaning of the word *cross*. The disciple is not above the Master; and the world hung the Master on a cross. And so He must cry to us across the centuries, "Even though you cannot understand meekness, do it because I did it. Learn of Me, for meekness is the price of peace in your heart, peace in your family, peace in your little corner of the world." And today, peace in our little corner of the universe.

We have lifted up our eyes to Him, and we do begin to understand. No matter how hard and fast things come, He is up there ahead of us — on the road of the cross — looking quietly into the eyes of the Roman soldiers and the Jewish Pharisees as they mock Him and spit upon Him. And we begin to follow Him with a lilt to our step and a light in our eyes, for in that moment of what the world would have called His ignominy we see our Master standing head and shoulders above those who were taunting Him. All the strength of God is shining through His eyes as He stands there and takes all they have to give, even as He would hang there and ask forgiveness for them, and at the end, possess a thief, possess an eternal kingdom, and please God, possess you and me.

(*The Liguorian*)

MYSTERY OF HIBERNATION

Do you know that certain animals hibernate? Winter in cold climates would be too harsh for such animals as bats and other plant and insect-eating animals. That's why they hibernate, that is, fall into a period of sleep.

Hibernators must prepare for their long winter's sleep. Some, like the woodchuck and certain kind of squirrels, add body fat and live off it without awakening. Others, like the golden hamster, store food and awaken periodically to eat it.

No one knows what causes hibernation. A hamster lowers its body temperature to near freezing, its heart rate to 4 to 10 per minute, although when awake it beats 250 to 270 per minute.

The period of hibernation is not the same for all hibernators. A dormouse takes 114 days. The usual period, however, is much shorter for other animals that hibernate.

No human, however, has been able to curl into a tight ball and hibernate, and from present evidence it is doubtful that one ever will.

* ACCIDENTS

Automobiles, falls, fire and explosions, drownings and poisoning account for the approximately 100,000 accidental deaths each year in America. Car accidents take some 40,000 and poisoning more than 2,600.

● **Among the things most often opened by mistake . . . is the mouth.**

In the Shades of Gettysburg and Stamford

by
Theodore Bleech

FOUR SCORE and some years ago our fathers brought forth on this continent the first Ukrainian Catholic Church, conceived in faith and dedicated to God for the salvation of our courageous people. Now we are busily engaged in celebrating an auspicious Jubilee year, testing whether our people, or any people so blessed and so determined to survive, can continue to sacrifice and build for the future.

We live in a blessed land of opportunity. We shall dedicate a portion of the earth as a befitting monument to those who have sacrificed that our people might grow in the wisdom of God and man. It is most necessary and urgent that we do this. or the greater good, we must sacrifice—we must pray—we must hallow — this undertaking. The brave people, living and dead, who immigrated here, have made a great beginning, we must not detract from their heroic effort, we must add our sacrifices to theirs. People will little note, or even remember, what we have said, but they can never forget what Ukrainians did here. It is for us who live amidst such plenty to be zealously dedicated to the completion of this nobly advanced project. Let us dedicate ourselves to the great task still before us, — that from our honored pioneers, we take increased devotion to the advancement of our people — that we here highly resolve that the seminary must and shall be built — that our people, under God, shall have a new birth of faith — and that Ukrainian Catholic priests of the people, by the people, for the people, shall not perish from our hearts.

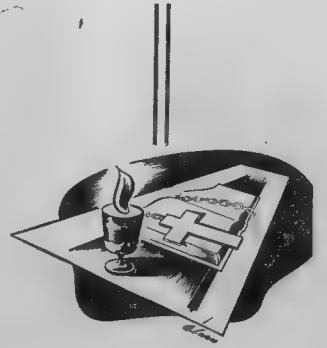

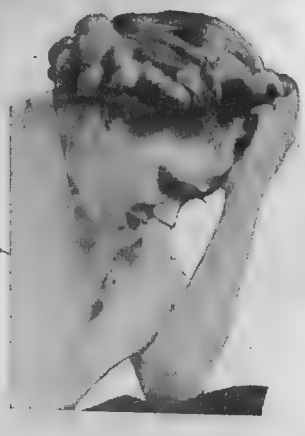

Why Not Think?

by
John Berry, C.SS.R.

FOR CATHOLICS living in a non-Catholic country, there is always a danger that they will unconsciously adopt the non-Catholic outlook of the majority. Not a few Catholics fall into this danger, because their outlook is almost entirely worldly. But it is well for all of us to be on our guard against this danger. Catholics who have developed non-Catholic minds frequently betray themselves, in words as well as deeds. For instance, the worldly-minded Catholic will not only miss Sunday Mass too easily, but he will then often say:

"I go because I like to go; you only go because you've got to."

Notice, it might be a non-Catholic speaking!

Must be alert

Catholics need to be constantly on the alert to prevent themselves being influenced by the views of the non-Catholic world around them. It requires a conscious effort; they have to make sure that their minds are well supplied with Catholic truth, so that they may realize how mank of the notions making up the non-Catholic outlook are completely false; in fact, dangerously false. Take the above excuse, for example. The "you only go" is designed to give the impression that it is better to go to Mass because you *like* to go, than because you *ought* to go. The phrase gives that impression, yet it is a completely false one. If you go to Mass only because you feel like it, you act on mere sentiment; you do not, in fact, act as a rational human being! A rational, or thinking person ought to be guided by reason, not by mere sentiment. The more he is guided by sentiment, or the less he is guided by reason, the more sub-human he becomes. So, if ever you use the above expression, that you go to church because you *like* to go, don't make the common mistake of saying it with a glow of self-satisfaction!

That would mean you were glowing with self-satisfaction at your own stupidity.

Catholics true rationalists

The worldly-minded Catholic, like most non-Catholics today, seems to think it unsound to do a thing because you ought. Yet that is the only sound reason for doing things about which you are able to choose. Since reason tells you ought to go to Mass on Sunday, to keep the Third Commandment in the way laid down by God's Church, you could not have a more excellent reason for going. The best of all reasons for doing anything is that God tells you to do it.

The person who goes to Mass only if he feels like it has the feeblest of reasons for his action. Feelings are, in fact, most unreliable, because man's God-given guide is not feelings, but reason. If you try to run your life merely on feelings, say, by going to work only if you feel like it, you will soon discover that this is true. It is irrational. And those who say "I go to church because I like to go" are equally irrational. But when the right-minded Catholic says "I go to Mass because I ought to go, or because God says I must go", he is a true rationalist; he is guided by reason.

Minds affect deeds

Like the majority of non-Catholics around him, the worldly-minded Catholic follows feelings instead of reason with regard to deeds as well as words. He is not guided by Christ's infallible Church, but, for instance, rather by what his neighbours do. This is highly irrational. If, for example, his neighbours at work steal whenever they get the chance, then he does the same, saying: "You've got to: everybody does it nowadays" As a Catholic, his reason tells him that stealing breaks God's Seventh Commadnment. Reason would also tell him, if he used his reason instead of behaving as sub-human and merely following his feelings, that the fact of his neighbours stealing at work proves nothing at all except that they are thieves! Would he go out and cut up a small boy because he *felt* like it? Or because he recently read in the newspaper of quite a lot of people doing that sort of thing? If a man did that, he would be following mere feelings and not reason, for reason tells him that God forbids cutting up people, even small boys!

Up-to-date Catholics

The Catholic who has not a Catholic mind almost always sides with the world rather than with God in the matter, for instance, of divorce. Worldly-minded Catholics criticise more and more the Church's inflexible stand in refusing even to consider divorce. During a recent mission, a Catholic man told me: "You'll find plenty more like me, who have given up being Catholics until the Church gets up to date on birth control and divorce." I knew that better than he did, of course: the faith of a worldly-minded Catholic is too weak to stand up to difficulties for long. To the worldly-minded Catholic, as to the modern pagan, if a thing is not up to date it is no good! That is just a piece of silly modern sentiment, but it is amazing how stupidly sentimental our supposedly business-like world is! Today, there are certain things which are strikingly up to date, and everybody is terrified of them! Hydrgen bombs! Inter-continental ballistic missiles, complete with nuclear war-heads! And a lot of sub-humans are trying, in the most up-to-date manner of course, to run the world's affairs

on feelings instead of reason! All the time the Holy Father stresses the use of reason in the solving of the world's problems, but his words fall on deaf ears. So, at this moment, feelings suggest that talking "at the summit" will avert those terrible up-to-date disasters. Apparently it doesn't matter what is talked about, as long as it is done "at the summit"! Nor does it matter that at least one of those "at the summit" is one of the biggest rogues on the earth! We *must* have talks "at the summit", in the up-to-date manner! God help us! No wonder things are in a mess!

Catholics at least

How Catholics, of all peaple, can fall for this sub-human way of running life on mere sentiment, is a deep mystery. Of course, many Catholics are desperately ignorant of their Faith because they will on no account make the least effort to add to their knowledge of Faith —they will even take trouble to avoid learning something of the Faith, by deliberately dodging Masses at which there is a sermon on Sundays. Obviously such people cannot be guided by the Faith, since they do not even want to know it sufficiently. But for the rest of us, this in itself is a lesson: to know our Fath as fully as possible, and so receive God's guidance, which is not always "up to date", of course. But it is always right!

(Novena)

"POKROV" or REFUGE

This beautiful title of Our Lady, "Pokrov", is dear to the hearts of all lovers of the Blessed Virgin Mary. Its presence there shows that for many centuries. the faithful have felt confident that Mary had power to help them in their needs.

It should be obvious from this that the Church officially sanctions the instinct of the faithful to call upon Mary for the favor of good health. She has power to help us in all our wants, the Church feels, and one of the times she can help us is when we suffer the "Wretchedness", the faint-heartedness", "the sadness" that can accompany illness, especially when this is of long duration.

By all means, then, we should call upon Our Mother of Perpetual Help when afflicted in this way. But, as has been frequently pointed out, this must always be done with the understanding that Mary knows what is best for our future welfare, here and in eternity. With her far-seeing maternal vision, she understands clearly when illness is necessary for a person to merit his eternal salvation. At Fatima she said to the children who asked her to cure their sick friends: "Some I will cure, others not." Can anyone doubt that in either case her maternal love was manifestating itself?

In this spirit those who are ill should pray: 'O Mary, Health of the Sick, restore my health if it be God's will, but in any case give me strength and courage to fulfill God's will in all things.'—Louis G. Miller, C.SS.R.

T V WATCHING

It is a generally known fact that the more intelligent a person is, the less he watches Television.

THE CHURCH IS A HOUSE OF HOPE

by
M. Schudlo, CSs.R.

HOPE is the deepest need of the human soul amidst its strugglings over the pathway of life. Our earthly life is a march toward eternity. The road is arduous, full of dangers. The hope sustains men in this wearying march. Hope—and hope only i.e., the vision of a goal to be reached gives him strength to march forward in spite of all difficulties.

Man is so made that he must have a purpose in life, otherwise life does not seem worth living. If the purpose is not real, there must be at least the illusion of a purpose. Illusions, however, do not last long. When they vanish, the darkness is only more appalling, and the despair more destructive in its ravages.

Life without hope is still called life, but without joyousness and ideals it is just the hallow and sickening echo of the grave. Pessimism is the only consequence of the lack of hope in human heart.

What will beget and hold hope in our hearts? Religion. There is no hope in our heart, if there is no religion.

The present situation of the world is a proof of it. No religion in the states — no hope of real and abiding peace. No religion — no love for each other. But there is no settlement of interests without a true and Christian love.

What can we do to alleviate the sad situation of the present world in which we live? God wants men to live in peace and be happy. We should help our heavenly Father in bestowing that peace upon humanity. How? To love each other. in this immense labor of pacification, is the best manner of aiding God. If men and states loved each other with a Christian love, they would fast improve creation and supply the needs of the nations under the eye of the Creator, because war solves nothing. It is just a tragic waste of money, energy of mind, body and soul.

If God invites us to toil and suffer for His sake, He also shows us the supreme bliss of heaven as a reward for victorious struggle. This blissful vision begets in man's soul unconquerable hope and gives to human life a purpose and a meaning. Heaven awaits us—what matters the brief suffering and the emptiness of the things of earth? They must pass anyway. When we look at heaven and its blessed eternity, it is easy to put forth effort and wrestle with temptations to live and to make life profitable to one's self and to others. Heaven awaits us. This conviction changes pain into pleasure, and darkness into light. The foretaste of heaven clothes even earth with the glow of eternal light and satisfaction.

Thus we see why churches are built and frequented by people. They bring heaven down to men. The Bible asks: *But how can one be warm alone?* (Ecc. 4, 11). Fellowship in church keeps our religious life warm and active. The example of those whom we meet in church at regular church services enlivens our faith, hope and love for God, which are the root of our supernatural life. That's why attendance in church is so useful to the spiritual growth of our souls into the image and likeness of God.

Thus the church is a doorway to eternal life, the foundation of healthy families and the guarantee of sound youth. No nation can grow and retain its strength and health without religion. And no religion can exist and permeate a people's life without churches to frequent. We cannot know God without churches. *Now this is everlasting life, that they may know Thee, the only true God, and him whom Thou hast sent, Jesus Christ,* said Jesus Himself at the Last Supper when He prayed to His Father. (John: 17,3). The main purpose of the churches is to help souls to secure eternal life in heaven and rejoin their Maker in the bliss of paradise for which all humans were made.

★ SPARKS FOR THOUGHT

*** For most of us prosperity means a pile of receipted bills.**

A FAD is something that goes in one year and out the other.

MORALE is what you've got when your feet keep going after your head says they can't move.

The greatest mistake is underestimating yourself — the next greatest is underestimating the other fellow.

Obstacles are those frightful things you see when you take your eyes off the goal.

*** THE CHINESE have a proverb, in fact a precept, which if carried to fruitation would cure the ills of the world. It is this:**
"If there is righteousness in the heart, there will be beauty in the character. If there is beauty in the character, there will be harmony in the home. If there is harmony in the home, there will be order in the nation. When there is order in the nation, there will be peace in the world."

O, Happy Decade!

by
Theodore Bleech

IT IS ONLY a few years ago that our beloved Church beyond the borders of Ukraine had no metropolitans and only a few bishops in North America. Today, thanks to the prayers and sufferings of our martyr-heroes in the catacombs of Ukraine, God has deigned to bless us with additional metropolitan sees, more bishops and exarchates. We now have our own metropolitans in Canada and the United States of America. We also have a bishop for our faithful in Brazil, and another for Australia and surrounding territories, and now, announced this very April of 1959, a bishop-elect, the brilliant and scholarly chancellor of the Philadelphia Metropolitan See, the Very Reverend Dr. Platon V. Kornyljak, has been designated Apostolic Exarch for our brethren in Germany.

No more need our beloved Church across the sea suffer the loneliness and abandonment that accompanies orphans when persecutors of the Church have killed the shepherds and scattered the flock as is now the case in Ukraine, for we have shepherds here who have assumed the burdensome task of carrying on. In other lands, the Vicar of Christ on earth, the Holy Father, has given us new shepherds who work and pray and worry for all of us, whether here in the blessed freedom and bounty of North America or for the persecuted, hounded and destitute faithful who await in the secrecy of their tortured hearts the return of their bishops and priests.

With our beloved and dedicated archbishops, bishops, priests and religious, we rejoice exceedingly in the rich blessing that God, through His Vicar, has bestowed on our Church. With them, we love our beautiful rite and Church, also grieve at the destruction and persecution heaped upon it and the members in the land of the Weeping Virgin. With them we weep but not without our prayers and sacrifices that God and Mary might come to their aid and consolation.

We laymen cannot afford to leave everything to the ordained leaders of the Church. We must participate more fully and more actively in the affairs of our Church. The concern of the Church should also be our concern. We as Christians cannot permit ourselves the luxury of sideline spectatorship or merely enjoying the thrills of the headlines. If we want a richer life for ourselves, our families, our community and for those who come after us we must deserve this by our personal intervention and concern. When our bishops and priests worry about a needed seminary and the desperate need for more priests that must be our worry and problem also. We must come to their aid with our prayers and pocketbooks. They are our institutions and in them our sons will study.

In other words, we must become

an active lay apostolate. We lay people are the Church as our late Holy Father, Pius XII, so aptly declared. Without our active participation in the various organizations, our prayers, Communions and attendance at Church, there would be no Church. Bishops, priests, Sisters and Brothers are the products of our homes and communities. They are not born, they are nurtured and fostered in the piety and maturity of our Catholic homes and comunities. Vocations to the Church is every Catholic laymans concern. Every nation and people is as strong and durable as its faith. Our Church lacks priests because there is something drastically wrong in the Christian attitude of our communities and church life. We are sitting on the sidelines instead of assuming our fair share of duties and obligations.

Today we have a bishop Sheen because in the little town of Peoria, Illinois a mother and father cared enough in realizing their responsibility as Catholic parents to sacrifice, work and pray for the welfare of their children not only materially, but more important, spiritually. In a true Catholic home and atmosphere they found their strength and support in regular church attendance, frequent Communion, the family Rosary and a thorough Catholic training and education for their children at a Catholic school and in the home where Catholic schooling and theory is put to the test and cultivated for the adolescent and adult harvest. The family was not one that could be called wealthy but they were a practicing Catholic people with a will to do for Church, their family and community, and with God's help, the future bishop graduated from one of the most famous universities of Europe and his brother is today a prominent physician in New York.

Today we have an archbishop Bohachevsky, Hermaniuk, Slipy, Buchko and the late metropolitan Sheptitsky because of a good Catholic home and environment, somebody who cared enough for their Church — parents who were lay apostles, aware of the importance and need of Catholic Action.

Every Catholic is a missionary, whether it be for good or bad, by his example. It behooves each of us to realize his own indispensable importance to his Creator, his Church, his family and his community.

I am only one
But still I am one.
I cannot do everything,
But still I can do something.
And because I cannot
Do everything, I will
Not refuse to do
The something I can do.
Bishop R.J. Dwyer

Today we have another bishop-elect, Dr. Kornyljak, because his home was another Nazareth — mother and father lived the life prescribed by Christ as a child in Nazareth. They looked to the future with their love, sympathy and cooperation with holy mother the Church. They did not sit on the sidelines, they participated in the sanctifying life of the Church. From the cradle to the grave, from the home to the work bench, from the Church to their outside associations, the teachings of the Church and the word of God that emerged from the pulpit went with them in their family and social relations everyday of the week and everyday of the year. This is Catholic Action. This is the lay apostolate. This is the practicing Catholic.

This is the Living Church that unites all Catholics throughout the world in every corner and nook of the world. This is what constitutes the mystical body of Christ. This is what makes the Negro Catholic of Africa and the colored of Asia our

brother. When our brethren in Ukraine suffer for the faith we suffer with them, when our brethren in China are persecuted we too grieve and are saddened at their plight. We are our brother's keeper and nowhere is this realized more sublimely and admirably than in the marvelous unity of our beloved Catholic Church which has an outpost in every country and byway of this vast earth where Our Eucharistic Lord reposes on the altars of the grand cathedrals and humble chapels where Catholics kneel to pray for the Church Universal.

"The Church is Catholic, universal; so are all her actions. All that she does belongs to all. When she baptizes a child, that action concerns me. All mankind is of one Author.... No man is an island, entire of itself. Every man is a piece of the continent, a part of the main. If a clod be washed away by the sea, Europe is the less.... Any man's death diminishes me, because I am involved in mankind."

John Donne.

Let us be a part of this grand brotherhood by acknowledging the Fatherhood of God by our living and sharing in a practicing Catholic life: encouraging vocations to the priesthood and sisterhood among our youth, praying for the intentions of our Church, regular attendance at Mass, frequent Communion, the daily Rosary with the family and Christian deportment and example wherever we may be. Let us renew and restore all things in Christ in our homes, at church, at the office and at our social gatherings. Let's begin our happiness on earth in order that it may continue on into the next world.

Many of us worry about our children whether they will turn out as we would wish. Show them by your Christlike example and be not afraid. Not too long ago a young flier was killed and before he died de scribbled this note: "Dear Mom and Pop: I had time to say my prayers. Jack." A great consolation to good Christian parents. And this was possible because mom and pop were aware of the importance of their Church.

BELATED THANKS

by Jane Merchant

I thank You, Lord, that You
have not withdrawn
One tint from diverse radiances
of dawn
For lack of thanks from me;
have not diminished
The number of the stars, or
left unfinished
One snowflake, flower or leaf,
for want of praise
For these sustained mercies of
my days.

Accept my gratitude, long
overdue,
For blessings all the tinted
dawns renew,
For faithful friends, for work
and rest and mirth,
Splendor of sky and fruitfulness
of earth—
And that, when I am thankless,
tired and fretful,
Lord, You are never weary or
forgetful.

St. Alphonsus

Doctor of The Church

by
Donald MacKinnon, C.SS.R.

ST. ALPHONSUS Liguori, the eighteenth-century bishop who had struck a crushing blow at the heart of Jansenism, was the man Pius IX singled out. "There was no error of these our times," he declared with formal solemnity, "that was not refuted by St. Alphonsus. What we have decreed in regard to the Immaculate Conception and papal infalliability can be found clearly stated and most forcefully proved in the writings of St. Alphonsus."

Pope Pius IX named St. Alphonsus a "Doctor of the Universal Church," the twenty-eighth to be so designated in the whole history of the Church.

St. Alphonsus' learning shone particularly in the field of moral theology, the science of consciences. His life is one long record of helping people to square themselves with God.

He was, first of all, a missionary, a priest who went from parish to parish, preaching a course of sermons designed to bring sinners back to grace, ordinary Catholics to fervor, and fervent souls to perfection. It was hard, fatiguing work, requiring hours in the confessional after the sermons were over. But it was also very rewarding.

There was a mother, for instance, who had vowed never to forgive her son's murderer. During a mission she brought the boy's blood-stained clothes to the church, and a letter offering the murderer forgiveness, and laid them at the foot of the mission crucifix. At another mission a teen-ager got to talking with St. Alphonsus and decided to join a religious order. He has since been beatified by the Church. Even that wasn't the sum total of mission wonders. In one town the effect of Alphonsus' preaching kept the saloons closed for ten years.

Young Father Alphonsus began his missionary career soon after ordination in 1726. Most of his

work centered in and around the city of Naples in southern Italy. But he felt a special love of preference for the country people. The big city on the bay, he argued, was well supplied with priests. It was the country districts that needed reinforcements.

While preaching a novena at Scala, a small town south of Naples in the fall of 1730, Alphonsus met a nun who said she had been told by heaven to have him found a new religious order to facilitate and expand his mission work. One branch of the new order was to be composed of cloistered nuns whose prayers and sacrifices would insure the success of the order, the missionary priests. Investigations set on foot both by Alphonsus and the bishop convinced them that Sister Celeste had received real visions. During the next two years the Redemptoristines and the Redemptorists were founded. The first Redemptorist mission was preached in September, 1733.

SUCCESS, problems, the miraculous and the very human all mixed into the early years of the new order. The cardinal of Naples was so pleased with it that he forced Alphonsus to give up the country missions for a couple of months to preach a general mission to the city.

The cardinal's encouragement, coupled with the pope's approval of the Redemptorist rule just a few years later, marked a significant place in Alphonsus' career. The first phase of his work was an accomplished fact.

But there was a supplementary apostolate that went with his direct missionary contract with souls that had been very much in his thoughts lately. It was the work of the Catholic press.

Alphonsus had found that people who attended the missions needed some sort of spur, after the mission was over, to help them keep the good resolutions they had made. Catholic reading seemed to be the best answer.

But Alphonsus didn't see too much of that kind of literature coming off the press. So, with his missionary order firmly established, he decided it was time to try to do something to remedy the need.

He started with the small familiar prayer leaflets, like the *Stations of the Cross*, which are used in many Ukrainian churches during Lent. He wrote a series of *Visits to the Blessed Sacrament* for his Redemptorist novices, never intending them for general circulation. But a man who was making a retreat at the noviciate one weekend, (the man may have been Alphonsus' father) heard the *Visits* read aloud, and persuaded Alphonsus that they were to valuable to be kept locked up behind noviciate walls. Since then, they have gone through more than 800 editions in more than a score of languages.

As the years went on Alphonsus found himself writing more and more. In all, in his ninety-one years, he published about seventy-four pamphlets and almost fifty books. The most popular of them, like the *Glories of Mary*, set impressive sales records.

Others were highly technical books for priests, eight of them concerned with hearing confessions. His famous *Moral Theology*, which set a straight course for Catholic consciences between the all-too-human urge to take life too easy and the rigoristic tendencies of Jansenism, is a set of three volumes, of about five hundred pages each. The reference work that went into it is phenomenal. It contains more than 70,000 quotations.

OF COURSE, it was scholarship of this caliber that won him a reputation as a teacher of outstanding ability. But at the same time, it marked Alphonsus as a fighter for Catholic truth. The Jansenists were up in arms against him. Jealous for their own cold, austere outlook on life, they claimed that his doctrine was too lax.

The reaction had been expected by everyone who knew the situation. Jansenism, a heresy which counted the most brilliant minds of Alphonsus' day among its adherents, was a theory which sprang from a faulty line of reasoning in an involved theological tone published after the death of its devout Catholic author, a Belgian bishop named Jansen. It had been caught up and tremendously expanded by a group of French churchmen into a philosophy which insisted, among other things, that none of the sacraments could be received without long and severe preparation and that Holy Communion is a reward for virtue, rather than a means to overcome sin and temptation and to grow in virtue.

This was not Catholic doctrine, Alphonsus countered. In the ensuing conflict, everything from holy cards to formal meditation came under fire. The struggle was a bitter one. But in the end Alphonsus' logic scored a smashing victory. Future popes, like St. Pius X, who borrowed Alphonsus' conclusions in his famous decree on frequent Communion, declared that he had broken the back of the knotty heresy of Jansenism.

Others, notably Pius XII, acclaimed Alphonsus still more for his efforts in showing priests how to handle the delicate matter of human consciences. He named him official patron of priests hearing confessions.

Is it any wonder that the pope in his own day wanted to honor him? At fifty-one he was offered the archbishopric of Palermo. He refused it. But fifteen years later Clement XIII overruled Alphonsus' reluctance. He ordered him to become bishop of a small country diocese east of Naples.

Official Rome recognized the scholarship and ability he possessed. But the files also noted that Alphonsus had done considerably more than write about people and protect their faith from the technical intrigues of heretics. He mingled with people and lived with them. It had been his missionary efforts to bring the practice of religion back to the peasant villages in the hills of southern Italy that originally sparked his intellectual activity.

A smile brightened up his wrinkled cheeks sometimes when younger priests came to him with their ponderous problems. Experience had taught him that theology was not always the answer.

"Maybe a long vacation would be the best way to clear things up," he told one curate. "Keep smiling if you want to save souls," he cautioned another. "You'll need every kind of expression to help people." Alphonsus knew. He had tried them. He had even written Christmas carols, still treasured today as Italy's favorite Yuletide songs, to get his priestly message across.

The old bishop died while the Angelus was ringing on August 1, 1787. Some like to think that it was Mary's way of showing her special approval of him. For the heart of his system for guiding souls is prayer—prayer, in particular to Mary.

Pray that you may come to love your crosses; then they will become sweet. — St. John Vianney (1786-1859).

SPARKS OF HUMOR

The new pastor was unable to get a housekeeper for quite some time, and found his own cooking not too satisfying. So he was glad to receive an invitation from one of his parishioners for dinner.

As he helped himself to the biscuits for the second time, he remarked jokingly to the little daughter of the host, "I don't often have as good a dinner as this, Janie."

"Well, I'm awfully glad you came," smiled back little Janie, "cause we don't either."

Sister: "Now Johnnie, who was the first man God made?"
Johnnie: "Adam."
Sister: "Correct. And now, who was the first woman?"
Johnnie: "Who else if not Madam."

Customer: "I can't eat this food. Call the manager."
Waiter: "It's no use. He won't eat it either."

Son: "Pop, why do they rope off the aisles at weddings?"
Papa: "So the bridegroom can't get away, son."

Teacher: "Did your father help you with this?"
Don: "No, I got it wrong myself."

"Isn't it hard to keep a budget straight?" wailed Mrs. Johnkins.
"My dear, it's terrible," confided Mrs. Smithkins. "This month I had to put in four mistakes to make mine balance."

A few days after losing his wallet, a lumberman received this letter: "Sir, I foun yor muny; remorz is nawing me, so ahm sending sum of it bak. When it naws me agin, I will sen sum more."

A father and his son were walking one day, when the boy asked how electricity passed through the lighting wires.

"Don't know ," said the father. "Never knew much about electricity."

A little later the boy asked what caused lightening and thunder.

"To tell the truth," said the father, "I never exactly understood that myself."

"Say, Dad," began the lad after a while. Then: "Oh, well, never mind."

"Go ahead," said the father. "Ask questions. Ask a lot of questions. How else are you going to learn?"

Betty: "Last night George gave me his heart."
Ruth: "Well, he gave you damaged goods, dearie, because the night before he told me I'd broken it."

The colonel did not believe in forgetting those he left behind.

To his son in college he wrote: "I am now standing on the cliff from which the Spartans used to throw their defective children. Wish you were here."

Sergeant (on rifle range): "This new bullet will penetrate nearly two feet of solid wood, so remember to keep your heads down."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, CSsR.
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 10.
Рік XXXI, ч. 10.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос Цар ——— о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Ап. Молитви. Жовтень — 6
Княжий Київ під Покровом Божої Матері В. Лев 8
Закам'янілість волі—наслідок нечистоти ——— 11
Як повстав наш Київ? ——— 13
Хотів би ти знати? ——— 15
Мій безвідповідальний чоловік ——— М. Щ. 17
Відозва Постуляції ——— о. М. Гринчишин, ЧНІ. 24
Привіт катові України ——— 27
Що таке катедратик? ——— 30
Неоцінений Скарб ——— о. Р. Хом'як, ЧНІ. 32

Christ's Earthly Kingdom M. Schudlo, CSsR. 33
The meaning of the Rosary .... Bishop Sheen 37
One by one the cedars fall ..... T. Bleech 39
I'd like to know 41
Stars in your mental sky Fr. Nick of Montreal 43
CatholicEtte ..... John Zubaly 45
You cannot serve God and mammon 46
So you have a temper! Francis M. Lee, CSsR. 48
In the shades of Gettysburg ..... T. Bleech 52
Why not think! ..... John Berry, CSsR. 53
The Church is a House of Hope M. Schudlo, CSsR. 56
O, Happy Decade ..... T. Bleech 58
St. Alphonsus ..... D. MacKinnon, CSsR. 61
Sparks of Humor 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Листопад
1959
November

REDEEMER'S VOICE

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ГАВРИЇЛ БУКАТКО

Святий Великомученик Димитрій

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

СВЯТІ не вмирають, бо вічно проживають у пам'яті та любові християн. Проте деякі Святі помалу ідуть у забуття. Їхнє місце займають інші герої християнства, які духом бувають куди ближчі до модерних часів, тому більше подобаються модерному поколінню.

Бувають Святі, що духово завжди живуть у світі та пам'яті людей, які завжди люблять, почитають і шанують їх. Це **упривілейовані** Святі, які завжди полонюватимуть серця живучих поколінь.

Св. Димитрій є саме одним із таких "невміручих" Святих, які завжди проживають у пам'яті та серцях християн. Чому ж воно так? Чи не всі Святі є Божими улюбленцями? Так, Бог любить усіх Святих, бо всі вони є героями, які визначилися надзвичайною любов'ю до Бога та світлими подвигами.

Зоря від зорі відрізняється славою, каже Св. Павло (І Кор. 15, 41). Хоч усі Святі є героями чесноти, ревности та досконалости, всетаки є більші та менші Святі так, як між небесними зорями буває різниця, бо одні зорі більші та ясніші від других.

Св. Димитрій перевищає багатьох інших Святих своїм геройством у визнаванні християнської віри, любов'ю до гонених за Св. Євангелію християн і безмежною любов'ю до Христа Спасителя. Святі, які визначалися надзвичайною любов'ю до своїх братів, завжди залишаються в пам'яті людей.

Життя Св. Димитрія

Св. Димитрій уродився в македонським (грецькім) місті Солуні в Греції. Солунь це велике приморське місто. Вже в заранні християнства цебто в апостольських часах у Солуні створилася сильна християнська громада основана апостолом Павлом. Св. Апостол Павло згадує, що вже в самих початках були гонення викликані жидами чи поганами проти новонавернених християн Солуні: **Ми безперестанку згадуємо про ваше діло віри... Бо наша Євангелія не була між вами**

тільки в слові, але й у силі... І ви стали наслідувати нас і Господа, прийнявши слово в великому утискові з радістю Духа Святого, так що ви стали були взірцем для всіх віруючих у Македонії та в Ахаї (І Сол. 1, 3-7).

Дата уродження святого великомученика припадає десь около 270 р. Батьки Димитрія були багатими в земські добра, але куди більше були вони багаті в небесні скарби святої віри. Серед невпинних гонень християн батьки Димитрія сильно держалися християнської віри, в якій виховали свого одинака.

Батько Димитрія був воєводою міста Солуні, цебто цісарським намісником. Давній переказ подає, що батьки Димитрія були бездітні. Це дуже смутило їх. В домі мали вони ікону Ісуса та Божої Матері, перед якою ревно молилися, благаючи Бога послати їм нащадка. Бог вислухав їх благання, бо до молитов додали вони обильні милостині для вбогих. Це ж вислухання молитов це був улюблений син Димитрій, якого батьки повітали як найбільший дар неба.

Димитрій дістав першорядне християнське виховання, бо батьки впоїли в нього любов до Божої правди, прив'язання до церкви, сильну віру в Бога та надію на вічне щастя. Християнська ж атмосфера, яка наскрізь проникала Димитріїв дім, просякла молодого юнака засадами Св. Євангелії.

Вмираючи, батьки полишили синові великі маєтки та преційний скарб християнської віри. Цісар сильно поважав покійних батьків за їх чесність і достовірність. По смерті батька Димитрій отримав його уряд і став начальником міста Солуні. Молодий начальник скоро з'єднав собі поважання та любов цісаря, який подивляв хрустальність його характеру та непохитну вірність, з якою Димитрій виповняв цісарські доручення, вбачаючи в земських володарях представників Божого маєстату. **Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо нема влади, як не від Бога, а існуючі влади є становлені Богом. ... Бо** володар **це Божий слуга, тобі на добро, местник у гніві злочинцеві. Тому треба коритися не через гнів, але й через сумління.** (Рим. 13, 1-5).

Цар Максиміян поважав і любив Димитрія, бо в усьому вірив йому. В тім часі вибухло нове жорстоке гонення Церкви. Цісар зведів арештувати і мучити християн, щоб змусити їх відректися Христа, бо жреці поганських забобонів представили цареві, що християнство загрожувало його тронові. Цар повірив і наказав мордувати Христових визнавців. Було це люте переслідування. Кров струями поплила, зрошуючи розлогу римську імперію.

Димитрій не виконав царського приказу та не переслідував христових визнавців, бо й сам був одним із них. Приказ був безбожний, тому намісник не міг виконати його. Йому напевно пригадався геройський приклад Петра та Івана, які отак відозвалися до жидівського синедріону: **Розсудіть, чи було б воно справедливе перед Богом слухати вас більше ніж Бога?** (Дії: 4, 19). Приказ, який нарушує Божі права, є неморальний і несправедливий, тому не вільно виконувати його.

Чеснота завжди викликує заздрість. Прихильність царя до Димитрія розбудила немало завести в Димитрієвих суперниках, які бажали його почесного становища. Зобачивши, що Димитрій не виконав царського приказу, стали підозрівати, що намісник є сам християнином.

Для синів сатани надійшов час пімститися на святім Димитрієві. Зачалися доноси на нього, що він християнин. Цар не брав поважно доносів, бо не вірив оскаржителям. Всетаки невпинні оскарження зробили своє діло. Цар вертався з війни. Зумисно спинився в Солуні, щоб прослідити справу Димитрія і особисто переконатися, що доноси були випливом заздрости ворогів.

Димитрій інакше дивився на справу, бо знав, що на допитах мусить публично визнати свою віру. Христова погроза була страшнішою ніж затрата почестей і уряду. Хіба ж Спаситель не загрозив вічним прокляттям всім тим, що зо страху відречуться Його перед людьми? **Хто визнає Мене перед людьми, того й Я визнаю перед Моїм Небесним Вітцем. А хто відцурається Мене перед людьми, того й Я відцураюся перед Небесним Вітцем.** (Мт. 10, 32-33).

Димитрій з'явився перед царем Максиміяном. В часі розмови, цар приязно спитався його: "Димитріе, я чув, що ти християнин! Чи це правда? Я не вірю, бо думаю, що це наклеп!" На превелике здивування царя відважний намісник заявив: "Так, царю, це правда! Я християнин!" Цар зразу не вірив власним ушам. Прийшовши до себе, намагався ласкаво переконати Святого намісника відректися Христа та затримати почесний уряд. Димитрій безкомпромісово відповів: 'Марне, царю, намагаєшся відвести мене від віри в Христа! Христос значить для мене більше ніж усі скарби світу. Нема таких скарбів, що рівнялися б скарбові віри! Ти забідний, щоб купити мою віру!"

Не помогли царські намови, безуспішними залишилися погрози. Димитрій відповідав на царські намови: Що поможе— **яка користь людині, що здобуде цілий світ, а занапастить свою душу?** (Мр. 6, 36).

Зобачивши, що не зламає Димитрія, цар повний співчуття та жалю, не казав його мучити, а тільки кинути до в'язниці, щоб "надумався".

В тюрмі Святий великомученик невпинно молився, приготовляючись до мучеництва. В часі молитви з'явився йому Божий ангол і отак привітав його: "Мир тобі, Христовий страдальче! Бодрися та кріпися!" Димитрій зрозумів, що його кінець недалекий і відповів анголові: "Радію в Господі та веселюся в Бозі, Спасі моїм!"

Смерть скоро надійшла. Цар розлючений на нього за вбийство свого улюбленого силача Лія вислав вояків до тюрми. Димитрій саме був затоплений у молитві. Вояки списами прошили його. Святий угодник віддав Богу духа в 306 р., п'ять літ скоріше ніж Церква вийшла з ката-

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ І НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

кумб і стала свобідно ширитися по всьому світі. Християни потайки похоронили тіло мученика на місці його мучеництва. Переказ подає, що Св. Димитрій помер 6 жовтня, тому й наша Церква святкує в цей день спомин його геройського мучеництва.

Павло Тичина

Памяті Тридцяти

На Аскольдовій могилі
Поховали їх—
Тридцять мучнів українців,
Славних молодих...

На Аскольдовій могилі
Український цвіт!—
По кривавій по дорозі
Нам іти у світ.

На кого посміла знятись
Зрадницька рука?
Квітне сонце,—грає вітер
І Дніпро ріка...

На кого завзявся воїн?
Боже, покарай!
Понад все вони любили
Свій коханий край.

Вмерли в Новім Заповіті
З славою Святих.
На Аскольдовій могилі
Поховали їх.

(Большевики сконфіскували цю поезію, бо в ній наш поет Тичина прославляє 30 наших студентів вояків, що в нерівнім бою під Крутами 29 січня 1918 полягли за волю України, відбиваючи 6,000 большевицької навали, що сунула з Півночі, щоб у крові та сльозах затопити наш край. Всіх наших бійців під Крутами було 300 молодих студентів. Всі вони згинули в бою. Пізніше знайдено тіла тридцятьох і з почестями поховано на могилі Аскольда і Дира, перших християнських князів України).

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ
КИР ГАВРИЛ БУКАТКО

1913, 27. I.—народився в Андрієвцях у Славонії (Югославія).
1939—приймає тайну священства з рук Преосв. Кир Діонисія Няраді в Римі, де покінчив богословські студії докторатом.
1952, 23. II.—стає Єпископом-Номінатом.
1952, 27. IV.—висвячений на Єпископа.

Кріжевецькою єпархією почав управляти в 1946 р. від смерти Преосв. Кир Івана Шімрака, що помер смертю святих ісповідників.

У кріжевецькій єпархії тепер душпастирює 64 священиків, з того 44 українських, 11 хорватських, 7 македонських, і мадярський і 1 румунський.

На многі й благі літа„Владико!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

о. С. Б.

УПАДОК КОМУНІЗМУ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць Листопад благословлене Св. Отцем)

ЗАСАДА й історія комунізму, почавши від Маркса по сьогодні, ясно доказують, що його ціллю є знищити існуючий лад у світі та завести комунізм. Нажаль много є людей не тільки серед звичайних шарів суспільства, але і серед більш образованих, а навіть між тими, які стоять у проводі народів, що думають про можливість такзваної "коегзистенції", співіснування світу вільного і комуністичного.

Такий погляд зовсім фальшивий:

1. Комунізм ніколи не змінив своєї природи й не зрікся своїх мрій, інакше перестав би бути комунізмом. **Ціль комунізму:** знищити існуючий у світі лад, опертий на природнім і Божім законі, і завести комунізм, що основується на безбожнім матерялізмі. Засада комунізму: нема Бога, людина не має душі, нема другого життя; комуністична держава є безумовним, абсолютним паном всього і всіх; в комуністичній державі людина позбавлена всякої свободи і всіх прав. Вона вповні належить до комуністичної держави і має сліпо, без спротиву, слухати комуністичних провідників. Хоч большевицькі провідники голосять, що комунізм має запанувати над цілим світом, всетаки деякі провідники вільного світу даються в блуд впровадити, мовляв: Комуністи не хочуть насильно завести всюди свого ладу. Ці короткозорі політики забувають, що комунізм має різні засоби, щоб опанувати світ. Ось найголовніші засоби:

1. Дуже сильна армія з наймодернішою зброєю. В підготовці до війни комуністи за всяку ціну стараються перевищити вільний світ. Тому не жалують гроша, що його легко дістають через невільничу примусову працю в різних таборах, колгоспах і т.д. Звідси вони мають найрізнороднішні ряди стрілен, бомб, ракет, широке застосовання атомічної сили, звідси спутники, луники, тощо.

2. Війна. Комуністи запопадливо приготовляють військо, щоб напасти на противника, якщо будуть уважати це для себе відповідне. Збройною силою вони знищили українську самостійну державу, військом і танками здусили зусилля мадярів відзискати свободу, збройною силою червоний Китай старається загарбати нові простори.

3. **Брехня і ошуканство.** Кромі війни брехня й обман це найголовніші засоби, що їх уживає комунізм. Словник комуністів має зовсім інше значення, як у людей вільного світу. "Демократія" у них не означає форми уряду, де влада є в народі і в його правно й свобідно вибраних представників. Демократія у комуністів значить диктатура комуністичної партії. "Пролетарят" це не є вбогі й упосліджені люди, але члени комуністичної партії. "Мир" має для комуністів зовсім нове значення: це таке історичне устаткування,—до якого комуні-

сти змагають у будуччині,— "коли комунізм переміг би решту світу і встановив би світову комуністичну диктатуру" (з промови кардинала Кушінґа); "кожний чин, що причиняється до комуністичного підбою, є мирним чином; коли беруть ручницю до рук, вони —в їх розумінню—беруть мирну ручницю, в якій є мирні кулі, що вбивають вас мирно й кладуть вас у мирну могилу." Коли московські танки котилися по Будапешті, щоб убивати й руйнувати, це був, після комуністів "славний" мир; коли комуністичні танки розтоптали 500 невинних безборонних жінок в концентраційних таборах в Кінгірі, це були мирні танки миролюбних комуністів, щоб принести мирну смерть; коли при своїм відворототі в р. 1941 убили 100,000 невинних безборонних українців (в самій Винниці 10,000), це був, після комуністів, найцяхотніший миролюбний акт. "Співіснування" (коегзистенція) це не є мирне існування демократичного світу поруч комуністичного світогляду, але це є час, в якім комуністи скритими засобами стараються знищити, підкопати спосіб думання і моральний стан противника.

Комуністи хитро запрошують вільні народи до розброєння, до з'їздів "на верхах", в кольоніяльних краях ширять націоналізм, хоч у себе всі народи обмосковщують, — розсівають свідомо фальшиві вісті, щоб збезчестити провідників вільного світу, викликують економічні кризи, політичні тертя, місцеві революції. Стараються мати зв'язки з різними віровизнаннями, головно при помочі своєї зовсім їм відданої і від них цілковито залежної "православної" Церкви, удаючи релігійну свободу. В послідніх часах стараються о взаємні відвідини провідників обох сторін. Деякі визначні мужі вільного світу даються ошукувати надією, що як комуністичні провідники зобачуть свободу, добробут і сильну військову підготовку вільного світу, то комуністи змінять своє наставлення. Пуста надія. Кремль дуже добре знає обставини життя й узброєння вільного світу. Ціла армія тайних комуністичних агентів розкинених по вільнім світі точно інформує Кремль. Комунізм не може змінитися, інакше перестав би бути комунізмом. Ціль комуністів все та сама. Всі повище подані засоби і много інших, що їх вживають при нищенні вільного світу мають одну тільки ціль: зменшити опір вільного світу, поширити незгоди, для себе зискати приятелів, послабити противника й остаточно всюди завести комунізм.

Комунізм має у вільнім світі ще одного дуже цінного помічника: є ним соціялісти й різного роду вільнодумці. Вони вправді не хочуть комунізму і його поборюють, однак самі перейняті матеріялістичними засадами скріплюють вплив комунізму і помагають підбити світ. Тому принаймні ми, католики, слухаймо напімнень Св. Отців, що раз по раз перистерігають перед підступами комуністів. Хто тільки дійсно віруе в Христа, той мусить узнати, що комунізм це гейби воплочення власти сатани на землі. Комунізм включає в собі все, що є проти Бога, проти Христа, Церкви, релігії і Богом установленого ладу. Не може бути жадної згоди чи співдіяння між Христовою Церквою і комунізмом, як не може бути згоди між Христом і сатаною. Благаймо Пресв. Серце через Непорочне Серце Марії, щоб усі це зрозуміли і щоб змагання комуністів запанувати світом обернулися в нівець.

Місійне наміреннн: Християнізація приватного та публічного життя на острові Мадаґаскар.

Місяць грудень: Загальне наміреннн: Поміч молитвою, словом і ділом переслідуваним християнам, щоб не попали в зневіру.

Місійне наміреннн: Щоб празник Різдва Христового заховав у Азії й Африці дійсне значення і привів народи до пізнання Спасителя.

о. Б. Курилас, ЧНІ.

СОНЦЕ ЛИСТОПАДА

Гомону ясами
Осені поляли
Пролітає слава,
Що Вкраїна встала! Гей!
Княжий Холм радіє,
Ужгород в надії,
Волинь тиха і Перемишль!

Зично сурми грають,
Світові звіщають,
Що кінець неволі,
Шляхтичів сваволі. Гей!
Український роде,
Привітай свободу,
Будівничим стань держави!

Сповнилась надія
Шістьсотрічня мрія:
На ратуші Львова
Коругва шовкова. Гей!
Синьо-жовті стяги
Лопотять вітрами
Грайте, грайте, дзвони слави!

На світанку цього
Листопада мого,
Всюди нарід сяє,
Сонце зустрічає. Гей!
Стрільчики бравурно
Маширують бурно,
Чоти, чоти розставляти!

Україно-Мати,
Загули гармати,
Тебе захищати;
Ми твої солдати. Гей!
І в захист Льва-града
Сто тисяч громада
Поспішає, насуває!

Поки сонця й ріки,
Доки вод у морі,
Не загаснуть в віки
Листопада зорі. Гей!
Києве і Львове,
Всіх сердець любове,
Міст матері українських!

НАЙГОРЯЧІША І НАЙЗИМНІША ПЛАНЕТА

МЕРКУРІЙ, перша планета нашої соняшної системи, що є найближча до сонця, бо віддалена від сонця тільки 36,000,000 миль. Наша земля віддалена від сонця 96,000,000 миль. На Меркурієві нема жодного життя.

Меркурій величиною дорівнює нашому місяцеві, але 200 раз дальший від нас. Меркурій не крутиться довкола себе, як це робить наша земля. Він крутиться тільки довкола сонця. Оттому одна половина цієї дивної планети завжди звернена до сонця і на ній горяч, що доходить до 700 ступенів Фаренгайта. За те частина відвернена від сонця є правдоподібно найзимнішим місцем у нашім світі, бо на неї ніколи не падуть промені сонця. За те ці промені падуть навіть на таку далеку планету, як Плюто, бо він обертається довкола своєї осі. Одна частина Меркурія має вічний день, а друга вічну ніч.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Хто любить Бога?

ЛЮДИНА, що любить Бога, зберігає Божі заповіді. Христос учить: **"Коли любите Мене, то зберігайте Мої заповіді"** (Ів. 14: 15).

Людина, що любить Бога, радо думає і говорить про Нього та любить, коли інші говорять про Бога. Ісус Христос каже: **"Бо де ваш скарб, там буде й серце ваше"** (Мат. 6, 21), **"Від повноти серця промовляють уста"** (Мат. 12, 34). Хто любить Бога, той любить також, коли інші говорять про Нього. Христос каже: **"Хто від Бога, той слухає Божі слова; ви через те не слухаєте, бо ви не від Бога"** (Іван: 8: 47).

Людина, що любить Бога, радо працює для поширення Божої слави та радіє, коли інші ширять її (Филип. 1, 18). Св. Августин твердить, що ревність — це вияв любови. Хто не ревнує, той не любить! Людина, що любить Бога, обурюється, коли бачить, як дехто зневажає Його. Мойсей з обурення розбив таблиці з заповідями, коли побачив, що ізраїльтяни покланялися золотому теляті.

Людина, що любить Бога, дякує Йому за одержані добродійства й радо зносить всякого роду досвідчення, що їх Богові подобається послати їй. Людина, що любить Бога, дякує Йому за всі одержані добродійства, подібно як це зробили: Ной (Буття, гл. 8), уздоровлений з прокази (Лук. 17, 16), три молодці в горіючій печі (Даниїл: гл. 3) і численні інші. Невдячність є завжди браком чемности. Людина, що любить Бога, радо зносить всякого роду досвідчення, що їх Богові подобається послати їй подібно як це зробили: праведний Йов (Йов, 1: 21), св. Павло (2. Кор. 7, 4) і всі інші апостоли, мученики та ісповідники. Хто не любить Бога, той в своїм нерозумі думає, що всі противнощі життя є звернені проти нього (Прем. 5, 21).

Людина, що любить Бога, любить також свого ближнього. **"Коли б хто сказав,** каже апостол Іван, **люблю Бога, а свого брата ненавидів би, той брехун. Бо хто не любить свого брата, котрого бачить, Бога, котрого не бачить, не може любити"** (І Іван, 4: 20). Св. Єронім твердить: Хто любить Бога, той не може ненавидіти людей, а хто ненавидить ближнього, той не може любити Бога!

Божа любов, каже апостол Павло, є терпелива й ласкава, не завидує, не надувається, не задумує зла, не тішиться неправдою... (І. Кор. 13, 4-7). Св. Августин учить: Хто гнівається на свого ближнього, хто ненавидить його, завидує йому, шкодить йому (на здоров'ю, невинності, майні або честі), хто нерадо помагає йому, той не має Божої любови. Несправедливості, яких хтось допускається, є доказом, що він не має Божої любови!

Людина, що любить Бога, боїться ображати Його й уникає гріхів. Христос учить: **"Як хто любить Мене, слово Моє бережтиме; і Мій Отець полюбить його, і прийдемо до нього й оселю сотворимо в нього. А хто не любить Мене, той не береже Моїх слів"** (Іван, 14: 23-24).

ДУШІ В ЧИСТИЛИЩІ

БОЖЕСТВЕННИЙ Спаситель навчає нас, що по смерті душа людини піде до неба, до пекла або до чистилища, відповідно до того, як вона жила на землі, бо вічність це тільки відгомін земського життя. Наша українська приказка каже: "Як постелиш, так і виспишся!" Отож життя людей на землі це тільки приготування до вічности. Бог заохочує та помагає всім приготовити собі щасливу вічність у небі. Проте Бог це джентельмен. Він не бере нікого до неба насилу. Небо відчинене для всіх. Бог всіх запрошує туди, але нікого не силує йти туди. Людина має жахливу спроможність відкинути небо і вибрати собі пекло, місце вічних мук і страждань. Це її особистий привілей, який Бог шанує, бо, давши людям свобідну волю, Він не відбирає її навіть тоді, як вони зневажають Його та зготовляють собі вічне прокляття по смерті.

Якщо хтось помре, то його душа відразу іде туди, куди собі заслужила в часі земського життя. Якщо якась душа пішла до пекла, то вона проклята навіки. За неї не треба молитися, бо ніяка молитва вже їй не поможе. Час Божого милосердя закінчився для неї в хвилині смерти. Тепер вона пробуває під Божою справедливістю, яка покарала її за лихе життя на землі.

Коли якась душа пішла до неба, то і за неї не слід молитися, бо вона вповні щаслива, тому й не потребує нашої помочі. Навпаки, вона ще й молиться та помагає своїм дорогим, яких покинула на землі.

За кого ж тоді треба молитися? Треба молитися за душі в чистилищі. Святе Письмо виразно каже: **Це свята та добра гадка молитися за померлих, щоб простилися їм гріхи.** (2 Мак. 12, 46). Під гріхами тут слід розуміти не **самі гріхи,** але кари за гріхи. За кожен гріх треба робити покуту. Покута це ніщо інше тільки кара, яку накладаємо на себе самих за те, що образили Бога, переступаючи Його святий закон. Коли ж якась душа не хотіла чи не мала змоги чинити покуту за свої гріхи, то вона мусітиме спокутувати їх по смерті в чистилищі, бо каже пророк Авакум, що Бог не допускає до неба нечистих душ цебто душ забруджених неспокутуваними грі-

хами: **Його очі зачисті, щоб дивитися на зло!** (Авак. 1, 13).

Хіба ж Спаситель не перестерігає нас усіх, як говорить про довжників: **Коли ідеш до уряду зо своїм супротивником, то залагоди його по дорозі, щоб не потягнув тебе до судді, а суддя щоб не передав тебе урядовцеві, а урядовець, щоб не посадив тебе до в'язниці. Поправді кажу тобі: Не вийдеш звідтіля, поки не віддаси останнього сотика!** (Лк. 12, 58-9).

Розумні християни стараються не грішити. Коли ж трапиться їм гріх, то вони негайно каються, перепрошують Бога та надолужують за зневагу добровільною покутою. Отак вони вже за життя направляють кривду, що своїми гріхами вчинили Богові. За те й не брак розтріпаних християн, як не дбають про те, щоб чинити покуту за своїм гріхи. Вони думають, що вистачає висповідатися з них і тоді вже можна забути про них.

Що ж стається з такими християнами, які відійшли з цього світу, не відпокутувавши вповні своїх гріхів? Що? Вони йдуть до чистилища робити покуту. Там уже ці бідні душі негодні помогти собі, бо за себе самих негодні молитися. За те ми, що ще живемо на землі, можемо та повинні помагати їм, бо це наші дорогі браття та сестри.

Нажаль ми надто часто забуваємо про тих, що вже відійшли від нас на другий світ. Вони моляться за нас, а ми забуваємо молитися за них. Вони бідні та безпомічні. Бог радо прийняв би наші молитви та добрі діла як викуп за ці бідні душі, але як часто ми забуваємо це чинити навіть для тих, що полишили нам своє майно, хату чи багатства?

Колись був гарний звичай по християнських цвинтарях. Там вічно світилася червона лямпа, пригадуючи прохожим померших людей, що спочивали на цвинтарі, та заохочувала їх молитися за них.

Нажаль цей звичай тепер затратився. Проте не слід забувати про померших. Добрий християнин повинен кожного дня відмовити бодай один **Отче наш, Богородице Діво** та **Слава Отцу** за душі в чистилищі, особливо за ті, за які ніхто не молиться, цебто за найбільше опущені душі.

Одного дня прийшов до мене добрий наш парафіянин і каже: "Отче, хочу дати на Службу Божу." "Добре", кажу до нього, "а за кого має правитися ця Служба Божа?" На це мій парафіянин відповів: "Та знаєте, отче, вчора вночі снився мені мій покійний батько. Може він часом потребує помочі на другім світі. Оттому даю вам на Службу Божу за його душу!"

Бідний батько! Якщо б був не приснився синові, то син напевно не був би найняв Служби Божої за його душу!

Не чекаймо, поки нам не приснаться наш покійний батько, мати, сусід, приятель, брат або сестра, щоб помолитися за них! Помолімся за померших своєї родини, молімся за померших парафіян, приятелів і знайомих. Вони стократно віддячуться нам і як підуть до неба завдяки нашим молитвам, то будуть завжди молитися за нас, щоб Бог благословив нас на землі, дав нам щасливу смерть і щоскоріше взяв нас до неба. Не забуваймо: "Хто помагає душам в чистилищі, той найперше та найбільше помагає собі самому!" Бог любить і благословляє тих, що моляться за померших, бо померші це таксамо наші ближні. Ближніх треба любити і помагати їм у потребах. Хто ж більше потребує нашої помочі, як не бідні душі в чистилищі, що негодні ніяк помогти собі, а тільки страждають і ждуть, поки ми тут на землі не змилосердимося над ними?

ЩО ТАКЕ НАЦІОНАЛІЗМ?

Націоналізм це любов до батьківщини. Можна любити цілий світ і всетаки бути націоналістом цебто патріотом. Націоналізм це під теперішню пору найбільша сила світу. Народи можуть співпрацювати для добра всього людства, хоч щиро люблять власну батьківщину.

Такої любови навчає Христова Церква, бо любов до батьківщини включається в любові до рідної матері і родини. Шовінізм це заперечення любови ближнього.

Павло Тичина

СКОРБНА МАТИ

Проходила по полю
Обніжками, межами.
Біль серце опромінив
Блискучими ножами.
Поглянула—скрізь тихо.
Чийсь труп в житах чорніє
Спросоння колосочки:
Ой, радуйся, Маріє!
Спросоння колосочки:
Побудь, побудь із нами!
Спинилась Божа Мати,
Заплакала сльозами.

II

Проходила по полю—
Зелене зеленіє...
Назустріч учні Сина:
Возрадуйся, Маріє!
Возрадуйся, Маріє!
Шукаємо Ісуса.
Скажи, як нам простіше
Пройти до Емауса?
Звела Марія руки,
Безкровні як лілеї:
Не до Юдеї шлях вам,
Вертайте й з Галилеї.
Ідіте в Україну,
Заходьте в кожну хату—
Ачей вам там покажуть
Хоч тінь Його розп'яту.

(Большевики сконфіскували цю поезію, бо вона представляє руїну та нищення християнства комуністами в поневоленій москалями Україні).

СВЯТІСТЬ—ЦЕ ВИСЛІД ПРАЦІ

Скільки труднощів душі подибують при виконуванні добрих діл, береженні Божого закону та виповненні станових обов'язків, від яких залежить їхня святість і спасіння! Хто бажає стати гідною Божою дитиною, той мусить прикрасити душу різними чеснотами, які закріплюють у душі Божий образ. Де ж чеснота, що не вимагала б труду, зусилля, утяжливої праці та невпинної самопосвяти, щоб здобути її? Чи можна закріпляти в собі віру, надію, любов до Бога та ближнього, терпеливість, підчинення Божій волі, чистоту, скромність і вмертвлення посеред радощів, приємностей і розкошів? Хіба Христос прийме за Своїх друзів тих, що намагаються проводити життя серед сміху, розтріпань і гулянок? Ні, бо Він виразно заявив: "Хто хоче йти вслід за Мною, нехай відречеться себе самого і хай візьме свій хрест та йде за Мною!" (Мар. 8, 34).

—Професор: Я прийшов оглянути вашу збірку куріозів природи.

—Власник збірки: Позвольте, що я вам насамперед представляю свою жінку й доньку.

СТРАХ ПЕРЕД 1960 РОКОМ

о. М. Щудло, ЧНІ.

ДЕЯКІ часописи любуються в сензаціях. Одна зо свіжих сензацій це тема тайни Фатими. Між видіннями та об'явленнями, що Божа Мати подала трьом малим португальським дітям у 1917 р., має бути секрет, що заторкує події, які мають відбутися в 1960 р.

Розумні люди не бавляться в пророків і не переймаються пророцтвами деяких людей не тому, що не шанують Святих, а тому, що вважають ці пророцтва за неймовірні або за неточні або за непотрібні до доброго християнського життя та спасіння.

Модерні пророки та пророчиці подібні до учителів, які виясняють учням вибухові матеріяли та роблять із ними різні досвіди, щоб показати, як відбуваються ці вибухи. Який наслідок мають ці проби? Часом ці вибухи дійсно бувають, а часом ні. Невдачі із вибуховими досвідами сильно засмутили та знеохотили молодого професора. Надійшов старший професор і дав молодикові таку пораду: "Приятелю, воно багато краще говорити потім, як щось відбулося, ніж бавитися в пророка!"

Одного вечора зателефонувала до мене одна з наших добрих і побожних парафіянок. Була сильно поденервована. Чому? Її дочка ходила до парафіяльної школи. Прийшла зо школи та заявила матері, що учителька в школі, побожна та свята панна Н., оповіла дітям, що отець Піо,

італійський стигматик, заповів, що в січні 1969 р. вибухне страшна війна, яка буде тривати тільки 11 днів, але треба буде аж 11 літ, щоб поховати всіх убитих людей.

Від довшого часу по деяких часописях з'являються статті, які сильно лякають людей страхіттями, що мають спасти на світ у 1960 р. Ці "пророцтва" мають спиратися на об'явленнях, які мала колишня візіонерка Лукія, тепер черниця, що проживає в Португалії.

Ця монахиня мала заявити одному священикові, що в 1960 р. страшне нещастя спаде на всі народи, якщо світ не покається та не навернеться до Бога. Яке це буде нещастя—вона не об'явила, бо це має бути тайна, про яку люди довідаються аж у 1960 р. Біда в тім, що Лукія не подала ні дня, ні місяця, щоб люди могли належно приготовитися до цього катаклізму, який має навістити нашу бідну і вже так нещасливу планету.

Водночас ця черниця Лукія мала заявити, що Божа Мати дуже сумна, бо ні добрі, ні лихі люди не хочуть слухати її поклику до покути та повороту до Бога. Через цю впертість Бог рішив знищити світ, тому рішальна боротьба між Сатаною і Божою Матірю вже недалека.

Таке об'явлення сестра Лукія мала подати одному священикові чужинцеві, який відвідав її. Це мниме відкриття тайни 1960 р. заворушило багато побожних душ. По школах діти стали приготовлятися до кінця світу, відмовляти щоденні вервиці, приступати до Св. Причастя кожного дня, бо ж кінець світу за плечима. Багато добрих людей сильно настрашилося. Життя стало їм немиле, бо в них тільки одна думка: "Що буде? Що буде в цім страшнім 1960 році?"

Нарешті церковна влада вмішалася до цієї справи. Другий священик поїхав до Португалії, щоб на місці розвідатися, як стоїть справа з кінцем світу? Сестра Лукія була не менше здивована ніж священик. Вона виразно заявила, що про тайну 1960 р. з ніяким священиком не говорила і ніяких пророцтв про закінчення світу та кару на людство нікому не подавала.

Отак викрився обман. Хтось пустив качку, може навіть у добрій вірі. Але Сатана, батько всякої брехні, напевно мусів затирати руки з утіхи, що вдалося йому при помочі добрих людей поширити брехню, яка сильно дискредитує Церкву в очах безвірків і масонів. Як смішно буде виглядати цей страх, коли промине 1960 р., а світ і народи дальше будуть спокійно існувати собі на землі? Оттому католицька Церква дуже обережна з усякими приватними об'явленнями, хоча б вони походили навіть від Святих осіб, і то навіть канонізованих. Якщо б Церква приймала приватні об'явлення та заповіджування майбутности, то вона сильно понижала б себе, як понижають себе всякі біблійники, Свідки Єгови та Адвентисти... Між біблійниками їхні "пророки" вже нераз заповідали кінець світу, а світ іще дальше існує і буде існувати, поки Бог схоче, бо ніхто не знає і не буде знати, коли він скінчиться. Це Божа тайна. Та ж Сам Спаситель виразно заявив: **Про цей день і годину не знає ніхто, ані небесні анголи, ані Син,—тільки Сам Отець.** (Мт. 24, 36).

Оттому не треба звертати уваги на те, що пишуть деякі журнали про близький кінець світу. Вони подають новинки, які дійшли до них. Редактори часописів не є непомильні. Вони подають новинки, не провірюючи їх джерела. Читачі подібних часописів не повинні бути такі легковірні. Вони повинні вживати свого розуму, як вживають його при читанні інших речей.

Чому ж треба так поступати? Ось чому:

Ніхто не є непомильний, навіть Папа, як іде про приватні об'явлення чи видіння. Навіть Святі можуть тут помилитися. Хоч Церква проголосила їх Святими, бо вони визначалися надзвичайними чеснотами, то вона тим самим не потвердила їх пророцтв чи видінь.

Св. Іван від Хреста (1542-1605), великий містик, отак пише про приватні об'явлення та видіння: "Сатана мало спокушує звичайних людей, що визначаються пересічними чеснотами. За те він дуже сильно атакує душу, що сильно поступила на дорозі досконалости.

"Тоді замість правдивих видінь, Святі можуть попасти в

найбільше небезпечні ілюзії... Ох, які страшні небезпеки криються в так званих містичних об'явленнях! Вони завжди сумнівні, тому не треба звертати на них уваги".

Цей Святий богоугодник дає нам оцю дуже мудру пораду: **"Тримайтеся одної віри і вистачить із вас!"**

Не можна заперечити, що деякі Святі мали дійсні видіння та об'явлення, але Св. Іван від Хреста каже не вірити навіть у такі видіння та пророцтва, бо Святі є людьми і нераз неточно передають те, що бачили чи чули в видінні. Щось подібне буває з нами, як оповідаємо про щось, що сталося на вулиці посеред численного народу. Скільки людей бачать ту саму подію, але зовсім інакше описують її, бо вони звичайні люди, тому бачать одну частину події, але не бачать усього нараз, тому й неповно та неточно описують чи переповідають те, що сталося. Таке саме буває з видіннями Святих.

Зрештою ми не зобов'язані вірити в ніякі приватні об'явлення, бо вони не зобов'язують нас. Офіційне об'явлення, яке обов'язує всіх людей під загрозою вічного прокляття, скінчилося зо смертю останнього з Апостолів. Людям вистачає вірити в те, що Бог об'явив і Церква велить вірити.

Отож ніхто не зобов'язаний вірити в те, що Лукія чи інші подають як об'явлення, ані приймати та практикувати приватних набожностей, бо без них можна таксамо спастися і дійти до християнської досконалости.

Є тільки одна певна дорога, що провадить до неба. Хіба Христос не заявив багатому юнакові, який питався: **Учителю Добрий, що маю робити, щоб запевнити собі вічне життя?** Ось відповідь Христова: **Зберігай заповіді!** (Мт. 19, 16-17).

МИЛОСТИНЯ ЙОСАФАТА

Святий Йосафат мав дуже добре серце. Кожен, хто потребував помочі, сміло йшов до нього, і ніколи не відходив розчарований. Одного дня Йосафат стрінув жебрака. Цей бідняга був зовсім обдертий. Жебрак попрохав милостині. Святий мав на собі новий плащ.

Замість носити плащ, жебрак заніс його до крамниці і продав. Це сильно засмутило Святого. Вернувся додому і став скаржитися перед Христом на невдячність жебрака. Вночі підчас сну з'явився йому Христос із чудовим плащем на плечах. "Чому скаржишся? Чого плачеш?"

Святий відказав: "Цей невдячник продав мій плащ!"—"Помиляєшся"—відповів Христос. "Дивися, що Я маю на плечах!" Святий придивився і пізнав свій плащ. "Ти не тратиш нічого, як ради Мене помагаєш бідним. Я це беру для Себе і щедро нагороджу тебе!" промовив Христос і зник.

НАСЕЛЕННЯ СВІТУ РОСТЕ

До 1659 р. населення світу слабо збільшалося, бо бували часті пошесті, війни і зарази. Всетаки в згаданім році воно досягало числа 500,000. За останніх 300 років воно вп'ятеро помножилося. І тепер іще більше росте. В 2,000-ім році буде на світі 6,250,000,000 людських істот.

Скільки ж між ними буде християн? Щораз менше, бо населення скоріше росте ніж Христова Євангелія досягає його... Треба більше місіонерів і жертвенности між католиками, щоб постачити відповідне число місіонерів, які занесли б світло Христової Євангелії до тих людських істот, які зовсім не знають Христа.

В ДЕНЬ ПЕРШОГО ЛИСТОПАДА

КОЖНИЙ нарід шанує своїх великих людей. Це природне й людське шанувати й подивляти героїв та ставити собі їх перед очима як приклад до наслідування. Кожна людина шанує й почитає тих, що для великих ідей жили, для тих ідей посвячували свій час, таланти й здібності, своє життя. Життя таких шляхетних, жертвенних душ—це приклад досконалости й геройства, яке людина може осягнути. Вказувати на приклад таких небуденних одиниць є влучним засобом виховання, бо слова заохочують, а приклад притягає.

Свята Церква, як добра любляча Мати, вживає цього спасенного засобу в сповнюванні свого преважного завдання—виховувати й формувати свої вірні діти. Тому вона вивищує й прославляє своїх угодників і праведників, та ставить їх як приклад до наслідування.

Одначе, заки Церква це робить, вона мусить бути певна про своє рішення, бо не хоче своїх дітей запровадити в блуд, ставлячи їм перед очі недобрий приклад до наслідування. Тому земне прославлення Церквою будьякого праведника попереджає довгий і дуже скомплікований процес. В тягу цього процесу, на основі зізнань наочних свідків, ціле життя праведника в найменших подробицях, дуже критично оцінюється. Крім цього мусять іще бути кілька автентичних та канонічних чуд через посердництво даного праведника.

Такий інформадивний церковний процес тепер відбувається над життям Великого нашого Митрополита, Андрея Шептицького. Ніхто не може предсказати, як довго цей процес потривае. Звичайно

він вимагає довгих десяток літ,—часом навіть століття. Від смерти до канонізації святого священомученика Йосафата минуло 225 років. Час у цих речах це другорядна річ, бо проголошення когось Святим це здобуток не для одного покоління, але для цілої Церкви до кінця світу—здобуток для цілої вічности. Святі ніколи не старіються. Вони вічно молоді й з їхнього життя ми все можемо черпати натхнення та заохоту.

Хоч беатифікаційний процес над життям Великого Митрополита Андрея може потривати іще довгі роки, то все ж таки вже тепер можемо його шанувати, подивляти та наслідувати. При кінці свого довгого і плодовитого життя міг був наш новітній Мойсей звернутися до свого стада словами Святого Павла: "Все, чого ви від мене навчились, все, що від мене одержали й почули, або в мені завважили, все те робіть: і Бог миру буде з вами." (Филип. гл. 4).

Одначе треба пам'ятати, що канонічне право гостро забороняє віддавати прилюдний релігійний культ якомусь праведникові перед проголошенням його принаймні **блаженним.** Під прилюдним релігійним культом треба розуміти такі речі як малювати його портрети з авреолею чи подібними зовнішними познаками святости, засвічувати свічки перед його портретом, влаштовувати релігійні процесії в його честь, тощо. Нерозумна ревність в цих речах могла б багато пошкодити справі Митрополита Андрея. Буває деколи, що коли вірні прилюдним релігійним культом випереджають рішення Церкви, вона тоді переривае й відкладає на довший час беатифікаційний процес.

Ми повинні шанувати й віддавати честь Митрополитові Андрееві й робити це навіть прилюдно, але не релігійним культом. Очевидно, можна це робити академіями й концертами. Можна вивішувати його портрети по своїх хатах. Треба приватно й прилюдно молитися за його прославлення, навіть прилюдними богослуженнями, наприклад, замовляти Служби Божі в цьому наміренні. Можна в різних потребах до Бога звертатись через його посередництво, самому чи разом з іншими, приватними молитвами. Такі речі не нарушують церковного закону, що забороняє прилюдний культ.

Зокрема у пропам'ятний день 1-го листопада, в 15-ій річниці його блаженної смерти, повинен ввесь український віруючий загал віддати йому честь і поклін різними дозволеними способами. Ми ж бо є спадкоємцями його великих ідей і замірів. На нас тяжить обов'язок продовжувати діла й працю, яку він розпочав та жити ідеями й наукою, яку він нам передав. Могутній дух Митрополита Андрея має просвічувати нам шлях. Наше життя повинно завсіди бути під печаттю його духа.

В день 1-го листопада кожний віруючий українець думкою полине до Святого Юра, де зложене було тіло може найбільшого Митрополита нашої Церкви, щоб хоч так віддати честь його тлінним останкам та поклонитися його невмірущому Духові. Кожний бажав би там положити китицю пахущих квітів як доказ своєї синівської любови й відданости.

Одначе, можемо зробити щось навіть краще й корисніше ніж це. Можемо принести перед престіл Всемогущого віднок щирих молитов і жертв за скоре прославлення Його вірного слуги Андрея. Тільки такою духовною китицею гарячих молитов і духовних жертв

зможемо належно вшанувати життя й діла нашого героя й тільки такими засобами зможемо гідно виявити йому свою глибоку вдячність. Тому в день 1-го листопада нехай кожний віруючий українець буде на святій Літургії й приступить до святих Тайн в наміренні скорого прославлення Божого Слуги, Андрея Шептицького.

1) Чи вільно в церкві голосити проповіді з грамофонових плит? Було б добре взяти на плиту проповіді славних проповідників і опісля голосити їх по церквах. Чи це заборонене?

Церковний закон велить священикам особисто виголошувати проповіді вірним підчас богослужень. Цей закон забороняє відтворювати проповіді з грамофонових плит підчас богослужень.

2) Чи це гріх ламати приписи руху (traffic regulations) підчас їзди автомобілем?

Хто через ламання цих приписів поважно наражається на небезпеку вчинити велику шкоду собі самому або другим, той напевно тяжко грішить, бо може вбити чи покалічити себе або других, а це гріх проти 5-ої заповіді: **Не вбий!**

Хто не стає на перестанках, як нема інших автомобілів, той не грішить, бо це тільки **карний** закон. Якщо поліція зловить і покарає його, то в сумлінні має заплатити кару. **Карні** закони зобов'язують заплатити кару за переступлення закону.

За те батьки можуть легко допуститися гріха згіршення, як переступають ці закони, бо діти, дивлячись на ламання законів батьками, будуть думати, що взагалі можна переступати всякі закони.

3) Якого гріха допускається, хто занедбує великодню сповідь і Св. Причастя?

Хто занедбує свій великодній обов'язок, той допускається **смертельного** гріха. В деяких єпархіях єпископи заборонили давати церковний похорон католикам, що в великоднім часі не приступили до сповіді і Св. Причастя.

4) Лікар приписав мені застрик морфіни, щоб полегшити болі, але я не згодилася, бо боялася спротивитися Богові, Який послав мені це терпіння. Чи я добре зробила?

Нема гріха користуватися винаходами медицини, щоб поменшити болі чи відзискати здоров'я. Богослови диспутують, чи пацієнт має брати подібні застрики для зменшення болів. Оттому воно найкраще слухати второпного і богобоязливого лікаря і робити так, як він велить, бо він відповість Богові за здоров'я своїх пацієнтів.

5) Маю знайомого Свідка Єгови, що завжди страшить мене близьким кінцем

світу. Чи правда, що кінець світу вже за плечима?

Ніхто не знає, коли прийде кінець світу, як це зазначив Божественний Спаситель (Мт. 24, 36). Свідки Єгови, погордивши авторитетом Христової Церкви, самовільно перекручують деякі вислови Св. Письма, щоб страшити непросвічених людей. Це бідні люди, що самі заблудили і намагаються інших затягнути в темряву безвіря.

Не дискутуйте з цим знайомим, бо нічо з цього не вийде. Живте завжди похристиянськи, моліться, приступайте до Св. Тайн, любіть Бога і ближнього, і будете завжди готові стати на Божий суд. Кінцем світу не журіться, бо тільки один Бог знає, коли і як скінчиться цей світ.

6) Чи пекельний вогонь однаково палить дияволів і прокляті душі?

Перед воскресенням пекельний вогонь однаково мучить дияволів і прокляті душі, бо вони всі є духами. По воскресенні тіла проклятих людей таксамо підуть до пекла і там зазнаватимуть особливішої кари, що богослови звуть "карою змислів" цебто їх зір, дотик і смак будуть терпіти. Дияволи не мають тіла, тому не зазнаватимуть цієї кари.

7) Мій братанок хотів женитися з сусідською дівчиною. Батьки заборонили. Тоді молодята втекли до Меріленд і там взяли шлюб. Їх шлюб, як каже Церква, неважний. Що мають зробити, щоб уважнити його?

Їх шлюб неважний, коли обидвоє вони або принаймні одне з них є католиками, бо не брали шлюбу в приписаній Церквою формі цебто перед католицьким священиком і двома свідками.

Що мають чинити, щоб подружжя стало важне? Церковне Право каже: "Щоб неважне через брак форми подружжя стало важне, треба відновити чи повторити його в законній формі" цебто відновити подружу згоду перед священиком і двома свідками. Це можна вчинити в парафіяльній канцелярії або в церкві. Священик може отримати диспензу від оповідей, тому ніхто не буде знати про це.

8) Хто установив святкування неділі, Христос, цар Константин Великий чи Церква?

Христос потвердив старинний закон, що один день у тижні треба присвятити особливішому почитанню Бога та відпочинкові. Святкування неділі почалося вже в апостольських часах бодай між християнами, що навернулися з поганства, бо апостол Павло каже: **Першого дня в тижні, як зібралися на ломання Хліба, Павло мав промову до них.** (Дії: 20, 7). Таксамо про неділю є згадка в листі до Коринтян (І Кор. 16, 2).

Зо Св. Письма виходить, що перші християни святкували суботу і неділю: навернені з жидівства святкували суботу, а навернені з поганства неділю, бо святкування суботи не зобов'язувало їх. Св. Павло каже в листі до християн у Колоссах, які були греками: **Нехай ніхто не судить вас за їжу** (цебто за те, що не придержуються жидівських приписів про їжу), **пиття, чи за чергове свято, чи за новомісяччя чи за суботи.** (Кол. 2, 16).

Згодом Церква зовсім усунула святкування суботи і встановила неділю як святочний день для всіх християн, бо Спаситель воскрес у неділю та в неділю зіслав Святого Духа Своїм апостолам.

Святкування неділі накладає обов'язок стримуватися від тяжкої фізичної праці, за яку в Старім завіті була кара смерти через укаменування. (Чис. 15, 36). Крім цього кожен католик має по можності вислухати Службу Божу не тільки в своїй парафіяльній церкві, але в якійнебудь католицькій церкві, хоча б у сусідській, якщо в парафіяльній церкві нема відправи. Допускається смертельного гріха, хто з лінивости чи недбайливости пропускає Службу Божу в неділю або свято.

9) Чому мудреці зо Сходу питалися Ірода: "Де народився Цар Юдейський?"

Коли Спаситель мав прийти в світ, то між людьми панувало переконання, потверджене навіть деякими поганськими пророчицями, що має народитися Цар, який обновить людство і покаже всім

шлях правди. Поганські народи чули від розсіяних жидів, що цей Цар має народитися в Палестині. Оттому Східні мудреці звернулися з цим запитом до Ірода.

Ірод не знав, де Христос мав народитися, бо видно не розчитувався в Святім Письмі. Оттому спитався законовчителів, які повідомили його, що Христос народиться в Вифлеємі, бо Він— нащадок Давида, який походив із Вифлеєму.

Спаситель має різні імена: Христос, Месія, Емануїл, бо ці імена виявляють Його різні уряди в спасінні людства.

АНГЛІЙСЬКІ ВИБОРИ

Англійські Консервати під проводом МекМиллена виграли цьогорічні вибори. Консервати це збір англійської аристократії, англіканської Церкви, приклонників Оксфорду та Кембриджу, великих земновласників і банкирів. Консервати звуться таксамо "Торами".

Модерний "торизм" сильно змінився і здемократизувався, бо до нього включалися середня і індустріяльна класа, що лякається соціялізації Лейбористів.

Консервати вірять у свобідну компетицію, а вмішування в приватні справи обмежують до мінімум, хоч держава дає громадянам різні асекурації.

Лейбористи зродилися в часах депресії та кризи в 1920-30 рр. Ця партія це наслідок надужить колишнього капіталізму. Лейбористи обнимають прихильників евангелизму, марксизму та об'єднаних в уніях робітників. Лейбориська партія має 10,000,000 робітників, які дають їй дві-третих голосів і три-п'ятих доходів.

Апостол народів не звертає уваги на вимоги пристрастей і звичаїв цього світу: "Бо я вмер..., щоб жити для Бога. Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що полюбив мене і видав за мене Самого Себе. Божої ласки я не відкидаю" (Гал. 2, 19-21). Ласка ж ця то спроможність жити, працювати та лучитися з Христом, джерелом щастя та запорукою вічного блаженства.

С. Черкасенко

ГЕТЬМАН

Не раз вночі на чужині
Мене навідує видіння:
Майдан... Софія... Безгоміння,
Гетьман суворий на коні...
"...Я кликав вас під булаву,
Щоб відновити давню славу,
Щоб на руїнах вже нову
Створити славную Державу.
"Ви не пішли на поклик мій:
Вам чар всесвітньої облуди
Заворожив ваш глузд лихий,
Проняв вам душу, серце, груди"...
"Ви за химери бунт зняли,
Ви занехали путь єдину,—
І що ж натомість здобули?
Неволю, голод та руїну?
"Тож буде так, аж поки ви
Усі громадою одною
Не станете під булавою,
На згин кривавої Москви!"...
І—диво з див! Загув майдан:
Козацьке військо у поході.
В чолі під стягом—сам Гетьман...
Зоря займається на Сході...

ЗВІДКІЛЯ ВЗЯЛИСЯ ЕСКІМОСИ?

Ескімоси це перші мешканці Америки та Канади. Вони прийшли сюди з глибини середньої Азії через Камчатку. Коли? Ніхто не знає дати їх мандрівки до Америки. Проте науковці переконані, що це сталося багато тисяч літ перед приходом Христа.

Ескімоси це азійська раса. Може колись вони були більшими людьми. Зимний клімат, невідповідне відживлення та брак всяких вигід потрібних до нормального розвою людини спричинили занидіння ескімоської раси.

ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРИВ

УКРАЇНА це велитень на Сході Європи, якого невідрадні обставини життя та могутність ворогів були на якийсь час штучно приспали. По розвалі гетьманської держави, більшість українських земель опинилася під московською окупацією.

Московські царі та їх державні дорадники і міністри відразу взялися до роботи, щоб викорінити з українців почуття українства та знищити в них раз назавжди бажання національної волі та державної свободи. Намагання московських імперіялістів мали подвійну ціль: вбити в нашім народі національну свідомість і водночас викликати в світі враження, що Україна не існує, бо так-звана Україна це тільки частина великої Росії, яка збігом нещасних обставин була на час відорвалася від московського материка.

Москва почала переслідувати всякі прояви українського життя на наших землях. До помочі москалі взяли собі московську православну Церкву, яка стала знаряддям імперіялістів у русифікації нашого народу. Дійшло було навіть до такого дивогляду, що українцям було навіть заборонено читати Біблію в українській мові.

Покасовано українські школи, заборонено українські часописи та книжки, пофальшовано українську історію, роблячи її частиною історії великої Росії. Московські імперіялісти написали "Історію Росії", яку одобрив цар, і в цій історії фальшиво та злобно представлювано учням по школах і університетах, що Київська Русь цебто Україна це складова частина Московщини. По кількох поколіннях вдалося москалям перетворити значну частину нашої інтелігенції в справжніх яничарів, які забули про власну батьківщину та всіма силами попирали єдину неділиму московську імперію між нашим таки народом, який ця нещасна та звихнена інтелігенція намагалася перетворити— і до певної міри це вдалося—в народ слухняних рабів без ніякого національного обличчя та українського почування.

За границею ж московські пропагандисти через своїх представників і консулів переконували світ, що України не було, нема і бути не може.

Ця злочинна робота московських імперіялістів погубно відбилася навіть на тій частині нашого народу, що пробувала під панування австрійських цісарів, бо між нашим народом навіть в австрійській імперії вештались царські пропагандисти та словами і грішми переконували його, що нема на світі кращого для наших людей життя, як під батюшкою царем! Наслідок московської пропаганди в Західній Україні, Закарпатті та Буковині був такий, що багато наших людей стали москофілами, не бажали незалежної власної держави та спали собі спокійним національним сном...

Нащастя наш нарід був засильний, щоб могла його вбити московська пропаганда. Вже наш Маркіян Шашкевич кинув національний клич між західніх українців. Нарід став будитися з довгого сну і питати себе: "Чому ми, українці, не маємо власної держави?" Отак національна свідомість кріпшала між українцями, поки не прийшов Листопадовий Зрив, що закінчив московську дурійку між нашим народом.

В столиці Західньої України наші патріоти зорганізували УНР, цебто тимчасовий уряд, що мав перебрати в свої руки управу всіх українських земель, які пробували під владою австрійського цісаря. В цю нову державу мали входити: Галичина, Закарпаття та Буковина.

Новий уряд зажадав від цісарського намісника Гуйна 31 жовтня 1918 р., щоб передав владу нашому новоствореному урядові. Гуйн відмовився. Наш уряд доконав свого, бо силою рішив добитися справедливости. УНР доручила сотникові Д. Вітовському провести революцію. Цей відважний сотник, який мав усього 69 старшин і 1,200 вояків, розброїв у ночі 1 листопада цісарське військо та поліцію у Львові та розіслав гінців по всій Західній Україні, наказуючи вже заздалегідь визначеним діячам перебрати в свої руки владу в новоствореній державі.

Чужинці зжахнулися, як уранці 1 листопада 1918 побачили так на Високім Замку у Львові, як на публичних будинках синьо-жовті українські прапори.

Оце був славутний Зрив 1-го Листопада, який пробудив зо сну ввесь наш нарід і кинув його в боротьбу за власну державність.

Хоч зачате діло не закінчилося повним успіхом, бо не збудовано власної держави, проте Листопадовий Зрив виконав велике завдання для нашого народу в Україні та за границею.

Що ж він зробив? Ось що:

1) Листопадовий Зрив розбудив національного духа не тільки в Зах. Україні, але громовим гоготом покотився по найдальших землях, на яких проживав наш нарід, навіть в Америці та Канаді. Українці відчули, що вони українці та стали з цього горді.

2) Листопадовий Зрив яскравим фактом доказав світові брехливість московської пропаганди, бо показав народам, що існує великий український нарід, який бажає бути самостійним господарем на власній землі, бо Україна це не видумка політиків, але велика дійсність.

3) Розбудив у нашім народі палке бажання волі та сильне рішення здобути власну незалежність і побудувати українську державу в етнографічних межах нашого поселення. Це бажання та прагнення волі були такі сильні що навіть большевики, зайнявши Україну, мусіли проголосити її незалежною, бодай на папері.

Боротьба за нашу незалежну батьківщину дальше триває і буде тривати, поки наш нарід не засяде в народів вільних колі. Українці Канади та Америки повинні помагати цій боротьбі за волю України. Вони виконають це, як самі будуть добрими українцями, виховуватимуть свої діти в українським дусі та боронитимуть

українські справи перед затіями т а наклепами ворогів, бо наші вороги намагаються шкодити нашій справі, де тільки можуть. Кожен українець, де б він не жив, повинен щиро любити Україну та навчати свої діточки любити її. Україна напевно стане незалежною, як всі українці будуть правдивими патріотами, цебто любитимуть свою батьківщину більше ніж себе самих.

ЦУКРОВИЦЯ

Цукровиця це хвороба організму, яка походить із того, що тіло негодне черпати поживи з цукру та крохмальних потрав: Покищо нема повного ліку, що усунув би цукровицю. Щороку 15,000 людей в самій Америці вмирають на цукровицю.

Ніхто не знає, звідкіля береться цукровиця та що спричиняє те, що організм негоден черпати поживи з крохмальних і цукряних потрав. Знане проте, що цукровиця береться з того, що залоза, яка продукує інсуліну в тілі, є чомусь ушкоджена. Може бути ще й те, що ця залоза інсулійна негодна виконати свого завдання, бо інші залози нищать її діяльність в організмі. Це неправда, що хто їсть цукрові потрави, той буде мати цукровицю. Це доказали лікарські досвіди.

Найуспішніший лік на цукровицю це інсуліна.

СВЯЩЕНИКИ—ВЧИТЕЛІ НАРОДУ

Мусимо вірити в усе те, що Бог об'явив, бо Він є предвічною правдою, що не може помилитися, ані запровадити нас у блуд. Якже можемо бути певні, що Бог об'явив якусь правду? Це каже нам Христова, католицька Церква, якій Христос Спаситель повірив скарби Свого об'явлення. Ісус звелів Своїм учням і їхнім наслідникам, Папі, єпископам і священикам голосити світові засади та правди Святої Євангелії: "Ідіть по цілому світові та проповідуйте Євангелію всьому сотворінню. Хто увірує й охреститься, той буде спасений, а хто не увірує, той буде осуджений" (Мар. 16, 15-16).

Священики це безпосередні учителі Божого закону та християнської віри для вірних Христових визнавців: "Уста священика зберігатимуть знання, і вони (люди) розвідуватимуться про закон з його уст, бо він посланець Господа небесних сил." (Малах. 2, 7).

Йонатан, син царя Савла, з нараженням власного життя вирятував євреїв із рук ворогів филистимців. Батько Савло засудив його на смерть, бо покушав меду, переступаючи батьківську заборону. Нарід довідався про це та зачав кликати: "Невже помре Йонатан, що спас Ізраїля?" Царю, говорили люди, ти хочеш вбити Йонатана, який спас нас усіх від смерти? Отак вони виєднали йому прощення.

Чогось подібного може надіятися священик, який спасав душі своїми трудами. В дні його смерти спасені ним душі стануть перед Ісусом Христом і промовлять до Нього: "Господи, хіба пішлеш до пекла того, хто звільнив нас від нього?"

Савло подарував життя Йонатанові, бо нарід благав його. Бог теж не відмовить прощення священикові, як душі зачнуть молитися за нього. Священик, що трудився для спасіння душ, почує, як Бог сповістить їх про вічний відпочинок. Каже Дух: "Нехай спічнуть від своїх трудів".

Священик має упоминати грішників. Пророк Ісая зве німими псами тих священиків, які мовчать на зневаги Бога. "Німі пси, що не вміють гавкати" (Іс. 56, 10). Бог припише цим німим псам всі людські гріхи, які могли перепинити, а не хотіли. Алькуїн упоминає їх: "Не мовчіть на зло, щоб на ваш карб не зараховувалися гріхи народу".

ТРОХИ НАДУМИ

В. Буженко

М. В. Лорімер, американський сенатор і голова Державного банку в Чікаґо, був членом пресвітерянської церкви. Потім навернувся на католицтво. Сам він був сином пресвітерянського проповідника. 20 років слухав тільки саме зле про католицьку Церкву і через те ненавидів її. Потім почав думати і так навернувся до правдивої Церкви. А навернула його якраз ненависть до Церкви, бо думав: "Як може існувати така зла річ, як це його вчили. Почав студіювати і ближче пізнавати Церкву, аж доки не пізнав блуду, у якім жив стільки років. Йому стало ясно, що тільки католицька Церква є правдивою Церквою. Вона може принести людині спасіння та вічне щастя...

І ми теж подумаймо, чи **треба** Церкви і то такої, як наша католицька, або чи можна без неї обійтися?

Є багато рацій, що промовляють за тою конечністю Церкви. А іменно:

Христос здобув безконечні заслуги Своєю гіркою страстю на хресті, щоб людина ці заслуги жертвувала Богові, як винагороду за свої гріхи. А щоб усі могли скористати з цих Христових скарбів заслуг, то на це Син Божий оснував Церкву.

Коли ж людина добровільно впала, то й поворот людини з упадку повинен відбуватися добровільно. Тому Ісус нам лишив Свої правди, щоб у них вірити, і Свої закони, щоб ми їх сповняли. Щоб ці правди та закони остались цілі та незмінені установив Церкву, щоб чувала над Божим законом.

Ісус Господь установив Св. Тайни, як засоби для збереження нас невинними й чистими від гріха, нас підносити з упадку та постійно підтримувати в затяжній боротьбі з ворогами нашого спасіння. Щоб ці Тайни не вироділись, ні не забулись, чи втратились і було їх кому уділяти, то на це оснував Церкву, яка є подавцем Св. Тайн.

Вірити, що Церква є Божою, є конечно і то безумовно конечно, бо тільки одинока Церква вчить нас, як то пізнавати й служити Господу Богу, як Він Сам хоче бути пізнаний. Христос виразно сказав: "Хто слухатиме Церкву, той Мене слухатиме, а хто її не буде коритись, то хай буде як поганин!"

Церква береже Божу правду. Вона є суддею вірних у суперечках. Вона веде душі до неба.

Церкву можна назвати рукою, що вказує дорогу, оком, що чуває і просвічує, рам'ям, яке підтримує і боронить, серцем, що любить. Вона подає нам життя через Св. Тайни. Хто її слухає, той слухає Ісуса...

Без Церкви годі пізнати справжню Христову науку, що вміщається в Св. Писанні та Переданні, бо тільки одна Церква має власть і засоби пояснювати її непомильно!

І сьогодні добрі християнські батьки дають своїм дочкам Біблію, як вони ідуть до шлюбу та перед престолом заключають подружий контракт. Християнська дівчина, тримаючи в руці Св. Письмо, вказує, що воно буде запорукою її вірности та любови в часі подружого життя.

КАТОЛИЦЬКА ДІВЧИНО:

ЧИ ТИ ЗНАЄШ?

ЩО, дуже нагле "S.O.S." наспіло з багатьох парафій?
ЩО, це значить "ПРИШЛІТЬ СЕСТЕР!"
ЩО, Ісус потребує Тебе, щоб спасати душі?
ЩО, Ісус чекае на Твої слова, "Господи, ось я. Пішли мене!"
ЩО, як Сестра Місіонарка Ти подаш світло віри багатьом малим дітям?
ЩО, Ти як Сестра будеш могти потішати слабих, що без помочі страждають?
ЧИ НЕ ПІДЕШ... з любови до Бога?
ЧИ НЕ ЗРОЗУМІЄШ... з любови до Бога?

БУДЬ ДОБРОГО СЕРЦЯ... і з любови до Бога
ПОСВЯТИ СВОЄ ЖИТТЯ ВСЕВИШНЬОМУ!

ЯК? Стаючи Сестрою Місіонаркою Християнської Любови.

КОЛИ? ЗАРАЗ!... ВЖЕ!... ТЕПЕР!...

ДЕ? В Матірнім Домі Сестер Місіонарок, Ґрімсбі, Онт.

Missionary Sisters, Sudbury, Ont.

YOUNG CATHOLIC MISS:

DO YOU KNOW

THAT an urgent "S.O.S." has come from many parishes?
THAT it means "SEND OVER SISTERS"?
THAT Jesus, the Divine Missionary, needs YOU to answer the plea?
THAT He is waiting for you to say, "Lord, here I am. Send me."
THAT it's a tremendous challenge but nine chances to ten you are equal to it?
THAT, as a Missionary Sister, YOU may bring the light of Faith to his little children?
THAT, as a Missionary Sister, YOU may console His sick poor, who are without medical assistance of any kind?
WON'T YOU... for the love of God?

CAN'T YOU... for the love of God?

BE GENEROUS... and... for the love of God
DEDICATE YOUR LIFE FOR THE SALVATION OF SOULS??

HOW? As a Missionary Sister of Christian Charity.
WHEN? N O W !!
WHERE? At the Motherhouse of the Missionary Sisters, Grimsby, Ont.

For information write:

REVEREND MOTHER SUPERIOR
Missionary Sisters of Christian Charity
Box 909, Grimsby, Ont.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЯ РЯТУЄ ХОЛМ

В 1240 р. орда татарського хана Батия, що знищив Україну і золотоверхий Київ, підступила й облягла наше місто Холм. Татарів було немов сарани. Мешканці Холму стратили надію на людський рятунок. Тоді стали молитися до Божої Матері.

Цариця України не завела надій наших предків. Вони винесли ікону Пресв. Богородиці і поставили на мури міста. Впавши навколішки, стали благати в неї помочі.

Сталося чудо. Між татарами повстало замішання. Страх обгорнув орду. Якась невидима Сила кинула переполох між татар. Їм здавалося, що гора, на якій стояв Холм, була зависока, щоб навіть штурмом здобути її. В переполосі татарва кинулася в розтіч, полишаючи місто ненарушене. Вдячні мешканці щиро подякували Божій Матері за рятунок.

НЕ ЖАЛУЮ...

М. Щ.

ЩЕ зо шкільної лавки вбилася мені добре наука, яку наші Сестри передали в шкільнім віку. Я уродився в Філядельфії й там покінчив школу. Добрих Сестер ніколи не забуду, бо до смерти залишиться в моїм серці вдячність за те, що навчили мене любити Бога, рідну Церкву та ближнього.

Як чудово Сестра М. змальовувала нам обов'язок любити Бога та свого ближнього! Хто годен забути її вияснення Христового приказу: **Люби Господа, Бога свого всім своїм серцем! Люби ближнього свого як самого себе!** (Мт. 22, 37-8).

Чи така вже моя вдача, чи може добрі Сестри так вплинули на мене в часі шкільного навчання, сам не знаю. Я завжди старався помогти свому ближньому, коли він потребував помочі. Ніколи не відмовлявся від братніх прислуг зразу у школі, потім при війську, до якого покликали мене. За цю услужливість військові товариші прозвали мене "добрим Майком".

Був я інжинером, тому мав запевнену майбутність. При війську було мені добре. Проте я завжди молився, щоб Господь дозволив мені запізнатися з доброю дівчиною, з якою міг би оженитися. Був я звик до наших богослужб, тому мріяв про українку, що мала б стати моєю дружиною. Але де ж мені, військовому чоловікові, стрінути добру українську дівчину і то ще в Орігоні? На Сході було б легко, але в Західніх Штейтах це дійсна проблема.

Бог скоріше вислухав мене ніж сподівався. Раз припадково спинився в військовій канцелярії, бо мав переглянути деякі документи. При столику сиділа вродлива дівчина і друкувала на машинці. Я декілька разів споглянув на неї, але вона навіть цього не завважила або принаймні вдавала, що не бачила мене.

Я підійшов до столика і промовив: "Добридень!" Підняла голову, відповіла "Добридень" і скромно спустила її вдолину.

"Як зветеся,"—спитався її, бо скромність завжди подобається тим, що люблять бути добрими.

Не піднімаючи очей, секретарка відказала: "Евелин Снайгир". "От якась німкиня чи англійка!" подумав я. Але в дальшій розмові виявилося, що це не була ніяка "Евелин Снайгир", але таки наша добра **Галина Снігур.**

Отак зачалося наше знайомство, що запровадило нас перед престіл, де ми зложили шлюбні обіти—любити, бути вірними і шанувати одне одного аж до смерти.

— —

По шлюбі Галюся й я вибралися на медову прогульку. Рішили поїхати до штейту Техас, бо ні моя дружина, ні я ніколи не були в цім дивнім штейті. Їхали доволі помало, розмовляли про своє щастя. Я розказав Галюсі, що вона є Божим даром, який я випросив собі молитвами. Вона добряче усміхалася і відказувала, що таксамо молилася, щоб Господь послав їй доброго чоловіка, бо хоч скінчила гайскул у латинськім обряді, всетаки батьки дали їй стільки любови до рідної Церкви, що вона всім серцем благала Бога, щоб її муж був українцем.

Наша медова прогулька мала тривати 15 днів. Ми виїхали зранку. Погода була гарна, сонце світило, пташки співали... Хотілося жити на Божому світі.

Пополудні, минаючи одне роздоріжжя, ми завважили добре вбраного мужчину, який махав до нас рукою. Хотів, щоб ми взяли його до свого автомобіля.

"Що ти думаєш, Галюсю? Візьмемо його чи ні?" — спитався жінки. Галина гейби задрижала, але негайно опанувала себе та промовила: "Це твоя справа! Рішай сам!"

Я пристанув і попрохав незнайомого до автомобіля. Він сів на заднім сидженні. "Куди ви їдете?"—Галина спиталася подорожного. "До Денвер!" відказав він і замовк. Ми декілька разів хотіли нав'язати з ним розмову, але він збував нас декількома словами та понуро мовчав. По кількох спробах лишили його в спокою, бо думали собі: "От може в нього якийсь великий клопіт, тому волить мовчати!"

Понура мовчанка незнайомого пасажира пригадала мені те, що нераз читав у часописях: "Не беріть до автомобіля незнайомих прохачів!" Навіть Галина й я перестали балакати. Великі простори, рідкі місцевості та невеликий рух по гостинцях збільшували нашу тривогу, яку ми обидвоє намагалися скрити так перед собою, як перед незнайомим гостем.

Хто ж був цей подорожній? Це був кримінальник Джеймс Е. Він був уже чотири рази в арешті. В 1956 р. убив одного бізнесмена та був заарештований. В тюрмі ждав на присуд смерти. Саме тоді вдалося йому втекти.

Запала ніч. З нею зросла моя тривога. Джеймс сидів і нічого не говорив. Раптом я почув, як Джеймс приложив мені револьвер до шиї та закричав: "Стань, бо стріляю!" Я спинив автомобіль. Кримінальник сильно вдарив мене револьвером по голові. Галина скрикнула з жаху. А тут на нещастя гостинець пустий... Ніде ні одніського автомобіля.

Я відчув сильний біль. Кров потекла по сорочці.

Джеймс промовив: "Тихо, бо постріляю як псів!"

"От", думаю собі, "напитав собі біди і то непотрібно! Господи, поможи мені! Я ж забрав його, бо Ти звелів помагати ближнім. Не дай пропасти!"—шептав в серці.

Ми вибралися на медову прогульку... Зовсім не хотілося вмирати...

"Тепер уперед!" — наказав Джеймс. "Їдь помалу!" Я послухав.

При гостинці росли хащі. Туди й вела маленька пільна доріжка. Джеймс звелів скрутити на неї!

"Ого, тепер уже кінець!" подумав. Галина дрижала. Мені було більше жаль її ніж себе самого. Це ж був початок нашого

подружжя! Я був причиною всього лиха, бо взяв незнайомого пасажира...

"Стань!" закомандував Джеймс. "Виходіть із автомобіля! Обидвоє! Негайно!"

Галина плакала і її сльози ранили моє серце. Що ж міг я вчинити? Будьякий акт спротиву міг легко принести смерть Галині та мені. Не лишалося ніщо інше тільки тиха молитва до всемогутнього Бога та надія на Його любляче Провидіння.

Кримінальник звелів відчинити куфер автомобіля. Я відчинив. Тоді вийняв із кишені два кусники вірьовки. Подав один Галині та звелів зв'язати мені руки. Я бачив, як бідна Галина дрижала, коли виконувала приказ кримінальника. Тоді він зв'язав їй руки. Коли наші руки були пов'язані, Джеймс вийняв дві хустки з кишені та позатикав і позав'язував нам уста. "Обернись!" закликав до мене. Я обернувся. Він так сильно вдарив мене револьвером у голову, що я непритомно повалився на землю.

Що зробив кримінальник? Вперед мене, потім Галину затягнув до автомобілевого куфра та замкнув нас. Моїй жінці загрозив, що постріляє нас обидвох, якщо б вона важилася скрикнути, як будемо проїжджати містами. Замкнув віко, сів за колесо і автомобіль загудів по гостинці.

Зразу був я непритомний. Згодом прийшов до себе. Так було нам тісно, що ми ледве дихали. Три рази автомобіль здержався і Джеймс відчинив віко та бив мене револьвером.

Почало розвиднятися. Мені якось вдалося розв'язати руки. Я зробив те саме для Галини. Хотів відчинити віко. Не подалося. Між знаряддям, що звичайно лежить у скрині, знайшов викрутку і так потрапив трошки відхилити віко. Ми дихнули свіжим повітрям.

Були в великім місті. Це вже ранок. Страшний рух на вулицях. Повно автомобілів. Люди спішаться до праці. Я знову почав натискати на віко куфра, але воно як на злість ніяк не хотіло податися.

Ми стали викидати автомобільне знаряддя, сподіючись, що хтось завважить і дасть знати поліції. Хоч довкола нас було повно людей, ніхто не звернув уваги... Почали дерти власне шмаття і кидати на вулицю. І цього ніхто не завважив.

Я почувався крайньо поденервований. Галина тихо ридала. Насильно впхнув долоню крізь маленький отвір і почав давати нею знаки. Кров стікала мені з пальців.

Аж тепер хтось завважив і дав знати поліції. Внедовзі біля нас появився поліцай на мотоциклю. Зобачив мою поранену долю. Цей поліцай радіом заалярмував своїх товаришів, даючи їм інструкції про положення нашого автомобіля, краску та назву.

Ми наближалися до великої чотиролінійної автостради, яка починалася зараз за містом. Якщо б Джеймс був дістався на неї, то було б тяжко злапати його.

Нащастя появився поліційний автомобіль. Зобачив наше авто. Загуділа сирена. Проразливий її свист спинив рух на вулиці. Це була чотиролінійна вулиця. Рух ішов в обидві сторони в двох лініях. Джеймс таксамо мусів пристанути, бо з усіх сторін був оточений пасажирськими автомобілями.

Заки Джеймс зор'єнтувався, що сталося, біля нього стояв поліцай на мотоциклю з наставленим револьвером. Не зважаючи на це, Джеймс вхопив за свій револьвер.

"Не підноси його догори!" — крикнув поліцай, "бо зараз упадеш трупом!" Джеймс завагався. Бажання жити перемогло зухвалість. Опустив револьвер на сидження, хоч стріляв на поліцая очима повними ненависти.

"Виходить із автомобіля!" — почувся голос поліцая. Джеймс вийшов. "Руки догори!" — Джеймс підняв руки догори.

Аж тепер Галина і я свобідно відотхнули. Наша трагедія покінчилася. Могло бути куди гірше. Дякувати Богу, що на цім скінчилося.

Надбігли інші поліцаї. Витягнути ключі від куфра. Джеймс мав їх в кишені. Відчинили. Я був облятий кров'ю. Галина чулася крайньо вичерпана від невпинного напруження та страху за своє і моє життя.

Нас забрали до поблизького шпиталю, де скоро прийшли до себе і відзискали життєрадісність. Джеймса повели на поліційну станцію. Викрилася наша історія. Ціла справа опинилася в суді. Джеймс дістав 20 літ тяжкої тюрми за збройний грабунок. По відбутті кари передадуть його другому штейтові, де він буде докінчувати кару за попередні злочини.

Проминуло три роки від цієї немилої пригоди. Ми вже маємо двоє діточок, Михася і Славку. Нераз з Галиною балакаємо про пригоду. Жаль нам Джеймса. Інколи Галина аж дрижить, як подумає, що ціла історія могла дуже трагічно скінчитися. Тоді пригадую своїй дорогій подрузі запевнення Божественного Спасителя:. **Навіть волосок не спаде вам з голови!** (Лк. 21, 18).

Ми з любови до ближнього наразилися на таку небезпеку, тому Бог подбав, щоб нічого лихого не сталося нам. Воно все так буває... Кожна чеснота має деякі невигоди.

КЛОПІТ З ЗУБАМИ

Кожен бажає мати здорові зуби, але не кожен завдає собі труду, щоб доглядати їх. Бактерії відповідають за нидіння та болі зубів. Здорові зуби потребують кальцію, фосфору і флору, які отримують з поживи та напитків. В молоці є багато кальцію.

Хто хоче мати здорові зуби, той мусить брати відповідну поживу та чистити зуби по кожнім їдженні чи питті, вживаючи до чищення відповідної щітки та пасти. Дон Кіхот писав тому триста літ: "Кожен зуб дорожчий людині ніж диямант!"

ЯК СТЕРЕГТИСЯ БОЛЯКІВ?

Люди дістають боляки через те, що не досить сплять, бувають занадто напружені в праці, ніколи не відпочивають, сильно всім журяться, забагато лікерів уживають і забагато курять. Хто це уникає, той не є кандидатом на боляки.

НЕГРАМОТНІСТЬ

Не зважаючи на поширення освіти, всетаки в світі є ще 250,000,000 аналфабетів, бо нема для них шкіл.

ТЮТЮН

Тепер вчені твердять, що тютюн це отруя та головна причина рака. Колись вживали тютюну як лікарства на всякі висипки на шкурі, попарення та навіть на перестуду.

ІМЕНА ЗІР

Деякі зорі мають свої імена. Ці імена мають: 85% арабських, 4% перських, 21% грецьких, 11% латинських, 7% незнаних, 3% модерних прізвищ.

СОЦІЯЛЬНЕ ЖИТТЯ КАТОЛИКІВ

В Америці та Канаді католики проживають перемішані з некатоликами, безвірками та безбожниками, які або в ніщо не вірять, або попросту ненавидять святу віру та Церкву. Ми живемо в світі між людьми, тому чи хочемо, чи ні, мусимо приставати з ними, бо вони може наші сусіди, знайомі або працюють поруч нас на фармі, в фабриці чи в канцелярії.

Як католики повинні ставитися до своїх некатолицьких братів? Розуміється, вони мають їх любити щирою та нелицемірною любов'ю, бо Христос Господь наказав всім Своїм визнавцям, як промовив до юнака, який питався, що має робити, щоб спастися: **Люби свого ближнього як самого себе!** (Мт. 19, 19).

Проте любов до ближнього не означає, що християни мусять або можуть свобідно сходитися **колинебудь і денебудь** із безвірками та безбожниками. Св. Павло виразно заявляє й упоминає християн: **Не сходіться з безвірками!**

Не зважаючи на це упімнення та пересторогу апостола, деякі католики зовсім свобідно сходяться з безвірками, всякими відступниками, безбожниками, розвідниками, відвідують їх доми, бавляться з ними гейби слова апостола Павла зовсім не заторкували їх.

Як же ж мають поступати ті, що вірять у Христа та бажають щиро любити Його? Як вони повинні ставитися до своїх ближнсіх, що Христа не люблять, не числяться з Його навчанням, висміювають святу віру та своїм лихим прикладом і розмовами підривають віру й моральність добрих людей? Чи треба сходитися та приятелювати з людьми, які самі в ніщо не вірять і намагаються посередньо чи безпосередньо привести других до безвірства та зіпсути їх духовно чи морально? Здоровий розум і свята віра кажуть, що кожен добрий чоловік, чи він католик чи православний, чи хто знає, яка його релігія, повинен уникати тих, що роблять його гіршим, відбирають йому віру в Бога та ведуть до зіпсуття. Душа та вічне спасіння мають бути нам дорожчі ніж приязнь із людьми, які не числяться з Богом і Його законом. Хіба Спаситель не заявив: **Як око..., рука... гіршить тебе, то відотни її та відкинь від себе, бо краще для тебе щоб загинув один член, аніж було вкинене до пекла все твоє тіло.** (Мт. 5, 29, 30).

Багато людей потратили святу віру, відпали від правдивої Церкви, пішли на манівці, стали пияками, злодіями та розпусниками тільки тому, що не уникали людей, які не бояться Бога та не числяться з Його законом. Наша українська пословиця каже: "З яким пристаєш, таким і стаєшся!" Оттому Свята Церква велить своїм дітям уникати тих людей, що віддаляють їх від Бога та лихо впливають на їх християнське життя. Сильно попечеться той, хто не слухає цієї спасенної пересторогн. Ось один сумний приклад: До одного американського містечка прийшов молодий професор, добрий і побожний католик. Зразу ходив до церкви, приступав до Св. Тайн, молився. Згодом священик зауважив, що професора часто не було в неділю на Службі Божій. По кількох літах професор зовсім перестав вірити, ходити до церкви, приступати до Св. Тайн і молитися. Священик відвідав бідного професора та спитався, що сталося. На це колись добрий професор відказав: "Що сталося? Ніщо не сталося! **Добрі люди** навчили мене краще жити ніж Церква! З ходження до церкви нема ніякої користи. Знаю людей, що до церкви не ходять, а добре живуть і добре маються, навіть краще ніж ті, що молятся та приступають до сповіді!"

Марне священик намагався опам'ятати молодого професора. Не вдалося. "Добрі люди", з якими наш молодий професор став товаришити, зіпсували його християнський світогляд, знищили любов до Церкви та спричинили його духовну руїну. Хто ж були ці добрі люди? **Хто?** Безвірки, масони, люди, що так проживають гейби Бог не сотворив їх. Це були люди, що не молятся, не вірять в Бога, не святкують ні неділі, ні свята... Це **такі** люди, яких наша пословиця отак описує: "Божий образ і подоба, а живе немов худоба."

Отаких людей мусить вистерігатися кожен, хто хоче залишитися вірний Богу, жити похристиянськи та спасти свою душу. Чи треба ненавидіти цих бідних людей? Ні, християни мають любити всіх своїх ближніх, добрих і злих. Треба за таких людей молитися, щоб Христос і Його Пресвята Мати, Марія просвітили та завернули їх з лихої дороги, якою самі ідуть і ще других намагаються потягнути за собою. Коли зайде потреба стрінутися з такими людьми, то слід обмежити цю стрічу до конечности. Полагодивши справу з таким ближнім, треба полишити його в спокою. Коли ж такий ближній хоче зачинати "якусь дискусію" про релігію чи Церкву, то треба чемно перервати його розмову та заявити без страху: "Приятелю, я не прийшов дискутувати з тобою про Церкву чи релігію. Полагодім справу, за якою я прийшов". Чому так треба поступати? Бо звичайні люди замало знають свою релігію, щоб могти збити всілякі закиди, що безбожники та псевдофілософи повидумували проти віри та Церкви. Хто негоден відповісти на закиди безвірків, той не повинен входити в дискусію з тими, що атакують навчання Церкви, а попросту чемно заявити: "Я негоден вам дати на цей закид належної відповіді. Я радив би вам удатися до нашого отця пароха. Він напевно виясннть вам цю проблему!"

Якщо б так віруючі люди поступали, то напевно вороги Христа не мали б багато роботи в

НАШІ МУЧЕНИКИ

Тисячі українців католиків караються по большевицьких тюрмах і концентраційних таборах. Їх життя не є стратою. Своїми стражданнями і вигнанням вони є пророчистими, хоч німими свідками Спасителя та Його Євангелії для тих, що не знають, що роблять.

Їхня віра збиває фальшиву марксівську філософію, що людина живе тільки для земських вигід, бо, відкинувши засади безбожників, вони добровільно взяли на себе хрест і пішли за Спасителем на Голгофу.

Їхні страждання виєднають Україні Боже благословення та приспішать хвилину визволення. Українці повинні бути горді, що в часах матеріялізму та безбожництва мають стільки мучеників за святу віру, яка зо слабих людей робить героїв і героїнь.

світі! Ніхто не слухав би їх, ніхто не звертав би уваги на їх балаканину, тому отруя їхнього безвірства та зіпсуття залишилася б у них самих і не ширилася б по світі, заражуючи інших.

Хто вірить у Бога та цінить свою душу, той мусить уникати тих, що хочуть убити його душу, завести його до вічного прокляття, так, як уникаємо тих, що намагаються позбавити нас фізичного життя. Це ж треба ще старанніше робити, бо душа вартніша ніж тіло, а вічне спасіння безконечно цінніше ніж наше земське життя.

НАПРУЖЕННЯ

Напруження вагітних матерей є причиною, що діти родяться з розтятими губами чи іншими фізичними хибами, бо дитині бракує кисня, вітамінів, тощо. Напружена мати повинна уникати журбу і напруження, як носить у лоні дитину.

Чому протестанти відкидають второканонічні книги Св. Письма? Тому, що деякі з них виразно доказують католицьке навчання про існування чистилища (2 Мак. 13, 43-46), життя душ по смерті та могутність померлих праведників, що моляться до Бога за своїх ближніх на землі. (2 Мак. 15, 14).

Вбогі рільники страждають, мучаться й потяться, як засівають, орють та жнуть засіяне зерно, але радість, що випливає з добрих жнив, вповні нагороджує всі їх труди. "Ходили і, плачучи, сіяли, але вертались з радістю, несучи свої снопи."

ЧОМУ НОВОНАРОБЖЕНІ ДІТИ ТАКІ СЛАБІ?

Чому? Бо їх органи, от як легені, печінка, не є ще вповні розвинені. Мозкові нерви ще заслабі, щоб регулювати температуру тіла.

П'ЯНСТВО

Два чоловіки можуть випити таку саму кількість алькоголю. Один з них буде п'яний, другий ні. Чому? Бо організм першого засвоїв собі більше алькоголю ніж організм другого. Не кожен організм однаково засвоює поживу та напитки.

Хто має в крові 0.5% алькоголю, того не будуть карати, як зловлять, що їде автомобілем. До цього треба 15% або більше проценту алькоголю.

Св. Августин питається: Де ж можна знайти такого безбожного чоловіка, який поважився б доторкатися брудними руками Пресвятих Тайн? "Хто буде такий безбожний, щоб поважився брудними руками доторкатися Пресвятих Тайн цебто негідно—в стані смертельного гріха—приймати Св. Причастя?"

"Ніч минула і день наблизився. Тож відкиньмо вчинки темряви і зодягнімся в зброю світла. Як удень, поступаймо чесно, не в гульні та пияństві, не в перелюбі та розпусті, не в сварні та заздрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом, а як іде про тіло, то не зважайте на його похоті" (Рим. 13, 12-14).

SAINT JOSAPHAT AND SUFFERING

by
M. Schudlo, C.Ss.R.

ST. JOSAPHAT Kuntsevych, OSBM., is one of the greatest saints that the Ukrainian Catholic Church has ever produced. His earthly life was marked by an extraordinary array of heroic virtues which adorn the Saints of the Catholic Church, for he took literally Christ's command: **"Be perfect as your Heavenly Father is perfect!"** (Mt. 5, 48).

Josaphat' s heroic life was crowned by martyrdom for the allegiance of our Church to the Vicar of Christ, the Pope of Rome.

Josaphat was not afraid of death for Christ, his fold and the Church. Some friends knowing the machinations of the enemies tried to dissuade him from going to Vitebsk where he was killed on Nov. 23, 1623, but our Hero replied to their pleadings: "I am not afraid of death. I am prepared for martyrdom, if only I am worthy of giving my life for God." He even ordered his coffin prepared in advance.

While his friends were weeping, our Saint turned to the Lord and said with great emotion: "Grant, O God, that I may be found worthy to sacrifice my blood for the Union and obedience to the Apostolic See!" It is a well-known fact that cowards are not strong enough to immolate themselves for the truth. Cowards are always willing to betray God when their own "security" is threatened. It

takes a very strong Christian to die for his faith.

Saint Josaphat is a model of suffering. His whole life was filled with physical and moral pains. Someone may wonder why did he suffer so much if he was so good and God-loving? The question cannot be answered unless the general difficulty "Why do good people suffer?" is resolved.

"Why?" is an old question. Why do good people suffer? It's hard to understand it, unless we make an appeal to the Gospel.

We can easily see a reason for gangsters being shot or stricken with disease. We can justify a drunkard's dying in an accident, but why good people.

The Gospel gives us answers to these questions.

(1) We live in a world of law and order, where all people are subject to the cause and effect regardless of their virtue or vice. When a contagious disease strikes a city, good people are just as susceptible as bad people, for as **He makes His sun rise on the evil and on the good alike, and lets rain fall on sinners as well as Saints,** (Mt. 5, 45), so God lets also the good people live under the same conditions as wicked people. Otherwise the world would be an unpredictable place to live. God does it for the sake of an orderly world. The good people, like our Martyr, however, have a faith in God and His help which make them masters of fate and adversity while the faithless and the unbelievers have no support from above. They must rely upon themselves or their earthly friends, a support which at times is not very strong.

The law of struggle, suffering and pain is a general law after the fall of our first parents, Adam and Eve: **In the sweat of thy face shalt thou eat bread till thou return to the earth, out of which thou wast taken, for dust art thou and into dust thou shalt return.** (Gen. 3, 19).

(2) Sometimes good people suffer because they do not know how or do not try enough to temper (unite) goodness with other qualities which are necessary in life. Did not Christ instruct his Apostles and all His followers: **Be wise** (prudent) **as serpents and harmless as doves.** Mt. 10, 16).

There was a happy canary in a gilded cage. It had everything because its owners took good care of it. Outside was a cat angrily waving its tail. The poor canary was imprudent enough to leave the cage and go out for a flight. It was his last flight. The cat caught it and finished it all.

The canary was safe as long as it remained in the cage, although it might not have felt completely free to fly as it would have liked. He left the cage and therefore had to pay with its life for its imprudence.

The same thing happens time and again to people. How many sufferings, loss of property, lawsuits, quarrels, divorces and deaths are caused by drunkenness? Statistics show that more than half of all U.S. traffic deaths are caused by intoxication. Who is responsible for all that suffering? Not God, but men themselves who refuse to use their brains.

Christ told us that we must rely on God's help and protection and watch ourselves at the same time. He said: "There was

a rich man who had a manager and complaints were made about this man that he was dissipating his estate. So he summoned him and said: 'What is this that I hear about you? Submit your balance sheet! You can be manager no longer!'

The manager then reasoned as follows: My master is taking the management away from me. What shall I do? To dig I am not strong enough. To beg I am ashamed. Ah. I know what to do, so that, when I am ousted from the management, people will welcome me to their homes!'

And calling his master's debtors to appear before him, one by one, he said to the first: 'How much do you owe my master?' He replied: 'One hundred jars of oil.' 'Take your note', he said to him 'and sit down and write fifty'. And he said to another: 'And you, how much do you owe?' 'Eleven hundred bushels of wheat', he replied. 'Take note', he said to him, 'and write nine hundred'. And the master praised the unscrupulous manager for his shrewd way of acting." (Lk. 16, 1-8).

In this parable the Lord does not certainly praise the dishonest prudence of the manager which was sinful and condemned by God's Commandments, but Jesus was only suggesting to His listeners that people might suffer less if they had foresight as well as faith, that is, if they knew how to combine realism with idealism, spirituality with industriousness.

People can be as gold, and yet suffer poverty and misery, if they do not know how to work and save, or if they foolishly spend their earnings, following the insane example of the Joneses". How often good people, the church-goers find themselves in trouble because they have no prudence to go with their prayers? Why, because they do not check up their tongue, temper or anger.

Whether people are able to stand up under the sufferings or go down under them, depends, to a very large extent, upon their mental attitude toward them.

A person's life can be ruined because he either does not understand that no one is perpetually free from suffering, or does not know how to accept suffering.

A German prince, Albert, married a young girl, Agnes. He was full of joy, wealth and love. Right after his marriage he set on a journey, leaving his young wife in the castle. It was springtime. The country was beautiful. Albert stopped for a rest. While resting in the inn, he noticed the following words on the door:

"Cross and sufferings are my share.
Such is man's fate, I do declare.
And if such should not be your lot,
Erase this saying, line and dot!"

The duke looked at the saying and smiled. He was so happy at the moment. "Erase those foolish verses!" cried the duke to his servant. "It does not apply to me. I am the man who has neither the cross nor suffering."

The poor duke thought that he had entered into a perpetual alliance with happiness, and so for him there would be neither suffering nor cross. Thus the servant was compelled to wipe off the verses.

When the last line was being erased, a messenger came to the

duke and said: "'My lord, I am sorry . . . I have been commanded to tell you that the enemies attacked your castle, conquered it and killed your beloved wife".

The duke trembled and told his servant: "Please, rewrite those verses!"

YOUR LITTLE CHURCH

There is a little Church I know
Not very far away
You'll be surprised to hear of it
Yet see it every day.
You need not walk to reach the
Church, No riddle this, but true
Nor wonder on what street it is
That little church is you.

Is not your noble brow the tower
Your eyes the windows bright,
Your heart the Sanctuary lamp
That casts its crimson light?
Is not your voice the organ sweet
That sounds the hymn of love
Your holy thoughts the altar pure
Whence God comes from above?
Is not your soul, your precious soul,
The tabernacle white,
And your poor body not the veil
That hides Him from your sight?
Your tongue the table of the Lord
Your lips the open door,
Your prayers the tinkling of the bell
Your humble mien the floor?
Then place your hand upon your
Breast a thousand times a day
And in Your own dear little Church
Oft loving visits pay.

* THE PRIEST

THE PRIEST is a man whose life work is to render worship to God, to seek God, to be totally immersed in God, to study God, to speak to God and about God, to serve God. The priest is the religious man, the consecrated man. He is the intermediary between God and men, the bridge which links them. He is the representative of God with men and the representative of men with God...

The man is no longer himself. He is an instrument, an organ. He belongs to the Church. He dispenses and guards the doctrine of the Church. He causes the streams of grace to flow and distributes them. He intones the prayer which the people are to repeat and answer.

The priesthood is a social service. It exists for others. It is the organ of the Mystical Body whose function is to distribute grace and doctrine and salutary guidance. Priesthood and egoism are contradictory terms. Priesthood and charity are one and the same. Apostle, missionary, father, pastor, physician, brother, servant, victim—there is no end to the titles this brings to mind.

The mission of the priest, at once the most fascinating and difficult of undertakings, is to form others, to teach them a mode of thought, of prayer, of conduct, of feeling. For this there is needed an exceptional capacity for standing apart and for mingling, for influencing and for exercising patience, for speaking and for listening. The priest is the light and the salt. That is to say he is an active, operative element. With unbounded respect he penetrates souls to set them free, to deliver them, to bind them into unity of Christ.

Young Man! Why don't you join the Redemptorist Congregation to work among Ukrainian people? Our people need you... Why? Answer it!

WHY THE SOVIETS BANNED DOCTOR ZHIVAGO

THESE excerpts from "Doctor Zhivago" show why Russia's rulers hate and fear this memorable book—and its author.

ARCHBISHOP SLIPYI AGAIN UNDER RED ARREST

Archbishop Josyf Slipyi of the Ukrainian archdiocese of Lviv, who was imprisoned 14 years by communists, has been arrested again and sentenced to seven years in a Siberian camp.

The 67-year-old Archbishop was tried at Kiev and sentenced to a "corrective" concentration camp because he sent a pastoral letter to the faithful in his archdiocese earlier this year.

Archbishop Slipyi was first arrested in 1945 after Moscow Patriarch Alexei sent a letter to the Bishops of the Western Ukraine urging them to give up their loyalty to Rome and to turn to the Orthodox Church under his dependence. The Archbishop led all the bishops in rejecting the proposal.

Shortly afterwords Archbishop Slipyi and all seven bishops of the Ukrainian Rite in Ukraine were arrested by Soviet government, while his church and the See with about 4,500 churches were transferred to the Orthodox Church. In 1946 the Byzantine Rite, which has about five million members in Western Ukraine was outlawed in the U.S.S.R.

Archbishop Slipyi was given an aditional sentence when he wrote a pastoral letter from the Soviet concentration camp at Vorkuta, to the faithful who continued to practise their faith in secret.

He was freed in the Soviet "thaw", when Soviet Premier Nikita S. Khrushchev came to power, but was held in Siberia under police observation because he refused to promise that he would cease ecclesiastical activity if allowed to return to his homeland.

It was from Siberia that the Archbishop wrote to the Ukrainian "catacomb Catholics" early this year, for which he was sentenced to the new seven-year-term.

TWO DOCUMENTS OF FREEDOM

1. Ruska Pravda

THE first written legal document in the Ukrainian language known as Ruska (Ukrainska) Pravda, was introduced in Ukraine by King Yaroslav the Wise in 1016, and for several centuries its regulations and laws were in use not only in Ukraine but also in the whole Slavic world. The old Ukrainian Chronicle of Novgorod contains the following account of that occasion.

"It is known that in 1016, following the defeat of Sviatopolk, Prince Yaroslav returned to Novgorod. He distributed money to the inhabitants and let them go home. He gave them a written document saying: 'Keep this document and observe its provisions as I wrote them. This is your Ruska Pravda' ".

The above quotation implies that the provisions contained in that document were already known to the people. All that Yaroslav did was to gather the regulations and compile them in a book form, so that they can be transported and introduced in other places of his kingdom. In other words, he codified the laws of the land and presented them to his officials as a guide in the administration of justice.

2. Magna Carta

Some historians compare the Ukrainian Ruska Pravda to the English Magna Carta, claiming that their contents are similar. In general aspects the two documents may be considered similar, but in timing and details they are not similar. They differ in the following points:

Magna Carta was signed by King John of England under threat of force, while **Ruska Pravda** was introduced by King Yaroslav on his own initiative. Magna Carta demands reforms for the first time, while Ruska Pravda regulates, modifies and defines already existing practices. Magna Carta demands regulations and laws for the barons and church leaders, namely for "Freemen" and Peers", making no mention of the common people, while Ruska Pravda does not differentiate between the classes of people but sets out regulations for all. King John was indifferent, if not hostile, to his own document and did not propagate the implementation of its provisions, while King Yaroslav recommended and supervised the administration of his work. Magna Carta was written in the Latin language which was understood by very few, whereas Ruska Pravda was written in the language of the people and was understood by all. Magna Carta was signed in 1215, and Ruska Pravda was officially proclaimed in 1016, a difference of 200 years.

A. Zaharychuk

"CatholicEtte"

THE CHRISTIAN HEART

by John Zubaly

TO THE Christian is entrusted the sacred honor-of-honors, that of upholding the teachings of Jesus Christ!

The Christian individual is just one of millions of human beings in a world of many peoples and faiths. Within him, however, beats the Christian heart, a heart that "has accepted the great responsibility of carrying on the work of the True Faith for all mankind."

The Christian heart comes in various sizes. With the Grace of God each size is just right for the new-born infant as well as for every man, woman and child.

Time never pauses, but passes on, and it is not wise to put off accepting Him. Right now is the right time, while still on earth, to save one's soul for the other kind of time which is approaching and known as eternity.

The Christian heart belongs even to those who continually say they believe in the True Faith but whose daily deeds prove other-wise. Forgiveness is also an attribute of the Christian heart.

Being born on earth has a special meaning to the one who has the true Christian heart. It means to know and to serve God. The teachings of Jesus Christ are truly, then, "the-heart-of-the-matter" a way of life on earth to serve God.

True it is too, that the one with the Christian heart has also a "heart-start" to Heaven!

THE SCAPULAR PROMISES

by
Raymond J. Miller, C.Ss.R.

WHAT are the **promises** that heaven has made for wearing the five scapulars? Implicitly, there is a very real promise with each of them. When our Lord or His mother appeared with the individual religious habits, they were as much as saying: "Wear this for Me, and I will love you."

Explicitly, however, not every one of the five has a specific promise. There is none (at least as far as this writer has found) in so many words for the white or for the black. For the blue, our Lord promised "great favors" for the wearers "and **others**," no doubt for those near and dear to the wearers; He also seems to have promised special power to their prayers for the conversion of sinners. For the red, He promised "a great increase of faith, hope and charity on every Friday."

The promises of the brown scapular of Mount Carmel are the most famous. To St. Simon Stock, the Blessed Virgin promised that its wearers would escape hell; to Pope John XXII she promised that she would free them from purgatory on the Saturday after their death. This latter **Sabbatine** promise has been the object of a vast amount of controversy. The main point of the controversy was settled by the Church many years ago, when Pope Paul V issued a decree on January 20, 1613:

IT IS lawful for the Carmelites to preach that the faithful may piously believe in the assistance promised to the brethren themselves and also to the members of the Confraternity of Mount Carmel, namely, that the Blessed Virgin will assist by her continual intercession, suffrages and merits, and also by her special protection, particularly on the Saturday after their death, the souls of those brethren and members of the Confraternity who depart this life in charity and whilst living on earth have worn the habit, observed chastity according to their state in life, etc."

We shall discuss the other conditions when speaking of the **obligations** of the brown scapular.

Besides **getting** things for wearing the scapular, however, we are also empowered to **do** things. The scapular is not a good luck charm. The wearer is not supposed to be completely passive about it. Rather, it is to inspire him to do things for God and for souls. This is one of the benefits.

Wearing the white scapular is a way of sharing in the works, merits and power of the Trinitarian Fathers, who saved 90,000 Christian slaves from behind the iron curtain of days gone by. The modern wearer of the white scapular and member of the Confraternity of the Most Holy Trinity, is sharing in those merits; is drawing upon them in his own prayers and good works in the work of bringing relief and perhaps even deliverance to the thousands of slaves behind the iron curtain of our own day.

Similarly, the wearing of the black scapular in honor of the Mother of Sorrows is a good work calculated to bring down the favor of that Mother on all the mothers and all the loved ones bereaved by war or persecution or exile in our own day.

OUR Lady at Fatima revealed to the children that devotion to her Immaculate Heart is the way to world peace and the conversion of Russia. The blue scapular of the Immaculate Conception offers a way of practicing that devotion; also the red, which, besides being the scapular of the Passion, is also that of the Sacred Heart of Jesus and the Immaculate Heart of Mary. And in her final great apparition at Fatima, Mary took the appearance of Our Lady of Mount Carmel, according to the accounts of the children.

Now for the **obligations** of the five scapulars: what must the scapulars themselves be made of? what about the enrolling and the wearing (with something about the **scapular medal**) and the prayers or devotions that have to be performed?

The scapulars must be of **wool**; there must be two sets of the five, joined with red strings. They must be worn around the neck, one set on the breast, the other on the back. It is **not** required that the red cord be attached to each of the five scapulars. They may be wrapped in cellophane or other transparent material, as long as the blue and red cross on the white scapular remains visible.

In particular, the requirements for the **white** scapular are that it have a blue and red cross sewed onto the **front** piece of the two parts of the scapular. On the back piece, there need be nothing; and sometimes it is reduced to half size. For the cross, the up and down beam must be **red**, and the one across must be **blue**. The white scapular must be the first or the last among the five, for the reason that the cross upon it must be visible.

THERE is no special legislation about the make-up of the black, blue and brown scapulars, except that they must be

woolen. They may have an image of the Blessed Virgin upon them, but this is not necessary. The scapular of Our Lady of Mount Carmel may also be colored black instead of brown; though among the five it will always be brown to distinguish it from the black one of the Sorrowful Mother.

The red, however, is very special. On one of the two pieces it must have an image of our Lord on the cross with the prayer: "Holy Passion of our Lord Jesus Christ, save us!" On the other piece there must be an image of the hearts of Jesus and Mary, with the prayer: "Sacred Hearts of Jesus and Mary, protect us!"

In order to share in the benefits of the five scapulars, two things are always essential: 1) one must be **enrolled** in each of them by a priest having the power; and 2) one must wear the scapulars (or the scapular medal).

About the enrolling: most priests nowadays have the power to enroll, or can obtain it fairly easily. Many priests have also the power to enroll in the scapulars **under a single formula.** This means that instead of having to place the five scapulars upon the person's shoulders five times, as they would otherwise have to do, a single imposing of the five will suffice, when accompanied of course with the proper prayers.

THIS is the manner of the enrolling when there is a large crowd to be enrolled: (There is no problem if it is only one or two.)

The priest having the proper faculties can use a single scapular to enroll them all. And it need not be a scapular belonging to anyone of the persons to be enrolled.

1) The priest blesses the scapular. If it is blessed already, that is, if he has used it before in an enrolling ceremony, he may omit the blessing.
2) Next, before imposing it upon anyone (not after), he recites the enrolling words: "Receive the habit of the Most Blessed Trinity..." "Receive the scapular of the Passion of Our Lord..." etc.
3) Then he does the actual imposing, by laying it for a moment on the shoulder (it need not be around the neck) of each person; and leaves it lying on the shoulder of the last one.
4) Finally he says the concluding prayers.

Some priests have a special privilege. If there are more than twenty persons to be enrolled, and each has his own scapular, they can impose it upon themselves at the proper time in the ceremony. But this will not usually be the case; most persons nowadays have not the scapular but the scapular medal.

Afterwards the name of each person enrolled must be taken down and sent in to some church where one of the four confraternities is established: of the Most Holy Trinity, of the Sorrowful Mother, of Our Lady of Mount Carmel, and of the Immaculate Conception. Redemptorists, however, are privileged to enroll in the scapulars **without** the obligation of sending in the names.

AS to the actual **wearing** of

the scapulars, they must be worn around the neck or carried on the person. If a scapular is lost or worn out, all that is necessary is to procure another one and put it on; no new blessing is required. If a person once enrolled has completely given up wearing it, but now wishes to take up the practice again, all he needs to do is to get a new one and put it on. No new blessing or enrolling is required. This is the case with the scapulars themselves. But if one procures a new medal, the medal must always be blessed.

And that brings us to the scapular medal. In 1910 Pope Pius X granted the privilege of wearing the scapular medal instead of the scapulars, declaring that thereby the wearer shared in all the blessings and benefits of the scapulars for which the medal has been blessed, "not excluding," he says with emphasis, "the Sabbatine privilege."

But note these things about the scapular medal:

1) The first enrolling must be in the scapular, not in the medal, except for persons in the armed forces, who may be enrolled directly with the medal.

2) The medal supplies for any and all scapulars **for which it is blessed;** that it, if the priest had faculties to enroll in the five scapulars, and blessed the medal properly, it carries all the privileges of the five. If he blesses it for still others, it carries their privileges too.

3) The priest in blessing the medal need only make the sign of the cross over the medal for each scapular. He need say no words; but he must keep each scapular distinct in his mind as he blesses. He can do so by repeating with each sign of the cross: "Red — White — Blue — etc."

4) How does a scapular medal look? It must have on one side an image of our Lady, any accepted representation of her whatever; and on the other, the image of Our Lord **with His Heart showing.**

5) The scapular medal need not be worn around the neck, but may be carried anywhere on the person, or sewed in the clothes, (for example, in a bathing suit).

WE now come finally to the prayers that have to be said or good works done in order to gain the benefits of the scapulars.

For four of them, namely all but the brown, there is **nothing** imposed as of obligation. The only thing really obligatory is to be enrolled properly in the scapular and to wear it constantly.

But although not of obligation, there are certain prayers and intentions that are recognized as going with each of the scapulars in some way.

The **white** suggests prayers for slaves and displaced persons in the modern world. The **black** reminds the wearer to compassionate the Mother of God in her Sorrows. The **blue** is for devotion to Mary Immaculate, and a help to praying for the conversion of sinners. Wearing the **red** of the Sacred Heart and the Immaculate Heart reminds one of Our Lady of Fatima and her requests for prayer and penance for peace in the world.

These obligations are comparatively easy. It is the **brown** scapular that has the special obligations. Not as regards our

Lady's promise to St. Simon Stock, about saving the wearers from hell; that requires only the faithful wearing of the scapular. But to gain the Sabbatine privilege; to make sure of being freed from purgatory on the Saturday after our death (if not sooner); there we do have something special to do.

THE decree of Pope Paul V of January 20, 1613, which was partially quoted above, goes on to list these obligations of the Sabbatine privilege. It declares that we may believe that the the Blessed Virgin will bring special help: especially on the Saturday after their death to the souls of those brethren and those members of the confraternity who depart this life in charity and who, whilst living, have worn the habit, observed chastity according to their state, and who shall have recited the Little Office of the Blessed Virgin Mary, or, if they cannot read, shall have observed the fasts of the Church and shall have abstained from flesh meat on Wednesdays and Saturdays (unless the Feast of the Nativity of our Lord falls on that day).

Note that, besides wearing the brown scapular, this decree imposes **two** obligations, with a substitute offered for the second.

The first obligation is that of "chastity according to one's state." This does not mean that the wearer of the brown scapular may not get married, but that married or single he must strive to avoid sins against chastity, and if he should fall into sin, must be prompt to repent.

THE substitute for the second obligation in Paul V's decree is to "observe the fasts of the Church and abstain on Wednesdays and Saturdays." But very often in modern life even this substitute is practically impossible. So the Church, like a solicitous mother, has gone on to offer a substitute for the substitute. She has granted to every priest who has faculties to enroll in the brown scapular, the power to change or commute this fasting and abstaining into the performance of certain good works or the recitation of certain prayers. Good works would be: periodic almsgiving; regular contributions to the missions; hearing Mass on weekdays; kissing the brown scapular daily with the prayer: "Our Lady of Mount Carmel, pray for us!" As to the prayers to be recited, various suggestions are made by writers on the subject. Some say it should be seven **Our Fathers** and **Hail Marys** every day; some would bring it down as low as one **Our Father,** one **Hail Mary,** and one **Glory be,** every day. The exact prayers will depend on the judgement of the priest who does the commuting.

This, then, is the devotion of the five scapulars. In one way it seems easy, considering the magnitude of the benefits it offers. But to be faithful throughout life, in a conscious and deliberate way, to this **easy** exercise of wearing the little scapulars and fulfilling the other obligations is no little thing, and will surely bring the rewards that heaven has promised and Holy Mother Church has made her own by her approval.

Ukr. proverb. Never give advice unless asked for it.

IT'S TERRIBLE

by
Theodore Bleech

EVERY time a Western top-flight diplomat or official enters into a parley or conference with the Kremlin leaders, I become increasingly worried because I wonder who deceived whom. Through all the toasting and froth of welcome and camaraderie one outcome is almost always inevitable, somebody has capitalized on the misery of humanity.

As far as our being able to do anything about the outcome of any summit tete-a-tete, our best bet is to use our faith — a great consolation and remedy for averting evil: a Holy Hour of Adoration before the Holy Eucharist, a Rosary or some sacrifice in honor of Christ or Mary goes a long way for relaxing taut nerves and improving the wayward course of human events.

Our Lady of Ukraine, in a recent appearance, said She has many blessings to give but very

few ask Her for them.

Would it not be more profitable to turn to God or Mary when the frightening headlines produce such grave consternation and anxiety? How many of us repair to the church for a brief visit to ask God's blessing on the meeting of heads of state? How many of us offer an ejaculation, wherever we may be, for the success of world-wide understanding?

Christ does not ask us to assume a particular posture or to undertake the impossible. He asks us to help ourselves. "Ask, and you shall receive." A S K to see and your heart will not seek the impossible, but, it will be glad and free to know and accept the truth that He has declared over and over: "Come to Me, all that labor and are burdened: and I will refresh you. Take up my yoke upon you and learn of Me, because I am meek, and humble of heart: and you shall find rest to your souls. For my yoke is sweet and my burden light." (Matthew: II, 28-30)

Christ has been asking us for 2,000 years to help ourselves to His blessings and bounty. We have seen, and are heirs to, the great misery and suffering of mankind because we have ignored Him. We are too much of a do-it-ourselves lot. We keep God out of the most important undertakings in our family and national life. God has been around for an eternity and we still take disastrous dares on our own when He repeatedly admonishes: "Without Me you can do nothing."

It is disturbing to realize how much we Catholics have, and yet, how little of it we use for ourselves, not to mention how niggardly we share it with others.

Does it not move you when you hear the message of Fatima or more recently, the message from Ukraine, where the Mother of God appeared with Her solemn warnings and exhortations to men to come to Christ through Her? We always demand proof and assurances before we accept anything. We have ample proof all about us. In the Gospel it says that even if God sent His Angel there will be those who will not believe.

Do we want another war or

INDISPENSABLE?

Sometime, when you're feeling important,
Sometime, when your ego's in bloom,
Sometime, when you take it for granted
You're the best in the room,
Sometime when you feel that your going,
Would leave an un-filiable hole,
Just follow this simple instruction
And see how it humbles your soul.
Take a bucket of water,
Put your hand in it, up to the wrist;
Pull it out, and the hole that's remaining
Is the measure of how you'll be missed.
You may splash all you please when you enter,
You can stir up the water galore,
But stop, and you'll find in a minute,
That it looks quite the same as before.
The moral in this quaint example,
Is do just the best you can,
Be proud of yourself, but remember,
There's NO indispensable man!!!

calamity to shock us into believing and praying and doing?

Don't cool your enthusiasm with cold water of how? when? where? why? You can start with your little kindness of consideration towards others, be patient - with impatience, pray, sacrifice and give better example, now. If you have to start all over again, begin again and pray again. Everyday, if need be.

Christ gave us seven wonderful Sacraments because He knew that we would fall, not once, but many times. He did not want us to stay down so He gave us these wonderful and realistic escalators of life so that we could get over the humps and bumps.

A hundred years from now nobody will ever know we lived here but God will for all eternity — forever and ever and unto ages of ages. Isn't it a happy thought that we can live and love forever if we suffer through life's woes and blows, and smile with the joy of go, go, go! and up and at 'em?

Put a little fun in your life. Visit Christ and Mary, often. You'll be glad you did. They are wonderful company and conversationalists.

"Trust Him when dark doubts assail thee
Trust Him, when trust is small
Trust Him, when simply to trust Him is the hardest thing of all."
(Sheen)

What Is Man ? ? ?

SYMBOL: MA.

ACCEPTED STANDARD WEIGHT: Between 150-250.

PHYSICAL PROPERTIES: Feels natural disgust for work. If forced to do some, then — the least and the last. Avoids marriage as a trap. If married, more than often does not live up to his marriage partner's expectations. Gets easily annoyed and disgusted by less than nothing.

OCCURENCE: Is found in paradise and other places where his opposite exists.

CHEMICAL PROPERTIES: Great affinity for food and liquid; the stronger, the better. Boastful in public, but a mouse at home. Strong as lion, but a little creature of the opposite sex can easily wind him around her finger.

USES: The most useful and the cheapest gadget in the house.

CAUTION: Easily lost when not carefully kept, first by his mother, then by his "better-half", known as life-companion.

Paul Hrechko from Detroit.

STILL TIME

"Still, if you will not fight for the right when you can easily win without bloodshed; if you will not fight when your victory will be sure and not too costly; you may come to the moment when you will have to fight with all the odds against you and only a precarious chance of survival.

"There may even be a worse case. You may have to fight when there is no hope of victory, because it is better to perish than live as slaves."

Winston Churchill

I'D LIKE TO KNOW...

1) If a Mass is offered for a soul already in heaven, does that soul benefit in any way?"

The soul could not benefit by any increase of heavenly glory. In offering a Mass for the repose of a soul, the intention can be, "for the deceased or, if he cannot benefit, for another intention, (e.g., all souls in purgatory)."

2) "If a man dies without a priest, can he go to heaven?"

He can, if he dies in the state of grace. Even if he is in the state of mortal sin, he can regain sanctifying grace by making an act of perfect contrition before death, being sorry for his sins because by them he has offended God Who is his loving Father, worthy of all love.

3) "Would it not be better for the Church to forbid intoxicants rather than harmless meat?"

It would not. The Church wishes to forbid a thing which most of her people will miss. Practically all eat meat; not all by any means drink intoxicants. All are united in a common act of mortification. There is a tendency in men to think that all laws should conform to their own pet ideas. A man likes his meat and dislikes drink. So he suggests that the Church should rather forbid drink than meat. But drink does not effect all men; meat affects practically all.

4) "Why does the priest keep the veil (vozdukh) lifted before His eyes while the creed is recited?"

The priest keeps the veil (vozdukh) lifted before his eyes to remind us that we cannot fully understand the truths of our faith here on earth because they are somewhat dark to us while we are travelling towards heaven where all things will be clarified.

5) "What should one do who cannot remember having committed any sin since the last Confession, yet wishes to obtain the grace of Confession?"

One who is not conscious of any sin, even venial, since the last confession should make a general accusation of all his sins of the past, mentioning in particular some past sins for which he is especially sorry.

6) "Why don't we baptize by immersion, as was done in the time of Christ?"

Three ways of applying the water in Baptism are all valid: immersion, pouring and sprinkling. The last named is no longer practised, because of the danger that the water may not move in contact with the skin; but it could be used in case of necessity if neither pouring nor immersion were posible. Immersion is still approved for certain places where it is customary; but for reasons of health and convenience it is no longer generally practised.

Christ did not specify the method of applying the water when He commanded his Apostles to baptize his followers; and it is quite certain historically that from the days of the Apostles Baptism by infusion (pouring) was practised as well as immersion, and was considered equally valid. The one requisite is that there be an ablution (washing) as an outward sign of the spiritual cleansing of the soul by the infusion of sanctifying grace.

7) "Why is the Archangel Michael designated as Saint Michael. Is there not a basic difference between a Saint and an angel?"

If we accept the term "saint" in its strictest meaning, there is a difference between a saint and an angel. An angel is a pure spirit, whereas a saint is a human being who has lived a life of heroic virtue. This virtue is so outstanding that the Church, after a lengthy and difficult procedure examining the entire life of the person, and after authentic miracles performed through his intercession, has beatified and canonized the person. However, if we take the word saint in its wider sense, the meaning of the word is "holy". The Archangel Michael, by his successful victory over the rebellious Lucifer, became a symbol and inspiration for man who must wage the same battle against the same enemy in the service of God. It is only natural therefore that Michael should have been accepted as a patron and, being a holy patron close to God, has been called "Saint Michael." The same is true of other angels whose mission brought them in close contact with men, and who therefore have a special significance where we are concerned. These angels, too, have been given the name of saint or holy, such as Saint Raphael and Saint Gabriel.

8) "How many sins do Catholics commit when they get married outside the Catholics Church?"

Catholics who get married outside the Catholic Church commit at least one mortal sin by entering an invalid marriage. They usually commit another sin, the sin of scandal, because they set a very bad example to their neighbor.

They who did get married outside the Church commit mortal sin whenever they do anything which constitutes mortal sin for unmarried people because in the eyes of God they are not married at all. They are just two people living in the state of mortal sin. Thus passionate kisses, embraces and other things allowed to those who are validly married are mortal sins for those who got **married outside the Church.**

The Church bars such people from Sacraments because they have no sorrow for their sin. If they were really sorry, they would convalidate their unvalid marriage or would part. If they refuse to do either one, they have no sorrow for their sin, no matter what they may say.

9) "Was the Mother of Christ ever tempted by the devil?"

Holy Scripture does not mention that Mary was ever tempted by the devil. Since Christ was tempted, we do not see any reason why His Mother could not have been tempted to worry excessively, to complain against God when troubles visited her, or to distrust God's providence, for instance during the flight to Egypt or during the Golgotha tragedy.

Of course, the Blessed Virgin overcame the evil spirit and triumphed over his temptations, giving us a perfect example how to love God in our sufferings, pains and temptations.

10) "Who is the Patron-Saint of animals?"

The famous Egyptian monk, the father of Eastern monasticism, is the Patron-Saint of animals. Although

the animals cannot pray to him, he can take a very real interest in prayers offered for them because God wants men on earth to live in reasonable comforts. This patron is St. Anthony the Great.

THE BRIDE OF CHRIST

AFTER OUR LORD was baptized by John, He went into the desert and fasted for forty days and nights. Then He returned and made his first disciples from among those who were listening to the preaching of John the Baptist.

It was soon afterwards that "a wedding took place at Cana of Galilee, and the Mother of Jesus was there. Now, Jesus, too, was invited to the marriage, and also his disciples."

During the course of the feast, Mary gave an order to the servants: "Do whatever He tells you." And they obeyed her. It would seem, therefore, that she had authority over the servants on that occasion. The chief steward, certainly, knew nothing of what had happened. Perhaps the mother of the bridegroom had asked Mary to help her with all the arrangements necessary for a feast which was to go on for several days, during which guests, both invited and uninvited, would be made welcome with the most generous hospitality. Such was the custom of the times.

While Our Lord was in the desert, fasting and praying, and rejecting the devil's suggestions that He turn stones into bread, Mary was planning a great feast, estimating the number of guests who would come, how much bread and wine they would eat and drink, how many additional servants would be needed.

Who first realized that there was not enough wine? Someone who was superintending the feast. Either it was Mary herself, or some household official who immediately informed her before going to anyone else. And she appealed to her Son, who said to her: "What wouldst thou have Me do, Woman? My hour is not yet come."

She saw from the way He said it that the hour for working the first of his miracles would be advanced unto the present moment, because she asked it. And so she said to the servants: "Do whatever He tells you." And He changed some water into wine.

Later, He would change wine into his own Precious Blood, as a New Testament replacing the Old, which was sealed and renewed in the blood of animals. He would change the old law and the old sacrifice, abandon the Temple, and establish his living Presence not in one place but in all the tabernacles of the world and in the souls of men.

And He would change marriage into something nobler and more beautiful than it ever was before. It would be a Sacrament, something holy, something divine, something one and everlasting, like the union of Christ with his Church.

The Church is the Bride of Christ. To her He gives all that He is, and He is with her always. So shall Christian men be to their wives.

Christ came into his oneness with the Church through the miracle of the Incarnation, accomplished by the word of the Blessed Mother. From Him, through her, we have the wine of redemption, the Precious Blood of Christ.

—Married

—Single

—Dedicated to God

WHICH ONE IS YOURS? Three "Bohorodytse Divo" daily will help you find out.

Your Place In Life

by
M. Schudlo, C.Ss.R.

WHAT young people do not know is that there are two kinds of vocation: **extraodinary** like that of St. Paul and of St. Mary Margaret Alacoque to whom Christ appeared in a vision and threatened with everlasting damnation if she refused to become a Nun.

They fail to realize that God does not shout because there is also such a thing as **ordinary** vocation whereby day after day Christ calls men and women to His special service in His Church. 99% of all priests, missionaries and Sisters become such through the ordinary vocation, without hearing "any interior voice" inviting them to join Christ's army of missionaries, priests and Sisters.

In what does this ordinary vocation consist? It consists in three things: a) **Good intention.** If you decide to become a priest, a missionary or a Sister because you want to promote God's glory more actively, to work out your salvation more easily or to dedicate yourselves to the service of your neighbor more completely, you have a good intention.

b) If you are a good man or woman with fairly **good character,** if you have the average physical and intellectual qualities, which means that you can learn what is required of the priests for their important work as confessors and spiritual directors of souls, or if you are a girl to fulfill the duties of a Sister, then you can go ahead and become a priest, a missionary or a Sister. You don't have to be a genius to be a priest, a missionary or a Nun. Just an

average good Joe or good Anne will do just all right.

c) Finally if you can apply for admission to the seminary or to a convent and you're accepted by the bishop or the superiors, you have a good reason to believe that you have a priestly or religious vocation.

You see, young folks, no special revelation, no special delivery, no telephone call from St. Peter is needed to be morally sure of your vocation. You don't need any special sign to let you know that you should go to the seminary or the convent.

Don't wait till God knocks you off a bicycle and tell you that you have a call to be His special friend. Many young people lost their chance of becoming good priests or Sisters just because they waited and waited for something big to happen in order to know their vocation. But nothing big ever happened, of course, and their desire of dedicating themselves to God as missionaries, priests or Sisters faded away to vague memories of something that could have been different if only Christ had spoken a little louder while they were waiting for His special call. How many men and women did I not hear saying: "O Father, when I was young I wished to be a priest or a Sister, but I did not know how to go about it and finally I gave it up. It's too bad, Father, but it's too late."

St. Basil the Great (329-379) says: "It is the privilege of everyone to embrace the evangelical way of life" which means that every boy or girl can become a priest, a missionary or a Sister. Venerable Lessius adds: "No one is excluded. Christ invites all, saying: 'I force no one, I invite all. Whoever has the courage to take it, let him not fail to do so!'"

St. Paul says: "I would (like) that you all were as I am myself." (Cor. 7, 7). St. Paul was a celibate. He wants all to follow his example, which means that whoever wants can have the call, and consequently become a priest or a Sister, otherwise the words of the Apostle would have no meaning.

There are some excuses used by the young people who refuse to follow the call:

"I like my family. It would be hard for me to leave my father and my mother." Who says that being a priest, a religious or a Sister you will stop loving your family? Nay, you will love them all the more since you won't have a husband, a wife or children to love.

After all, you won't stay with your family forever. If you get married you'll have to leave them. So, what's the difference, whether you leave them because of Christ, or your husband or wife. You still will leave them.

* * *

"I'd like to be a priest, a missionary or a Sister, but, to tell the truth, it's a very hard life. I doubt whether I could ever bear all the hardships, loneliness and trials of religious or priestly life."

Ask any mother of five or six children, ask any father who has to work five days a week besides the hours he spends at home fixing the house; ask any businessman, whether their life is particularly easy, and they'll tell you: "I'm sorry that I didn't become a priest, a religious or a Sister."

The only thing that makes a person miserable is the thing that you hate to do. If you love Christ, everything will be relatively easy. After all, we were not made for happiness here below, but for the everlasting bliss of heaven.

* * *

"I would like to be a priest, a missionary or a teaching Sister, but they are so poorly paid for their hard work!"

We can answer this objection by asking you: "Is money the end of everything? Does money make a person happy?" If it were so, why did the actress (Susan Hayward) take poison although she had more than $1,000,000 in the bank?

If you are a good priest, a zealous missionary or a pious Sister, you won't have to worry. You won't go hungry. Christ will provide you with everything necessary for a decent life in His service. Did He not say that we'll have everything, if we seek the wisdom of God?

We do not weep at human misery,
Only at human kindness, unexpected.
"The poor you shall have always with you — Me
You shall not always have —" Words well-directed
To those who questioned Magdalen's intent;
Who priced the precious ointment that she spread
Upon the Master's feet — coin better spent
To feed the poor outside that door, they said.

Daily the presses roar of the world's evil.
How many tons of newsprint, seas of ink
Describe the unholy wedlock of flesh and the devil?
The callous heart floats hollow lest it sink.

Yet let page sixty cite one deed of love.
Selfless — and tears will earth and heaven move.

Alma Roberts Giordan

HE TOOK MARY UNTO HIS OWN

The affection for and devotion to Mary, the Mother of God, was one of the distinguishing qualities of the Holy Father Pope Pius XII. His love for Our Lady was responsible for the perpetual consecration of himself to her service that he made as a young man. He possessed a complete realization of the fact that Mary was truly his mother and he took her unto his own. There was no doubt that Mary took this young Levite under her special protection, that she truly acknowledged him as her own in a very special manner. Pope Pius XII was indeed the Marian Pope. He frequently declared, "Let everyone go to the altar of the Blessed Virgin and bring to her not only flowers, not only prayers, but a decision to lead a better life." This is a summation of the life of our Holy Father in his own devotion to Mary. It was a source of strength and support to him and of inspiration and encouragement to his flock.

PROBLEMS OF PROFESSIONAL PEOPLE

by

Very Rev. Francis T. Connell, C.Ss.R., S.T.L., LL.D., L.H.D.

PROBLEM: I am a lawyer, and sometimes I am asked to draw up a will for a Catholic who wishes to leave a sum of money in favor of religion—either as a gift to a diocese or parish or religious community or as stipends for Masses. Are there any special points to be observed in incorporating such bequests in the will?

SOLUTION: A lawyer called on to draw up a will containing bequests for pious causes, such as described by our correspondent, should take care to see that all the requirements prescribed by civil law for the transmission of such bequests are observed. For example, in some state the law will not permit a non-incorporated society to inherit, so that a bequest might have to be willed to some individual rather than to a group, such as a religious community. Moreover, if bequests are made to some person or religious society or country, the lawyer should familiarize himself with the particular laws of inheritance in this other jurisdiction.

Furthermore, it is usually advisable that a pious bequest be not determined for a particular purpose. In other words, it is best that there be no "strings" attached to it. Thus, it might happen that at the same time two persons in a parish bequeath a sum of money for a new organ for the church—and the pastor would have the difficult situation of buying two new organs! In the event that the testator wishes to determine the purpose of the gift, he should first consult the bishop or priest or religious superior who will benefit by the gift, in order that there will be no difficulties or complications when the time comes for the terms of the will to be executed.

Sometimes a person wishes to leave a sum of money to a bishop or priest without determining whether the gift is intended for this clergyman personally or for the needs of his diocese or parish. The lawyer should see to it that the wish of his client on this point be clearly expressed in the will.

If a Catholic desires to leave a legacy to a religious, whether priest, brother or sister, he should know whether this individual will be allowed to have it personally or must transmit it to his or her community. This matter depends on whether the community has simple or solemn vows, whether there are any special rules in the community concerning legacies, etc. The lawyer should make inquiries on this matter, in order that he may advise his client correctly.

When a Catholic wishes to leave a sum of money as stipends for Masses, the lawyer should take care that all the necessary details are expressed clearly in the will. If a person wills "$1000 for Masses" the legacy is too vague. Does he wish high Masses or low Masses? What amount does he wish applied as a stipend for each Mass? For what intentions are the Masses to be celebrated? To what priest or religious community does he wish the stipends to be transmitted?

Church law prescribes that when money for Mass stipends is given in this indefinite manner, as many low Masses are to be celebrated as correspond to the stipend assigned to a low Mass in the place where the testator resided, unless there is some indication to the contrary. Sometimes this procedure imposes on the priest who accepts the stipends a far greater burden than the testator anticipated or wished, but the Church has passed this ruling in order not to deprive the donor of any spiritual benefit to which he might be entitled.

The lawyer can prevent such inconveniences by incorporating all the requisite details about the stipends in the will. If time permits, he or the testator would do well by contacting the priest or the religious community to whom the stipends are to be willed, and coming to an understanding with them. Above all, a person should not leave a sum of money for Masses to be said in perpetuity or over a long time without first consulting the bishop or pastor or religious superior to whom it will be consigned.

The Catholic Church needs the generosity of the faithful to keep up its works of charity, education and worship. Hence, it is most commendable for a Catholic, when he realizes that death may soon strike him, to will some of his estate to the Church's works of charity, education or worship. Unfortunately, relatives sometimes contest a legacy of this kind because some technicality was lacking. A good Catholic lawyer can do his part toward aiding the Church and religion to obtain the full benefit of such gifts by equipping himself to draw up a will the terms of which are clear and incontestable.

REPENTANT THOMAS

ST. THOMAS betrayed Christ by doubting His resurrection in spite of the testimony of the other Apostles who saw and talked to Him. When the Lord appeared again and Thomas was present, Christ said to him: "Let Me have your hand..."

He invited the doubting apostle to touch Him and heal his soul. He did not want him to be afraid of Him and to keep at a distance from Him.

Christ acts in these days like that too... He wants all men, good and bad, to come to Him. They who shy away from Christ hurt Him.

Why should they fear to approach their Savior Who shed His blood for their salvation? Is He not awfully kind and good? Don't we have His assurance even when we approach Him with sins on our souls: "He who comes to Me I will not drive him away."

Once tabacco was often used as a treatment in skin diseases, burns and some infections, including even the common cold.

PURGATORY

THE Catholic Church is rich in her experience with souls not only on the earth but in Purgatory and in Heaven, an experience that reaches over a period of nineteen hundred years. Enlightened by the Holy Ghost she has taught the existence of Purgatory from the very times of the Apostles and embodied her faith in her liturgy, and she does not have to depend solely upon the teaching of tradition and the fragmentary references to the existence of Purgatory in the Old and the New Testaments, but time and time again souls in Purgatory have been permitted to appear to certain members of the Church on earth, asking and soliciting prayers, particularly the celebration of the Mass, for their release from their sufferings and the speeding up of the day when they might enter the Gates of Paradise and attain to the Beatific Vision. Volumes have been written on the subject, but here are a few apparitions related by the Saints.

1) We begin with the famous case of the Monk Justus, a Benedictine, Contemporaneous with Pope Gregory the Great, and a member of his own Benedictine Monastery in Rome. St. Gregory tells in his "Dialogues" that he caused thirty Masses to be said on thirty consecutive days for the repose of the soul of Justus, who had died in his Convent of St. Andrew on Mt. Coelius in Rome. At the end of the thirtieth Mass the deceased appeared to his brother Copiosus, who had assisted him as a physician in his last illness, and announced that he had been delivered from the flames of Purgatory.

2) St. Theresa of Avila, the Reformer of the Carmelites, was one of those Saints permitted by God to expiate in a measure by her prayers and penances the sufferings of the souls in Purgatory and to obtain in many instances their release from their sufferings and entrance into heaven. We quote from her own writings: "I received tidings," she says, "of the death of a Religious who had formerly been Provincial of that province, and afterwards of another. I was acquainted with him, and he had rendered me great service. This intelligence caused me much uneasiness. Although this man was commendable for many virtues, I was apprehensive for the salvation of his soul because he had been Superior for the space of twenty years, and I always fear much for those who are charged with the care of souls. Much grieved, and fearing for his soul, I went to an oratory; there I conjured our Divine Lord to apply to this Religious the little good I had done during my life, and to supply the rest by His infinite merits, in order that his soul might be freed from Purgatory. Whilst I besought this grace with all

the fervor of which I was capable, I saw on my right side this soul come forth from the depths of the earth into heaven in transports of joy. Although this priest was advanced in years, he appeared to me with the features of a man who had not yet attained the age of thirty, and with a countence resplendent with light."

Again—"A Religious of my community, a great servant of God, had been dead not quite two days. We were saying the Office for the Dead for her in choir, a Sister was reading the lesson, and I was standing to say the versicle. When half of the lesson had been said, I saw the soul of this Religious come forth from the depths of the earth, like the one of which I have just spoken, and go to Heaven."

3) St. Louis Bertrand of the order of St. Dominic was resident at a Dominican convent in Valencia, Spain, in the year 1557, when a plague broke out in that city. A Religious of the community, wishing to prepare himself fervently for death, made a general confession of his whole life to the Saint; and on leaving him said: "Father, if it should now please God to call me I shall make known to you my condition in the other life." He died a short time afterwards and the following night appeared to the Saint. He told him that he was detained in Purgatory on account of a few slight faults which remained to be expiated, and begged the Saint to recommend him to the community. St. Louis communicated the request immediately to the Prior, who hastened to recommend the soul of the departed to the prayers and Holy Sacrifices of the brethren assembled in chapter. Six days later a man of the town, who knew nothing of what had passed at the convent, came to make his confession to Father Louis, and told him that the soul of the Religious had appeared to him. He saw, he said, the earth open, and the soul of the deceased Father come forth all glorious; it resembled, he said, a resplendent star which rose through the air towards Heaven.

4) In the Life of St. Magdalen De Pazzi, written by her Confessor, we read that one of her Sisters in Religion had died sometime previous, when the Saint being one day in prayer before the Blessed Sacrament, saw issue from the earth the soul of that Sister, still captive in the dungeons of Purgatory. She was enveloped in a mantle of flames, under which a robe of dazzling whiteness protected her from the fierce heat of the fire; and she remained an entire hour at the foot of the altar, adoring in inexpressible annihilation the hidden God of the Eucharist. This hour of adoration, which Magdalen saw her perform, was the last of her penance; that hour passed, she arose and took her flight to Heaven."

Some year ago I conducted a Mission to non-Catholics in the Church of the Holy Angels in Chicago, and while there one of the Fathers told me of an experience he had with a young woman who came to the rectory and told him that her sister who had been run down by a truck while crossing the street in St. Louis, had appear-

ed to her in distress, telling her that she was in Purgatory as a result of five dollars that had been loaned to her by a Lutheran girl and which she had never paid back. She asked her sister to make restitution for her. The Pastor, at the request of the girl, called himself at the address given and learned that the girl was employed as a servant in a Jewish family, but was out at the time. He requested her to call at the Rectory, which she did some days afterwards, and she confirmed the truth about the loan and accepted payment. She was so impressed by the incident that she later took instuctions and became a Catholic, dying some years afterwards in California.

5) Sometime ago I met a certain Monsignor on the train, who was returning from a trip around the world.

During our conversation he told me of a priest in Canada, with whom he was personally acquainted, and he vouched for the experience. This priest was sitting one evening in his study at the Rectory when there appeared before him one of his parishioners, a lady that had died sometime previously. She pointed with her finger towards the mantlepiece, saying nothing. When the apparition vanished he looked over the mantlepiece, but found nothing to explain the strange gesture. A few days later again the disembodied soul of his parishioner appeared as before and still pointed to the mantlepiece. Aroused by this second appearance he took down an urn in which was assembled a collection of odds and ends that had been deposited there from time to time. Among the contents he discovered an envelope addressed to him, the Pastor, but which had never been opened. He found it contained a sum of money with the request that Masses be said for the deceased parishioner, who had twice appeared before him.

Some years ago I conducted a Mission for children at St. Anthony's Franciscan Church, Thompson Street, New York. During the Mission, one of the Fathers told me of something that happened in Alleghany, New York, where the Franciscan Fathers have a monastery. A Lay Brother who had charge of the cemetery, died. Sometime later he appeared to one of his confreres in the monastery and told him that he was detained in Purgatory because he had appropriated on one occasion money that had been paid to him for a grave in the cemetery and which he never reported to his Superior. He begged the prayers of his fellow Friars for his release. The Brother went to the Guardian and told him of the apparition, but the Guardian was sceptical. A few days later the same request. His brother in the flesh went the second time to the Guardian. This time the Guardian took it seriously. The Divine Office was said for the repose of his soul and special Masses offered, and a third time the Brother appeared to thank the one that had interceded for him —for now he was released from Purgatory and about to take his flight into Heaven.

I will conclude with Theresa Neumann, the Stigmatist of Konnersreuth, Germany, who has been permitted to visit Purgatory in spirit and through her prayers and sufferings to release, like St. Theresa of Avila, a goodly number of souls from Purgatorial torments. We have time to give only one instance. Rev. Fr. S. a Bavarian Religious, and well-known preacher, died in his monastery on January 8, 1929. Theresa had seen his soul in the flames of Purgatory and she volunteered to undergo penance for his release. She suffered in consequence great physical agonies. A few days later, in presence of Father Naber, the Pastor of Konnersreuth and another witness, the Stigmatist suddenly called out from her bed of pain: "The Reverend Father S. comes! The Reverend Father S. comes!" He thanked Theresa for his release from Purgatory and then she saw his soul enter heaven, where his Father and Mother met him. This statement is taken from the "Annals" of Friedrich von Lama, whose **Chronicles of Theresa Neumann** are well known, both in Germany and America.

WHO IS MY NEIGHBOR?

It is now almost forty years since I was training at a school for nurses in one of the western states. One night a burly Negro was brought into the emergency ward, with a bullet so close to the heart that the doctors could not operate. He had been shot in the act of hi-jacking. At most he had but a few hours to live.

But he rallied. His strong constitution kept him alive for ten days. One evening as I listened to him moaning I took my pearl rosary and wound it round his wrist. He made no objection. The nurse who took my place in the morning chided me. "I wouldn't put my beads on his arm," she said. "He won't harm my beads," I told her, "and they may do him some good."

The days wore on... until word came that my mother had passed away in Montreal. I had to leave at once. Hastily I packed and bade farewell to all, including my Negro patient. I shall never forget the way he clasped my hand, the tears streaming down his cheeks. "Miss," he mumbled, "I want to be a Catholic like you." I told him I would send the chaplain in to see him, and that on the way home to my mother's funeral I would pray for him.

I had a two-hour wait at the station before the train for Montreal was "made up." I phoned the night nurse at the hospital, as I had not had the chance to bid her goodbye. "Goodbye," she said, "and may God protect you. I have just sent your poor Negro to Heaven... with your rosary around his wrist. He was baptized a few minutes before."

SOVIET EQUITY

The description of Premier Khrushchev's dacha, where Vice-President Nixon was an overnight guest, gives us a macabre feeling of relief that Communist bosses are not above a little self-gratification. The cream-colored hideaway, a half hour's drive from the Kremlin, is equipped, it seems, for luxury living. Pathways, palms, and patios are only a few of the appointments. Pleasure boats, rose gardens, fountains, and five summer houses along the river bank provide the extra touch. The Communist system gives each man what he needs, and Khrushchev obviously needs more than the millions of Russians who live four and five to a miserable room. Incidently, a twelve-foot concrete wall keeps the public away from K's villa.

YOU MUST BECOME A SAINT

by
John McCormick,
C.Ss.R.

YOU probably won't be canonized, but at some times haven't you almost persuaded yourself that it will be enough for you merely to save your soul, to escape hell, just to get over the heavenly fence without any extra effort? Are you one of those Catholics, who sees in his faith nothing more or less than a certain guarantee of escape for a miserable eternity? Are you one of those smug, self-satisfied Catholics who boasts that you are no worse than your neighbor, that you have no desire to displace the Saints from their thrones on the altars? You forget that YOU MUST become a Saint.

There's a psychological reason for this statement. It's human nature to fall short of our ideals, our objectives.

1) To save our souls, therefore, we must aim to do more than that. If you are determined merely to save your soul, just to avoid mortal sin, to do only the absolutely necessary, then you will almost surely not save your soul.

Shooting for heaven is much like shooting at a target. You have to aim higher than your target if you hope to hit it.

The man who walks just as close as he can to fire without burning his clothes will finally be burned. The child who creeps just as close as he can to the bank of the river, without falling in, will almost certainly finally fall in. The driver who drives just as fast as he can, maintaining a hair's breadth distance from the police or an accident, will end up either in an accident or in jail. The man who drinks just up to drunkeness, without getting drunk, will soon find himself drunk.

So, too, the man who walks through life, balancing himself neatly on the brink of hell, resolved not to tumble in, will probably soon fall in. This is the psychology of St. Paul: "He who thinks himself to stand, let him beware lest he fall."

●

2) There is also a theological reason for this more serious attitude towards sanctity. Our salvation does not depend either entirely, or even chiefly, on us. It depends on the grace of God. God must give His grace, both to will and to accomplish. In fact we cannot have even a good idea except by the grace of God. A prayer, an act of self-denial, a good confession or communion, an act of charity—all are the effects of God's grace operating in our souls.

Now God expects this divine life of grace, which He gave us at Baptism, to grow and to develop. He wishes it to reach maturity, not to remain stunted, immature, fruitless: Our love for Him is not to remain a child's love. It must grow up. God expects more of us than the mere avoidance of hell. He expects us to love Him with our whole heart and mind and will. He expects us to strive to be perfect: "Be perfect as your heavenly Father is perfect."

This is what Mary meant by her phrase in the Magnificat: "He has filled the hungry with good things, and the rich He has sent away empty." Her words are an anticipation of her Son's beatitude: "Blessed are they who hunger and thirst after justice." The good things to which Our Lady refers are not physical things—steaks, apple pies, money, prosperity. The hunger of the blessed is for justice, that is, for holiness. And what is holiness? **Holiness** is perfect love and service of God.

Means to Sanctity

This, then. is Mary's advice. To reach heaven we can not be satisfied with merely avoiding hell. We must appreciate heaven enough to work for it, to **hunger** and **thirst** after **justice.** Many would like to be holy, if it did not take any effort. Just as many would wish to be artists, if it did not take so much hard training. No, holiness is not something that will just happen to us. Heaven is not something that will just fall into our laps. We must seek them, desire them, work for them seriously and concretely.

Sanctity, therefore, is not merely for priests and sisters, for the convent or monastery. Sanctity is for everyone. For you. For the businessman and housewife, for husband and wife, for parents and children. But how can the ordinary person become a saint, be perfect? How can you? Obviously, it will not be the work of a day,

a year—it will not be simple. But there are a number of simple, easy-to-understand rules which can be laid down—and which can be practiced.

●

1) And the first of these rules is that of **knowledge.** One cannot love something which he does not understand. To love God, to love Christ, we must know them. This demands of us meditation, the reading of spiritual books, the making of retreats and missions, the reading of Catholic literature, listening to sermons. In such various ways, the thoughts of Christ, the teachings of Christ, must become the daily nourishment of our minds.

3) But knowledge is not enough. The devils were angels, with brilliant knowlegde, yet they do not love God. And, therefore, there is a second rule of sanctity. It is the rule of **love.** Knowledge must lead to love, to personal contact with Christ through prayer. We must meet Him heart to heart in the Eucharist, in Holy Communion, in Mass and visits to the Blessed Sacrament. Our Lady's rosary must be a chain binding us to her Son. It is this personal contact of prayer in which sanctity really consists.

3) But because love can be destroyed, there must be a third rule. It is the rule of **vigilance.** We must hunger and thirst after justice. But because we are human, because we are weak, we must constantly be on guard. This means a constant fight against sin—mortal sin and venial sin. This means constant self-denial. We must be ready to sacrifice whatever encroaches upon our love for Christ. Even though it be other loves, even though it be ourselves.

●

These are the three rules of sanctity: the rule of knowledge, the rule of love, and the rule of self-denial. These are the good things of which Our Blessed Mother speaks in her Magnificat: "He has filled the hungry with good things, and the rich He has sent away empty." These are the good things after which we must hunger, if heaven is to 'happen to us.' For if you would enter the kingdom of heaven—YOU MUST BECOME A SAINT.

ST. JOSAPHAT WAS NOT AFRAID OF DEATH

THE adversaries resorted sometimes to violence, killing a few defenders of the Union. Josaphat was grieved over these un-Christian outbursts of religious fanaticism. On one occasion he confessed to Basil Khotelsky: "If only my superiors would release me from my office as bishop and send me to Kiev, I would gladly die and sprinkle the barren field with my blood if it would only produce historic fruit."

Kiev was the centre of the opposition to the Union of our Church with Rome. Once St. Josaphat said to Emanuel Kantakuzen: "Let us go to Kiev and spread the Union there". Emanuel replied that he would not like to die there, to which our Saint exclaimed: "We will reach heaven the sooner."

God was preparing St. Josaphat for martyrdom, because the cause of God must be imbued with tears and blood before it brings forth fruits.

You are never alone if you bear about with you the Temple of God wherever you go.— St. Cyprian (d. 258).

DON'T WORRY ABOUT YOUR TENSION

NORMAL tension is not a disease to cause untold physical and mental damage. It is instead a blessing to men. Without it no work could be done, no progress pushed ahead, no problems solved.

Normal tension is a natural effort of our organism when it is mustering its strength to cope with a difficult situation.

Pathological tension instead, although fairly rare, is bad for men. This is an exaggeration of normal tension. All that is needed is a technique for relaxing.

When a serious problem comes up, men get anxious. It's natural. There is nothing to worry about. This is only our way of reaction to the primitive instinct: "Fight or flight."

Normal tension turns our entire nervous system into high gear, readying it for action to tackle the problem.

Normal tension will subside and man will return to a normal state of relaxation, the pathological will not. This makes the difference. For normal tension is self-limiting. It does not continue after man needs it.

Pathological tension instead continues on and on, long after the emergency which caused it has passed. In such cases a physician should be consulted.

●

Use these means to beat tension:

1) Stand up and breathe deeply, three times, very slowly. At the end of each exhalation hold your breath as long as possible. After this you'll feel much calmer and relaxed.

2) Sit down and let your head drop forward. In about a minute raise one arm and drop it in your lap as it were a limp rag. Do the same with the other arm.

Then let your legs go completely limp. Do the same with your stomach muscles. Stay so for 10 minutes. It will relax your muscles, especially when you were tense for several hours.

3) Shift into low gear. Leave hard work for a while and read something light, watch TV or do some manual work. This kind of work will change your mental set.

4) Take a break for five minutes every hour. Thus you will prevent tension to develop fully.

5) Rationalize the causes of tension, think of people you like, the achievements you made. Judgement and reason will help you relax.

★ SPARKS FOR THOUGHT

Some people are strange creatures. Tell them that there are billions of stars in the universe, and they will believe. Put up the sign saying "Fresh paint", and they will not believe till they investigate it by themselves.

The best thing for you is to keep your mouth always shut, because if you talk about yourself, you're a bore. If you start talking about others, you may easily slip into gossiping.

SPARKS OF HUMOR

Manager to stenographer: "Use your head, please."

Stenographer: "Why, sir?"

Manager: "Because it's the little things that count here."

Hunter Jack: "It's quite late and we haven't killed one single duck."

Another hunter: "Yes, dear, let's miss a couple more and go home for supper."

Wife: "Mike, did you see that Kathy has a dress just like my new one."

Husband: "So what, let her have it." Then he thought for a while and added; "Does this mean that you want another one?"

Wife: "Not necessarily, but I guess it would be cheaper than moving?"

One day last summer a burly bum came hiking up the road to a farmhouse gate. He stopped and asked the farmer's wife for a handout.

"Open the gate and come right into the yard," said the farmer's wife.

The bum gazed pensively at the watchdog that stood in the yard, and the watchdog watched the bum.

"Oh, come on in," repeated the farmer's wife.

"Er, what about your dog, ma'am, will he bite?"

"I don't know. I only got him this morning, and that's what I'm trying to find out."

Stranger: "Mister, do you have a criminal lawyer in town?"

Native: "We think we have, but we can't prove it."

Overheard telephone conversation:

"Of course, I wouldn't say anything about her unless I could say something good. And, oh boy! is this good!"

An Irishman was seated in a train beside a pompous individual who was accompanied by a dog.

"Foine dog ye have," said the Irishman. "What kind is it?"

"A cross between an Irishman and an ape," replied the man.

"Sure and its related to both of us," the Irishman replied.

Sophie to her boy-friend who had overstayed his visit and would not take any hints that it is time to go: "You know, Freddie, my father always takes things apart when they don't go."

"Well, so what?"

"Well, you might just as well go."

When one time a man got up to speak at a luncheon of a certain company he asked the president, "How long shall I speak?"

"Take as long as you like," replied the president cheerfully, — "we all leave at 1:30."

Perfect Solution to Marriage Difficulties:

Mr. and Mrs. Smith lived happily and contentedly. Never a harsh word between them. A neighbor became curious and asked Mr. Smith, "How do you do it?"

"You see, in the morning 'I' do what she wants; and in the afternoon 'she' does what she wants."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N .Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 11.
Рік XXXI, ч. 11.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Святий Великомученик Димитрій — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Ап. Молитви, Листопад 5
Неоцінений Скарб — о. Р. Хом'як, ЧНІ. 8
Душі в Чистилищі 9
Страх перед 1960 роком — о. М. Щудло ЧНІ. 12
В день Першого Листопада 15
Хотів би ти знати? 17
Листопадовий Зрив 20
Трохи надуми — В. Буженко 23
Чи ти знаєш? (Do You Know?) 24
Не жалую — М. Щ. 26
Соціяльне життя католиків 30

Saint Josaphat and suffering — M. Schudlo, CSSR. 33
Archbishop Slipyi again under Red arrest ... 37
Two documents of Freedom — A. Zaharychuk 38
CatholicEtte ... John Zubaly 39
The Scapular Promises ... R. J. Miller, CSSR. 40
It's Terrible ... Theo. Bleech 45
I'd like to know ... 48
The Bride of Christ ... 50
Your Place in Life ... M. Schudlo, CSSR. 51
Problems of Professional People — Very Rev. F. T. Connell, CSSR. 54
Purgatory ... 56
You must become a Saint — John McCormick, CSSR. 60
Don't worry about your tension ... 63
Sparks of Humor ... 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1959
DECEMBER

REDEEMER'S

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ПАВЛО ГОЙДИЧ

VOICE

КОЛИ НАРОДИВСЯ ХРИСТОС?

о. С. Шавель, ЧНІ.

НЕ знати точно коли Христос народився. В св. Письмі маємо дві згадки, а саме: текст Св. Матвія (2, І, 15), де він згадує про панування короля Ірода в Палестині, а передовсім про Його смерть, що мала наступити після народження Христа. Другий текст Св. Луки, в якім є згадка про перепис населення, що мав відбутися у Палестині тоді, коли владу над Сирією мав Квіріній (Лук. 2, 1-20). Щоб означити рік народження Христа, дуже важливою є дата смерти короля Ірода, тому від неї розпічнемо.

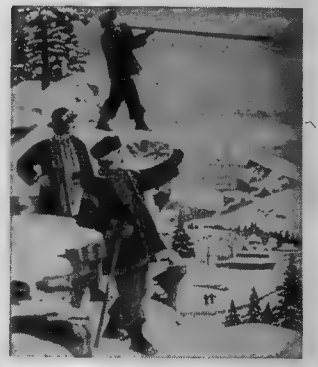

Коли помер король Ірод?

Одинокий історик, що оповідає про смерть короля Ірода, це жидівський письменник Йосип Флявій. Одначе він не говорить докладно про рік, коли Ірод помер, лише подає деякі вказівки, що з них можна заключити, коли король Ірод помер. Йосип Флявій подає докладно рік, коли римський сенат проголосив Ірода королем, а також час, як довго він був королем. Рівнож той сам історик подає роки, коли скінчили царювати три сини Ірода. З цього можна означити, коли то помер Ірод.

Відомо нам з історії, що Антигон, син Аристобула II, прохав 712 р. від заложення Риму (42 перед Христом) помочі Партів, щоб прогнати з Палестини синів Антипатра, що їм 63 р. перед Христом передав власть над Палестиною Помпей. Дійсно Парти, зайнявши Сирію, Фенікію і Палестину, зробили Антигона королем у Єрусалимі при кінці місяця грудня 714 (40 р. перед Христом). Коли про це довідався Ірод, він сейчас поїхав до Риму, хоч була прикра пора року і звичайно тоді подорожі не відбувалися, та просив помочі Антонія і Октавіяна. Вони представили цілу справу римському сенатові і він проголосив Ірода королем Палестини при кінці грудня 714 р. (40 перед Христом). За тиждень Ірод повернувся до Палестини, одначе в Єрусалимі царював тоді Антигон, що його поставили Парти. Щойно 9-го червня 716 р. (38 перед Хр.) вдалося проконсулеві Сирії Бассові прогнати Партів. Коли римський сенат позволив Бассові відбути тріюмфальний візд до міста Риму, він поїхав до Італії, а на його місце прийшов до Сирії ставленник Антонія Сосій, що мав помагати Іродові прогнати з Єрусалиму Антигона, що його сенат римський проголосив ворогом римського народу.

Три роки після своєї номінації

на короля Палестини Ірод спільно з проконсулем Сосієм здобув місто Єрусалим від північної сторони правдоподібно в місяці жовтні (6-ого жовтня, каже Кутлер (717 р. 37го перед Христом). Відтоді Ірод став дійсним королем Єрусалиму, бо перед тим був лише титулярним. Дійсним королем був Ірод 34 роки, як це рахують жиди, бо дійсно час його панування був лише 33 роки і 6 місяців. Коли додамо ці роки, будемо мати дату смерти Ірода цебто 750 р. від оснування Риму. Цю дату встановлено ще і іншим способом, а саме рахуючи роки панування синів Ірода, та вкінці екліпсою, що мала бути в Палестині дня 4-ого березня 750 р. Коли вдалося з певністю установити рік смерти Ірода, полишається докладніше означити рік народження Ісуса Христа. І тому вчені знавці Св. Письма почали шукати, скільки місяців перед смертю Ірода прийшли царі, щоб поклонитися новонародженому Христові?

Читаючи Св. Матвія бачимо, що коли царі прийшли поклонитися Христові, король Ірод ще перебував у Єрусалимі, та навіть добре чувся, бо сам хотів іти до Вифлеєму поклонитися народженому Христові. А знаємо, що Ірод почав хворувати в цьому часі, коли вислав послів до Риму, щоб оскаржити свойого сина, Антипатра. Посли повернули з Риму пару днів перед смертю Ірода, що мала бути в перших днях квітня 750 р. від оснування Риму. Звичайно подорожі морем не відбувалися в цих часах від 11 листопада до 10 березня, бо це був час т. зв. "замкненого моря." З цього слідувало б, що недуга Ірода розпочалася ще в місяці вересні або жовтні 749 р. і що тоді він вже був покинув місто Єрусалим і поїхав до Єрихону. Отже царі прийшли, щоб поклонитися Христові принайменше кілька місяців перед смертю Ірода. Невиключені два роки часу від приходу царів до смерти Ірода, хоч дуже можливо ці два роки треба так розуміти, як їх рахували жиди.

Інше питання не віднайти, скільки часу проминуло від народження Христа до приходу царів, що прийшли поклонитися Христові?

Насамперед мусимо прийняти, що Пресвята Родина сорокового дня після народження Христа занесла Ісуса до єрусалимського Храму, щоб Його там пожертвувати Господеві. Знавці Св. Письма завважують з цього случаю, що Св. Йосип склав тоді жертву, одначе жертву вбогих, цебто Пресв. Родина ще не одержала дарунків від царів, які щойно пізніше прийшли, щоб поклонитися новонародженому Месії. Царі привели отже з собою певно і жертовній у єрусалимськім храмі, отже коли вже проминуло 40 днів від народження. Як багато часу проминуло від пожертвування Христа у храмі до приходу царів, не можна точно означити. Всетаки здається, що, після пожертвування у храмі Св. Йосип пішов до Назарету (Лука 2, 39) і там остав деякий час, щоб полагодити всі важливіші справи, а щойно тоді повернувся до Вифлеєму, де остався аж до приходу царів, та звідтіля був приневолений злобою Ірода тікати до Єгипту. Давні церковні писателі приймали, що царі прийшли, щоб поклонитися Христові два роки після народження Христа. Це приймають також деякі модерні автори, одначе більшість навчає, що царі прийшли поклонитися Христові около десять місяців після народження.

Святий Йосип мусів мати свій дім у Вифлеємі і там прийшли царі з далекого Сходу, щоб поклонитися новонародженому Христові. Після відвідин царів Св. Йосип мусів поспішно тікати до Єгипту. Не легко означити, як довго перебувала Пресв. Родина в Єгипті. Знаємо, що по смерті Ірода, яка наступила перед Пасхою (II квітня) 750 р. сини Ірода поїхали до Риму, щоб одержати потвердження тестаменту Ірода. Август нескоро потвердив цей тестамент, тому що 8 тисяч римських жидів робили все, що могли, щоб Палестина перейшла під безпосередню власть Риму. Накінець Август потвердив тестамент Ірода щойно влітку 750 р. Деякі кажуть, що сини Ірода чекали в Римі на вислід справи 4 місяці. Коли ж після смерти Ірода Св. Йосип повернувся до свого дому у Вифлеємі, в Юдеї царював вже Архелай, що добився у Римі свого права. Пресв. Родина осталася в Єгипті принайменше один рік, якщо не більше.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ
КИР ПАВЛО ГОЙДИЧ, ЧСВВ.

1888 р.—ур. в Пелканах на Закарпатті.
1926 р.—стає адміністратором пряшівської єпархії.
1927 р.—дістає номінацію і єпископські свячення.
1939 р.—стає адміністратором мукачівської єпархії.
1940 р.—стає єпископом ординаріем пряшівської єпархії.
1950 р.—большевики арештували його за те, що відказався зрадити католицьку віру та перейти на московське православ'я. Відтоді посьогодні мучиться за Христа і вірність Його видимому заступникові на землі. Преос. Гойдич, це один з визначних модерних мучеників.
На многая літа, Владико!

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

П. Ч.

МОЛИТВА ЗА ПЕРЕСЛІДУВАНИХ

(Намірення Апостольства Молитви на грудень)

СЕМІНАРИСТИ відвідали Папу Пія IX. Він поставив їм питання: "По яких знаках можна пізнати, що католицька Церква є дійсно Христовою Церквою?" Семінаристи відказали так, як їх вчили в семінарії: "Христова Церква має оці познаки: вона є одна в вірі та моралі, свята, вселенська й апостольська!" Папа всміхнувся і проказав: "Ви забули ще одну познаку: 'Христова Церква буде завжди переслідувана!' " Переслідування це блаженна спадщина, що Спаситель полишив Своїм вірним: **Як мене переслідували, то й вас будуть переслідувати!** (Ів. 15, 20).

Не дивно, що промовляючи до народу, Христос закликав: **Блаженні ті, що переслідують їх за справедливість, бо їхнє є Небесне Царство!** (Мт. 5, 10).

Трудно в світі знайти другий нарід, що б так сильно й так багато натерпівся за вірність Христовій Євангелії та зазнав стільки переслідувань за віру як український нарід. Зачинаючи від зарання християнства наші предки страждали за віру від татарів, потім від турків, а найбільше від псевдо-старшого "брата", російського народу.

Кожне християнство, що хоче бути українським, коле в очі Москву, яка намагається пожерти наш нарід. Не дивниця, що Москва безмилосердно переслідує **українське** православя нарівні з українським католицтвом. Сибір засіяний кістьми мучеників за віру, чи вони українці католики чи православні.

Проте куди жорстокіше Москва лютує проти українського католицтва, бо його більше боїться ніж православя. Москва знає, що католицтво не схилиться перед насиллям і не стане засобом московського імперіялізму та винародовлення нашого народу. Тому навіть червона, безбожна і матеріялістична Москва стане в потребі до помочі "православним" москалям і подасть їм "руку", щоб скоріше знищити українське католицтво, як це сталося в 1946 р., коли московська червона поліція разом з патр. Алексієм назовні знищила Церкву в Західній Україні.

Переслідування нашої Церкви це напевно велике нещастя, якщо дивимося на цю справу людськими очима. Проте в Божих плянах гонення католицтва в Україні має якесь завдання, бо ніщо в світі не діється проти Божих плянів. Бог потрапить навіть зло повернути на добро тим що з підчиненням Божій волі приймають свої страждання.

Україна 20-го століття, що зветься безбожницьким і матеріялістичним, має тисячі славних мучеників і мучениць, які воліли стратити все, але не відреклися віри та не зрадили Христа.

Теперішнє гонення католицької Церкви в різних країнах, куди сягає понура тінь молота і серпа, це страшна проба для бідних переслідуваних людей. Є небезпека, що слабші одиниці можуть заломатися, зневіритися й бодай назовні піддатися ворогові, відрікаючись хресних обітів: **Служити Христові та вірити в Нього!"**

Гонені, заслані на Сибір і увязнені по тюрмах християни Червоної московської імперії це безперечно герої і героїні. Нажаль людина, хоча б яка сильна, інколи може заломитися. Їй потрібно Божої помочі. Ось тому місяць Грудень призначений на молитву за гонених християн. Молитва виєднює душам силу і бодрість відважно двигати хрест переслідування і кріпко держатися віри, споглядаючи на "Звершителя віри, Ісуса, що замість радости, яка була перед Ним, перетерпів хрест, не звернувши увагу на сором, і так засів по правиці Божого престола!" (Євр. 12, 2).

Християни, що проживають у вільнім світі, повинні помагати своїм страждучим братам і сестрам, які своїм засланням і кайданами голосять Христа тим, що переслідують їх. Приклад геройства, який виказують наші і інші мученики, дуже могутньо діє на гонителів. Один наш священик, що пів року терпів жахливі тортури від мосалів у Західній Україні, оповідає, що раз його мучителі отак відозвалися до нього: "Батюшка, ти маєш віру!"

Не тільки молитвами слід помагати гоненим по світі християнам. Треба помагати їм своїми саможертвами, приймаючи з любови до Бога щоденні хрести, хвороби і всякі інші недомагання та жертвуючи їх за тих, що до **крови** мучаться за святу віру.

Їхнє мучеництво злучене з жертвами, покутами і молитвами християн вільного світу це той духовий динаміт, що скоріше чи пізніше розсадить червону тюрму народів і приверне мир та свободу гнобленим націям. Що більше будуть вони гонені і що більше будемо помагати їм своїми покутами і молитвами, то скоріше повернеться в купу пороху червоний бовван московського імперіялізму.

Місійне наміреннянагрудень: "Правдиве зрозуміння значення Христового Різдва і поворот людей до Христа в Азії та Африці."

Святий Августин каже до священиків: "Якщо любите Бога, старайтеся привести всіх до Його любови". Хто дійсно любить Бога, той щосили намагається притягнути всіх до Його любови, запрошуючи їх словами пророка Давида: "Величайте зо Мною Господа і прославляймо разом Його йменння". Священик, що любить Бога, всюди заохочує людей любити Його: на проповідальниці, в сповідальниці, на публичних сходинах і в приватних домах, кажучи: "Браття, любім Бога, прославляймо Його йменння словами та ділами!"

Іспит сумління на закінчення року

о. М. Шудло, ЧНІ.

ПРИ кінці року бизнесмени роблять обрахунок свого бизнесу, щоб бачити, як іде їх бизнес. Якщо доходи перевищають розходи, то вони чуються задоволені та кажуть: "Богу дякувати, цього року мені добре йшов бизнес. Дай, Боже, щоб так воно було й на другий рік!"

Якщо ж розходи перевищають доходи, то бизнесмени чухаються в голову та сумно кличуть: "Біда, цього року мій бизнес пішов удолину, бо я мав більше розходів аніж приходів. Дай Боже, щоб на другий рік було краще!"

Досконаліть нашої душі та вічне спасіння це найважніший бизнес кожного чоловіка, що проживає на світі, бо Христос каже: **Яка ж користь людині, що здобуде цілий світ, а занапастить свою душу? Або що дасть людина взаміну за свою душу?** (Мар. 8, 36-7).

Отож при кінці Старого року треба зробити духовний балянс, щоб зобачити, як стоїть бизнес наших душ. Чи наближаємося до Бога чи віддаляємося від Нього? Чи йдемо до неба чи віддаляємося від нього? Чи йдемо вперед у християнському житті чи цофаємося назад?

Хто ж віддаляється від Бога? Хто цафається назад? Хто занепадає в християнськім житті? Що спиняє духовний зріст, який повинен відтворити в наших душах образ Божого Сина, до якого мусять вподібнитися всі ті, що бажають дійти до неба?

Ось деякі **перешкоди,** які не дозволяють нам бути дійсними Божими дітьми:

1) Малодушність

Малодушність це брак відваги та охоти до праці над власною досконалістю та спасінням. Хто грішить малодушністю? Ось хто грішить малодушністю:

Той, хто любить бути лінивим у справах душі та в виповненні своїх християнських обовязків і не докладає зусиль, щоб це лінивство перемогти.

Хто виправдує свої гріхи людською слабістю або злою звичкою, якої не хоче поборювати.

Хто не хоче використовувати даних йому нагод, щоб робити добро, приступати до Святих Тайн, молитися та помагати своїм ближнім.

Хто марнує час на пусту балачку, пиятику та інші витребеньки.

Хто знеохочується труднощами, від яких ніхто в житті не є вільний. Такий чоловік подібний до тих двох дядьків, що випливли човном на озеро. Раптом зірвалася буря і перевернула човно. Один дядько став боротися з хвилями, щоб дістатися до берега. Але другий, який був лінюхом, звернувся до нього та промовив: "Ех, куме, до берега далеко. Чому маємо мучитися? Спускайся радше на дно і будемо мати спокій!"

Малодушна людина, людина, що не хоче працювати над собою, не буде добрим християнином і ніколи не дійде до неба, бо небо не є місцем для лінюхів, але для тих, що борються з власними пристрастями, перемагають диявола та невпинно намагаються усовершувати своє життя. Це можливе для всіх, бо

християнин не трудиться сам. Христос і Божа Мати завжди помагають тим, що звертаються до них за поміччю.

2) Честолюбність

Честолюбність або амбіція це непомірковане бажання вивищення, похвал і почестей. Честолюбність викликала бунт між анголами та спричинила між ними страшну руїну. Мільйони анголів збунтувалися через амбіцію проти Бога та закликали до свого Творця: "Не будемо служити Тобі, бо хочемо бути власними панами!" Люципер зухвало відозвався до Бога: **"Вийду аж на небо, над Божими зорями поставлю мій престол, і засяду на горі між богами!** (Іс. 14, 13).

Щоправда, нема таких людей, що обманювали б себе, ніби вони годні зрівнятися з Богом, все-таки є люди, навіть християни, які в щоденнім житті руководяться амбіцією, що дуже не подобається Богові та віддаляє їх від Нього та стягає на них його прокляття, бо Бог противиться гордим, а покірним дає ласку та обсипає їх прерізними благословеннями.

Хто ж грішить амбіцією? Амбіцією грішить той, хто надмірно любить гроші та намагається всякими, дозволеними і недозволеними засобами здобути їх. З чого ж походять шахрайства по бизнесах, крадежі по домах, грабунки банків, напади на невинних людей як не з бажання мати гроші за всяку ціну?

Грішить амбіцією, хто не дає своїй родині того, що потрібне для щоденного прожитку, щоб за так заощаджені гроші купити речі, які схлібляють амбіції, бажанню вивищити себе понад інших. Хіба нема таких чоловіків, які купують собі дорогі автомобілі, щоб пописуватися перед приятелями та знайомими, але для жінки та дітей не мають ні сотика, щоб купити їм речі конечні до життя? — Чи бракує в світі жінок, які докучають своїм чоловікам, щоб купували їм футра, сукенки та всякі інші речі, на які не вистачають його заробітки? Хіба невідома нам усім історія цієї жінки, що заявила своєму чоловікові: "Моя сусідка має новий плащ!" — Чоловік поглянув на жінку та всміхнувся: "Ну, і що з того, що має? Нехай собі має!" Жінка скипіла гнівом: "Я мушу мати таку саму сукенку!" — На це чоловік відказав: "Але ж це дуже дорога сукенка!" Жінка не піддалася: "Хоч вона дорога, то всетаки коштуватиме тебе менше ніж продавати хату та перебиратися в інше місце!"

Грішить амбіцією, хто заздрощає, що іншим краще поводиться ніж йому, бо він незадоволений з того, що Бог дає йому.

Грішить амбіцією, хто намагається запевнити собі працю, уряд, посаду та гідність, до яких не має здібностей і потрібного знання.

Грішить амбіцією той, хто бажає, щоб за кожне діло вчинене для громади чи для ближнього всі вихваляли його за добре серце. Якщо громада не хвалить його, то він перестає працювати, бо каже: "Для таких невдячних не варта трудитися!" Такі люди забувають, що єдина похвала гідна християнина це похвала, яку дає людям Бог, бо похвала людська не чинить нас ліпшими християнами, ба й нерідко робить нас гіршими тому, що спричиняє гордість, а гордість це дорога до упадку.

3) Брак Характеру

Характерність це прикмета ду-

ха, яка дає людині силу завжди та всюди керуватися своїми переконаннями, не лякатися станути в обороні правди, в яку людина вірить і поборювати брехню, яку ненавидить. Характерність це духовна-моральна сила, яка уздібнює людей страждати та навіть умирати за правду.

Скільки ж у сьогоднішньому світі безхарактерних людей, цебто чоловіків і жінок, що стидаються або бояться виявити себе такими, якими вони є в Божих очах?

Грішить безхарактерністю той, хто не має відваги боронити правду та справедливість, хоч знає, хто має правду.

Грішить безхарактерністю, хто зраджує правду та порушує справедливість, щоб запевнити собі добре ім'я між людьми, здобути добру працю, кар'єру чи гроші.

Грішить безхарактерністю, хто повзає перед вищими від себе людьми, перед настоятелями, але за те погорджує нищими від себе та біднішими. Таке поступування зветься снобізмом, а снобами всі погорджують.

Не так поступив один добрий християнин. Заходив до нього сват, який чомусь страшно ненавидів Папу, хоч Папи сам у житті не бачив. Коли тільки зайшов до свого доброго свата, то розмова мусіла зійти доконче на Папу. Тоді вже сипалися на бідного Папу всякі сплетні, зневаги та обчернення. Зразу для чемности добрий сват мовчав, бо думав, що його сват прийде до розуму, але так не сталося. Оттоді добрий сват промовив: "Свату, ви знаєте, що я католик, тому не позволю в своїй хаті зневажати Папу Римського. Я не накидаюся на ваших митрополитів і патріярхів. Прошу вас, лишіть нашого Папу в спокою!"

Сват замовк. За кілька днів знову сват прийшов до свата та давай різати на Папу, прозиваючи його всякими іменами. Добрий сват знову потрапив успокоїти язикатого свата. Не минуло й тижня, а язикатий сват знову зайшов до свата, та давай на Папу... Це вже було забагато для доброго свата. Зразу попрохав його мовчати. Коли ж язикатий сват не хотів мовчати, то добрий сват вхопив його за барки та викинув з хати. Від того часу язикатий сват не заходить до хати доброго свата і не виговорює на Папу навіть, як стрінуться на вулиці. Чому? Бо зрозумів, що добрий сват не був безхарактерним християнином, який дозволить всяким безвірам висмівати те, що йому дороге. Англієць сказав би: **Нема жартів зо сватом.** Хоч добрий сват не дуже делікатно поступив зо своїм сватом, всетаки показав, що має характер і вміє постояти за тим, до чого відчуває любов і що святе в його очах. Сваток язикатий попікся на своїй балакучості, але це напевно вийшло йому на користь, бо навчився тримати язик за зубами та шанувати чужі погляди та віру.

Якщо твоя жінка хоче вчитися їздити автом, то не сперечайся з нею, а радше вступися їй з дороги, бо буде біда.

Песиміст це людина, що бачить усе в чорних кольорах: праця не приносить задоволення; працюєш там, де не любиш; хочеш щадити гроші, а це неможливе; і ніде негоден знайти собі місця, що подобалося б тобі.

НАЙДАВНІШІ УКРАЇНСЬКІ КОЛЯДИ

Святослав Гординський

У НАС часто роблять помилку, сплутуючи колядки з колядами, тобто з тими різдвяними піснями, що їх тепер співають. Тим часом ці останні — це далеко пізніший витвір нашої культури, вони повстали щойно в 17-18 ст. під західнім впливом, і такі ввійшли вони в "Богогласник," виданий з кінцем 18 ст. Ці коляди не мають майже нічого спільного з давніми колядками, що їх краще називати щедрівками. Українські дослідники усної словесности (В. Гнатюк, В. Щербаківський та ін.) не роблять узагалі різниці між колядками і щедрівками. Збереглися вони ще й досі в глухих кутках наших Карпат і на Волині.

Прихід християнства на Україну, що, як відомо, відбувся раніше за офіційне хрещення України-Русі св. Володимиром Великим у 988 р., застав тут уже незвичайно багату пісенну творчість, повязану з усякими старими віруваннями нашого народу. Зв'язані з християнськими святами релігійні обряди не відразу витіснули обрядову творчість поганського періоду. Цей процес ішов ступнею і широкі маси тільки поволі змінювали свої, звязані з старовинними обрядами, звичаї і обрядові форми. Ще на переломі 16—17 ст. Іван Вишенський скаржився на те, що тодішні обрядові пісні зберігають у собі ще багато нехристянського елементу. Це й було зрозуміле: народна пісенна творчість, витворювана цілими століттями, була дуже традиційна і тому абсорбувала нові християнські вартості дуже повільно.

Давні обряди нашого народу, хліборобського в своїй основі, були звязані передусім із господарськими сезонами: оранки, сійби, жнив і хову худоби. Нові християнські молитви, перейманочи давніші пісні, перебирали й деякі риси нашого старого господарського календаря. Це легко помітити. Наприклад, у колядках-щедрівках часом дії є не зима, як це згідно з християнським календарем повинно б бути при різдвяних пісень, а весна. Отак колядки часто згадують про оранку, сівбу стереження саду-винограду, весняні бурі і дощі. Також різні наші звичаї, ось як ворожіння у різдвяний час (кидання зерна, куті) є пережитком давніх магічних культів, що збереглися під зверхньою християнською формою завдяки їй.

Ідучи за клясифікацією Ф. Колесси, одного з наших найкращих знавців пісенної творчости, ми можемо розрізнити в колядках кілька виразно окреслених

тематичних груп. Вони будуть такі:

1. Хліборобські молитви змальовують господарський достаток, величають господаря, пана з багатьма стадами. Господиня є тут також образом щастя й багатства. Після часто порівнює господаря до сонця, його жінку до місяця, а дітей до зірок. Тут відобразилася предковічна ґієрархічна структура українського села.

2. Другу групу творять колядки з мисливськими і воєнними молитвами, що є безперечно відгуком лицарсько-дружинного епосу княжої доби. Тут знаходимо звороти притаманні "Слову о Полку Ігоря," доказ, що воно повстало з того самого джерела. В цих колядках згадуються воєнні виправи проти Турків, здобування Царгороду, виправи за Дунай (історично обосновані воєнними виправами князів Олега і Святослава), здобування царівни за жінку, багатої добичі з чужих земель і т. д.

3. Третя група — це колядки з казковим, фантастичним підкладом, де часто використано апокрифічні мотиви (пізніше створені оповідання на біблійні теми, непризнавані церквою). Тут стрічаємо святих трубачів, що змінюють пору року, будову церкви з допомогою коня і т. д.

4. Четверта група — це колядки любовного змісту із звеличуванням милого чи милої і пророченням недалекого весілля. При цьому варто згадати, що наші старі весільні обряди є своєрідним сценічним видовищем і глибоко закоріненим обрядовим звичаєм.

5. Пяту групу творять колядки з властивою біблійною тематикою, хоч часто повязаною з фантастичними елементами, наприклад, про Богородицю, що ховала малога Ісуса перед Жидами (натяк на біблійного Ірода), чи про св. Миколу, що поринав у морі, щоб урятувати грішну душу.

Всі ці колядки відмінні від нових коляд не тільки змістом, але й своєю поетичною формою. Ці старі колядки-щедрівки мають свою власну ритмічну будову, 5 + 5 складів, з рефренами, що своїми повторами викликають незвичайне ритмічне звучання. Своїм багатством мотивів і музичної мелодії та всім своїм високим мистецтвом українські колядки визнані за найкращі в усій словянській колядовій творчості.

Треба відмітити, що наші колядки зовсім не самотні в нашій пісенній творчості. Існують різні споріднені групи не менш старовинних пісень весільних, похоронних голосінь, пісень обжинкових, веснянок та ін.

Тут подаємо невеликий вибір наших старих колядок-щедрівок. Тексти подані з невеликими правописними змінами — там, де це не нарушувало мистецького звучання чи такого типового для кожної української области льокального характеру.

Модерний гамулець годен в одній хвилині стримати автомобіль, але треба кількох днів, щоб направити його зад.

Симпатія і співчуття це те, що люди дають одні другим за виявлення секретів, яких не вільно виявляти.

Робітник у гаражу: "Пане, раджу вам тримати стару оливу, але змінити автомобіль.

1. Мій сусід, зовсім "замериканізований" українець, охрестив свого синка "Джеральд". Чи є таке християнське імя? Хто був цей святий?

Джеральд був єпископом і абатом монастиря в 8-ім ст. в Англії. В лат. церкві сяткують його память на 13 го березня. Помер около 871 р.

Нас дивує, чому українці не дають своїм дітям наших гарних імен, от хоча б Володимир чи Йосафат? Почуття меншевартости чи що? Стид, що вони українці? Або фальшиве переконання, що чужі імена ліпші ніж наші українські?

2. Мій вуйко оженився з розвідною (поза церквою. Тепер він уже дуже старий і потребує особи, що займилася б ним. Чи могли б вони обидвоє жити собі як брат і сестра та приступати до Св. Тайн?

Обговоріть цю справу зо своїм отцем парохом. Ми тільки зазначуємо, що їм тяжко було б усупути згіршення, якщо люди знають про їх цивільний шлюб. Через те вони мусять розійтися. Тільки тоді зможуть приступити до Св. Тайн.

Якщо ніхто не знає про це, тоді можна б за посередництвом отця пароха чи сповідника отримати від Св. Пенітенціярії в Римі позволення жити немов брат і сестра. При тім треба дати запевнення, що в такім спожитті не буде гріха і Божої образи.

3. Чим можна переконати безвірків про існування Бога. Я стрічаюся з ними в фабриці.

Колись апологетика доказувала безвіркам існування Бога розумовими аргументами: "Хтось мусів сотворити світ. Хтось рядить світом!" тощо. Модерні апологети більше настають на аргументи серця, от хоча б на хаос у людських душах, на бажання щастя, на розчарування модерної людини, хоч технічно світ сильно поступив уперед. Душевного хаосу не можна усунути без віри в Бога та послуху Його законам.

Водночас треба молитися за безвірків, бо до віри треба Божої ласки. Молитва може виєднати цю ласку для безвірків і так запровадити їх до Бога.

4. Чи вільно дівчатам і замужнім жінкам по праці поступити до коршми і там пити та танцювати?

Не тільки добрі, але взагалі пійкі жінки і дівчата не повинні поступати по праці до подібних коршем. По праці треба йти до дому, де родина жде на них. Подібне поступання до корпми на "шклянку пива" довго не обійдеться без гріха та згіршення.

5. Я бачила в домі своєї сусідки статуйку Дитятка з Праги. Що це таке?

Це статуйка Спасителя. Від 17-го ст. почитають цю статуйку в Празі. Вона висока на 30 цалів і зроблена в воску. Переховується в церкві Кармелітів. Східній обряд допускає ікони образи, латинська церква має статуї і ікони.

6: Я взяв цивільний шлюб у Німеччині в 1945 р., бо моя наречена наставала на

виїзд до Канади. Без шлюбу трудно було б їй виїхати. В Канаді покинула мене та знову "вийшла заміж" у некатолицькій церкві. Як я протестував, то вона заявила мені, що ніколи не хотіла виходити за мене старого заміж, але бажала використати цивільний німецький шлюб, щоб могти виїхати на імміграцію. Що ж тепер бідний маю робити?

Брати шлюб перед авторизованим (уповажненим) священиком значить брати шлюб перед власним парохом і бодай двома свідками. Парох може цю владу доручити якомусь другому священикові. Це зветься делегацією. Тоді делегований священик може дати важний шлюб, бо не кожен священик може благословити шлюби.

До цього треба, щоб бодай належало до обряду, до якого належить священик. Отак наш священик без особливішого позволення не може важно звінчати двох латинників, ані латинський священик не може важно звінчати двох українців католиків.

Ваша справа інакше мається. До 1949 на терені Німеччини Українці католики могли заключити важне подружжя навіть перед цивільним урядовцем.

Ви взяли шлюб перед цивільним урядовцем у Німеччині, ще заки появилося нове канонічне східне подруже право цебто перед 1949 р. Оттому, якщо не було якихось інших перешкод, от хоча б браку свобідної волі чи браку наміру взяти дійсний шлюб, то ваше подружжя важне і тільки смерть може розвязати його.

Тільки тоді, як зможете при помочі достовірних свідків доказати, що ваша подруга не мала заміру дійсно вийти заміж, а тільки виїхати до Канади, тоді суд зазначений епископом зможе справу подрібно розібрати та видати осуд, якщо будуть потрібні докази, що шлюб неважний.

7. Як треба належно приймати Святе Причастя?

Хто приймає Святе Причастя, той повинен побожно приклякнути, зложити навхрест руки на грудях, трошки підняти голову, відчинити уста, тримати язик в устах і спокійно ждати, поки священик не подасть освяченої частиці.

Приймаючи Святе Причастя, не вільно облизувати лежечки, ані обтирати собі уст рушничком, що священик тримає в руці. По Св. Причасті треба зробити малий поклін і відійти на своє місце, щоб зробити бодай коротке благодарення, дякуючи Ісусові за те, що прийшов до нас.

8. Одного дня ввечорі, а був це будний день, ми хотіли мати співану Службу Божу з нагоди золотого ювілею нашого батька, але священик не хотів відправити її. Ми за те обурилися на нього!

Священик не має права колинебудь в будний день правити Святу Літургію пополудні чи ввечорі. Можна правити її в неділі та свята, та при інших нагодах, коли йде про загальне добро, от як при нагоді місій, реколекцій, чотириднівок, тощо. Золотий ювілей батьків не зараховується до загального добра, тому священик не міг тоді правити Службу Божу.

Позволення епископа конечне, щоб священик пополудні чи ввечері навіть у неділі та свята міг правити Службу Божу.

ЩО ПОМОЖЕ?

Св. Теодор був сином багатих батьків. Уродився в Єгипті. Дивлячись на земські добра, думав про те, що вони скоро минуться. Одного дня марнота багатства так зворушила його, що зачав плакати. Мати прибігла до нього та спиталася, що йому бракувало. На це він відповів: "Мамцю, неможливо розкошуватися земськими добрами й заслужити собі на вічну славу в небі!"

Провів молодість на пості та молитві. Жив убого серед багатств. Оминав дорогі страви. Опісля вступив до строгого єрему, де став ченцем. Всі подивляли його за працю над собою та змагання до досконалости.

Неодин чоловік знає, коли і де він оженився, але не пригадує собі чому?

Біблія помагає людям пізнати Христа

ХРИСТОС — це осередок Старого й Нового Завіту, тому й усі книги Св. Письма звернені до Нього. Ніхто не може бути байдужним супроти Божого Сина, що стався чоловіком і помер за наше спасіння. Кожен мусить зайняти супроти Нього якесь становище, прихильне чи вороже. Багато людей не дбають про Христа, бо не знають Його. Якщо б читали Св. Письмо, то переконалися б про Його божество, побачили б Його доброту і ласкавість до людей, ну й полюбили б Його, бо Св. Письмо помагає пізнати Спасителя. Він Сам сказав до фарисеїв, Своїх ворогів, що переслідували та ненавиділи Його: "Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя. Вони ж свідчать про Мене." (Ів. 5, 39).

Без Христа нема надії на вічне життя: "Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, яким ми мали б спастися." (Дії. 4, 12). Христос — це дорога до спасіння, бо Він вислужив його всім людям і провадить їх до нього, якщо вони слухають Його голосу і коряться Його законам. "Отче, прийшла година, прослав Свого Сина, щоб і Син Твій прославив Тебе, бо Ти дав Йому владу над усяким сотворінням, щоб Він дав життя вічне всім тим, що Ти Йому дав. Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що Його Ти послав." (Ів. 17, 1-3).

Один військовий капелян, чужинець походженням, подорожував по Україні в уніформі капітана чужої армії. Було це по закінченні другої світової війни в 1945 р. Україна ще кипіла від революційних заворушень і боротьби проти московських комуністів. Там стрінув молодого українця, М. Б.

Був він вихованком комуністичних шкіл, в яких наслухався дуже багато безбожницьких засад і пропаганди. Раз відвідав знайому родину і там попалася йому в руки Євангелія від Св. Луки.

Став розчитуватися в ній і зобачив брехню комуністичної пропаганди.

"Отче," заявив посеред сліз, "нас учили, що Христос був ворогом бідного, робучого класу, бо Він стояв за багачами і буржуями. Він же помер за нас, бо любив нас... Мене вчили боятися та ненавідити Його... Ох, яку, велику кривду я вчинив Йому."

Отак читання Св. Євангелії запровадило молодого комсомольця до Христа і розпалило в його серці любов до Спасителя.

Безбожна пропаганда в одній хвилині стратила всю вартість в очах цього юнака. Христос став його провідником посеред чер-

воної темряви на шляху життя, де немало перехресть і небезпек.

Іван Папіні, італійський письменник конвертит, каже: "Свята Євангелія, апостольське передання та Церква це місце, де можна знайти Христа. Хто відкидає Євангелію, той мусить усе відкинути та закликати: 'Ми не знаємо нічого!'"

Не лякається ризків той, хто має при собі Господа Ісуса, який просвічує його ум і порушує серце ніжним голосом Божої ласки: "Ось правдива дорога! Йди сюди чи туди!"

Життеві перехрестя не страшні і риски не бувають небезпечні для тих, що прийняли Христа за свого провідника на шляху життя. "В усьому перемагаємо Тим (Христом), що полюбив нас." — кличе Св. Павло. (Рим. 8, 37).

Хто не хоче знати Христа і слухати Його, той зрікається Божого благословення за життя та вічного щастя по смерті. Св. Павло не вагається кидати анатему на тих, що не хочуть любити Спасителя: "Якщо хтось не любить Господа, нехай буде проклятий!" (1 Кор. 16, 22).

В світі є багато книжок що говорять про Христа, описують Його життя та діяльність. Де ж краща книжка, як Св. Біблія? Папа Лев XIII каже, що на сторінках Св. Письма, особливо в Євангелії, "стоїть перед нами живий образ Христа, що роздає потіху в клопотах, додає відваги вправлятися в чесноті й чинить притягальною любов Бога." Тому слушно Св. Єронім говорив: "Хто не знає Св. Письма, той не знає Христа." Хто ж не знає Христа, той не знає, чому живе на світі й як йому поступати на цій долині сліз. Де ж краще можна пізнати Христа ніж у Біблії, що вся звернена до Христа? Там описане Його народження, Його діла, чуда, наука, страждання, смерть, славне воскресіння і вознесення. Як же ж можемо знати Його земське життя, якщо не читаємо Св. Письма?

В часі корейської війни Св. Письмо врятувало життя одному американському воякові, Павлові Монтелонго, з Техсас. Павло був шофером. Раз їхав автом, як нараз комуністи почали обстрілювати фронт. Шрапнеля вибухла 15 стіп від нього. Відламок вдарив вояка, продіравив його військову блюзу і повалив на землю. Лікар кинувся до нього, думаючи, що вояк уже мертвий. На превелике здивування знайшов великий відламок кулі на Св. Письмі, що вояк тримав у кишені. Це була мала кишенькова книжечка, що вміщала навіть не цілу Біблію, а тільки Новий Завіт. Христос показав чудом, як подобаються Йому ті душі, що люблять Святе Письмо, читають його та намагаються жити так, як воно велить.

Правдива мудрість життя навчає людей, що вірна служба Господеві це найважніше зайняття розумної людини на цій долині сліз. Хто вірно та любляче служить Творцеві, той виповняє ціль туземного існування, бо Господь сотворив людей, щоб Його знали, любили та служили Йому. Хто не любить Бога, той не має що робити в світі. Оттому Св. Дух отак говорить про мудрість, яка велить нам любити Бога понад усе: "Блажен той чоловік, що придбав собі мудрість.., бо набуток цей ліпший аніж набуток срібла та користь із неї більша як із золота... Вона є джерелом життя для тих, хто здобуде її, і блажен той, хто держиться її". (Прит. 3, 13-18).

МАМО, ЛИШІТЬ НАС У СПОКОЮ!

М. Щ.

ВІЙНА застала мене у Львові. Прийшли большевики і принесли нам "совітське" визволення з польської неволі. Їхнє дволітнє перебування в Західній Україні було справжнім пеклом для українців. Визвольники розстріляли мого батька за патріотизм. Мати перемучилася аж до вибуху німецько - большевицької війни. Здавалося, що німці принесли нам волю. Нажаль так не сталося. Німецькі звірства небагато відбігли від большевицьких.

В 1944 р. червоні стали наближатися до Львова. Ми втекли до Німеччини. Мати згинула в часі бомбордування Мінхену. В 1950 р. мені вдалося переїхати до Сан Франциско. Американська свобода сильно припала мені до вподоби. Дістала працю в фабриці. Вечорами ходила до школи. Брала курс англійської мови та секретарства.

По трьох роках дістала працю в бюрі як секретарка одної фабрики. Сумлінно працювала, наставник оцінював мою роботу, товаришки шанували мене. Тепер усі в фабриці знали, що таке Україна, большевицький рай і життя під комунізмом. Я була українкою й гордилася, що моя батьківщина була довгі віки заборолом Християнства в Східній Європі й дотепер бореться з московським безбожництвом.

Зорганізування української католицької парафії в Сан Франциско сповнило моє серце небувалою радістю, бо могла бувати на наших рідних богослужбах і стрічатися зо своїми людьми.

В 1955 р. стрінулася з Юрком К. Він працював у фабриці, де робітники, жартуючи, назвали його "всезнайком," бо вмів завжди дати собі раду та все зробити.

Шлюб поблагословлений священиком вчинив мене Юрковою жінкою. Ми були надзвичайно щасливі, поки не загостила до нас Юркова мати, Юлія. Не було її на нашім шлюбі, бо не годна була віддалитися від "бизнесу" в Клівелянді.

Юрко щотижня писав листа до матері і вона відписувала йому, але про мене рідко згадувала, засилаючи тільки коротке поздоровлення. Я ніколи не читала Юркових листів, тому нічого не знала про його матір. Зараз по нашім шлюбі Юркова мати вислала нам оттакі побажання: "Ґратулюю. Тішуся, що Ірена дбатиме про мойого моленького Юрчика."

Цей вислів матері немало здивував мене, бо мій чоловік був сильним і кремезним мужчиною.

Важив 185 фунтів. Хіба можна звати такого чоловіком "маленьким Юрчиком?" На моє здивування Юрко відказав: "Іренко, успокійся! Мій батько теж називався Юрій. Мати привикла кликати його "великим Юрком," а мене "маленьким Юрчиком." Для матері діти завжди бувають дітьми, хоч стануть дорослими."

Я не так думала, бо в нас в Україні батьки знають, що дорослі діти перестають бути дітьми і повертаються в мужчин чи жінок.

Одного вечора Юрко сказав мені, що його покійний батько не був добрим бизнесменом. Аж мати Юлія поставила бизнес "на ноги."

"Чому ж ти не вернувся до матері?" я перервала його оповідання, "як вийшов із війська?"

"Або я знаю чому?" відказав, пригорнувши мене до серця. "Іренко, скажи, чому ти вийшла за мене заміж?"

Я ще сильніше притулилася до нього і промовила: "Чому? Не тому, що маєш сині очі. Не тому, що маєш кучеряве волося. Не тому, що вмієш танцювати."

"То чому?" перервав він.

"Тому," відказала я, "що ти католик, любиш працювати, все потрапиш зробити і боїшся Бога!"

Юрко став католиком, як ми познайомилися та рішили побратися. В часі нашого передшлюбного знайомства він ніколи не вчинив нічого, що могло б навіть здалека занепокоїти моє християнське сумління. Я мешкала сама. Вже перед шлюбом ми знайшли собі маленьку хатину з невеличким подвірям і купили її. Властиво не купили, а тільки дали завдаток. Юрко працював два місці, заки привів хату до порядку. Поробив нові шафи, повставляв електричні дроти, тощо. Я помагала йому чистити і білити хату. Ми разом працювали, жартували і мріяли про майбутність.

Но шлюбі почувалися вповні щасливі. Служили Богові і Він побатьківськи благословляв нас. Сусіди завидували нам, бо ми завжди разом працювали так у хаті, як на подвірі, поправляючи паркан, сіючи траву чи засаджуючи грядки квітів.

Я рішилася дальше працювати в бюрі, поки Бог не пошле нам дитинки. Праця відганяє нудьгу, тому любила її.

Отак в щасті і взаємній любові проминув цілий рік. Була субота. Проснідавши, збиралися до праці. Задзвонив дзвінок. Листоноша приніс телеграму. Юркова мати повідомила нас, що ще цього самого дня о год. 7 веч., приїде літаком до Сан Франциско. Треба стрінути її на летовищі.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ

Бог предвічний народився,
2. Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд Свій весь,
І утішився.

В Вифлеємі народився,
2. Месія—Христос наш
І Пан наш—для всіх нас
Нам народився.

Обвістив це Ангел Божий
2. Наперед пастирям,
А потім звіздарям
І земним звірям.

Діва Сина як породила
2. Звізда ста, де Христа
Невіста Пречиста,
Сина зродила.

Трі царі, де ідете?
2. Ми ідем в Вифлеєм
З желанням, спокоєм,
І повернемся.

Наглий приїзд тещі немало здивував мене. "Чи мати писала до тебе, що хоче відвідати нас?" спиталася чоловіка.

"Ні, не писала нічого!" відказав.

Я замовчала, щоб не робити йому прикрости. Не визнаючись на летовищах, Юркова мати вибрала щонайдальше, хоч недалеко нашої хати було летовище, на якім можна було легко висісти.

Треба було переїжджати ціле місто, щоб стрінути її, бо вулицями просувалася безконечна кількість автомобілів. Кожен спішився додому по праці. Вже вранці треба було забрати з собою нові убрання, щоб таки в фабриці перебратися, бо вертатися додому не було часу.

Я не знала, як виглядала моя теща, бо Юрко ніколи не показав мені її фотографії. Думала, що це мусить бути висока сильна жінка, а тимчасом з літака висіла маленька, тоненька пані і кинулася до Юрка. Я думала, що тут мусіла зайти помилка. Мій сумнів розвіявся, як почула: "Юрчику, ох мій маленький Юрчику!"

Привітавшись з сином, звернулася де мене: "А це Ірена, жінка маленького Юрчика! Як маєшся? Чи вмієш добре обходитися з моїм синочком?"

Мені здавалося, що вона вважала нас за малолітків, які негодні дати собі ради в житті. Це обурило мене, бо наше подружжя було дозріле і щасливе, хоч Юркова мати вважала нас за дітей.

"Ох Юрчику, мій маленький Юрчику," шептала вона по дорозі до автомобіля, "як ти рішився взяти на себе таку велику відповідальність?"

Я сподівалася, що Юрко перебе її журливу балачку та скаже: "Я, мамцю, я вже не дитина. Я дорослий мужчина. Був при війську. Бачив людей і знаю життя." Нажаль мій чоловік добродушно усміхався й нічого не відповідав на бідкання матері.

Заки покинули летовище, мати наказала Юркові принести її валізки, а мене вислала по чоколяду, бо була голодна. Тоді я зрозуміла, що Юлія була комендантом, любила видавити прикази, не питаючись, чи мала до цього право чи ні, бо думала, що ніхто так не потрапить працювати як вона.

Пані Юлія К. була гарною з виду та масненькою в розмові, як перебувала в нашій хатій. Її голос був лагідний, але й рішучий. Спротиву на знала, на мене не зважала, господарюючи в моїй хаті гейби вона була Юрковою жінкою.

Наша хата не подобалася її, бо була замала. Колись Юрко гордився хатою, тепер не важився відчинити уст, як мати критикувала її.

Не сподобала собі теж нашого паркану, бо не був так помальований, як їй бажалося. Скритикувала наш травник, бо хата краще виглядала б, якщо б довкола неї росли хощі. При своїх завважах плескала Юрка по плечах і співчутливо повторяла: "Бідний Юрчик... не було мами, щоб показати, як і що треба робити!"

А мій Юрко мовчав як безпорадний застрашений хлопчина. Ми були рішили робити грядки на квіти. Мати заявилася проти пляну і Юрко залишив його, хоч цегла і цемент уже лежали на подвірю.

Що більше? Мати почала критикувати моє варення і помалу усунула мене з кухні. Мій чоло-

вік ненавидів ґуляш. Мати зварила ґуляш і він дуже хвалив його.

Зразу я мовчала, бо чула немало жартів про сварки між невістками та свекрухами. Отак проминув цілий місяць. Я почувалася чужа в власній хаті. Юлія рядила всім і Юрко слухав її гейби був пятилітнім хлопчиком.

Я поскаржилася чоловікові, але він застрашено відказав: "Ірено, треба привикнути до матері! Я негоден сперечатися з нею. Це не шкодить мені, ані тобі. Будьмо терпеливі. Вона незадовго відїде до Клівелянду!"

Я усміхнулася на його простодушність і рішила мовчати.

Юркова мати не дармувала. Перебрала на себе ввесь заряд нашого дому. Ми обидвоє щодня ходили до праці, а вона господарювала, поступаючи з нами немов з малими дітьми і видаючи нам різні розпорядки гейби ми були її робітниками.

Перед її приїздом Юрко й я були завжди зайняті працею в хаті: чистили, білили, будували шафки, хідники довколо хати, гараж, тощо. Час скоро минав, бо працюючи ми жартували і добродушно натягали одне другого. З приїздом матері Юрко стратив довіря до себе. Нічого не робив, якщо мама не дала свого одобрення. "О ні, Юрчику, це недобре. Це так треба робити!" було невпинно на її устах.

Я терпіла і мовчала: "Це Юркова мати," говорила сама до себе! Треба мовчати для святого спокою!" Мені теж сильно не подобалася її насмішка при обіді чи вечері. Юрко й я завжди хрестилися перед їдженням і відмовляли "Отче Наш." Мати не тільки не молилася, але ще й підсмішкувалася.

Мої нерви були сильно напружені. Я молилася та благала в Бога терпеливости, і Бог давав мені силу мовчати.

Одного дня Юлія, не питаючись про нашу думку, заявила: "Я вислала листа до Клівлянду, щоб мені преслали літні вбрання."

Її заява вдарила нас обидвох немов обухом по голові. "Господи," подумала я, "та ж вона вже перебрала мою кухню, командує нами немов наймитами і повернула мого чоловіка в малого, застрашеного хлопчину. Що ж буде, як тут залишиться ціле літо?"

На другий день по дорозі до праці намагалася відчинити Юркові очі: "Слухай, Юрку. Не вір матері, що ти негоден працювати!"

"Я не слухаю її!" відповів.

"Як не слухаєш, коли від її приїзду ми перестали працювати в хаті та городі? Деж ті квітники і деревця, що мали засадити на весні? Вона сказала, що ти не потрапиш і ти залишив!" заявила йому. "Ти передтим був би ніколи так не поступив!"

Ввечері мати стала гласкати Юрка: "Мій маленький Юрчик такий самий як великий Юрко. Вони обидва не дали б собі ради без мене!"

Чоловік крутився на кріслі та безрадно дивився на підлогу. Я знову намагалася опам'ятати мужа і благала, щоб сліпо не йшов за вказівками матері, яка керувала ним немов бездушним автомобілем, але все намарно. Юрко став маленьким Юрчиком і дозволяв, щоб мати самовільно водила його за ніс.

Під її наглядом муж щораз більше тратив довіря до себе самого і позбувався одушевлення, яке колись характеризувало його працю.

Я почулася безрадна. Не знала, що робити. Молилася Богу і здавалася на Його поміч. Рятунок прийшов скоріше ніж я сподівалася. Господь вислухав моє благання.

— — —

Ми сподівалися, що пані Юлія всетаки колись відїде до Клівелянду і полишить нас у спокою. Тимчасом одного вечора несподівано повідомила нас, що рішилася продати бизнес і перенестися до Сан Франциско. Що більше? Вже й стала розглядатися за домом на нашій вулиці.

"Юрчику, мій маленький Юрчику," бігала біля мужа, "це буде чудово. Буду завжди з вами. На розі вулиці є гарний дімок. Продамо бизнес і куплю його!"

Понурі думки залягли мою душу: "Що будемо робити, як вона замешкає нам під боком і щодня бігатиме до нас? Тоді муж ніколи не відзискає довіря до себе самого! Наше життя буде зруйноване її диктатурою!"

Я піднялася від вечері і пішла до спальні, бо недобре чулася в душі. На другий день зомліла при праці. Лікар ствердив, що я стала матірю. Юрко сильно зрадів і погратулював мені. Мати Юлія почала зміняти свої пляни. Вже зріклася мрії про власний дімок. "Замешкаю в вас!" заявила. "Юрчик, Юрчик, мій маленький Юрчик став батьком ще меншого Юрчика!" закликала здивовано, як муж сказав їй, що Бог послав нам дитинку.

Кров збурилася в моїх жилах. "Господи, що ця жінка думає собі про нас? Для неї всі ми малі діти!"

І саме тоді я рішилася стати з нею до боротьби, щоб рятувати мужа від повного морального заломання, бо вже не мала найменшого сумніву, що її присутність у нашій родині вчинила каліку з відважного й енергійного Юрка. Якщо б вона залишилася з нами, то напевно пробувала б таксамо опанувати нашу ще ненароджену дитину. Я ж — як мати дитини — в сумліні не могла дозволити, щоб свекруха ламала хребет моїй дитині від самого її народження.

Не легко було протиставитися свекрусі. Це була надзвичайно хитра і здібна жінка. Вміла панувати над своїми нервами й усміхалася, хоч у душі в неї кипів гнів.

Я почувалася слаба, тому пішла до ліжка. Свекруга бігала по хаті та час від часу втішено кликала: "Ох, яка я щаслива! Матиму внука. Ах мій найменший Юрчичку!"

ЧОМУ ЖІНКИ СКАРЖАТЬСЯ НА СВОЇХ ЧОЛОВІКІВ?

Одна анкета проведена в Америці виказує оці браки в чоловіках, що на них жінки найбільше скаржаться:

1. Чолов'ки бувають нетактовні, злостяться на жінки, як їм не ведеться в роботі чи канцелярії або як посваряться з товаришами.

2. П'янство... Багато жінок заявили, що вже давно були б заплатили за свій дім, якщо б чоловіки не пропивали грошей.

3. Брак уваги на те, що жінки потребують або говорять. Звичайно вони слухають своїх жінок тільки на половину, але й тої половини не розуміють, бо таке їх слухання, як читають часописі чи дивляться на телевізійні програми.

4. Самолюбні чоловіки сильно нервують свої жінки. Самі тратять гроші на п'янство чи забави, але горе, коли жінка купить собі новий капелюх.

Наблизилася до мого ліжка та зачала змальовувати нашу спільну майбутність: "Не журися, ясочко! Завтра їду до Клівлянду. Продам бизнес. Заберу колиску, в якій колись спав мій маленький Юрчик, а тепер спатиме Юрчичок . . ."

"Боже," я молилася в душі, "поможи мені . . . дай сили . . . Вона зруйнує наше подружжя."

А свекруха до мене: "Ага, Іренко, я майже забула замовити білет на літака . . . зроблю це зараз", і пустилася до телефону.

"Боже, поможи! Тепер або ніколи!" прошептала я і голосно промовила до свекрухи: "Мамо, лишіть нас у спокою! Якщо будете замовляти білет, то замовляйте тільки до Клівелянду."

"Що, що ти кажеш, ясочко?" закликала заскочена свекруха і солоденька усмішка заграла на її ще чарівнім обличчі.

"Кажу, щоб ви лишили нас у спокою. Хочу, щоб Юрко був чоловіком, дорослим мужчиною, а не маленьким і безраднім Юрчиком . . . Хочу, щоб та дитина, яку Бог посилає нам, виросла на вповні розвиненого хлопця чи дівчинку, а не на якогось калічку, маленького, безхребетного Юрчичка."

Обличчя мачухи напружилося, хоч усмішка не зникла з нього. Хотіла пестощами успокоїти мене, але я не була її Юрчичком. Мої батьки ще в Україні навчили мене довіряти Богу та не щадити труду і не лякатися ризиків, без яких ніхто нічого великого в житті не доконає.

Наша приказка така: "Трапила коса на камінь!" Я поглянула в гострі очі свекрухи та рішуче промовила: "Мамо, ми вас любимо та шануємо, але ради Бога лишіть нас у спокою. Вертайтеся до свого бизнесу в Клівленді. Не дозволю вам ніколи завертати мужа до його дитинства. Таксамо не позволю психічно та морально викривлювати нашу дитину!"

Мачушині уста викривилися: Іренко, як ти смієш роздучати мене з сином і внуком?

"Мамо, щераз прошу вас, лишіть нас у спокою. Чоловік по шлюбі належить до жінки!" І зацитувала слова Св. Письма: **Тому чоловік покине батька і матір і злучиться зо своєю жінкою і будуть вони чимось одним."** (Бут. 2, 24).

Свекруха не поступалася. Тоді я почала наступ на її вперстість: "Мамо, знаю, що Юрко був хлопчиною, поки ви займалися ним. Аж при війську став мужчиною . . . Знаю, що ви знову повернете його в безрадного Юрчика, якщо залишитеся між нами. Дякую за вашу поміч. Ми самі дамо собі раду. Ви зруйнуєте наше подружжя. Прошу вас, замовте собі білет і вертайтеся додому! Нехай Господь буде з вами! Якщо послухаєте моєї поради, то я ніколи не скажу мужеві, що ви любите панувати над іншими. Ви загрожуєте нашому подружжю, і тому прошу вас лишити нас у спокою!"

Уста свекрухи почали дрижати. З обличчя зник солодкий вигляд: "Ірено, ти така сама як усі невістки. Ти заздрісна!"

"Може й заздрісна, але не думаю. Бороню мужа. Не хочу жити з безхребетним чоловіком!" відповіла на її докір." Він покинув вас . . . Чому не вернувся, як вислужив у війську?"

Відважна свекруха безрадно опустила руки: "Я не буду накидатися. Відіду додому, якщо на бажаєте мене!"

Ціле пополудне пройшло в мовчанці. Свекруха не вступала більше до кухні і я приготовила вечерю, якої вона майже не доторкнулася.

На другий день ми відвезли її на летовище. Прощання було холодне. По її відїзді мій муж віднайшов себе. Щастя вернулося до нашої хати. Ми взялися викінчувати город і приготовлятися на "прибуття" нашої першої дитини. Жартуємо, працюємо і разом мріємо . . . Юрко не здає собі справи, як лихо свекруха впливала на його духа й я не кажу нічого, бо ж це мати мого дорогого мужа . . .

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

КИРИЛО КОЖУМ'ЯКА

(Дитяча п'єса на чотири відслони)

ДІЄВІ ОСОБИ

Кирило Кожум'яка
Царівна
Зенко і Зіронька, наймолодші діти князя
Змий
Четверо Дітей—населення Києва
(Акція відбувається в Києві)

ПЕРША ВІДСЛОНА

Двоє дітей: Горе, горе Україні,
Змий людей їсть удолині.
Двоє інших дітей: Щорік бере полонянку,
Хлопчика або панянку.
Всі четверо: Лишенько нам! Сльози роню:
Взяв тепер змий княжу доню!

ДРУГА ВІДСЛОНА

Київська царівна плаче).
Змий (реве): Ух, дівчатко, маків квіт!
З'їм тебе я на обід.
Царівна (хитро примилюється):
Змию, змию дорогенький,
Чи є хтось, як ти, сильненький?
Змий: Є в Києві така сила!
Кожум'яка звесь Кирило.
(Змий висувається зо сцени на череві)
Царівна (швидко сідає за стіл і пише до батька князя):
Тату, тату, Кожум'яку
Пошли мене визволяти!
(З записаним листом встає до вікна і почіпає голубові під крильце):
Голубе мій, голуб'ятко,
Лист неси до мого татка.

ТРЕТЯ ВІДСЛОНА

В домі Кирила Кожум'яки. Кирило сидить на дзиглику і мне дванадцять шкур. Зенко і Зіронька, наймолодші діти князя, несміло стукають до дверей.

Кирило Кожум'яка: Прошу, прошу заходити,
Чи старі ви, чи ви діти.
(Діти входять і благально складають руки).
Зенко і Зіронька: Просить князь, наш любий тато
Від змия сестру спасати.
К. Кожум'яка: Добре, добре, любі діти,
Їду Вкраїну боронити.
Ворога зітру на порох!
Ой, заплаче лютий ворог.

ЧЕТВЕРТА ВІДСЛОНА

В яскині змия. Царівна сидить і сумує в кайданах. Змий вилігується на шкурі. Заходить сміливий Кирило.

Змий (з острахом зривається з місця)
Що, Кирило!
Прийшов биться, чи мириться?!
К. Кожум'яка: Ух, ти, Іроде проклятий,
Пора тобі погибати!
(Двобій, в часі якого з-за куртини висуваються діти з першої відслони і уважно, разом з царівною слідкують за вислідом двобою. Кожум'яка перемагає змия і вбиває його. Потім розковує Царівну. Діти радісно плещуть в руки, а потім співають:

"Нумо, браття, до зброї..."

КІНЕЦЬ

Увага: Змий символізує сучасного окупанта України, Росію. Кожум'яка означає визвольну боротьбу У.П.А.

СВЯТИЙ АНДРІЙ

ПЕРШИЙ АПОСТОЛ УКРАЇНИ

ХРИСТОС Спаситель розіслав своїх апостолів по всьому світі голосити людям спасенну науку Св. Євангелії, яка велить почитати Бога як найкращого Батька, любити ближніх як братів і дорожити душею як найбільшим скарбом людини.

Апостол Андрій, первозванний, бо його першого Христос покликав до апостольської праці над спасінням душ, трудився між грецькими колоністами, що мешкали на побережжі нашого Чорного Моря. Звідтам у товаристві своїх учнів Андрій мав вибратися в нашу землю і доплив аж до горбків, на яких сьогодні стоїть одне з найкращих міст цілого світу, столиця України, наш золотоверхий Київ.

Втомлені Христові учні висіли на беріг ріки Дніпра. Св. Андрій поглянув на чудову, ще незаселену людьми околицю. Небесне натхнення опанувало його апостольського духа. Підняв очі до неба та промовив до учнів.

"Чи бачите ці чудові гори? Божа ласка засяє на цих горах і тут повстане велике славне місто і Бог збудує в ньому багато церков."

Вийшовши на гори, Андрій поблагословив їх хрестом, застромив його в землю, помолився і вернувся в давні городи

проповідати людям Боже слово.

Хоч неможна навести історичних доказів на цю подію, всетаки переказ про перебування Андрея на наших землях сильно закріпився в українськім народі та зродив велике почитання цього апостола між українцями.

Пророцтво - переказ дослівно сповнилося. Повстав великий город Київ, перлина східньої Европи, звідкіля Християнська віра поширилася на всю Україну та Росію. Київ став святим містом для всіх Словян. Особливіше ж дорогий українцям, бо це столиця нашої великої та славної Батьківщини.

Жінка до чоловіка, що хотів умирати: "Не говори дурниць! Як можна казати, що не маєш длячого жити? А-в-в-о, автомобіль незаплачений, хата незаплачена, моє футро незаплачене!... І-ти кажеш, що не маєш для чого жити!"

Батько: "Сину, чому ти все позаді кляси?"

Син: "Татку, не журися, в цілій клясі однаково чути виклади учительки!"

О. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ПРОЩАННЯ З ЛЮРДСЬКОЮ БОГОРОДИЦЕЮ

Прощай, долино мира, затишку серцю милий,
Де небо для всіх нас алмаз чудовий скрило.
Священний Городе, між шпилів верховини,
Де Мати янголів всміхалась до дитини.

Тут кожний вітрець шепоче Діви славу,
Рябина кожна тут—про Дівину державу.
Серед оцих світанків кришталевих,
Відчули ми красу і кличем: Королево!

Нам добре тут, в країні гір,
Наш лет високий, аж до зір!
Серця горять під гул сосон,
Для Неньки ставлять срібний трон!

Вже вітер з полонин нам дише прохолоду,
Вечірній йде туман, липневу зве погоду.
Це спонад скель луна вдаряє в дальні гори,
Молитвою пливе в грізні еспанські звори.

Прощай, святий дімку, де жила Бернадета,
Де під гірським містком холодна хвиля грає;
Засніжені верхи, заквітчані штахета,
Як рідні ви тепер, одне лиш серце знає.

І ти, прощай, Соборе, що з волі зір Царищі
Над скелею стоїш, де стопу Діви знати;
Як спраглі олені п'ють воду із Кринищі
Муравлища прочан, щоб ласки напитати.

Я покохав твій храм в ялиць старезних сумі
І бистрий той потік, у зелені задумі,
Де буйність прабуття у душу тихо хлине,
Співа хвалу Творцю, співа гаразд людини.

Останній раз іду під чудотворну скелю;
Шипшина де росте, оздоблює пустелю.
Навколішки стаю: "О всіх скорбячих Троне!"
І рай в душі цвіте, де плакали мільйони.

Ще вчора тут свічок ярке кипіло море
І "Аве" бурею котилось понад гори.
Тепер лиш в тишині, в барвінкових кущах
Всміхається Вона, із сонцем на устах.

Отож нам прощавай, Княгине Люрду мила,
Де Синова й Твоя з'явилась дивна сила!
Остане хай повік Тобі на незабудь
Букет пахучий мольб за Український Люд!

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

Користі Чесноти Любови

КОРИСТІ чесноти любови є дуже числені. Ось деякі з них: Найменша жертва, яку людина виконує з любови, має велику вартість для неї. Св. Письмо так учить: **І сидячи напроти скарбони, дививсь, як народ кидав гроші у скарбону й багато заможних кидали багато. І прийшла одна вбога вдовиця й вкинула дві лепті, цебто кодрант. І призвавши учнів своїх, сказав їм: "Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця більш усіх укинула, що вкидали у скарбону. Усі бо з надстатку свого вкидали, ця ж з недостатку свого, що тільки мала, вкинула, увесь свій прожиток."** (Марко: 12, 41-44).

Треба також памятати, що найбільші жертви, що їх людина **без любови** виконує, нічого не поможуть їй. Св. Павло так каже: **Коли б я говорив язиками людськими й ангельськими, а любови не мав, став би я мов мідь дзвеняча або кимвал бренячий. І хоч би я мав дар пророцтва і знав усі тайни і все знання, і хоч би я мав усю віру так, щоб гори переносити, а любови не мав, то я ніщо. І хоч би я роздав увесь свій маєток, і хоч би віддав моє тіло на спалення, а любови не мав, ніщо мені не поможе** (І Кор. 13: 1-4).

Через любов людина доступає прощення гріхів. Ісус Христос каже до грішниці: **Прощаються гріхи її многі, бо полюбила много; а кому мало прощається, мало любить** (Лука, 7: 47). Св. Петро каже: **Любов покриває множество гріхів.** (І Пет. 4:8).

Людина, яка любить Бога, перенесе й перетерпить найбільші прикрощі. Св. Павло так каже: **Любов ... все зносить ... все перетерпить** (І Кор. 13: 7).

Хто любить Бога, тому всякого роду досвідчення обертаться на добро. Св. Павло так каже: **Знаємо, що тим, які люблять Бога, все допомагає до доброго.** (Рим. 8: 28). Св. Іван Золотоустий, пояснюючи цей текст, каже, що слова: **Все допомагає до доброго,** охоплюють також: те, що людині видається противне, напр. горе, убогість, вязниця, голод, смерть, чи все інше, що трапляється їй. Бог може обернути все те в противне, бо така є Його сила, щоб повернути тяжкі речі в легкі й на поміч людині.

Бог потішав численних святих тим, що Сам обявлявся їм, чи дозволив, щоб обявились їм: Мати Божа, Анголи чи святі. Ісус Христос так учить: **Хто любить Мене, того полюбить Мій Отець і я полюблю його й обявлюсь йому.** (Іван, 14: 21).

Авраамові обявився Бог в товаристві двох Анголів. Архангол Рафаїл обявився Товії. Прч. Діві Марії і Св. Йосипові обявлялись Анголи. Св. первомученик Степан у хвилині каменування, споглядаючи в небо, бачив: **славу Божу і Ісуса, що стояв по правиці Бога.** (Апостол. Дії, 7: 55).

Через любов людина достукпить небесних радощів. Св. Павло так каже: **Чого око не бачило, ані вухо не чуло, ані в серце чоловіка не прийшло, що приготовив Бог тим, що люблять Його.** (Рим. 2: 9).

Кожна людина повинна завжди благати Бога, щоб при Його помочі вона могла все виконувати з любови до Нього.

ТУРИСТИ ПО СОВІТАХ

ПО СМЕРТІ найбільшого тирана світу, Йосипа Сталіна, в якого вірили деякі почервонілі українці та звали його "батьком Сталіном," вірні дорадники і переємники його диктатури зобачили, що воно не так легко завоювати світ для московського імперіялізму, тому рішили змінити тактику, залишаючи остаточні порахунки на пізніше.

Отак Хрущов і його совратники зачали намагатися привести до злагіднення відносин між тиранським, рабським Совітським — треба радше назвати цей Союз московською тюрмою поневолених народів, і вільним, демократичним світом.

Почали ж вони свою обманливу пропаганду від того, що стали кликати до необзнайомлених американців і канадійців: "Приїжджайте до нас, відвідуйте нас. В нас харашо. Як не вірите, то прийдіть і подивіться, яка в нас свобода, яке добро, як щасливо проживають наші раби та рабині!"

І сталося диво. Багато непросвічених і необзнайомлених із московською психікою людей вільного світу далося злапати на приманливу большевицьку лапку. До зачиненого досіль червоного раю стали напливати туристи. Одні ішли як побожні паломники, вірні учні та почитателі батька Сталіна, інші вибиралися туди як звичайні туристи, які були цікаві на власні очі зобачити, як виглядає цей нещасний Союз — тюрма, в якім караються стільки поневолених Москвою народів, між ними наша безталанна Батьківщина, Україна.

Червоні паломники їдуть туди з питомою їм набожністю та захопленням, яким пробують захопити інших. Не тільки їх серце, але й очі почервоніли, тому годі сподіватися, що вони, як вернуться за свого паломництва, розкажуть своїм некомуністичним знайомим і сусідам те, що вони там справді бачили. Для них в Союзі все рожеве, гарне, подиву гідне.

Ось недавно бував в Московськім Союзі один наш краян, Василько, ряний почитатель всього, що радянське. Бачив він напевно багато, чого звичайний смертельник із Західнього світу ніколи не зобачить, бо большевики не покажуть, ба навіть не дозволять подивитися. Василько це вже многонадьожний чалавєк. З ним інакше діло. Його можна всюди впустити. Він уже так почервонів, що коли Москва скаже біле є чорне і навпаки, то наш Василько притакне покірно і скромно заявить: "Мені здавалося, що це було чорне, але коли ви, товариші, кажете, що воно біле, то я помилився. Покірно признаю свою помилку і сто разів кажу: 'Бібе, біле, і щераз біле!' "

Для подібних до Василька — паломників нема нічого кращого ніж Совітський Союз, його соціяльно-невільничий лад і найдодерніші в світі концентраційні табори. Цікаво б знати, чому краянин Василько і подібні до нього так сильно тримаються Америки чи Канади і зовсім не хочуть іти до Союзу, щоб жити в комуністичних розкошах, де людина цебто робітник мусить працювати 10 тижнів, щоб купити собі звичайний плащ цебто видати на нього всі гроші, не

лишаючи собі нічого на життя.

Від паломників ніхто не сподіється довідатися правди про Совітський рай, бо вони не скажуть, хоча б і зобачили совітські розкоші.

Крім паломників до Совітського Союзу їздять і не паломники цебто звичайні громадяни Канади чи Америки. На них слід звернути увагу, бо вони роблять — свідомо чи несвідомо — багато пропаганди Совітському Союзові, як вернуться до своїх вільних країн.

Ці туристи не є комуністами і москалі це добре знають. Вернувшись додому, ці некомуністичні та не червоні туристи діляться своїми враженнями з сусідами, приятелями і знайомими. Часом вони дають навіть публичні виклади про свою поїздку по Совітськім Союзі.

В цьому всьому не було б нічого злого, якщо б ці туристи говорили тільки про себе самих. Але ні! Вони зараз робляться спеціялістами від Совітів, хоч були вони там може тиждень або місяць. Звичайно вони не знають місцевої мови, негодні мати сливе ніякого контакту з населенням, не визнаються на совітській системі, тому не дивниця, що не здають собі справи з країни, до якої поїхали як туристи.

Ввесь час свого побуту ці туристи некомуністи бувають під опікою агентів Інтуриста, які обведуть їх по державних інституціях, покажуть деякий зразковий колгосп, музей, заведуть до театру, чи фабрики, і потім гайда на залізницю чи літака і додому!

Що ж могли вони бачити за час своєї подорожі? Тільки те, що большевики бажали показати. Чи годні вони їздити, куди захочеться їм, як це буває з туристами, що приїздять до Канади чи Америки, де чужинець може відвідувати всі місця, які йому подобаються, як тільки законно дістався до згаданої країни.

Зовсім ні! Туристи можуть тільки туди йти і те бачити в Совітах, що большевицькі агенти або краще Москва хоче показати їм. До приватних домів звичайно не пускають їх. З приватними людьми звичайно тяжко їм розмовитися, бо не мають знання ні московської, ні української мови. Нема навіть мови, щоб вони їздили, куди захочуть.

Пан Ст. Мельник недавно вернувся з Совітської України. В своїх споминах про цю подорож оповідає про одного напів червоного — але ще замало почервонілого канадійця —, який хотів відвідати свою родину на селі. Це йому зовсім не вдалося, хоч він ходив і благав позволення від київського НКВД. Йому відповіли, що позволення має прийти аж з Москви! І так він розійшовся зо своїм знайомим, який марно намагався відвідати село, звідкіля походили його батьки! От вам свобідна і незалежна демократія! От вам незалежна українська соціялістична держава! Український уряд навіть не має права дати позволення відвідати село своїх батьків.

Сам же пан Мельник, кореспондент вінніпезької Трибуни, теж хотів відвідати село своїх батьків, яке знаходиться в Західній Україні, але, почувши про розпуку свого канадійського товариша, зрезигнував зо свого бажання, бо знав, що потрібного позволення на поїздку до села своїх батьків ніколи не дістане. От і вам совітська демократія з найдемократичнішою в світі конституцією!

Один студент з Монтреалу дістався до Совітів з групою студентів. Опісля поїхав до Львова, бо біля Львова лежить село, з якого походили його батьки і де сьогодні проживають його свояки. Що ж сталося? Чи пустили його до села? Зовсім ні! Привели до Львова його свояків, але до села не впустили. Коли ж цей студент спитався свого кузина, як йому живеться, то цей застрашений кузин відповів: "Отак як бачиш!" І не хотів нічого більше говорити про розкоші совітського раю.

Так як колись князь Потьомкін обдурив царицю Катерину II побудованими при дорогах селами, наповнивши їх гарно зібраними селянами, так і большевики обдурюють туристів штучними шопками. Якщо б у Совітах була дійсна свобода, то чому людям так тяжко виїхати з Совітів? Чому така маса людей тікає з комуністичної Німеччини? Чому мадяри зробили повстання, щоб визволитися з червоного раю? Чому большевики заглушують чужі радіостації, що мають передачі для совітських громадян, хоч совітських передач ніхто навіть не думає заглушувати в Америці та Канаді? Чому не вільно пересилати журналів до Совітів, хоч совітські журнали можна купити в вільнім світі? Білі царі мали 5,000 тайної поліції. Хрущов має около 1,000,000 агентів. Чому досіль в Совітах є концентраційні табори? Нажаль туристи не знають про ці речі, бо їм не покажуть їх.

Оттому не треба вірити тому всьому, що навіть некомуністичні туристи ,відбувши місячну подорож по Совітськім Союзі, пишуть про совітський рай. Вони не могли зобачити правдивого положення, бо попросту не мали змоги і їм на це не позволили совітські агенти. Тому їхні інформації доривочні, поверховні та неточні.

Радимо нашим читачам прочитати собі книжку: "Правда про Росію", яку написав Астольф Кюстин тому 100 років. Її можна дістати:

"Homin Ukrainy"
140 Bathurst Street,
Toronto, Ontoria, Canada

ПИЯТИКА

Чому одні люди почуваються менше п'яні, а другі більше п'яні, хоч випили стільки само алькоголю? Це залежить від того, скільки алькоголю війшло в кров і як скоро організм людини позбувається його. Один організм бере в себе більшу, другий меншу кількість спожитого алькоголю. Оттому один чоловік чується більше, інший менше п'яний, хоч спожив таку саму кількість алькоголю.

Алькоголь це великий шкідник людства, не тому, що він лихий у собі, але тому, що багато людей не вміє поміркувано користуватися ним. Декому легше взагалі не вживати алькогольних трунків аніж поміркувано користуватися ними.

Алькоголь запаморочує голову, відбирає розум, спричиняє багато акцидентів по дорогах, викликує сварки та бійки і чинить нещасливими безчисленні родини.

Налоговий пияк стає проблемою для родини і громадянства, бо воно дуже тяжко позбутися цієї лихої звички.

КУРЕННЯ І РАК

Др. Герберт займався 500 пацієнтами, що мали рака в легенях. Тільки 8 з них не були курцями. 19 курило файки або сигари, а 473 сигарети.

Сплата старих довгів і вклад капітлу

В. Буженко

ОДНОГО разу саксонський король Август II (Німеччина) перебрався і пішов подивитися на робітників, що працювали при будові дороги недалеко від міста Дрездену. Між робітниками завважив король одного, що працював з більшою завзятістю і весело приспівував. Приступив до нього король і спитав, скільки він заробляв:

—Чотири марки, була відповідь.

—То мало, щоб жити, відповів перебраний володар.

—О, пане, тими грішми мушу платити задавнені довги і собі ще вкладати капітал намайбутнє.

—Що ти хочеш тим сказати?

—Ходіть зо мною, то побачите! І припровадив свого володаря до хатини, де жив та й вказав на двох старушків, кажучи: —Оце мій батько та моя мати. Вони пожертвувалися за мене, мене виховуючи. Тепер не можуть працювати. Я їх утримую, і так виплачую старий довг.

Потім привів короля до другої кімнати, де було шостеро діточок, що сиділи коло матері.

—Це мої діти, їх мушу пильнувати та про них старатися, щоб собі зготовити готівку на майбутнє, щоб вони мені платили свій довг у моїй старості.

Незнаний гість, сказавши кілька слів похвали, віддалився. На слідуючий день приказав прикликати до себе згаданого робітника і дав йому 300 талярів. Повен вдяки робітник кинувся до стіп володаря, який склав признання для доброго сина й батька та приобіцяв, що й надалі буде міг числити на його великодушну щедрість.

До цього повчального прикладу не треба додавати нічого, хіба слідуючий факт. Раз до віденської (Австрія) фризієрні прийшов якийсь англієць. Там побачив, що одна дівчина згодилася продати свою косу за десять корон. Коли вже фрізієр брався обтинати косу, англієць запитав, чому так дешево продає таку розкішну прикрасу своєї голови. Дівчина відповіла:

—Пане, мій тато колись був багатим купцем, але зубожів. Тепер він старий і безпомічний, а мати моя хвора, тому мені треба грошей, щоб їм помогти. Ось тому мушу продати свою косу.

—Добре, коли так, то я тобі заплачу дорожче за неї. - І дав їй сто фунтів штерлінгів.

Взявши ножиці, втяв тільки один волосок, щоб зберегти як памятку дитячої любови до своїх батьків. Ця поважна сума грошей скоро допомогла поставити на ноги домашню господарку батька дівчини.

Це старі приклади, і може вам знані, але так, як беремо і витягаємо старі запорошені знимки і з милістю їх оглядаємо і ними захоплюємося, так з цих прикладів навчімся шанувати своїх і чужих батьків, а Бог за це нас нагородить.

В кожній обставині життя, посеред найбільших небезпек для душі та тіла, посеред спокус, страждань, труднощів і щоденної боротьби люди повинні сміло та безстрашно кликати до Бога: "Хоча б я ходив по долині смерти, то не буду боятися, бо Ти при мені." (Пс. 22, 4).

Подорож до Святої Землі

ЄРУСАЛИМ

Мур Плачу

ЙДУЧИ відвідувати місце, де колись стояла пишна святиня Соломона, серце ізраїльського народу, ми затрималися на хвилинку біля **муру плачу.** Тут колись жиди приходили плакати над руїною Ізраїля та святині. По зруйнованні пишної святині частину з її каміння зужито на будову цього муру. Оттому жиди століттями плакали перед останками святині, що опинилася в цім мурі плачу.

Сьогодні нема там жидів, бо мур опинився в тій частині Єрусалиму, що припала арабам. Жиди не мають права сюди приходити, бо кордон ділить їх від муру плачу. В йорданській частині Єрусалиму, яка обнимає практично ввесь старинний Єрусалим, нема ні одного жида. За те немало арабів живуть у жидівській модерній частині Єрусалиму.

Мошея Омара—місце славної Святині

Недалеко від муру плачу пишається мошея Омара. Вона гарна та всередині прикрашена мозаїками. Це старинна мошея, яка вже занепадає, бо біля неї стоїть новозбудована мошея, де араби заходять молитися.

Мошея Омара була збудована при кінці сьомого століття. В 1099 р. хрестоносці, здобувши Єрусалим, перетворили її на християнську церкву. В 1187 р. султан Салядин переміг хрестоносців, відбив від них святе місто, знищив єрусалимське королівство і віддав музулманам мошею Омара. Турецький султан Соліман сильно причинився до прикраси цієї мошеї (1528 р.).

Скільки пречудних споминів находять на душу при відвідинах цієї мошеї! Стоїть вона на найсвятішому місці Старого Завіту, гейби на знак, що Бог відрікся ізраїльського народу, дозволяючи, щоб музулмани збещестили святе місце, будуючи на ньому мошею!

Чому ж це місце таке святе? Мошея стоїть на горі **Морія.** Ця гора знана з того, що Авраам збирався принести свого сина Ісаака в жертву Богу на цій горі. Св. Письмо каже: Бог випробовував Авраама і сказав йому: **Авраме, Авраме!—І відповідає** Авраам: **Ось я!—І каже** Господь: **Візьми свого сина єдинака, якого ти полюбив, і йди в землю Морія та принеси мені його там у жертву на одній горі, що скажу тобі!** (Бут. 22, 1-2).

На цій горі Морія цар Соломон здвигнув величну святиню Господеві, що мала бути одним із чуд світу. Автор Святої книги Параліпоменон захоплено описує велич і посвячення святині: **Величність Господа наповнила дім** (2 Пар. 7, 1).

Ця пишна та велична святиня була гордістю ізраїльського народу та осередком правдивого богопочитання в старинним світі. Жиди з цілого світу сходилися до неї віддати честь і поклін Всевишньому.

Святині настільки мають вартість, наскільки нарід служить у них Богу. Коли ж нарід спроневіриться свому Творцеві і пере-

стане зберігати Його закон, святиня тратить свою вартість і перестає бути моральним і релігійним серцем громади чи народу.

Оттаке сталося за часів юдейського царя Седекії, який мав бути водночас сторожем Божих інтересів посеред вибраного народу. Седекія спроневірився Богу, не дбав про богопочитання, за що й Господь скарав його, позбавив царства та дозволив, щоб переможець Навуходоносор, вавилонський цар, осліпив його, звелівши вибрати йому очі.

28 чи 29 червня 587 р. до Христа вавилонська армія зайняла довго обляганий Єрусалим, знищила пишну святиню, вирізала багато патріотів-оборонців, зруйнувала святе місто та виселила до Вавилонії увесь квіт і шляхту народу, щоб позбавити націю її провідної верстви й так перепинити дальші бунти проти вавилонського займанця. Пророк Єремія плаче над недолею вибраного міста:

Мої діти витрачені, бо ворог взяв гору. Сіон простягає свої руки, але нема, хто б потішив його. Господь дав приказ проти Якова його ворогам, щоб окружили його. Єрусалим стався гидотою посеред них. Справедливий Господь, бо я не корився йому, кличе Сіон—. **—Діви мої і юнаки мої всі вони пішли в неволю** (Плачі: 1, 16-18).

Завойовник Навуходоносор знищив святиню, бо вона була символом єдности ізраїльського народу та запорукою Божої опіки над ним. Руйнуючи святиню, Навоходоносор сподівався знищити в жидах надію на майбутне відродження та відбудування ізраїльської держави.

На вигнанні жиди сиділи над рікою на плакали, згадуючи свій Сіон і благаючи Бога пробачити їхні провини. Назагал жидівські

Павло Тичина

ЗОЛОТИЙ ГОМІН

Над Києвом—золотий гомін,
І голуби, і сонце!
Внизу—Дніпро торкає струни.
Предки встали з могил.
Пішли по місту.

Десь в небі плинуть ріки,
Потужні ріки дзвону Лаври і Софії!...
Човни золотії
Із сивої-сивої давнини причалюють.
З хрестом опромінений,
Ласкою Божою в серце зранений
Виходить Андрій Первозванний.

Ступає на гори...
Благословенні будьте, гори, і ти, ріко мутная!
І засміялися гори,
Зазеленіли...
І ріка мутная сповнилася сонця і блакиті.
...Над Сивоусим небесними ланами Бог проходить.

Бог засіває.
Падають зерна кришталевої музики.
З глибини вічности падають зерна в душу.
І там у храмі душі,
Над яким у недосяжній високості в'ються голуби-молитви,
Там у повнозгучнім храмі акордами розцвітають.
Надхненими як очі предків.
Буря—блиск—жах—
Вогнем схопився Київ
У творчій високості!
То Україну
За всі роки неслави благословляв хрестом
Опромінений,
Ласкою Божою в серце зранений
Андрій Первозванний.
І засміялися гори,
Зазеленіли...

вигнанці в Вавилоні залишилися вірні Богу, як це подає книга Даниїла, хоч інколи бували натиски з боку уряду, щоб вигнанці прийняли вавилонську релігію, от хоча б випадок із трьома юнаками, Седрахом, Мисахом і Авденагом, яких цар звелів кинути в розпалену піч за те, що відмовилися поклонитися золотій статуї, яку Навуходоносор поставив недалеко міста Вавилону. Всі вавилонці поклонилися ідолові, але три жидівські юнаки відмовилися від ідолопоклонства, хоч знали, що **буде вкинений у вогняну піч, хто не впаде ниць і не поклониться ідолові** (Дан. 3, 11).

Розгніваний цар звелів привести юнаків на суд. Вони не злякалися царського гніву та розпаленої печі, але відважно заявили Навуходоносорові: **Наш Бог, якому ми поклоняємося, годен спасти нас від розпаленої вогнем печі та вирятувати нас із твоїх рук, царю. Якщо ж Він цього не вчинить, то всетаки, о царю, знай, що ми не будемо почитати твоїх божків, ані не поклонимося золотій статуї, яку ти здвигнув!** (Дан. 3, 17-18).

Розгніваний цар звелів вкинути в піч відважних юнаків, але ангол Господній захоронив їх від вогню. Не тільки не згоріли вони, але навіть волосся та вбрання були збережені перед вогнем. Це чудо опам'ятало царя; він звелів витягнути юнаків із печі та вкинути туди тих, що оскаржили їх. Вогонь негайно пожер оскаржителів. Цар видав декрет: **Буде знищений нарід, плем'я та язик, що богохулитиме Бога Сидраха, Мисаха і Авденого... Бо нема другого Бога, що може так спасати!** (Дан. 3, 96).

За наслідників Навуходоносора царя, особливо за зіпсутого та безбожного Вальтасара, вавилонська держава сильно підупала. Господь вислухав благання свого розкаяного народу та послав йому визволителя. Цей спаситель бідних юдейських вигнанців це перський цар **Кир,** якого Бог зве пастирем: **Я скажу Кирові: Мій пастирю, і він виповнить мою волю та скаже Єрусалимові: Будеш відбудований!—а храму: Будеш знову построений!** (Іс. 44, 28).

о. М. Щудло, ЧНІ.

На Многая Літа, Владико!

Цього року припадає 30-ліття єпископства Впреосвящ. Кир Івана Бучка, великого і активного Архипастиря наших братів і Сестер розкинених по різних краях Европи.

Кир Іван народився в Германові біля Львова в 1891 р. Вищі студії кінчав у Львові, а богослов'я — в Римі (1911-15). В 1915 став священиком. По першій світовій війні вернувся до Риму, де отримав ступінь доктора богослов'я.

Пробуваючи в Львові викладав догматику в львівській семінарії і займався

молоддю, для якої існував інститут Св. Йосипа, що став бурсою для хлопців.

В 1929 р. Рим занотував його єпископом-помічником митр. А. Шептицького. Його патріотизм був усім відомий. В часі злощасної пацифікації 1930 р. відвідав "немилосердно спацифіковані" місцевості, несучи потіху невинно покатованим братам-українцям.

В 1933 р. зорганізував величний здвиг молоді "Українська Молодь Христові," в якім студенти Редемптористи з Збоїськ взяли організовану участь у синьожовтих мазепинках.

Кир Іван багато наїздився по розлогій Львівській архидієцезії, відвідуючи парафії, заохочуючи людей до віри в Бога та витривалости в боротьбі за долю Церкви і народу.

В 1939 р. виїхав до Південної Америки, щоб відвідати наших поселенців. Там застала його світова війна 1939 р. Не мігши вернутися до зайнятого большевиками Львова, Владика—Ювілят короткий час залишився в Америці, де був парохом церкви Св. Юрія в Нюйорку і помічником Преосв. Кир Константина.

В 1941 р. переїхав до Риму, де розвинув широку діяльність, щоб помагати нашим людям, що їх большевицька навала змусила покидати рідний край. Тільки один Бог знає, скілки людей добродійність Ювілята врятувала від чорної години. Це він сильно причинився, що Аліянти не дозволили большевикам насильно вивозити наших людей на "родіну."

Він зорганізував на чужині велику і малу семінарію, щоб наша Церква мала сталий доплив ревних душпастирів. Це він допоміг у Сарселю закупити будинок для наших науковців НТШ. Це він доклав немало старань, щоб наші люди діс.али своїх священників в Австралії, ба й навіть власного Єпископа в Австралії та Бразилії.

За його велику діяльність для нашої Церкви пок. Пій XII підніс його в 1953 р. до гідности архиепископа. В 1958 р. став дорадником Конгрегації для Східньої Церкви.

В 1956 р. Достойний Ювілят зволив приїхати до Канади, щоб взяти участь у врочистих святкуваннях Отців Редемптористів з нагоди 50-ліття існування східньої вітки Чину Преєв. Ізбавителя. В Йорктоні влаштовано концерт, щоб вшанувати Достойного Гостя.

Не дивно, що сливе всі наші Владики, зїхавшись на Синод до Риму в жовтні ц.р., вшанували ювілей Кир Івана і виявили йому признання за його довголітню і далекосяжну діяльність.

Це заслуга Впреосв. Ювілята, що отець Хоменко переклав ціле Св. Письмо на укр. мову. Воно внедовзі має вийти друком.

Отці Редемптористи долучуються до численних приятелів Достойного Ювілята і складають Йому щиросердешні побажання кріпкого здоровля для дальшої праці для Божої слави і добра нашого народу.

НА МНОГАЯ ЛІТА, ВЛАДИКО!

Грішники це духовні трупи. Через гріх завмерли душею для Бога та неба, хоч тілом проживають на землі. Люди не знають, що вони носять мертву душу в живім тілі, але знає це Бог, перед Яким нема тайн у всесвіті: "Я знаю твої діла; маєш ім'я ніби ти живий, а ти мертвий". (Апок. 3, 1). За те праведники дальше живуть у другім світі, хоча б покінчилася їхня земська мандрівка й вони перейшли в вічність по заслужену нагороду. "Душі праведників пробувають у Божих руках і муки смерти не досягнуть їх. Немудрим здавалося, що вони померли, і немов на нужду споглядали на їхню смерть... Трохи страждали вони, але за те дістануть велику нагороду, бо Бог випробовував їх і знайшов їх гідними Себе... Як золото в горнилі, так Він випробовував їх... Праведники блистітимуть..." (Прем. 3, 1-7).

The First Christmas

— Lillian Dzurman

A star, glowing more brightly every moment, shone down on a humble couple who wearily turned their steps to a cold cave just outside the crowded city of Bethlehem. To a passer-by nothing distinguished this couple from the countless other people on the road, except perhaps their poverty. Mary and Joseph were of the royal family of David, but the fates of their predecessors had been such that the holy pair had not been endowed with great riches but existed only through their own hard labour. Joseph's advice in any branch of carpentry might be valued, but his judgement or counsel was never sought in the affairs of the state. He held no prominent post in the court of the king. Yet to the Heavenly Father these two people were the most important human beings in the world. God had chosen them for the Mother and Foster-Father of His own Divine Son. "Mary, full of grace." "Joseph was a just man."

An uninviting, cold stable, swaddling clothes, a manger for a crib, a man and woman and a Baby Boy — nothing unusual, except again the poverty. Ah! but listen, strains of heavenly music herald the birth of the King of Peace. A host of angels bring tidings of great joy to the fearful shepherds, "For this day is born to you a Saviour, Who is Christ the Lord... Glory to God in the highest and on earth peace to men of good will." The wonderfully beautiful angels paid homage to the King of Kings by their adoring presence and heavenly chant. The great mystery of the Incarnation had come to pass.

All those who passed through the doors of the stable to adore the King of Heaven and earth had the same passport — Faith. The poor humble shepherds, the rich humble magi, all believed that the helpless Babe in the loving arms of His Mother was God, the Creator and Ruler of the universe.

That first peaceful Christmas was the Feast Day of the Holy Family. Since then it has become the day when every family shares the joys of the holy season with its loved ones. Let us all make this Christmas truly a happy one by preparing for the coming of Christ by prayers, Masses and Holy Communion so that on His Birthday we shall not greet Him empty handed.

The Meaning of Advent

— M. Schudlo, C.SS.R.

ADVENT—which in our Rite is called "Pylypivka" from the feast of St. Philip the apostle, lasts according to the Gregorian Calendar from Nov. 15th to Dec. 24th inclusive and according to the Julian Calendar from Nov. 28th to Dec. 6th inclusive, — is a preparation for Christmas. It commemorates the Birth of our Lord Jesus Christ.

There was no real and lasting order in the world before Our Lord gave it His golden law: "Love God! Love your neighbor!" His grace brought peace to the human hearts by wiping out sin and corruption. No human being can achieve real peace for his heart unless it turns to Christ. Christ must be spiritually born in the human hearts, if men want to secure happiness for themselves. But He cannot be born there, if the heart is not prepared to meet Him.

The best preparation is a Christ-like behaviour among our daily pains and sufferings. Unfortunately many people do not know how to cope with their daily crosses, thus depriving themselves of peace and serenity which Christ the Child is willing to bring them on His Birthday.

Helen was getting ready to get married the next day. John, her fiancé, had been stricken ill right after the rehearsal. Taken to the hospital he died from cancer the next day. There was no marriage, but a funeral. The sudden death of the bridegroom-to-be caused Helen much mental suffering. Unfortunately she did not know how to cope with it.

The poor girl felt heart-broken. For the rest of her life she sat in loneliness because she refused to take comfort in anything but in the picture of her dead fiancé. Thus her young life was ruined by her inability to cope with the problem of her personal misfortune.

If she had overcome her temporary grief, she could and probably would have met another man, got married, raised a family and forget her sad experience. Unfortunately she ruined herself by her grief.

The Scriptures reveal that good people suffer because in God's Providence suffering is a splendid means to bring people to perfection. St. James writes: **Consider it genuine joy, my brothers, when you are tested by trials of various kinds, since you know that the trials... make you patient. And let patience accomplish a perfect work that you may be perfect, flawless, and without shortcoming.** (James: I, 2-4).

Would St. Paul become what he is now without his innumerable sufferings and infirmities? Never. As the gold is purified by fire, so man is brought to perfection through sufferings. Such godlike virtues as patience, love, forebearance, sympathy with other people's sufferings, compassion and forgiveness cannot be produced in men except through sufferings. Without suffering our earthly life would be animal-like.

How was Our blessed Lord brought to perfection? St. Paul answers this question, saying: **He for Whom and by Whom all things exist**, that is God the Father, **by suffering raised to the heights of perfection the Author of their** (men's) **salvation.** (Hebr. 2, 10).

Suffering has been always regarded as the sign of Christ and the true Christian. St. Eufrosina, the saintly Ukrainian nun († 1173), was praying in her room which she built near the church. All of a sudden she heard a knock on the door. She said: "Come in, please!" The door opened and a man wearing golden garments and a crown entered the room. He looked like a King.

The Saint asked him in surprise: "Sir, who are you?"

"I am Christ, your Savior and your King," was the reply.

The Saint looked at him and asked again: "If you're Christ, where are the marks of the nails in your hands?" At this question the strange visitor disappeared. It was the devil who had come in human form, to tempt her to pride, but his subterfuge was discovered because he lacked one essential characteristic whereby Our Lord is easily recognized, that is, the mark of suffering was missing in him.

Would holy Job reach the heights of perfection without all the trials through which God led him? Job lost all his wealth, 14 children and finally his own health. He was stricken with such an awful disease that his wife was forced to take him out of the house. She could not bear the stench of his decaying body.

How did holy Job react to all these afflictions? Did he curse God's Providence? Did he stop worshipping God? Did he fall in despair? No! He bowed his head to the holy will of his Maker and said: **The Lord gave and the Lord has taken away. Nothing is here befallen but what was the Lord's will. Blessed be the name of the Lord!** (Job: 1, 21).

And the holy writer adds: **In all this, Job guarded his lips well, nor challenged with human folly God's wisdom.** (Job: 1, 22)

Had Job murmured and rebelled against God's dispositions, what would have become of him? Certainly he would not be known as holy Job, the example of confidence in God when troubles and sufferings come to visit us. He would be a damned man, a lost human being which betrayed his Maker by distrusting the wisdom of His Providence.

St. Augustine compares men to "an inexperienced worker who enters a workshop. Once there, he will see many tools, without knowing what purpose they are meant to serve. If he is stupid, he will condemn them as useless and superfluous. But the craftsman who knows their use and how to handle them takes no notice of this foolish attitude, but continues his work."

Men who are wise, will never

condemn an artist, if they see tools whose purpose is unknown to them. They believe that everything in the shop of an intelligent worker must have some use, although they may not know what . . .

How differently men behave with God, the Architect of the limitless universe! They criticize those things for which they see no reason. They think that they are experts regarding the tools of God, whereas their ignorance is pitiful to see.

Suffering is God's medicine to cure various sicknesses of our fallen and weak human nature. Thus suffering is God's way of improving the world. If no one but wicked people suffered, we would probably harden our hearts and say with a scoff: "They finally got what was coming to them. Let them pay for their foolishness!"

But when good people suffer, we readily cry: "It must not be so, because they never did anything wrong!"

God is like our loving mother. When we were children and got sick, and therefore needed medical attention, our mother did not hesitate to take us to the doctor and hold us while the doctor used a needle.

Of course, no mother likes the pain that her beloved child must undergo. The child may scream and kick. Yet she does not pay attention to his screams. She does it for the love of the child in order that it may get well again.

God sends us sufferings that we may atone for our sins. No sin can be forgiven without sorrow. No remains of sin can be wiped out of our souls without penance. Since men do not like to do penance, God in His loving Providence sends them all kind of crosses that they may make up for their sins and save themselves from punishment hereafter.

—●—

CAN SUFFERING BE GOOD?

TO BERNADETTE SOUBIROUS who at the grotto of Lourdes, had a glimpse and foretaste of Heaven, Our Lady confided: "I do not promise to make you happy in this world, but in the next." As Papal Legate to Lourdes, in 1935, Cardinal Pacelli, destined to become Pope Pius XII, had this to say in praise of St. Bernadette: "She traveled a road sown with all sorrows, all the afflictions of the body, of the spirit and of the heart."

Her twelve years of convent life at Nevers were a long series of physical torments and spiritual trials. Being ill, she said, was her principal employment. One day after a severe attack of her illness, the Sister Infirmarian said to her:

—The water of the grotto cures the sick.

—That is what I've been told, said Bernadette.

—Why does it not cure you?

—Maybe the Blessed Virgin wants me to suffer.

—Why should she want you to suffer?

—Because I have need of it.

—And why do you have need of it?

—Ah that! Only God in His goodness knows... He alone...

The pattern of her whole life had become one of constant penance. "I must do penance for myself first, and then, also, for others." This "Song of Bernadette" sums up all that need be said on The Value of Suffering.

Bishop Nicholas Czarneckyj

UKRAINIAN APOSTLE OF PERPETUAL HELP

John V. McGuire, CSS.R.

DESPITE the vigilance of the Soviet, the news leaked out recently that Bishop Nicholas Czarneckyj was dead behind the Iron Curtain. Another dry martyr had gone home to be crowned.

The story of Bishop Czarneckyj's death appeared in a May issue of the 'Osservatore Romano' and readers with long memories may perhaps have remembered the first time his name appeared in the Vatican paper. It was back in 1931. The evening edition of January 19th carried the notice that Pope Pius XI had named this Redemptorist of the Ukrainian Rite as Titular Bishop of Lebedus and Apostolic Visitor to all the Slavs of the Ukrainian Rite who were living in Poland and not actually included in any existing diocese.

Nicholas Czarneckyj was born in 1884 on the 14th of December. His home town was Semakiwci in Ukraine, which in those days was part of Austria. His native diocese was Stanislaviv and it was in the episcopal city that he began his studies for the priesthood. These he completed in Rome at the University conducted by the Sacred Congregation of the Propaganda Fidei. Ordained in 1909, he returned to Stanislaviv where he taught philosophy and Dogmatic Theology in the seminary and also served as Spiritual Director to the ninety seminarians.

From the start of his priesthood, Father Czarneckyj enjoy-

ed the esteem of his fellow priests of the Ukrainian Rite not only for his keen mind but also for his deep piety. They sought him out for advice, made him their favorite retreat master and were not too surprised when in 1919, in search of a more formal religious life he entered the Redemptorists. As the first Latin Rite Congregation of Religious to concern itself with the care of Eastern Rite Catholics, the Redemptorists had a peculiar appeal for Father Czarneckyj. Since Father A. Delaere of the Belgium Province had come to Canada in 1899, more and more Redemptorists appeared upon the scene, the most famous of them being Father Joseph Schrijvers whose spiritual books are still in great demand everywhere. Father Czarneckyj knew all the early Redemptorists in Ukraine and how much he admired them may be seen from the way in which he desired to be one of them.

He made his novitiate at Zboiska and after profession worked for the Ukrainians in Western Ukraine which in those days was part of Poland. Needless to say, the decision of Pope Pius XI in 1931 to elevate him to the Episcopate left him thunderstruck. He tried to beg off both because the Redemptorist Rule expressly forbids the acceptance of Ecclesiastical honors and also because he felt utterly unworthy of so high a calling. But under the inspiration of the Holy Spirit, the Holy Father insisted and plans were made for his consecration.

It was no haphazard chance but completely in keeping with his deep devotion for the Mother of Perpetual Help that he chose to be consecrated in the Church of St. Alphonso in Rome in the presence of the Miraculous Picture. This was an act of love. It was also an act of deep significance. For the man who was to be consecrated before the ancient Byzantine picture was destined to give his life to the task of bringing the consolations of Catholicism under the aegis of Our Mother of Perpetual Help, to Eastern Catholics.

In the past, other Bishops had been consecrated at the Altar of Our Lady of Perpetual Help in the Church on Via Merulana. But there had never been a ceremony quite like the consecration of Bishop Czarneckyj. The consecrating Bishop was Most Rev. Gregory Chomyszyn, Ukrainian Bishop of Stanislaviv who had been by turns Confessor and Ordinary to the new Bishop. As co-consecrators, there were present His Excellency John Mele, a former fellow student at Rome and now Greek Rite Bishop of Lungrenzi in Italy and His Excellency Peter Buczys, Titular Bishop of Olympia and head of the Clerics Regular of Mary to whom had been confided in a special way by the Holy See the care of all Russian Catholics living outside of Russia.

It is hardly to be wondered at that when the time came for the sermon, the preacher, seeing the Eastern Liturgy celebrated before the Miraculous Image by Ukrainians would choose to speak about the many reasons that there are for looking hopefully to Our Mother of Perpetual Help for the ultimate triumph of Christian Unity. Paying tribute to the newly consecrated Bishop, Most Rev. Patrick Murray, Superior General of the Redemptorists, also expressed his own personal conviction that the Miraculous Image had come from the Byzantine world to Rome in order that it might become a symbol of Unity to the Eastern Separated Christians.

Speaking at his reception, Bishop Czarneckyj thanked all who had had a part in his elevation. He asked for prayers in his difficult task. And he came finally to Our Mother of Perpetual Help. This is what he said:

"At a time of fierce tempest, namely, the invasion of the Turks, the Image of Perpetual Help came here to the City of St. Peter. Here for three centuries it dispensed its graces to the City and to the world. Then, given into the care of the sons of that great prophet of the Mother of God, St. Alphonsus, it began to shine with greater luster. And now, as the Bolshevist tempest rages, through the sons of St. Alphonsus, the picture returns to the Orient in order to save souls from spiritual ruin. May the Archangel Gabriel from this image again be the bearer of joyful tidings for the redemption of the Orient. May St. Michael be the protector of the work of Reunion against all its enemies. May the maternal goodness and mercy of the Mother of God be the consolation of all missionaries. May the sweet name of Mother of Perpetual Help be my consolation, my refuge in all the adversities and perplexities which await me. Through the Mother of Perpetual Help may our Most Holy Redeemer and King be blessed. Through His Sacred Heart may the Most Holy Trinity be praised and glorified, Father, Son and Holy Spirit."

Bishop Czarneckyj left Rome in March. Returning to Western Ukraine, he spent the following four months traveling through forty towns and villages, celebrating the beautiful Liturgy, talking with the clergy of both the Latin and the Ukrainian Rites, preaching everywhere to the people. In all, he found about 35,000 persons of the Ukrainian Rite who were as loyal to the Holy Father as anyone in Rome. He was the soul of affability to the many Dissident Catholics that he met and was singularly successful with them on many occasions. But there were less agreeable situations and at one period in his first year of Episcopal labors he was opposed and insulted by a group of Orthodox priests who even began an anti-union publication.

The Bishop, however, had been too long a priest and missionary to be discouraged or even disturbed by these sporadic outbursts. With a tact and sure-

MIDNIGHT ROSARY

ALL PRIESTS are happy to know that people are saying the Rosary but Father Maurict Ahern, who once lived in Chicago, Illinois, and now resides in Hong Kong, had mingled feelings concerning the practice one night recently and found his patience stretched considerably. His telephone rang at midnight, waking him from a sound sleep. It had to be important, grave perhaps, for a midnight summons. He jumped out of bed and answered the phone.

The caller was from the American Consulate. "Father," came the voice of a young sailor, "I'm on guard duty tonight and want to say the Rosary. But what Mysteries should I say tonight?"

ness of touch which justified the Holy Father's trust in him, he wasted no time in launching long-range programs for the care of the Ukrainians and the attraction of the Dissidents. Among these programs, the most notable was the seminary which with the financial help of Pius XI himself, was opened in 1931 in the city of Dubno. Planned for a capacity of 80 students, the seminary counted 18 in its first entrance class. At Pinsk, he established a "refresher course" for priests of Orthodox origin who had recently come into union with Rome.

The pattern of the first year became the pattern of his career. By the time he became a Bishop, the Jesuits, Capuchins, Salesians and others had followed the Redemptorist lead and were sending missionaries to Ukraine for the sake of the Ukrainian Catholics. These proved a great fighting force for the Bishop. And among the women religious, the Missionary Sisters of the Sacred Heart from Wilna were especially helpful.

While the enternal ministry continued to occupy him, Bishop Czarneckyj did not forget the spiritual aspirations of his earlier days. His spirit of prayer and sacrifice were bywords to all who knew him. In the true Catholic traditions of sanctity, he was able to combine prayer and work, cheerfulness and gravity. He could talk sadly at one moment about the anti-religious practices of the Russians, as he did in Rome at the end of 1934 when he recounted how among other things a mechanical statue of Satan was rigged up in one place and made to stamp continually upon the Sacred Host, stolen from a Catholic Church. And he could talk happily at another moment about the happier side of his ministry, of how for example in the same year that the blasphemies against the Eucharist were being committed, 6,000 persons had come over from the Orthodox Church to union with Rome.

Like so many of his fellow Bishops and priests in Eastern Europe, Bishop Czarneckyj must surely have sensed the inevitable end of the rise of Nazism on one side and the ruthless greed of Stalin on the other. There must have been more than one occasion on which the Prelate remembered the words of Father Murray on the day after his consecration: "Without doubt there awaits the newly consecrated prelate many great difficulties and set-backs of all sorts, perhaps even martyrdom."

It would have been so unlike Bishop Czarneckyj, however, to waste time in sterile fears. The fact is that, whatever his thoughts on his final fate in that uncertain decade, he never desisted from his policy of Catholicism, administered with prudence, kindness and good humor. In a world mad about rearmament, he characteristically put his trust in prayer. How much Our Mother of Perpetual Help was a partner to those prayers is seen in a rather wonderful document which appeared in 1932. The Redemptorist Fathers at Stanislaviv petitioned the Holy See for permission to establish the Archconfraternity of Our Lady of Perpetual Help and St. Alphonsus. Their immediate interest was for the people who attended their church or assisted at their missions. But Bishop Czarneckyj could not bear to have his beloved Ukrainians left

outside the Archconfraternity. He contacted Bishop Chomyszyn of Stanislaviv and Bishop Michael d'Herbigny, president of the Pontifical Commission for the East. All three in concert petitioned the Holy See that the erection of the Archconfraternity be such that the Eastern Rite Christians might be enrolled and participate in the indulgences.

When the decree for the establishment of the Archconfraternity was published, every wish of Bishop Czarneckyj was granted. Issued by the command of Pope Pius XI, the decree was signed by Cardinal Pacelli.

When the Nazis invaded Poland in 1939, Bishop Czarneckyj was ordered, as were so many others, to report for manual labor. Side by side with his less distinguished neighbors, he suffered the indignities heaped upon his people by the 'Master Race.' Bitterly, he complained about the inhuman treatment of prisoners. Stalwartly he attacked injustice. Gently, he tried to console the victims of Nazi cruelty.

His own real martyrdom did not begin, however, until the Russians invaded Western Ukraine in 1944. At eight o'clock in the morning of April 11, he was arrested together with the other Ukrainian Bishops as being a spy of the Vatican. A mock trial condemned him to twenty-five years of hard labor. From this time on, he became a slave of the Soviets. Locked up for a year in a dreary prison at Lviv, he was later shipped to the iron works of Siberia. Poorly clothed and fed, forced to do the job of a man half his age, it was only to be expected that more than once the news of the Bishop which leaked out to the free world would be that he was broken in health and often carried to the sick wards of the prison. There was a rumor in 1948 that he was dead.

But death was still eleven years away. After his strength returned sufficiently to allow him to work again, he was moved to the Ural mountains where he mined coal with fellow prisoners at Workuta. At the mine, he was also assistant for a time to a blacksmith. In 1955, it is known that he was in the prison camp of Mordovijs about 400 miles from Moscow. The cold weather, lack of proper food and sheer exhaustion had reduced him by then to a guant shadow of a man he once had

LENIN'S LAST WORDS

During his last illness, Lenin made this declaration:

"I have made a great mistake. Our main purpose was to give freedom to a multitude of oppressed people. But our method of action has created worse evils and horrible massacres. You know that my deadly nightmare is to feel that I am lost in this ocean of blood, coming from innumerable victims. It is too late to turn back now, but in order to save our country, Russia, we should have had ten men like Francis of Assisi. With ten such men we would have saved Russia."

This startling statement of Lenin certainly indicated that he was much closer to a change of heart than most people imagine. One wonders if a few more prayers for him 30 years ago might not have changed the course of history.

Every prayer is answered in one way or another.

been. In 1957, he was shipped back to Ukraine, deaf, almost blind, a man who might die at any moment. A friend in exile managed through the Red Cross to get in some small relief. It helped a little, but not much. There was only constant loneliness and slow starvation for Bishop Czarneckyj. As he lay there on his filthy cot in his filthy room in the very heart of Ukraine he loved so well, how clearly he must have seen the end coming. How many times he must have gone over the happier scenes of his life, among them that wonderful day when before the Miraculous Image of the Mother of Perpetual Help, he was consecrated to the task of Christian Unity.

Not many details of his death are known. But one detail has been reported. It is easy to believe. He died, they tell us, invoking Our Lady of Perpetual Help.

(from 'Perpetual Help', with small modifications)

BIRTH CONTROL & THE CATHOLIC CHURCH

The Church does encourage large families, because of the immense benefits for souls born in the image and likeness of God, and because of the great dangers of moral evil involved in artificial family limitation. But the Church does not demand that married couples have large families when they are unable to support them. The primary purpose of marriage is twofold: the procreation and rearing of children.

Pope Pius XII spelled this out in a radio address on the feast of the Epiphany 1957: "When the infant comes into the world, he must have a home to receive him—a home capable of providing him with everything necessary to keep him in good health, and to assist him in acquiring and developing those faculties of mind and heart that will enable him to take his proper place in society when the time comes." The teaching of the Church on the use of rhythm in marriage should be well known at least among Catholics."

The general Catholic position on the number of children a couple should have is well summed up in the following passage:

> **"Neither the marriage contract nor Church teaching make any specifications covering the number of children to be produced. Procreation is a human act implying full responsibility on the part of those who perform the act. Marriage partners should not engage in physical union unless they are willing and reasonably capable of assuming the responsibilities inherent in childbirth and child-rearing. It is assumed that since children are one of the great blessings of marriage and the privilege of cooperating with the Creator in the procreative act is one of the noblest in the marriage state, Catholic spouses will have the number they feel they can reasonably support and rear. Ultimately, the decision governing the number of children must rest on the mutual consent of the spouses. Their decision must be based on their condition and exigencies of their state of life."**

Catholics are great believers in divine providence. That is perhaps one reason they are not as worried as some others about the threat of overpopulation. But providence also expects each one to use his best judgement in cooperating with the laws of nature. Catholics who understand the teaching of the Church will have a ready answer to the new accusations of indifference to the possible crisis in world population.

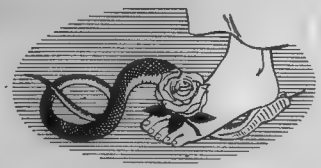

Queen Conceived Without Sin

Rev. Eamon R. Carroll, O.Carm.

WHEN the Immaculate Conception was solemnly declared to be a truth revealed by God, the world witnessed both an end and a beginning. On December 8, 1854, Pope Pius IX proclaimed as divinely revealed the doctrine that "the Blessed Virgin Mary ,at the first instant of her conception, by a singular privilege and grace of the omnipotent God, in consideration of the merits of Jesus Christ, the Savior of mankind, was preserved free from all stain of original sin." These words marked the end of the gradual development of this truth, from its implicit uncontested acceptance in ancient times, through middle-age controversies, to clarification and finally to universal acceptance in the Church. Like the householder of our Lord's story, the Church is the keeper of a treasure house. A faithful custodian, it neither adds to nor alters the treasury of revealed truths confided to its care once for all by Christ through the apostles. But like the "scribe instructed in the kingdom of heaven" (Mt. 13, 52), at opportune times the Church produces from her storehouse things old and new—new and explicit expressions of truths that have "been all along the secret life of millions of souls" (Cardinal Newman).

A dogmatic definition is the final step in the unfolding of a truth; but it is at the same time a fresh beginning. The steady light of a defined belief penetrates into new depths of divine mysteries. The proclamation of the doctrine of the Immaculate Conception was a clarion call to still deeper investigation of the riches of God's truth. Pope Pius XII tells the effects of the definition: "The devotion of the faithful to the Virgin Mother was quickened and took fire; and, as the natural consequence, there came a great revival of Christian morality. Studies, too, were pursued with new vigor and shed a brighter light on the dignity and sanctity of the gracious Mother of God." (Fulgens corona). To take but a single example from many truths about our Blessed Mother, her queenship has received special attention in the last hundred years. With good reason is the Immaculate Conception commemorated in the litany of Loreto by the words "Queen conceived without original sin."

POPE PIUS IX

Pope Pius IX's encyclical letter of 1854 spoke of God's wondrous love for his Mother, of her "innocence and sanctity than which, under God, none

greater is known, and which, God excepted, no one can attain even in thought." Yet her great privileges do not take her away from us. Rather "she loves us with a true mother's love. She busies herself with the affairs of our salvation. She has at heart the interests of the whole human race. The Lord has appointed her Queen of heaven and earth. She is exalted above all the choirs of angels and the companies of the saints in heaven. She assists at the right hand of her only begotten Son, Our Lord Jesus Christ. She makes exceedingly powerful intercession and what she seeks she finds and cannot be denied." (Ineffable Deus).

"Queen" is a word used in both a broad or figurative sense and in a strict or literal sense. Mary is called "queen" in the figurative sense, because she excels all other creatures by the grace of her Immaculate Conception. And her office of mother and associate of the Redeemer, Christ the King, makes our Lady queen also in the strict and truest sense of possessing real power in her Son's kingdom of grace. This deeper meaning of the queenship of Mary Immaculate is already found in Pope Pius IX, but it was left to later popes to bring out more clearly that Mary "conceived without original sin, was chosen to be the Mother of God so that she might be made an associate in the redemption of mankind" (Pius IX), and that because she was associated in the ineffable work of human redemption as Mother and co-operatrix," she is queen "by right of conquest" (Pius XII).

In 1858 our Lady graciously acknowledged the deed of 1854 by identifying herself at Lourdes simply as "the Immaculate Conception." The "pope of the Immaculate," Pius IX, returned to crown the statue of Our Lady of Lourdes in 1876, and a year later sent the golden rose blessed on Laetare Sunday and traditionally conferred on worthy queens.

POPE LEO XIII

Pope Leo XIII continued his predecessor's favors to the Lourdes shrine of the Immaculate, and praised Mary's queenly prerogatives in many rosary letters. His first rosary encyclical dedicated October to the "Queen of the rosary," and contained the following words, "... truly the Immaculate Virgin chosen to be the Mother of God and thereby associated with Him in the work of man's salvation, has a favor and power with her Son greater than any human or angelic creature has ever obtained or ever can gain" (Supremi apostolatus, Sept. 1st, 1883).

SAINT PIUS X

The fiftieth anniversary of the definition was celebrated under Saint Pius X. The saint's motto was "to restore all things in Christ" (Ephesians 1, 10), and among the means to this goal he put our Lady's assistance in the first place. A prayer composed by the pope in 1903 reads: "Mother most blessed, our queen and advocate, who from the first moment of thy conception didst crush the enemy's head beneath thy heel..." Saint Pius repeatedly referred to the Immaculate in terms of the woman of Genesis 3, 15, Mother of the conqueror, and associate of the promised Redeemer in his victory over Satan.

The grounds for Mary's queenly place and power are clearly presented in St. Pius X's great anniversary letter: "Since Mary surpasses all creatures in sanctity and in union with Christ, and since she was chosen by Christ to be his associate in the work of human salvation, she merits for us congruously, as they say, what Christ has merited for us condignly, and she is the principal minister of the graces to be distributed. Christ 'has taken his seat at the right hand of the Majesty on high' (Heb. 1, 13), and Mary as queen stands at his right hand..." (Ad diem illum 1904).

POPE BENEDICT XV

For Benedict XV, grief-stricken pope of the first world war, Mary Immaculate was first of all Queen of peace. Through the war years and in their difficult aftermath he urged recourse to the sorrowful Virgin again and again, e.g., "... trusting in the protection of Mary, the Virgin Immaculate, who not long ago We directed should be universally invoked as 'Queen of peace'... We humbly implore the Holy Spirit... that He may 'graciously grant to the Church the gifts of unity and peace'." (Pacem Dei munus, 1920).

POPE PIUS XI

The jubilee year of the redemption, 1933, was also the seventy-fifth anniversary of Lourdes; of this coincidence, Pope Pius XI wrote, "Not without divine planning do We think that it has happened..." The Pope ordered the extended jubilee year concluded at Lourdes "'under the mantle of the Immaculate"; in his radio-message he recalled Mary's role of co-sufferer and co-redemptrix at the foot of the Cross, and three times hailed Our Lady as "Immaculate Queen of peace."

POPE PIUS XII

Divine providence reserved to the reigning pontiff the joy of giving new radiance to Mary's crown by defining her assumption. Already in 1947 the pope spoke to a Barcelona congress of "the immaculate Mother reigning body and soul in heaven." With the definition of Mary's Assumption in 1950, "Queen assumed in heaven" took its place in the litany after "Queen conceived without original sin." There is a marvelous harmony between Marian truths; a greater understanding of one doctrine leads unfailingly to a deeper knowledge of another.

No pope in the Church's long history has so glorified our Lady's royal dignity as has Pope Pius XII. In 1942 he consecrated the entire world to her Immaculate Heart, in public acknowledgment of the rule of Mary Queen and Mother. The Immaculate Heart, correctly understood, symbolizes Mary's unexcelled holiness, her love of God, and her motherly love towards those for whom the Redeemer died. In 1946 the pope sent a legate to Fatima to crown Mary's statue; and on that occasion delivered what he has often referred to as his "'radio-message on the queenship." When he proclaimed the new feast of Mary's queenship at the close of the Marian Year, he ordered

that the consecration to the Immaculate Heart be renewed annually on May 31.

The new feast of the queenship is a fitting conclusion to a century in which the vicars of Christ have so often spoken of Mary as Pope Pius XII addresses her: "'... matchless glory of the heavenly gifts which, more than upon any other creature, God heaped upon you from the first moment of your conception till the day when you were assumed into heaven and crowned queen of all creation" (prayer for the Marian Year). It remains only for each Catholic to beg the Immaculate Queen and Mother "to reign over man's minds, that they may seek only what is true; over their wills, that they may follow solely what is good; over their hearts, that they may love nothing but what you yourself love" (Pope Pius XII's prayer to Mary Queen).

(Our Lady's Digest).

THE LOVING KING

LOVE alone, an extraordinary manifestation of God's love can save the world from losing itself in its own corruption and unbelief. That was exactly the moment that Our Blessed Lord had chosen to intervene in human affairs and to lead men back to their senses.

How did Christ do it? He chose His loving Heart as the means to rekindle men's love for God and to help them on their way back to a good and Christian life conformed to the teachings of the Gospel.

ST GERTRUDE the Great (1256 - 1302), a wonderous mystic and saintly nun, endowed with extraordinary gifts from on high and honored by series of visions, was a great and zealous devotee of the Sacred Heart of Jesus. She often wondered why didn't Christ manifest His Heart to people when He was preaching the Gospel in Palestine. And she was told that the manifestation of the Sacred Heart of Jesus was reserved for a time of great coldness. God held back the wonders of Jesus' Heart for the time being because He decided to use it as an extraordinary means to rekindle the flames of charity at a time in which it would have grown cold and almost extinct.

Christ chose St. Mary Margaret Alacoque for His confident and revealed the secrets of His Heart to her, commanding her to spread the knowledge of it throughout the whole world. Our Lord appeared several times to the Saint, showing her His Sacred Heart, surrounded by thorns, burning with love. On one occasion He exclaimed pointing to His Heart:

"Behold this Heart which has so loved men that it spared nothing, even going so far as to exhaust and consume itself, to prove to them its love! And in return I receive from the greater part of them nothing but ingratitude, by the contempt, irreverence, sacrileges and coldness with which they treat me in this Sacrament of love, that is, in the Blessed Eucharist." (June 16, 1675).

And He added with an audible sigh: "You, at least, give Me the happiness of making up for their ingratitudes, as much as you can!"

LOST CHRIST

IT IS a great misfortune to lose Christ even for "three days", just as Mary and Joseph did during their pilgrimage to Jerusalem. They turned back to the Holy City and found Him in the temple... This is what apostates must do. They must "seek Christ sorrowing". And they will surely find Him in any Catholic Church waiting for them in the confessional and in the tabernacle.

GlassEtte

The Crystal Ball and Foretelling the Future

by John Zubaly

IN troubled times such as the present, the future is of great concern to all peoples of the world. For this reason, it is a popular pastime to discuss the events of the day. No one can help wondering what events lie in the days ahead. What will or will not occur? It is futile for one individual to predict what will take place in the near or distant future.

The future? ... can it be foretold by merely gazing into a so-called crystal ball made of glass? Can the person attired in flowing robes in keeping with the occasion utter words in various tones of voice while gazing into the crystal ball and waving his hands over the glass sphere, actually see the events of the future?

Of course, not! Such mumbo-jumbo is purely a waste of time and energy!

The true future of mankind was foretold nearly two thousand years ago. It was told without special sound effects. It was told by the One Who was born in a lowly manger. He truly was the One and only One Who could and did foretell the future of mankind on this earth.

The world knows today what He saw. He needed no crystal ball. He also saw His own future during His holy lifetime on this earth ... The cross awaited Him, and He endured it for all peoples!

He told of the future with God, and He lived His life on earth carrying out God's will. To all who believe in God, the future and all eternity has been seen and predicted by Him.

WHEN HE INSTITUTED THE UNIVERSAL FEAST OF CHRIST THE KING, POPE PIUS XI PROCLAIMED ..."On the newly established Feast, the Consecration to the Sacred Heart should be annually renewed, in order to obtain more certainly and more abundantly the fruit of that holy act, and to unite all men with Christian love in a communion of peace with the Heart of the King of Kings and the Lord of Lords."

BRITISH CATHOLICS URGED TO READ BIBLE

Catholics should outdo Protestants in reading the Bible, according to Roman Catholic Abbot Richard Butler, of England. "One of the things which could really help to reinvigorate our Catholic life in this country at the present time," he said, "is that we become as loyal and zealous and devoted readers of the Bible as the best of the old Protestants."

Should the Invadidly Married be Excluded from Christmas Family Parties?

Donald F. Miller, C.SS.R.

PROBLEM: We are a large family, consisting of still living parents, three sons and three daughters, all of whom are married. It is our custom to spend Christmas day either with our parents, or at the home of one of the older married sons and daughters. But about three years ago, one of the younger sons entered an invalid marriage. (His first marriage broke up, and within a year he attempted marriage with another woman before a judge.) All the traditions of our family are Catholic. We were all brought up in Catholic schools, and most of us are very active in our parish affairs. This is the problem that has been argued back and forth among us for three years: Should we invite our invalidly married brother to the annual family Christmas party, or must we show our disapproval of his living publicly in a state of sin by excluding him from such parties? If he comes, he insists on bringing his so-called wife and the child they now have. The rest of us have children too, and some feel that it is a source of scandal to them that the one who has left the Church and given up the sacraments should be accepted among us as if he were doing no wrong. Others think that by keeping him in touch with the family through these parties we may have a better chance of saving him in the end. What is the right and wrong of this matter?

SOLUTION: This is a very delicate (though all too common) problem, and both suggested solutions may be defended on moral principles if the right precautions are taken.

A preliminary observation must be made. In too many cases, the situation described is not looked upon as a serious problem at all. The family simply accepts the invalidly married member as if there were no difference between him and the other members of the family at all. "It's none of our business," they say. Or, "We should pay no attention to the marital status of any member of the family. The important thing is that the family get together."

This certainly is not the right attitude for Catholics to take. If a member of any Catholic family has publicly renounced his religion for the sake of a bad marriage, this should be looked upon as a grave problem by all the rest of the family, and the question of what attitude should be taken toward that person should be most seriously discussed, both in the light of charity and in the light of the danger of scandal to young people.

Out of such discussions may come one or two decisions, and we repeat that either one can be defended if it is made in conjunction with other clear-cut decisions.

On the one hand, it may be decided that the spiritual welfare of the fallen-away member of the family will best be served by inviting him to the usual Christmas party. If this is decided, then it should also be planned that at least indirect efforts will be made to bring home to the erring one the tragedy of his spiritual state. Direct and bitter denunciations will ordinarily accomplish nothing. But if the rest of the family talk about religion and the sacraments and their parish affairs, in the presence of the one who is cut off from all these things, the conscience of the outcast will in some way be stirred. If any member of the family is held in special esteem and confidence by the invalidly married one that person should make it a point to talk to the latter in as kindly and forceful a way as possible about his sad spiritual condition.

Moreover if this decision is made, all the brothers and sisters have some obligation of removing the danger of scandal to their own children by explaining to them that their one great desire and intent is to bring their erring uncle back to God before it is too late.

The other decision that may be supported by strong moral arguments is that the one who has chosen to live publicly in the state of serious sin should be excluded from family gatherings even at Christmas. The purposes here are exactly the same as those of the other decision: to use the most effective means of prodding the conscience of the sinner, and to make sure that scandal to youngsters is averted. In some families, the exclusion of an invalidly married son or daughter from family gatherings is a powerful means of moral persuasion, just as in the life of the Church, the excommunication of a member of the whole family of the Church is intended to be a strong inducement for repentance to the one excommunicated.

Exclusion of a member of the family from family Christmas parties should never be motivated merely by human respect, or a bitter feeling that the family has been dishonored by the sinful conduct of one of its members. It must be motivated by true charity, that is, the desire to avoid giving any impressions to youngsters that bad marriages are not so very bad after all. In too many cases, the importance of this latter phase of charity is entirely forgotten, with the effect that bad marriages are multiplied, and with them the number of souls that are lost.

— The Liguorian

GOOD JUDGEMENT

On a gloomy, rainy morning, it was little eight-year-old Walter's turn to say grace at breakfast. "We thank Thee for this beautiful day," he prayed. His mother asked him why he said that when the day was anything but beautiful. "Mother," said he with a rare wisdom, "never judge a day by its weather."

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

by Fr. Nick of Montreal

**** Unable to supply his Russians with their own cars, the Red Dictator advises them to use taxis. He would do well to take a course in human psychology, which will triumph in the end. **** Stefan Bandera, a sincere Ukrainian leader, was erased via cyanide. Had he been as harmless to the Reds as some contended, the enemies of our enslaved people would not have gotten rid of him. Ditto with Simon Petlura and Ewhen Konovaletz. 'Bandera' was a magic name even as far as the wastes of Siberia. **** Under Fr. Ted Harasymchuk's very able direction, our parish in Port Arthur had a highly successful 'praznyk' last month. He's in the process of building a church thereat. We wish him much luck. **** The Montreal branch of Obnova (Ukrainian Catholic Students' Association) is now being re-organized with the help of Fr. Walter Werbicki and Bohdan Bachynsky. Their aim is to make it a true body of specialized Catholic Action amongst our students. **** We must pray as never before for those Ukrainians in Canada and the USA who have not the courage to remain faithful to our native Rite but follow the line of convenience or inferiority complex. One wonders if they really believe in that attribute of God called Divine Providence, which has a master-plan for every people and individual. Ukrainian Catholics are supposed to help in the work of the reunion of the Christian Churches by being the living proof of the Holy See's desire not to latinize Christians wishing to join the true Church of Christ. Ours is a sacred and sublime vocation. We must never yield to any sort of pressure. **** The sooner we get young Canadian priests, the better off our Church will be. They must also be entirely self-dedicated men. The priesthood is not a profession but a vocation — a calling. **** One way — and a sure one it is — of stemming the tide of assimilation and latinization is to support the Basilian Fathers' campaign for a Boys' College in Toronto, which will supply us an elite and a true leadership capable of cementing our masses into one solid Ukr. Cath. bastion that nothing will destroy. **** We now have two Metropolitans in North America, i.e., His Grace Archbishop M. Hermaniuk and His Grace Archbishop C. Bohachewsky. The next rank upward is that of Patriarch. **** It could be that the Kremlin is encouraging Red China in its aggression against India in order to divert it from the under-populated regions of Mongolia and Siberia. **** Maybe Fidel Castro is not a Red, but he is certainly acting very much like one. **** While in Rome during October, our Bishops blessed a new minor seminary for our lads. The Holy See footed the bill for said building. In time the seminary should supply our Church with many a priest .**** Congratulations to His Grace Archbishop Iwan Buchko who this year celebrates his 30th anniversary as a Bishop in the Ukrainian Catholic Church. **** The main reason the USA is behind Soviet Russia in rocketry and astronautics is the triplication of effort by the Army, the Navy and the Air-Force. Such is one of democracy's weaknesses. Why not pool the resources into one common effort? **** Disarmament without inspection would be a monumental farce. **** Churchill once said that Soviet Russia seeks not war but the spoils of war. The Kremlin would prefer to take over our lands and their riches via politics, then rob us of our products and modern means of production just as it did in Hungary, Roumania, etc., in order to raise the Russians' standard of living. On the other hand, to sell the Soviets our machinery would be to buttress the legend of Communism's superiority. **** Facts tend to prove that Capitalism has evolved into a kind of economic humanism. Our workers are better off than those in lands dominated by the Reds. **** The Soviets, who have the unmitigated gall to propose global disarmament, earmark for defence 25 cents out of every dollar of their gross product. Now who's really the more sincere about disarming? **** The American teen-ager, with an estimated spending power of nine billion dollars a year, is the new and dominating force in the entertainment world. **** While studying law at the University of Breslau Roman Alexander Maria Sheptytsky — now known in history as Metropolitan Andrew Sheptytsky — was elected president of the "Philarets" or Friends of Virtue. It was a sort of "Obnova", opposing Catholicism to all manner of radicalism amongst the professors and students. A Philaret was not only unashamed of his faith, but tried to be a militant Catholic and a fervid apostle in his milieu. **** It is no mere coincidence that Metropolitan Andrew died fifteen years ago on All Saints' Day (Latin Rite), after having dedicated about 56 years of his heroically saintly life to the salvation of souls. **** Having failed once, the Spanish Reds are now preaching what they call "Moderate Communism". Too, they even go to church and confession — which reminds one of the false conversion of the Jews in the Middle Ages. **** Watch Comrade A. Kirichenko's ascending star. Will he be another Khruschev? **** Smile, laugh and remain healthy. **** Confession and Holy Communion are a 'must' during the Yuletide. **** While arguing about calendars, remember that it is not WHEN but rather HOW we celebrate Xmas that really counts in the sight of the Lord. ****

IT'S THEIR OWN FAULT

In Poland, the 20 percent supertax on earnings has finally been abolished for 'spinsters," on the grounds that they are not spinsters from choice but because there are 1,000,000 more women that men. However the bachelors were not exempted—after all, they're presumably unmarried by choice—and therefore, will have to pay for their single-mindedness.

LAY APOSTLES

CAN lay people, such as fathers or mothers of the family, be active soldiers of Christ and fight for the spread of His Kingdom?

Yes, they can if they wish to use the oldest and the most effective weapon of all, that is, the apostolate of prayer. St. Therese, the Little Flower of Jesus, asked: "Is not the apostolate of prayer, in a certain sense, even greater than the apostolate of preaching?" — And another Saint, St. Benedict Labre, affirmed: "God's work is done better by constant silent prayer than by great activity."

So sublime is the soul that a guardian angel is appointed for each one at birth.— St. Jerome (345-420).

I'D LIKE TO KNOW...

1. If there are people on other planets, what would they look like?

We do not know whether there are any people — reasonable being composed of body and spirit — on other planets. The Bible is concerned with our earth and its inhabitants only.

If there are any other kind of people on other planets — which can be reasonably believed — they might be beings such as ourselves, but descended from other first parents, created separately by God. In this case, they might be either: 1) In the state of pure nature, not elevated to the state of grace as Adam and Eve were before their fall. 2) Perfect human beings in the state of grace. 3) Fallen human beings, such as Adam and all mankind before the redemption accomplished by Our Lord. 4) Redeemed men, redeemed either by the death of Christ on earth, by a separate Incarnation of the Son of God and a separate redemption, or by simple forgiveness of their sin.

Some even think that there might be also real human beings, descendants of Adam and Eve who reached these planets in some unknown way in prehistoric times.

2. I am a Ukrainian Catholic and my wife is a Latin Rite Catholic. We got a dispensation to get married in her church because her brother is a Latin Rite priest. Now my wife insists that we attend the Sunday Mass in the Latin Church because we got married there. Is it so?

No, it is not so. No matter where you got married, you must keep your Eastern Rite and serve God in it. The same rule applies to your children, both boys and girls, if you have any.

A wife can follow her husband's Rite, but not vice-versa. The Canon Law says: 'The wife who belongs to a Rite different from her husband's, may, at the time of marriage or any time during the marriage, join the Rite of her husband.' (Can. 98, 4).

3. I feel very much discouraged because my Catholic religion has failed me. What must I do?

It's not the religion that failed you. It is you who have failed your religion. You should know better than to change your religion. You know that the truth can be just one as God is one. And that one religion is the Catholic religion because it was handed down to us by Christ and His Apostles. False religions cannot make a person happy.

Ask Christ to enlighten your confused mind and to help you to make religion a daily affair, not just a luxury for Sundays and Holydays. Stop trusting yourself and say to Christ: "Jesus, from now on, you be in charge of my life!" If your past has been sinful, repent of your sins and try with Christ's help to change your life so that your religion becomes a living and spontaneous reality.

4. My husband is intoxicated most of the time. What must I do to help him? He makes our life miserable.

Drunkenness is a sin. Alcoholism is a bad habit of drinking excessively. Drinking leads to drunkenness because, like other sins it is usually progressive, ending in broken homes and ruined lives.

Drunkenness is often a symptom of some hidden disease, annoyance, loneliness, family unhappiness, depression, etc.

You should ask your husband why he gets intoxicated. Some husbands drink to overcome loneliness, others go to the bar because of a quarrelsome wife, etc. Try to keep your man happy at home. You should not afflict him with your troubles as soon as he gets home from work. Keep some time reserved for your husband. There are some wives who have time for their friends, but no moment to spare for their husbands.

Pray for him and with him. Induce him to receive the Sacraments as often as possible. Find some hobby for him when he is at home. A good and loving wife can do much to change her husband.

5. Was the Religious state instituted by Christ?

The Religious state is defined as a permanent manner of community life by which the Faithful undertake to observe, not only the precepts common to all, but also the evangelical councels by means of the vows of obedience, chastity and poverty. Christ counseled such a way of life in general, but did not organize any particular Religious Order. Religious Institutes have been founded by men of sanctity guided by the Holy Ghost and approved by the Church. St. Alphonsus de Liguori founded the Redemptorist Congregation.

6. What reply can be made to the criticism that the Catholic Church spends large sums of money on splendid churches and beautiful vestments when the money could better be given to the poor?

Holy Scripture is full of texts which try to give some idea of the glory of God, and for the same purpose Old Testament prescriptions concerning Divine worship included the building of a magnificent Temple and the preparation of rich vestments for the High Priest. Money and other gifts were given to the poor. The same people who are generous to the Church are also generous to the poor, because they recognize that money should be used for both these purposes.

7. Can you say the Rosary without the Beads?

With some exceptions, it is necessary to finger the beads while saying the rosary if one wishes to gain the Indulgences connected with the recitation of the rosary. Of course one may say the rosary by keeping a mental count of the number of Hail Marys, without any beads, but in such cases the Indulgences are not granted. It must be noted, however, that in group recitation it is not necessary for each one to use a rosary. It is sufficient if the leader has his rosary.

8. I am a junior, my boy friend is a senior in High School. We are very much in love. May we get married?

It is wonderful to be so young and in love, and in a pink cloud, but my answer is that you are definitely too young to marry. Wait until you have finished High School and if you do not intend to go to Varsity, then add a few more years to learning more of household work. Then, if you still feel the same, you may be more certain that you do admire and love each other. In the meantime the boy has had an opportunity to go on to Varsity, perhaps finish Varsity or at least has had a chance to work and to save some money. After that time both of you have become much more mature and stable and now are ready to assume the responsibility of making a home for each other and of

starting family life. Give this matter serious thought and prayer and I think you will agree with me in the suggestions made to you. At present you are still very young. Enjoy your youth. There is a difference between being in love and love. The obligations of married life are great and heavy, and require more maturity than you now have.

9. Who was the artist who painted "Our Lady of Perpetual Help?" What is the meaning of the colors, and the pose of the Holy Child?

The Church of St. Alphonsus Liguori on the Via Merulana in Rome is a graceful Gothic structure, built in 1854 on the site formerly occupied by the ancient Agustinian church which the French destroyed in 1812. St. Alphonsus' Church is famous the world over for its miraculous portrait of Our Lady of Perpetual Help. The picture is painted in the precious but flat style employed in the painting of ikons, and has a real primitive charm. Two arch-angels, identified by Greek abbreviations as St. Michael and St. Gabriel, bear in their veiled hands the symbols of Our Lord's passion: the sponge, the spear and the Cross itself. The head of the Mother is bent toward her Child in pity for the suffering to be endured, but her eyes look out with a pitying glance on all who gaze on the portrait.

Some authorities suggest that the picture is the work of St. Luke, but it was probably painted by a Greek artist of the thirteenth or fourteenth century. Its first recorded appearance was in the home of a wealthy merchant in Crete near the end of the fifteenth century. The picture was carried to Rome under extraordinary circumstances and was eventually enthroned in the Church of St. Matthew after being borne through the streets of Rome in triumph. A series of miraculous cures quickly established devotion to the picture, and for over three hundred years crowds of pilgrims made long journeys to visit the wonder-working portrait.

In 1812, with the razing of St. Matthew's, the picture was hidden away and did not emerge until January 19, 1866. By order of Pius IX the portrait was given to the Church of St. Alphonsus Liguori, since that church occupied the spot on which the Virgin herself had originally indicated that she wished her portrait exposed for veneration.

The gold, blue and red were probably chosen by the artist to represent, respectively, regal dignity, purity and redemptive love.

METEORS

Ninety million meteors bright enough to be seen under good viewing conditions enter the earth's atmosphere each day, says G. Hawkins, of Harvard College Observatory. They enter it 50 miles above the earth's surface. This is more than five times as high as jet planes can fly. These meteors are blunt through friction before they hit the earth. They fall down as dust.

PAIN IS JUST A PART OF GROWING OLD

Younger people like to complain about their pains and discomforts while old folks seem to be able to take aches and ordinary pains as an evitable part of growing old.

WHOEVER wants to become a good and perfect follower of Christ, must shake off the dust of Babylon as the first generation of Christians did, that is, he must free himself from all worldly trends of modern life, such as inordinate quest after wealth, pleasures and honors in order to become a living image of the humble and mortified Christ.

"MUCH ADO ABOUT NOTHING"

— T. Bleech

"My husband isn't working; I don't know how I'll manage. The bills seem to pile up and the children need new clothes for school. Jim gets a compensation cheque and we get along on it but I do wish he would get a job."

"Goodness! Russia certainly is putting out a lot of sputniks and various satellites. Isn't it frightening? I wonder if America is really prepared! Do you think we'll ever be attacked by the Russians, Mary? What if the dreadful atom bomb should fall on this side of the Atlantic? Do you have a place to hide from the fall-out and radio-activity?"

"No, but I heard that another airplane has crashed with one hundred aboard; all killed. Isn't that terrible? I'd hate to have been on that plane. Just think of all the misery and sorrow. You'll never catch me riding in a plane."

"I don't think it's any worse than the hundreds of people slaughtered on the highways, Marge."

"I know it! It just makes you sick to see so many peoples' lives snuffed out so quickly and horribly."

"By the way, Mary, I don't know what to wear tonight to the card party. The dresses I have are good but I'd like to wear something different. It makes me feel uneasy to wear the same thing twice."

"Oh! here come Jim and Bill."

"Hiya, Jim. Hi, Bill! Where have you been?

"We just hung around the corner as usual. Things are tough all over. Men not working: everybodys' complaining. Business is sloppy. Bob's worried because he can't trade in his car for the latest as he always did. He's worried because he'll have to forego a new car for sometime. He shouldn't complain. My car is almost three years old while his isn't even a year old yet. Can you beat that."

"Gee! Joe had a tough break. His wife left him because he is not making enough to keep his better half in the fancy get-up. She always did like to put on the dog and he tried so hard to please her. Well that's the way the ball bounces."

"What do you think about these summit conferences and meetings, Bill? Do you think we will ever have real peace?"

"Yeah?"

Be not afraid, for behold I bring you good tidings of great joy to all people, for this day in the city of David is born to you a Saviour . . . to enlighten them that sit in darkness and in the shadow of death: to direct our feet into the way of peace.

THE RUSSIAN REVOLUTION: "... Then there was this jump ... to blood and tears, to mass insanity.... It was then that untruth came down on our land.... People imagined that it was out of date to follow their own moral sense, that they must all sing in chorus, and live by... notions that were being crammed down everybody's throat."

— Michael Schudlo, C.SS.R.

Are you afraid of 1960?

SERVANT of God, A. Sheptytsky, metropolitan of the Ukrainian Catholics in Western Ukraine, whose canonization process is under way at Rome, once made the following remark to a man who was much interested in prophecies made by some private individuals:

"Young man, it is always much better to speak after the event as a historian than before the event as a prophet! It is also much safer!"

There is hardly a Catholic adult that did not hear or read about that awful 1960. It's coming. We cannot stop it.

Some Catholic papers wrote extensively about the cataclysm of 1960. Many good and pious people really were scared.

A young woman who was recently married came to me and said: "Father, if I knew what I know now, I would never have gotten married. What's the use?"

"Why?" I asked her. "What happened? Is John mean to you?"

The girl looked at me and said amazed at my ignorance: "Why, Father, didn't you hear about the prophecy made by Father Pio?"

I was seven years in Italy to complete my studies. Once I passed by the place where Father Pio lives, without stopping to see the Italian stigmatic, perhaps because I am skeptic by nature or because I do not need any private revelations. I asked the young lady: "What prophesy did Father Pio make?"

"O Father," she exclaimed, "it's just terrible to think about it. Father Pio said that on the coldest day in January 1960 a war will break out which will last 11 days and it will take 11 years to bury the dead. Isn't that terrible?

I have many friends in Italy, the priests with whom I went to school. None heard anything about the prophecy. What's more, Father Pio, whether anyone believes in his stigmas or not, never made such a prophecy. He never made any prophesies at all.

Who spread the rumor? The young lady heard it from a principal. The principal supposedly heard or had read about it in some paper, but she did not remember exactly from whom or where.

Recently both Ukrainian and English papers published several articles about the horrors of 1960 from the revelations made by Sister Lucy, one of the three children who saw our Lady at Fatima in 1917. There is some secret, "the third secret," which cannot be revealed before 1960. The rumor spread, it was mentioned in the Redeemer's Voice, that Sister Lucy had said that a tremendous chastisement from heaven would come in 1960 unless men did penance. Thus Lucy supposedly spelled the secret, although not all of it because it is still an unopened secret.

Unfortunately the story was believed by many good and pious people. Some parochial school children were told by their frightened teachers that the end of the world is around the corner. It will come in 1960 because Sister Lucy said so . . .

We had a parish meeting. I came in. A group of people were madly chattering about how afraid they were of the coming disaster. When I laughed at their fear — because they were the ones who should not fear, since they go to church and frequently approach the Sacraments — some of them got disturbed and said to me: "Father, you have no faith. It's sure that the end has come . . . It's in the papers . . . Don't you believe in our Lady of Fatima?"

Again some people would like that the priests should lead them in every new devotion and readily embrace all revelations and prophecies that a person — holy or unholy — has made or is said to have made. When I said: "Ladies, take it easy . . . ", one of them stood up and said aloud: "Father, you're another Thomas. Why don't you tell the people on Sunday about the latest message from heaven?"

What should we think of the revelations or prophecies made by private individuals about which we read even in the Catholic papers?

The Church will never approve any private revelation or prophecy made by any Saint, even when she declares him or her a Saint.

Why? Because she knows from experience that many of these revelations proved to be false or incorrect. Is this possible? Yes.

St. John of the Cross (1542-1605), a great mystic who had many ecstacies himself, says that no one is secure against the assaults of the devils. It seems to be a law with the devils: the more a person progresses in holiness, the more graces she receives from God — as did St. Job — ,the more terrible do the assaults of the devil become.

Satan's powers are limited when used against ordinary mortals and what we may call "the small fry" of Christian virtue. On the other hand, the higher degree of perfection a person achieves, the more subtle his attacks become. Then, instead of authentic visions, the Saints may encounter the most dangerous illusions.

He warns all against the so-called mystical revelations and says: "Even if they come from God, we should ignore them because of the doubt which must always exist concerning them. **Cling therefore, to your faith**

alone."

People should know that no human being is infallible on matters of prophecy, not even the Pope. Even if the Saints had a real vision, they should not be taken at their word. They are human beings. They see things through their fallible eyes. Sometimes it is impossible to present the vision correctly because the words are inadequate.

After all, the age of public revelation binding all mankind is over with the death of the last of the Apostles. Private revelations never contain anything new, or anything necessary to salvation.

Sister Lucy was contacted about the latest disclosure of the secret and she said that she did not know anything about it, nor spoke of it to anyone.

Private devotions are good, but not necessary to salvation. We may use them or reject them without sin. It's enough to love God and to serve Him by keeping His Commandments. St. Theresa did not like the Rosary. Thousands of Saints never made the First Fridays of the month, but despite it they loved Jesus with their whole heart and went to heaven. Some wore scapulars, some did not, and yet they were real and faithful children of our heavenly Mother Mary.

It is superstition to believe that any private devotion will guarantee salvation and everlasting happiness. It is a sin to spread terror among Christians by divulging strange fear about 1960. Sensational fear does not do any good to souls. It provokes jokes from the unbelievers and non-Catholics.

We should not always believe what we read in the papers. They publish the news without checking them. Editors are not infallible. Their job is to publish the news.

Some American bishops have already publicly reproved and condemned the foolish fear of 1960. We do not need any heavenly revelation to know that every sin must be atoned for. Those who feed the fire of sensationalized fear, sin against God and charity toward their fellow men.

Catholics should use wisdom and prudence in judging what they read. Christ and His Mother Mary love and bless those who are trying to serve them.

We have nothing to gain from spreading the false alarm about 1960. We're sure that all these prophecies will prove false. The Church of God does not want to be compared with such irrational and sensational sects as Jehovah's Witnesses and their founder, Charles Russell.

Christ said to the young man: "Keep the Commandments, and Thou shalt live!" (Mt. 19, 16-17). What else do we need?

—●—

SENSIBLE LOVE IS NOT NECESSARY FOR LASTING MARRIAGE

Prof. E. Van Den Haag of New York University says that "love is necessarily temporary and irrational, while marriage is a serious matter which forces two people to live together long after their ardor has cooled."

MARXISM: "I don't know a movement more self-centered and further removed from the facts:... Everyone is worried only about proving himself in practical matters, and as for the men in power, they are so anxious to establish the myth of their infallibility that they ignore the truth."

GOD IS OUR MASTER

THERE is a story told of a French scientist who did some exploring and excavating in the ruins of Babylon and in the Orient. The Frenchman was an agnostic, that is, a man who holds that we don't know anything about God, not even whether there is a God.

The Frenchman had a young Arab for a guide. One evening the two of them were sitting outside the tent in the cool of sunset and they got to talking about religion. Most Arabs are Mohammedans. The Frenchman said: "Well, nobody can know for certain that there is a God."

The Arab lad pointed to a smooth stretch of sand across which went a track of footprints. "When I see these footprints in the sand," he said, "I know for certain that some man has passed this way. Only a man could have made them."

Then he pointed to the red ball of fire, the sun setting in the West, and the blue sky overhead. He continued: "And when I see the sun, and the moon, and the stars in the heavens in all their beauty and grandeur, I know for certain that the Creator has passed that way. They are the footprints of Allah." The Arabs call God Allah.

This young Arab was right. From the works of God which we can see, we can know, by natural reason, that God exists. The Bible tells the same thing in other words: "The heavens show forth the glory of God, and the firmament declares the work of His hand." (Ps. 18, 2). The works of God are right there where everyone can see them.

Here, then, is our position — our way of looking at it. If God is the Creator and Master of all things, then we belong to God.

A child owes obedience and love and gratitude to its parents. We owe love and obedience and gratitude to God.

Now, if being convinced that God is the Creator and Master of all things, and if we render Him love, obedience and gratitude, then, what is it that we are actually doing? WE ARE PRACTICING RELIGION.

In other words, religion is the practical acknowledgement, by a rational and free human being, of his dependence on God. We do not belong to ourselves. Ultimately, we all come from God. He is our Creator, our Master, our Benefactor, our Heavenly Father.

The human heart longs for happiness. Here on earth nothing satisfies us fully. We desire an unmixed happiness that will never end. And somehow, something tells us that this desire is not an empty dream, not a vain illusion, but that there will come a time when that desire

will be realized.

Many centuries ago a very learned man, St. Augustine, expressed this inborn desire for happiness in this way: "The human heart desires happiness, and it will not rest, until it rests in Thee, my God."

But one question remains. How can we be assured of happiness? This question was voiced for all of us by the young man in the Gospel "Good Master, what good must I do to win life everlasting?" Christ gave us the answer very simply: "If you wish to enter into life, keep the Commandments."

By keeping the Commandments, we show that we love God, for Christ says, "If you love Me, keep My Commandments." Love is practical. It accepts responsibility. Love says in effect: "I love you. I'm on your side. I'm ready to help you. I want to please you." If it does not mean that, it is not love but something lower. If I only want to use you to pass the time with, or get something out of you, you can't give it the high name of love.

So it is with our love of God. There are people who like religion as a pastime, a pleasant feeling to indulge in now and then (e.g. a football crowd singing "Abide with Me" or some other religious song). Others practice religion eagerly as a way of getting something out of God. That is not real love. To such people God is only a servant.

If we love God, and if it is love, then we shall be at Mass on Sundays, abstain from meat on Fridays or other prescribed days, we shall do our duty at home, our duty at work, our duty as citizens, in a word, we shall try our best to keep all the Commandments, at the same time making use of the Sacraments and prayer to help us along. And in so doing we shall be forming saints out of ourselves. For as one definition of a "Saint" has it: "A Saint is a sinner who keeps on trying." That is, anyone willing to work at it. That "anyone" should include you and me, so that all of us may become eligible for the heavenly bliss of eternal life.

★ SPARKS FOR THOUGHT

Be sure your brains are in gear before you start your mouth in motion.

An optimist is a person who drops a quarter in the collection plate and expects a five dollar sermon.

A Strapless Gown: When a woman won't shoulder the responsibility.

MOTTO FOR DRINKERS: "Sober we stand,— loaded we fall."

RELIGION — is insurance against fire in the next world.

THE MOSLEMS

NOTHING was more sacred to the Jews of pre-christian times than the temple in Jerusalem, and within that temple, the altar of sacrifice, resting on the solid rock of a mountain top.

Jewish hopes and dreams centering around the temple collapsed in the dreadful destruction of the city by the Roman general, Titus, in the year 71, after the death of Christ. The temple was gutted and torn down, and as Christ had predicted, not a stone was left standing on a stone. But the rock beneath the altar of sacrifice remained, and, in the course of time, over it was erected a mosque, the Mosque of Omar, which remains today in all its oriental splendor. Only Moslems have free access to the place, to which Mohammed is said to have been led by the angel in order that he might talk to God.

Here surely is one of the ironies of history, permitted by divine providence. Christ brought a clean break with the past; the Jewish way of life was superseded; the sacrifice of sheep and goats was no longer acceptable to God. To dramatize this fact, God did not permit the ancient and sacred place of sacrifice to remain in the hands of Christians, but allowed the Moslems to possess it, whose religion is a strange and wild amalgamation of Christian, Jewish and pagan elements.

Who are the Moslems?

Mohammed and the religion he founded have a mysterious connotation for the average man. He knows vaguely that there are great numbers of people in the Far East who call themselves Moslems, but to describe them or their beliefs would be beyond his powers.

Yet it is important to know something about the subject. Egypt and the Suez crisis are only symptoms of the new nationalism seething through the world of Islam. Of the fifteen independent Moslem states, eight have shaken off colonialism within the last decade. That a mature nation is entitled to be independent cannot be denied. However, nationalism is a heady wine and, when joined to the religious fanaticism which has already been a strong element of the Moslem tradition, forms an explosive mixture which, given the time and opportunity, could blow the world to bits.

The founder of Moslemism was, of course, Mohammed, born into a pagan tribe in the city of Mecca, Arabia, in the year 570 A.D. After an uneventful childhood and youth, he married and entered the business world. Now Mecca at the time was a center for merchants from all nations, being a transfer point on the ancient spice route between India and Syria, and thence to Europe. Mohammed met and talked with both Jews and Christians, absorbing from them various unrelated religious concepts, and at length, at the age of 40, he formulated his own creed, which he claimed was dictated to him by none other than the angel Gabriel.

TO HIS CREDIT, he denounced the idols which attracted the pilgrim trade in Mecca, and as a result had to flee the city in the year 622, proceeding to Yathrib (later called Medina) 200 miles north. This flight of Mohammed, called the Hegira, marks the year one of the Moslem calendar.

It marks also the beginning of an era of tremendous success. In Yathrib he was soon accepted as a religious leader, and was able to take over the governorship of the place. He had not forgotten the slights received in Mecca, and after a series of armed encounters, he and his supporters entered Mecca in triumph in the year 630.

Only two years of life remained to him, during which time he so consolidated his position as prophet and ruler that all of Arabia fell under his control. In the year 632 he died,

leaving a daughter, Fatima, who for a time wielded his authority until a bitter struggle for power among his followers ensued.

Moslem Conquests

DESPITE these squabbles, however, in the century after Mohammed's death the Moslem armies swept through the countries of the Far East like an avenging fire. Within less than a century the Islam religious empire included Syria, Palestine, Mesopotamia, Egypt, North Africa and southern Spain. A crucial battle at Tours in the year 732, and a defeat of the Moslem armies by Charles Martel was all that prevented them from pouring across the Pyrenees into France and all of Europe.

In the thirteenth century, the Moslem forces were defeated by the Turks and Mongols in Asia Minor, but the new conquerors in turn adopted the Mohammedan religion, and in the fifteenth century they attacked the tottering Byzantine empire, destroying the city of Constantinople in the year 1453. From that vantage point they surged into Eastern Europe, and threatened the German empire, but were defeated at the gates of Vienna and driven back across the Danube in the year 1683 by the heroic Sobieski and the Ukrainian Cossacks.

During two centuries these Moslem Turks threatened the bastions of Christianity, their vast fleets ranging far and wide over the Mediterranean sea, with Christian prisoners at the galley sweeps.

The great victory of Don John of Austria over the Turkish fleet in 1571 at Lepanto, while a saintly pope prayed for help through Mary's intercession, broke the Turkish power on the seas.

Mohammedanism Today

WHAT is the status of Mohammedanism today? There are an estimated 350 million Moslems in the modern world, comprising one seventh of all mankind. They are mostly centered in a belt stretching nearly half way across the world, a belt of which Egypt might be regarded as being in the place of the buckle. In Africa as a whole Moslems make up 40 percent of the population, as compared to seven and one-half percent for Catholics. Besides, there are Moslem masses in sections of Europe, (Albania and Yugoslavia), the Soviet Union, Communist China, Hindu India, and Negro Africa. There is far from being perfect union between these various groups and elements, but for all their internal bickering, they are united in a fierce devotion to their central Moslem beliefs.

Moslem Beliefs

What are the elements of the Moslem religion? We can only summarize them here, and we might begin by noting Cardinal Newman's wise remark:

"There is no need for a Catholic to deny that Mohammedanism is, considered in itself, a great improvement upon paganism. Paganism has no rule of right and wrong, no supreme and immutable judge, no intelligible revelation, no fixed dogma whatever. On the other hand, the being of one God, the fact of His revelation, His faithfulness to His promises, the eternity of the moral law, the certainty of future retribution, were borrowed by Mohammed from the Catholic Church, and are steadfastly held by his followers."

THE moral practices of prayer, almsgiving and fasting advocated by Mohammed were also taken from Jewish and Christian sources, as were his teachings against idolatry, usury and adultery.

But there the likeness ends: the **Catholic Encyclopedia** is doubtless right in its pronouncement: "What is good in Mohammed ethics is either commonplace or borrowed from some other religion; while what is characteristic is nearly always imperfect or wicked." The holy book of the Moslems is the **Koran**, which Mohammed claimed was dictated to him over a period of ten years by the angel Gabriel. LeNoir, a respected authority on the subject, sees in the Koran "a mass of fables, puerilities and obscenities taken from the Jewish Talmud, apocryphal gospels, and Arabic romance of the day."

Dominant Note

THE same critic, after a long and careful study, concludes that the dominant note in Mohammedan ethics is that of a threefold tyranny; the tyranny of God over creatures, of man over woman, and of the strong over the weak.

That God is regarded as a tyrant appears in this circumstance. Every traveller to a Moslem city is struck by the fact that so little is done in the way of elemental health and sanitation measures to ward off disease and death. The word **kismet** (meaning fate) and a shrug of the shoulders express a dark, fatalistic philosophy of life in which God is a tyrant, blindly working His will, and man's energy and effort account for nothing and can accomplish nothing to make the world better. How different this is from the optimistic Christian belief that by the right use of our free will we can work with God and through God in making the world a better place to live.

At the heart of Moslemism is the tyranny of man over woman. A wife indeed is little more than a slave. She may be repudiated at will, she may be whipped by her lord and master. The Koran itself permits four wives to each man, with concubines besides, and it is significant that the highest kind of paradise Mohammedans can conceive of is one in which woman is a slave of man's sexual desires. It is surely a kind of travesty to suppose that such a debasement of woman, in the centuries after Christ, should have the sanction of almighty God.

INHERENT in Moslemism is the principle that might is right, that the strong have a God-given right to tyrannize over the weak. By violence and sword, indeed, Moslemism was spread, and in this it is in violent contradiction to Christianity. There have doubtless been cases in which misguided Christian rulers tried to effect the conversion of pagan nations at the point of the sword, but these were aberrations, and branded as such by the conscience of Christendom.

But the Moslems make no apology for their attitude; with them, God and Caesar are one in an absolute totalitarianism; the battles of the state are the battles of the Moslem religion itself. "Give tidings, O Mohammed," says the Koran, "of painful doom to those who disbelieve... slay the idolators wherever you find them... fight them until religion is all for Allah."

Slavery

IT IS NOT surprising that, where might and right are identified, slavery still flourishes. In Mecca and other large Moslem cities the slave market is a going institution, where human beings are put on display like cattle, and sold to the highest bidder.

What should be the Catholic attitude toward Moslemism?

To contend that such a religion is equally true with Christianity is to offer an insult to the intelligence of man and the goodness of God. In this area a Catholic must stand forthright behind the principle: Christ founded one true religion, and any religion which contradicts it, or denies its authority, by that very fact proves that it does not come from God.

The point needs stressing because there are some who avow that the solution to the world's problems lies in melting down religious differences. Rather, we contend, the solution lies in magnifying those differences, in not being ashamed to profess before the world that we regard our Christian heritage as being the one and only true source of divine revelation to man. It is also necessary to show the world that Christians live up in practice to the ideals of their founder: charity, justice and respect for the individual human being. To offer to the world such an example of a firmly believed and fully lived Christianity would be a powerful motive in itself for its acceptance.

SIXTY years ago Charles de Foucauld, a French army officer, and something of a gourmand and a fop, suddenly left his military career behind him and went into the French African desert where he proceeded to spend some twenty years as a hermit, praying for the conversion of the Moslem world.

***

With something of de Foucauld's patience, devotion, charity and spirit of prayer we must face up to the marching Moslem forces of today. For behind politics there is a deeper crisis involved; a struggle is shaping up for the soul of half the world. Russia is interested in the struggle, and her agents are busy among the Moslem people. It is not an easy task given to the Christian nations to perform. One might very properly call it a new crusade, a bloodless crusade, in which Christians must demonstrate before the world their belief that Christ was not merely a prophet (as even the Mohammedans hold), but that He was truly the Son of God, and only by following His leadership can the world hope to be saved.

SPARKS OF HUMOR

John Smith witnessed a minor accident. In a short time, the police arrived on the scene, and one officer asked the witness his name.

"John Smith," said Smith.

"Cut the comedy," said the policeman. "What's your real name?"

"All right," said Smith, "put me down as Winston Churchill."

"That's more like it," said the officer. " You can't fool me with that John Smith stuff."

* * * *

"Yes," said the father to the young man, "I am proud of my daughters and would like to see them comfortably married. I have made a little money and they will not go empty handed to their husbands. Mary is a good girl, twenty-five years old. I shall give her one thousand dollars when she marries. Then there is Olga, who just happily finished her thirty-fifth birthday. I shall give her three thousand dollars. And the man who takes Susie, who is now beginning her life with forty, will have five thousand dollars with her."

The young man turned this over in his mind and then inquired, "You haven't one about fifty, have you?"

* * * *

Mr. Mac underwent a recent operation in which only a local anaesthetic was administered. He thus was able to keep a reasonably close check on the proceedings. Two doctors stood by watching, a third made notes as the head surgeon wielded his scalpel.

"This is like a business meeting," observed Mr. Mac. "One of you seems to be the secretary taking notes, Dr. G. here is evidently the chairman, and and the two standing by must be vice-presidents. But what am I?"

"You, Mr. Mac," replied Dr. G. promptly, "are chairman of the financial committee."

* * * *

First stranger (at the party): "Very dull, isn't it?"

Second: "Yes, very."

"Let's go home."

"I can't. I'm the host."

* * * *

There comes a time in every man's life when his wife remarks complacently, "I can read you like a book."

But there's an appropriate reply: "Why don't you then? You skip what you don't like in a book, but in me you linger over it."

* * * *

Boss: "George, how are you getting on?"

George: "Oh, mah wife pesters me asking for money. Ah comes home tired to death, nothing but money, money, money. 'Give me a dollar, give me seventy-five cents, give me fifty cents!'"

Boss: "George, what does she do with all that money?"

"George: "Ah don't know. Ah ain't gib her none yet."

* * * *

STARS ARE OFF

The Constellation Andromeda, is the most distant object visible to the unaided eye. Its light, traveling 186,000 miles per second, takes about 2,000,000 years to reach our earth.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS:

Rev. R. Chomiak, CSsR.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР:
BUSINESS & PROMOTION:
Rev. N .Yakimishyn, CSsR.

Volume XXXI, No. 12.
Рік XXXI, ч. 12.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Коли народився Христос? о. С. Шавель, ЧНІ. 1
Місячне Намірення Апостольства Молитви 4
Іспит сумління на закінчення року
о. М. Щудло, ЧНІ. 6
Найдавніші українські коляди
Святослав Гординський 9
Хотів би ти знати? 11
Біблія помагає людям пізнати Христа 13
Мамо, лишіть нас у спокою! М. Щ. 15
Святий Андрій 22
Неоцінений Скарб о. Р. Хом'як, ЧНІ. 24
Туристи по Совітах 25
Сплата старих довгів і вклад капіталу
В. Буженко 28
Подорож до Святої Землі 29
На Многая Літа, Владико!
о. М. Щудло, ЧНІ. 31
The First Christmas .... .. Lillian Dzurman 33
The Meaning of Advent .. M. Schudlo, CSSR. 34
Bishop Nicholas Czarneckyj
John V. McGuire, CSSR. 37
Queen Conceived Without Sin
Rev. E. R. Carrol 43
GlassEtte ..... John Zubaly 47
Christmas Family Parties?.. ....D. F. Miller 48
Stars in Your Mental Sky
Father Nick of Montreal 50
I'd like to know 52
Much Ado about Nothing .... Theo. Bleech 55
Are You Afraid of 1960?. M. Schudlo, CSSR. 56
God is Our Master 59
The Moslems 61

ΔOΔATOK/
SUPPLEMENT

--for issues
Contained on
this reel

о. В. Зінько, ЧСВВ.

Півтора місяця по Бразилії

(26. 5.—12. 7. 1958)

Понеділок Св. Духа. Ледве видніє. Сьомий ранку. Сідаю на омнібус підприємства Танці, що має мене завезти аж на границю до Бернардо де Ірігояєн, у північним Місіонесі. Крижаний холод. Подорожніх мало.

Вівторок рано (27. 5) правлю Службу Божу і подаюся дальше в дорогу. Містечко майже з дерев'яних домків складається, які вдержують свою чепурність. Дахівкою кругі, з вибагливими ґвардами, мистецькими прикрасами при дверях і скалах, помальовані веселими, переважно синіми, фарбами. Де-не-де є і мурованні домки, та рідко. Ой де якийсь ваш тьажник аж з Ріо Гранде до Сул. Над чиєм авта написане Саранді, тобто місцевість, де реєструвати каміон. Шоферп італійці мене беруть з собою, бо треба втікати з лісів дні в гнів брам,—заходить бо на дощ. Старший, дуже побожний, але й балакучий, а молодший, що керує машиною, здебільша мовчить. Ізнов осеню обслугують Отці Каріісти—інформує мене старший—і неодин з обсерваторів релігійного життя в Бразилії каже, що найкраще при католицизмі тримаються італійські осілі. Щоб виявити свою віру, говорить мені свого роду проповідь, де між іншим подає такий приклад: десь там у Ріо Гранде до Сул, недалеко від них, жив собі такий чоловічина, що займався годівлею, либаєте, стиней. І що він робить? Щось його звірята худі тримаються. Тож бере і ставить недалеко хліва хрест. І каже, що позовсім безвірні, але не тільки вони,— бо й їх господарь дівнов ваги 235 кг...

Тут і мовчазний шофер обзивається і каже, що нанїть мали б окреме крісло зробити, бо з звичайне не вміщаються...

Прямуємо під домівку на Пато Бранко, а обідаємо по дорозі в італійській гостинниці "Маестро". На стіні великий образ Св. Юрія переможця, Серця Ісуса та Марії. Перед обідом стаю перехрестився, а за мною всі семеро подорожніх...

На Віторіно стаємо і нема виглядів дальше їхати, бо дощ змагається. При прощанні мій італієць ще дає мені п'ятдесятку на Службу Божу і перепрошує стрічного дяка, щоб в вечірком прибути на Пато Бранко. Місцевий о. францісканин, цімець, мене вітає українським "Слава Ісусу Христу", бо ми вже з ним знайомі ще з перед сімох літ, як колись я гостив в їхній хаті.

У Пато Бранко в шпиталі Сестер Катехиток Св. Анни. Тут правлю ранком Службу Божу та дещо розвідуюся про це молоде на українське громадження, яке зродилося на бразилійській землі. А є наші люди в шпиталі?—питаю Сестри догадливі. Наші сюди мало йдуть, бо тут треба платити, а в держанин ні, хоч так не дуже на віру довіряють та не корять.

Цілу середу (28. 5) їду омнібусом до Жангади. Минаємо Маріополіс, Палмас, перед останнім що Клевеландію. Сірі, наче кожа, поля-степи. Погідно і сніжно.

Ще сонце було на якої півтора години, як був я вже у церковці на Марко 5. Тут є дім СС. Служебниць. Мають і інтернат, та нажаль наших дітей майже нема,—самі степовики. Поліно і на самій Жангаді. Відвідую спеціонованого українського вчителя І. Ц-ка, а цей мене наділяє цілим мішком книжок, що переїджаю за річку до Л-кова тем учителя, який мені розказує цікаві епізоди з осілі і рідної школи на ній.

У четвер пришелися мене два вищий хлопці—італійці до Порто Уніонну чи краще до Уніон да Віторіа. Знову два міста—близнюки. Як це місто розрослось. Чи не вдвоє більше, як тому десятиліття 8 років. Нові будови, заводи, склади. Церква Св. Василія, колись майже на рубіжі міста, посунувшись набагато ближче до центру. Дзвінку, а о. парохом Матвієм Дмитерком йдемо подивитися на дім української колегії, що існувала в Порті (1925-1929). Великий, поверховий дім. Мурований. На хребті ґонґірн, на долі водна тафля Ігнасу. "Знали винайти місце на колегію, каже мій супутник, щоб дійсно над Дніпром коло Києва". Відвідуємо і проф. Степана Жука, що колись учив у цій українській академії, та інших видних дівчин-українців. Не поминаємо і майстерні, де різьбиться іконостас на Іові для василіянської церкви Преся. Серця. Делікатна робота!

У п'ятницю (30. 5) що були в префекта Уніон да Віторіа Есмалда делла Барба Хюртеп, що вчився колись в українській нортоґуіеоський гімназії. Це була вагаті перша гімназія в цім окрузі, призвав. префекто, як і братця Пасквалін теж, бо й вони вчилися в школі нашої української громади, хоч чужинці.

31. травня,-тобто у суботу, потягом їду на Мало. Молодий дідько показує мені дорогу до церкви. По дорозі ще вступаю до Панстна Сисаків, а там прямую до резиденції генерального вікарія укранцін католиків у Бразилії Всесв. о. Прелата Климента Ріпінзи. Це великий гарний дім, що школа домашнього господарства СС. Служебниць під іменем Еминенції Кардинала Якова Кемари, а о того боку радіостанція, що є власністю о. Прелата. За нею ледве видно летовище, бо о. Прелат теж має літака, що ним відвідує свою розлогу вікарію. Знову коло церкви будується мала семінарія для світського духовенства імени Ем. Кардинала Євгена Тіссерана. Вже от-от і на укінченні. В ній вигідно зможе помістнтись 30 семінаристів. А пільно, трохи вище, церква в реставрації. Майстрі заходиться коло "копки. Від церкви Преся. Серця чаю буква т. нагадує бязанку Св. Павла в Римі в єпископським хрестом. Більшість часу в Мале переводжу на писанні та списуванні минулого, головно рідного шкільництва. Багато мені в тім помагають Панство Сисаки, головно пані Наталка Мартинець Сисакова, рідна сестра нашого Єпископа Кир Осипа, яка була довголітньою українською вчителькою у Бразилії. ..."О, тоді люди дбали про виховання дітей і не давали кожубудь їх на виховання: недатного вчителя дещо не терпіли".

У неділю спішаю Службу Божу та хрешу якусь малетанку. Людей була повна церква, хоч довго мряка стояла і не устигала сяк. Неподудні їду на Дорінен з п. Ієськом (не б-ст, а по хорозі встигаємо на хрещальну воду до пана Трача. У Березяних, як це наші звуть Дорінен, гарна мурована церква чистенько розкльонена та оприязнена: не даром тут працюють СС. Служебниці.

Як це сонце добре не розпоряшне холодних ранніх ярів, ми з о. парохом Петром гнали його нагоєм на Вера Гіарані Сніґурського". Ще їду на кладовище. Вид звідсіль широко-далеко. Що за гарне положення! На цвинтарі зраву гріб о. Нікона Роздольського. Дерев'яний хрест, а коло нього знімка. Багато українських написів на грабах.

Діти виходять во школи, де вчить уч. Люба Буник. Питаю дітей, як називають-ся: Марта, Теодосія, Методія, Анїелія. (Так то імена християнські та українські і не треба шукати зараз за іменами для своїх дітей по воєлоті чи ботаніці, або і на списках ключ з гіподромів, як багато хто сьогодні практикує по культурних осередках)) Перепитався на Дорінен з одним сватацем о Пента Гросси, що своїм автем скуновує посельчанські продукти та перепроїде в місті.

Четвер, 5. червня. Дорінська парохія святкує Боже Тіло. Служу о 8. год. Службу Божу, а потім співаю і похід. Людей битком. Хлопці і дівчата з відзнаками церковних товариств; те саме і старші. Похід вулицями Березян-Дорінену. Аж серце радується, так гарно. При останнім куснин перетолені ними ховало на памятку. Беру начо ту грудку рідної землі, щоб обсвяти...

На горі тенер хресна дорога, а у підніжні вечерю Матері Божої з Люрд. Трохи ще і тимчасова резиденція о. пароха Петра ЧСВВ, за дорогою шпиталь і дім СС. Служебниць. Тут коло резиденції та школи покрита алюмінієвою бляхою церква. Могутня, проперційна копула на дерзинних стінах, в яких хребет з залізо-бетону.

У суботу був на Мемі, де вчесь день майже проватехнували дітей, увечері, як вечерь, молебен, а назавтра Служба Божа і мала гутірка з людьми коло церкви. Оне старенький патріярх колоній п. Луцьк., в якого сни і внуч священики. Теж дочка монахинею, б і п. П-ак, який час сина васильянином-священником, якого і вчив свого часу... Треба знати, що найбільше покликань на священників та черниць то дала таки Пречиста пля!

Неподудні був на Кальварії. Як то приємно стрінутися з людьми, не бачившись з ними 7 років. Тут знову другий пієнер питає про сина священика, чи я його не бачив. Кажу, що ще ні, але поїду то Прудентополіс, то, Бог дасть, побачу

На 23-го червня, неподудні, вже був на Гранемі і готувався до завтрішнього свята Різдва Івана Хрестителя. Остався сам. бо о. парох Петро поїхав на недалеке Врайсйро. На снпаний Св. Вожій поспільний "народний дім", що тимчасово служить на церкву. Неподудні навчання дітей рідної мови і Молебен, а за ним відчит для громадянства про минуле рідної школи в Бразилії. Слухачі в більшості молодь. Аж з великим запізкавленням слухають про гетьт не минуле: подібний відчит мав я і в Курітибі. Це було неперелодні неділі. А по відчиті була дискусія: між іншим Впр. о. Протоігумен Й. Рога сказав про своє ходження до української школи на лінії Гваранумаї коло Прудентополя, де родився. Ще більше радости дала розповідь одної пані, яка оповіда, що давніше по вчили в школах гимнїз: ні українському, ні бразилійському, а як раз приїхав інспектор і забув спитати йому гими, то учитель-дяк з дітьми проспівав "Отче наш", а інспектор вельми був вдоволений і хвалив такий гимн

Ніч з середи на четвер перебила мені і моїм співтоварищам в Курітибі на полудрозі зватаги з Брасилм до Курітибп. По дорозі правда во дві години перекупив з капиній на Папандуї, бо голі вже були вигнати з священичої домівки гостей, що скоцне умістилися в хаті

Полудудні у четвер (26. 6) вже їхали ми до Пента Гросси, а гараз за Курітибою завважило якусь пежу чи цвіркнцю

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Чи Ви вже замовили собі прегарний КАЛЕНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1959 рік? Там є дуже багато цікавих і корисних статтей в українській і англійській мові...

Спішіться... Спішіться... Спішіться!...

Ще сьогодні вишліть $1.00 на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

італійським папином "пєлєґ'янно санто 1950", есенцію перечитати.

Почта Гресса теж розрослася: рух великий, кажуть, що й на відправах у нашій церковці щонеділі буває досить багато вірних.

Суботу ввесь провів на Калмені, де є найбільший під цю пору монастир ОО. Василіян: новіціят, схоластикат, філософія разом всіх до 60 осіб. Як вони у церкві заспівають, то вам кажу, наче ті оргаланські дзвони гудуть. Приміщення нове, просторе.

Неділя і Св. Петра і Павла. Іменини василіянського отця протоархімандрита Всесв. о. Павла Мисюка! Співали Сл. Б. в дияконах: ґелеберт Вир. о. Ір. Дорогей Сірий ЧСВВ., а монаший хор на чотири голоси співав. Мені, як звичайно, остало ся сказати дещо про Св. Петра в приводі празника. А по Службі Божій знову в "народнім домі" відчит про рідну школу. Потім молода братія витягла мене на прохід. Диригент бр. Прокіп (сказати б таки наш, з Аргентини) піддав голос і гомоном по пасенську хотіться балоре "Вперед". Диригує і брат Августин (це наш теж, але з Бразилії).

Тужно було прощатися з цим черневим муравельником, але що зробиш, не викрадати мені на Іванах. І так понеділок увесь пішов на подорож через Почта Грессу до Прудентополя. Вже темно було як вантажник п. Мамуса, нашого українця, ген аж з-за Кампо Мурону чи Ронкадору пройдно попри корпус школи і шпиталю СС. Служебниць, щоб зупинитися перед не назовні цікавими помешканнями, на чотири поверхи, монастирем разом з семінарією Св. Йосипа. Майже ввесь тиждень пройшов на роблення записок з нашого минулого в Бразилії, яке я знову переживав у душі: що за гарні були часи! Недарем, казав проф. І. Бідерук на відчиті про рідну школу в Куритибі: "Дай, Боже, щоб ці часи вернулися!"

У архаріді досить хлопотно: набирають поле чисто "Праці"; доклинують "Місіонаря". Правда, о. редактор менше перебуває в редакції, бо дає СС. Служебницям рекольонції, які користували з нагоди, з'їхалися до Прудентополя, щоб на тісті обновитись. У суботу прости мене о. Директор сказати конференцію тим семінаристів. Розпочата кампанія. А треба говорити, бо учнів понад сотня. Шось як у Збоїсках, в ОО. Редемптористів, на Материку, бувало. А хлопці живі і життєрадісні!

У суботу пополудні виїжджаю на оселю Барра Боніту. Це та сама оселя, на яку я вперше поїхав як священик 1947 р. на Успення, і тепер знову маю щастя бути на ній. Які зміни! Колись правив у школі, і то недовічченій, а зараз є гарна капличка Св. Володимира Великого, збоку дімок для священика. Все охайне, чисте, прибране, обморожене. Увечорі Молебен, а рано, у неділю (6. 7), шось понад сотня хо Св. Тайн приступає, та дві Служби Божі і проповідь. Наприкінці ще хрищу одного хлопка.

Повертаючись до Прудентополя, мені не забагнося позвитися на нову церкву на Есперанці, що її оце вже майже докінчують. Мій відчин скручує на іншу дорогу. Недалеко коло церкви гурт молоді. Вітаємось. Котресь підважилось питає: А отець як називається? Ха в тій хвилі за плечима чую голосне голосіння: "Що є, Василь". Ну, ясно, що хоч не буде в моїй програмі то я мусів остатися напастра і вечором мати Молебен та ще й добру годинку поспівати пісень з молоддю, аня вчора—кілька років тому—була дітьми.

Згадуючи про Прудентопіль, що Мекку нашого українського католицького життя, буде б несправедливо не спомянути і Інституту Катехитов Пр. Серця Ісусового, тужно за церквою Св. Йосафата. Ціла "сіті" будинків. Це сам інститут, а побіч нього Св. Посни з палінею в городі біліє. Голодна аяля мьо розсувну стіну і буває одночасно малящено, де на простої зежить, у снїжному вея.—Св. Мученици Марина. А не тут робітня церковних ряс, там інтернат. Кількаманість малих прудентопіток має вробу українських парохіяльних танців. Сюди дальше то школа домашньої господарки.

Середа, 9. червня, найвищий час дохопу. Омнібусом по чарівних краєвидах до Гварапуави, а далі до Ларанжейрас. Тут новий і мелодій ще парох, італієць в Ріо Гранде до Суд, просить мене задержатись з день і мати відправу для місцевих українців, до яких ставиться дуже прихильно. Не само бажає і епископ Преосв. Ігнатій Крапас, радом полки, якого епархія остає лася в Китаю, а його прогнали від своїх овечок. І тут наших родин до п'ятдесять. Ставлять велику деревляну церкву. Прапрацює в старій. Цікавий розказує Владика про свої спостереження: між іншим говорить про японців, що дуже сильно тримаються свого материном. Ніякого засобу не лишають, щоб зберегти свою культуру, мову та звичаї. Сам я завважив великий процент студентів і студенток у Куритибі з косими очима. Вчаться напоперед, щоб опатрав займати вуалові місця в краю і керувати ним по своїх планах. Хитрий і тривкий народ!

Коли вінчала розмова на духовні покликання, то знову Владика завважує, що найкраще в Бразилії від тих огляден стоїть штат Санта Катарина. Там німецькі та італійські родини: побожні і чисельні.

П'ятницю знову минає в автобусі. Каскавел, Мателандія, Медианейра: ліси, степи, гори, плянтації кави, попри дорогу кілька українських церков... Навечір у Фоз де Ігуасу прибуваємо. Питаю за готелем "Фелізідаде" (щастя). А он коло стації автобусів. І справді, то було щастя спочити по цілоденній гамарі і то ще в наших українських людей, бо власники готелю наші українці, Ніжстве Смаги. На другий день рановенько, у суботу, правлю Службу Божу у місцевій церкві та приступає до Св. Тайн служба готелю, до речі теж усі українці, і по сніданку знову на омнібус, але коротко, до пристані, тут на човен і до Порту Ігуасу, вже на аргентинській боці.

День був прикінний, обмитий в росах ранок усміхався до подорожніх, а глибоководний Ігуасу тихо стелився під чоменем, береги ж пригадували бажурну молодість. Ми причалювали.

Та це вже інша сторінка історії

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ
Сестер Місіонарок Християнської Любови Гримсбі, Онт.

Подаємо до загального відома, що Доброчинний Похід Сестер Місіонарок Християнської Любови закінчився 22-го листопада розіграванкою в парохіяльній залі Успення Матері Божої в Гримсбі, Онт.

На основі вложеними отримали нагороди:
1) К. Кайта, Ст. Майкел, Алта. ручничий годинник; 2) К. Тимофійдер, Стратфорд, Онт.—пилосос; 3) П. Магоній, Кінстон, Онт.—стелове радіо; 4) К. Ремеський, Вінніпег, Сиск.—грамофон; 5) І. Собчук, Різдвяна, Сиск.—автоматична пилзарка. 6) Я. Вонк, Вінніпег, Ман.—ковра. 7) М. Шпідер, Лондон, Онт. кухонний котел; 8) Е. Вудак, Кобоконк, Онт.—чайне начиння; 9) А. Грабень, Голден, Алта. валіза; 10) Семен Нагірняк, Бон Акорд, Алта. будильник.

Ціна подяка всім, що купили білети, або прислали свою пожертву, чи іншим способом дали свою поміч нашій Духовній Шкелі в Гримсбі.

Нехай Господь усіх наших добродійників нагородить Своєю багатою нагородою!

Вдячні

Сестри Місіонарки Християнської Любови.

HISTORY OF
ST. DEMETRIUS CHURCH
Belfield, North Dakota
1897 - 1957

Not long after the last of the buffaloes vanished from the state of North Dakota, a daring small group of Ukrainians, emigrating from Canada, braved the then wild and lonely prairies of western North Dakota to settle and find homesites for themselves and their growing families. As early as 1897, these immigrants from the Western Ukraine, began building sod houses in the sparsely settled country of Billings—some, taking their abode in the rugged coyote, snake-infested Badlands

Already hardened by the mode of life in the Old Country, they withstood the severe arctic blasts of winters and the unusual snowdrifts of the early 1900s which covered all but the tips of chimneys of their mud-caked homes. The hardships endured during the first several years of want and hard work gave them the necessary patience and faith in the Providence of God to endure the droughts, locusts and many continuous years of crop failure that were to come in the 1930s

Carrying the light of their Catholic faith deep in their hearts, these early pioneers felt the need of having their own place of worship. In spite of the impoverished condition of these thrifty people they managed to build the first Ukrainian Catholic Church at Ukraina, named after St. Demetrius. Started in 1905 and completed in 1906, the church was the pride of the community. Instrumental in the establishment of the new parish were: Jacob Jaranko, Dmitro Kepetowsky, John Demianiuk, Alex Krivoruchka, John Focak and John Namoniuk. Constantine Kordonowy and George Baranusky donated in all forty acres of their land for the church and cemetery. The first pastor, Fr. Wolenetz, arrived in the spring of 1906 to serve his flock. In 1912 another church, at Gorham, was built to accommodate the people that had settled nearer the Badlands

In 1917 an unfortunate schism caused by enemies, who, posing as Catholics, had wormed their way into the confidence of these people, Catholics of the Eastern Rite, and began a crusade of evil, using slander, prejudice and national-political questions as means to an evil end. The result was an establishment of a church of another demonination at Ukraina. Realizing their mistake, many returned to the true fold of the Catholic Church

In 1928, the church and rectory were destroyed by fire with the loss of valuable church records This, however, did not daunt the faith of those who remained faithful to the church. In 1929 they built a new rectory and in 1930, under the direction of Father Martyniuk, a new church

In the early part of 1940, many of the older farmers in the vicinity of Ukraina began to move into the town of Belfield where they established a parish in 1944 — the first services being held in the latter part of 1945. Those, with small farms who could not realize a living in come, moved to other states. With only a few families remaining at Ukraina, the church became inaccessible during the stormy months of winter — and the rainy days, to the majority who lived in the Snow and Fairfield districts. This, finally, necessitated moving the church and rectory to a new location. In 1949 a plot of forty acres along U.S highway 85 was bought from Mr. Sam Lukasky and in the fall of that year the church buildings moved to this new location.

With the various changes in the community life, the Ukrainian Catholics have adopted the Gregorian calendar in the four parishes established in North Dakota. This change from the Julian to the Gregorian calendar took place in 1948.

Since 1906 the following priests have served as pastors of St. Demetrius Church. Reverend Fathers, Roman Wolenetz 1906-1907; Vladimir Stech 1909-1913; Antin Ulanetsky 1913; Michael Skrotsky 1914-1917. Basil Hrywnak 1917-1919; Michael Lukasky 1919-1920; Vladimir Kopychak 1920-1922; Theodore Dwullit 1923; Basil Hrywnak 1923-1928; Michael Martyniuk 1930-1933; Vladimir Tytar 1935-1936; Antin Borsa 1937-1940; Vladimir Tytar 1940-1943; Emilian Ananevich 1943-1944; Theodore Kocaba 1944-1945; Michael Borersky 1946-

Fifteen miles north of Belfield along U.S. Highway 85, you may observe the present site of St. Demetrius Church, surounded by thousands of young trees of various species, not able among them the sugar maples This one-half stretch along the road promises to be an uncommon sight on the rolling treeless prairies of Southwestern North Dakota.

(See the previous issue about the wonderful mission held in St. Demetrius church in October 1958.)

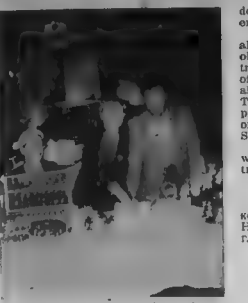

П-во Василь і Павлина Залуцькі

Винярд, Сиск.—Срібний подружний ювілей 10-го листопада 1958.—Допись починається у Довіднику Гол. Спасителя: грудень, 1958

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В нашім адресарі з 1959 р. помилково поміщено ім'я і адресу Й. D. Нгусупа. Оцим справляємо цей недогляд.

Адміністрація Гол. Спасителя.

ШІСТЬ СИНІВ НЕСЛИ ДОМОВИНУ

У суботу рано, 8-го листопада 1958 дасаси чути сумна вістка, що раптова паніка по короткій недузі у своїм домі Григорій Деркачук.

Покійний прожив 88 років. Ур. 2 січня 1870 у Сухостові, повіт Гусятин, Зах. Україна. Відбув чотири роки служби при німецькій кавалерії, потім оженився з Анною Балецько в 1895. Прибули до Канади в грудні 1896 і замешкали на гомстеді коло Вроктон, Сиск. Покійний тяжко працював і дбав про свою родину. Всіх до школи посилав і кожна дитина училась по-українськи. Свої парафії помагав фінансово і фізично. Був організатором і активним членом "Січи".

В неділю вечер отець Василишин відправив похоронні богослужения у Christie's Funeral Home. В понеділок тіло препроводжали до церкви Св. Петра і Павла в Вроктон. У вечер отець Лужний відправив панахиду. У вівторок отець Василишин і отець Лужний відправили сильну Сл. Божу. Отець Василишин сказав проповідь. Тіло положили на вічний спочинок коло сільської жени, котра відійшла до вічности тому якраз рік, 1-го листопада 1957.

Бл. п. Григорій лишив 7 синів і 3 дочки, також 15 внуків і одну правнуку. Всі діти подружені з українцями католиками.

Родина сердечно дякує всім присутнім, що так щиро дарували на богослужения. Обід по похороні відбувся у салі від церквою Св. Петра і Павла у Вроктоні. Тревожний дар $38.00 на пресвятий фонд до Голосу Спасителя, радіопередачу і на Укр Вісті. Сердечно дякуємо всім, що так щиро і прикро дарували свій час, щоб помогти родині відчає цього великого чоловіка. а бл. п. Григорієві нехай канадійська земля, котру він так любив, буде легкою!

Присутній.

BYZANTINE MISSAL

Rev. J. Raya and Baron Jose de Vinck have published a Sunday and Feast Day Missal for the Melkite Catholics. There are some 125,000 Melkite Catholics in the USA. Unfortunately they do not have their own bishops, but are under the jurisdiction of the Latin Rite hierarchy

The new Melkite Missal is in English only. It has the Mass of St. John Chrysostom with some variations which distingnish it from our Mass For instance the antiphons are shortened, the prayer of the Great Entrance has just the last part of our prayer, etc., although, generally speaking, it's very close to the way we, Ukrainians, celebrate the Divine Liturgy.

It has tropars and kondaks for week days and Holy Days. There are Gospels and Epistles for Sundays and Feast Days of the year. The last part of the Missal contains other Church services and blessings.

The Missal is printed in black and red on fine paper, in soft leather binding. It has 850 pages. There are plenty of ornaments, in Oriental style, as used in Asia Minor.

The new Missal is surely a great achievement of our Eastern Rite Brethren, the Melkite Catholics.

At the beginning of the Missal there is a recommendation of His Beatitude, Patriarch Maximos IV.

Looking through the new Missal, one feels that hearty congratulations should be given to its Authors.

It can be ordered from:
Mr. Jose de Vinck,
Allendale, N.J., USA.

Учасники Св. Літургії в Базиліці Св. Петра в Римі, що її відправили українські Владики з нагоди української прощі до Риму.

Українське Паломництво до Риму

Заходом Українського Християнського Руху відбулося в днях 10-го до 18-го жовтня цього року українське паломництво до Риму з нагоди посвячення нової української Малої Семінарії. В цьому паломництві взяли також участь українські владики з Америки, Канади, Австралії й Німеччини.

Прибувши до Вічного Міста, українські прочани в Англії відцінали славну базиліку св. Петра.

Повертаючи ми оглядом замок Ангела, що походить з 12-го сторіччя.

Наступного дня, у неділю, ми вибралися після снідання до Ларго Бочея міжлатти отців Салезіян і учнів Малої Семінарії. За пів-години часу ми були вже на місці. Частинку дороги ми їшли пішки, а частину їхали автобусом. Будинок Малої Семінарії, який побудований на горбі, представляється дуже імпозантно. Під великим оглядом мешканці ВПр. о. Директор Скрелик, С.Д.Б., був ласкавий показати нам весь дім з ходу до самої гори. Всіх учнів у Малій Семінарії цього року є зась 70.

У цілої були в неділю полудні відвідати всі чотири найбільші базиліки Риму, а саме, базиліку св. Петра, Марії Маджоре, св. Івана Латеранія й св. Павла. Тому що ми пустилися їти пішки, виявилось пізніше, що забрание нам часу відвідати всі чотири базиліки в один день і в дійсності ми оглянули добре тільки перші дві базиліки, а інші не могли, бо було запізно.

Тому що сонце вже сховалось за гори й було запізно їти далі оглядати інші базиліки, ми постановили відвідати церкву св. Василія, що находиться недалеко звідтам. Пр. о. Курилець, ЧСВВ, був ласкавий показати нам церкву й вежі старинні пам'ятки, між іншим чудотворну ікону Матері Божої й фонди, якому вже 300 років. Наступного дня ми рішились випадкомі автобус і виїхали трохи поза місто. Коли наша група приготовлялась в дорогу, прибув в той час туди прочан з Німеччини. Як взагалі зустріч частина такої групи довучилася аж опівночі в 6 год. 9.30 ми вирушили в готелю. Нашим провідником був о. Юрій Гарасей, який по дорозі пояснював різні монументи тощо.

Наша перша зупинка була біля катакомб св. Каліста. Катакомби, це підземні цвинтарі, де вклять перші християни сходилися на свої богослужіння й де зовали своїх померших. Всіх підземних цвинтарів нагвсляють поверх 100. Найбільші християнські катакомби, це катакомби св. Каліста й св. Севастіяна. Першими оглянулися св. Салезіяни, а другими св. Францішканя. У катакомбах можна бачити різні гробівці, вести покерних, деякі написи й малюнки на муpax, каплиці тощо. Часом вони загалюбляться на чотири або п'ять поверхів від. Надолі є вузькі переходи й сходи. Головні переходи є освітлені електричними жарівками. Тут можний набуть собі якусь побожну пам'ятку.

Після оглядини катакомб, ми об'їхали місто Рим і оглядали різні старинні й національні пам'ятники, як напр., Колізей, дук Константина, дук Траяна, водопроводи, національний монумент Емануїла II, римський і український форуми, де колись, за римських часів, виступали різні сенатори й промовляли до війська чи народу, місце, де наступного року відбудуться святові змагання спортовців.

Пізнодумні ми зупинки літню вілли Папи в Кастель-гандольфо, місто Нитр. Анрію, де українські питомці переводять свої літні ферії, грецький монастир і церкву св. Василія, у Ґротаферрата. Тут між іншим є також кілька українських чернців — священників і братів. У церкві находиться чудотворна ікона Матері Божої. Опісля ми вернулись до свого готелю, де зустріли "Візантійський хор" з Утрехту по своїм диригентом п. д-ром Антоновичем.

У вівторок всі прочани зголосилися відвідати ватиканський музей. При вході в музей ми зустрінули туристів з України, що прибули в таких міст як Київ, Львів, Харків, Одеса і.т.д. Деякі прочани мали нагоду з ними коротко погомонити й поділитися своїми враженнями.

В середу, 14-го жовтня, всі прочани забралися рано до Малої Семінарії, щоб взяти участь в посвячені каплиці й дому, як рівнож в Архиєрейській св. Літургії, що її відправив Високопреосвященнійший Кир Іван Бучко з Риму в асисті Преосв. Кир Ісидора Борецького з Торонта й Преосв. Кир Платона Корнилика з Южсею. Пристопними священиками були Впр. оо. А. Сапецкий, С.Д.Б., і А. Хомій, ЧСВВ. Домашував Монсіньор Ів. Хома, функцію церемоніярка сповняв Монсіньор Марусин. Інші українські та латинські владики й клер були також присутні на цій урочистості. Спів Літургію співав "Візантійський хор" з Утрехту.

Після св. Літургії відбувся спільний бенкет у Малій Семінарії, в якому взяли участь визначні достойні гості.

О годині 4.30 після полудня відбувався святочна академія в мрній просторій залі Малої Семінарії. На початку концерту "Візантійський хор" з Утрехту відспівав дві пісні. Опісля виступив хор студентів з Малої Семінарії з кількома точками співу і народніх танців. Високопреосвященнійший Кир Іван Бучко виголосив коротке слово, в якому підкреслив значення Малої Семінарії для української католицької Церкви на еміграції й подякував Священній Конгрегації за її великої зрозумілість в справі будови цієї семінарії. Потім говорив ВПр. о. Дидевські, який з'ясував нам Зтромадження Отців Салезіян і про взаємовідання Церкви виховати молодь у здоровому християнському дусі. На цьому концерті були присутні чотири кардинали, інші визначні гості. Вечері "Візантійський хор" мав виступ для італійської публіки в театральній залі Ватикану.

Дуже величаву процесію відправи в базиліці св. Петра наступного дня. Деяких українських владик в асисті 3-ох Генеральних Вікаріїв, з Голландії, Франції й Англії, й ВПр. отця А. Хомія, ЧСВВ, Секретаря Генеральної Курії Отців Василіян в Римі, стояли разом до св. Літургії о 8-ій год. ранку. Головним целебрантом був Високопреосвященнійший Кир Іван Бучко з Риму.

Пізнодумні відбувався святочна зустріч всіх прочан з українськими владиками в Великій Семінарії. Тут різні гості зложили Високопреосвященнійшому Кир Іванові Бучкові щирі побажання з приводу його 30-ліття єпископства.

У п'ятницю, 16-го жовтня, відбувався спеціальна авдієнція українських єпископів з всіх прочан у Святішого Отця.

Коли Святіший Отець входив у залю, хор привітав його гимном, "Буде ім'я Господнє." Потім відспівав попередня "Христос воскрес." Високопреосвященнійший Кир Іван Бучко зложив Святішому Отцеві привіт від усіх владик і прочан. Відтак хор заспівав Святішому Отцеві "Многая літа." Святіший Отець подякував за цей вияв пошани й любови українського народу та для всіх присутних свое апостольське благословення.

Після авдієнції в Папи, українська група з Англії відїхала пізніше до Лондону, дуже задоволена, що їхня прощ до Риму закінчилась авдієнцією в Святішого Отця.

о. Н. Малюга, Сшика.

З'їзд наших Владик у Римі

Українські Владики, що взяли участь в цьогорічному паломництві до Риму, праз із ВПреп. Отцем Протоархімандритом ЧСВВ. Знимка взята з нагоди бенкету в Колюмбас Готелі, що його влаштувала Генеральна Курія ОО. Василіян для українських єпископів.

В жовтні н.р. наші владики з цілого світу з'їхалися до Риму на синод, щоб обговорити справи нашої Церкви поза межами України. В синоді взяли участь всі наші Владики за винятком Преосв. Кир Бучатка з Кіпсленді і Кир Марусина з Бразилії. Ці два Владики не могли прибути через незалежні від них перешкоди.

Преосв. Кир К. Богачевський, арх. і митрополит нашої Церкви в Америці, довголітній працівник на церковній ниві нашого народу і великий патріот на добро нашої Церкви, був предсідником собору. Наради відбувалися щоденно в семінарії Св. Йосафата.

Владики поділялися своїми враженнями і спостереженнями про працю в різних країнах, де проживає наш нарід, що добровільно покинув свої рідні сторони, щоб шукати кращої долі в чужих краях.

Синод вислухав також доповіді про стан нашої Церкви в Канаді, Австралії, Німеччині, Франції, Англії, Голландії, Бельгії, Італії, Іспанії, Португалії, Швейцарії, Швеції, Норвегії, Данії, Ірландії, Аргентині, Бразилії, Венесуелі, Парагваї, Уругваї, Чілі, Мексиці, Еквадорі, Колюмбії, Кубі, Гаїті, Домініканській Республіці, Пуерто Рико, Ямайці, Гондурасі, Коста Ріці, Панамі, Нікарагуа, Сальвадорі, Гватемалі, Мексиці, Японії, Філіпінах, Індії, Ефіопії, Єгипті, Ліберії, Південній Африці, Родезії, Конго, Кенії, Танганіці, Уганді, Судані, Нігерії, Камеруні, Малі, Сенегалі, Алжірії, Марокко, Тунісі, Лівії, Сирії, Ліванії, Ізраїлі, Ірані, Ірані, Пакістані, Малайзії, Сінгапурі, Таїланді, Камбоджі, Лаосі, Південному В'єтнамі, Північному В'єтнамі, Гонконгу, Тайвані, Кореї, Австралії, Новій Зеландії, Фіджі, Самоа, Гавайських островах, Сполучених Державах Америки, Канаді

ревільно чи через бальшевицьку навалу покинув рідні сторони.

В часі побуту нашої Владики взяли участь і духовні покликання малої семінарії, де вже приготовляються кандидати на українських священників. Чину посвячення довершив Вп. Преосвящ. Юбілят, Кир І. Бучко. На посвяті був академік, на якім виступив галицький мілагійський хор в чудовім програмі. Дівчата, що чуханні-галицькі так сильно пікаються українську мачеху і ту-Туреччину, що не один уродженець в Америці та Канаді українець мусить стидатися, як погано він своє некультурне українське молоко, обрізок і національність.

По закінченні наради, повно 10-го жовтня, наші Владики вдалися на спільну академію до Святого Отця. Папа Іван XXIII дуже гарно і сердечно привітав їх і висловив признання для нашої Владики по різних країнах світу. Він дуже добре знає долю нашої Церкви і страждання наших Владик, священиків і вірних під бальшевиками.

Кир К. Богачевський привітав Христового Намісника в імені всіх Владик. Привіт був у латинській мові, якою Кир Константин чудово володіє. При кінці аудієнції Святіший Отець став до ласки з нашими Владиками і кілька їм своє батьківське благословення.

В цім самім часі були різні українські паломництва в Рим. Був там теж Впреп. Владарій українців у Франції, М. Бан де Ямлє, ЧНІ., і всеправітний Вікарій українців католиків в Англії, о. П. Малига, ЧНІ. Вони теж мали спільну зустріч з нашими Владиками.

Перед поворотом до своїх паств, Владики видали спільного пастирського листа до всіх українців, де б вони не проживали. Цей лист повний любови і глибоких думок. Він напевно принесе немало потіхи страждучим між нашим народом. Кожний українець і українка повині поважне прочитати цього листа і глибоко призадумитися над його змістом.

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ
Сестер Місіонарок Християнської Любови ГРІМСБІ, ОНТ.

Недавно до загального відома, що Добрачинний Гніздо Сестер Місіонарок Християнської Любови закінчили 14-го листопада розіграванку в парафіяльній залі Успенния Матері Божої в Гримсбі, Онт.

На основі дозволення шановних отримали:

1. Н. Летурно — Реджайн, Саск.
2. М. Тейлор — Віндзор, Онт.
3. Маргарета Мекнайтен, — Ст. Катеринс, Онт.
4. С. Шепчук — Порт Артур, Онт.
5. Маргарета Лаш — Фортленд, Онт.
6. Гері Строт — Чадам, Онт.
7. І. Музві — Торонто, Онт.
8. Бернард Ільяк — Аквілея, Саск.
9. Анна Райдер — Торонто, Онт.
10. Т. Дячишин — Медисин Гет, Алта.

Щира подяка всім, що купили білєти, або прислали свою пожертву, чи іншим способом дали свою поміч нашим Сестрам у Гримсбі.

Нехай Господь усіх наших добродіїв нагородить своєю багатою нагородою!

Вдячні
Сестри Місіонарки Християнської Любови

НЕЗАБУТНІЙ ДЕНЬ
Вішарт, Саск.

В житті кожної людини, трапляються хвилини чи дні, що їх ніколи не забувається. Таким незабутнім днем для молодої пари Сильвестра і Катерини Бздель в Вішарт, Саск., був гарне день 5-го жовтня к.р. день тільки початків, день, коли себе взаємно присягнули вірність аж до смерти.

Пання Сильвестер і Катерина Бздель

Гарне торжество відбулося в церкві Св. Арх. Михаїла, Вир. о. Роман Хомин, ЧНІ., відправивши співану Св. Божу, а гамбасо в асисті Пр. о. Михайла Бзделя, ЧНІ., змістовну проповідь виголосив о. Р. Хомин. Після Св. Божої, молоде подружжя благословив на новий шлях життя вуйко жовтого Пр. о. М. Бздель, о. Р. Хомин і о. М. Кучмик. Церкву виповнили родина і

Олександер і Олександра Бздель

кінчання п. Олександра О. Бзделя з панною Олександрою М. Лещишин.

Панна дійшла про весілля повінчалась у Довідочку Голосу. Сьвятков в числі на листопад, 1959.

Річні Реколекції Священників в Англії

Католицька Церква приписує своїм священикам відбути щорічні духовні реколекції, бо як добра Мати чувае над своїми дітьми, годиться над священиками, бо Ісус Христос повірив їм часть Свого стада, щоб вони опікувались і провадили до неба.

Кожний католицький священик, після прийняття першосвященства Ісуса Христа, потребує, час від часу, полишити своє стало та вийти трохи набік помолитися. Сам Христос останнє їм приказав, як мають працювати в Його винограднику. Духовні реколекції саме звуть їм нагоду краще пізнати священичий ідеал і ще його осягнути.

Цього року українські католицькі священики зійшлися нагоду відбути в Лондоні від 26-30 жовтня свої річні реколекції під проводом Вп. о. О. Куприяна. Зчас. реко. Місіонери, які в легіяй і приступний спосіб представляли їм Ісуса Христа як Божественного Приятеля всіх людей, головно священиків.

Закінчення реколекцій відбувався в п'ятницю рано. Як спільної було рідній Сибірі священиків в тому самому реколекційному домі. Після Соборчика всі священики попрощалися хатому з своїм запалом до здійснені душпастирської праці для добра Христової Церкви та українського Народу.

Учасники річних реколекцій священиків в Лондоні від 26-30-го жовтня к.р. Сидять зліва направо: Вєв. а. др. і Радник Вол. Дальба; Впреп. о. О. Куприянець, ЧСВВ-Провінціял реколекцій, о. П. Малига, ЧНІ., Генеральний Вікарій; ВПреп. о. Радник А. Бабій; ВПреп. о. Радник М. Ратушницький. Стоять у другому ряді зліва на праві: Вєв. о. І. Гасюк; Вєв. о. Вас. Паславський; Вєв. о. А. Мариняк; Вєв. о. Й. Гавриляк; Вєв. о. др. Ст. Вічкарук; Вєв. о. др. А. Варан; Вєв. о. др. Ів. Мушинка; Вєв. о. др. А. Михальський. Бракує на знимці Вєв. о. М. Матичака.

Вєв. о. П. Малига, ЧНІ. Ген. Вік.

КРАСНЕ, САСК.
25-ліття Подружого життя Василя і Марії Полонських

В неділю, 9-го листопада п.р. сини, родина, парафіяни і приятелі п-ва Василя і Марії Полонських з нагоди срібного ювілею подружого життя вшанували їх милою несподіванкою. З цієї нагоди о. М. Кучмик, ЧНІ., того самого дня вечером в церкві Преєв. Серця Христового у Вишарт,

Пання Василь і Марія Полонські

Саск. відслужив Молебен де Н.Б., виголосив пропонід і дав Юбілятам благословення.

Прийняття відбулося в українській залі у Вишарт, Саск. При вході до залі привітано Юбілятів рясними оплесками, і під звуки музики впровадження їх на стіл. На гарно прибраним столі вишився весільний коїк по срібним написом 25. Посадження Вєво Юбілятів з дружбою і дружою на головний стіл. Старшета вечора був пан Петро Шарган. Пан старшета покликав першого до слова Пр. о. М. Кучмика, описів по черзі—від приятель, знайомих, рідні, парафії та сина. Дуже гарні були промови, але також і дарунки були вартісні, які вручили Юбілятам. Промови проходили під гумористичним тоном та пан старшета дуже гарно вивязувався зо свого завдання. На самім кінці промовили Юбіляти і подякували всім, синам, рідні, приятелям, парафіянам і всім присутнім за гарну несподіванку. Дякували за труд і працю та за ласкаву память про їх торжество. Опісля відспівано Многолітствіе Юбілятам, а пані з Вишарт і Красне заїли обсмаковану перекуску. Під час перекуски пан старост заключав до збірки, яка принесла 12.45. Розходилися на Гимн Спасителя та радіо-передачу з Йоркгенді.

До пізної ночі всі приступні забавлялись. Вам, дорогі Юбіляти, щирі побажання кріпкого здоровля, Божого благословення та діждатись ще золотого ювілею.

Ваша приятелька Г.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Дякую Серцю Христовому, Матері Божій і сп. Йосифові за здоровля і всі ласки.

Марія Товар, Саскатун

НОВА Українська Католицька Газета
В КАНАДІ

ПОСТУП
Українська католицька PROGRESS щотижня часопись

Виходить ЩО-ТИЖНЯ в місті ВІННІПЕГУ, осідку нашої Митрополії.

"ПОСТУП" — це релігійно-національний часопис, що повинен бути в кожній хаті.

Передплачуйте й читайте "ПОСТУП". Пишіть до нас листи, дописи. "ПОСТУП" є для Вас. Річна передплата тільки $4.00.

Адреса нової газети "Поступ":

PROGRESS—Ukrainian Weekly
418 Aberdeen Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Пан Іван і бл. п. Емілія Білінська

КРАСНЕ, САСК.
Свіжа могила на місцевім цвинтарі!

Не сімох місяцях страждань в шпиталях, упокоївся у Бозі Емілія Білінська. Милосердний Бог покликав її до Себе вранці 20-го жовтня, п. р., в 74-ому році життя. На початках, як пізнерка, не все було гаразд, а на старші літа слабості. Покійна перебула три операції, які пізколи й здоровля. 5-го березня захворювань і вже більше не підвелася.

Покійна Емілія походила з села Борщівка, повіт Теребовля, Зах. Україна, з родини Ревеляків. Вийшла заміж за Івана в 1903 р. у Філядельфії, З.Д.А. 1911 р. обидве приїхали до Канади з двома синами і тут на Красне заселилися на гомстеді, де почалася історія покійної: в лісах жила сама з дітьми, бо чоловік мусів виходити на роботу, щоб дати родині утримання.

1918 залишили гомстед і перебралися на чисті землі, коло Пайпкай, де її гаразди покращали. І де хотіли менше, а і тоді до Церкви на Красне було їм дальше, то однак більш туди належали, не цікавили на Відділ.

Покійна була веселої вдачі. Від першого року, 1914, по збудуванні церкви, належала до товариства сестриць, які занималися імпрезами на користь парафії. По зорганізованні аматорського кружка при парафії покійна Емілія брала участь як аматорка майже в усіх представленнях, які відограються на Красне. (В тому часі її чоловік був режисером). З тих імпрез згодом зложено повязану суму грошей, за помічю яких започатковано будівлю нової гарної церкви на Красне в 1940 р.

Дня 23-го жовтня відбувся похорон, який відслужили Вмр. о. Ігумен С. Шевель, ЧНІ, і Пр. Отець Кучмик, ЧНІ. Також був присутній Отець Кутарна латинського обряду в Вішарт, Саск. Цей похорон відбувся в присутності великого числа родини, кревтвів з далеких околиць і сварячих парафій і майже всіх меншканців в Красне, католиків і не-католиків. Тайної остання бл. п. Емілії відправляли на вічний спочинок на цвинтарі біля церкви і положено їх любих її братові Анастасії, що була упокоїлася два місяці тому. Свіжа могила під покрилася квітами, але крім того також не бракувало багатьох пекучих жертв на позитивній місії Служб Божих, жертви які були взамін жалі при останнім цілуванні. Це важливо, що покійна мала дуже багато приятелів за свого життя, які не забудуть про неї і по смерті.

Що похорон була перекупка в місцевій валі, яка стоїть коло церкви, Вмр. о. Шевель це раз проказав коротко, а Отець Кучмик мав коротке слово по-англійськи, бо було присутніх багато англійців. о. Кучмик згадав, що гарно було б подати до відома широкому загалові покійну Емілію в нашій пресі та з цієї нагоди згадати свою жертву на підтримання доброї преси. Присутні це зрозуміли і вложили на руки Івана Кальтуру і Андрея Васильчина 41.75. Це розділено на Голос Спасителя і на радіопередачу. Честь і вдяка жертводавцям, а для покійної Емілії хай заплатить Господь Бог милосердний. Вічна пам'ять!

Присутній

Подяка від родини:

Найсердечніша подяка від нас, мужа Івана, сина Романа і Едварда, від невісток, 12 внуків і 6 правнуків, і від сестри і брата. В першій мірі складаємо подяку Преподобним Отцям за похоронні богослужения. Відтак співакам і п. Д. Антоникові за гарний спів в часі похорону. Також всім присутнім на похороні, особливо тим, що трудилися при обіді, найбільше пластам Ів. Кальтурам, Пр. Штендер, Ф. Водзак (за перетримання Отців), і тим, що перприїхали здалека, щоб віддати останню прислугу покійній, як напр. п. Семьків, Мисаки, подружжя Четалів і прочі. Велика подяка належиться докторові С. Коробець і Сестрам першим у Саскатуньському шпиталі св. Павла, які опікувалися покійною, як також Отцям Ів. Онійчукові і Ващукові за відвідини моєї подруги в часі її недуги, в шпиталі і всім тим, що причинилися до полегшень нашого горя. Ще раз сердечне дякуємо. Нехай Вас Господь Бог за це винагородить всетеро.

Іван Білінський і родина

КРАСНЕ, САСК.
Бл. п. Емілія Білінська

Це мала дорба чекинки, не довгих терпінних, відійшла від нас і тяжинка нас в смутку. Память про неї завжди залишиться нам в памяті. 21-го жовтня вечером відійшло багато людей до похоронного дому в Вишард, Саск., щоб помолитися ва її душу. Два священики от. С. Шевель, ЧНІ, і М. Кучмик, ЧНІ, відправили Парастас, а на другий день правено тіло 13 миль до церкви св. Івана Богослова, де покійна належала і цілий час тим працювала для добра Церкви і українського народу. На похорон також зійшлося багато людей, навіть англійці, православні й палаки. Всі зійшлися, бо добре знали бл. п. Емілію. Похорон був дуже гарний, на який вона собі заслужила. Ніколи не жалувала труду й часу та була на кожному похороні, без різниці якщо. Разом зо своїм чоловіком все їздили на похорони й потішали засмучених осіб. Так само й ми бажаємо потішити мужа, дітей, внуків і всю родину. Не жалійте, але памятайте про маму і моліться за неї. Ми також не будемо забувати про неї в своїх молитвах. Нехай Господь Бог прийме її до Свого царства, де нема вже сліз ні терпінь.

Марія Підкович, Вишард, Саск.

ВІШАРТ, САСК. — Похорон Пізнерки

Дня 24-го жовтня о навечерю Христа Царя відійшла в вічність в 84 році життя одна з перших пізнерок, бл. п. Катерина Василишна. Пізнерка в лічниці в Вишард, Саск.

Бл. п. Катерина ур. 1875 р. в селі Монастир, повіт Рава Руска. Заліза Україна. В 1911 приїхала до Канади і замешкала у Вишарт, Саск. Тут покійна прожила 48 років. Вишарт для покійної був другим родинним селом. Дуже тяжко працювали, щоб доробитися. Господь Бог поблагословив її працю. Покійна була глибоко релігійна. Вікали на підзвалька на дусі, свою печіль зналежала в молитві та в любові до Бога і Пізнки. В самих початках прибуття до Канади було досить тяжко пристосувати до тутешнього життя, але покійна мала завжду казати "Якось то буде; до лічного ядемо." Перед своєю смертю лежала три місяці в лічниці в Вишард, Саск. Відчас недуги дуже часто приймала Св. Причасти, як рівнож одержала Маслосвятія. При останнім відході покійної були її найстарша донька, Параскевія, і парафіянка з Вишард, Василина Кончук.

Бл. п. Катерина Василишна

Покійна лишила у смутку потири сини: Михайло, Теодора, Михайла і Петра. Три доньки: Параскевію, Марію і Катерину, 42 внуків, 64 правнуків і одну прадружку.

Потерпілі Богослужения відправив о. Михайло Кучмик, ЧНІ. Через дві ночі з хаті покійної було досить людей, а п. к. Михайло Петрович і місцевий учитель п. Дебрівський читали Псалтир, як наш старожитний звичай велить.

Після похорону в парафіяльній залі відбувся обід, при чому не забуто про наш місячник Голос Спасителя і радіопередачу

в Порхтеті. Збірка принесла 34 дол. Жертводавцям щира подяка, а покійній Катерині сотворі Господи Вічную Память.

Учасник похорону

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за наділені жертви. Нехай Господь нагородить всіх жертводавців сторицею!

По .50: Григорій Гештлик, Торонто.

По 1.00: Никола Третяк, Гама; Фотько Стрільчук, Дакфін, Семен Бабіяк, Сирінс Келей, Петро Товар, Саскатун, Григорій Крочак, Дерос, Марія Підкович, Вишард, Михайло Сенак, Детроїт.

По 2.00: Никола Якимишин, Рочестер, І. Періг, Фонт Вілліям, Семен Лукай, Вернон, Михайло Франціскалий, Джемайка Плейн, Анна Гапа, Віндзор.

По 2.50: Анна Лаба, Бейонн, Григорій Дубок, Кальгарі.

По 4.00: Анна Стрільчук, Торонто.

По 5.00: Кир Йосиф М. Шмондюк, Д.Д., Філядельфія, Анна Качур, Вілмінгтон, Анна Гамуляк, Ансонія.

З весілля панства Селівстра і Катерини Балдзь, Вишарт 10.00

50-літя Юбілей панства Пікета, Арам 7.00

50-літя Юбілей панства Стан, Фокс Лейк 11.00

50-літя Юбілей панства Кукури, Вернтас, ... 5.00

25-літ. Юбілей панства Вацицкий, Красне 7.45

З похорону Катерини Василенко, Вишарт 24.00

З похорону Теклі Арсенич, Торонто 5.00

Панство-Онуфрій і Розалія Стан

ФОМ ЛЕЙК, САСК.
50-річна подружжя

Дня 12-го жовтня 1959 відбулось гарне родинне свято з нагоди 50-літної річниці подружжя панства Онуфрія і Розалії Стан.

Донесь про цей ювілей був поміщений в Довіднику Голосу Спасителя за місяць листопад, цього року.

, ONTARIO

Mrs. [illegible]menko passed away Sunday [illegible] November 1st, 1959. She was a subscriber to your Redeemer's Voice and obtained much comfort and pleasure from reading it. She had been in ill health for the past 11 years.

She left to mourn her passing her husband, William. There were no children. Also 4 nieces and 4 nephews of Brandon, Manitoba and 1 niece of Aylmer, Ontario.

She came to Canada in 1913 and resided in Toronto for the past 38 yrs. Very Rev. P. Kamenecky, Mngr. officiated at the Requem Mass Wed., Nov. 4th, 1959 with 3 Rev. Fathers in attendance. Mass was held at the Ukrainian Catholic Church on Bathurst St, and interrment at Prospect Cemetary.

A. Friend

НОВА КНИЖКА

ДУХОВНІ СКАРБИ СВ. ПИСЬМА

Щойно вийшла друком книжка про Св. Письмо в українській мові. Книжка має добрий папір, чистий друк і 224 сторінок дуже цікавих речей про Св. Письмо, от хоча б як користатися Св. Письмом, чому люди не читають Св. Письма, звідки беруться єресі, які користі приносить душі часте та побожне читання Св. Письма, як Св. Письмо доказує навчання католицької Церкви та збиває навчання еретиків і сектантів...

В книжці є повно різних прикладів, які висвітлюють обговорювані в книжці речі.

Ця книжка це **дійсна** скарбниця для українських читачів, бо хто навчиться читати Св. Письмо так, як треба, той досягне не тільки християнську досконалість, але й велику славу в небі.

Ціна книжки: $3.00. Тверда і гарна оправа.

Кількість видрукованих примірників невелика, тому спішіться та негайно вишліть замовлення до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ

THE REDEEMER'S VOICE
165 Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

Ім'я _____

Адреса _____

_____

Залучаю: ☐ 2.50—один рік
☐ 4.50—два роки
☐ 6.00—три роки

ВРУЧЕННЯ ПРАПОРА
(Аксонія, Па.)

В неділю 1-го листопада, Прот. о. Вегальний відспівав панахиду за всіх полеглих борців за волю України в церкві Св. Петра і Павла в Аксонії, Па. Перед малебенем Вор. о. Ярок Вас. Хаба, побагословив український прапор. Панна Евгенія Малучак тримала цей прапор в часі молебня, а від час суплікації клякала з ним посеред церкви. Це робило на людей дуже сильне та приємне враження.

Опісля всі присутні подалися до церковної залі, де пан Василь Гінь з Нью-Йорку мав коротку промову по-українськи і по-англійськи до зібраних людей. Він сказав, що цей синьожовтий прапор від 22 січня повівав в 150 американських містах. Незлочак закінчив казанням: "Як будете добрими українцями, то й будете добрими американцями."

На закінчення промови вручив цей прапор майбутні мість, панні Вас. Дейвні. Прийнявши прапор від пана Мазурчак, поцілував усіх і сказав, що на 22-го січня синьожовтий прапор повівати в міському ратуші. Сам майор є канадським українського походження.

Панна Гамулак, пані Гвоздевич, зі Ямкарді, Анна Адесевич і Йостина Патенія, займалися підготовкою цього свята.

З цієї нагоди прислано 5 дол. на пресфонд Голосу Спасителя.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

у висповідуванні найбутніх священиків-місіонарів

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ

Поштові Значки

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За помочю різних приятелів у Канаді, в ЗДА., і в Европі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного місця, бо солдерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відклеєні поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю, просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

ПРЕГАРНИЙ
РІЗДВЯНИЙ ДАР

Наближається Різдво Спасителя. Ви маєте приятелів і приятельок. Старші люди мають внуків і внучок. Інші мають синів та донок. Хочете дати їм гарний дарунок на Різдво? Якщо так, то не купуйте для них непотрібні та безкорисні речі!

Купіть їм прегарний, блискучо оправлений МОЛИТОВНИК в українській і англійській мові:

Мій Божественний Приятель

Він має 928 сторін і друковний в двох кольорах.

Цей молитовник навмисне видрукований для тих молодих хлопців і дівчат, що не знають української мови або слабо знають її.

Якщо любите свої діти чи внуки, дайте їм цей молитовник як **РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК!**

Якщо хочете, щоб ваші діти трималися рідної Церкви і обряду, то дайте їм цей молитовник як різдвяний дарунок.

Якщо хочете, щоб Ваші діти і внуки знали і любили свій обряд, то дайте їм цей молитовник, як різдвяний дарунок!

Також тепер догідний час, щоб завчасу замовляти—

Уживайте оцю форму замовлення:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

В-во Голосу Спасителя,
Йорктон, Саскачеван.

Прошу вислати мені слідуючі речі:

МОЛИТОВНИК "МІЙ БОЖЕСТВЕННИЙ ПРИЯТЕЛЬ"

_____в звичайній оправі (штуч. шкірі) $6.00
_____в шкіряній оправі (з касеткою і позолоч. берегами) $8.50
_____в морокко, з позолоченими берегами і в касеті $12.00
_____в перловій оправі $14.50
_____в люксусовій шкіряній оправі $15.00

КАЛЕНДАРІ—

_____стінних календарів юліянського стилю. На нім є зазначені також свята та пости після григорійського календаря. 25ц.
_____25-ий ювіл. річник Календаря Гол. Спасителя на 1960: $1.00

КОЛЯДИ—

_____(162) з нотами, стр. 288, Й. Когут: $2.00
_____(162) без нот, стор. 192, Й. Когут: $1.00
_____(вид. ОО. Редемптористів): 25ц.
_____(англійськими буквами): 25ц.

Разом залучаю $_____

ІМ'Я _____

АДРЕСА _____

"ОБНОВА ЛЮБОВИ"

Ось нова книжка, 430 сторінок, на добрім папері, видана ОО. Василіянами в Буенос Айрес. Автор—Впр. о. Вол. Ковалик, учитель новиків.

Книжка має серії конференцій або духовних читань на 8-денні реколекції. Кожен день по чотири науки, гарно оброблені. Найкраще в цих науках це витяги з писань Святих, особливо Св. Василія Вел.

Ця книжка уложена головно для Василіянських ченців, але з неї можуть користати всі інші чернечі душі, ба й навіть міряни.

Оттому поручаємо цю вартісну книжку всім нашим читачам, бо з неї можуть навчитися, як основувати на Божій любові своє щоденне життя.

Замовляйте на адресу:

"PRACIA"
Prudentopolis, Parana, Brazil.

1936 -- 1960

ЮВІЛЕЙНИЙ
КАЛЕНДАР
Голосу Спасителя
на 1960 рік

РІЧНИК 25-ий

Подає багато гарних, цікавих і виховних статей, оповідань, віршів і жартів в українській і англійській мовах.

Містить церковний календар, загальний і подрібний церковний устав старого й нового стилю та адресар українського католицького духовенства в вільному світі.

Має 160 сторінок, багато ілюстрацій і є в тривкій оправі, а коштує тільки одного доляра з пересилкою.

При більших замовленнях даємо знижку.

Хто замовляє найменше 5 примірників дістає 20% опусту, а хто бере понад 20 примірників дістає 30% опусту.

Жадайте цього календаря по книгарнях, або пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada